

เล่ม ๓

คุณทำนไม่วายวัน อันตัวทำนเป็นคนดีมีเกียรติยศในแผ่นดิน ข้าพเจ้าได้เห็นหน้าทำนในวันนี้ความดีใจหาที่สุดมีได้ กวนอูจงตอบว่า ตัวเรากับทำนแต่ก่อนนั้นก็เป็นที่รักใคร่แก่กันหากผู้ใดจะเหมือนมีได้ ครั้นนี้เป็นไรท่านจึงมาทำการให้ลูกเราพ่ายแพ้ดังนี้

ชิหลงจึงกลับหน้ามาว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ถ้าผู้ใดอาจสามารถช่วยกวนอูได้ ぐจะให้ทองพันต่ำลึง กวนอูได้ยินดังนั้นก็ตกใจจึงว่า เป็นไรท่านจึงมาว่าดังนี้ ชิหลงจึงตอบว่า เป็นที่ขบวนสงเคราะห์ ถึงจะชอบมีไม่ตรีต่อ กันประการใด ก็จะจะทำเอาซัยให้ได้ ชิหลงว่าดังนั้นแล้วก็ขึ้นมาถือขวานใหญ่ออกมา กวนอูขึ้นมาถือว้าเข้ารับกันกับชิหลงได้ประมาณแปดสิบเพลง กวนอูชำนาญในขบวนรวมมีผู้ใดจะเบรียบมีได้ แต่ท่าว่าป่วยไหล่อยู่ทั้งกำลังกัน้อย ชิหลงจึงต้านทานได้

ฝ่ายกวนแปงเห็นว่าบิดาป่วยอยู่เกลือกจะสู้ชิหลงมีได้ จึงตีม้าล่อสำคัญให้ถอย กวนอูก็ควบม้ากลับมาค่าย ฝ่ายโจทย์เชิงอยู่ ณ เมืองอัวนเซย รู้ว่าพระเจ้าจุยอ่องยกมาช่วยก็ใจ จึงยกหัวพอกจากเมืองอัวนเซยแยกกันไปทั้งสี่ทิศ และให้ทหารให้ร้องขึ้นพร้อมกัน กวนอูได้ยินเสียงให้ร้องหั้งสี่ทิศดังนั้นก็ตกใจ โจทย์เชิงตีกระหนานเข้ามา ชิหลงก็ตีกระหนานเข้ามา ฝ่ายทหารในค่ายก็ตกใจวุ่นวาย กวนอูเห็นจะสู้มีได้ จึงทิ้งค่ายเสียชี้ม้าพาทหารหนีมาตามแม่น้ำซองกั่ง ฝ่ายทิศเหนือทหารชิหลงเห็นกวนอูหนีก็ติดตามมา กวนอูขึ้นมาแม่น้ำซองกั่งหนีมาตามทางเมืองซงหยง

ขณะนั้นพอม้าใช้อาเนื้อความมาบอกแก่กวนอูว่า บัดนี้เมืองเกงจิ่วเสียแก่ลิบองแล้ว ครอบครัวบุตรภรรยาเขาก็จับได้ลื้น กวนอูครั้นแจ้งดังนั้นแล้ว ก็ตกใจว่าจะไปเมืองซงหยงได้ ก็ทรงมาตามทางเมืองกั่งอัน จึงรู้ข่าวว่า เปาสูหินเชิงตั้งอยู่เมืองกั่งอันไปเข้ากับชุมชนกวนแล้ว กวนอูก็ยิ่งน้อยใจและเชิงถูก เก้าหันทันนักลับกระทำพิษยิ่งกว่าเก่า กวนอูก็ตกจากหลังม้าลงสลบอยู่ที่นั้น ทหารทั้งปวงก็แก่ไข กวนอูก็ได้สมประดีขึ้นมา จึงว่าแก่ของซูว่า เป็นเหตุทั้งนี้เพราะเรามิฟังคำทำน กวนอูจึงถามไปแก่ม้าใช้ว่า เมื่อข้าศึกยกเข้ามาเป็นไร มิจดไฟสำคัญขึ้นตามคำเราสั่งไว้

ม้าใช้จงแจ้งว่า ลิบองแกลังแปลงเป็นลูกค้าเข้ามา จับเอาทหารซึ่งรักษา

ร้านไฟไปได้ลื้นจึงมีได้จุดเพลิงขึ้น กวนอูได้ฟังดังนั้นกระทิบเท้าถอนใจใหญ่ จึงออกปากกว่า เรายังความคิดแก่ชาติก ให้พระเจ้าได้กลับไปเห็นหน้าพระเจ้าแล้วปีได้ เตียวลุยนายกองลำเลียงจึงว่า ครั้งนี้เราเก็บอันจนอยู่แล้ว ควรเราจะให้ม้าให้รับไปเมืองเชงโดยขอองทัพมาช่วย แล้วเราจึงยกขบวนแบกไปตีเมืองเกงจิ่วคืน กวนอูได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงให้ม้าเลี้ยงกับอีเจี้ย ส่องนายคุณอาหนังสือไปเมืองเชงโดย ฝ่ายการอุคุมหาารจะยกไปรุน ให้กวนปีกับเตียวลุยเป็นหัวหน้า

ฝ่ายโจทย์ในครั้นเมืองเชียงใหม่แล้ว จึงออกมาเผ่าพระเจ้าวุยอ่อง ณ กองทัพแล้วร้องให้อ้อนวอนขอโทษตัว พระเจ้าวุยอ่องจึงตรัสแก่โจทย์ว่า ซึ่งเป็นเหตุดังนี้เป็นเคราะห์บ้านเมือง เราหาเอาโทษแก่ท่านไม่ ว่าดังนั้นแล้วประทานรางวัลแก่ทหารทั้งปวงตามมีความชอบ แล้วยกมาอยู่ที่ค่ายธูง เห็นແน່ນหนาหลายชั้นมั่นคงนัก จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ค่ายทลายชั้นมั่นคงถึงเพียงนี้ ชิหลงคิดอ่านเอาชัยชนะได้ แต่เราใช่ให้ทหารมาทำศึกถึงสามลิบปีเศษก็มิอาจเอาชนะให้เหมือนชิหลงได้ อันชิหลงนี้เป็นคนมีปัญญาสร้างการซึ่งจะได้จะเสีย ทหารทั้งปวงก็พลอยสรรสรีญชิหลงทุกคน

พระเจ้าวุยอ่องก็ยกกองทัพกลับไปตั้งอยู่ที่คอโภ ชิหลงครั้นรู้ดังนั้นก็ยกตามไป พระเจ้าวุยอ่องเห็นชิหลงยกมาเกือกไปรับชิหลงมาถึงค่าย เห็นชิหลงยกทัพมาจะได้ผิดชอบหมายได้ พระเจ้าวุยอ่องเห็นก็พอพระทัย จึงตั้งให้ชิหลงเป็นทหารเอกสำหรับปราบข้าศึกที่ตี จึงให้แซหัวซงอยู่รักษาเมืองชงหยง กับชิหลง สำหรับจะได้ดำเนินงานกวนอู ส่วนพระเจ้าวุยอ่องก็ตั้งอยู่ที่คอโภ คอยฟังช่าวราชการเมืองเกงจิ่วจะเป็นประการได้

ตอนที่ ๖๑

ฝ่ายกวนอูซึ่งยกกองทัพไปตั้งอยู่กลางทางเมืองเกงจิว ปรึกษาแก่เตียวลุยว่า บัดนี้ท้าวหราชูนกวนตั้งสักดิทางอยู่ข้างหลัง เหล่าท้าวใจโดยก็ตั้งคอยอยู่ เรมาตั้งในหว่างข้าศึก กองทัพซึ่งเราให้ไปขอภัยไม่มา เราจะคิดอ่านประการใดดี เตียวลุยจึงว่า เมื่อครั้งลินองมาตั้งอยู่ที่ลากเด้นน์ ก็ให้หนังสือมาถึงท่านว่า จะให้เล่าปีกับชูนกวนปrongคงกันจะไปกำจัดใจโดยเสีย บัดนี้ลินองกลับเข้าด้วยกับใจโดย ขอท่านแต่งท้าวให้ไปต่อว่าลินอง ลินองจะตอบมาประการใด กวนอูได้ฟังก็เห็นชอบด้วย จึงให้ท้าวหราถือหนังสือไป

ฝ่ายลินองรู้ว่าท้าวหรา กวนอูมาถึงจึงออกไปรับเข้ามา ผู้ถือหนังสือค้านับแล้วก็ส่งหนังสือให้ลินอง ลินองแจ้งในหนังสือแล้วจึงว่า อันเรากับกวนอูแต่ก่อนชอบอัชฌาสัยรักใครกันโดยสุจริต ซึ่งกวนอูมาว่าทั้งนี้เรามิได้เป็นใหญ่แก่ตัวเรา เรายังหารู้แห่งจะตอบไปได้ไม่ ท่านจะไปบอกให้คิดดูแต่ชอบเด็ด ลินองว่าดังนั้นแล้วจึงให้แต่งโถะให้ผู้ถือหนังสือกิน แล้วให้ไปอยู่ตีกรับแขกเมือง

ฝ่ายบุตรภรรยาท้าวหราทั้งปวงและภรรยา กวนอู ต่างคนต่างก็มาถามช่าวซึ่งไปทัพนั้น ต่างคนก็ฝากช่าวของไปถึงผัวแล้วสั่งให้ไปบอกว่าเราทั้งปวงอยู่ดีกินดีดอก ลินองหาให้ผู้ใดทำอันตรายไม่ ฝ่ายท้าวซึ่งมานั้น ค้านับลาลินองแล้วก็ออกจากเมืองกลับไปแจ้งแก่กวนอูตามคำลินองว่ามา แล้วจึงบอกว่าบุตรภรรยาของท่านและท้าวหราทั้งปวง ก็อยู่ดีหากมีอันตรายไม่ กวนอูได้ฟังดังนั้น ก็โกรธจึงว่า ซึ่งลินองทำเป็นมิตรมาแต่ก่อนนั้นเป็นอุบายลิ้นทั้งนั้น ถ้าเราตายเสียแล้วก็แล้วไป ถ้ายังมีตายจะคิดจะลินองเสียให้ได้ แล้วจึงตราดับชับผู้ถือหนังสือให้ออกไปจากค่าย

ฝ่ายผู้ถือหนังสือนั้นก็อกมา ท้าวหราทั้งปวงจึงมาถามช่าวผู้ถือหนังสือว่า ครอบครัวและบุตรภรรยาเราซึ่งอยู่เมืองเกงจิวนั้น เช้าทำการได้นั่ง ผู้ถือหนังสือจึงบอกว่า เป็นสุขอยู่ลิ้นหาอันตรายมิได้ ท้าวหราทั้งปวงรู้ดังนั้นก็มีความ

ยินดีพร้อมกัน คิดถึงคุณลิบองนัก

ขณะนั้นกวนอูยกเข้ามาจะรบอาเมืองเกงจ้วคืน ทหารทั้งปวงไม่เต็มใจต่างคนต่างก็หนีเข้าหาครอบครัวในเมืองเกงจ้วเป็นอันมาก กวนอูเห็นทหารหนีเข้าไปในเมืองดังนั้นก็โกรธ จึงพาทหารที่ยังเหลืออยู่มาจะตีอาเมืองเกงจ้วให้ได้ครั้นยกมาจากที่นั่นแล้ว พอได้ยินเสียงไห้ร้องอ้ออึง มีทหารซุนกวนพ梧หนึ่งชื่อเจียวชิมคุ่มทหารหมวดหนึ่งมาตั้งสกัดอยู่กลางทาง เห็นกวนอูมาจึงขึ้มมาร้าหัวเข้ามา และจึงร้องว่าแก่กวนอูว่า เหตุใดทำนจึงไม่เร่งมาเข้าด้วยเรา ทำนจะคิดประการได้

กวนอูได้ยินดังนั้นจึงว่าเราเป็นทหารพระเจ้าเล่าปี่ เราจะไปยอมเข้าด้วยราชศัตรูไม่ควร ว่าดังนั้นแล้วก็เร่งควบม้าเข้ารบกับเจียวชิมไม่ทันถึงสามเพลง เจียวชิมทำเป็นแพ้ชักม้าหนี กวนอูก็ขับม้าไล่ติดตามไปได้สองร้อย步 เส้น มีทหารซุนกวนสองนายชื่อยันต่ง จิวท่ายตั้งสกัดอยู่ที่ริมทางทั้งสองข้าง ครั้นเห็นกวนอูควบม้าไล่เจียวชิมมาตามทางดังนั้น ก็ให้ร้องพร้อมกันออกตีกระหนานกวนอู

ฝ่ายเจียวชิมควบม้าหนีกวนอูไป ครั้นเห็นพ梧กันชึ้งอยู่ในซอกเขารอกมาช่วยดังนั้นก็มีน้ำใจ ชักม้ากลับมารบกับกวนอู กวนอูก็ตกใจกลับม้าหนีมาเชิงเข้าทิศใต้ จึงแลเห็นคนอยู่บนเนินเขามีช้างขาวปักอยู่ เชียนเป็นอักษร สีตัวว่าช้างเมืองเกงจ้ว

ฝ่ายทหารชึ้งอยู่บนเนินเขานั้นแลเห็นกวนอูมาจึงร้องว่า แม่ครเป็นช้างเมืองเกงจ้วก็ให้เร่งชี้ม้าสัมครอยู่ด้วยเรา กวนอูครั้นได้ยินทหารร้องว่ามาดังนั้นก็โกรธ เร่งชับม้าจะชี้นไปยังคนทั้งปวงเสีย ฝ่ายซีเช่ง เตงชองชึ้งคุ่มทหารอยู่ที่ซอกเขารองข้างทาง ครั้นเห็นกวนอูจะชี้นไปไถ่คนบนเนินเขาดังนั้น ก็พาทหารออกสกัดหน้าไว้มิให้ไปได้ พอเจียวชิม ยันต่ง จิวท่าย ไล่ติดตามกวนอูมา ครั้นเห็นซีเช่งกับเตงชองสกัดหน้าไว้ ก็รีบหนีหนุนห้มหลังล้อมกวนอูไว้ กวนอูครั้นเห็นเข้าคึกเข้าล้อมดังนั้น ก็ให้ทหารเร่งรบพุ่งมิได้หยุดหย่อน

ฝ่ายทหารทั้งปวงครั้นค่าแล้ว คิดถึงบุตรภรรยา กีชวนกันหนึ่นเล็ດลอดเปลืองไปเป็นอันมาก กวนอูห้ามไว้ได้สามร้อยเศษรับต้านทานไปถึงเวลาเที่ยงคืน พอกวนเป่งกับเจียวชิมเป็นกองหลังยกตามมาทัน เห็นกวนอูเข้าอยู่ในที่

ล้อม กีบห้ามให้ร้องรบเข้าช่วยแก่กวนอูออกจากที่ล้อมได้แล้ว กวนเปงจึงว่า แก่กวนอูว่า ห้ามเรานัดนี้ก็อิดรอยบนช้ำอยู่แล้ว ควรเราจะไปตั้งอยู่ ณ เมือง เปึกเสีย ซึ่งเป็นเมืองน้อยแต่มีคุณและกำแพงมั่นคงพอจะป้องกันอันตรายได้ กว่า กองทัพเมืองเสนาวนจะมาทัน

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงพาห้ามล่าทัพมาถึงเมืองเปึกเสีย แล้วให้รักษาเมืองไว้มั่นคง แล้วจึงปรึกษาห้ามห้ามทั้งปวงว่า การศึกครั้งนี้ถึง อับจนแล้ว ผู้ใดจะคิดประการใดบ้าง เติญลุยจึงว่า ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าเราจะตั้งอยู่ ที่นี่ ควรเราจะใช้ห้ามไปขอของทัพให้เร่งยกมาช่วยจึงจะอยู่เมืองเปึกเสียได้ ขณะเมื่อพูดกันอยู่นั้นพอทหารชุนกวนยกตามมาทันล้อมเมืองเข้าไว้ทั้งสี่ด้าน กวนอูครั้นรู้ดังนั้นจึงปรึกษาแก่ห้ามห้ามทั้งปวงว่า บัดนี้ข้าคือมาล้อมไว้ดังนี้ ห้าม ผู้ใดจะอาสารบออกไปขอของทัพเมืองชงหยงได้

เลียวชัวจึงว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปให้ได้ กวนเปงจึงว่า ซึ่ง เลียวชัวจะอาสารบออกไปนั้น ข้าพเจ้าจะขออาสาป้องกันออกไปส่งมีให้มี อันตราย กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงเขียนหนังสือให้เลียวชัวเป็นใจความว่า บัดนี้ชุนกวนยกห้ามห้ามกับเราประชิดกันอยู่ ให้เล่ายอง เน้นตัดเร่งยกมาช่วย เป็นการเร็ว กวนเปงกับเลียวชัวลาภกวนอูแล้ว กีเปิดประตูพาภัยออกไปพน เ teng ของซึ่งมาตั้งล้อมอยู่นั้น มาสักดกวนเปงกับเลียวชัวไว้ กีเข้ารับพุ่งกันกับ เ teng ของ เ teng ของสู้มีได้กีถอยหนี เลียวชัวนั้นก็ออกไปได้ กวนเปงนั้นก็กลับคืน เข้าเมือง

ฝ่ายเล่ายอง เน้นตัดมาตีเมืองชงหยง ชินคำเจ้าเมืองไม่ต่อสู้ พาห้าม ออกมายอมเข้าด้วย เมื่อได้เมืองแล้วพระเจ้าเล่ายองจึงตั้งให้อัญรักษาเมืองชงหยง ด้วยกันทั้งสองคน ครั้นรู้ว่ากวนอูพ่ายแพ้แก่ข้าคือมา เล่ายอง เน้นตัดนั้นวิตก นัก จึงปรึกษากันว่าเราจะคิดประการใด ครั้นพูดกันดังนั้นแล้ว พอเห็นเลียวชัว เข้ามาคำนับจึงถามว่า ห่านมานี้มีเหตุประการใด เลียวชัวจึงเล่าความแต่หลัง ให้ฟัง

เล่ายองได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่เลียวชัวว่า เราจะขอัยบัญชีปรึกษากันก่อน ว่าดังนั้นแล้วจึงให้เลียวชัวไปอยู่ตึกแยกเมือง เล่ายองจึงปรึกษากับเน้นตัดว่า

กวนอูผู้เป็นอาชองเรานัดนี้ยกมาอยู่เมืองเปีกเสีย ชุนกวนให้ทหารยกห้ามมาล้อมไว้เป็นที่อับจนอยู่แล้ว ใช้ให้เลิยาหัวมาของกองทัพไปช่วย ท่านจะเห็นประการได

เบ็งตัดจึงว่า ทหารกังตั้งนั้นมีกำลังนัก ในแวดล้อมเมืองเกงจ้วหั้ง เก้าหัวเมืองเสียแก่ข้าศึกสิ้นแล้ว สา袍ไรกับเมืองเปีกเสียนิดหนึ่งเท่านี้ อนึ่ง ได้ยินว่าโจโฉยกกองทัพมาสี่สิบห้าสิบหมื่นตั้งอยู่ที่ทุ่งคอโผล อันเราจะยกไปนั้น เห็นจะด้านท่านมีได้ เล่ายองจึงว่า เราคิดเห็นดังนั้นอยู่ แต่อันกวนอูเป็นอาชองเรา ครั้นจะนั่งอยู่มิยกไปช่วยก์เห็นหมายไว้ แม้ตัดจึงหัวเราะแล้วว่า ท่านคิดถึงกวนอูว่าเป็นอา กลัวแต่ว่ากวนอูจะหาคิดว่าท่านเป็นหลานไม่ ครั้ง ก่อนข้าพเจ้าแจ้งอยู่ว่าพระเจ้าเล่าปีเจ้าท่านมาไว้เป็นบุตรเลี้ยง กวนอูมีความริชยาหาสนายใจไม่ เมื่อเล่าปีได้เป็นเจ้าเมืองยังตั้งชั้นเด้อ จึงปรึกษาขึ้นเบ็งว่า เราจะตั้งเล่ายองบุตรเลี้ยงของเราให้เป็นเจ้าต่างกรมท่านจะเห็นประการได

ขงเบ็งจึงทูลว่า อันการนี้ข้าพเจ้าหารู้ที่จะว่าด้วยไม่ ขอพระองค์จะปรึกษากวนอูกับเตียวหุย ซึ่งเป็นพระญาติพระวงศ์เดิม พระเจ้าเล่าปีจึงให้ทากวนอูมาว่า เราจะให้เล่ายองเป็นเจ้าต่างกรม ท่านจะเห็นประการได กวนอูได้ฟังดังนั้นมีความริชยาทูลว่า เล่ายองนี้เป็นคนโน่นภ่าชาติตรากูลมีได อันจะให้เป็นเจ้าต่างกรมนั้นไม่สมควร แม้ถึงจะทำราชกร้อยในเมืองเล่าก์ห้าไว้ใจได้ไม่ พระองค์จะให้ออกไปอยู่เมืองชงหยง และเนื้อความอันนี้ก็แจ้งอยู่กับคนทั้งปวงสิ้น บัดนี้ท่านจะมารักภกวนอูนั้นท่านล้มไปแล้วหรือ

เล่ายองจึงว่า ซึ่งท่านว่า้นั้นก็เป็นความจริงอยู่สิ้น และซึ่งกวนอูใช้ทหารมาเราจะคิดอ่านบิดพลิวประการได เบ็งตัดจึงว่า ท่านจะให้เลิยาหัวกลับไปบอกกวนอูว่า บัดนี้บ้านเมืองก็พึงตั้งใหม่ ทหารทั้งปวงก็ยังหานรบูรณ์พรกพร้อมไม่ และซึ่งจะยกกองทัพไปช่วยท่านเป็นการเร็วนั้นยังชัดสนอยู่

เล่ายองได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย ครั้นเข้าชั้นจึงให้หาเลิยาหัวเข้ามาแล้วจึงว่า ท่านจะกลับไปบอกแก่กวนอูเดิมว่า เราพึงมารักษาเมืองใหม่ ทหารยังร่วงโรยหาพรกพร้อมกันไม่ ซึ่งจะยกไปช่วยนั้นยังชัดสนอยู่ ท่านอย่า่น้อยใจเราเลย เลิยาหัวได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงเอาศีรษะกระหบลงกับที่นั้นจนโลหิต

ให้ลึกลงว่า ซึ่งท่านมาตั้ครอบไม่ยกไปช่วยครั้งนี้ กวนอุจะมีเป็นอันตรายเสียหรือ
ฝ่ายเบ็งตัดจึงตอบว่า อันชาคีกซึ่งจะเข้ามาทำการ ณ เมืองเกงจิ่วครั้งนี้
อุปมาเหเมื่องกองไฟอันใหญ่ แลซึ่งจะให้เรายกไปช่วยนั้น เหเมื่องหนึ่งจะเอา
น้ำในเจอกอันน้อยไปดับไฟกองใหญ่นั้นจะดับหรือ ท่านจะเร่งกลับไปค่อยทำ
กองทัพเมื่องส่วนตนเด็ด เลียวขัวได้ฟังเบ็งตัดแลเล่ายองว่าดังนั้นก็น้อยใจ จึง
ร้องให้วางอนด้วยถ้อยคำต่าง ๆ เล่าของ เบ็งตัดได้ฟังดังนั้นมีได้ตอบประการใด
ลูกชื่นลงทะเบียนเด้อเดินเข้าไปช้างใน เลียวขัวเห็นดังนั้นก็น้อยใจ ลูกอุกามาดำเน
ด้วยคำหยาบช้า และวากซึ่นแมตรงไปหาพระเจ้าเล่าบีช่องอยู่ ณ เมืองส่วนนั้น

ฝ่ายกวนอุอยู่เมืองเบิกเสียกับทหารห้าร้อยหกร้อย แต่ตั้งใจค่อย
กองทัพซึ่งให้เลียวขัวไปชือกองทัพเล่ายอง ณ เมืองชงหยงนั้น ก็ยังมีได้เห็นมา
ทั้งเสบียงกีชั้ดสน ทหารทั้งปวงก็อบช้ำเจ็บป่วยเป็นอันมาก ขณะนั้นพอได้ยิน
เสียงจุกัดกินร้องเข้ามาแต่อกกำแพงว่า อย่า Ying เราย เราจะเอาเนื้อความเข้ามา
แจ้งแก่ท่าน กวนอุได้ยินดังนั้นก็ห้ามทหารมิให้ยิงเกาหัณฑ์ จุกัดกินเข้าไป
ค่านบกวนอุแล้วจึงว่า บัดนี้ชุนกวนใช้ให้ข้าพเจ้ามาเที่ยวเกลี้ยกล่อม ข้าพเจ้าจะ
ขอว่าแก่ท่านสักข้อหนึ่ง โบราณท่านย่อ้มว่า อันเกิดมาเป็นคนให้รู้จักที่ได้
ที่เสีย คิดอ่านรักษาตัวอย่าให้มีอันตรายได้ อันตัวท่านนี้แต่ก่อนเป็นใหญ่ใน
เมืองเกงจิ่ว บัดนี้เมืองเกงจิ่วแล้วเมืองหังเก้าซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจิ่วนั้นก็เสีย
แก่ชาคีกสิ้นแล้ว ท่านมาอยู่ในเมืองเบิกเสียนี้ทหารก็น้อยทั้งเสบียงกีชั้ดสน
แลกกองทัพซึ่งจะยกมาช่วยนั้นก็ไม่มี ท่านจะสมควรไปอยู่กับชุนกวนเด็ด เห็นว่า
ท่านจะได้ไปอยู่เมืองเกงจิ่วกับบุตรภรรยาญาติของท่านเป็นปกติเหมือนแต่
ก่อน ข้าพเจ้าว่าทั้งนี้ขอท่านจะกลับคิดดูให้คราวเดิม

กวนอุได้ฟังจุกัดกินว่าดังนั้น ก็มีได้หัวดหวนไหวน้าใจเป็นปกติอยู่
จึงตอบว่า เราเป็นชาติทหารชาวนเมืองไก่เหลียง อันพระเจ้าเล่าบีก็ได้ให้ความ
สัตย์ปฏิญญาเป็นพื่นรองกัน จะสู้เสียชีวิตด้วยกัน อันเราจะกลับไปเข้าด้วย
คัตรูนั้นหากไม่ได้ ถึงเราจะแพ้ก็จะขอตายด้วยความสัตย์ ขึ้นชื่อว่าชาติแก้วแล้ว
ถึงจะแตกจะทำลายก็ไม่หายซื้อ อนึ่งชาติไม้ก็คงเป็นไม้หากลายเป็นอื่นไม่ ถึงตัว
เราจะตายก็ให้ปราภูชื่อไปภัยหน้า ท่านอย่าพักกว่าไปเลยจะกลับไปบอกชุนกวน

เดิด เราชขอทำสิกรรมด้วยห่านกว่าจะลื้นชีวิต

จูกัดกินเงิงว่า อันน้ำใจของชุนกวนคิดจะครึ่ได้เป็นไมตรีกับห่านโดยสุจริต จะได้ช่วยป้องกันทำการกำจัดใจ เป็นไรห่านเงิงมาถือสัตย์อยู่ฉะนี้ งานเปงได้ยินดังนั้นก็ชักกระเบื้องจากจะมาจูกัดกิน ชุนอุยีดเอกสารนี้ไว้แล้วเงิงห้ามว่า ซึ่งจะมาจูกัดกินเสียนี้มีได้ ด้วยทางเบงผู้น้องชายทำราชการอยู่ในพระเจ้าเล่าปี่ ถ้ารู้ไปเข้าจะขัดใจผูกพยาบาทว่าเราพี่เข้าเสีย ครั้นว่าดังนั้นแล้วก็ให้ทหารเอาตัวจูกัดกินนั้นออกไปเสีย

ฝ่ายจูกัดกินได้ความอัญศักดิ์หารทั้งปวง ก็กลับไปหาชุนกวนเงิงบอกว่า อันกวนอุนนี้ดีจริง เป็นคนใจหนักແเน່เมิกตัญญูตั้งอยู่ในความสัตย์ ชุนกวนเงิงว่า เขายังความสัตย์อยู่ฉะนี้เราจะคิดประการใดดี ลิห้อมเงิงว่า ข้าพเจ้าจะขอจับยามดู ถ้ากวนอุยทำศึกแก่ห่านจะแพ้แล้วนะประการใดก็จะรู้ ชุนกวนก็ให้จับยามดู ลิห้อมเงิงทายว่า ในเชยามนี้ว่าข้าศึกจะหนีไปทางไกล ชุนกวนได้ฟังดังนั้นเงิงบริกรษากับลิห้อมว่า ในยามว่าข้าศึกจะหนีไปทางไกล เราจะคิดอุบายนะประการใดเงิงจะจับข้าศึกได้

ลิบองหัวเราะแล้วเงิงว่า ในยามทายว่าข้าศึกจะหนีซ่อนด้วยอุบายนะของข้าพเจ้า อันกวนอุปมาเหมือนดังนกซังอยู่ในกรง ซึ่งจะพัฒมือไปหมายได้ทั้งหารกน้อยแล้วอิดรอยอยู่ อันจะหนีไปทางไหนย์เห็นจะไม่ไป ฝ่ายทิศอุดรเมืองเปีกเสียมีหนทางน้อยแห่งหนึ่งเป็นทางลัด แต่ก่อนกันดารด้วยมีซอกหัวยเหวเขามาก เป็นทางเดินยากก็จริง แต่ข้าพเจ้าเห็นว่ากวนอุจะไปทางนั้น ขอห่านให้จูเทียนคุมหารห้ามันไปอยู่ทางนั้น ถ้ากวนอุหนีออกไปอย่าให้สกัดไว้ด้วยกวนอุมีกำลังมากอยู่ ถ้ากวนอุล่วงไปหน่อยหนึ่งแล้วเงิงให้หารให้ร้องไล่ข้าพนติดตามไป อนึ่งให้พัวเจียงคุมหารห้าร้อยให้คดอยอยู่เชิงเขาเจ้าสันอันเป็นปลายทางนั้น ให้คิดอ่านหาอุบายนะที่จะจับกวนอุให้จดได้ เห็นว่ากวนอุจะอ่อนกำลังลงแล้ว ในเวลาค่ำวันนี้ห่านจะเร่งหารให้เข้าหักทำลายประตูเมืองเป็นสามารถเห็นว่ากวนอุแลหารทั้งปวงจะหนีไปมั่นคง

ชุนกวนได้ฟังลิบองว่าดังนั้นก็มีความยินดีนัก เงิงให้ลิห้อมจับยามดูตามต่อรา ลิห้อมเงิงทายว่าเวลาวันนี้ศัตรุจะหนีออกจากการเมืองไปโดยทิศอุดร

เวลากลางคืนวันนี้จะจับได้เป็นมั่นคง ชุนกวนได้พังดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงส่งให้จูเทียน พัวเจียงคุณทหารไปตามคำลิบองว่า จูเทียนก็คุณทหารห้ามพ้นยกไปซุ่มอยู่ริมหนองทางนั้น ฝ่ายพัวเจียงนั้นคุณทหารห้าร้อยยกไปถึงเข้าเจาลันเห็น ซอกเข้าแคบแห่งหนึ่ง สองข้างทางนั้นรถซู พัวเจียงจึงให้ชุดหลุมใหญ่สกัดทางไว้แล้วปิดด้วยใบไม้ จึงชัดเร็วเท้าม้าไว้ ริมซุ่มข้างต้นทางที่จะไปนั้น ครั้นเวลาค่ำชุนกวนก็จัดแสงไฟรั่วมีฟ้มือเป็นอันมากเข้าหักทำลายประตูเมืองเป็นสามารถ

ฝ่ายกวนอูเห็นเข้าศึกหักโหมมีกำลังกว่าทุกที จึงจัดแสงไฟร้าป้องกันประตู เห็นทหารกันน้อยมีแต่สามร้อยเศษ ขณะนั้นพอได้ยินทหารชุนกวนร้องเรียกชื่อทหารซึ่งเป็นพี่น้องกันแล้วมิตรสหายให้ออกมาจากเมือง ทหารหันปวงกีปันกำแพงเมืองหนีออกไปเป็นอันมาก ทหารเกณฑ์รบนั้นก็เบาบาง กองห้าพหนุนซึ่งมีหนังสือให้ไปขอมาช่วยนั้นก็ยังมิมาถึง จะคิดอ่านกลศึกแก่ไชตัวประการได้ก็ไม่เห็นอุบาย จึงว่าแก่ของซูว่า เราจำลิกถึงคำท่านว่าแก่เราแต่ก่อนเรามีได้พังถือยคำ บัดนี้เสียที่แก่เข้าศึกแล้ว เราจะคิดอ่านประการได้จึงจะมีชัยแก่เข้าศึก

ยองซูได้ยินกวนอูว่าดังนั้นก็ร้องให้แล้วว่า เข้าศึกมีกำลังหนักถึงเพียงนี้แล้ว การทุกวันนี้ถึงมาตราว่าเลือเสียงซึ่งเป็นคนดีมีสติปัญญาชำนาญในการสังคมนั้น^{*} ยังมีชีวิตอยู่ก็ตี อันจะแก่ไชให้มีชัยแก่เข้าศึกกู้เอามีองไว้ก็เห็นไม่ได้ เตียวลุยได้ยินของซูว่าดังนั้นจึงว่า เรามีหนังสือไปขอกองห้าพเล่าของเบื้องตัดกองห้าฝ่ายเหนือ ให้ลงมาช่วยก็หายไปไม่เห็นมา เข้าพเจ้าคิดว่าจะลาดห้าพหนีออกจากเมืองเปึกเสีย ไปถึงเมืองเสฉวนแล้วจะได้จัดแสงกองห้าพกับทหารซึ่งมีฟ้มือเป็นอันมาก กลับมาตีเอามีองเงงจ้วคินให้จังได้

กวนอูเห็นชอบด้วย กวนอู ยองซู เตียวลุยจึงพาภันเข้าไปบนเชิงเทิน เที่ยวไปดูรอบเห็นเข้าศึกซึ่งล้อมฝ่ายทิศเหนือนั้นเบาบาง จึงให้หาราษฎรชาวเมืองมาปรึกษาว่า เราจะไปเมืองเสฉวนตามทิศอุดรนี้จะได้หรือไม่ได้ ชาวเมืองจึงบอกว่า ถ้าจะไปเมืองเสฉวนทางทิศอุดรนี้ก็ได้ ทางลัดนี้ตรงไปประมาณสามสิบวันก็จะถึง แต่กว่าทางนี้ก็กันดาร ด้วยเหวชาเรามีมากนัก กวนอูจึงสั่ง

* มีในเรื่องห้องสิน

ทหารว่า เวลาค่ำวันนี้เราจะยกไปเมืองเสนาวนโดยทางทิศอุดร ยองซูจึงห้ามว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าจะไปตามทางน้อยนี้ได้ เกรงว่าข้าคือมาชุมกองทัพสักด้วย ถ้าจะไปทางใหญ่ช้า แต่เห็นว่าเดินสะดวก

กวนอูจึงว่า ถึงมาตราว่ามีกองทัพชุมอยู่เราก็หากลัวไม่ จะหักไปให้จงได้ ว่าแล้วสั่งให้จัดแสงม้าและหารกับเสบียงอาหารให้พร้อม แล้วจะยกออกจากเมืองเปี๊กเสีย ยองซูได้ยินกวนอูว่าดังนั้นก็ร้องไห้ จึงว่าถ้าหานไปตามทางน้อยนั้นอย่างว่างใจเร่งระมัดระวังตัวให้จงหนัก ตัวข้าพเจ้ากับทหารร้อยเศษจะขอสู้ตายในเมืองเปี๊กเสีย ถึงมาตราว่าเมืองจะเสียข้าพเจ้าหายอมเป็นข้าชุนกวนไม่ จะหลบหลีกยับยั้งคอยห้ากองทัพหานยยกมาแล้ว จึงจะเข้าหานทำการสิบไป

กวนอูได้ยินยองซูว่าดังนั้นก็ร้องไห้ แล้วกระทำคำนับลายของซู จึงให้จิวฉองกับทหารประมาณร้อยเศษกับยองซูรักษาเมืองเปี๊กเสีย กวนอูกับกวนเปี๊ง เตียวลุยคุ่มทหารประมาณสองร้อยเศษออกจากเมืองฝ่ายทิศอุดรไปทางน้อย กวนอูถือปืนไว้หน้า ทหารซึ่งล้อมเมืองอยู่นั้นกลัวกวนอูก็เหวอกหงาให้กวนอูก็พาทหารไปตามทางน้อย ครั้นเวลา Yam หนึ่งไปได้ประมาณร้อยเลี้น จึงเห็นจูเหียนนายทหารใหญ่ซึ่งม้าถือหวนยืนอยู่ จูเหียนจึงร้องเรียกกวนอูว่า หานอย่างหนี้เลย เร่งลงจากม้าเข้าเกลี้ยกล่อมเราเดิด เราจะໄร์ชิตหาน กวนอูได้ยินดังนั้นก็โกรธนัก ควบม้ารัวปืนเข้าไปรบกับจูเหียน จูเหียนทำเป็นกลัวซักม้านนี้ไป กวนอูได้ทึกไปตาม ทหารซึ่งจูเหียนชุมไว้นั้นเห็นกวนอูไปเข้าไป ก็ตีม้าล่อตีกลองให้ร้องรุกไปออกมา กวนอูเห็นเหลือกำลังก็ชักม้าพาทหารหนีเลียบไปทางเข้าเจ้าสัน จูเหียนก็พาทหารรุกໄล่กระโจมมาฟันทหารกวนอูล้มตายเป็นอันมากแต่ประจันแหงฟันกันที่นั้นช้านาน กวนอูป้องกันรักษาทหารของตัวในเวลานั้นแบบประหนึ่งจะสิ้นกำลัง ด้วยทหารจูเหียนถึงห้าพันรุ่มตีเข้ามาถึงสามด้านเหลือกำลังที่จะระวางทหาร

ฝ่ายกวนอูก็พาทหารซึ่งเหลือตายหนึ่งจูเหียนไปจากที่นั้นประมาณห้าสิบเลี้น จึงแลเห็นกองไฟทัพพัวเจี้ยง และก็ได้ยินเสียงผู้คนเป็นอันมาก และไปเห็นพัวเจี้ยงซึ่งม้าถือปืนออกมา กวนอูโกรช จึงควบม้ารัวปืนเข้าสู้กับพัวเจี้ยงได้

สามเพลง พัวเจียงทำซักม้าหนนีไปที่ช้างกองเพลิง กวนอูก็มิอาจที่จะตามไป ก็ซักม้าไปตามทางซ่องแคบเชิงเขาเจาสัน กวนเป่งจึงเดินขึ้นไปบอกแก่บิดาว่า เดียวลุยตายเมื่อขณะรับพุ่งรุ่นวายนั้นแล้ว กวนอูได้ยินดังนั้นก็กลั้นน้ำตาไว้กลัว ทหารจะเสียน้ำใจ จึงสั่งกวนเป่งลงมารับหลังกวนอูไปหน้า มีทหารเหลือตาย ตามไปลิบห้าคนเข้าไปในซ่องแคบ

ฝ่ายพัวเจียงก็คุมทหารให้ร้องติดตามไป กวนอูได้ยินทหารให้ร้องสนั่น ตามมา ก็เร่งรีบพาทหารหนีไปจะให้พ้นซ่องแคบ ขณะนั้นพ่อเวลาประมาณยาม เศษก็ถึงเร็วซึ่งเข้าชัดไว้ริมหลุมนั้น ม้ากวนอูก็ติดเร็วตกใจโผล่ไป ฝ่ายกวนอู ก็ตกลจากหลังม้าอาวุธก์พลัดจากมือ กวนอูกับม้าพลัดตกลงในหลุม สีข้างกวนอู ก็กระแทบกับก้อนศีลา ม้าเหยียบขา กวนอูลงด้วย กวนอูก็เจ็บชัดอยู่ลูกชิ้นมีได้ ม้าตั่งทหารพัวเจียงซึ่งซุ่มอยู่ เห็นกวนอูตกจากหลังม้าในหลุมลูกมีได้ ก็จับก้อน ศีลาใหญ่ ๆ ทุ่มทึ่งลงไปถูกกวนอู เห็นกวนอูอ่อนล้าก็ลากลุกมีได้ ก็เข้า จับเชือกมัดมือไฟล์หลัง ทหารทั้งปวงก็เข้ากลุ่มรุมจับม้า กวนเป่งเห็นเข้าจับ บิดาได้จะวิ่งเข้าไปช่วย พัวเจียง จูเทียนคุมทหารมาทันเข้าก็ล้อมจับกวนเป่งได้ ก็คุมเอาตัวกวนเป่งเข้ามาให้ชุนกวน ชุนกวนมีความยินดีนัก จึงให้ห้าชุนนาง หั้งปวงแล่ที่ปรึกษาฯพร้อมกัน

ชุนกวนจึงว่าแก่กวนอูว่า แต่ก่อนเราได้ยินเขาว่าทำนเป็นคนกล้าหาญ เช่นแข้งน้ำใจสัตย์ซื่อนัก เราก็มีใจรักจะครื้นได้ทำนมาไว้เป็นเพื่อนตัว ทำนทำ ราชการอยู่กันกับนายห่านเราเกื้อหน้าได้ทำนไม่ บัดนี้ทำนแพ้แก่เราทหารเรารับได้ ทำนจงอยู่กับเราเด็ดเราจะไว้ชีวิต จะเลี้ยงทำนให้ถึงขนาด

กวนอูได้ฟังชุนกวนว่าดังนั้นก็กราธนัก จึงค่าว่า อายุเด็กน้อย ตัวภู หายอมเป็นบ่าวมีไม่ อนึ่งก็ได้ถือน้ำพิพัฒน์สัจจาไว้ต่อเล่าปี จะช่วยเอาราช สมบัติให้เล่าปีอันเป็นเชื้อพระวงศ์ ซึ่งกูจะอยู่ด้วยมีอันเป็นคัตรุราชสมบัตินั้น ไม่อยู่แล้ว ครั้งนี้กูแพ้ความคิดมี มองจันตัวภูได้ อย่าพักผุดเกลี้ยกล่อมเลย ให้ป่วยการปาก กูเป็นชาติทหารจะกินเข้าวಡงเป็นสองเจ้าน้ำมีได้จะสู้ตาย

ชุนกวนได้ฟังกวนอูว่าดังนั้นเหลียวหน้ามาปรึกษาทหารหั้งปวงว่า อัน กวนอูเป็นคนสัตย์ซื่อน้ำใจเดียว เราคิดจะครื้นเลี้ยงไว้ ทหารทั้งปวงจะเห็น

ประการใด โจหอมสมุทร์บัญชีจึงว่า ซึ่งจะเลี้ยงกวนอูไว้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ครั้งหนึ่งโจโนฉันกวนอูได้ตั้งให้เป็นชุมนางผู้ใหญ่ ให้เครื่องอุปโภคเป็นอันมาก สามวันเลี้ยงโดยที่หนึ่ง ห้าวันแลี้ยงโดยที่หนึ่ง บำรุงเลี้ยงถึงเพียงนี้จะเอาตัวกวนอูไว้ กวนอูก็มิได้ออยู่ ยังหนีไปหาเล่าปี่ผู้พิ ผ่านนายด่านเสียถึงท้าคำบล และซึ่งท่านจะเลี้ยงไว้ นานไปข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นอันตรายเหมือนดังนั้น ชุนกวนได้ฟังดังนั้นนั่งตรึกตรองอยู่เป็นครู่แล้วว่า ท่านว่านี้เราเห็นชอบด้วย จึงสั่งทหารให้เอาตัวกวนอู กวนเปงพ่อสูกไปฆ่าเสีย เมื่อกวนอูตายนั้นเดือนสิงหาคม อายุพอครบห้าสิบแปดปี พระเจ้าเตี้ยนเต้มายุเมืองญี่โตได้ยี่สิบสี่ (พ.ศ. ๗๙๒) ม้าตั่งจึงเอาม้าของกวนอูไปให้ชุนกวน ชุนกวนจึงให้ม้าตั่งเลี้ยงดูไว้ ม้านั้นไม่กินหญ้า เป็นหล้ายวันก็ตาย

ฝ่ายของญี่ช่องอยู่ในเมืองเปีกเสีย ในเวลากลางคืนนั้นให้เดือดร้อนในใจนัก หลับไปฝันเห็นประหลาด จึงไปเล่าให้จิวฉองฟังว่า ข้าพเจ้าฝันเห็นกวนอูมา�ืนอยู่ตรงหน้ามิโลหิตติดหัวตัวตกใจตื่นขึ้น กวนอูจะเป็นเหตุประการใดมิได้รู้ สองญี่พูดกับจิวฉองมิทันขาดคำ พอมีคนเข้ามาบอกของญี่ จิวฉองว่า บัดนี้ทหารชุนกวนถือศีรษะกวนอู กวนเปงมาร้องเกลี้ยกล่อมคนอยู่ริมกำแพง ของญี่ จิวฉองได้ยินดังนั้นก็ตกใจ ชวนกันขึ้นไปดูบนเชิงกำแพง และลงไปเห็นศีรษะกวนอู กวนเปงก็เสียใจนัก ของญี่ จิวฉองจึงว่ากันว่า เราหาก็พึงไม่แล้วจะอยู่ไปให้ตายในเนื้อมือข้าศึกอีกเล่า ของญี่ก็ลงกำแพงลงไปตาย จิวฉองก็อาดาบเชือดคอตาย เมืองเปีกเสียก็ขึ้นแก่เมืองกังตั่งตั่งแต่นั้นมา

ฝ่ายกวนอูตายไปเป็นอสุรกายอยู่ในภูเขาจวนหยกสัน แ丹เมือง ทองເောင် บันยอดเขาที่มีหลวงจันองค์หนึ่งชื่อغاเจง หลวงจันغاเจงองค์นี้ เดิมเป็นสมการอยู่ ณ วัดตันก็กซือ แ丹เมืองกีชุน ไปเที่ยวบานเข้าจวนหยกสัน เห็นน้ำท่าที่อาศัยสนุกสนาย จึงปลูกกุฎិบันเข้าจวนหยกสันเป็นที่ trothuan จำเริญ เมตตาภารนา มีเฒ่องค์หนึ่งอยู่ปฎิบัติ กลางคืนวันหนึ่งเดือน hairy เวลาสองยาม เชษ หลวงจันغاเจงกวนอยู่ในกุฎិได้ยินเสียงร้องว่า เอาศีรษะมาคืนให้เรา หลวงจันغاเจงจึงแลออกจากไปเห็นคนหน้าแดงซึ่ม้าถือง้าว มีคนแต่งตัวเป็นทหาร ยืนเคียงม้าข้างละคน ข้างขวาหน้าขาวข้างซ้ายหน้าดำมีคงเครา ลงมาจากราก

รูปที่ ๑๕๐ หลวงจีนภานุเจงเห็นอสุรกายกวนอู

รูปที่ ๑๕๑ ใจโนหัวเราะเยาะคีรษะกวนอู

ยินอยู่ริมกฎหมาย หลวงจันทรากล่าวแล้วรู้จักว่ากวนอู จึงร้องเรียกแล้วกวักมือว่ามานี กวนอู

ฝ่ายกวนอูซึ่งเป็นอสุรกายก็ลงจากม้าเข้ามาคำนับ แล้วถามว่า สมการ เจ้าชื่อใดเล่า สมการจึงบอกว่าเจ้าชื่อมาเจ่ง เดิมเราอยู่วัดตีนกีกซือ รู้จักกันท่านมาแต่ก่อน ท่านแปลกราแล้วหรือ กวนอูซึ่งเป็นอสุรกายกระทำคำนับแล้วว่า ท่านจะสอดมัตรภารนาแผ่กุศลและส่วนบุญให้ข้าพเจ้าบ้างเด็ด ข้าพเจ้าแพ้ชาติกถึงแก่ความตาย หลวงจันทรากล่าวจึงว่า กงเกวียนกำเกวียนตัวม่าเขา เช่าม่าตัวนี้อหันม่าวันเหลียง บุนพิวແ לנายนำหัวต่ำบลเสีย ไครมาหวงศีรษะแก่ท่านบ้าง ครั้งนี้ท่านเสียที่แก้ชาติกถึงแก่ความตายแล้ว ท่านมาร้องหวงศีรษะแก่ไครเล่า หลวงจันทรากล่าวว่าดังนั้นแล้วกีสอดมัตรแผ่ส่วนบุญให้ กวนอูอสุรกายรับส่วนบุญแล้ว กีลาไปอาศัยอยู่ในยอดเขาawanหยกสัน หลวงจันทรากล่าวจึงเอานื้อความอันนี้แจ้งคนทั้งปวงว่า กวนอูตายแล้วมาสิงอยู่ในภูเขาอันนี้ คนทั้งปวงก็นับถือ จึงปลูกศาลให้กวนอูอสุรกายอยู่บนยอดเขานั้น กีเป็นที่เทพารักษ์ ศักดิ์สิทธิ์แต่นั้นมา

ฝ่ายชุนกวนได้มีองเงงจิ่วแล้ว กีให้ร่างวัลแก่ทหารชึ้นมีความชอบตามสมควร จึงให้ลินองนั่งที่สูงกว่าทหารทั้งปวง แล้วจึงว่าแก่ชุนนางว่า เราคิดว่าจะได้มีองเงงจิ่วโดยยาก อาศัยลินองกีได้ง่ายดาย ไม่ทันจะพลิกมืออีก เพราะความคิดของลินอง ความชอบอันนี้ใหญ่หลวงนัก ลินองได้ยินดังนั้น ลูกชิ้นคำนับชุนกวนแล้วจึงว่า เพราะบุญท่านจึงได้มีองเงงจิ่วโดยง่าย ชุนกวนจึงว่า แต่ก่อนเรามีจิวยีมีสติปัญญาล้าหาญชำนาญในการกลศึก ใจโดยก้าพบกหัวเรื่อามาก ทหารถึงแปดสิบสามหมื่น มารบกันต่ำบลเช็กเพ็ก อาศัยความคิดจิวยีมีชัยชนะใจโดยง่าย จิวยีแพ้ความคิดของเบ็งกีตายเสียแล้ว ยังอยู่แต่โลซก ครั้งหนึ่งจิวยียังมิตาย ใจโน้มหนังสือมาเกลี้ยกล้อมเรา ที่ปรึกษาทั้งปวงยอมจะให้เราไปชี้นแก่ใจ แล้โลซกผู้เดียวมิยอม จึงให้หาจิวยีเข้ามาปรึกษาจะทำสองครั้มกับใจ วันนี้เป็นความชอบของโลซก ครั้งหนึ่งเล่าปีให้มาขอ吟เมืองเงงจิ่วงว่าจะอาศัยอยู่ เรายปรึกษาโลซก โลซกยอมให้จิวยีทั้งนี้ อันนี้เป็นความผิดของโลซก บัดนี้เรารออาศัยความคิดของลินองจึงได้มีองเงงจิ่วโดย

สะdag ก ความคิดลับองชนะความคิดจิวัย โลซก ชุนกวนว่าแล้วจับจากสุรา
รินยื่นสองมือโดยคำนับให้ลับอง

ฝ่ายอสุรกายกวนอูมีความพยาบาทลับองนัก ก็มาเข้าสิงอยู่ในตัวลับอง
พอลับองจับจากสุราจะกินเข้าไป ก็ให้หึ้งจากเหลาลง แล้วชี้หน้าชุนกวนตัวด
ด้วยเสียงอันดัง จึงต่าว่าอ้ายเด็กน้อยตาแดง มีงรู้จักกูหรือไม่ ที่ปรึกษาหั้งปวง
ก็ตกใจ ลับองจึงขึ้นไปผลักชุนกวนลงเลีย จึงขึ้นนั่งอยู่ที่ชุนกวน แล้วก็
เหลือกตากลอกไปมา ตัวด้วยเสียงอันดังว่า เมื่อจรอพกผ้าเหลืองໄเลย์ยัย
ราชภูรได้ความเดือดร้อน กฎพื้น้องสามคนໄล่ปرانปรมใจ ใจรังงานควบมา
ประมาณสามสิบปีแล้ว บัดนี้กูแพ้ในกลศึกของมึง กฎถึงแก่ความตาย กูเป็นคน
ไม่ได้กินเนื้อมึง กฎตายแล้วจะหักคอมึงไปให้จงได้ มึงไม่รู้จักกูหรือ กูเชื่อว่ากวนอู

ชุนกวนได้ยินดังนั้นก็ตกใจลงกราบให้ว้อญ่ากลางดิน ครั้นลงบลีย์ลง
ชุนกวนและหารหั้งปวงเผยแพร่น้ำขึ้นไป และเห็นลับองคอพับลง โลหิตไหลออกมา
ทางปากและมูก ลับองก็ถึงแก่ความตาย ชุนกวนและชุนนางหั้งปวงก็ตกใจ จึง
ເเอกสารลับองไปฟังไว้ตามธรรมเนียม จึงตั้งลิปป้าผู้บุตรขึ้นแทนที่ลับอง มีทหาร
เข้ามาบอกแก่ชุนกวนว่า เตียวเจียจะเข้ามาทำท่าน ชุนกวนจึงให้เชญเตียวเจีย
เข้ามา

ฝ่ายเตียวเจียเข้ามาคำนับชุนกวนแล้วว่า ได้ยินว่าท่านจับกวนอู
กวนเป็นพ่อลูกได้ ท่านผ่าเสียแล้วหรือ ถ้าจริงดังนั้น มีข้ามินานอันตรายจะมา
ถึงกันตั้งเป็นมั่นคง เพราะกวนอูคนนี้ได้สบถสถานเป็นพี่น้องกับเล่าปี่ สัญญา
กันไว้ว่าตายก็จะตายด้วยกัน เล่าปี่ก็ได้เป็นใหญ่ในเมืองตั้งฉวน เสนวน มีทหาร
เป็นอันมาก ข้าวปลาอาหารกับบริบูรณ์ อนึ่ความคิดในกลศึกใจจะเสมอชิงเบ้ง
ทำมีได้ จะว่าด้วยฝิมือทหารจะหาเปรียบด้วยฝิมือเตียวหุย ยองคง ม้าเดียว
จุล่งก์หายากนัก ถ้าเล่าปี่รู้ไปกว่ากวนอู กวนเป็นพ่อลูกตายแล้ว ก็คงจะยกทัพมา
ลิ้นหั้งเมือง จะมารบเอามีองกันตั้งแก้แค้น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะรับรองต้านทานมีได้

ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจกระหึ่มหัวลงว่า อันตรายซึ่งจะมีมาแก่เมือง
กันตั้งดังนี้แล้ว ท่านจะคิดอ่านแก่ไขประการใดเล่า เตียวเจียจึงว่า ถ้าท่านไว้
ธุระแก้ข้าพเจ้าดังนั้นแล้ว ขอท่านอย่าได้วิตกเลย ข้าพเจ้ามีอุบายนอันหนึ่งไม่ให้

เล่าปีทำร้ายเมืองกังตั่งได้ จะรักษาเมืองกังตั่งให้มั่นคงดุจพื้นปฐพี

ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ใจ จึงถามว่าทำนจะทำประการใด เตียวเจียวจึงว่า บัดนี้ใจโฉมทหารถึงร้อยหมื่น นายทหารที่มีความคิดดีทั้งฝ่ายอภิลักษณาก็มีเป็นอันมาก ถ้าเล่าปียกกองทัพมาแก้แค้น และจะบอกไปถึงใจโฉให้ยกเป็นทัพกระหนาบมา เมืองกังตั่งก็จะชั่ดสนหาที่เพ่งมีได้ ข้าพเจ้าคิดอุบายจะคุมເօາ ศิรษะกวนอูไปให้ใจโฉ ฝ่ายเล่าปีรู้จะเข้าใจว่าใจโฉแสร้งใช้ให้เราทำ เห็นจะมีความแค้นแก้ใจโฉนั้น ก็จะไม่ยกทัพมาตีเมืองกังตั่ง จะยกไปตีใจโฉ เราก็จะมีความสบายนะ จะดูเล่นไร้แพ้และชนะก็ซ่าง

ชุนกวนได้ยินเตียวเจียวว่าดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงสั่งให้ทหารต่อทีบ ใส่ศิรษะกวนอู แต่งทหารให้รับไปทั้งกลางวันกลางคืน เอาศิรษะกวนอูไปถวายใจโฉ ครั้งนั้นใจโฉมาจากเมืองคอโพ มาอยู่เมืองลอกอี๋ยง มีคนเข้ามาบอกใจโฉ ว่า ชุนกวนใช้ให้ทหารคุมເօາศิรษะกวนอูเข้ามาถวาย ใจโฉมีความยินดีนักจึงว่า แก่ชุนนangทั้งปวงว่า บัดนี้กวนอูตายแล้วเรานอนตาหลับ

สุมาอี้รู้ถึงกลความคิดชุนกวนซึ่งทำมา้นั้นจึงว่า ชุนกวนทำทั้งนี้ประสงค์จะเอาความร้ายมาป้ายให้เรา ใจโฉจึงถามว่า ท่านเห็นกระไรจึงว่าฉันนี้ สุมาอี้ จึงว่า แต่ก่อนเล่าปี กวนอู เตียวหุยสามคนนี้สนับสนุนกันไว้ว่าจะเป็นด้วยกันตายด้วยกัน บัดนี้ชุนกวนฆ่ากวนอูเสียแล้ว กลัวเล่าปีจะยกทัพกลับมาแก้แค้น จึงสั่งให้เอาศิรษะกวนอูมาถวายทั้งนี้ หวังจะให้เล่าปีโกรธทำน เล่าปีจะไม่ยกทัพไปตีชุนกวน จะยกทัพมาแก้แค้นทำน ชุนกวนก็จะเป็นคนกลางคอยดูเล่น

ใจโฉได้ยินสุมาอี้ว่าดังนั้นเห็นชอบด้วย จึงว่ากลศิกเข้าทำมาดังนี้ ทำนจะคิดกลอุบายนประการใด สุมาอี้จึงว่า การแต่เพียงนี้ข้าพเจ้าเห็นหาสู้ยากนักไม่ ขอให้ทำนเอามาไม่ห้อมมาต่อเป็นทีบใส่ศิรษะกวนอูไปผึ้งไว้ตามอย่างชุนนang ผู้ไหญ ฝ่ายเล่าปีรู้ไปก็ไม่โกรธทำน จะโกรธชุนกวน เห็นว่าจะยกทัพกลับไปตีชุนกวนเป็นมั่นคง เราจะคอยดูเล่น เมื่อเล่าปีกับชุนกวนรบพุ่งกันยับเยินไปแล้ว เราจะทำภัยหลังเห็นจะได้โดยสะดวก

ใจโฉได้ฟังเห็นชอบด้วยมีความยินดีนัก จึงให้ทหารชุนกวนเข้ามาทหารชุนกวนจึงเอารูษะกวนอูเข้าไปถวาย ใจโฉให้เปิดทีบชั้น เห็นหน้ากวนอู

ยังเป็นประคิวยู่เมื่ออย่างเป็นอยู่นั้น ใจให้เราเราย้ายแล้วว่า กวนอุยังเป็นอยู่ไม่มาหาเรา บัดนี้ยังแต่ศีรษะเปล่าอุตส่าห์มาหาเรา ว่ายังมิทันจะชาดคำแล เทืนศีรษะกวนอูมีปากอ้าตาเหลือกลอกไปมา ใจตกใจล้มลง ชุนนางหงัปวง กิตกใจเข้าอุ้มเอาใจให้นั่งขึ้น ใจลื้นสมประดิ่งไปสักครู่หนึ่งจึงค่อยได้สติ คืนสมประดิ่มมา จึงว่าแก่ชุนนางหงัปวงว่า กวนอุคนนี้ศักดิ์สิทธิ์นัก เมื่อันหนึ่งเหพดาลงมาจากชั้นฟ้า ทหารชุนกวนได้ยินใจโฉวตั้งนั้น จึงเล่าเนื้อความ ชีงกวนอูไปเข้าลิบอง ต่าชุนกวนหักคอลิบองเสียนั้นให้ใจฟังทุกประการ

ใจโฉได้ยินตั้งนั้นก็กลัวยิ่งกว่าแต่ก่อน จึงสั่งให้อาไม้ห้อมต่อทิบใส่ ศีรษะกวนอู แล้วให้แต่งเครื่องเช่นตามบรรดาศักดิ์ชุนนางผู้ใดญี่ แล้วเชิญ ศีรษะกวนอูไปผังไว้ริมประตูเมืองลูกอิ่งข้างทิศทักษิณ ใจโฉและชุนนางหงัปวง กิตตามไปส่งสักการศพ ใจโฉจึงสั่งให้ตากแต่งผังตามอย่างผู้นั้นเมืองเกงจิว แล้ว จารึกอักษรลงไว้ว่า ที่ผังศพเจ้าเมืองเกงจิว แล้วแต่ชุนนางไว้ให้รักษา แล้ว สั่งทหารชุนกวนให้กลับไป

លើម ៣

ตอนที่ ๖๒

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีออกจากเมืองตั้งชวนไปเมืองเสฉวน ชันนาผู้หนึ่งชื่อหอมเจ้งทูลว่า นางบัญหยินเมียของท่านคนหนึ่งก็ตายเสียแล้ว นางชุนฐ์หยิน ก็ไปกับชุนกวนผู้พี่ ข้าพเจ้าเห็นว่าจะหากลับมาไม่ ท่านหาภรรยาไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าการซ่างในหมู่ผู้เอาใจใส่ไม่ พระเจ้าเล่าปีจึงว่า ท่านว่านี้ชอบแล้วจะคิดประการใดเล่า หอมเจ้งทูลว่า ข้าพเจ้าเลือกคู่เห็นน้องสาวอีกหนึ่งรูปงาม มีสติปัญญาการงานทั้งปวงก็ยัง เห็นว่านางคนนี้จะมีบุญสืบไปช้างหน้า แต่ก่อนได้ยินว่าว่องอี้จะให้แก่เล่ามอผู้บุตรเล่าอี้ยน เล่ามอ ก็ตายเสียแล้ว ขอให้ท่านรับน้องสาวอี้เข้ามาไว้เป็นห้ามเห็นจะสมควร พระเจ้าเล่าปีได้ฟังหอมเจ้งว่าดังนั้นจึงว่า เล่ามอคนนี้เป็นแซ่เดียวกันกับเรา ท่านเห็นเมื่อย่างธรรมเนียม จะทำได้อยู่หรือ หอมเจ้งทูลว่า ในอย่างธรรมเนียมนั้น ก็ระวังแต่พี่น้องที่สนใจนี้ข้าพเจ้าเห็นไกลกันนัก ถ้าจะเอามาเป็นเมียก็ควรอยู่ พระเจ้าเล่าปีเห็นชอบด้วย จึงแต่งให้ไปรับนางอชี ซึ่งเป็นน้องสาวอี้เข้ามาไว้เป็นห้าม อยู่มานางอชีมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเล่าเอ่ง คนหนึ่งชื่อเล่าลี

อยู่มาวันหนึ่งมีคนเข้ามานอกช่วงเบังว่า ชุนกวนให้มาขอสูกสาวกวนอู กวนอูไม่ให้ ชงเบังจึงว่าแก่ที่ปรึกษาทั้งปวงว่า ถ้ากราณนั้นเห็นว่าเมืองเกงจิ้วจะเป็นอันตราย ชอบให้หากวนอูมาเสีย แต่งผู้อื่นให้เมืองแห่น อยู่มาวันหนึ่ง กวนพินสูกษายกวนอูถือหนังสือบอกรมาถึงชงเบัง ในหนังสือนั้นว่า โจรໄโถกิ่มบังเต็กคุมหาธรรมารดีเมืองอัวนเชีย ฝ่ายซ้างกวนอูทำกลศึกเป็นหลายประการก็มีชัยชนะ อยู่มาอีกวันหนึ่งทหารถือหนังสือบอกไปถึงชงเบัง ในหนังสือนั้นว่า กวนอูตกแต่งเมืองเกงจิ้วและเมืองอัวนเชีย มีค่ายคุประดุจรอบมั่นคงทั้งทางบกทางเรือ ชงเบังเอารือกราหนังสือสองฉบับนี้ไปแจ้งแก่พระเจ้าเล่าปี พระเจ้าเล่าปีได้ฟังแล้วก็วางแผน

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเกิดเหตุ พระเจ้าเล่าปีไม่สบายพระทัยนัก จะนั่งก

มิเป็นสุข จะนอนก็มิเป็นสุข ให้เดือดร้อนร้าคญ ครั้นเวลาค่ำนอนก็มิหลับ จึงอกมานั่งที่เก้าอี้บันเอวหนังสือมาอ่าน หวังจะให้สบายใจ เมื่อชัตนาหนังสือนั้นก็เคลือมม่อຍหลับไป จึงผ่านว่าลมพัดตะเกียงไฟแทบจะดับ แล้วกลับติดเป็นประดิษัณ แลไปเห็นคนยืนอยู่ริมตะเกียงจึงถามไปว่า ใครอุกอาจเข้ามาปานนี้ คนนั้นมิได้พูดด้วย พระเจ้าเล่าปีส่งสัยยืนชี้นกดู และเห็นกวนอูเดินไปมาที่ริมตะเกียง พระเจ้าเล่าปีจังว่า น้องเอ่ยเจ้าอยู่ดืออยู่หรือ เจ้ามาหาพี่ปานนี้เหตุผลประการใด เราหั้งสองรักกันเหมือนพี่น้องร่วมสายสะตือเดียวกัน เจ้าโทรศัพท์ว่า ไรจึงไม่เจรจา กวนอูได้ยินเล่าปีว่าก็ร้องให้แล้วจังว่า ขอให้พี่ท่านยกกองหัวไปแก้แค้นข้าพเจ้า พอลมพัดมาถูกตัวพระเจ้าเล่าปีหัวใจตื้นชื้น และไปไม่เห็นกวนอูก็ตกใจจึงรู้ว่าผ่าน เวลาันนพอได้ยินเสียงกลองย่าเที่ยงคืน พระเจ้าเล่าปีร้าคญใจนัก ครั้นออกห้องพระโรงที่ว่าราชการ จึงให้เชิญขึ้นเบื้องเข้ามา พระเจ้าเล่าปีกระซิบเล่าความผ่านให้ฟัง ชงเบื้องเห็นผ่านร้ายอยู่ แต่แกลังทูลบ่ายเบี่ยง เอาพระทัยว่า ผ่านดังนี้เหตุเพราะน้ำพระทัยประมารถึงกวนอูนัก อย่างทรงพระวิตกเลยท่าเงินไม่ พระเจ้าเล่าปีมิไว้พระทัยจึงถามข้าอีกครั้งหนึ่งเล่า ชงเบื้องเห็นว่าพระเจ้าเล่าปีรักใหรักกวนอูนักทูลแต่ความดี ชงเบื้องก็ลาลงไปถึงประตู พนเคเจ้ง เคอาเจ้งจังว่า ข้าพเจ้ามาหาท่านจะบอกเนื้อความอันหนึ่น ข้าพเจ้าได้ยินข่าวลือมาว่า ลิบองยกมาตีเกงจ้ว กวนอูเสียแก่เขาแล้ว ความอันนี้จะจริงหรือประการใด

ชงเบื้องจังว่า ข้าพเจ้าดูดาวประจำเมืองเกงจ้วเห็นเคราหมองวิปริบนัก ข้าพเจ้าก็คิดว่ากวนอูเห็นจะตายเสียแล้ว แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ทูลกลัวพระเจ้าเล่าปีจะเป็นทุกข์หนัก พุดกันยังมิทันจะสิ้นคำ พอพระเจ้าเล่าปีมาถึงได้ยินจึงยุติเอา มือเสือชงเบื้องแล้วว่า ข่าวร้ายถึงเพียงนี้เป็นไรท่านเจ้มินอกเราตามจริง ชงเบื้องกับเคอาเจ้งจึงทูลว่า เป็นแต่คำลادจะเอาเป็นจริงมิได้ ขอท่านอย่าเป็นทุกข์นักเลย พระเจ้าเล่าปีจังว่า กวนอูกับเราได้สัญญาไว้ว่าจะเป็นด้วยกันจะตายด้วยกันถ้ากวนอูตายเสียจริงข้าพเจ้าจะอยู่ไปปี

ขณะนั้นมีคนมาทูลว่า ม้าเสี้ยงกับอีเจี้ยถือหนังสือมา พระเจ้าเล่าปีให้ทามหั้งสองคน ม้าเสี้ยง อีเจี้ยจึงทูลว่า เมืองเกงจ้วเสียแก่ชุนกวนแล้ว กวนอู

ล่าทพไปตั้งอยู่เมืองเปี๊กเสีย ให้ขอกองทพไปช่วย ยังมิทันแก้หนังสืออกรดูมีคนเข้ามาทูลว่า เลียวหัวอยู่เมืองเกงจ้วจะเข้ามาเฝ้า พระเจ้าเล่าปีกให้เข้ามา

เลียวหัวถวายบังคมแล้วร้องให้จึงทูลว่า ชุนกวนมาตีเมืองเกงจ้ว กวนอุ่ได้มีหนังสือใบถึงเล่าของ เป็นตัดให้ยกไปช่วยก็มีไป พระเจ้าเล่าปีกได้ฟัง ดังนั้นก็ตกใจจึงว่า ถ้าเป็นดังนั้นกวนอุ่จะมิเสียเสียแล้วหรือ ซึ่งเป็นจึงทูลว่า เล่าของ เป็นตัดทำดังนี้โทษถึงตาย ท่านอย่าทุกข์นักเลย ข้าพเจ้าจะขอยกกองทพไปช่วยเมืองเกงจ้วแลเมืองอัวนเชียงจังจะครว พระเจ้าเล่าปีกจึงว่า จะจะมีหนังสือใบถึงเตียวหุยให้ยกกองทพมาช่วย เราจะยกไปด้วย ยังมิทันรุ่งเมืองหารในกองทพกวนอุ่มาทูลว่า กวนอุ่กับบุตรล่าทพไปทางเข้าเจาสัน ทหารชุนกวนจับได้ ฆ่าเสียแล้ว

พระเจ้าเล่าปีกได้ฟังนั้นก็ร้องให้ กลิ้งเกลือกลงกลางดินลินสมประดิ ชุนนางทั้งปวงตกใจเข้าประคงพระองค์ขึ้นไว้ อยู่สักครู่หนึ่งจึงได้สมประดิ ขึ้นมา ชุนนางทั้งปวงจึงเชญเสด็จเข้าไปในวัง ซึ่งเบ็งจึงทูลเอาใจว่า คำใบران ท่านว่า อันความตายนี้ย่อมมีทุกคน กวนอุ่หัวหาญนักจึงเป็นอันตราย ท่านอย่าทุกข์ร้อนนักเลย รักษาตัวไว้ให้ดีเด็ดจะได้คิดอ่านยกกองทพไปแก้แค้น ดีกว่า พระเจ้าเล่าปีกจึงว่า กวนอุ่ เตียวหุยได้สาบานไว้ว่าจะตายด้วยกัน บัดนี้ กวนอุ่ตายเสียแล้ว เราจะเสวยราชย์ເเอกสารามสุขแต่ผู้เดียวหาครวไม่ ว่ายังมิทัน ลินคำเห็นกวนพินร้องให้เข้ามา พระเจ้าเล่าปีกกลั้นโศกมิได้ก็ร้องให้ใบถึงสิริ หัววัน ซึ่งเบ็งกับชุนนางทั้งปวงชวนกันเข้าไปเล้าломพระเจ้าเล่าปีก

พระเจ้าเล่าปีกจึงว่า อันชาวนเมืองกังตั้งกับเราแต่เนื้อไปจะปองล้างกันไป ไม่ขออยู่ร่วมฟ้าอันเดียวกันเลย ซึ่งเบ็งจึงทูลว่า ข้าพเจ้าได้ยินข่าวว่าชุนกวนอาศรีจะกวนอุ่ไปให้โจโฉ โจโฉให้แต่งการศพสมควรแก่บรรดาศักดิ์ชุนนางผู้ใหญ่ แล้วไปผังไว้ พระเจ้าเล่าปีกจึงถามว่า เทศใต้เข้าจึงคิดทำการดังนี้ ซึ่งเบ็ง ทูลว่า ชุนกวนแก้กลังทำกลหวังจะให้เราโกรธโจโฉ โจโฉรู้เท่าชุนกวนจึงให้แต่ง การศพกวนอุ่ทั้งนี้ปราณจะไม่ให้เราพยายาม โจโฉจะให้เราเห็นว่าชุนกวนฆ่า กวนอุ่เสียเอง

พระเจ้าเล่าปีกจึงว่า เราจะยกกองทพไปรบชุนกวนจะได้แก้แค้น ซึ่งเบ็ง

จึงห้ามว่า อย่าเพ้อยกกองทัพไปก่อน ชุนกวนคิดทำการทั้งนี้จะให้เราโกรธใจໂฉ
ถ้าเรามิรู้เท่ายกไปรบกับใจໂฉ ชุนกวนก็จะเอาชัยชนะเมื่อภายหลัง ฝ่ายใจໂฉ
นั้นก็คริรให้เราบุกกับชุนกวน ส่วนตัวจะคอยเอาชัยชนะเมื่อภายหลัง ถ้าเรา
ยกกองทัพไปบัดนี้จะสมความคิดทั้งสองฝ่าย เห็นว่าความคิดเราต่ำกว่าเขาหารู้
เท่าไหร่ ขอให้ทำنسบไว้ก่อนเดิมจะได้แต่งการเช่นกวนอู คอยดูชุนกวนกับใจໂฉ
ก็มีความแคนต์อกันอยู่ ถ้าเข้าศึกสองฝ่ายรบกันคริเสียที่เพลี่ยงพล้ำ เราจึง
ทำการต่อภายหลังเห็นจะสะดวก พระเจ้าเล่าปีเห็นชอบด้วย จึงสั่งให้ราชภรรใน
เมืองส่วนแล้วหัวเมืองทั้งปวงนุ่งขาวทั้งชุดทั้งทุ่งทั้งชาย แล้วให้แต่งเครื่อง
เช่นไปตั้งริมประทุทิศทั้กษณ พระเจ้าเล่าปีจึงออกไปเช่นวักตามประเพณีแล้ว
ร้องให้รักกวนอูทุกวัน

ฝ่ายใจໂฉอยู่ ณ เมืองลากเอียง จำเดิมแต่ฝั่งศีรษะกวนอูแล้ว นอนหลับ
ตาลงเมื่อได้ให้เห็นกวนอูเมื่อนั้น ก็มีความกลัวนัก จึงเล่าให้ชุนนางทั้งปวง
ฟังแล้วปรึกษาว่า เหตุอันใดจึงเป็นดังนี้ ชุนนางผู้ใหญ่จึงว่า วังเก่ามีปีศาจ
มา gnak ขอให้ทำน้ำไปสร้างวังใหม่เดิมจึงจะอยู่เป็นสุข ใจໂฉจึงว่า เราถ้าคิดอยู่ว่า
จะสร้างวังใหม่ จะทำเป็นพระที่นั่ง แต่ว่าขัดสนด้วยหมายช้างที่มีฝิมือไม่

กาเชิงที่ปรึกษาจึงทูลว่า ในเมืองลากเอียงนี้ชาพเจ้าเห็นช่างไม้มคนหนึ่ง
ชื่อเชาวัด และเชาวัดคนนี้ทั้งฝิมือความคิดหลักแหลมติกราชช่างไม้ทั้งปวง
ใจໂฉจึงให้หาเชาวัดเข้ามาแล้วสั่งว่า ทำนจงเทียบแผนที่วังให้มีพระที่นั่งเดิม
ออก และเป็นที่ช้างหน้าช้างในให้สนุกกว่าเก่า เชาวัดจึงเขียนแผนที่วังต้านนัก
เก้าหลัง ฝ่ายหน้ามีห้องพระโรงใหญ่ ฝ่ายช้างในมีต้านนักติกรายเรียงกันไป
แล้วเอ้าไปถวาย ใจໂฉพิเคราะห์ดูถ้วนถี่จึงว่า ทำนที่ยืนนี้ดีนัก สมควรจะเป็น
ที่อยู่ผู้มีบุญ เห็นสนุกชอบใจเราแล้ว แต่ขัดสนด้วยไม้ใหญ่ซึ่งจะต้องทำการ
อกไก่ เราไม่เห็นที่ไหนเลย

เชาวัดจึงว่า มีป่าแห่งหนึ่งชื่อเอิกหลง ใกล้แต่นี้ไปประมาณ
สามร้อย步 ชัยปานั้นมีศาลเทพารักษ์อยู่หลังหนึ่ง ใกล้ศาลนั้นมีสาลี่ตันหนึ่ง
ใหญ่โคนัก สูงประมาณยี่สิบวา ชาพเจ้าเห็นว่าจะทำอกไก่ได้ ใจໂฉดีใจนักสั่งให้
ไปตัดไม้นั้นมา คนทั้งปวงซึ่งไปตัดไม้จะถูกฟันเอาสิ่งเจ้าเลือยซัก จะทำ

ประการใดก็มิเข้าเลย จึงกลับเข้าไปทูล ใจโน้มีเชื้อจังพากนออกไปดูประมาณสามร้อย ครั้นถึงหน้าค่ำแล้วจึงลงจาก马上 แล้วแลงไปเห็นต้นสาลีสูงใหญ่ตระหทึกที่คดมีได้ จึงให้อาชวานเข้าไปฟันก็มิเข้า ผู้เฒ่าผู้แก่ชาวบ้านนั้นจึงทูลห้ามว่า ต้นสาลีนี้เป็นต้นไม้แท้โบราณ ผู้เฒ่าผู้แก่เล่าสืบ ๆ มาว่า อายุได้สามร้อยสี่ร้อยปีแล้วมีเทparักษ์สิงอยู่ในไม้ต้นนี้ ขอท่านอย่าได้ฟันเลย

ใจโนได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า กฎได้เป็นใหญ่ในเมืองนี้กว่าสิบปีแล้วบรรดาราชภูมิและparักษ์ซึ่งอยู่ในแวดแควันแคนเมืองนี้ก็อาศัยพึงบุญเราะลิน เราจะเอาไม้ต้นนี้parักษ์จะไม่ให้เราหรือว่าไร ว่าแล้วก็ชักดาบออกฟันต้นไม้ได้ยินเสียงผีร้องให้แซ่ไป ยังไม่ให้ลอกมาเป็นโลหิต ใจโนเห็นดังนั้นตกใจทั้งดาบเสียแล้วขึ้นม้ากลับไปวัง ครั้นเวลาค่ำให้เดือดร้อนร้าคณ์ใจนอนไม่หลับแต่กลับตัวพลิกไปมาจันเวลาสองยาม แล้วจึงลูกอุกมากันนั่งที่เก้าอี้เคลื่อนมอยไปจังผันว่าคนผุดมวยห่มเสื้อเชียวมือถือดาบเดินตรงเข้ามายืนอยู่ตระหทึกหน้าใจโนแล้วเอามือชี้หน้าใจโนตรุดด้วยเสียงอันดังว่า กฎนี้เป็นparักษ์ในต้นไม้สาลีกฎห้าให้ต้นไม้ของกฎไม่ มึงจะทำที่อยู่แข่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ กฎรู้ว่าบุญมึงลื้นแล้วกฎจะมาเมืองเสียให้ตาย

ใจโนตกใจร้องให้ทหารมาช่วยเราด้วย parักษ์ชักดาบเข้าฟัน ใจโนตกใจร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง ตื่นขึ้นก็ให้ปวดศีรษะเป็นกำลัง ครั้นเวลาเข้าให้ท่าหมออเข้ามารักษา หมอมานวดท้ายาจนลื้นความรู้โรคนั้นก็ไม่หาย ชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยหั้งปวงเห็นดังนั้นก็เป็นทุกข์หนัก

ที่ปรึกษาคนหนึ่งจึงทูลว่า หมอคนหนึ่งเชื่อว่าชัวโรคดีนัก ท่านรู้จักหรือไม่ ใจโนจึงว่า หมอคนนี้ที่รักษาจิวทำยที่เมืองกังตั่งนั้นหรือ ชัวทิมจึงทูลว่า คนนั้นแหล่ะ ใจโนจึงว่า เรายรู้จักแล้ว แต่ว่าหาวรู้ว่าวิชาหมอดีชัวเป็นกระไรไม่ ชัวทิมจึงทูลว่า หมอคนนี้อยู่บ้านเจียวกำนเมืองไฟก็ก ทุกวันนี้หมามีผู้ได้สมอไม่ ถ้าได้ดูโรคแล้วบางทีก็ให้หายกินยา บางทีก็ພาบางทีก็ผ่า แต่พอยกมือขึ้นความเจ็บก็หาย ถ้าเป็นโรคในท้องให้กินยาเข้าไปเจ้าตัวก็หลับไปทารุสึกตัวไม่ จึงเอามีดผ่าท้องเอาไส้พุงอกมาช้ำรำให้ลื้นโซ่โรค แล้วคืนใส่เข้าไปไว้อย่างเก่า เอาไหมเย็นแล้วหาย บางคนเดือนหนึ่งก็หาย บางคนยังลืบวันก็หาย

เป็นประคิเมื่อไอนอย่างเก่า

ครั้งหนึ่งชั่วโตรเดินไปตามถนน ได้ยินเสียงคนครางอยู่บนเรือน แต่ได้ยินก็รู้ว่าโรคนี้เป็นอยู่ในห้องตัวหนึ่ง จึงเดินเข้าไปร้องเรียกคนลงมาว่า คนเจ็บอยู่นั้นเราจะรักษาให้หาย จึงให้อาการระเตี๊ยมแลกยุชัยบดให้ละเอียด ใส่น้ำลงสองท่านาน ให้คนไข้กินให้ลื้น แต่พอกินไข้กินยาสิ้นก็อาเจียนออกมา ภูตัวหนึ่งยาสองศอกเศษให้ลอกอกมาด้วย ใช้นั้นก็หายลื้นไป

ครั้งหนึ่งตันเต่งชาวเมืองกังเหลงเป็นไข้ ในห้องให้ลื้นโรคคราก กินข้าวไม่ได้ ผอมหน้าเหลือง จึงเชญชั่วโตรมารักษา แต่พอกินยาเข้าไปมื้อเดียว ก็อาเจียนออกมากแต่ล้วนหนอนมีศีรษะแดงยังเป็นอยู่ประมาณสักสองท่านาน ตันเต่งจึงถามว่า เหตุใดช้าพเจ้าจึงเป็นโรคดังนี้ ชั่วโตรจึงตอบว่า ท่านเอา เนื้อดินปลาดิบมาพลากินจึงเป็นโรคดังนี้ ถึงออกมากะนันแล้วโรคท่านก็ยังไม่ หายขาด ยังอึกสามปีโรคอันนี้จะกลับเป็นอีก ถ้าเป็นมาอิกแล้วรักษาไม่หายเลย ถึงที่ของท่านแล้ว นานอึกสามปีตันเต่งก็ตายเหมือนปากชั่วโตรคาดไว้

ครั้งหนึ่งมีคนไข้คันหนึ่ง เป็นผื่นมาที่หลังคัวให้ปวดแสบปวดร้อนนัก จึงหาหมอยั่วโตรมารักษา ชั่วโตรแลดูจึงว่า ผื่นนี้มีสัตว์บินได้อยู่ในนั้น คน ทั้งปวงได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ หมอยั่วโตรจึงเอามีดผ่าผื่นน้อนอก นกกระจาก เต้นออกมากแล้วก็บินไป โรคนั้นก็หาย

ครั้งหนึ่งมีคนหนึ่งสูนักัดเอาแม่เท้าขาดไป จึงบังเกิดเป็นก้อนเนื้อ ย้อยออกมายางก้อน ก้อนหนึ่งให้เจ็บก้อนหนึ่งให้คัน จึงหาหมอยั่วโตรมารักษา ชั่วโตรเห็นแล้วจึงว่า ก้อนเนื้อที่ให้เจ็บนั้นมีเข็มอยู่ข้างในสิบเล่ม ก้อนเนื้อที่ให้ คันในนั้นมีลูกสกาอยู่สองลูก ลูกหนึ่งค่าลูกหนึ่งชา คนทั้งปวงไม่เชื่อ หมอยั่วโตรจึงเอามีดผ่าออก ก็ได้เข็มและลูกสกาเหมือนหนึ่งว่าնั้น คนทั้งปวง สรรเสริญว่าเหมือนเทพด้วย บัดนี้หมอยั่วโตรมาอยู่ตำบลกิมเสีย กับที่นี่ไม่สู้ใกล้ สู้ใกล้นัก ขอให้ห้ามหมอยั่วโตรมารักษาโรคท่านเท่านั้นจะหาย

ใจโนได้ยินชั่วทิมสรรเสริญดังนั้น ก็สั่งให้ทหารเร่งรับไปทั้งกลางวัน กลางคืนหาหมอยั่วโตรมา หมอยั่วโตรมาถึงแล้วก็ให้แหวกเสือดูเส้นที่ข้อมือ หมอยั่วโตรจึงทายว่า โรคท่านอันนี้เพื่อลมเสียดแหงในศีรษะ ท่านกินยาไม่

รูปที่ ๑๕๙ ใจโนให้อาหมօอัวใต้ชั้งคุก

รูปที่ ๑๕๙ ใจโนป่วยเห็นรูปคนที่ใจโนให้ร่าง

หนักหนาหอบโรคไม่ จะรักษาโรคอันนี้ด้วยยา กินและยาทาหายไม่ โรคอันนี้ ขอบให้ผ่าจึงจะหาย ใจโฉลجمีความว่า ท่านจะผ่าอย่างไร หมอชัวโต่จึงว่า ข้าพเจ้า จะให้ท่านกินยาให้มีน้ำไปไม่รู้สึกตัว จึงจะผ่าศีรษะด้วยขวนอันคม แล้วจึง จะชำรุดโรคในศีรษะให้หมด แล้วจึงจะประกับให้เหมือนแก่ ก็จะหายได้หาย แล้วโรคท่านจึงจะหายขาด

ใจโฉลได้ยินดังนั้นก็โทรศัพท์ จึงว่าเอ็งจะแก้ลังผ่าเราหรือจึงว่ากล่าวทั้งนี้ ชัวโต่จึงว่า เมื่อครั้งกวนอูถูกเกาทัณฑ์ที่แขนนั้น ข้าพเจ้าไปรักษา กวนอูนั้นนิ่ง ให้ข้าพเจ้าผ่าเอาถูกเกาทัณฑ์ออกเสีย แล้วก็ชุดยาพิษซึ่งติดกระดูกนั้นออกเสีย กวนอูก็หายแล้วไม่ โรคของท่านหน่อยหนึ่งเท่านี้จะกลัวอันใด ข้าพเจ้าผ่าแล้วก็ จะหาย ท่านอย่าได้กลัวเลย

ใจโฉลจึงว่า อันเงินที่แขนนั้นจะผ่าก็ควร เจ็บที่ศีรษะนี้จะควรผ่าแล้ว หรือ อ้ายคนนี้คบคิดกับพวากวนอู ทำกลมารยาแก้ลังจะมากผ่าเราให้ตาย ใจโฉล จึงส่งให้ทหารชัยชัวจับเอาชัวโต่ไปใส่คุกเสีย แล้วว่ากูจะให้เขียนถามอา เนื้อความเมื่อภายหลัง

กาเชี่ยงที่ปรึกษาจึงห้ามว่า ขอให้ท่านพิเคราะห์ดูจะลงเสียดก่อน อัน หมอชัวโต่นี้เด็นัก ทุกวันนี้จะหาตัวเสมอมาได้แล้ว อย่าเพ้อให้เป็นอันตรายเลย ใจโฉลคาดแล้วจึงว่า หมอคนนี้คิดอ่านจะทำร้ายเราครั้งนี้ เมื่อไหร่ครั้งเกิดเป็น ทำร้ายแก่เราครั้งนั้น จะให้กรรมเมืองเขียนถามอาเนื้อความให้จังได้ ทหารจึงอา ตัวหมอชัวโต่ไปส่งให้กรรมเมืองจำไว้ในคุกตามคำใจโฉลสั่งนั้น

หงอ้ายซึ่งได้คุมหมอชัวโต่รู้ว่าชัวโต่เป็นหมอดี ก็ปฏิบัติรักษาส่ง เหล้าข้าวหมูเป็ดไก่ทุกเวลาไม่ได้ขาด หมอชัวโต่รู้จักคุณผู้คุ้มจึงว่า ข้าพเจ้านี้เห็น จะตายเป็นแท้แล้ว ไม่มีสิ่งใดจะแทนคุณท่าน วิชาการฝ่ายหมอกองข้าพเจ้า ดีนัก ยังท่าได้บวกกล่าวถูกคิชย์ผู้ใดไม่ ท่านอาหนังสือของข้าพเจ้านี้ไปให้ ภราษฎรข้าพเจ้าอาตำราที่เรียนมา ข้าพเจ้าจะชี้แจงให้จงสิ้น ผู้คุ้มได้ยินว่าดังนั้น ก็ตื่นัก จึงว่าข้าพเจ้าได้วิชาการหมอกองท่านแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทำการเป็นผู้คุ้ม สินไปเลย จะทำการฝ่ายแพทย์รักษาโรคให้เลื่องลือไป ก็จะได้ชัวญข้าว ค่ายาเลี้ยงชีวิตดีกว่า

ข้าวโตจึงเขียนหนังสือให้ผู้คุม ผู้คุมก็เอาหนังสือไป ณ ตำบลบ้านกิมเสีย ส่งให้แก่ภราณายาข้าวโต ภราณายาข้าวโตก็ส่งต่อมาให้ตามผู้มีหนังสือมาันน์ ผู้คุมได้ต่อร่างแล้วก็เอาไปให้แก่ข้าวโต ข้าวโตก็ซึ่งบอกวิชาแพทย์ให้แก่ผู้คุมทุกประการ แล้วก็มอบต่อร่างนั้นให้แก่ผู้คุม ผู้คุมได้ต่อร่างแล้วมีความยินดีนัก เอาต่อร่างไปเก็บไว้ ณ เรือน อยู่มาช้านานข้าวโตถ่ายในคุกนั้น ผู้คุมก็ให้นายเอานำความไปแจ้งแก่โจโฉว่าข้าวโตถ่ายแล้ว ผู้คุมก็จัดแจงเครื่องเช่น เชิญศพข้าวโตไปฝังตามธรรมเนียม

ฝ่ายภราณายาผู้คุมเห็นต่อร่างก็คิดว่าจะเอาไว้ต้องการอะไร ครูที่ว่าดินักก็ถ่ายในคุก ผู้เราเอาไว้ก็จะเป็นเหมือนกัน คิดแล้วก็เอาต่อร่างไปเผาไฟเสียเวลาหนึ่นพอผู้คุมไปเรือน แลเห็นภราณายาเอาต่อร่างเข้าเผาไฟก็ตกใจ วิ่งเข้าไปชิงได้สองสาม步 ต่อร่างหันน้ำให้มีไฟลับ ที่ได้วางน้ำเป็นแต่ต่อต่อนหมู่ตอนเม็ดตอนไก่ ผู้คุมโกรธด่าภราณายาแล้วถามว่า เหตุใดมึงจึงเอาต่อร่างไปเผาไฟเสียเมียจังว่า ข้าวโตครูของท่านที่นับถือว่าดินักก็ถ่ายในคุก ท่านจะเอาต่อร่างไว้ต้องการอะไร ฝ่ายผู้คุมเสียดายต่อร่างนั้นก็หอดใจใหญ่คิดว่า ต่อร่างเอกสารแพทย์อย่างนี้แต่นี้ไปเบื้องหน้าหากมีไม่แล้ว

ฝ่ายโจโฉในศิรษะก็เจ็บเป็นกำลังกล้าขึ้น แล้วก็ให้วิตกป่าวรำภากเกรงกองหัวพเมืองกังตั้ง เมืองเสฉวนจะยกมาทำอันตราย มีทหารเข้าไปทูลว่า ชุนกวนเมืองกังตั้งให้หนังสือมาถึง โจโฉให้หาเข้ามาเอาหนังสือออกดู ในหนังสือเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าชุนกวนสามีภักดีมาเพื่อนบุญท่าน อนึ่งบรรดาหัวเมืองทั้งปวงก็ชี้แจงท่านล้วนแล้ว ยังแต่เมืองเสฉวน เมืองตั้งฉวน ขอให้ท่านยกกองหัวพไปตีเล่าปีเติด เห็นจะได้โดยสะดวก

โจโฉได้ยินหนังสือดังนั้นก็หัวเราะ จังว่าแก่ที่ปรึกษาทั้งปวงว่า ชุนกวนจะลงให้เราเหียบกองไฟ ที่ปรึกษาคนหนึ่งซื่อตันกุนจึงทูลว่า แผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต็กร่วงโรยมาช้านานแล้ว ครั้งนี้อาศัยบุญท่านกับบริบูรณ์มั่งคั่ง ราชภูรั้งปวงได้พึงโพธิสมการอยู่เย็นเป็นสุข และมีความรักใคร่ยินดีต่อหัวหนักชุนกวนนี้ก็ถือมตัวเข้ามาเป็นข้าท่าน สมควรแล้วที่จะเป็นเจ้าแห่งนั่น

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วจังว่า เราทำบุญบำรุงพระเจ้าเหี้ยนเต็ม

แผ่นดินก็รำคาน ราชภูมิอยู่เย็นเป็นสุขมาช้านานพระราชา เราก็ได้เป็นใหญ่ ท้าชนนางผู้ใดเสมอไม่แล้ว เราจะตั้งตัวเป็นเจ้าแผ่นดินเดียงพระเจ้าเที่ยนเต้นนั้น ไม่สมควร เราจะทำแต่พ่อเมื่องจิวบูอ่อง ซึ่งทำการไว้ให้แก่ลูกชาย สุมอี้จิง ทูลว่า ชุนกวนสิยอมเข้ามาเป็นข้าท่านแล้ว ควรท่านจะตั้งให้ชุนกวนเป็นชุนนาง ผู้ใหญ่ ให้เป็นฝักฝ่ายช้างเราจะได้สักดิทัพเล่าป่าวิ ใจโฉนหันขอบด้วย จึงให้ แต่งตราตั้งชุนกวนเป็นเพี้ยวก็จงกุนเจ้าเมืองเงงจิ้ว และจึงให้ทหารคุณตราตั้ง ออกไปป้อมเมืองเงงจิ้วให้ชุนกวน

ฝ่ายโจโฉคนนั้นกำเริบกล้าขึ้น อยู่มาวันหนึ่งฝันเห็นว่า ม้าสามตัวกิน หญ้าในรังเดียวกัน ครั้นรุ่งขึ้นเช้าจึงเล่าให้กาเชี่ยงที่ปรึกษาฟังแล้วจังว่า เมื่อ ครั้นมาเห็น ม้าอิว ม้าเทียดสามคนพ่อลูกคิดจะทำร้ายเราก็ฝันอย่างนี้ เราก็กำจัด พ่อลูกสามคนได้แล้ว บัดนี้ฝันเห็นเหมือนครั้นนี้อีกเล่า จะดีร้ายประการได กาเชี่ยงจังว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์ลักษณะฝันนี้ดีเห็นว่าบุญมาถึงท่านแล้ว ท่านอย่า ได้วิตกเลย โจโฉได้ยินดังนั้นก็หายสัยไม่

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเวลากลางคืนโจโฉปวดศีรษะเป็นกำลัง ให้วังเวียน ร้อนกระวนกระวายนอนไม่หลับเลยจนเวลาขามสาม จึงลุกออกจากมานั่งที่เก้าอี้ ได้ยินเสียงดังหนึ่งจิกแพร จึงแลบไปก็เห็นนางยกยา นางตั้งกุยหุยกับบุตร ทั้งสองคน กับยกอ้วนบิดานางยกยา กับตั้งสินบิดานางตั้งกุยหุย กับพรรคพาก ประมาณยี่สิบคนเมื่อลิทิตแดงทั่วตัวอยู่ในอากาศร้องว่า โจโฉท่านเอารัชมา คืนให้แก่เรา โจโฉชักอากระบีฟันไปถูกประทูเข้าก็ให้กระวนกระวายนัก ลื้น แรงก็ล้มลงที่นั้น คนที่ยืนรักษาอยู่นั้นก็พยุงเอาโจโฉไปไว้ในตำหนักอื่น อยู่มา วันหนึ่งเวลากลางคืนโจโฉนอนไม่หลับ ได้ยินเสียงปีศาจทั้งหญิงทั้งชายร้องให้ เชิญแซ่ไปบังรุ่ง เวลาเข้าโจโฉหาชุนนางทั้งปวงมาพร้อมจังว่า เราทำการสังคมร มาช้านานถึงสามสิบปีเศษหาได้ยินเสียงปีศาจปราภูดังนี้ไม่เลย นานดันมีปีศาจ มาหลอกหลอนร้องให้เสียงเชิญแซ่ไป ประหลาดเหลอกนัก จะเป็นเหตุการณ์อันได

ฝ่ายชุนนางทั้งปวงจึงทูลว่า ขอให้ท่านหมายบิศาลมาแต่งเครื่อง เช่นวักพลีกรรมเสียแล้วก็จะหาย โจโฉหอดใจใหญ่แล้วจังว่า โบราณเว่าไว้ว่า กรรมมาถึงตัวแล้วจะทำประการได้ก็ทันไม่ บัดนี้กรรมมาถึงแล้วไงจัง

ช่วยเราได้ ใจใจก็หาให้ เช่นผีไม่ อญู่มวันหนึ่งโรคนั้นกำเริบหนักขึ้นยิ่งกว่าเก่า ให้รัชทายสูงสวางอ่อนไป จึงให้หาแพทย์ตุ้นเข้ามา

แพทย์ตุ้นมาถึงประดู่วัง จึงแลเห็นนางยกเสื้อ นางตั้งกุยหุยกับบุตร ทั้งสอง กับอกอ้วน ตั้งลินกับพรศพวยกินหลอกหลอน แพทย์ตุ้นล้มลง บ่าวก็ พยุงแพทย์ตุ้นกลับมาน้าน แพทย์ตุ้นก็ป่วยเพราะปีศาจ ใจใจจึงให้หาใจทอง ตันกุย กacheียง สุมารี เข้าไปถึงเตียงนอน จึงฝากบุตรภรรยาบ้านเมืองทั้งปวง แก่ชุนนางผู้ใหญ่ทั้งสี่คน ชุนนางผู้ใหญ่จึงทูลว่า โรคท่านแต่เพียงนี้เห็นมิพอเป็น ใจนัก รักษาถูกที่ก็จะหาย

ใจใจจึงว่า เราทำการรณรงค์มากว่าสามสิบปีแล้ว ข้าคึกที่ไหนเข้มแข็ง เราก็ปรับปรามเสียได้ แผ่นดินก็ปรับตาม ราชภรักษอยู่เย็นเป็นสุข แต่ชุนกวน เมืองกังตั้ง เล่าปีเมืองเสฉวนยังหาปรบได้ไม่ ความไข้ก็หนักขึ้นถึงเพียงนี้ ซึ่งจะเป็นเพื่อนคิดการส่งครามกับท่านทั้งปวงสิบไปอีกไม่ได้แล้ว เราจึงฝากผู้ มอบเรวไว้แก่ท่านทั้งปวง ลูกเราคนหนึ่งซือใจจังเกิดด้วยนางเล่าเชิงatyai เสียที่ เมืองอัววนเชียนนั้นแล้ว ยังแต่บุตรเราสี่คนเกิดด้วยนางเปียนซือว่าใจผิดคนหนึ่ง ใจเจียงคนหนึ่ง ใจพิมคนหนึ่ง เรายิตกถึงใจสิดนัก ด้วยลูกคนนี้ วาจาไม่ยั่งยืน แล้วก็มักเสพย์สุรา ความคิดไม่รอดครอบ จะตั้งให้แทนที่ก็ไม่ได้ ฝ่ายใจเจียงนั้นมีกำลังก็จริง แต่ว่าหาความคิดมีได้ ใจพิมนั้นเป็นคนโลภ เท็น แต่ใจพิมที่อ้อยเป็นคนหนักแน่นมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดหลักแหลมพอที่จะ ตั้งให้เป็นใหญ่แทนตัวเราได้ เราหาบุญไม่แล้ว ท่านจะอนุเคราะห์ตั้งไว้ให้ว่า ราชการแทนเราสิบไปเด็ด

ใจทอง ตันกุย กacheียง สุมารีได้ยินใจใจว่าดังนั้นก็ร้องให้ แล้วก็ ลาออกไป ใจใจจึงให้คนใช้อ้าไม่ห้อมอย่างดีซื้อบรังเที่ยงมาแจกให้ภรรยาทั้งปวง แล้วจึงสั่งสอนว่า ถ้าเราหานบุญไม่แล้ว ท่านทั้งปวงจะอุตสาห์ฝึกสอนในการเย็บ การปัก จึงจะได้เลี้ยงตัวเมื่อภายหลัง ท่านจะพาภันไปอยู่ปราสาทตั้งเชกไต์ เมื่อท่านจะเซ่นเรานั้น ให้มีมโนธิปัพายัจงทุกวัน อนึ่งท่านจะสั่งชุนนางให้ก่อภูมิ ฝังศพเราที่ห้องสนามนอกเมืองให้ได้เจิดลิบสองกุฎิ อย่าให้คนหั้งปวงรู้ว่าศพ เราไว้กุฎิใน เพราะว่ามีคนซังตัวเรานั้นมากอยู่ เกลือกคนซังมันจะชุดศพเรา

ขันเสีย โจโฉสั่งดังนั้นแล้วทอดใจให้ญี่ น้ำตาไหลลงซومหน้า ก็พวกล้มลงขาดใจตาย เมื่อโจโฉตายนั้นเดือนสาม อายุได้หกสิบหกปี พระเจ้าเหี้ยนเต้มาอยู่เมืองชูโตได้ยี่สิบห้าปี (พ.ศ. ๗๖๓)

ขุนนางทั้งปวงรู้ว่าโจโฉตายแล้วก็ร้องไห้ จึงใช้ทหารไปเชิญบุตรโจโฉซึ่งเป็นเมืองทั้งสีคัน โจผิอยู่เมืองเมียนกุ่น โจเจียงอยู่เมืองเอียงเหลง โจสิดอยู่เมืองลิมฉี โจทิมอยู่เมืองเชียวหวานมา ณ เมืองลากอียง ขุนนางทั้งปวงจึงแต่งการตามเป็นการใหญ่ตามประเพณีเจ้าเมือง แล้วให้เร่งรีบเชิญมาไปทั้งกลางวันกลางคืนไป ณ เมืองเมียนกุ่น

ฝ่ายโจผิรู้ว่าบิดาตายก็ร้องไห้ จึงพาขุนนางและทหารทั้งปวงออกจากเมืองมาประมาณร้อยเส้นก็พบคนบินดาเข้า จึงเชิญคนบินดาเข้าไปในเมืองเมียนกุ่น ก็ให้ไปรับขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยและราชภารีในเมืองหลวงและเมืองขึ้นให้บุน្ញชาห์ม ขาวโพกผ้าขาวตามอย่างเจ้าเมืองตายนั้น โจผิกับขุนนางทั้งปวงร้องไห้รักอ้ออิงไป จึงมีคนหนึ่งร้องห้ามว่า อย่าเพ่อร้องไห้อ้ออิงไป กลั้นความโศกเสียก่อนเด็ดจะได้คิดการใหญ่ คนทั้งปวงและดูก็เห็นสุมาทู จึงถามว่าเหตุใดทำนังห้ามฉะนี้

ฝ่ายสุมาทูจึงว่า เจ้านายเราหามไม่แล้วเกรงข้าศึกจะกำเริบ ขอให้ยกโจผิขึ้นเป็นเจ้าว่าราชการ ราชภารีทั้งปวงจะได้วางใจพระมีเจ้านายแล้ว อนึ่งข้าศึกก็ไม่กำเริบ ขุนนางทั้งปวงจึงว่า ท่านว่าทั้งนี้ชอบอยู่แล้ว แต่พระเจ้าเหี้ยนเต้ยังไม่มีตรัวรับสั่งตั้งมา เราทั้งปวงจะทำตามอานาจให้เสร็จได้หรือ

ต้นเกี่ยวจึงว่า ธรรมเนียมเจ้าดับสูญแล้ว ลูกผู้ใหญ่ก็ว่าราชการแทน ว่าแล้วจึงเอาดาบตัดเลือดให้ขาดหน่อยหนึ่งก็ทิ้งลงกับแผ่นดิน แล้วซึ่งให้ขุนนางทั้งปวงดู จึงร้องว่าให้ยกโจผิขึ้นเป็นเจ้าในวันนี้ ถ้าผู้ใดว่าขัดขวาง ศีรษะผู้นั้น ก็จะขาดอกลงเหมือนเลื่อนี้ ขุนนางทั้งปวงได้ยินก็ตกใจกลัว ต่างคนต่างกันนิ่งอยู่ พ้อหัวหิมขุนนางผู้ใหญ่มาแต่เมืองชูโต ขุนนางทั้งปวงตกใจกลัว หัวหิมก็เดินตรงเข้าไป ขุนนางทั้งปวงจึงถามว่า มาด้วยเหตุอันใด

หัวหิมจึงว่า โจโฉลิหาไม่แล้ว เรายังเกรงว่าข้าศึกจะกำเริบ ให้เชิญโจผิขึ้นเป็นเจ้าว่าราชการแทนบิดา ขุนนางทั้งปวงจึงว่า บัดนี้ปรึกษากันอยู่ว่าจะตั้งโจผิขึ้นเป็นเจ้า แต่ว่าค่ายอยอยู่เกลือกพระเจ้าเหี้ยนเต้จะพระราชทานตราตั้งมา

ข้าพเจ้าทูลขอตราพระเจ้าเทียนแต้ พระเจ้าเทียนเต้พระราชทานให้แล้วก็ถือมา คนทั้งปวงได้ยินดังนั้นก็ตีใจ ชวนกันให้ร้องเต้นรำอ้ออิง ข้าพเจ้าจึงเอาราตรีตั้งออกให้ดู ข้าพเจ้าคนนี้เป็นฝักฝ่ายใจใจ แต่ว่าไปอยู่ที่พระเจ้าเทียนเต้ คงยsold แรมเอาเนื่องความมานะอกใจใจ ครั้นรู้ว่าใจใจตายแล้ว จะใครให้ใจใจเป็นเจ้าแทน จึงเขียนตราตั้งใจใจแล้วก็เอาเข้าไปทูลพระเจ้าเทียนแต้ พระเจ้าเทียนเต้ก็เอออา ข้าพเจ้าจึงได้ตราตั้งนั้นมา

ฝ่ายใจใจให้หาขุนนางมาเฝ้า ขุนนางทั้งปวงก็ถวายบังคม ใจใจจึงให้แต่งโศกเสียงขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงถ้วนหน้า จึงมีคณมาทูลว่า ใจเจียงน้องท่านอยู่เมืองเตียงหัน ยกทัพใหญ่มาทหารประมานลิบหมื่น ใจใจได้ยินดังนั้น ก็ตามใจ จึงปรึกษาขุนนางทั้งปวงว่า อ้ายคนนี้เมื่อยู่ด้วยกันแน่นเป็นคนดุเดือด ไม่โหมาก แล้วกล้าหาญมีมีอรุพุ่งก์เข้มแข็ง ยกทัพมาบัดนี้จะมาซึ่งสมบัติเรา หรือประการใด

เกียกุยจึงว่า ข้าพเจ้าจะออกไปพูดจากับใจเจียงดู ก็จะรู้ว่ามาดีแล้วร้ายประการใด ขุนนางทั้งปวงจึงว่า ท่านว่านี้ชอบนัก ถ้าคนอื่นจะออกไปก็ทำได้ไม่ถ้าท่านออกไปคงรังนี้ดีนัก ถึงมาตรวจว่ามาร้ายก็จะกลับเป็นดี เพราะถ้อยคำของท่านใจใจได้ยินดังนั้นก็ตีใจ จึงใช้ให้เกียกุยออกไป

ฝ่ายใจเจียงจึงถามว่า บิดาเราล่วงแล้ว พระเจ้าเทียนแต่ตั้งผู้ใดว่า ราชการแทนบิดาเล่า เกียกุยจึงว่า ประเพณีโบราณถ้าเป็นพลเรือน บิดาไม่แล้วลูกชายผู้ใหญ่อยู่ในเรือนนั้นได้วากล่าวแทนบิดา ถ้าเป็นการแผ่นดินเล่า ลูกชายใหญ่ก็ได้เป็นเจ้าแทนบิดาว่าราชการสืบไป ตัวท่านนี้หากเป็นลูกชายผู้ใหญ่ไม่ จะเป็นขุนนางผู้ใหญ่ก็ทำไม่ มาถามถึงความนี้ด้วยเหตุอันใด

ใจเจียงได้ยินเกียกุยยกชนบธรรมเนียมโบราณว่าตั้งนั้นก็เห็นชอบด้วยจึงนิ่งอยู่ แล้วพาเกียกุยเข้าไปในเมือง ครั้นใกล้ลังเกียกุยจึงถามใจเจียงว่า ท่านเมabay นี้จะซิงเอาร่มบัตหรือว่าจะมาทำการศพบิดา ใจเจียงจึงว่า ข้าพเจ้ามาครั้นนี้จะได้คิดว่าจะซิงเอาร่มบัตนั้นหากมีได้ มาประนนจะทำการศพสนองคุณบิดา เกียกุยจึงว่า ถ้าจริงดังนั้นเหตุใดท่านจึงพาทารามากดังนี้ ใจเจียงได้ยินดังนั้นเห็นว่าตัวผิด จึงขับหัวรถั้งปวงให้กลับไปเสีย แต่ตัวผู้เดียวเข้าไป

ເຜົາພໍ່ໜ້າ ພໍ່ໜ້າຍກົງອກມາກອດຄອກັນ ແລ້ວຮ້ອງໄທດ້ວຍກັນທັ້ງສອງຄົນ ຄວາມໂຄກ ສົງບແລ້ວ ໂຈເຈີຍຄົດວ່າພໍ່ໜ້າຍຈະແຄລງ ຈຶ່ງວ່າທ່ານຫຼັກສົດຕະວິດ ໂຈຜົນໃຊ້ໄທໂຈເຈີຍໄປຮັກໝາເມືອງເອີງເຫັນ ໂຈເຈີຍກະທຳຄຳນັບຄພບົດາແລ້ວ ກົດລາພໍ່ໜ້າຍຄຸມທ່ານໄປຮັກໝາເມືອງເອີງເຫັນ ໂຈຜົນໄທຕົກແຕ່ງເຄື່ອງອຸປະໂກຄຣິໂກຄໃຫ້ເໜືອນເຄື່ອງຮາບນຣິໂກຄ ພຣະເຈົ້າເທິ່ນເຕີ້ຖຸກປະກາດ ເພື່ອໂຈຜົນໄດ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າເທິ່ນເຕັມາອູ້ມືອງຫຼູໂຕໄດ້ຢ່າສົບທຸກ ປີ (ພ.ສ. ๗๖๔)

ຝາຍໂຈຜົນຈັດທັງຫຼັມເປັນເສັນບົດຝາຍຂວາ ຕັ້ງໄທກາເຊື່ອງເປັນເສັນບົດຝາຍຂ້າຍ ອອງລອງເປັນທີ່ປັບປຸງຜູ້ໃຫຍ່ ບຽບດາຫຼຸນນາງທັ້ງປົງນັ້ນໄທ້ເລື່ອນທີ່ຕາມ ສົມຄວາມ ແລ້ວຈຶ່ງໄທແຕ່ງທີ່ຝັ້ງຄພບົດາເຈັດສິນສອງທີ່ຕາມຄຳນັບຄົດສັ່ງໄວ້ນັ້ນ ໄທຈາກກົດວ່າ ກຸງົນີ້ເປັນທີ່ຝັ້ງຄພເຈົ້າວຸຍອ່ອງ ຮົມພັນງຸງົນີ້ນັ້ນ ທີ່ຫັ້ງນອກໄທ ເຊີ່ນເປັນເຮືອງອົກົມໄປປັບກວນອຸຫຼາມຕ່ານລມືອງອ້ວນເຊີຍ ກວນອຸຫຼາມລູບອຸນາຍໄທ້ນ້ຳທ່ວມທ່ານທັ້ງປົງ ທັພອົກົມແຕກ ກວນອຸຈັນອົກົມ ບັນເທິກໄດ້ ກວນອຸນັ້ນທີ່ສູງ ໄທອົກົມບັນເທິກນັ້ນທີ່ຕໍ່າ ບັນເທິກເປັນຫາຕິຫາກລັກລວມຕາຍໄນ້ ກວນອຸໃຫ້ຈ່າເສີຍ ຝາຍອົກົມລັກຕາຍການໄທວ່າກວນອຸອ້ານວານຂອງຊີວິດ ໂຈຜົນທັ້ນນີ້ທັງຈະປະຈານອົກົມໄທ້ເຫັນວ່າອົກົມລັກຕາຍຫາເປັນຫາຕິຫາກໄນ້ ມີໄດ້ຄົດຄວາມລະອາຍຈຶ່ງອ້ານວານຂອງຊີວິດ ກາຍທັນຈຶ່ງຮອດມາໄດ້ ໂຈຜົນທັ້ນນີ້ທັງມີໄທກາທັ້ງປົງດູຍ່ຍ່າຍອ່າງສິນໄປຈຶ່ງໃຊ້ໄທອົກົມໄປຮັກໝາທີ່ກຸງົນີ້ຝັ້ງຄພບົດານັ້ນ ຝາຍອົກົມມີອົກໝາທີ່ຝັ້ງຄພໂຈໂໄລ ກົດໜີ້ຈາກຈຶ່ງໂຈຜົນໄທເຊີ່ນເຮືອງປະຈານໄວ້ ມີຄວາມລະອາຍນັກ ນານມາເປັນໄຊ້ລົງກົດຕ່ອມໃຈຕາຍ

ຫຼັມຈຶ່ງຫຼຸლແກ່ໂຈຜົນວ່າ ໂຈເຈີຍນ້ອງທ່ານມາກະທຳການຄພບົດາ ແລ້ວເຫຼົາທ່ານມາມອນໄທແກ່ທ່ານ ແຕ່ໂຈສິດອູ້ໆ ດັນເມືອງລິມຈີ ໂຈທີມອູ້ໆເມືອງເຊີຍວ່າຍ ນ້ອງທ່ານທັ້ງສອງຄົນນີ້ທ່ານມາກະທຳການຄພບົດາໄນ້ ທ່ານຈະໄທ້ປັບປຸງອາຫຼານນ້ອງທ່ານທັ້ງສອງຄົນຈຶ່ງຈະຄວາມ ໂຈຜົນເຫັນຫອບດ້ວຍຈຶ່ງສັ່ງທ່ານຜູ້ໃຫຍ່ໄທ້ຄຸມທ່ານໄປປັບປຸງອາຫຼານນ້ອງທ່ານທັ້ງສອງເມືອງ ທ່ານຜູ້ໃຫຍ່ສອງຄົນກົດພາຫ່າຍໄປຕາມໂຈຜົນສັ່ງນັ້ນ ທ່ານໂຈທີມຈຶ່ງເຈົ້າເນື້ອຄວາມໄປແຈ້ງແກ່ໂຈທີມວ່າ ພໍ່ທ່ານໂກຮ່າວ່າທ່ານໄນ້ໄປກະທຳການຄພບົດາ ບັນນີ້ໄທ້ການມາລົງອາຫຼານທ່ານ

โจทิมได้ฟังดังนั้นก็ตกลงใจกลัวอาญาณักผู้ก่อตาย ทหารชีวไปลงอาญาแจ้งว่า โจทิมผู้ก่อตายแล้ว ก็กลับเอาเนื้อความมาแจ้งแก่โจผี โจผีก็สั่งให้ไปแต่งการคพน้องฝังเสีย แล้วให้จารึกอักษรไว้ที่หน้ากุฎิว่า ที่ฝังศพเจ้าเมืองเชียงราย

ฝ่ายทหารเมืองลิมฉีรู้ว่าโจผีมาลงอาญาโจสิด จึงเอานี้อความไปแจ้งแก่โจสิด พอดีโจสิด เตงหิ่ง เตงอี้ นั่งเสพย์สุราอยู่ โจสิดรู้เนื้อความแล้วก็หากรึกลัวไม่ ทหารผู้ถือตราเข้าไปถึงแล้วก็นั่งเฉยเสียหากำราทำคำันบ้มไม่ เตงอี้จึงว่าแก่ผู้ถือตราว่า ครั้งโจรโคนยังอยู่จะตั้งให้นายเรามีเป็นใหญ่ เพราะคนปากสองพลอยุยง จึงขัดเดื่องมาคุ้มเท่าทุกวันนี้ บัดนี้ใจโฉพึงตายยังมีทันไรลิมีตราให้ลงอาญาแก่พื่น้อง เตงหิ่งจึงว่า นายเรานี้มีสตินปัญญาเฉลียวฉลาดหาผู้เสมอไม่ ควรจะได้เป็นใหญ่แทนบิดา เพราะคนยุยงจึงมีได้เป็นใหญ่

ฝ่ายโจสิดก็สั่งทหารให้สคผู้ถือตรา แล้วสั่งให้อาตะบองໄล่ตีไปเสียผู้ถือตรา ก็เอานี้อความไปแจ้งแก่โจผี โจผีโกรธนัก จึงใช้ให้เคาทุคุมทหารสามพันเรือไปเมืองลิมฉี ให้จับโจสิดมาให้จงได้ เคาทุคุมทหารไปถึงเมืองลิมฉี ฝ่ายทหารชีวรักษาเมืองลิมฉีไม่ให้เคาทุเข้ามา เคาทุจึงฆ่าทหารผู้รักษาเมืองเสีย เคาทุจึงคุมทหารเข้าไปในเมืองถึงที่อยู่โจสิด เห็นโจสิด เตงหิ่ง เตงอี้มาสุรา nonoy เคาทุให้มัดเอาตัวใส่เกวียนมาทั้งสามคน แล้วสั่งทหารให้คุมเอาบุตรภรรยาบ่าวไฟรในเรือนโจสิดมาด้วย ครั้นมาถึงเมืองเสียงบุ่นกุ่นแล้ว ก็เอาตัวโจสิด เตงหิ่ง เตงอี้ เข้ามาถวายโจผี โจผีจึงสั่งให้อาตัวเตงหิ่ง เตงอี้ไปฆ่าเสีย ให้จำโจสิดไว้ มารดาโจผีรู้ข่าวว่าโจทิมผู้ก่อตายเสียแล้ว บัดนี้โจผีให้มัดอาตัวโจสิดมา ฆ่าพรรคพวงเสียแล้วจำโจสิดไว้ ก็ร้องให้ไปหาโจผี โจผีเห็นมารดา ก็กราบลง มารدار้องให้อ้อนวอนขอโทษว่า น้องชายเจ้าคนนี้มักพาใจเสพย์สุรามันขาดว่าตัวมันดี ชีวิตมารดาด้วยอยู่เจ้าเห็นกับมารดาเกิด มันเป็นพี่น้องร่วมอุทรแก่เจ้า เจ้าอย่าฆ่ามันเสียเลย เจ้าไว้ชีวิตแล้วถึงแม่จะตายก็จะได้วางใจ

โจผีจึงว่า น้องคนนี้ฉลาดเฉลียวมาก ข้าพเจ้าก็รักอยู่ ทำโทษทั้งนี้หวังจะให้หลานจำ อย่าให้กระทำความชั่วสืบไป ข้าพเจ้าหากำราเสียไม่ แม่อย่าประมาทเลย มารดาได้ฟังลูกว่าดังนั้นก็ดีใจกลับไปที่อยู่ โจผีก็มายังที่ออก

ขุนนางจึงสั่งให้อาตัวโจสิดเข้ามา หัวทิมจึงถามว่า มาตรดาวโถโจสิดหรือ โจผี บอกว่า มาตรดาวโถเรยกให้แล้ว หัวทิมจึงว่า โจสิดคนนี้หลักแหลมอยู่ อันจะไว้ชีวิตนั้นไม่ได้ นานไปจะเป็นอันตราย โจผีจึงว่า จะซัดมาตรามไม่ได้ หัวทิม จึงว่า ข้าพเจ้าได้ยินเขาเล่าลือว่า โจสิดคนนี้ทำโคลงดีนัก ขอให้ท่านอาตัวเข้ามาทำโคลงดู ถ้าดีจริงแล้วก็อย่าเสียเลย โจผีก็ให้หาตัวเข้ามา โจสิดตกใจเข้าไปถึงแล้วกราบไหว้พ่ออ่อนหวานขอโถ

โจผีจึงว่า ข้ากับเจ้าเป็นพี่น้องร่วมห้องกัน บัดนี้เราได้เป็นเจ้าแทนที่บิดาเรา แล้วขุนนางผู้ใหญ่ก็เกรงกลัวเรา เหตุใดเจ้าจึงอุกอาจไม่เกรngกลัวเราเลย เมื่อบิดายังอยู่อยู่่อมใช้ให้เจ้าทำโคลงให้ดู เราสองสหายว่าความคนอื่นทำให้ ถ้าเจ้าทำได้จริงจะเดินไปเจิดก้าว ว่าโคลงให้ได้นือความในพี่น้องเรา ให้อาเนื้อความอ่อนมาเบรยบในพี่น้องเรา อย่าให้ออกชื่อพี่น้อง ถ้าทำได้เราจะยกโถ ถ้าทำไม่ได้เราจะลงโถให้ถึงตาย โจสิดจึงว่า ท่านจะห้ามปากเสียงให้สงบแล้ว ค่อยฟังเดิด แล้วจึงเดินคิดว่า โคลงพอได้เจิดก้าว ก็พอย

ในนือความนั้นว่า ค่าว่าถ้าเกิดถ้ามาเป็นพินไไฟ เมล็ดถ้าในกระภะจะไม่มีก็ เพราะก็ถ้าต้นรากอันเดียว กันนั้นเอง เหตุใดจึงเริ่งไฟเข้าให้หนักนัก โจผีได้ฟังโคลงดังนั้นร่าลึกถึงความรักพี่น้องก์ร้องให้ มาตรดาวจึงเดินออกมากลัว กว่า เจ้าเป็นพี่เป็นไรจึงค่ายาเขญน้องให้ได้ความเดือดร้อน โจผีได้ยินมาตราว่า ดังนั้นลูกขี้นทำคำนับ แล้วว่าเป็นอย่างธรรมเนียมแผ่นดินผู้ใดผิดแล้วต้องทำโถ ถ้ามิทำก็จะเสียชนบทธรรมเนียมไป แล้วก็สั่งให้โจสิดไปเป็นเจ้าเมือง อันเหียง ให้ใกลเมืองหลวงออกไป โจสิดก็กราบลาไปอยู่ณ เมืองอันเหียง ฝ่ายโจผีก็ทำยศอย่างยิ่งกว่านิดา ข่มชัพระเจ้าเหียนเต้ยิ่งกว่าโจโฉนั้นอีก มีคนเอาเนื้อความทั้งนี้ไปแจ้งแก่พระเจ้าเล่าปี ณ เมืองสระบุรี

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงให้หาขุนนางที่ปรึกษาหั้งปวงมาพร้อมแล้วจึงว่า ใจด้วยแล้ว โจผีผู้ลูกได้นั่งเมืองแทน บัดนี้ชัมชีพระเจ้าเหียนเต้ยิ่งกว่าโจโฉอีกเล่า ฝ่ายขุนกรุงก็ยอมเป็นข้าโจผีแล้ว บัดนี้เราคิดว่าจะให้ยกทัพไปปราบชุนกรุงเมืองกังตั้งแก้แค้นแทนกรุงอุ แล้วจึงจะยกไปกำจัดอ้าย คตุรุแผ่นดินเหล่านี้ให้ครบ เลียวยัวได้ยินดังนั้นแล้วก็ร้องให้ จึงทูลว่า กรุงอุ

รูปที่ ๑๕๔ ใจผิดให้ใจสิดแต่งโคลง

รูปที่ ๑๕๕ เล่าของเสียหพ แล้วกลับไปเฝ้าพระเจ้าเล่าบี

กวนเปงตายเสียครั้งนี้ก็ เพราะเล่าของ เบ้งตัดไม่ยกทัพไปช่วย สองคนนี้โถหถึงตาย ขอท่านให้恕เสียจึงจะครว พระเจ้าเล่าปีเห็นชอบด้วยจะให้ไปจับเล่าของเบ้งตัดมา恕เสีย

ซงเบ้งจึงห้ามว่าทำนังดก่อน เราจะทำการสองครามมากอยู่ จะเร่งรีบกระทำดังนี้เกรงเล่าของ เบ้งตัดจะเป็นศัตรุขึ้น ขอท่านตั้งให้สองคนนี้ยกแยกกันอยู่คนละหัวเมือง เราจะทำการเมื่อภายหลังเห็นจะสะดาวก พระเจ้าเล่าปีเห็นชอบด้วย จึงสั่งให้คุมตราไปตั้งเล่าของให้เป็นเจ้าเมืองบิ๊ก ตั้งให้เบ้งตัดเป็นเจ้าเมืองชงหยง

ฝ่ายแพเอี้ยวเป็นคนชอบใจกันกับเบ้งตัด ผู้พระเจ้าเล่าปีอยู่ที่นั้น แจ้งเนื้อความทั้งนี้ จึงมีหนังสือลับไปแจ้งความทั้งปวง ให้คนใช้สัณหิทอาไว้ให้เบ้งตัด คนใช้ได้หนังสือแล้วก็ไปตามทางทิศทักษิณเมืองส่วน

ม้าเฉียวไปลาดตระเวนจับคนใช้ของแพเอี้ยวได้ เห็นหนังสือแก้อกดูรู้เนื้อความนั้นแล้ว ม้าเฉียวจึงไปหาแพเอี้ยว ณ เรือน แพเอี้ยวก็ให้แต่งโต๊ะเลี้ยง แต่พอกินสุรา มีนตัวเข้า ม้าเฉียวจึงล่อถามเอาความว่า ท่านเป็นคนดีมีสติปัญญา แต่ก่อนพระเจ้าเล่าปีก็ชูบเลี้ยงท่านเป็นหนักหนา มาบัดนี้ข้าพเจ้าเห็นทามีความกรุณาท่านไม่

แพเอี้ยวมาสุราแล้วจึงว่า อ้ายเล่าปีเผลนี้มันเป็นคนกลับกลอกไม่ยั้งยืน เมื่อไรจะได้ที่เราจะแก้แค้นให้จงได้ ม้าเฉียวแก้ลังว่า ข้าพเจ้านี้ก็มีความแค้นใจมาช้านานอยู่แล้ว แพเอี้ยวได้ยินดังนั้นจึงว่า ถ้ากระนั้นท่านยกทหารของท่านไปคิดกันกับเบ้งตัดตีเข้ามา ตัวข้าพเจ้ากับทหารของข้าพเจ้าจะคิดอ่วนทำการภัยในเห็นจะได้โดยสะดาวก ม้าเฉียวจึงว่า ท่านคิดการทั้งนี้ดีนัก วันอื่นเราจึงปรึกษากันอีก จะได้แก้แค้นของเราแล้วก็ลาไป จึง做人ใช้และหนังสือนั้นเข้าไปถวายพระเจ้าเล่าปี แล้วจึงค่อยกระซิบทูลเนื้อความซึ่งแพเอี้ยวพูดจากับตัวนั้นให้พระเจ้าเล่าปีฟัง พระเจ้าเล่าปีโกรธนัก จึงสั่งให้ไปจับตัวแพเอี้ยวมาตีถาน แพเอี้ยวรับเป็นสัตย์ แล้วสั่งให้อาตัวแพเอี้ยวไปใส่คุกเสีย พระเจ้าเล่าปีจึงปรึกษาซึ่งเบ้งว่า แพเอี้ยวคิดขอบถต่อเราดังนี้แล้ว เราจะเลี้ยงสินไปหรือประการใด

คงเบ็งจึงว่า อ้ายแพอี้วคนนี้มันเป็นบ้า จะเลี้ยงไว้ไม่ได้ นานไปจะเกิดอันตราย พระเจ้าเล่าปี่จึงส่งให้จำแพอี้วไว้ในคุกกว่าจะตาย มีคนเอาเนื้อความหั้งปวงนี้ไปบอกแก่เบ็งตัด เบ็งตัดได้ยินดังนั้นก็ตกใจ เพราะตัวนั้นมีความผิดอยู่ แล้วก็เห็นห้องตราซึ่งให้เล่าของไปรักษาเมืองบิ๊ก ตัวก็เปลี่ยวใจ หานั่งปรึกษาไม่ได้ จึงให้เชญชินต้าเป็นนายทหารในเมืองชงหยง กับชินแหงเป็นทหารอยู่ในเมืองห้องเหลง หั้งสองคนนี้เป็นพี่น้องกันเป็นคนชอบใจกันกับเบ็งตัด นายทหารหั้งสองมาถึงแล้วเบ็งตัดจึงว่า หาดเจ้งกับเราได้ทำความชอบไว้ในพระเจ้าเล่าปี่มาแต่ก่อน บัดนี้หาดเจ้งก็ตายเสียแล้ว เล่าปี่ก็ล้มความชอบของตราซึ่งทำไว้แต่ก่อน บัดนี้จะทำร้ายแก่เรา เราจะคิดอ่านแก่ไขกระไรดีจึงจะรอดจากความตาย

ฝ่ายชินต้าจึงว่า ข้าพเจ้ามีอุบายนั้นไม่ให้พระเจ้าเล่าปี่ทำร้ายแก่ท่านได้เลย เบ็งตัดก็ได้ใจจึงว่า ท่านจะคิดอุบายเป็นประการใด ชินต้าจึงว่า ข้าพเจ้าพี่น้องสองคนนี้คิดไว้ช้านานแล้วว่าจะไปอยู่กับโจ๊ก ถ้าท่านจะเครื่องดจากความตายจะทำหนังสือใบหนึ่ง ไปลาพระเจ้าเล่าปี่แจ้งคุณและโทไซ แล้วท่านจึงหนีไปอยู่กับโจ๊ก โจ๊กได้ท่านแล้วก็จะชูบล็องท่านเป็นชนชนางผู้ใหญ่ เราพี่น้องสองคนจึงจะตามไปทีหลัง เบ็งตัดเห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าเบ็งตัดมีความผิดด้วยมิได้ยกกองทัพไปช่วยเมืองเกงจิว เมืองเกงจิวจึงเสียกวนอุก็ตาย ถ้าท่านอดโทไซไว้ชีวิตข้าพเจ้าจะได้ทำการชาการแก่ตัวสืบไป ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่าท่านไม่ไว้ชีวิตแล้ว จะขอลาไปอยู่ด้วยโจ๊ก ข้าพเจ้าไปหั้งนี้จะไปประทุษร้ายต่อท่านก็หมายได้ ประสงค์แต่จะให้รอดจากความตาย แล้วให้คนเอามาภัยพระเจ้าเล่าปี่ ส่วนตัวก็พาทหารห้าลิบคนหนึ่งไปหาโจ๊กแต่ในเวลากลางคืนวันนั้น

พระเจ้าเล่าปี่เห็นหนังสือก็กราชจึงว่า อ้ายคั่ตรุคิดขอบถต่อภูแล้วให้มีหนังสือมาเยี้ยงกูก็อกเล่า กูจะให้ยกกองทัพไปจับเอารัฐมาให้ได้ คงเบ็งจึงห้ามว่า ท่านอย่าให้ยกกองทัพไปให้ลำบากแก่ทหารเลย ขอให้มีหนังสือไปถึงเล่าของให้ยกไปจับเบ็งตัดเห็นจะดีกว่า ถ้าเล่าของจับเบ็งตัดได้ก็จะเอาตัวมาให้เรา ถ้าจับมิได้เล่าของก็จะมาหาเรา เรายกจะฆ่าเสียเห็นจะได้โดยสะดวก เล่าปี่เห็นชอบ

ด้วยจึงให้ท้าวถือหนังสือไปถึงเล่าของ ในหนังสือนั้นว่า เมืองตัดคิดชนบทนำไปเข้าด้วยโจผี ให้เล่าของยกกองทัพไปจับตัวมาให้เราลงได้

ฝ่ายโจผืออกันนั่งว่าราชการขุนนางเข้าเฝ้าพร้อมกันถ้วนหน้า มีคนเข้าไปทูลว่า เมืองตัดเป็นทหารเล่าปี่สมควรเข้ามาเป็นทหาร โจผีให้ท้าวเมืองตัดเข้าไป จึงว่า เอ็งมารั้งนี้ถูกเห็นว่าทำมาโดยสุจริตไม่ จะมาคิดอ่านอุบາຍลุงเรา เมืองตัด จึงทูลว่า ข้าพเจ้าเป็นโทษด้วยมีได้ยกทัพไปช่วยกวนอู ณ เมืองเกงจิ้ว เมือง เกงจิ้วจึงเสีย กวนอูถูกตาย พระเจ้าเล่าปี่จะฆ่าข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าจึงหนีร้อน มาพิงยืนจะให้รอดจากความตาย ซึ่งจะคิดอุบາຍล่อหลวงท่านนั้นหมายได้ เป็น ความสัตย์ความจริง โจผียังแคลงอยู่ท่าเชื่อไม่

ฝ่ายเล่าของเห็นหนังสือรับสั่งพระเจ้าเล่าปี่ ก็เร่งรับจัดแจงทหารได้ ห้ามนโยบายไปตามเมืองตัดถึงเมืองยังหยง จึงให้ทหารไปร้องเรียนเมืองตัดให้ออก มาสู้กัน มีคนอาเนื้อความเข้าไปทูลแก่โจผีต่อหน้าเมืองตัดว่า เล่าของติดตาม เมืองตัดมาถึงเมืองยังหยง โจผีจึงว่าแก่เมืองตัดว่า ถ้าหานามาสามีภักดีเราโดยสุจริต จริง จงคุมทหารออกไปรบกับเล่าของอาศีรษะเล่าของมาให้ได้ เราจึงจะเร้น ความจริงของท่าน

เมืองตัดจึงว่า เล่าของคนนี้ก็มีความผิดเหมือนข้าพเจ้าหาพากวนไปไม่ ถ้าข้าพเจ้าออกไปบอกให้รู้จักโทษตัวแล้ว ก็จะสรรเสริญห่านยกย่องชุบเลี้ยง ทหารซึ่งมีผีมีอ เล่าของก็จะสมควรข้ามาเป็นข้าท่าน

โจผีได้ยินดังนั้นก็ดีใจ จึงตั้งให้เมืองตัดเป็นนายทหารใหญ่เจ้าเมือง ชินเสีย ว่าราชการเมืองยังหยงเมืองอัววนเซียด้วย ครั้นนั้นแยกเขียงกับชิหลง ทหารโจผี โจผีใช้ให้มาอยู่เมืองยังหยง ให้มาเกลี้ยกล่อมทหารเมืองเขียงหยง ครั้นเมืองตัดไปถึงเมืองยังหยง แยกเขียงกับชิหลงก็วอกมารับกระทำค่านบกัน แล้วก็พาภันเข้าไปในเมือง แล้วจึงบอกแก่เมืองตัดว่า เล่าของยกทัพมาตั้งค่าย อยู่ใกล้เมืองยังหยงทางประมานห้าร้อย步 เบี้งตัดจึงเขียนหนังสือฉบับหนึ่งให้ ทหารถือไปเกลี้ยกล่อมเล่าของ เล่าของเห็นหนังสือแล้วโกรธนักจึงว่า อ้าย ขบถคนนี้มันจะทำให้เราผิดด้วย มันเป็นคนไม่ตรงต่อเจ้าข้าวเดง แล้วมันจะ ให้เราคิดคดด้วยเล่า ว่าแล้วก็ฉีกหนังสือนั้นเสีย จึงสั่งให้ทหารเอาตัวคนถือ

หนังสือไปฝากเสีย

ฝ่ายเบ้งตัดรู้ดังนั้นก็โทรศัพท์ จึงปรึกษา กับแซ่เซียง ซิหลงว่า เวลา พุ่งนี้ท่านหันหัวสองจังคุมทหาร้าวปะชุมอยู่สองข้างทาง ฝ่ายตัวข้าพเจ้าจะยกไปรับ กับเล่าของแล้วจะทำเป็นถอยมาตามทางอันนั้น ถ้าเล่าของໄล่ตามเข้ามาแล้ว ท่านจะยังกองหัวพตีกระหนาน เข้าท่าวัยจันตัวเล่าของให้จงได้ แซ่เซียง ซิหลง เห็นชอบด้วยจึงยกกองหัวพตีไปชุมอยู่สองฝั่งทาง

ครั้นเวลาเช้า เล่าของคุมทหารอจากค่าย จึงให้หัวหาร้าวรองไว้ เบ้งตัดเร่งออกมารบกับเรา ฝ่ายเบ้งตัดก็ชี้ม้าถือหัวน้ำหัวท่าหารอกราบไป เล่าของเห็นก็ชี้หน้าแล้วร้องว่า อ้ายจองหองยังมายกย่องว่าตัวดีอีกเล่า เล่าของก็โทรศูบม้าร้าวเข้าไปสู้กับเบ้งตัดได้สามเพลง เบ้งตัดสู้ได้สามเพลงแล้วทำ เป็นหนึ่น เล่าของก็ໄล่เบ้งตัดไปประมาณสองร้อยเส้น แซ่เซียง ซิหลงชี้ชุม อยู่กับคุมทหารอตีกระหนานเข้ามา เบ้งตัดก็กลับหน้ามาเข้ารบ เล่าของเห็นหัว กระหนานถึงสามด้าน เห็นเหลือกำลังต้านทานเมื่อได้ ก็พาหัวหารถอยหนีไปตาม ทางเมืองชงหยง เบ้งตัดกับแซ่เซียงและซิหลงกับคุมทหารตามไป

ฝ่ายซิหลงจึงว่า กองหัวหารเล่าของยันยันอยู่แล้ว แต่ท่านสองคนตาม ไปก็จะได้ชัยชนะ เมืองชงหยงที่เล่าของจะไปนี้เห็นมั่นคงอยู่ ยังเกรงอยู่แต่เมือง ห้องเหลงนั้นมั่นคงไม่ ข้าพเจ้าจะขอคุมทหาร้าวไปรักษาไว้ เบ้งตัด แซ่เซียง เห็นชอบด้วย ซิหลงกับคุมทหาร้าวไปรักษาเมืองห้องเหลง เล่าของหนีไปถึงเมือง ชงหยงในเวลากลางคืนนั้น จึงเข้าไปเคาะประตูเมืองให้นายประดู่เปิดรับ

ฝ่ายซินต่าซึ่งรักษาเมืองชงหยง เข้าเกลี้ยกล่อมเป็นข้าโจผีแล้ว ครั้นรู้ ตั้งนั้นก็ขับหัวหารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทิน จึงให้หัวหารยิงเกาทัณฑ์ลงไปดังห่าฟัน ถูกหัวหารเล่าของล้มตายเป็นอันมาก ซินต่าจึงขึ้นไปบนหอรอบหน้าเมืองแล้ว ร้องว่า เรายังครับเข้าเป็นข้าโจผีแล้ว เล่าของได้ยินดังนั้นก็ยิ่งโทรศัพท์ คิดจะ ให้หัวหารตีอาเมืองชงหยงให้ได้ ก็พอกองหัวหารแซ่เซียงกับเบ้งตัดมาหัน เข้า ก็พาหัวหารหนีไปเมืองห้องเหลง และไปเห็นชงปักอยู่บุนเชิงเทิน มีหนังสือใน

ชั้นนั้นว่า เมืองนี้เป็นเข้าใจดี

ชนหงผู้รักษาเมืองห้องเหลง ยืนอยู่บนหอระโนบกลางสัญญาณเรียกชิหลง ชิหลงก็ยกกองทัพออกไปโจมตี เล่าของด้านหนามีได้ก็พาททหารนี่ไปชิหลงกับทหารก็ไม่มาพื้นทหารเล่ายองล้มตายเป็นอันมาก เล่าของก็พาททหารเหลือตายหนึ่งไปเมืองเสฉวน ก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปีถวายบังคมแล้วก็ร้องให้กราบถูลความซึ่งไปตามเบ้งตัดตั้งแต่ต้นจนปลาย

พระเจ้าเล่าปีโกรธนักจึงค่าว่า อ้ายลูกถ้อยเกิดมาให้เสียชาติยังมีหน้ามาหาภูอีกเล่า เล่าของจึงทูลว่า ครั้งเมื่อกวนอูอาช้าพเจ้าให้มีหนังสือไปขอ กองทัพมาช่วยเมืองเกงจ้ว ข้าพเจ้าตรัสเตรียมทหารจะยกไปช่วย เบ้งตัดห้ามไว้ จึงเป็นเหตุทั้งนี้

พระเจ้าเล่าปีจึงว่า เสียแรงกู้เลี้ยงมีงมา มีงเป็นก้อนดินตันไม้หรือ จึงหารู้จักผิดและชอบไม่ ควรหรือพังคำอ้ายชนถั่ตตูไม่ยกกองทัพไปช่วยกวนอู ให้เสียการทั้งนี้ แล้วก็สั่งทหารให้เอาตัวเล่าของไปฆ่าเสีย เมื่อพระเจ้าเล่าปีฆ่า เล่าของเสียแล้ว ก็รำลึกถึงความซึ่งเล่าของทูลไว้ว่า เบ้งตัดมีหนังสือมา เกลี้ยกล่อม เล่าของฉีกหนังสือแล้วให้ผู้คนถือหันสือเสียด้วย ก็เห็นว่าเล่าของ เป็นคนสัตย์ซื่อต่อพระองค์ก็เสียดายนัก แล้วรำลึกถึงกวนอูเป็นกำลัง พอบวาย ลงก์หาได้คิดอ่านที่จะทำการสังหารไม่

ตอนที่ ๖๓

ฝ่ายโจษเมื่อได้เป็นเจ้าชั้น ซึ่งว่าด้วยอ่องแท่นที่บิดาแล้ว ก็รังวัล ชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยตามสมควรแก่บรรดาศักดิ์ จึงให้เกณฑ์ทหารสามสิบหกคน ยกออกจากเมือง ไปเยียนบ้านเจียวกวนอยู่แ丹เมืองไฟกิกซึ่งเคยอยู่แต่ก่อนนั้น พลงจะไปเที่ยวให้สนับนด้วย ครั้นไปถึงเมืองไฟกิกก็ตั้งยศอย่างให้ส่งสูงศักดิ์

ฝ่ายชาวยเมืองทั้งปวงมีความยินดียิ่งนัก ก็แต่งเครื่องบรรณาการออก มาถวายเป็นอันมาก มีคณาญาธุลแก่ดุยอ่องว่า บัดนี้แซหัวตุนใช้หนักเห็นจะไม่ รวดแล้ว ดุยอ่องได้ยินก็ตกใจคิดเสียดายแซหัวตุนนัก ก็ยกกลับมา แต่พอถึง เมืองเฉียนกุน แซหัวตุนก็ตาย ดุยอ่องก็ให้แต่งการศพตามบรรดาศักดิ์ชุนนาง ผู้ใหญ่เชิญศพไปฝังเสีย

เมื่อโจษได้เป็นที่ดุยอ่องแท่นบิดามาช้านานประมาณหกปี^{*} ครั้นถึงเดือน สิงหาคมบินมาเรื่องร่อนอยู่ตรงเมืองเชงเช็ก และมีราชสีห์เข้ามาเที่ยวในเมือง ลิมโโนแล้วกับลับไป คนกีເເວາเหตุทั้งสองนี้ไปทูลแก่ดุยอ่อง อนึ่งพญามังกรมีสีตัว เหลือง มีศักดานุภาพนัก มาสำแดงฤทธ์เลื่อนล้อยอยู่บนอาภากเป็นอัศจรรย์ ใหญ่ ชาวเมืองทั้งปวงก็เห็น โจษก็เห็นด้วย

ดุยอ่องเห็นเหตุสามประการนี้เป็นอัศจรรย์นัก จึงให้หาลิติก เค้าเจชิง เป็นชุนนางผู้เฒ่าและชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยที่ปรึกษาทั้งปวงมาพร้อมแล้ว จึง ถามว่า เหตุใหญ่สามประการเป็นอัศจรรย์ปราภูชน์ในเมืองเราดังนี้ จะร้ายดี ประการใด ลิติกแล้วเค้าเจชิงทูลว่า เกิดอัศจรรย์ปราภูชน์ในเมืองเราดังนี้เป็น มงคลอันใหญ่ จะให้จำเริญครีสวัสดีแก่ท่าน บุญนำมายกิดที่ดุยอ่องในชาตินั้น ใหญ่หลวงนัก ควรจะได้ราชสมบัติเป็นเจ้าแผ่นดิน จึงนิยมดลใจคนทั้งปวง ให้มีความยินดีรักใคร่ท่านนัก จะใคร่ให้ท่านเป็นเจ้า

ฝ่ายชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยจึงปรึกษาพร้อมกันว่า เราจะไปทูลพระเจ้า

* ฉบับภาษาจีนว่าประมาณ ๑๐ เดือน

เหี้ยนเต็วว่า ควรที่จะมอบราชสมบัติให้แก่โจผี แล้วข้าทิม มองลง ชินเลี้ยก ก้าเชียง เล่าอี เล่าหัว ตันเกียว ตันกุน เต็งไก่ ชุนนางผู้ใหญ่ กับนายทหารประมาณ สลิบคน พากันเข้าไปยังเมืองญี่โต๊ะ เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต็ ข้าทิมจึงทูลว่า โจผีเป็นราษฎร์อย่างแท้จริงบิดานั้นมีบุญมาก แล้วก็มีสติปัญญาดีรู้รอบคอบโอบ อ้อมไว้พรีฟ้าข้าแแผ่นดิน ราชภูมิทั้งปวงก็อยู่เย็นเป็นสุข ข้าพเจ้าชุนนางทั้งปวง และทหารผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งไฟร์ฟ้าข้าแแผ่นดินบริการพร้อมกันเห็นสมควรแล้วที่จะ ยกป้องรักษาแแผ่นดินสืบไปได้ ขอให้พระองค์มอบราชสมบัติให้แก่โจผีเด็ด พระองค์ก็จะได้เป็นสุขหมายความทุกข์ชูราไม่

ฝ่ายพระเจ้าเหี้ยนเต็ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจนิ่งไปเป็นครู่ และดูหน้าชุนนาง ทั้งปวงแล้วก็ร้องให้จังว่า เรายังถึงพระเจ้าขั้นโภجوซึ่งเป็นต้นเชื้อพระวงศ์ของ เรารา แลพระญาติพระวงศ์ได้ราชสมบัติสืบ ๆ กันมาช้านานประมาณสี่ห้าร้อยปี แล้วจึงถึงเรา เราเนี้ยเป็นเด็กอ่อนศักดิ์ก็จริง แต่เราได้รักษาสมบัติของท่านแท่ก่อน ໄວ่โดยสัตย์โดยธรรม ยังหาไม่ความผิดไม่เลย ซึ่งเราจะยกราชสมบัติให้แก่ผู้อื่น นั้นเห็นไม่บังควร ขอให้ชุนนางทั้งปวงพร้อมกันบริการอีกรั้งหนึ่งก่อน

ข้าทิมได้ฟังดังนั้นก็ออกไปพาลิต้า เค้าจีชุนนางผู้เฒ่าเข้าไปเฝ้าพระเจ้า เหี้ยนเต็แล้วจังทูลว่า พระองค์จะบริการท่านผู้เฒ่าสองคนนี้เด็ด ถ้าจะควร มีควรประการใดก็จะเชื่อฟังได้ ลิตติก็จังทูลว่า แต่โจผีได้เป็นราษฎร์อย่างแท้จริง ข้าพเจ้าเห็นบ้านเมืองกราบคบราษฎร์ก็อยู่เย็นเป็นสุข ข้าวปลาอาหารก็ บริบูรณ์ ทรงสักการ์ร่องในเมือง ราชสีห์ก็เข้ามาเที่ยวในขอบขัณฑ์สีมา พญาแมงกร ก็มาเลือยloyoyูในอากาศกลางเมืองอัศจรรย์ใหญ่นัก ข้าพเจ้าเห็นว่าโจผีมี บุญนักควรแล้วแก่ราชสมบัติ เค้าจีจังทูลว่า เวลากลางคืนข้าพเจ้าเห็นดาว ประจำพระองค์รัตน์มีกีเคร้าหมองวิบริตนัก สำแดงเหตุว่าพระองค์ลีนบุญแล้ว ฝ่ายดาวประจำตัวโจผีดวงใหญ่มีรัศมีสว่างนัก สำแดงเหตุว่าโจผีมีบุญนักพันที่ จะพระชนฯ อนึ่งเทพดาภินิยมยินดียกย่องโจผี จึงสำแดงอัศจรรย์อันใหญ่ ทั้งสามประการให้ปรากฏแก่คนทั้งปวง สมควรที่พระองค์จะยกราชสมบัติให้แก่ โจผีแล้ว

พระเจ้าเหี้ยนเต็จังว่า ท่านว่าทั้งนี้เป็นความไกลตา เรายังหาเชื่อไม่

ซึ่งเราจะยกราชสมบัติอันเป็นของพระญาติวงศ์สืบท่อ กันมานั้นให้แก่เขา เรา ยังไม่เห็นควร มองลงจังว่า เป็นประเพณีมีมาแต่โบราณ ที่ต้องกลับเป็นช้า ที่ช้ากลับเป็นดีก็มี เมื่อมحنนบ้านเมืองมั่งคั่งบริบูรณ์อยู่แล้ว เกิดศึกกลับ ยับเยินไปก็มี ที่ยับเยินไปแล้วกลับมั่งคั่งบริบูรณ์ยืนเป็นสุขไปก็มี สมบัติซึ่ง ได้สืบท่อแต่ต้นวงศ์ของพระองค์มาช้านานประมาณสี่ห้าร้อยปีแล้ว ข้าพเจ้าเห็น ว่า วงศ์ของพระองค์จะขาดแล้ว ขอให้พระองค์ละราชสมบัติมอบให้ใจผิด ถ้า พระองค์จะชัดชี้ไป เห็นจะเป็นอันตรายเป็นมั่นคง

พระเจ้าเหยียนเต้ได้ยินดังนั้นก็ร้องให้กลับเข้าไป ชุนนางทั้งปวง ก้าวเรืออ้ออิงชื่น แล้วก้าวกลับออกไป ครั้นเวลาเข้าชุนนางทั้งปวงก็เข้าไป พร้อมกันที่เสด็จออก จึงให้ขันทีเข้าไปเชิญเสด็จพระเจ้าเหยียนเต้ออกมา พระเจ้าเหยียนเต้ก้าวมีได้เสด็จออก นางโจ夷าน้องสาวใจผิดซึ่งเป็นพระมเหสี จึง ทูลถามว่า ชุนนางให้มาเชิญพระองค์ออกไป เหตุใดพระองค์จึงไม่ออกไป พระเจ้าเหยียนเต้ทรงพระกันแสลงจึงเล่าให้นางฟังว่า พิชัยของท่านคิดจะซิงสมบัติ จึงใช้ให้ชุนนางมาว่ามีเหง จะให้เรามอบราชสมบัติให้แก่พิชัยท่าน เหตุดังนี้เรา จึงไม่ออกไป

นางโจ夷าได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ว่าพิชัยเป็นไรจึงมาคิดขนาดดังนี้เล่า ว่ายังมิทันขาดคำ พอใจหง ใจวิเห็นกระนี่เข้ามาทูลเชิญเสด็จให้ออกไป นางโจ夷าจึงค่าว่า อ้ายพวกเหล่านี้มียศศักดิ์พระไคร บัดนี้มาเป็นคัตรุคิดชนิด ต่อแผ่นดินอีกเล่า เมื่อครั้งบิดาเรายังอยู่ทำความชอบหาผู้เสมอไม่ จัดแจง บ้านเมืองให้ราบรื่นบริบูรณ์ รายภูทั้งปวงก็นิยมยินดีรักใคร่แล้วก็มีส่ง ชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเกรงกลัวนัก บิดาเราก็มีได้คิดประทุษร้ายต่อพระเจ้า แผ่นดิน บัดนี้พิชัยเราได้แทนบิดายังมิทันไรสิจะคิดอ่านซิงเอาราชสมบัติ คนอย่างนี้หาเจริญไม่ เพהดาก็มีได้อวยพร ว่าเท่านั้นแล้วก็ร้องให้กลับเข้าไป ชั้งใน หนูนทั้งปวงซึ่งอยู่ต่ำหนักรู้เหตุดังนั้นก็ร้องให้เสียงอ้ออิง

ฝ่ายใจหง ใจวิ ก็เร่งให้พระเจ้าเหยียนเต้เสด็จไปที่ออกชุนนางทั้งปวง พระเจ้าเหยียนเต้ชัดมีได้ก็ถอดเสื้อมางออย่างสูงซึ่งเคยทรงออกชุนนางออกเสีย แล้วทรงเสื้ออย่างต่อออกไป ยังหิมจึงทูลว่า พระองค์จะยอมให้สมบัติแก่ใจผิด

ตามค่าชุนนางทั้งปวงปรึกษาหรือไม่ ถ้าพระองค์ยอมให้แล้ว ก็จะเป็นสวัสดิ์หา เป็นอันตรายไม่ พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ฟังดังนั้นก็ร้องให้ จึงว่า ชุนนางแต่โบราณก็ ได้ยกศักดิ์เบี้ยหัวดผ้าปีไนกษัตริย์เชื้อพระวงศ์เราสืบมา ลูกหลานก็ได้ทำ ราชการต่อกันมา เหตุใดจึงไม่คิดถึงพระเดชพระคุณเลย มาคิดอ่านประทุษร้าย ดังนี้

ข้าพเจ้าจึงทูลว่า ถ้าพระองค์มิทำการตามค่าชุนนางปรึกษา มิวันนี้ก็พรุ่งนี้ อันตรายจะถึงแก่พระองค์เป็นมั่นคง ข้าพเจ้าทั้งปวงจะได้แกล้งคิดร้ายต่อ พระองค์หมายได้ พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงว่า ถ้าชุนนางทั้งปวงมิได้คิดร้ายต่อเรา ผู้ใด จะมาทำการร้ายแก่เราเล่า ข้าพเจ้าดูด้วยเสียงอันดังแล้วจึงว่า ราชภูรั้งปวงเห็น ว่าพระองค์ความคิดน้อยไม่รอบคอบ หารู้ปักป้องรักษาสมบัติไม่ ก็จะเกิดใจ ผู้ร้ายกำเริบขึ้นทำอันตรายราชภูรั้งทุกบ้านทุกเมืองก็จะยับเยินไป ใจผู้กระทำการ ทั้งนี้ใช่ว่าจะแกล้งกำจัดพระองค์หมายได้ ทำการทั้งนี้ด้วยมีความเอ็นดูพระองค์ จะให้มีความสุข ปราถอนาจะให้บ้านเมืองราบรื่น พระองค์หาเห็นคุณแล โภชไม่ พระองค์มิยอมทั้งนี้ ปราถอนาจะให้ราชภูรั้งกำเริบขึ้นทำอันตรายแก่ พระองค์หรือ พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ยินดังนั้นก็ตกใจลุกขึ้นเดินเข้าไป

มองลงก็พยักหน้าให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าลุกขึ้นเดินสะอึกตามเข้าไปทัน แล้วก็คุดเอาชายเสื้อพระเจ้าเหี้ยนเต้ไว้ แล้วทำหน้าโกรธขึ้นจึงว่า ปรึกษาการ ยังมิทันแล้วจะหนีไปไหน จะยอมให้หรือมิยอมก็เร่งออกกما พระเจ้าเหี้ยนเต้ ตกใจตัวสั่นพุดมิออก ใจของ ใจวิชักกระบือกจึงร้องว่า ตราหยกสำหรับ ราชสมบัติอยู่ใน ใจปิดจึงว่า ตราหยกเรารักษาไว้ ใจของว่า ตราหยกอยู่ที่ เอ็งจะเร่งเอามาส่งให้ เจ้าปิดจึงว่า ตราหยกดวงนี้สำหรับกษัตริย์ หมายรับสั่ง ให้เอ็งไม่ ใจของก็สั่งให้ทหารเอาตัวเจ้าปิดไปฆ่าเสีย เจ้าปิดหากลัวความตาย ไม่ ก็ร้องด่าใจของไปจนตาย

ฝ่ายพระเจ้าเหี้ยนเต้เห็นดังนั้น ก็กลัวตัวสั่นไม่หายเลย และไปเห็น ทหารประมาณห้าร้อยถือศัสตราธูรชนม์อ แต่ล้วนพวกใจผู้ลินทั้งนั้น ไม่เห็น พวกพระองค์เลย ก็ร้องว่าเราจะยอมให้ราชสมบัติแล้ว ขอแต่ชีวิตเราไว้กีด ก้าเชียงจึงว่า ถ้าพระองค์ยอมให้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าใจผู้จะไว้ชีวิตหากำอันตราย

แก่พระองค์ไม่ พระองค์เร่งทำหนังสือมอบราชสมบัติให้แก่โจผีเด็ด

พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้พังดังนั้นจึงสั่งตันกุยให้แต่งหนังสือมอบราชสมบัติในหนังสือนั้นว่า เรายได้เสวยราชสมบัติปักป้องราชภูมิได้อยู่เย็นเป็นสุขมาช้านานถึงสามสิบสองปีแล้ว บัดนี้ดาวประจำตัวเครื่องของ น้ำใจทุนนางและราชภูมิทั้งปวงก็เห็นว่าเรามิได้ควรแก่ราชสมบัติแล้ว ฝ่ายดาวประจำตัวโจผีก็รุ่งเรืองสว่างบุญนั้นก็ควรแก่ราชสมบัติแล้ว ทุนนางทั้งปวงและราชภูมิมีความยินดีจะให้ราชสมบัติแก่โจผี บัดนี้เรางิ่งมอบราชสมบัติให้แก่โจผีตามประทานคนทั้งปวงแล้วให้ชัยhimและทุนนางทั้งปวงคุ้มหนังสือแลตรายกาลสำหรับกษัตริย์ ไปมอบให้แก่โจผี

ฝ่ายโจผีเห็นหนังสือแลตรายกาแล้วก็ดีใจจะได้รับเอาก่อนมีมารยาจิงทำเป็นนิ่งอยู่ สุมาอี้จึงห้ามว่าห้ามอย่าเพ่อรับ ขอให้ห้ามทำเรื่องราวด้วยตรากลับไปก่อนจึงจะควร จึงจะพ้นค่าคนนินทา โจผีเห็นชอบด้วย จึงใช้ให้อองลองแต่งหนังสือใบหนึ่งในเรื่องราวว่า ข้าพเจ้าโจผีมอบตราคืนไปให้ห้ามด้วยข้าพเจ้ามีสติปัญญาอย่านัก ขอให้ห้ามพิจารณาหาคนดีซึ่งมีสติปัญญากว่าข้าพเจ้า ที่ควรจะรักษาแผ่นดินได้นั้น และมอบราชสมบัติให้จึงจะควร แล้วก็ให้อองลองกับทุนนางทั้งปวงคุ้มตราหยกกับหนังสือของตัวไว้ปักไว้พระเจ้าเหี้ยนเต้

ฝ่ายพระเจ้าเหี้ยนเต้ได้เห็นหนังสือดังนั้นก็อกใจ จึงปรึกษากับทุนนางทั้งปวงว่า เหตุใดโจผีจึงคืนตรามาให้เราอีกเล่า ชัยhimจึงทูลว่า เมื่อพระองค์ตั้งใจโฉเป็นที่วุฒิอ่อง ใจโฉก็มิได้รับที่ถึงสามครั้ง พระองค์ตั้งไปเป็นสามครั้งใจโฉจึงรับเป็นที่วุฒิอ่อง ครั้นนี้ขอพระองค์ตั้งไปอีกครั้งหนึ่งก็เห็นว่าโจผีจะรับพระเจ้าเหี้ยนเต้ขัดเคืองนักแต่ว่าจำเป็นด้วยกลัว จึงสั่งให้หองไก่แต่งหนังสือในหนังสือนั้นว่าโจผีนี้สมควรอยู่แล้วที่จะรับราชสมบัติแทนเรา ด้วยเราคิดถึงใจโฉนัก แต่ก่อนบ้านเมืองเกิดศึกราชภูมิยับเยินไปอาศัยอยู่ป่าดงมาก เพราะใจโฉปราบปรามข้าศึกบ้านเมืองก็รบค้า ราชภูมิอยู่เย็นเป็นสุข บัดนี้ใจโฉหาบุญไม่แล้ว โจผีได้แทนบิดาเห็นมีบุญมากกว่าบิดาอีก ราชภูมิทั้งปวงก็นิยมยินดีรักใจโฉนัก ขอให้ห้ามเสวยราชสมบัติแทนเราเด็ด จึงให้เตียวอัมคุณเอากลับ

หนังสือแลตราหยกไปให้โจ๊ด

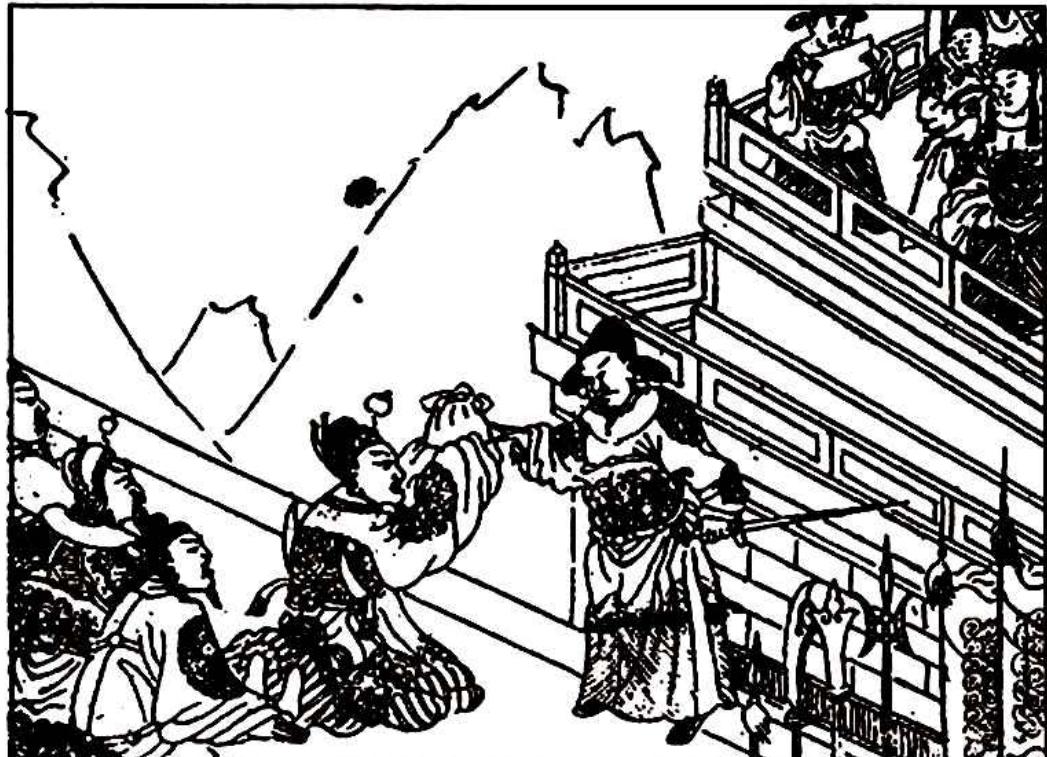
โจ๊ดเห็นหนังสือดังนั้นก็ดีใจ จึงว่าแก่ก้าเชี่ยงว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้ มอบตรามาให้ถึงสองครั้งแล้ว ถ้าจะรับเอาบัดนี้ เรายืนยันหาพ้นคนนินทาไม่ กาเชี่ยงจึงว่า ถ้าเกรงดังนั้นท่านจะใช้เตียวอัมคุມເອາຫານไปถวายคืนอีกครั้ง หนึ่ง ให้เตียวอัมว่าแก่ข้าพิมให้ทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า ถ้าพระองค์จะมอบ ราชสมบัติให้โจ๊ดจริงแล้ว คงปลูกโรงอภิเบกษาให้สูงมีพื้นสามชั้น ให้ประดับ ประดาตามอย่างธรรมเนียม ครั้นถูกษัติแล้วให้ประชุมชุมนางผู้ใหญ่ผู้น้อยให้ พร้อมกันในโรงนั้น ให้ท่านนั่งบนที่สูง ให้ชุมนางทั้งปวงนั่งที่ต่ำถวายบังคม ให้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ถือพระแสงกระเบี้ยนแลตราหยกลำหรับกษัตริย์ขึ้นไปมอบให้แก่ ท่าน ถ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ทำตามดังนี้แล้วท่านก็จะพ้นนินทา

โจ๊ดได้ยินกาเชี่ยงทูลดังนั้นก็ดีใจนัก จึงส่งให้เตียวอัมເອາຫານไปถวาย พระเจ้าเหี้ยนเต้ แล้วจึงบอกให้ข้าพิมເອานือความไปทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ตามคำ กาเชี่ยง พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงถามชุมนางว่า เหตุใดโจ๊ดจึงไม่รับราชสมบัติ ข้าพิม ก็เข้าไปทูลว่า ซึ่งโจ๊ดมิรับทั้งนี้เพราะพระองค์มอบราชสมบัติผิดชนธรรมเนียม ไป แล้วจึงทูลเล่าอย่างธรรมเนียมซึ่งกาเชี่ยงส่งไว้นั่นทุกประการ แล้วจึงทูลว่า ถ้าพระองค์จะมอบราชสมบัติให้โจ๊ดต้องอย่างดังนี้เห็นโจ๊ดจะรับเป็นมั่นคง ฝ่ายพระญาติพระวงศ์ของพระองค์จะได้พึงบุญโจ๊ดลิบไป

พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ฟังดังนั้นก็สั่นศีรษะถอนใจใหญ่ จึงส่งให้ให้เชียงอี้ ไปทำตามอย่างธรรมเนียม ครั้นถึงเดือนลิบสองขึ้นท้าค่าถูกษัติ เวลาใกล้รุ่งจึง เชิญโจ๊ดนั่งชั้นบน ชุมนางผู้ใหญ่ผู้น้อยประมาณเสรื่อยเฝ้าทั้งสามชั้น ให้ ทหารประมาณลิบหมื่นถือคัสตราธูลล้อมไว้ ด้วยกลัวคณมิเต็มใจจะทำอันตราย

ฝ่ายพระเจ้าเหี้ยนเต้เชิญพระทัยถือพระแสงกระเบี้ยนแลตราหยกลำหรับ กษัตริย์กับหนังสือมอบราชสมบัติในหนึ่ง ขึ้นไปมอบให้โจ๊ด โจ๊ดก็รับ แล้วส่ง หนังสือให้ชุมนางอ่านประการแก่ชุมนางและราษฎรทั้งปวง จึงถวายพระนามว่า พระเจ้าอ้ายโซ่ โจ๊ดก็ตั้งอยู่ในที่สมมุติกษัตริย์แต่นั้นมา (พ.ศ. ๗๖๓) พระเจ้า โจ๊ดก็ตั้งเมืองอยู่ในนั้นให้ชื่อเมืองໄຕหยก ก็ แล้วสั่งให้เลิกส่วยสาการขนอนตลาด มิให้เรียกເອาแก่ราชภรัตน์ จึงให้ปล่อยนักโทษในคุก และให้จารึกอักษรที่

รูปที่ ๑๔๖ พระเจ้าเหี้ยนตั้มอุบราชสมบัติให้ใจดี

รูปที่ ๑๔๗ พระเจ้าเล่าเปิร์รับเครื่องราชธrijy

กูญังคพบดานนใหม่ ให้ชื่อพระเจ้าไถล่ออยู่ย่องเต้ ขัวหิมจึงทูลว่า ประเพณีแต่ก่อนหากมีเจ้าถึงสองไม้ พระองค์จะให้พระเจ้าเหี้ยนเต้ไปอยู่แห่งใดต่ำบลได หรือจะทำเป็นประการได้แล้วแต่จะโปรด ขัวหิมจึงให้พระเจ้าเหี้ยนเต้หมอบลงพิงรับสั่ง พระเจ้าโจผีจึงตั้งพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้เป็นที่วิเศษชื่อชันอุยงกง ให้ไปอยู่ต่ำบลชันอุยง ที่อันนี้ไม่มีคำแทนงเฝ้า ไม่มีบี้หวัดผ้าปี ชันอุยงกงก็ลาไปขัวหิมซักกระบวนการนี้ออกแล้วจึงร้องสั่งว่า เป็นประเพณีแผ่นดินได้สมบัติองค์หนึ่ง ก็กำจัดองค์หนึ่งเสีย พระเจ้าโจผีโปรดท่านไม่ฆ่าท่านเสีย แล้วตั้งให้เป็นชันอุยงกงนั้นพระคุณหาที่สุดไม่ ถ้าไม่มีรับสั่งให้หา ท่านอย่าเข้ามาเฝ้าเป็นอันขาดที่เดียว ชันอุยงกงน้ำตาไหลลงชุมนังหั้งปวง แล้วก็ซึมพาอพยพครอบครัวไปอยู่ต่ำบลชันอุยง ฝ่ายทหารและราชภราหวานเมืองเห็นชันอุยงกงต้องเนรเทศดังนั้นก็ส่งสารกลับน้ำตามีครีได้

ฝ่ายพระเจ้าโจผีจึงปรึกษาชุมนังหั้งปวงว่า การเราทำหั้นนี้ด้วยชนบทธรรมเนียมแล้วหรือประการใด ชุมนังหั้งปวงก็ทราบลงแล้วสรรเสริญว่า การทำครั้งนี้ต้องด้วยฉบับธรรมเนียมโบราณแล้ว ควรพระองค์จะตกแต่งเครื่อง เช่นพลีกรรมเจ้าแล้เทพดาหั้งปวง พระเจ้าโจผีเห็นชอบด้วยก็ให้เร่งแต่งเครื่อง เช่น เมื่อพระเจ้าโจผีออกมากใช้เช่นเทพดาแล้เจ้านั้น บังเกิดพายใหญ่พัดหนัก ชูปเทียนดับไปลิ้น ทรายกับลิวชั้นไปในอากาศ ก้อนศิลา ก้อนลิ้งไป ให้บังเกิดมีดมน คนนั่งอยู่ใกล้ก็ไม่เห็นตัวกัน

พระเจ้าโจผีตกใจก็ล้มนิ่งไป ครั้นเวลาพายสูงบแล้ว ชุมนังหั้งปวง และเห็นพระเจ้าโจผีล้มอยู่ก็ตกใจ เข้าไปอุ้มชี้นแก้ไขเป็นครูพระเจ้าโจผีจึงมีสมประดีมา ชุมนังหั้งปวงก็เชิญเข้าไปในวัง พระเจ้าโจผีก็ป่วยมาเป็นหลายวัน มิได้ออกว่าราชการ ครั้นค่อยคลายชื้นก็อุตส่าห์เข็งใจอกไปที่ว่าราชการ จึงสั่งให้เลื่อนที่ชุมนังตามสมควร ใช้นั้นก็ยังไม่หาย พระเจ้าโจผีก็ส่งสัญญาในวัง ที่อยู่นี้ปีศาจสิงสู่อยู่มากนัก จึงทำให้เราเป็นไฟไม่รู้หายดังนี้ ขอบเราจะแปรสถานไปสร้างวังอยู่ ณ เมืองลากอุยง แล้วก็ให้ทหารไปสร้างวังใหม่ สำเร็จแล้วก็ไปอยู่เมืองลากอุยง มีทหารคนหนึ่งไปบอกเล่าป่าว่า ได้ยินเข้าลือมาว่าโจผีฆ่าพระเจ้าเหี้ยนเต้เสียแล้วซึ่งเอาราชสมบัติ บัดนี้ตั้งตัวเป็นเจ้าอยู่เมืองลากอุยง

ฝ่ายเล่าปีเจ้งดังนั้นก็ร้องให้รัก แล้วก็สั่งให้ชุมนangและราชภูมิหั้งปวง นุ่งขาวห่มขาว ให้แต่งเครื่องเช่นตามอย่างธรรมเนียม แล้วจึงให้จาริกพะนام พระเจ้าเหี้ยนเตัวว่าพระเจ้าเชามินย่องเต็ลังในกระดานไม้มหอม แล้วตั้งไว้ที่บูชา ตั้งแต่นั้นมาเล่าปีก็เดือดร้อนรำคาญตรอมใจกับปวยลงอกกว่าราชการมีได้ ก็สั่ง ให้ชงเบี้งว่าราชการแทน ชงเบี้งจึงหาเค้าเจ้ง เจียวจิ่วและชุมนangหั้งปวงมาปรึกษา ว่า บัดนี้จะผิดทำลายล้างพระเจ้าเหี้ยนเต้เสียแล้ว ควรเราจะยกเล่าปีขึ้นเป็นเจ้า แผ่นดินสิบวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ไว้

เจียวจิ่วจึงว่า ข้าพเจ้าดูขอบขันทสimaเมืองสเฉวนเห็นอัคจรรย์ ประหลาดหลายประการ อนึ่งดวงดาวประจำตัวเล่าปีก็มีรัศมีสว่างดังพระจันทร์ ซึ่งจะยกเล่าปีให้เป็นเจ้าสิบพระวงศ์นั้นควรแล้ว ชุมนangหั้งปวงก็เห็นชอบด้วย จึงทำเรื่องราวซึ่งจะยกเล่าปีให้เป็นเจ้าแผ่นดินเข้าไปถวาย เล่าปีเห็นเรื่องราวดังนั้นก็ตกใจจึงว่า ชุมนangหั้งปวงทำดังนี้จะไม่ให้เราตั้งอยู่ในสัตย์ธรรม ชงเบี้ง จึงทูลว่า คิดอ่านทำทั้งนี้ เพราะโจผิชิงอาราชสมบัติเชื้อพระวงศ์ของท่าน จึงยกท่านให้เป็นเจ้าแผ่นดินต่อเชื้อพระวงศ์ไป

เล่าปีจึงว่า ถ้าเรายอมเป็นเจ้าแผ่นดินดังนั้น ก็คงไม่ได้ชิงราชสมบัติ ก็เห็นเป็นชิงราชสมบัติเหมือนอ้ายศตруนั้น ว่าแล้วก็ลูกขึ้นกลับเข้าช้างใน อยู่มา สามวันชงเบี้งจึงให้หาชุมนangหั้งปวงเข้ามาเฝ้าพร้อมกัน เค้าเจ้งจึงทูลว่า ชุมนang และราชภูมิหั้งปวงรักใคร่ท่าน จึงปรึกษาพร้อมกันยกท่านขึ้นเป็นเจ้า หวังจะยก ทัพไปปราบจัดอ้ายโจผิแก้แค้นแทนพระเจ้าเหี้ยนเต้ ถ้าท่านไม่ยอม ชุมนang และ ราชภูมิหั้งปวงก็จะเสียหน้าใจ เล่าปีจึงว่า ข้าพเจ้าเป็นหลานพระเจ้าเก่งเต็กจิง แต่ทว่าบุญน้อยไม่ควรที่จะเป็นเจ้าแผ่นดินปักป้องราชภูมิ ถ้าเราฟังคำท่านยก ตัวขึ้นเป็นเจ้า ก็เห็นว่าเราไม่ค่อยตรงต่อแผ่นดิน ชงเบี้งชินทูลไปเป็นสองครั้ง สามครั้ง เล่าปีก็ไม่ยอม ชงเบี้งก็พาชุมนangหั้งปวงออกมากช้างนอก แล้วว่า อุบາຍของข้าพเจ้ามืออย่างหนึ่งจะให้เล่าปียอมให้จงได้ ท่านหั้งปวงค่อยอยู่เดิม

อยู่มาชงเบี้งทำเป็นปวยไม้ไปเฝ้า พระเจ้าเล่าปีเจ้งว่าชงเบี้งปวย จึง ไปเยี่ยม ณ บ้าน เข้าไปนั่งที่เก้าอี้ริมเตียงชงเบี้งนอน จึงถามว่า ท่านอาจารย์ ปวยเป็นประการใด ชงเบี้งจึงบอกว่า ในอกข้าพเจ้าให้ร้อนดังไฟเผา ซึ่งจะ

จำเรณุสืบไปเห็นหาไม่แล้ว เล่าปี่จึงถามว่า ท่านเป็นทุกข์ด้วยอันใด ซึ่งเบังกี หลับตาผึ่งเสีย ตามอึกครั้งหนึ่งก็ผึ่งเสีย เล่าปี่จึงถามถึงสามครั้ง ซึ่งเบังจึงว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นใช้ครั้งนี้หนักนัก ทาทั้งสองให้มีดพูดมิได้รู้จะออก เล่าปี่ เห็นว่าซึ่งเบังทำให้ไม่ แกลงทำเป็นใช้สั่งสัญนัก จึงถามว่า ทุกข์ร้อนประการใด จึงไม่บอกให้ข้าพเจ้ารู้บ้างเลย

ซึ่งเบังทอดใจใหญ่แล้วจึงว่า แต่ก่อนข้าพเจ้าออกจากบ้านมาทำราชการอยู่ด้วยท่านจนได้มีมองเห็นวน ข้าพเจ้าก็ขอคุณท่านด้วยจะว่าประการใดท่านก็ทำตามทุกสิ่งทุกประการ บัดนี้อ้ายโจผิดชอบถดต่อแผ่นดิน ฝ่าพระเจ้า เทียนเต้และชุนนางเสีย ซึ่งเอาราชสมบัติ ชุนนางทั้งปวงที่เป็นพระครพวรมันกียก โจผิดให้เป็นเจ้าแผ่นดิน บัดนี้ชุนนางทั้งปวงฝ่ายเราพร้อมกันจะยกท่านให้เป็นเจ้า แผ่นดิน จะได้ยกทัพไปกำจัดโจผิดศัตรูแผ่นดินเสีย ท่านไม่ยอม ข้าพเจ้าเห็นว่า ชุนนางจะเสียน้ำใจ นานไปจะเอาใจออกหากท่าน ถ้าชุนนางเอาใจออกหากแล้ว ชุนกวน โจผิดห้าศึกสองฝ่ายนี้จะมาทำอันตรายท่าน เห็นเมืองเหวนจะชัดสนเสีย มั่นคง เหตุฉะนี้ข้าพเจ้าจึงเป็นทุกข์หนัก

เล่าปี่จึงว่า เราไม่ยอมทั้งนี้เพราะเกรงราชภรัตนปวงไม่เห็นด้วย เขาจะนินทา ซึ่งเบังจึงว่า ถ้าคนหาสติปญญาไม่ มิได้เป็นที่พึงราชภรัตน เราก็ไม่รักใคร และยกตัวเองให้เป็นใหญ่คนทั้งปวงจะนินทา นี่ท่านเป็นชาติเชื้อ กษัตริย์สืบมา ประกอบด้วยสติปญญาได้เป็นที่พึงแก่ราชภรัตน ควรแล้วที่ท่านจะยกตัวขึ้นเป็นใหญ่ ข้าพเจ้าเห็นว่าหมายมีผู้ติดเตียนนินทาไม่ เห็นว่าจะเป็นที่ชอบใจ ให้พรพิเศษด้าทั้งปวง

เล่าปี่จึงว่า ถ้ากระนั้นแล้วข้าพเจ้าจะยอม แต่ว่าให้ท่านอาจารย์ทายให้แล้วจึงจะคิดอ่านกัน ซึ่งเบังได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงลุกขึ้นมาขันอกไป เอาจมือ เคาะลับแลเข้าเรียกชุนนาง ออกรชื่อเค้าเจ้ง บิตก เซียงกี เล่าเป่า เตียวเจ้ โจเตา เขงเตียวช่อง เลียวต่ง ห้องกวน โนเจ้ง อินแบก อินชุน เจียวจิว เตียวอี้ องมา อี้เจี้ย จิมปัก เป็นชุนนางผู้ใหญ่ตามแสดงจีไปคอยฟังอยู่ช้างนอกนั้นให้เข้าไป ช้างใน ชุนนางเข้าไปคำนับแล้วทูลว่า การซึ่งปรึกษานั้นท่านเห็นชอบด้วยแล้ว หรือ ถ้าท่านยอมแล้วจะให้หาวันเดียกันเป็นเจ้าแผ่นดิน

เล่าปีให้ชนวนางผู้ใหญ่พร้อมหน้าก็ตกใจ จึงว่าข้าพเจ้าถือสัตย์มิได้ครั้นนี้ก็ เพราะขัดพวกรหานทั้งปวงมิได้ ซึ่งเบังจึงว่า ถ้าห่านยอมแล้วข้าพเจ้าจะเร่งจัดแข่งการให้สมควรตามอย่างธรรมเนียมแต่ก่อน แล้วให้หาวันฤกษ์ดีจะได้ยกเล่าปีให้เป็นเจ้าแผ่นดิน เล่าปีกับบ้านไปร่วม ซึ่งเบังจึงใช้ให้เคจู แบงกองไปปลูกโรงอภิเชกสำเร็จแล้ว ก็เตรียมเครื่องอภิเชกหั้งปวงตามอย่างกษัตริย์ ครั้นถึงเดือนหกชั้นสิบสองค่ำฤกษ์ดี (พ.ศ.๗๖๔) ซึ่งเบังจึงพาชนวนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทหารหั้งปวงเชิญเล่าปีชั้นโรงพิธี ชนวนหั้งปวงก็เฝ้าลงมาหั้งสามชั้น จึงเชิญพระเจ้าเล่าปีให้เช่นเทพดาและเชื้อพระวงศ์ซึ่งดับสูญล่วงไปแต่ก่อนนั้นแล้ว ซึ่งเบังจึงเชิญพระแสงกระบีแลตราหยกสำหรับกษัตริย์ชั้นไปถวาย

พระเจ้าเล่าปีก็รับพระแสงกระบีแลตราหยก บรรดาชนวนางผู้ใหญ่ผู้น้อยก็กราบถวายบังคมพร้อมกัน พระเจ้าเล่าปีก็ตั้งอยู่ในสมมุติกษัตริย์แต่นั้นมา จึงถวายพระนามว่าพระเจ้าเจี่ยงบู ตั้งให้นางอซีเมียหลวงเป็นยองເຫາคืออัครมเหสี จึงตั้งเล่าเสียนผู้บุตรใหญ่ให้เป็นไทรุ เล่ากงปานนี้เป็นบุตรที่สองเป็นไทรเชง เล่าอ่งเป็นเล่าอ่อง เล่าลีเป็นเสียงอ่อง หั้นนี้คือเจ้าต่างกรม แล้วตั้งชงเบังเป็นมหาอุปราช เค้าเจ้งเป็นเสนานดิผู้ใหญ่ ให้เลื่อนที่ชนวนางผู้ใหญ่ผู้น้อยตามสมควร จึงให้เลิกส่วยสาการขอนตอนตลาดมิให้เรียกເກ່រະຊົງສາມປີ

ฝ่ายราชภรเมืองตั้งฉวน เสนวนแล้วหัวเมืองชั้นหั้งปวงก็ชื่นชมยินดี ด้วยพระเจ้าเล่าปีนัก ครั้นแล้วการอภิเชกมาหลายวัน พระเจ้าเล่าปีอุกว่า ราชการ จึงปรึกษาชนวนหั้งปวงว่า กวนอู เตียวหุยกับเราได้ให้ความสัตย์กันไว้ ชุนกวนทำอันตรายแก่น้องเรา ถ้าเรามิได้แก้แค้นก็จะเสียความสัตย์ไป เราคิดว่าจะยกทัพหลวงไปตีเมืองกังตั้งจับชุนกวนมาเสีย ชนวนหั้งปวงจะเห็นเป็นประการได้ เตียวจูลงจึงทูลว่า ซึ่งโจผีชนนี้เป็นช้อใหญ่ มิใช่แต่ไฟฟ้าข้าแผ่นดินจะเจ็บแค้น ถึงเทพาก็มีความแค้น ขอพระองค์ยกทัพหลวงไปตั้งอยู่ ณ ต่านตงกวนเป็นต้นน้ำ ฝ่ายทหารที่มีฝีมือชั้นอยู่ ณ ต่านตงกวนก็จะเอาม้าแลเลบียงมาถวายแก่พระองค์ ตัวก็จะช่วยทำการศึก ได้ทหารชาวต่านเข้าด้วยเป็นกำลังแล้วเห็นจะทำการศึกสะทวัก ถ้ามิภารจัดโจผีเสียก่อนแล้ว จะยกไปตีชุนกวนที่เตียว เห็นว่าโจผีจะยกไปช่วยชุนกวน เห็นการเราจะทำไปนั้นจะ

ขัดสน การทั้งนี้เป็นการใหญ่ ขอให้พระองค์ตรีกตรองพิเคราะห์จะลง lokaleยด

พระเจ้าเล่าปี่จึงว่า อ้ายชุนกวนกับเปาสุหยิน บิชอง พัวเจี้ยง ม้าตัง มัน ทำร้ายน้องเรา เรารำลึกถึงขึ้นมาแล้วให้ชนพันจะคริกินเน้อให้ได้ จะฆ่าอ้าย เหล่านี้เสียทั้งโครตแล้วจึงจะหายแคน เตียวจูลงจึงทูลว่า ความแค้นช้างใจผิดนี้ ให้เจ็บใจทั่ว กันทั้งชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยและราชภูรั้งปวง ฝ่ายความแค้นช้าง ชุนกวนนี้ให้เจ็บใจแต่พระองค์เป็นแต่พื่น้อง ขอให้พระองค์ไปแก้แค้นใจผิด เห็นว่าจะชอบใจคนทั้งปวง

พระเจ้าเล่าปี่จึงว่า ถ้าเรามิ่งแก้แค้นแทนน้องเราได้ คนทั้งปวงก็จะเห็นว่าเราหมายความสัตย์ไม่ เราไม่ฟังคำเตียวจูลงห้ามแล้ว จึงสั่งทหารทั้งปวงให้ จัดแจงกองทัพจะยกไปตีชุนกวน และจึงสั่งทหารให้ถือหนังสือไปเมืองเง้าเซีย ให้สะโมโซเจ้าเมืองยกทหารห้ามมีนา ณ เมืองเสฉวน จึงให้มีตราไปตั้งเตียวทุย ให้เป็นกีกิจกุ่นเจ้าเมืองลองจิว

ฝ่ายเตียวทุยอยู่ ณ เมืองลองจิวั้น แจ้งว่าชุนกวนม่ากวนอูเสียแล้ว ก็ร้องให้ทั้งกลางวันกลางคืนจนน้ำตาเป็นเลือดไหลออกมานะ ชุนนางทั้งปวงตกใจ กลัวเตียวทุยจะตาย จึงเข้ามาปลอบเล้าโลมเอาใจ ชวนให้เตียวทุยเสพย์สุราห่วง จะให้คลายความโศก ครั้นเตียวทุยมาสุราแล้วคิดถึงกวนอู ก็มีความโกรธเป็น ก่ำลังนัก จะครีแก้แค้นชุนกวน ก็โกรธโลดเด้นไปมาด้วยก่ำลังมา ถูกทหาร ศีรษะแตกกีมี ลงคนแขนหักขาหัก ลงคนกีดาย เตียวทุยนำยหน้าเขมันไป ทางทิศเมืองกังตั้ง ตั้งท่าจะทิ่มแหง แล้วกีขับฟันคิดมาถึงพืชายก็ร้องไห้ มีคน เข้าไปบอกเตียวทุยว่า ข้าหลวงถือตรามาแต่เมืองเสฉวน เตียวทุยไปค่านับพา ข้าหลวงเข้ามา เห็นห้องตราตั้งเตียวทุยเป็นกีกิจกุ่นเป็นเจ้าเมืองลองจิว จึง ถวายบังคมแล้วเชิญข้าหลวงมากินโต๊ะ เตียวทุยจึงว่า ชุนกวนม่าพิรสาเสีย ความแค้นอันนี้ลึกกว้างใหญ่กว่าห้องพระเล็ก ชุนนางผู้ใหญ่ที่ปรึกษาอยู่ที่เมือง เสฉวน ผู้ใดยังทูลให้ยกทัพไปตีชุนกวนแก้แค้นหรือตามได้

ฝ่ายผู้ถือตราจึงทูลว่า ชุนนางทั้งปวงปรึกษาจะให้ยกไปตีใจผิดก่อนแล้ว จึงจะให้ไปตีชุนกวน เตียวทุยก็โกรธจึงว่า ปรึกษาอะไรอย่างนี้ เรายังน้อง สามคนได้ให้ความสัตย์กันไว้แต่ก่อนว่า จะเป็นตายด้วยกัน บัดนี้กวนอูพิรสา

ยังมิถึงกำหนดอยุมาตายเสียแล้ว ยังแต่เราจะเป็นเจ้าเมืองเอาความสบายนหาครัวไม่ จะเสียความสัตย์ไป เราจะไปฝ่าพระเจ้าเล่าปี จะขออาสาเป็นหัวหน้าจะแต่งกองหัวให้นุ่งขาวห่มขาวถือธงขาวขึ้นมาขาวไปจับอ้ายศัตรูมาฆ่าเสียเช่นกวนอูแล้วจึงจะหายความเด็น แล้วเตียวหุยกับผู้ถือหันสือกีพากันไปเมืองเสฉวน

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีให้ตกแต่งเครื่องศัศตราภูช ฝึกหารให้ชำนาญในการสังคม ค่อยเมื่อได้ฤกษ์ดีแล้วจึงจะยกหัวหลวงไปบนชุมกวน ฝ่ายชุมนางผู้ใหญ่ผู้น้อยหันปวงพา กันไปทางเบี้ย ณ บ้าน จึงปรึกษาว่าพระเจ้าเล่าปี พึงได้เสวยราชสมบัติใหม่ จะยกหัวหลวงไปให้ล้ำกพระองค์เห็นไม่สมควรท่านมหาอุปราชเป็นผู้ใหญ่ได้ปรึกษาราชการหันปวงเห็นด้วยแล้วหรือจึงมิทูลห้ามปรม

ขงเบ้งจึงว่า ข้าพเจ้ากีทูลห้ามปรมเป็นหอยครั้งแล้วพระองค์ไม่ฟังมาเราจะชวนกันไปฝ่าที่ฝึกหารหันปวงแล้วกีพากันไปฝ่า ขงเบ้งจึงทูลว่าพระองค์พึงได้ราชสมบัติใหม่ ถ้าจะยกไปต่อใจผู้ซึ่งตั้งตัวเป็นเจ้าจึงจะควร ถ้าจะยกไปต่ชุมกวนเห็นไม่ควร ชอบแต่จะให้หัวผู้ใหญ่ไปจึงจะได้ราชการ พระเจ้าเล่าปีได้ฟังดังนั้นก็คงอยู่ พอมีคนเขียนไปทูลว่า เตียวหุยจะมาฝ่า พระเจ้าเล่าปีให้หาตัวเตียวหุยเข้าไป

เตียวหุยเข้าไปกราบลงแล้ว ส่องมือเข้ากอดเอาพระบาทแล้วกีร้องให้พระเจ้าเล่าปีทรงพระกันแสง ครั้นคลายโโคกแล้วเตียวหุยจึงทูลว่า พระองค์ได้เสวยราชสมบัติแล้วลืมความสัตย์ซึ่งให้กันไว้แต่ก่อนเสียแล้วหรือ พระองค์จึงไม่คิดแก้แค้นแทนกวนอูเลย พระเจ้าเล่าปีจึงว่า เรายิดนักว่าจะยกหัวไปแก้แค้น แต่ว่าชุมนางหันปวงเข้าห้ามไว้เราจึงดอยู่ เตียวหุยจึงว่า คนหันปวงเข้าหาได้ให้ความสัตย์ไว้แก่กวนอูเหมือนพระองค์กับข้าพเจ้าไม่ ถ้าพระองค์ไม่ยกไปแล้วข้าพเจ้านี้หากดีชีวิตไม่เลย จะขอยกกองหัวไปแก้แค้น ถ้าแก้แค้นมิได้ ก็ตายเสียดีกว่ากลับมาเห็นหน้าพระองค์

พระเจ้าเล่าปีจึงว่า ถ้าฉะนั้นเราจะยกไปด้วยกัน ท่านจงกลับไปเมืองลองจิว จัดแจงกองหัวยกไปเมืองเกงจิว เรายังจะยกกองหัวไปบรรจบพร้อม

กันที่นั่น พระเจ้าเล่าปี่จึงสั่งสอนเตียวหุยว่า ท่านมาสุราแล้วมิโน่ให้ดูต้นนักวัดแห่งโลดเด่นถูกคนป่วยเจ็บตายก็มี ทำดังนี้อันตรายจะเกิดมิแก่ท่าน แต่นี่สิบไปเบื้องหน้า จะทำการสิ่งใดให้พิเคราะห์ดูผิดและชอบโอบอ้อมเอาใจทหารจึงจะควร อย่าทำทายาบทเมื่อนแท้หลัง เตียวหุยก็ลาไป ครั้นเวลาเข้าพระเจ้าเล่าปี่ให้จัดแจงกองทัพจะยกไป จินปิดจึงว่า พระองค์จะไปครั้งนี้ไม่คิดถึงพระองค์เลยจะกำจัดอ้ายชุนกวนเท่านี้ ควรหรือจะยกกองทัพลงไปเองให้ล้ำบาทพระองค์ขอให้พระองค์ดำเนินตรรวงให้ละเอียดก่อน พระเจ้าเล่าปี่จึงว่า ตัวกวนอูเหมือนตัวเรา การครั้งนี้เป็นความแค้นให้ญั้นก้า ชุนนางทั้งปวงจะให้เรานิ่งเสียเห็นควรแล้วหรือ จินปิดจึงว่า ถ้าพระองค์จะซึ่นยกไปให้ได้ครั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเสียการไป

พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็กราธันก็จึงว่า เรายังยกทัพไปทำการใหญ่ให้มีชัยชนะ ท่านแกลังเอาความร้ายมาแสร้งว่า และสั่งทหารให้อาตัวจินปิดไปฆ่าเสีย ฝ่ายจินปิดก็มิได้หากใจลัวตายจึงเหลียวหน้ามาดูพระเจ้าเล่าปี่แล้วหัวเราะจึงว่าแก่ชุนนางทั้งปวงว่า ถึงเราจะตายไปก็ไม่เสียดายชีวิต เสียดายแต่ราชสมบัติของพระองค์จะเป็นอันตราย

ฝ่ายชุนนางทั้งปวงได้ยินจินปิดว่าดังนั้นจึงทูลว่า จินปิดได้ทูลทั้งนี้ด้วยความสามัคคีต่อเจ้าจริง ๆ ข้าพเจ้าทั้งปวงขอชีวิตจินปิดไว้罢了 พระเจ้าเล่าปี่ได้ยินดังนั้นสั่งให้อาตัวจินปิดไปสังคอกไว้ และว่าถ้าเรายกไปทำการมีชัยชนะกลับมาแล้ว เราจึงจะปรึกษาไทยจินปิดภายหลัง

ฝ่ายชุนนางเบ่งรู้ว่าจินปิดเป็นโภช จึงแต่งเรื่องราเข้าไปถวาย ในเรื่องราตนั่นว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูการเห็นว่าเมื่อชุนกวนยกทัพมาครั้งนั้น ดาวประจำตัวกวนอูวิปรตกวนอูจึงเป็นอันตราย ข้าพเจ้าคิดเสียดายกวนอูนัก แต่ข้าพเจ้าเห็นไทยโจษหนักกว่าที่ทำร้ายแก่พระเจ้าเหี้ยนแต้ ชุนนางและราชภรั้งปวงเง็บใจหั้งแผ่นดิน ฝ่ายชุนกวนนั้นเง็บใจแต่พระองค์ อนึ่งจะทำกับชุนกวนเป็นการเบาถ้าพระองค์ยกกองทัพไปกำจัดโจษได้แล้ว ฝ่ายชุนกวนก็จะยอมเข้ามาเป็นข้าพระองค์ ซึ่งคำจินปิดทูลดังนั้นจะเป็นความชั่วหมู่ได้ ควรจะรีกไว้ในแผ่นทองขอให้พระองค์ตรรวงจงหนัก

พระเจ้าเล่าปีเห็นหนังสือนั้นแล้วก็โกรธทึ้งหนังสือลงเสีย จึงว่าเราไม่พังค่าชูน้ำหั้งปวงแล้ว อย่าห้ามเราเลย จึงสั่งขงเบี้ยว่า ห่านจะอยู่รักษาบุตรภราษฎของเราและเมืองตั้งฉวนให้จงดี แล้วให้ม้าเฉียว ม้าต่าย อุยอี้ยนยกกองทัพคุณทหารไปขัดหัวพอยู่ข้างทิศอุดร เกรงกองทัพโจಡิจจะยกมา แล้วจึงจัดแจงกองทัพสั่งให้เตียวจูล่งเป็นทัพหนุนคุณลำเลียง ให้ห้องหวาน เตียวกีเป็นที่ปรึกษาของหลวง ม้าเลียง ตันจินเป็นสมุห์บัญชี ของตนเป็นทัพหน้า ปองลิบเตียวหลานหุนทัพหน้า เปาเตียวกับเตียวหุยซึ่งจะมาบรรจบให้อยู่กองทัพหลวงเตียวหุย เลียวชูนเป็นทัพหลัง มีจำนวนคนในกองทัพหั้งปวงแต่ชูน้ำผู้ใหญ่ผู้น้อยประมาณห้าร้อย กองทัพละไม่ใช่แลหารเมืองหลวงเมืองชั้นหั้งปวง เป็นคนเจิดลิบห้าหมื่น พอถึงเดือนเก้าเป็นวันฤกษ์ดี พระเจ้าเล่าปีจึงให้ยกกองทัพออกจากเมืองเสฉวน

ฝ่ายเตียวหุยกลับไปเมืองล่องจว ก็สั่งทหารให้ตระเตรียมเครื่องศัสรารูชแลม้าขาวช้างขาวเครื่องนุ่งห่มขาวให้พร้อมในสามวัน เราจะได้ยกกองทัพไปปราบชูนกวนให้ทันทัพหลวง เวลาเช้ามีนายทหารสองคนชื่อชอมเกียงเตียวตัดเข้าไปแจ้งแก่เตียวหุยว่า ซึ่งท่านสั่งให้เตรียมช้างขาวม้าขาวและเครื่องนุ่งห่มขาวให้พร้อมในสามวันนั้นเร็วนัก เห็นทหารไม่ทันขอให้เนินออกไปหน่อยหนึ่งเด็ด เตียวหุยโกรธจึงว่า กูจะเร่งยกทัพไปเป็นการเร็วให้ทันกำหนดแต่การเท่านี้สิว่าไม่ทันแล จึงสั่งทหารเอาตัวชอมเกียง เตียวตัดไปปุกเข้ากับตันไม้ตีคนละห้าลิบที่ แล้วซึมือร้องว่า ถ้าการของกูมีทันกำหนดในพรุ่งนี้ กูจะให้ฆ่าเสียหั้งสองคน และแลเห็นชอมเกียง เตียวตัดเด็บหน้าโลหิตออกมากทางปากเตียวหุยก็สั่งให้แก้มัดเสียแล้วก็กลับเข้าไป

ชอมเกียงมาถึงที่อยู่แล้วจึงว่าแก่เตียวตัดว่า เตียวหุยนี้มีโน้มากโกรธชั้นมาแล้วเหมือนไฟไหม้ วันนี้ตีเราหนักหนา ถ้าพรุ่งนี้การมิพร้อมเราจะตายเป็นมั่นคง เตียวตัดจึงว่า ข้าคิดว่าอย่าให้มันทันเราเลย เราจะมันเสียก่อนดีกว่า ยอมเกียงจึงว่า จนใจด้วยเรามิได้เข้าใกล้มัน ถ้าเข้าไปฆ่ามันได้แล้วเราศิรจะไปถวายพระเจ้าชูนกวน พระเจ้าชูนกวนก็จะเลี้ยงเรา เตียวตัดจึงว่า ถ้าบุญของเรามิเคยตายเพระมัน มันก็จะกินเหล้าเมากمانอนอยู่ที่ว่า

ราชการเหมือนแต่ก่อน เรายังจะเข้าไปปะมันเสียให้ตาย ถ้ากรรมของเราจะถึงที่ตายแล้วมันก็ไม่มาเหล้า เรายังมีรู้ที่จะทำประการได้

ฝ่ายเตียวหุยในเวลาอุคติวันนั้น ให้เดือดร้อนนอนไม่หลับ จึงอกมาพูดกับทหารชั้นอนรักษากอยู่ที่ว่าราชการว่า เวลาวันนี้เราอนไม่หลับเลย เดือดร้อนรำคาญใจจะเป็นเหตุใด ทหารจึงว่าพระมีวิตกถึงกวนอุนัก จึงให้กระวนกระวายไป เตียวหุยจึงเรียกเอาสุรามา กินกับทหารทั้งปวง ในเวลาวันนั้นเตียวหุยจะถึงที่ตายเผอญให้เสพย์สุรามากนัก เหลือกำลังก็มาหาว่าสึกด้วยไม่นอนเสือกอยู่ที่นั่นกับทหารทั้งปวง

ชอมเกียงกับเตียวตัดเข้าไปด้อมมองดู รู้ว่าเตียวหุยมาเหล่านอนหลับอยู่ ครัวญาส่องยามชอมเกียง เตียวตัดเอกสารบีช่อนในเลือพากันเข้าไป จึงสัญญา กันว่าถ้าตื่นอยู่เราทำเป็นปรึกษาการส่งคราม ถ้าเตียวหุยนอนหลับอยู่ เราจึงฆ่าเสียให้ตาย ครั้นเดินเข้าไปถึงแลเห็นเตียวหุยนอนตาค้างเหมือนหนึ่งตาย หนวดกีสัน คิดว่าตื่นอยู่มิอาจที่จะเดินเข้าไปใกล้ ต่อเมื่อได้ยินเสียงเตียวหุยกรนจึงรู้ว่าหลับสนิท คนหนึ่งเอกสารบีแหงเข้าที่ซอกคอ คนหนึ่งแหงเข้าที่ห้อง เตียวหุยร้องได้คำเตียวก็ตาย เมื่อเตียวหุยตายนั้นอายุได้ห้าสิบปี ชอมเกียง เตียวตัดก็เอาศีรษะเตียวหุยพาพากประมาณสามลิบคนหนึ่งไปเมืองกังตั่งในเวลาอุคติวันนั้น

ครั้นเวลาเข้างอปันนายทหารผู้ใหญ่รู้เนื้อความว่า ชอมเกียง เตียวตัดฆ่าเตียวหุยเสียแล้วเอาศีรษะไปให้ชุนกวน จึงคุมทหารไปติดตามก็มิทัน จึงกลับมาแต่งหนังส้อมอบให้คนไปแจ้งแก่พระเจ้าเล่าปี่ แล้วคิดอ่านกับเตียวเปา ตกแต่งเครื่องเช่นเตียวหุยสำเร็จแล้ว จึงให้เตียวเชยันอองเตียวหุยอยู่รักษาเมือง ลองจิว ให้เตียวเปาไปเมืองเสฉวน ครั้นอปันจัดแจงบ้านเมืองแล้วก็ยกตามเตียวเปาไป

รูปที่ ๑๕๗ ช้อมเกียงกับเตียวตัดจะม่าเตียวทุบ

รูปที่ ๑๕๘ งานพิน เตียวเปาฝ้าพระเจ้าล่าปี

ตอนที่ ๖๔

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีคริสต์ก็ยกหัวพอกจากเมืองเสฉวน ขงเบ้ง และขุนนางซึ่งอยู่รักษาบ้านเมืองก็ตามส่ง ขงเบ้งจึงว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า พระเจ้าเล่าปียกหัวพไปครั้งนี้ข้าพเจ้าไม่เต็มใจเลย ได้ทูลห้ามปราบเป็นหลายครั้งกี่ไม่ฟัง ถ้าหัวดเจ้งอยู่จะห้ามปราบเห็นจะฟัง

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปียกหัวพอกมาปลงไว้นอกเมือง เวลากลางคืนบรรหมา
ไม่หลับ จึงออกมากที่ข้างนอก และเห็นอุกกาบาตใหญ่มีปริมาณหลังประมาณ
ศอกหนึ่งตกลงมาเห็นอ่อนแ่นดิน เห็นประหลาดนักก็ตกใจ จึงใช้คนเข้าไปถาม
ขงเบ้งว่า ดาวดวงใหญ่ตกลงมาดังนี้จะเป็นเหตุอันใด ขงเบ้งจึงบอกว่า นิมิต
อันนี้ร้ายบอกเหตุว่า ทหารผู้ใหญ่ตายเสียคนหนึ่งแล้ว อีกสามวันจะรู้ช้า

พระเจ้าเล่าปีแจ้งดังนั้นก็ไม่สบายพระหัตย หาเคลื่อนหัวพไปไม่ มีทหาร
เข้าไปทูลว่า งอบัญชาหารเมืองล่องจ่าวให้คนถือหันสือมา พระเจ้าเล่าปี
ได้ยินก็ตกใจว่า เอ็มน้องข้าลินดักกันว่าจะยกหัวพไป เหตุใดจึงใช้คนถือหันสือมา
ตัวจังไม่มา น้องข้าเป็นเหตุดอกกระมัง แล้วแก้หนังสือออกดูกรรุ้วว่าเตียวหยุ่ยตาย
ก็ทรงพระกันแสงจนสลบไป ขุนนางทั้งปวงแก้พื้นชั้นแล้ว รุ่งชั้นวันหนึ่ง
มีคนมาทูลว่า ทหารพากหนึ่งยกมา พระเจ้าเล่าปีออกมาดูเห็นเตียวเปาหนุ่งขาว
ห่มขาวควบม้าเข้ามาถึงหน้าที่นั่งแล้วลงจากม้า เตียวเปาเข้าไปกราบลงแล้ว
ร้องให้ทูลว่า ขอเมิกยิง เตียวตัดษะบิดาข้าพเจ้าเสีย แล้วตัดอาศีรณะไปให้
ชุนกวน

พระเจ้าเล่าปีได้ยินดังนั้นก็ทรงพระกันแสงจนสุดกำลัง "ไม่เสวยอาหาร
เลย ขุนนางทั้งปวงไปทูลให้ระงับความโศก ว่าพระองค์จะยกหัวพไปครั้งนี้เป็น^{การใหญ่} จะไม่เสวยอาหารดังนี้จะประชวรใช้จะไม่ได้ไปแก้แคน พระองค์จะ^{อุตสาห์เสวยอาหารเดิม} พระเจ้าเล่าปีก่ออุตสาห์เสวยอาหาร จึงสั่งเตียวเปาว่า^{ทำนกบงอปั้นจะเป็นหัวหน้าไปทำการครั้งนี้} เตียวเปาจึงทูลว่า จะไปแก้แคน

แทนบิดาครั้งนี้ ข้าพเจ้าไม่กลัวตายเลย พระเจ้าเล่าปีบังมีได้สั่งให้ไป มีทหาร กองหนึ่งยกมา พระเจ้าเล่าปีแล้วไปเห็นกวนหินนุ่งขาวห่มขาวเข้ามา กวนหิน ทราบลงแล้วก็ร้องไห้

พระเจ้าเล่าปีเห็นกวนหินเข้ามาร้องไห้ ก็รำลึกถึงกวนอูซึ่นมาทรงพระกันแสง แล้วจึงว่า เรากับกวนอู เตียวทุยก็ได้ให้ความสัตย์กันไว้แต่ยังยากจนอยู่ด้วยกัน ก็เป็นเพื่อนทุกข์เพื่อนยากช่วยกันทำสิ่งครามมาจนได้มีมองมากมายถึงเพียงนี้ เรายกได้เป็นเจ้าคิดว่าน้องเราะจะได้เป็นสุขด้วยกัน บัดนี้น้องเราทั้งสองคนตายเสียแล้ว ยังแต่เราผู้เดียวจะเสวยราชย์เป็นสุขจะควรหรือเรายิ่งได้เห็นหน้าylanทั้งสองคน ก็ให้เป็นทุกข์นักดังที่นั่นจะขาดใจตาย ชุนนางทั้งปวงจึงว่าแก่เตียวเปา กวนหินว่า ท่านทั้งสองออกไปเสียให้พ้นหน้าที่นั่งพระเจ้าเล่าปีไม่เห็นหน้าท่านก็จะค่อยคลายความโศก เตียวเปา กวนหินก็ไปจากหน้าที่นั่ง ชุนนางทั้งปวงจึงปรึกษากันว่า พระเจ้าเล่าปีทรงพระโศกนัก เราจะแก้ไขประการใดให้คลายความโศก ม้าเลี้ยงจึงว่า จะยกกองทัพไปอาชัยชนะก็มีเหตุที่น้องตายร้องให้รักกันบัดนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าหมายชัยแก่ข้าคึกไม่

ตันจันจึงว่า ข้าพเจ้าได้ยินเข้าลือมาว่ามีหมอดคนหนึ่งอายุได้สามร้อยเศษ ชื่อว่าวล้อ ออยู่ที่เขาเชิงสันข้างตะวันตกดูแม่นัก เคราะห์ดีเคราะห์ร้ายจะเป็นจะตายประการใดหายหาพิดไม่เลย เราจะเอาเนื้อความกราบบูล ให้เชญตัวมาดูจะได้รู้ว่าเจ้าเราเคราะห์ดีแล้วราย ชุนนางทั้งปวงเห็นชอบด้วย พากันเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปี

พระเจ้าเล่าปีจึงใช้ให้ตันจันไปหาถึงเขาเชิงสันจึงถามหาล้อ พอพบลูกคิษย์คนหนึ่งเข้า คนนั้นก็ถามว่า ท่านชื่อตันจันหรือ ตันจันตกใจจึงถามว่า ทำไม่ท่านจึงรู้จักกับข้าพเจ้า ลูกคิษย์ล้อจึงบอกว่า อาจารย์ข้าพเจ้าดูไว้แต่วันชินนี้ว่า มะรินนีตันจันจะถือรับสั่งมาหาเรา ตันจันจึงว่า เขาลือว่าท่านดูแน่ก็สมเห็นอนลือ จึงให้ลูกคิษย์พาเข้าไปหาถึงแล้วจึงว่า พระเจ้าเล่าปีให้มาเชญท่านไปเฝ้า ลือบิดพลิ้วว่า ข้าพเจ้าเป็นคนบ้านนอกหาเคยเฝ้าไม่ ตันจันอ้อนวอนเป็นหลายครั้ง ล้อก็ไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปี

พระเจ้าเล่าปีแล้วเห็นล้อคิดว่าตาคนนี้เก่งนัก อายุยืนเหมือนเทพดา จึง

ว่า ข้าพเจ้าจะยกทัพหลวงไปburnข้าศึกครั้งนี้ จะมีชัยหรือปราชัย ลืออื้ดรู้ว่า พระเจ้าเล่าปี่จะปราชัยแก่ข้าศึกแล้ว ครั้นจะทูลตามทรงก็เกรงอัชณาสัย จึงทูลว่า อันแพ้แลชนะครั้งนี้แจ้งอยู่กับเหตุ ข้าพเจ้าหาหายได้ไม่ พระเจ้าเล่าปี่ ช้าถานถึงสองครั้งสามครั้ง ลืออื้จึงจับผู้กันมาเชยันเป็นทหารซึ่ม้าถือศัสราช พร้อมมีองในกระดาษประมาณลิ่สินแผ่น แล้วก็ถักเสีย เชยันเป็นคนตาย คนหนึ่งนอนอยู่ คนหนึ่งถือจบชุดดินจะฝัง จึงเชยันหนังสือว่าแต่เบิกตัวเดียว ทำปริศนาไปถวายเท่านั้นก็ลาไป ปริศนาซึ่งลืออื้ทำถวายนั้นเป็นใจความว่า จะแพ้ เข้ายันเชยัน แล้วพระเจ้าเล่าปี่จะไปตายที่เมืองเบิกเต้

พระเจ้าเล่าปี่จึงตรัสแก่ชุนนางหั้งปวงว่า ตามมอดูคนนี้แก่นัก หลงให้ พื้นเพื่อนไปแล้วจะเชื่อฟังไม่ได้ ก็ให้อาภารดาชันแน่เผาไฟเสีย ก็ส่งให้ เคลื่อนทัพไป เตียวเปาจึงทูลว่า งอบันคุณทหารเมืองลงจิ่วมาถึงแล้ว ข้าพเจ้า จะขอยกทัพหน้าไปปะก่อน พระเจ้าเล่าปี่ก็สั่งให้ยกไป เตียวเปามาจัดแจงกองทัพ จะยกไป กวนหินจึงว่าแก่เตียวเปาว่า ท่านอย่าไปเลย ข้าพเจ้าจะเป็นทัพหน้า ไปเอง เตียวเปาจึงว่า มีรับสั่งให้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจะไปตามรับสั่ง กวนหิน จึงว่า ท่านจงสำแดงศิลปศาสตร์เกาทัณฑ์ให้เราดู เตียวเปาจึงให้ทหารอาเป่า ไปปักไว้ใกล้สีสินขาว ในกลางให้หมายแดง เตียวเปาก็ยิงเกาทัณฑ์ถูกใจแดง หั้งสามที ทหารหั้งปวงก็ชุมเตียวเปาว่ายิงแม่น กวนหินถือเกาทัณฑ์อยู่ร้องว่า ยิงถูกใจแดงนั้นหาดีไม่ พอมีนกผู้หนึ่งบินมาในอากาศ กวนหินจึงชี้มือว่า ข้าพเจ้าจะยิงนกตัวนั้นให้ถูก แล้วก็ยิงไปถูกนกตัวที่ชี้นั้นตกลงมา ชุนนางหั้งปวง กิหร่องสรรเสริญว่า กวนหินยิงแม่นกว่าเตียวเปา

เตียวเปาโกรธแผ่นชื่นม้าถือหวนสำหรับมือของบิดา ร้องเรียก กวนหิน ว่า ท่านดีแล้วจะเร่มาสู้กับเรา กวนหินก็ชื่นม้าถือจ้าวซักม้าเข้าไปสู้กัน พระเจ้า เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงว่า เหตุใดจึงมาทำต่อหน้าที่นั่นเรารอย่างนี้ ไม่เกรงเราเลย ทำ ดังนี้โทษถึงตาย เตียวเปา กวนหินกลัวก็ลงมาจากม้าเข้าไปปูหล่อโทษตัว

พระเจ้าเล่าปี่จึงว่ากับ กวนหิน เตียวเปาว่า บิดาของท่านหั้งสองมีใช้เช่ เดียวกันก็จริง แต่รักใครกันเหมือนหนึ่งพื่น้องร่วมอุทร ท่านหั้งสองก็เหมือน พื่น้องกัน ชอบแต่จะพร้อมใจกันช่วยกันกำจัดศัตรูของบิดา ควรแล้วหรือ

จะมารบกันเองอีกเล่า แต่ต่อหน้าเรายังทำดังนี้ ถ้าลับหลังเราจะมิผ่านเสียหรือ ส่องคนก็กราบลงรับสารภาพโทชา พระเจ้าเล่าปี่จึงถามว่า ห่านหั้งสองครั้งแก่กว่ากัน เตียวเปาจึงทูลว่า ข้าพเจ้าแก่กว่ากวนหินปืนนี้ พระเจ้าเล่าปี่จึงให้กวนหินเรียกเตียวเปาไว้พี่ ให้ส่องคนสนับเป็นพี่น้องกันต่อหน้าที่นั่ง พระเจ้าเล่าปี่จึงส่งให้ง้อนปันเป็นท้าพหน้า เตียวเปา กวนหินเป็นปีกชัยปีกขวา แล้วกีสั่งให้ยกกองทัพเรือไปเมืองกังตั้ง

ฝ่ายขอมเกียง เตียวตัดอาศีริยะเตียวทุยไปถวายชุนกวนแล้ว จึงแจ้งเนื้อความซึ่งพระเจ้าเล่าปี่จะยกทัพมาตีชุนกวนทุกประการ ชุนกวนรู้เนื้อความแล้วกีตกลใจ จึงบริกราชทุนนางหั้งปวงว่า เล่าปี่ยกทัพมาเจ็ดสิบหมื่นคนจะมาตีอาเมืองเราครั้งนี้ ชุนนางหั้งปวงจะคิดประการใด ชุนนางหั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจนัก ต่างคนต่างดูหน้ากันกีนึงอยู่ มีรู้ที่จะคิดอุบາຍแก่ใช้ประการใด

จูกัดกินพี่ชายของเบ็งจึงว่า ห่านได้ชุบเลี้ยงข้าพเจ้าได้รับเบี้ยหัวด้วยป้ามาช้านาน ข้าพเจ้ายังไม่ได้ทำความชอบเลย ครั้งนี้เป็นการใหญ่ ข้าพเจ้าจะขออาสาไปเป็นหูตสื่อทัพเล่าปี่ พูดอ่อนโนนให้เป็นทางไม่ตรีต่อ กันเป็นใจความที่จะได้ช่วยกันกำจัดใจพี่ ชุนกวนได้ฟังมีความยินดีนัก จึงใช้ให้จูกัดกินไป

ขณะเมื่อพระเจ้าเล่าปี่ยามนั้นเสวยราชย์ได้แปรเดือน กียกทัพออกจากเมือง มาถึงด่านกุยกวนกีเข้าไปในเมืองเป็กเต้ ฝ่ายทัพหน้าไปปลงอยู่ต่ำบลazonค้า ทหารเข้าไปทูลว่า จูกัดกินมาแต่เมืองกังตั้งจะเข้ามาเผ่า พระเจ้าเล่าปี่กีสั่งว่าอย่าให้เข้ามาเผ่า

ห้องกวนจึงทูลว่า จูกัดกินคนนี้เป็นพี่ชายของเบ็งจะเข้ามาเผ่า เหตุใดพระองค์จึงห้ามเสีย ถ้าจูกัดกินเข้ามาทูลประการใด พอเชื่อฟังได้ก็จะทำตาม ถ้าจะเชื่อฟังมิได้ก็จะสั่งให้ไปบอกชุนกวน ให้รู้จักความผิดของตัวชึ่งประทุษร้ายต่อพระองค์ พระเจ้าเล่าปี่เห็นชอบด้วยจึงให้หาจูกัดกินเข้ามา ครั้นจูกัดกินเข้ามาถึงถวายบังคมแล้วพระเจ้าเล่าปี่จึงว่า เรายกทัพมาตีเมืองกังตั้ง ห่านหากลัวตายไม่หรือจึงมาหาเรา ทางกีไกลอุตส่าห์มาด้วยเหตุอันใด

จูกัดกินจึงทูลว่า น้องข้าพเจ้าเป็นข้าพรองค์ พระองค์ก็แจ้งอยู่ พระองค์ทรงพระปณฑปญาณรู้จักผิดและอนหนักเบาอยู่ ข้าพเจ้าจึงหากลัวความตาย

ไม่ อุตส่าห์มาทั้งนี้หวังจะทูลแจ้งความผิดและขอ เดิมชุนกวนให้ไปขอ ลูกสาวกวนอูเป็นหล่ายครั้ง กวนอูก็ไม่ให้ กวนอูไปตีเมืองชงหยงของโจโฉ โจโฉ โทรศั่ห์ให้หนังสือไปถึงชุนกวนเป็นหล่ายครั้ง ให้ไปตีเมืองเกงจิว ชุนกวนก็มิไป แต่ลิบองเป็นคนมีความผิดกับกวนอู คิดอุบายนไปตีเมืองเกงจิว กวนอูจึงเสียที่ ความทั้งนี้ชุนกวนจะได้คิดเองหาเมื่อได้ บัดนี้ลิบองซึ่งเป็นคนผิดก็ตายเสียแล้ว อนึ่งนางชุนอูยินคิดถึงพระองค์นัก ชุนกวนใช้ข้าพเจ้ามาทั้งนี้ให้แจ้งเนื้อความ แล้วให้กลับไปพานางชุนอูยินมาถวาย แล้วจะให้มัดอาคนผิดคิดมิชอบ ซึ่ง ทำร้ายแก่กวนอูแลเอาศีรษะเตียวหุยมาถวาย แล้วจะคืนเมืองเกงจิวให้ จะขอ เป็นไมตรีกันสืบไป จะได้ช่วยกันกำจัดโจโฉเสีย

พระเจ้าเล่าปีได้ยินดังนั้นก็โทรศั่ห์ จึงว่าเมื่อถึงตั้งทำร้ายแก่น้องเรา แล้ว ครั้นเรายกกองทัพมาแก้แค้น ลิให้คนพูด เพราะเอ่าแต่ความดีมาเจรจา อันจะเป็นไมตรีหากมีได้แล้ว

จูกัดกันจึงทูลว่า ข้าพเจ้าจะขอทูลความให้พระองค์ทราบ ด้วยโจผี ซึ่งซิงเอาราชสมบัติพระเจ้าให้ยกให้ชั่งเป็นเชื้อพระวงศ์ของพระองค์ ความช้อนนี้ ใหญ่นัก ชอบแต่พระองค์จะยกไปตีโจผีจึงจะควร ข้อซึ่งผู้ที่ผิดคิดมิชอบ ทำร้ายแก่กวนอู เตียวหุยนั้น มิได้เป็นเช่นเดียวกับพระองค์ โทษอันนี้เบาๆ ควรที่พระองค์จะยกทัพมาตีไม่ ฝ่ายคนทั้งแผ่นดินแจ้งว่าพระองค์เสวย ราชสมบัติมีความยินดีนัก เห็นว่าพระองค์จะยกไปตีโจผีซึ่งเป็นศัตรุพระเจ้า ให้ยกเห็นนั้น และซึ่งพระองค์ยกทัพมาตีชุนกวนแก้แค้นกวนอูนี้ คนทั้งแผ่นดิน ทางชอบด้วยไม่

พระเจ้าเล่าปีได้ยินดังนั้นก็โทรศั่ห์จึงว่า ศัตรุท่านของเราเสียครั้งนี้ เรา มีความแค้นเท่าแผ่นดินแผ่นฟ้า เราจะยกทัพมาแก้แค้นให้ได้ เรายังชีวิตอยู่ ทราบได้จะไม่ถอยท้ากลับเลย ถ้าเราตายแล้วทัพนี้จึงจะกลับ นี่หากว่าเราคิดถึง ชงเบง หานไม่จะฆ่าท่านเสีย ท่านจะกลับไปบอกรชุนกวนให้ล้างคอไว้ท่า丹เรา เกิด จูกัดกันเห็นพระเจ้าเล่าปีไม่ฟังแล้วก็ลากลับไปเมืองกังตั้ง

เตียวเจียวจึงว่าแก่ชุนกวนว่า จูกัดกันอาสาไปส่อทัพว่าจะให้พระเจ้า เล่าปีเป็นไมตรีกับเราครั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าจะคิดอุบายนล่อลงจะหนีเราไปเข้า

ด้วยพระเจ้าเล่าปี ชุนกวนจึงว่า จูกัดกินคนนี้ได้สบถไว้กับข้าพเจ้าช้านาอยู่แล้วว่าจะเป็นตายด้วยกัน ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่หนี ครั้งเมื่อเรออยู่ฉลองกุน ของเบ็งมาเมืองเรา ข้าพเจ้าจึงว่าแก่จูกัดกินว่า ท่านจะไปชวนน้องท่านให้ทำการด้วยเรา จูกัดกินจึงว่า ของเบ็งได้กินข้าวแดงของเล่าปีแล้ว ไปชวนเห็นจะไม่มาด้วยกำพิดน้ำใจเป็นเชือชาญ เหมือนหนึ่งข้าพเจ้ากระนี้ ได้กินข้าวแดงของท่านแล้วจะไปอยู่กับผู้อื่นหาครัวไม่ ความอันนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าจูกัดกินเป็นคนใจหนักแน่น ซึ่งจะหนีไปอยู่กับเล่าปีนั้นหาไปไม่ พอกนเข้ามาบอกว่าจูกัดกินมากถึงแล้ว ชุนกวนจึงว่า ข้าพเจ้าคงเหลาผิดไม่เลย เตียวเจียหาดการณ์ผิดอายใจกีถอยออกไป

จูกัดกินจึงเข้าไปแจ้งแก่ชุนกวนว่า ข้าพเจ้าไปทูลอย่างนี้ ๆ พระเจ้าเล่าปีไม่ฟังด้วยมีความแค้นนัก จะยกหัวมาตีเมืองกังตั้งให้ได้ ชุนกวนแจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึงว่ากระนันเมืองกังตั้งจะเป็นอันตรายเป็นมั่นคง

เตียวจีที่ปรึกษาจึงว่า ข้าพเจ้าคิดเห็นอุบายนอหนึ่ง จะให้เล่าปียกหัวกลับคืนไปให้ได้ ชุนกวนจึงว่า ท่านเห็นอุบายนอย่างไร เตียวจีจึงว่า ขอให้ท่านทำหนังสือใบหนึ่ง ไปให้ใจผิยกไปตีเมืองอันตั้ง ข้าพเจ้าจะถือไปถึงใจผิ แต่พอใจผิยกไปตีค่ายเสฉวนเข้า พระเจ้าเล่าปีรู้แล้วก็จะยกหัวไป ชุนกวนเห็นชอบด้วยจึงว่า ท่านไปถึงใจผิแล้วจะจากใจต่ออบให้จังดี อย่าให้อายแก่ชุนนางหัวปวง เตียวจีจึงว่า ถ้าข้าพเจ้าไปเสียการได้อายอัปยศ ข้าพเจ้ามิกลับมาให้เห็นหน้าพระองค์เลย จะโจนหน้าตายเสียดีกว่าอยู่

ชุนกวนมีความยินดีนัก จึงแต่งหนังสือไปถึงใจผิว่า ข้าพเจ้าชุนกวนเป็นข้าบิดาของพระองค์ บิดาของพระองค์ก็ทรงเมตตาตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นเพี้ยวก็จะกุนหล่าเชียงเหม ข้าพเจ้าเป็นสุขมาช้านาน พระบิดาของพระองค์สรรคตแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้พึ่งบุญพระองค์ลืบมา บัดนี้พระเจ้าเล่าปียกหัวจะมาตีเมืองกังตั้ง ขอให้พระองค์ยกหัวไปตีเมืองเสฉวน เห็นจะได้มีองเสฉวนโดยละเอียด จึงให้เตียวจีถือหนังสือรับไปทั้งกลางวันกลางคืน เตียวจีไปถึงเมืองลากอเอียงกาเชียงแลชุนนางหัวปวงก็เข้าไปทูลว่า ชุนกวนใช้ให้เตียวจีถือหนังสือมา

พระเจ้าใจผิแจ้งดังนั้นก็ทรงพระสรวลจึงว่า ชุนกวนกลัวเล่าปี คิดอ่าน

ทั้งนี้จะให้เล่าปีถอยห้า ก็ให้หาเตียวจิ่เข้าไปฝ่า เตียวจิ่งเอาหนังสือไปถวายพระเจ้าโจผู้ได้แจ้งในหนังสือนั้นแล้วจึงถามว่า ชุนกวนเจ้าเมืองกังตั้งเป็นคนมีสติปัญญาอยู่หรือ เตียวจิ่งทูลว่า ชุนกวนนี้มีสติปัญญาเฉลี่ยวฉลาดนัก รู้เลี้ยงคนดีโอบอ้อมเอาใจข้าราชการและราษฎรทั้งปวง พระเจ้าโจผู้ได้ฟังดังนี้ จึงว่า ท่านสรรเสริญนายท่านเกินนักดอกรรมมัง เตียวจิ่งว่า ข้าพเจ้าทูลทั้งนี้ เป็นความจริง พระเจ้าโจผู้จึงกล่าวว่า ถ้าเราจะยกทัพไปตีเมืองกังตั้ง ท่านเห็นว่าเมืองกังตั้งจะด้านไหนเราได้หรือมิได้ เตียวจิ่งทูลว่า ถ้าเป็นเมืองใหญ่ยกไปตีเมืองน้อย เมืองน้อยก็จะจัดทหารออกสู้รบรักษาบ้านเมือง พระเจ้าโจผู้จึงถามว่า เจ้าเมืองกังตั้งจะกลัวหรือไม่ เตียวจิ่งทูลว่า เจ้าเมืองกังตั้งหากกลัวไม่ด้วยหนทางจะไปนั้นกันดาว แล้วได้จัด遣จงทหารที่มีฝีมืออยู่ค่ายรักษาทุกตำบล พระเจ้าโจผู้จึงถามว่า ชุนนางเมืองกังตั้งซึ่งเป็นคนมีสติปัญญาล้าหาญเหมือนท่านกระนี้สักกี่คน เตียวจิ่งทูลว่า ชุนนางเมืองกังตั้งซึ่งมีสติปัญญาล้าหาญในการลงคราม ดีกว่าข้าพเจ้ายังมีสักแผลสิบเก้าสิบคน ที่มีสติปัญญาเหมือนข้าพเจ้ากระนี้จะเอาเกวียนไปบรรทุกมิลั้น จะเอาถังดวงเอาไว้ไม่หมด

พระเจ้าโจผู้ทรงพระสรวลแล้วว่า เตียวจิ่คนนี้มีสติปัญญาดีนัก นายใช้ให้เป็นทูตมา ก็จะจากาจหาญยกย่องสรรเสริญนายให้มีเกียรติยศดังนี้ สมควรที่จะเป็นผู้ถือหนังสือ ว่าแล้วจึงสั่งให้ไชยเชียงเงยถือตราไปตั้งชุนกวนให้เป็นเงาอ่องมีเครื่องยศเก้าสิบ ฝ่ายเตียวจิ่ก็ลาไป

เล่าทั้งทูลพระเจ้าโจผู้ว่า ชุนกวนกลัวเล่าปีนัก จึงถ่อมตัวมาเป็นข้าพระองค์ ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นว่าเป็นบุญของพระองค์ เทพดาจึงเข้าด้ลใจให้เมืองเสฉวนกับเมืองกังตั้งรบพุ่งกัน ขอให้พระองค์แต่งนายทหารผู้ใหญ่คุมทหารสักสี่หมื่นห้าหมื่นยกกองทัพเรือไปช่วยเล่าปี แล้วให้มีหนังสือไปถึงเล่าปี ให้ยกกองทัพบกเป็นทัพทราบ เราจะตีเมืองกังตั้งเห็นจะได้เป็นมั่นคง ถ้าเมืองกังตั้งเสียแล้ว เมืองเสฉวนจะเป็นเคียวศึกอยู่แต่เมืองเตียว แม้พระองค์ยกทัพไปตีก็จะได้โดยง่าย

พระเจ้าโจผู้จึงว่า ชุนกวนลิยอมมาเป็นข้าเราแล้ว ครั้นเราจะทำร้ายดังนี้ สิบไปเมื่อหน้าผู้ใดซึ่งมีสติปัญญาจะมายอมเป็นข้าเราเล่า ควรเราจะยกยอ

รูปที่ ๑๖๐ พระเจ้าโจดีตั้งพระเจ้าชุมกานเป็นนายอ่อง

รูปที่ ๑๖๑ ยองคงจะอกรบน้อยใจว่าพระเจ้าเล่าป่าว่า ทหารแก่ไปหมด

ชุนกวนตั้งให้เป็นใหญ่ เล่าหัวจึงทูลว่า ชุนกวนคนนี้มีสติปัญญา ทหาร มีกำลังก็มีเป็นอันมาก พระบิดาของพระองค์ตั้งให้เป็นเพี้ยวก็จงกุณหล่าเชียงเหา มียศยังต่ำอยู่มั้นจึงยังเกรงกลัวเรออยู่ บัดนี้พระองค์ตั้งให้มันเป็นใหญ่ชั้นครั้งนี้ ก็จะมีมามาดังยศอย่างให้ใหญ่ยิ่งกว่าเก่า เมื่อนเลือร้ายอยู่แล้วเหพดามาชูนให้ มีปีกชั้นอีกเล่า บินได้แล้วก็จะร้ายยิ่งกว่าเก่า พระเจ้าโจผีจึงว่า เราตั้งให้เป็น ใหญ่จะทำอะไรแก่เรา เราจะยกย่องชั้นไว้วังจะให้มีมามา อย่าให้ไปบนบอน แก่เล่าปี่ เขารับกันครั้งนี้ เรายังไม่ยกทัพไปปช่วยชุนกวน เรายังไม่ไปช่วยเล่าปี่ เราอยเมื่อเขารับกันชั้งหนึ่งแพ้แล้วยังอยู่แต่ฝ่ายเดียว เราจะยกทัพไปตีเห็น จะได้โดยสะดวก เราทรงการทั้งนี้ชอบอยู่แล้ว ท่านอย่าหัดทานห้ามปรามเรา เลย แล้วสั่งให้ไชยเชียงถือตราไปกับเตียวจิรุ่นไปเมืองกังตั้ง

ฝ่ายชุนกวนหาชุนนางมาปรึกษาการสองครัม ซึ่งจะยกทัพไปต้านทาน พระเจ้าเล่าปี่นั้น พอทหารเข้ามานอกว่า พระเจ้าโจผีใช้ให้ไชยเชียงเชิงถือตรา มาเลื่อนที่ให้ท่านเป็นใหญ่ ขอให้ท่านออกไปรับจังจะควร โภหงส์ที่ปรึกษาจึง ห้ามชุนกวนว่า ท่านเป็นเจ้าเมืองกังตั้งอยู่แล้ว ซึ่งจะให้โจผีเลื่อนที่ท่านให้ เป็นใหญ่นั้น ข้าพเจ้าเห็นหาต้องการไม่ ชุนกวนจึงว่า เรายังได้ไปอ่อนน้อมไว้ แต่ก่อน ครั้นจะมีรับก็ไม่ควร แล้วก็พาชุนนางออกไปรับถึงนอกเมือง

ฝ่ายไชยเชียงผู้ถือตรา ถือตัวว่าเป็นชุนนางในเมืองหลวง ชี่เกวียน เข้าไปจนถึงประตุเมือง เตียวจิรุ่นดังนั้นก็โทรศัพท์ ร้องว่าทำไม่จึงมาดูถูก นายเรา เห็นว่าเป็นเจ้าเมืองน้อยแต่ดำเนินคนนี้ไม่มีหรือ ไชยเชียงเชิงได้ยินดังนั้นก็ ตกใจ ลงจากเกวียนเดินตามชุนกวนเข้าไปในเมือง

ซึ่งจึงร้องให้ว่า เสียแรงเราอุตสาห์ทำการศึกมาช้านาน ตั้งใจจะไป ตีโจผี แห่งปี่ได้แล้วจะให้ท่านเป็นเจ้าแผ่นดิน ก็ยังมิได้สมคิด บัดนี้ท่านมา อ่อนน้อมยอมให้โจผีตั้งให้ท่านเป็นใหญ่ ข้าพเจ้าอย่านัก ไชยเชียงเชิงได้ยิน ดังนั้นจึงว่า ทหารเมืองนี้ยังมีคนดี น้ำใจมานะหัวหาญในการสองครามมากอยู่ นานไปจะได้เป็นใหญ่ อันจะเป็นน้อยอยู่ฉะนี้หากมิได้

ฝ่ายชุนกวนรับตราตั้งแล้ว ชุนนางทั้งปวงก็เข้ามาค่านับตามประเพณี พระเจ้าชุนกวนตั้งอยู่ในที่เงาอ่อง มีเครื่องยศเก้าสิ่งตามอย่างแต่โบราณ จึง

แต่งดอกไม้เงินทองกับเครื่องราชบรรณาการ ให้ชุนนางนำไปถวายแก่พระเจ้า
โจปี

ฝ่ายทหารรักษาด่านหัวเมืองนอกหนังสือไปถึงชุนกว่าว่า บัดนี้พระเจ้า
เล่าปี่ยกกองทัพมาครั้งนี้มากกว่ามากันนัก กองทัพจะไม่ใช้แลเมืองมันอ่อนหั้ง
ทัพบกทัพเรือ กองทัพเรือมาตั้งอยู่ตำบลลูนเค้า ทัพบกมาถึงตำบลลูกูเขากุย
พระเจ้าชุนกวันได้ฟังดังนั้นก็ถอนใจใหญ่ จึงปรึกษาชุนนางว่า แต่ก่อนเราได้
พึ่งจิวย์ โลซก ลินอง คนเด้มีหั้งสติปุญญา กิตายเสียลื้นแล้ว ครั้งนี้หากมีผู้ใดที่จะ
ช่วยเราไม่เลย

ขณะนั้นมีทหารคนหนึ่งเฝ้าอยู่ที่นั้นชื่อชุนหวาน อายุได้ยี่สิบห้าปี เดิม
เป็นบุตรเลี้ยงชุนเช็กพี่ชุนกวัน ชุนเช็กรักโครนักจึงให้เป็นแछ่เดียวกัน ครั้น
ชุนเช็กตายแล้วชุนกวันเอามาเลี้ยงไว้ ชุนกวันไปทำสังคมที่ไหนชุนหวานก็
ได้ไปด้วยทุกครั้ง ชุนกวันจึงตั้งให้เป็นนายทหาร

ครั้นชุนหวานได้ยินดังนั้นจึงว่าแก่พระเจ้าชุนกวันว่า ตัวข้าพเจ้าเด็กก็
จริง แต่ว่าข้าพเจ้าได้เล่าเรียนคิลปศาสตร์ ศึกษาในการสังคมชำนาญอยู่
ข้าพเจ้าจะขอทหารสักห้าหมื่นอาสาออกไปรบกับพระเจ้าเล่าปี่ พระเจ้าชุนกวัน
จึงถามว่า เจ้าจะออกไปครั้งนี้จะอาศัยกลอุบายความคิดหรือฝีมือทหารผู้ใดจึง
จะมีชัยแก่ข้าศึก

ชุนหวานจึงว่า ข้าพเจ้าได้คนเด้มีฝีมือสองคน คนหนึ่งชื่ออลือ คนหนึ่ง
ชื่อเจียเสง ทหารสองคนนี้มีกำลังมากันนัก ถึงจะมีทหารสักหมื่นก็หาเบรี่ยน
ทหารสองคนนี้ไม่ พระเจ้าชุนกวันจึงว่า เจ้าได้ทหารสองคนมีกำลังมากก็แล้ว
เห็นจะได้ราชการ แต่ว่าเจ้ายังเด็กอ่อนแก่ความนัก ข้าจะจะจัดแจงผู้ใหญ่ไป
คนหนึ่งจึงจะได้ราชการ จูเทียนจึงว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปกับชุนหวานจะคิดอ่าน
จับเล่าปี่ให้จดได้ พระเจ้าชุนกวันได้ยินดังนั้นก็ให้จึงเกณฑ์ทหารให้ห้าหมื่น
ตั้งชุนหวานให้เป็นที่ใจโดยก็แม่ทัพบก จูเทียนเป็นที่อีโดยก็แม่ทัพเรือ ทหาร
ข้างละสองหมื่นห้าพัน ได้ยกทัพจากเมืองกังตั่งตั่งแต่วันนั้น มีทหารเข้ามาทูลว่า
งอปันเป็นทัพหน้าพระเจ้าเล่าปี่ ๕ มาตั้งค่ายอยู่ปุ่ลไยແಡນเมืองจิเตา ชุนหวาน
ได้แจ้งดังนั้นก็ยกทัพไปถึงด่านเมืองจิเตา ให้ตั้งค่ายลงเป็นสามค่าย

ฝ่ายอันแม่ทัพหน้าแจ้งว่า ชุนหวานยกหัวมาดังนั้น ก็ให้ม้าใช้อาเนื้อความไปปะทะพระเจ้าเล่าปี่ที่ตำบลเชากุย พระเจ้าเล่าปี่จึงว่า อ้ายลูกเล็กเท่านี้ ทำไม่จึงบังอาจเป็นแม่ทัพมา กวนหินจึงว่า ชุนหวานสิใช้เด็กน้อยเป็นแม่ทัพออกมานะ พระองค์ท่าควรใช้ทหารผู้ใหญ่ออกไปไม่ ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปจับชุนหวานมาถวาย พระเจ้าเล่าปี่จึงว่า เจ้าจะไปก็ไปเด็ด เราไม่เห็นกำลังฝีมือเจ้า เลยจะได้เห็นก็ครั้งนี้ กวนหินก็ทูลลาจะออกไป เตียวเปารู้ดังนั้นจึงทูลแก่พระเจ้าเล่าปี่ว่า น้องข้าพเจ้าจะออกไปปรบด้วยข้าศึกครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปด้วยจะได้ช่วยกัน พระเจ้าเล่าปี่จึงว่า ถ้าหลานเราทั้งสองจะออกไปด้วยกัน ครั้งนี้ดีนัก จะได้เห็นหน้ากันเราก็เต็มใจ ถ้าเจ้าจะทำการสั่งโดยย่าเบาแก่ความตรึกตรองปรึกษา กันให้จงดี เตียวเปา กวนหินก็ลากไป พระเจ้าเล่าปี่ให้เคลื่อนทัพไปปะลงไว้ใกล้ทัพหน้า ด้วยจะครุ่นฝีมือหลานทั้งสอง

ฝ่ายชุนหวานเห็นกองทัพหลวงหนุนมัดดังนั้น ก็คุมทหารออกจากค่ายลือ อี้เจียงกืออกมาด้วย ฝ่ายเตียวเปาถือทวน กวนหินถือวัวนำหุ่งขาวห่มขาว ชึ้ม้าขาวทหารถือธงขาวนำหน้า เตียวเปาร้องด่าชุนหวานว่า อ้ายเด็กน้อยมีบังอาจ จองหองมาสู้ทัพเพดดา มีจะถึงแก่ความตายแล้ว ชุนหวานร้องด่าเตียวเปาว่า มีบังบังอาจowardตัวว่าเป็นทัพเพดดาอีกเล่า พ่อเมืองหัวขาดตายแล้วมีก็ยังจะตายตามพ่อเมือง

เตียวเปาโกรธควบม้าร้าววนเข้าไปจะสู้กับชุนหวาน เจียงกืออีกหัวยินอยู่ทั้งชุนหวาน ก็ชิงควบม้าออกมารบกับเตียวเปา ใต้ประมาณสามสิบเพลลง เห็นเพลี้ยงพล้าจะเสียที่แก่เตียวเปาแล้วก็ควบม้าหนี เตียวเปาได้ทึ่กไอลิดตามไป ลือเห็นเจียงกืออีกหัวควบม้าหนีก็ถือขวนควบม้าร้าวออกมารบกับเตียวเปาได้ประมาณยี่สิบเพลลง

ถำหยงทหารชุนหวานเห็นเตียวเปามีกำลังมากนัก กลัวลือจะแพ้ จึงยิงเกาทันทีไปถูกม้าเตียวเปาเข้า เตียวเปาเห็นม้าเจ็บนักก็ชักม้าถอยออกมาบังมิทันถึงทหารของตัวม้าล้มลง ลือเห็นดังนั้นก็ควบม้าเข้าไป เปื้อขวาจะฟันศีรษะเตียวเปาซึ่งล้มอยู่กับม้านั้น

ฝ่ายกวนหินแลดูเตียวเปากับลือสู้กัน แลเห็นถำหยงยิงเกาทันท์ถูก

ม้าเตียวเปาจ่าน้ำได้ ครั้นเห็นเตียวเปาขับม้าออกมาตัวกีควบม้าไปค้อยอยู่ แลเห็นลือจะฟันเตียวเปากร้องหาดด้วยเสียงอันดังแล้วฟันถูกลือตาย เตียวเปาเอาม้าตัวอื่นซึ่งมีกำลังมากขึ้น เตียวเปา กวนหินได้ทิ้กคุณทหารໄล่ติดตามกองทัพชุนหวาน ชุนหวานเลียทหารผู้ใหญ่ตกใจนัก ก็ตีม้าล่อขับทหารเข้าค่าย

ครั้นเวลาเข้าชุนหวานกียกทหารออกไปหน้าค่าย เตียวเปา กวนหินกียกทหารออกมา กวนหินจึงร้องว่า อ้ายชุนหวานมีดีเร่งยกอภิการบนกับถุชุนหวานโกรธควบม้าร่างว้าอกรบกับกวนหินได้ประมาณสามสิบเพลง ชุนหวานเห็นเหลือกำลังจะต้านทานมิได้ก็ชักม้าหนีไป เตียวเปา กวนหินกีควบม้าໄล่ งอปันกีพาเตียวหล่า ปองสินໄล่ตามไป เตียวเปาໄล่ไปพนเจี้ยงเช้ากีฆ่าเจี้ยงตาย ฝ่ายทหารชุนหวานแตกกระฉัดกระเฉยล้มตายเป็นอันมาก ชุนหวานตีม้าล่อสัญญาณเรียกทหารเข้าค่าย ฝ่ายกวนหินแลเห็นถำทยงมีความแคนนักกีควบม้าໄล่ทันจึงฟันด้วยว้าถูกทวนถำทยงพลัดตกจากมือกีเข้าจับตัวได้หนีบรากแร็กลับมาค่าย

ฝ่ายเตียวเปากับทหารหั้งปวง เมื่อໄล่ตีหพชุนหวานแตกแล้วกลับมาค่ายไม่เห็นกวนหินตกใจนัก ร้องว่านองข้าตายแล้วจะอยู่เป็นคนไปไย ว่าแล้วกีควบม้าໄไปตามกวนหิน ไปได้ประมาณห้าสิบเส้น และเห็นกวนหินซึ่ม้า มือช้ำยถือจ้า มองขวาจับทหารหนีรักแร็กมาหั้งเป็นดีใจนัก ร้องถามว่า อ้ายคนนี้เป็นตัวสำคัญหรือ กวนหินจึงบอกว่า อ้ายคนนี้แหละวนนี้มันยิงเกาหันท์ถูกม้าของพี่ เตียวเปาดีใจนักพาภันกลับมาค่าย จึงตัดศีรษะถำทยงเช่นม้า และจึงแต่งห้มสื่อนอกให้ม้าใช้ไปทูลแก่พระเจ้าเล่าปีว่า ฆ่าลือ เจี้ยงถำทยงกับทหารหั้งปวงล้มตายเป็นอันมาก หพชุนหวานแตกกระส่าระสายหนีคืนเข้าค่าย บัดนี้ชุนหวานให้มีหนังสือไปถึงชุนกวนขอรองหพหนุน

ฝ่ายเตียวหล่า ปองสินว่าแก่งอปันว่า หพชุนหวานแตกกระส่าระสายเข้าตั้งอยู่ในค่าย เราเร่งยกกองหพเข้าชิงเอาค่ายเห็นจะได้โดยสะดวก งอปันจึงว่า กองหพชุนหวานแตกยับเยินก็จริง แต่หพเรือจูเทียนยังตั้งมั่นอยู่ เห็นว่า จูเทียนกองหพเรือจะยกขึ้นมาช่วย จะเป็นหพกระหนาบทพเราจะมีวุ่นวายหรือ

ฝ่ายเตียวหล่าจึงว่าทำน่วนกีซอนอยู่ แต่การอันนี้กีพจะคิดแก้ไข

ขอให้เตียวเปา กวนหินคุ่มทหารไปซุ่มอยู่สองฝากทางชึ่งจูเหียนจะยกทัพขึ้นมาันน์ เรายังจะยกเข้าตีค่ายชุนหวาน ถ้าจูเหียนยกขึ้นมาช่วย ให้เตียวเปา กวนหินตีกระหนนาบเข้า ทัพจูเหียนก็จะแตกยับเยิน เรายกจะได้ค่ายชุนหวานเป็นมั่นคง

งอปันจึงว่า ท่านคิดนี้ดีอยู่แล้ว แต่ข้าพเจ้าเกรงอยู่ว่าจูเหียนจะไม่รู้ จะไม่ยกมาช่วย ข้าพเจ้าคิดว่าจะให้ทหารเลวไปลักสองสามคนไปปะวงจูเหียนว่ามีความแคร้นกับเรา สมัครเข้าไปอยู่ด้วยจูเหียน แล้วให้บอกเนื้อความว่า เวลาค่าวันนี้เราจะไปปล้นค่ายชุนหวาน จูเหียนรู้ก็จะตระเตรียมกองทัพโดยจะไปช่วยครั้นแลเห็นแสงเพลิง จูเหียนก็จะยกทัพขึ้นมา กวนหิน เตียวเปา กีตีกระหนนาบเข้ามาเห็นจะแพ้เราทั้งทัพยกทัพเรือ ปองสินเห็นชอบด้วยจึงเรียกทหารคนสนิทเข้ามาสามคน จึงสั่งให้ไปปะวงจูเหียนเหมือนคิดนั้น

ฝ่ายจูเหียนได้ยินม้าใช้มานอกว่า กองทัพชุนหวานแตกกระฉัดกระเฉย คิดจะเครียกทหารขึ้นไปช่วย พอมีทหารมาบอกว่า จันคนได้สามคนกีให้อาตัวเข้ามา จึงถามว่าท่านเป็นทหารผู้ใด ทหารสามคนก็บอกว่า ข้าพเจ้าเป็นทหาร งอปันหนึ่มามาทั้งนี้ด้วยมีความแคร้น ข้าพเจ้าอาสาทำการตีทัพครั้นนี้ควรจะมีบ่าเหนี่ยวความชوب งอปันมีได้ยกความชوب ข้าพเจ้าเสียหน้าใจนัก แจ้งว่าท่านมีสติปัญญาดี เลี้ยงคนดี ข้าพเจ้าจึงมาพึ่งบุญท่าน แล้วทหารสามคนจึงแจ้งความว่า งอปันจัดแหงทหารจะเข้าปล้นค่ายชุนหวานเวลาค่าวันนี้ จูเหียนได้ยินดังนั้น กีให้คนไปบอกชุนหวานว่า ให้เร่งรักษาค่ายให้มั่นคง เวลาค่าวันนี้งอปันจะยกปล้นค่าย ทหารชึ่งขึ้นไปปะอกนั้นพบกวนหินเข้าที่กลางทาง กวนหินก็ฆ่าเสีย

ฝ่ายจูเหียนให้ทหารมาพร้อมกันปรึกษาว่า งอปันจะเข้าปล้นค่ายชุนหวาน เราจะยกทัพไปช่วยจะเห็นประการได ชัยศูนย์ทหารจึงว่า ท่านอย่าเพ่อไว้ใจเชื่อฟังคนสามคนนี้ก่อน ถ้าเชื่อฟังเห็นเราจะเสียทั้งทัพยกทัพเรือ ขอให้ท่านรักษาทัพไว้ให้มั่นคง ข้าพเจ้าจะขออาสาคุ้มทหารชึ้นไปช่วย จูเหียนเห็นชอบด้วยจึงเกณฑ์ทหารมีหนึ่งให้ชัยศูนย์คุมชึ้นไปช่วยชุนหวาน เวลาค่าวันนั้น งอปัน ปองสิน เตียวหล่าคุ่มทหารเข้าปล้นค่ายชุนหวาน จุดเพลิงเผาค่ายขึ้นได้แสงเพลิงสว่าง ชัยศูนย์แลเห็นแสงเพลิงก็รีบเร่งทหารเดินไป ฝ่ายเตียวเปา กวนหิน

ซึ่งชั่วมหการอยู่สองฝ่ายทาง ก็ให้ทหารให้วังตีกระหนนออกมายังส่องช้าง

ฝ่ายชัยชูตอกใจนักจะคราวให้ด้วยทัพก้มหันที แล้วไปเห็นเตียวเปาซึ่งม้าร้าวเข้ามา ชูยชูสู้ได้เพลงเดียวลิ้นแรงอาชุดลัดตกจากมือ เตียวเปาเก็บเข้าจับเอาร้าวชูยชูหนีรักแรเม่า ทหารเตียวเปา กวนหินก้มหันทหารชูยชูล้มตายเป็นอันมาก ทหารซึ่งหนีไปได้จึงแจ้งความแก่จุ้นเหียนว่า ทัพชัยชูแตกแล้ว จุ้นเหียนแตกใจกีล่าทัพเรือถอยไปจากที่นั้น ไกลประมาณหกร้อยเลี้น

ฝ่ายชูนหวนก์พาทหารแยกค่ายหนึ่งไป ทหารงอปันໄล์ติดตามฆ่าฟันทหารชูนหวนล้มตายเป็นอันมาก ชูนหวนพาทหารหนีไปกลับแล้ว จึงปรึกษาแก่ทหารทั้งปวงว่า เห็นบ้านใดตำบลใดมีข้าวปลาอาหารบริบูรณ์บ้างเราจะได้อาศัยที่นั้น ทหารทั้งปวงจงบอกว่า ไปข้างหน้านี้เมืองอิเหลง มีข้าวปลาอาหารบริบูรณ์พอจะอาศัยได้ ชูนหวนก์พาทหารไปตั้งมั่นอยู่เมืองอิเหลง

ฝ่ายงอปันทัพหน้าก์พาทหารเร่งรีบตามไป ถึงเมืองอิเหลงก์ตั้งค่ายล้อมเมืองไว้ ฝ่ายเตียวเปา กวนหินแมดชูยชูมาถึงค่ายแล้ว กีเอารชูยชูเข้าไปถวายพระเจ้าเล่าปี่ พระเจ้าเล่าปี่ก้มความยินดีนัก ให้ทหารเอารชูยชูไปฆ่าเสีย จึงให้นำเหนือจังวัลกับนายทัพนายกองและทหารทั้งปวงซึ่งมีความชอบ

ฝ่ายชูนหวนเห็นงอปันตั้งค่ายล้อมเมืองมั่นคงตกใจนัก ให้ม้าใช้ถือหนังสือไปถึงพระเจ้าชุนกวน แจ้งข้อราชการแล้วขอองทัพหนุนมาช่วย พระเจ้าชุนกวนรู้ดังนั้นก์อกใจ ให้หาขุนนางทั้งปวงมาพร้อมแล้วปรึกษาว่า ชูนหวนทัพกีลุ่ยทหารแล้วตั้งตราวาชามากมายหนึ่มารอยู่เมืองอิเหลง ข้าศึกก์ตามมาล้อมไว้มั่นคงเห็นจะเสียอยู่แล้ว ฝ่ายจุ้นเหียนทัพเรือก์เสียทหารแล้วตั้งตราวาชามากมาย ฝ่ายข้าศึกก์มีกำลังมาก ชุนนางทั้งปวงจะคิดประการใด เตียวเจียวที่ปรึกษาจึงว่า ถึงกองทัพเล่าปี่มีกำลังมากขึ้นเราก็ยังไม่กลัว ด้วยทหารเอกซึ่งมีฝีมือของเรายังมีถึงเก้าคนสิบคน ขอให้ทำนแต่งขันตั่งเป็นแม่ทัพหลวง จิตท่ายเป็นปลดทัพ พัวเจี้ยงเป็นทัพหน้า เล่งทองเป็นทัพหลัง กำเหลงเป็นทัพหนุน เกณฑ์ทหารให้สิบหมื่นยกไปต้านทานกีเห็นพอดี ชุนกวนได้ฟังเห็นชอบด้วยกีสั่งให้เกณฑ์ทหารสิบหมื่น ตั้งชุนนางให้เป็นแม่ทัพแม่กองเหมือนคำเตียวเจียวว่านั้นแล้วเร่งให้ยกไป ครั้นนั้นกำเหลงป่วยเป็นบิดอยู่ แต่ว่าเป็นชาติทหารก็

อุตสาห์แข่งใจไป

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีก์เคลื่อนกองทัพหลวงไปตั้งอยู่แคนเมืองอิเหลง ทางประมวลเจ็ดสิบสี่ เนิน ให้ตั้งค่ายใหญ่สี่สิบค่าย ครั้นออกกว่าราชการชุมนนางแล้ว ทหารเข้ามาเฝ้าพร้อมกัน และเห็นเตียวเปา กวนหินจึงคิดว่า หลานเราหั้งสองนี้ มีความชอบนัก และดูท่าทางผู้ใหญ่ ๆ เห็นแก่ชราเสียดายนักก็ทอดใจใหญ่ จึงว่าเราทำสิกรรมแต่ก่อนก็ได้อาศัยชุมนนางผู้ใหญ่ ๆ บัดนี้ก็แก่ชราเป็นผู้แข่งไปสี่สิบ เห็นจะไม่ได้ราชการแล้ว เดชะบุญของเรารได้หลานสองคน มีสติปัญญา กำลังมากหาผู้เสมอไม่ เราจะเป็นทุกข์อะไรแก่สิกรรม ว่ายังมีหันสิบคำมีม้าใช้ เอาเนื้อความไปปลุกว่า ยังตั้ง จิตวิทยาทหารชุมนภูวนยกหัวอกมา พระเจ้าเล่าปี ได้ฟังดังนั้นก็คิดจัดแจงกองทัพจะให้ไปตี

ฝ่ายของตงทหารผู้ใหญ่ อายุได้เจ็ดสิบเศษ ได้ยินพระเจ้าเล่าปีว่า ทหารผู้ใหญ่ ๆ ก็เป็นผู้แข่งผู้แก่ไปหมดแล้วเห็นจะไม่ได้ราชการ ก็มีมานะคิดว่าถึงแก่ก็จริง แต่ก็ยังมีกำลังว่องไว้อยู่จะกลัวอะไรแก่ข้าศึก ครั้นได้ยินเขากล่าวว่านายทหารผู้ใหญ่ชุมนภูวนยกหัวอกของทัพมาก็ตีจนนัก คิดว่าครั้นนี้เราจะได้รับศึกปล่อยแก่ จะได้แสดงกำลังและมือให้ปรากฏแก่ทหารหั้งปวง คิดแล้วก็มิได้ทูลลา เลยออกมากเรียกทหารหกคนซึ่งไว้ใจได้ซึ่ม้าทรงไปเมืองอิเหลง ชุมนภูวนหั้งปวงเห็นดังนั้นก็เอาน้ำอุ่นมาห่อขาข้าศึกไว้ ยังตั้งพาสมัครพรรคพวงหกคนไปเมืองอิเหลง จะไปรบกับข้าศึกหรือจะหนีไปหาข้าศึก เป็นประการใดมิได้แจ้ง

พระเจ้าเล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ทรงพระสรวล จึงว่ายองตงคนนี้เป็นคนสัตย์ซื่อ อันจะเป็นชนบทนี้ไปเข้าด้วยข้าศึกนั้นหมายได้ ยองตงไปครั้นนี้พระเจ้าพูดผิด ว่าทหารผู้แข่งเห็นจะไม่ได้ราชการแล้ว ยองตงจึงมานะไม่คิดว่าตัวแก่เลย หนีไปหั้งนี้จะไปรบแก่ข้าศึกเป็นมั่นคง จึงสั่งเตียวเปา กวนหินว่า ยองตงไปครั้นนี้เห็นจะเลี่ยกการ หลานหั้งสองคนอย่าเห็นแก่เห็นน้อยเลย จงไปช่วยด้วยเด็ด ถ้าเห็นยองตงทำราชการได้ความชอบลักษณะอย่างหนึ่ง แล้วเจ้าจะไปบอกว่าเราให้ห้า อย่าให้ยองตงทำต่อไปเลย เตียวเปา กวนหินก็ทูลลายก กองทัพไป

ฝ่ายของตงซึ่งม้าถือจ้าวพาททหารคนไป ณ หัวพองบัน ซึ่งตั้งค่ายล้อมเมืองอิเหลงไว้นั้น ฝ่ายของบันเรียกว่าของตงมาก็เดินออกมารับค่านั้นแล้วเชญเข้าไปนั่ง จึงถามว่า ทำนผู้เฒ่ามาด้วยกิจราชการอันใด ของตงจึงบอกว่า เราทำราชการอาสาพะเจ้าเล่าปีม้าช้านาน แต่ครั้งรับเมืองเตียงสามารถคุ้มเทาบัดนี้อยู่ได้เจ็ดสิบเศษ กินหมูได้มืือละสิบชั่ง มีอย่างถือเก้าหันท์หนักสองร้อยชั่ง ซึ่งม้าเดินทางได้วันละห้าพันลี้น ควรหรือพระเจ้าเล่าปีม้าติดเตียน ว่าเราแก่ชราทำราชการไม่ได้ เรายังคงมีความน้อยใจนัก จึงมาทั้งนี้หวังจะไปรบเมืองกังตั้งด้วย ให้ทำนดูกำลังฝีมือว่าจะแก่หรือไม่แก่ พุดกันยังมีทันลืนคำพอทหารเข้ามานอกว่า หัวพองบันเมืองกังตั้งยกมาใกล้หัวพะเจ้าแล้ว

ของตงได้ยินดังนั้นก็โกรธจับจ้าวขึ้นมาจะไปรบข้าศึก งอบันแลบทหารหั้งปวงช่วยกันห้าม ของตงมิฟังก์ควบม้าไป งอบันเห็นของตงมิฟัง จึงสั่งปองลินให้คุ่มทหารออกไปช่วย ฝ่ายของตงไปถึงหน้าหัวพะเมืองกังตั้ง รังวัวอยู่บนหลังม้าแล้วร้องเข้าไปว่า พัวเจียงนายหัวพะเร่งออกมานู้ดผีมีอกัน ฝ่ายพัวเจียงนายหัวพะหน้าได้ยินดังนั้น ดูไปเห็นของตงแก่แล้ว ไม่สมควรจะสู้รบ จึงสั่งนายทหารคนหนึ่งชื่อสิวเจ็กให้ออกไปสู้ด้วยของตง สิวเจ็กก็ขึ้นมาถือหวนออกมารบด้วย ของตงทำลำลวงไปมาไม่ทันถึงสามเพลง ของตงฟันด้วยจ้าวถูกสิวเจ็กตอกม้าตาย ฝ่ายพัวเจียงเห็นสิวเจ็กตายก็โกรธ จึงจับเอาจ้าวของกวนอูซึ่งได้ไว้นั้นถือขึ้นมาอกรบด้วยของตง รบกันไปมาได้สี่ห้าเพลงแล้วไม่แพ้ไม่ชนะกัน เห็นกำลังของตงยังมากนัก ถ้าจะชิงสู้ไปเห็นจะแพ้แก่ของตง คิดแล้วก็ควบม้าหนีกลับเข้าค่าย

ฝ่ายของตงเห็นพัวเจียงควบม้าหนีก็ไล่ตาม ครั้นไม่ทันกลับมาถึงกลางทางพบกวนอู เตียวเปาจึงถามว่า ทำนจะไปไหน กวนอูน เตียวเปาจึงบอกว่า พระเจ้าเล่าปีใช้ให้ข้าพะเจ้าหัวส่องตามมาช่วยทำน บัดนี้ทำนก็มีชัยชนะแล้วเชญทำนกลับไปเดิด ของตงจึงว่า เรายังไม่เต็มมือยังมีไปก่อน ว่าแล้วก็พากันมาค่าย

ฝ่ายพัวเจียงครั้นเสียทีแก่ของตงแล้ว กลับไปนอนตรึกตรงคิดที่จะฆ่าของตง จึงให้จิวทำยคุ่มทหารไปชุมอยู่ป่าฝ่ายช้าย หันต่องอยู่ ณ ป่าฝ่ายช่วย

เล่งทองคุณทหารอยู่ภัยหลัง ม้าตั้งนั้นให้ขึ้นไปอยู่บนเขา หั้งสีกองนี้จึงชุมช่อนอยู่ให้ลับ เรายจะเข้าไปเยาะเย้ายวนของดงอกรามแล้วเราจะทำเป็นแพ้ความม้าหนี ถ้าเห็นของดงໄล่มาได้ทีแล้ว ให้กองซุ่มหั้งปวงรอบกระหนบล้อมจับด้วยของดงฝ่าเสีย ทหารเหล่านั้นก็ไปทำการตามสั่ง

ครั้นรุ่งขึ้นพัวเจียงแต่งตัวถือวัวขึ้มมาไปหน้าค่ายของปัน แล้วร้องเรียกของดงว่า วานนี้เราชนะกันไม่สนุก วันนี้เร่งออกรามกันอีก ของดงได้ยินพัวเจียงร้องมาก็โกรธ จับวัวผ่นขึ้นหลังม้าออกไปรบ ฝ่ายของปัน กวนทิน เตียวเปา สามคนจึงว่า ท่านแก่ชราอยู่แล้วข้าพเจ้าจะขออกรช่วยวน ของดงจึงห้ามว่า ท่านอย่าออกไปช่วยเลย เราจะคุณทหารออกไปรบแต่ผู้เดียว ว่าแล้วก็คุณทหารห้าพันยกไป จึงสั่งทหารให้อยู่แต่ไกล แต่ตัวเราจะเข้ารบกับพัวเจียงผู้เดียว ว่าแล้วก็เข้ารบกับพัวเจียง ฝ่ายพัวเจียงขึ้นม้าเข้ารบกับของดงไม่ทันถึงสองเพลงก็ควบม้าหนี ของดงໄล่ติดตามด้วยความโกรธ ฝ่ายทหารกองซุ่มพัวเจียงเห็นของดงໄล่เข้ามา ได้ทีก็ให้ร้องยิงเกาทันห์อกรอบกระหนบล้อมของดงเข้าไว้ ฝ่ายของดงตกใจคิดจะรบฝ่าออกมารับพลาสตอยพลาส พอทหารชั่งอยู่บนเขายิงเกาทันห์ระดมมาถูกซอกคลอนดแทนทกม้า แต่ยังมานะรบอยู่ ทหารพัวเจียงยังเข้าจับมิได้

ฝ่ายกวนทิน เตียวเปาเห็นของดงควบม้าໄล่พัวเจียงไปแล้ว ได้ยินเสียงให้ร้องขึ้นก็รู้ว่าเข้าล้อมจับของดง กวนทิน เตียวเปา ก็คุณทหารห้าพันยกหักเข้าไปช่วยตีทหารเมืองกังตั้งแตกแยกออกไป จึงพบของดงถูกเกาทันห์ที่ซอกคลอนจึงเข้าซักลูกเกาทันห์แล้วพยุงของดงไปณ ท้าพลวง

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีรู้ว่าของดงเจ็บนักก็เสด็จออกมานา เอามือลูบลงที่ไหล่ของดงแล้วจึงว่า ท่านไปรบครั้งนี้ก็ เพราะเราว่าท่านแก่ชราแล้วจะทำราชการไม่ได้ ท่านโกรธจึงไปรบทองบัดเจ็บหั้นนี้ก็ เพราะเรา เรายอชนาท่านเด็ด ของดงจึงทูลว่า ข้าพเจ้าเป็นชาติทหาร ทำราชการสนองพระเดชพระคุณมาช้านานแล้ว จะกลัวอะไรแก่ความตาย อายุข้าพเจ้าได้ถึงเจ็ดสิบเศษ ควรที่จะบังคมลาอยู่แล้ว แต่พระองค์จะบำรุงแผ่นดินไปช้างหน้านั้นจะทำการสิ่งใดขอ dari เด็ด ว่าเท่านั้นแล้วพิชยาเกาทันห์กลุ่มนี้หมายของดงก็ตาย พระเจ้าเล่าปีรู้ว่องให้แล้ว

สั่งเจ้าพนักงานให้แต่งการคพตามบรรดาศักดิ์ไปฝังไว้ ณ เมืองเสฉวน แล้วพระเจ้าเล่าปีจึงคิดว่า เราก็มีนายทหารผู้ใหญ่ห้าคน บัดนี้ก็ตายไปสามคนแล้ว ยังไม่แก้แค้นได้ ยังได้ความอับอายแก่คนทั้งปวงนัก แล้วสั่งให้ยกกองทัพไปถึงต่านลูจูเต็ง จึงให้ท่านายทัพนายกองมาสั่งว่า ให้แยกทัพออกเป็นแปดกอง หันทางน้ำทางบก ฝ่ายทัพบกนั้นเราจะดูแลไปเอง แต่ทางน้ำนั้นเอาห้องการเป็นนายคุมทหารไป

ฝ่ายขันต่ง จิวท่ายปลัดทัพ พัวเจียงอยู่เมืองกังตั้ง รู้ว่าพระเจ้าเล่าปียกทัพมาถึง จึงจัดแจงคุழາหารยกออกไปปวน ครั้นไปใกล้ทัพแล้ว ขันต่ง จิวท่าย ก็ชี้ม้าร้าหวนอยู่หน้าทัพ ดูไปเห็นเครื่องสำหรับยุทธชิงทิวลั่วนเหลืองหันลีน ก็รู้ว่าพระเจ้าเล่าปีมาเองจึงร้องเข้าไปว่า พระเจ้าแผ่นดินเมืองเสฉวน ได้คุณเดี๋ยวสติปัญญาไว้ทำนุบำรุงแล้วเป็นไร์จิยagmaเอง ถ้าเพลี้ยงพล้าฉุกละทุกเหตุการณ์ ลงบดนี้ จะเอาไครแก้มือภัยหลัง พระเจ้าเล่าปีได้ยินก็โกรธแล้วร้องว่า อ้ายพวากเดียร์จะงานเมืองกังตั้ง มีงมากำอันตรายแก่น้องกู เหมือนหนึ่งตัดตินกูเสียหันสองซังมิให้เดิน กูได้ออกปากไว้แล้วว่าพวากมึงกูมิขอเห็นหน้าร่วมฟ้าร่วม แผ่นดินด้วยเลย

ฝ่ายขันต่ง จิวท่ายมิได้ตอบประการใด เหลียวหลังไปถามทหารว่าผู้ใดจะอาสาเข้ารบ มีทหารคนหนึ่งชื่อแซชุนรับอาสาไว ว่าแล้วถือหวนขึ้นมาออกไปร้ายอยู่ ฝ่ายพระเจ้าเล่าปียืนหัพอยู่นั้น เตียวเปาซี่ม้าถือหวนยืนเคียงอยู่ ครั้นเห็นแซชุนชี้ม้าออกมา_r้าหวน เตียวเปาโกรธร้องความแล้วขับม้าตรงออกมาระบดด้วยแซชุน แซชุนได้ยินเตียวเปาร้องความเสียงดังตกใจจะขับม้าหนี

ฝ่ายจิวpengน้องจิวท่ายเห็นแซชุนจะหนี จึงขับม้าร้าวออกม้าช่วย กวนหินเห็นจิวpengขับม้าออกม้าช่วย จึงขับม้าร้าวออกไปปวนกับจิวpeng หันสองฝ่ายต่างรบกันอยู่ เตียวเปาร้องความแล้วสะอึกเข้าอาหวนแหงถูกแซชุน ตกม้าตาย กวนหินได้ทึกฟันจิวpengตาย แล้วกวนหิน เตียวเปาขับม้าตรงเข้าไปปวนขันต่ง จิวท่าย ขันต่ง จิวท่ายเห็นกวนหิน เตียวเปาผิดมือคิดว่าตัวก็กลับม้าหนีเข้าค่าย กวนหิน เตียวเปาเก็บขับม้าໄล่ติดตามไป

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีเห็นผิดมือกวนหิน เตียวเปา ก็คิดถึงกวนอู เตียวหุย

แล้วสรรเสริญสองคนว่าไม่เลียที่เกิดมาเป็นลูกเสือ แล้วสั่งห้ารบกเรือให้ดักัน เข้าไปบนล้อมหักเอาค่ายได้ ฝ่ายพันทหารเมืองกังตั้งล้มตายเป็นอันมาก เลือด ไหลงองท่วมหลังเท้า ฝ่ายกำเหลงนายหัพเรือรักษารัตตวยุ่ ณ เรือ ได้ยินเสียง ให้ร้องอ้ออึงหารแตก ก็ใจ จึงถอยเรือเข้าฝั่งที่น้ำหนึ่นไปทางบก

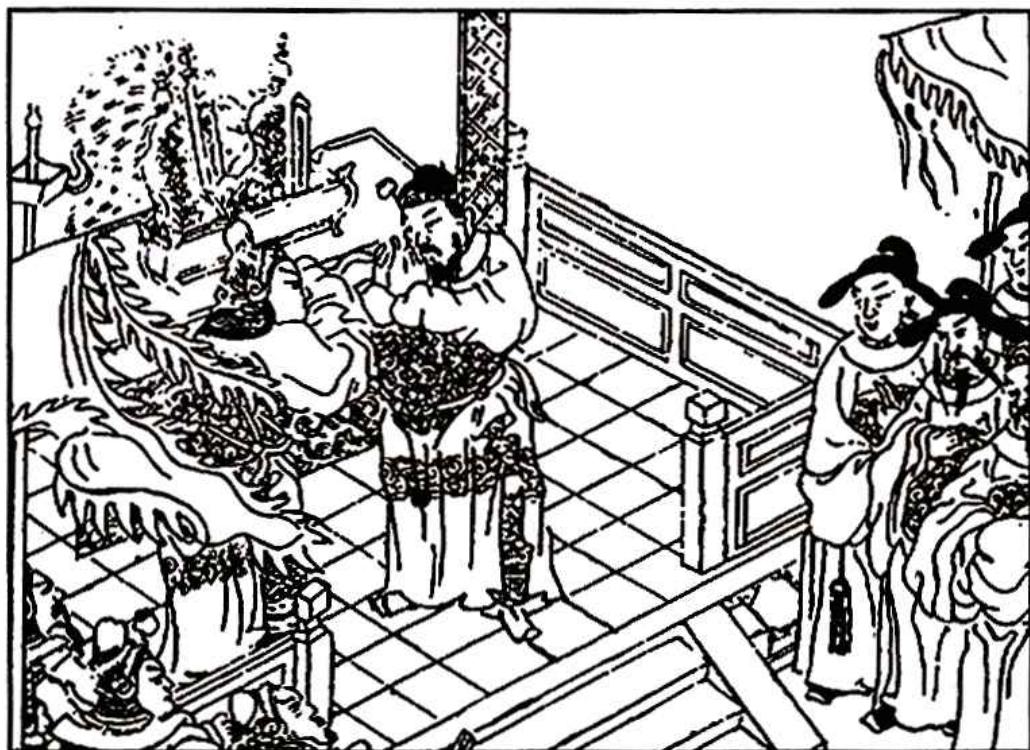
ฝ่ายสะโนโขเจ้าเมืองลำมัน ชึ้งยกกองทัพมาช่วยพระเจ้าเล่าปืนนั้น ครั้นเห็นกำเหลงซึ่งม้าหนึ่นมา จึงสั่งให้ห้ารบเอากาหัณฑ์ยิงถูกหน้าผากกำเหลง แทนตกม้า กำเหลงซักกาหัณฑ์มืออักษบั้มม้าหนึ่นไปต้านลอดูต์ มีความเจ็บปวด มากนักจึงลงจากม้าเข้าไปนั่งอิงต้นไม้ใหญ่อยู่ พิษกาหัณฑ์กลุ้มชื้นกำเหลงก็ ตาย กาชีงทำรังอยู่บนต้นไม้นั้นลงมาล้อมศพกำเหลงไว้ ห้ารบที่เหลือตายหนึ่น ไปได้นั้นเอามืออ่อนความไปแจ้งแก่พระเจ้าชุนกวน พระเจ้าชุนกวนแจ้งว่า กำเหลง ตายดังนั้น ก็ร้องให้รักร้าไว้ว่าเสียดายกำเหลงนักจะหาไหนได้ แล้วก็ให้เจ้า พนักงานไปแต่งการศพผู้นี้ไว้ ณ ต้านลอดูต์ และปูลูกศាលเทพารักษ์ไว้ตรงหน้าศพ

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีได้ชัยชนะแล้วให้ห้ารบทั้งปวงกลับมา ตรวจตราดูก็ เห็นห้ารบทั้งปวงพร้อมหน้าอยู่สิ้น แต่กวนพินนั้นหายไป จึงสั่งเตียวเปาให้ คุ่มห้ารบแยกย้ายกันไปตามให้หลายทาง เตียวเปา ก็คุ่มห้ารบแยกย้ายกันไป ตามทาง

ฝ่ายกวนพินชึ้นบั้มม้าໄล่ติดตามพัวเจี้ยงไปนั้น หวังจะแก้แค้นแทนชึ่ง พัวเจี้ยงม่ำบิดาเสีย แต่ชัยกษัยໄล่ตามกันอยู่จนเวลาค่ำ ฝ่ายพัวเจี้ยงกลัว กวนพินกับบั้มม้าหนึ่นลัดป่าไปในห่วงเชา ครั้นค่าต่างคนต่างไปไม่เห็นกัน กวนพิน จะกลับคืนมาทัพหลวงเล่าก็ไม่รู้แห่งทาง แต่ชักม้าเดินตลาดบวงเวียนไปตาม แสงเดือนประมาณสองยาม พานบ้านเข้าแห่งหนึ่งปูลูกเรือนอยู่ริมเชา กวนพินจึง ลงจากม้าเดินเข้าไปเคาะประตูเรียก

ฝ่ายตาแგเจ้าของเรือนได้ยินก็อกรมาเปิดประตูรับแล้วถามว่า ท่านมา แต่ไหน มีธุระกังวลสิ่งใด กวนพินจึงบอกว่าเราเป็นห้ารบໄล่ช้าคึกมาຈวนค่า หลงทาง จะขอช้าว่าท่านกินสักมื้อหนึ่ง ฝ่ายตาแგจึงว่า เชิญท่านเข้ามานั่งเดิด ข้าพเจ้าจะหาอาหารให้กิน ว่าแล้วก็จุดตะเกียงให้กวนพินนั่งอยู่ ตัวก็ไปหา อาหารจะเอามาให้กิน กวนพินครั้นเห็นตาแგจุดเพลิงชื้นสว่าง และเห็นชากรูป

รูปที่ ๑๖๒ กวนหินฆ่าพัวเจียง

รูปที่ ๑๖๓ พระเจ้าจุนงานดึงลากธูนเป็นแม่กับ

กวนอูผู้บิดาซึ่งตาแก่แขวนไว้บูชาหน้า กวนหินก้มลงไหว้กราบแล้วก์ร้องให้

ตาแก่จึงถามว่า เป็นไรท่านเห็นฉากจึงกราบไหว้ร้องให้ กวนหินจึงบอกว่า รูปปางนี้คือบิดาของเรา ตาแก่ได้ยินดังนั้นพิเคราะห์ดูรูปในฉากเห็นคล้ายคลึงกัน จึงก้มลงกราบไหว้กวนหิน กวนหินจึงถามว่า เหตุประการใดจึงเชยันรูปบิดาเราไว้ ตาแก่จึงบอกว่า รูปคนนี้เมื่อท่านยังเป็นอยู่นั้นย่อมเลื่องลือนับถือท่านทุกแห่ง ครั้นท่านตายแล้วก์เป็นเทพารักษ์ศักดิ์สิทธิ์นัก ข้าพเจ้าและชาวบ้านในจังหวัดนี้นับถือนัก จึงเชยันรูปมาไว้บูชาทุกเรือน ว่าแล้วตาแก่ก็ไปจัดเหล้าข้าวยกอกรรมเชญให้กวนหินกิน ตาแก่ก็ไปจูงม้ามาผูกไว้ที่ใต้ถุนปิดประตูบ้านแล้วก์เข้ามา

ฝ่ายพัวเจียงหนึ้นกวนหินไป ครั้นเวลาเดี๋ยวก่อนแล้วก์ซึ่งม้าเลี้ดลอดเที่ยวหาทาง เป็นกรรมของพัวเจียงที่จะพยายามจึงเผอิญให้มาบ้านตาแก่ที่กวนหินอาศัย พัวเจียงครั้นเห็นบ้านเรือนที่ร่มເษา ก็ตรงเข้ามาลงจากม้าเข้าไปเคาะประตูเรียกฝ่ายตาแก่นั่งดูให้กวนหินกินอาหารพอแล้วก์ได้ยินเสียงคนเคาะประตูเรียก จึงเดินลงมาถามว่า ทำอะไรแต่ไหนๆ ระหว่างกันวอลันได้จึงมาเรียกเราปานนี้ พัวเจียงจึงบอกว่า เราซื้อพัวเจียงหารเมืองกังตั้ง มาเมื่อจะขออาศัยท่านกว่าจะรุ่ง

ฝ่ายกวนหินได้ยินบอกซื้อว่าพัวเจียง ก็ช่วยดำเนิ่งลงไปประตูบ้าน ครั้นเห็นตาแก่เปิดประตูบ้าน ได้ทึกร้องว่าอ้ายหารเมืองกังตั้งดีแล้วอย่าหนีกัน ก็ใจหายลงอกไป พัวเจียงได้ยินเสียงกวนหินก็กลัวจะกลับตัวหนี พ้อแลเห็นกวนอูผู้ตายถือจ้าวมายืนขวางหน้าไว้ตกใจใจจนหลีกภัยล้มลง กวนหินก็พินถูกพัวเจียงตาย กวนหินก็ได้จ้าวของกวนอูผู้บิดาซึ่งพัวเจียงถือ แล้วก์ผ่าอกเชือดเอาตับหัวใจพัวเจียงขึ้นไป เช่นบิดา ณ เรือนตาแก่ แล้วตัดศีรษะพัวเจียงผูกเข้ากับอานม้า พอเวลารุ่งก็ลากตาแก่ขึ้นม้าขึ้นกลับไป ฝ่ายตาแก่ครั้นเห็นกวนหินไปแล้ว คิดกลัวผิดจึงลากเอาศพไปเผาเสีย

ฝ่ายม้าตั้งซึ่งม้าแทกหนามาในป่า หารติดตามมาประมาณสองร้อย พับกวนหินเห็นศีรษะพัวเจียงแขวนมาข้างอานม้าก็โกรธ จึงขับม้าเข้ารบกับกวนหิน กวนหินเห็นม้าตั้งพวกพัวเจียงก็โกรธ ขับม้าเข้ารบสู้กันไปมา หารพวkm้าตั้งก็ให้ร้องเข้าช่วยรบวงล้อมกวนหินเข้าไว้

ฝ่ายเตียวเปาซึ่งเที่ยวหากวนหินเน้นได้ยินเสียงໂຫ້ອງ กີ່ຂັບມົາເຮັດຫາກ
ຂຶ້ນມາຈາກທັກເຂົາໄປ ฝ่ายມັຕິທີ່ເຫັນທັພຫຸນມາກົດຍໜ້ນ ເຕິວເປົາກົງບົດ
ຕາມໄປພບກວນທີ່ນ ແລ້ວກີ່ພາກັນໄລ້ໄປປະກາດທ້າສີບເສັ້ນ ໄນທັນແລ້ວກີ່ພາກັນກລັບ
ມາ ເຕິວເປົາ ກວນທີ່ເຫຼົາໄປເຟຟຣະເຈົ້າເລົ່າປໍ່ ຕາຍຕີຮະພວເຈິ້ງແລ້ວເລົ່າຄວາມ
ໃຫ້ຝັ້ງທຸກປະກາດ ພຣະເຈົ້າເລົ່າປໍ່ໄດ້ຝັ້ງດັ່ນທີ່ດີໃຈ ສຽງເຮືອງກວນອູວ່ານ້ອງເຮົາໄມ່
ເສີຍທີ່ທີ່ຮັກກັນ ແຕ່ຕາຍແລ້ວຍັງອຸດສ່າ່ທຳມາຊ່າຍ ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ແຕ່ໂຕະພະ-
ຮາການເຕິວເປົາ ກວນທີ່ແລ້ງຫາກທັງປົງ

ฝ่ายມັຕິທີ່ເຫັນໄປພບຂັ້ນຕົ່ງ ຈິວທ່າຍ ກົດກັນຕັ້ງຄ່າຍອຸ່ງເກລື້ອກລ່ອມ
ຫາກທັງແຕກທີ່ອູ່ຢູ່ໃນປາດ ຄົ້ນໄດ້ຫາມາກຂຶ້ນແລ້ວກີ່ຈັດແຈງໃຫ້ນ້າງວາງຄຸນ
ຮະວັງຂ້າຄືກົດຕຽບ ແລ້ວມັຕິທີ່ຈຶ່ງວ່າຈະຕັ້ງອຸ່ງແທ່ງເດືອນນີ້ໄໝ່ຂອນ ໃຫ້ຂັ້ນຕົ່ງ ຈິວທ່າຍ
ຄຸມຫາກອຸ່ງຄ່າຍນີ້ ເຮັດວຽກນີ້ ເປົາສູຫຍີນຈະຄຸມຫາກໄປຕັ້ງຄ່າຍອຸ່ງຕຳນລັກງຸ່ງ
ฝ่ายຂັ້ນຕົ່ງ ຈິວທ່າຍກີ່ເຫັນຂອນດ້ວຍ ມັຕິທີ່ຈຶ່ງຈັດແຈງແປ່ງຫາກແລ້ວກີ່ຍົກຫາກໄປ
ຕັ້ງຄ່າຍອຸ່ງຕຳນລັກງຸ່ງ

ໃນກລາງຄືນວັນນັ້ນຫາກທັງປົງຮ້ອງໃຫ້ອ້ອີງທັງຄ່າຍ ບີຍອງໄດ້ຍືນເຫັນ
ປະຫລາດໃຈ ຈຶ່ງຍ່ອງໄປຝັ້ງຫາກຈະພູດຈາກນປະກາດໄດ້ ຜ້າຍຫາກພວກທີ່ຈຶ່ງ
ພູດກັນວ່າ ເຮົາທັງນີ້ເປັນຫາກເມືອງເກົງຈົ່ວ ເພຣະວ້າຍລົບອັນຫັນທຳກລູນຍາ ບີຍອງ
ເປົາສູຫຍີນລ່າມັນເປັນໄສ້ຄືກຈຶ່ງເສີຍເມືອງເກົງຈົ່ວ ທັກງານອູນາຍເຮັກຕາຍ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຕັກ
ມາເປັນຫາກເມືອງກັງຕົ່ງ ບັດນີ້ພຣະເຈົ້າເລົ່າປໍ່ຢືນມາເອງ ເຫັນເມືອງກັງຕົ່ງຈະແຕກຍັບ
ເປັນໜັ້ນຄົງ ເຮົາຫັນກັນແຈ່າອ້າຍເປົາສູຫຍີນ ບີຍອງສອງຄົນເສີຍ ເຮົາຫັນກັນເອົາຄີຮະ
ໄປຄວາຍພຣະເຈົ້າເລົ່າປໍ່ຈະມີໄດ້ຄວາມຂອບຮົອ ພວກຫາກທັງປົງກີ່ພວກມັນກັນເຫັນ
ຂອບດ້ວຍ ຈຶ່ງວ່າເຮົາຄອຍດູດັ່ງໄດ້ທ່ວງທີ່ແລ້ວກີ່ຈະທໍາ

ຝ່າຍບີຍອງໄດ້ຍືນດັ່ນທີ່ກົດໄຈກລັບມານອກເປົາສູຫຍີນວ່າ ຫາກມັນຄົດ
ພວກມັນກັນວ່າຈະນ່າເຮົາສອງຄົນ ເຮົາມີພາກັນຕາຍເສີຍຮົອ ເຮົາຈຶ່ງຈະຄົດແກ້ຕົວ ດ້ວຍ
ພຣະເຈົ້າເລົ່າປໍ່ຢືນມັນດີ່ເພຣະໂກຮແດນພວເຈິ້ງ ມັຕິທີ່ ບັດນີ້ພວເຈິ້ງກີ່ຕາຍແລ້ວ
ຍັງແຕ່ມັຕິທີ່ ເຮົາຫັນກັນເອົາຄີຮະມັຕິທີ່ໄປຄວາຍພຣະເຈົ້າເລົ່າປໍ່ ແລ້ວເຮົາຈຶ່ງແກ້ຕົວ
ວ່າ ຂ້າພເຈົ້າຕາມມາອູ່ໃນເງື່ອມມືອພວເຈິ້ງ ມັຕິທີ່ທັງນີ້ ເພຣະເສີຍເມືອງແກ່ເຫົາ
ຈຳເປັນຈຳໃຈມາ ຈະໄດ້ຕັ້ງໃຈອູ່ກັບເຫົາດ້ວຍເປັນຫນຄົ້ນທາມໄດ້ ຂ້າພເຈົ້າຄອຍທີ່ຈະນ່າ

พ้าเจี้ยง ม้าตั่งอยู่ แต่หากยังไม่ได้ท่วงที บัดนี้ได้ทีแล้ว ข้าพเจ้าจึงตัดศีรษะมา ถวาย เห็นว่าพระเจ้าเล่าปีจะจะดีใจจะไม่เอาให้เรา

ฝ่ายเปาสูญินไม่เห็นด้วย จึงว่าพระเจ้าเล่าปีมีสติปัญญามาก เกลือก จะเห็นว่าเราทำการแก้ตัว ศึกแพ้อยู่แล้วกลังตัดอาศีรษะม้าตั่งมาให้ พระเจ้าเล่าปีจะนำเรามาเสีย บิษองจึงว่าเห็นไม่เป็นดังนั้น ด้วยพระเจ้าเล่าปีมีสติปัญญา เกลือยกล้อมหาคนซึ่งจะรับศึกต่อไปอยู่ ฝ่ายอาเต้าบุตรพระเจ้าเล่าปีก็เป็นหลาน ข้าพเจ้าจะไม่คิดบังหรือ เห็นเราจะไม่ตาย ถ้าจะนิ่งอยู่ฉะนี้เห็นจะตายเป็น มั่นคง เปาสูญินเห็นชอบด้วย และสองคนคิดอ่านตรรตรียมม้าไว้ ครั้นเวลา เที่ยงคืนเสด็จล้อมเข้าไปถึงที่นอนตัดอาศีรษะม้าตั่งไปผูกกับอานม้า และแผ่น ชั้นหลังม้าลอบหนีทหารไปยังกองทัพพระเจ้าเล่าปี

ฝ่ายทหารพระเจ้าเล่าปีก็เข้าจับเอาตัวไว้ได้ ถ้าม่าวัวสองคนเนื้ามาแต่ไหน บิษอง เปาสูญินจึงว่าเราพวกเดียวกันกับม้าตั่ง เราตัดอาศีรษะม้าตั่งมาถวาย ทหารก็คุณอาบิษอง เปาสูญินเข้าไว้แต่อกประทุ และเข้าไปทูลพระเจ้าเล่าปี พระเจ้าเล่าปีได้ฟังก็ให้อาตัวบิษอง เปาสูญินเข้ามา บิษอง เปาสูญินเข้าไปถึง วางศีรษะม้าตั่งลงไว้กึ่กรากลงแล้วร้องให้ จึงทูลแจ้งเนื้อความดุจคิดกันไว้นั้น ทุกประการ

พระเจ้าเล่าปีได้ฟังก็โกรธจึงว่า กุยกออกมาจากเมืองเสฉวนช้านาน และ มีมุดหัวอยู่ที่ไหนจึงไม่มาหาก นั่นมึงเห็นว่าจะสู้กูไม่ได้จะแพ้กูอยู่แล้ว จึง กลังตัดอาศีรษะม้าตั่งมาให้ แม้จะเลี้ยงมึงไว้ให้คงชีวิตเหมือนกูไม่รักกวนอู จะเอาน้ำไปไว้ใน ว่าแล้วก็ส่งกวนหินให้ตั้งเครื่องบูชาจะเช่นกวนอู ครั้นตั้ง เครื่องบูชาพร้อมแล้ว พระเจ้าเล่าปีจึงลงจากเก้าอี้ไปหยิบอาศีรษะม้าตั่งขึ้นชู เช่นให้กวนอู และส่งกวนหินให้เปลืองผ้าอ้ายบิษอง เปาสูญินมัดหมอบไว้หน้า เครื่องบูชา และพระเจ้าเล่าปีก็ทรงด้าบเชือดเนื้ออ้ายบิษอง เปาสูญินเช่นให้ กวนอู และตัดอาศีรษะให้ทหารลาก尸ไปทิ้งเสีย

เตียวเปาเห็นดังนั้นก็คิดสงสารถึงบิดา จึงกราบพระเจ้าเล่าปีลงแล้วก็ ร้องให้ว่า เขาทำร้ายแก่กวนอูนั้นกวนหินผู้ลูกก็ได้แก้แค้นกดแทนแล้ว แต่คน ที่ทำร้ายบิดาข้าพเจ้ามีได้แก้แค้นกดแทนเลย พระเจ้าเล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่

เติยวนะว่า เจ้าอย่าได้คิดสังสัยเลย เราตั้งใจมาทั้งนี้หวังจะล้างเมืองกังตั้ง แก้แค้นบิดาเจ้าด้วย ได้มีองกังตั้งแล้วเราจะสืบอาชญากรรมของคนผู้ทำร้ายบิดา เจ้ามา เช่นให้เหมือนกัน เติยวนะได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ทราบพระเจ้าเล่าปี่ แล้วก็อกไป เมื่อพระเจ้าเล่าปี่มีชัยชนะครั้งนั้นก็ติดต่อพากเสือกกริกไป ฝ่ายทหารเมืองกังตั้งก็สะดุ้งตกใจกลัว

ฝ่ายขันตั้ง จิวท่ายซึ่งรักษาค่ายอยู่นั้นเห็นทหารหัวทั้งปวงรวมเรกิวากล่าว เกลี้ยกล่อมเอาใจอยู่ พอทหารขันตั้งเข้ามาบอกว่า บิอง เปาสูญินทำร้ายตัด เอาศีรษะม้าตั้งไปให้พระเจ้าเล่าปี่ ได้ยินว่าพระเจ้าเล่าปี่ฆ่าบิอง เปาสูญินเสีย ด้วย ขันตั้ง จิวท่ายได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงคิดจัดแจงให้ทหารอยู่รักษาค่าย แล้ว ขันตั้ง จิวท่ายก็รีบเข้าไปเมืองกังตั้ง เอาเนื้อความทูลพระเจ้าชุนกวนทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้าชุนกวนได้ฟังก็สะดุ้งตกใจนัก จึงให้หาขุนนางทหาร พลเรือนมาพร้อมแล้ว เปาจิดจึงทูลว่า พระเจ้าเล่าปี่โทรศยามาหั้งนี้เป็นต้น โทรศอยู่เจ็ดคน คือพัวเจียง ลิบอง ม้าตั้ง บิอง เปาสูญิน ห้าคนนี้ทำร้ายกวนอู ก็ตายสิ้นแล้ว ยังแต่ห้อมเกียง เติยวนะตัดสองคนผู้ฆ่าเติยวนะนี้งอยู่ในเมืองเรา ขอบเรางับข้อมเกียง เติยวนะตัดสองคนนี้ กับส่งศีรษะเติยวนะออกไปแล้วคืนนาง ชุนกูหินกับเมืองเงงจ้วให้ แล้วรายดอกไม้มิงทองขอเป็นพระราชมิตรดี แล้วจะได้ช่วยกันรบกำจัดโจผี เห็นพระเจ้าเล่าปี่จะถอยทัพกลับไป

ฝ่ายชุนกวนเห็นชอบด้วย จึงส่งให้ทำทีบไม้มหอมใสศีรษะเติยวนะ จับ เอาข้อมเกียง เติยวนะตัดใส่กรงเหล็ก จัดดอกไม้มิงทองให้แต่งหนังสือตามคำ เปาจิดว่า แต่นางชุนกูหินนั้นจะส่งไปครั้งหลัง ให้เที่ยเปงกือหนังสือคุณคนแล ลิ่งของหั้งนี้ไปให้พระเจ้าเล่าปี่ เที่ยเปงกือคุณคนโภชนาตามรับสั่ง

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปี่จัดแจงกองทัพจะให้ตีเข้ามาเมืองกังตั้ง ยังมิทัน สำเร็จพอทหารเข้ามาทูลว่า ชาวเมืองกังตั้งถือหนังสืออาคนโภชนาถาวร พระเจ้าเล่าปี่ดีใจนักตนมือเข้าแล้วร้องว่าบุญของเรา เทพดาจึงชักนำมายให้เรา แก้แค้น แล้วสั่งเติยวนะให้แต่งเครื่องบูชาจะเช่นเติยวนะนองเรา แล้วสั่งให้ เร่งยกทีบเข้ามา หหารก็ยกทีบศีรษะเติยวนะแลกรงคนโภชนาเข้าไปวางต่อหน้า ที่นั่ง พระเจ้าเล่าปี่ก็ลงจากเก้าอี้มาเปิดทีบยกอาศีรษะเติยวนะขึ้นบนที่บูชา

เห็นหน้าเตียวทุยสดชื่นอยู่เหมือนเมื่อยังเป็น พระเจ้าเล่าปีคิดสองสารนัก ร้องให้รักเตียวทุยเป็นอันมาก

เตียวเปาครั้นเห็นศิรษะบิดาก็ร้องให้ ความแค้นเหลือที่จะสะกดใจ ไม่ทันพระเจ้าเล่าปีจะสั่ง ก็ซักดานบิ่งเข้าແທກการจิกເօາສີວະຂອມເກີຍ ເຕິວຕັດ ລາກອອກມາຈາກຮັງພັນດ້ວຍດາມ ແລ້ວເຊືອດເນື້ອຫຼຸ້ນເຫັນເຕິວທຸຍຜູ້ບົດ ພຣະເຈົ້າ ເລ່າປີຢັງແຄັນເຄືອງມາກນັກມີໄດ້ດູ້ທັນສືວີ ຈຶ່ງວ່າເຮົາຈະຮັບເອາມືອງກັ້ງຕັ້ງໃຫ້ໄດ້ ຝ່າຍ ມ້າເລີ່ມທີ່ປີກາຫາຈຶ່ງຖຸລວ່າ ພວກຄນຮ້າຍໜຶ່ງທໍາຮ້າຍແກ່ກວນອູ ເຕິວທຸຍກີໄດ້ແກ້ແຕ້ນ ທດແກນລື້ນແລ້ວ ບັດນີ້ຝ່າຍຫຼຸ້ນກວນໃຫ້ໃຫຍ່ເປັນຄືອທັນສືວີເອາດອກໄມ້ເງິນທອງມາດວຍ ຈະຂອຄືນນາງຫຼຸ້ນຫຍິນກັນເມືອງເກົງຈິ່ວໃຫ້ ຂອບັນຮາ້າໄມ້ຕົກ້າຍກັນຮັບ ກໍາຈັດໂຈຜິຈະໂປຣດປະກາຣາໄດ

ພຣະເຈົ້າເລ່າປີໂກຮັນກົງຈຶ່ງວ່າ ເຮົາພຍາບາທກັນອູ່ກັນຫຼຸ້ນກວນ ໄດ້ອອກປາກໃຫ້ສັຕິຍັກັນໄວ້ກັບກວນອູ ເຕິວທຸຍນັ້ນອ່າງເຮົາ ບັດນີ້ກວນອູ ເຕິວທຸຍນັ້ນອ່າງເຮົາ ກີ່ຕາຍແລ້ວ ເຮົາຈະກັບເປັນໄມ້ຕົກ້າຍກັບຫຼຸ້ນກວນນັ້ນຈະມີເສີຍຄວາມສັຕິຍີໄປທີ່ໂຮງ ເຮົາ ໄນຟັງ ຈະຮັບເອາມືອງກັ້ງຕັ້ງໃຫ້ໄດ້ ແລ້ວຈຶ່ງຈະຍົກໄປປັນເອາມືອງໂຈຜີ ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ເອາຫຼວງຜູ້ຄືອທັນສືວີໄປສ່າເສີຍ ບຽດາຫຼຸ້ນນາງທີ່ປີກາຫາຖຸລຂອ້ວິວິຕເທີເປັນຜູ້ຄືອທັນສືວີໄວ້ ຄັ້ນໂປຣດໃຫ້ແລ້ວກົບປ່ອຍເທີເປັນເສີຍ ເທີເປັນກັບໄປຫຼຸລພຣະເຈົ້າຫຼຸ້ນກວນວ່າ ພຣະເຈົ້າເລ່າປີໄມ້ຟັງຈະຮັບເອາມືອງກັ້ງຕັ້ງໃຫ້ໄດ້ ແລ້ວຈະຍົກໄປຕີເອາມືອງໂຈຜີ ແລ້ວ ຄວາມຫົ່ງຮູ້ເຫັນມາທັງນັ້ນກີ່ຫຼຸລໃຫ້ຟັງທຸກປະກາຣາ

ตอนที่ ๖๕

ฝ่ายพระเจ้าชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจนัก ตัวสันผิดกิริยามีได้ว่า ประการใด กำเจึกที่ปรึกษาจึงทูลว่า มีคนดื้อยูในเมืองเรakanหนึ่ง เป็นไรท่าน จึงมีอาณาใช้ทำราชการ พระเจ้าชุนกวนจึงถามว่าคนไหนเล่า กำเจึกจึงทูลว่า ลูกชุนอยู่เมืองเกงจิว ข้าพเจ้าเห็นความคิดสติปัญญาชาวบ้านจิวยี เมื่อครั้งเรา ไปตีเมืองเกงจิวนั้น ลูกชุนคนนี้ได้ช่วยคิดอ่านให้จงได้เมืองเกงจิว ให้ท่านเอา มาทำราชการเด็ด ถ้าไม่เช่นพระเจ้าเล่าปีให้อาข้าพเจ้าเป็นโทษ

พระเจ้าชุนกวนได้ยินดังนั้นก็ดีใจนัก จึงว่าข้าพเจ้าล้มไป เตียวเจียว ที่ปรึกษาจึงทูลว่า ลูกชุนคนนี้เป็นผู้น้อย เคยทำราชการก็แต่การน้อย ๆ แล จะเอามาทำการที่ใหญ่ถึงรับสู้กับพระเจ้าเล่าปีนั้นเห็นไม่ได้ โภทยังที่ปรึกษา คนหนึ่งจึงทูลว่า ลูกชุนเป็นคนพลเรือน อายุก็ยังอ่อนอยู่ ไม่เคยทำการที่ใหญ่ จะเอามาตั้งเป็นนายทัพบังคับบัญชาทุนนางและทหารหั้งปวงเห็นจะมีพัง

เปาจิตจึงทูลว่า ลูกชุนนี้เคยเป็นผู้น้อย ถึงจะต้องจะทำได้ก็แต่ เพียงกรรมการเมืองน้อย จะเอามาเป็นนายทัพบังคับทหารนั้นไม่ได้ กำเจึกจึง ร้องว่า ถ้ามิเอาลูกชุนเข้ามาทำราชการครั้งนี้ เห็นเมืองกังตั้งจะเสียเป็นมั่นคง ถ้าท่านหั้งปวงแกลังว่าลูกชุนไม่ดี ตัวข้าพเจ้าและบุตรภรรยาจะขอรับประทาน ถ้า ลูกชุนเป็นนายทัพออกไปปราบแพ้พระเจ้าเล่าปีเข้ามา ก็ให้อาข้าพเจ้าและบุตรภรรยา ข้าพเจ้าไปตัดศีรษะเสียเด็ด

พระเจ้าชุนกวนได้ฟังจึงว่า ห่านหั้งปวงอย่าเดียงกันเลย ลูกชุนคนนี้ ข้าพเจ้าชอบใจเห็นดื้อยูด้วยแล้ว ก็ส่งให้ไปรับลูกชุนมาแต่ ณ เมืองเกงจิว ครั้นมาถึงก็พาเข้าไปเฝ้าพระเจ้าชุนกวน ลูกชุนกระทำคำนับแล้วนิ่งอยู่ พระเจ้า ชุนกวนจึงประเสริฐลูกชุนว่า ห่านมีสติปัญญาอยู่แต่เรามีล้มไป นี่หากว่ากำเจึก มาว่าเราจึงรำลึกได้ ให้เชิญห่านมาหั้งนี้หวังจะให้ช่วยห่านบุรุงบ้านเมือง ด้วยพระเจ้าเล่าปียกหัพมาทำย้าย ขอเชิญห่านเป็นนายทัพบังคับทหารหั้งปวง

เห็นจะสู้พระเจ้าเล่าปี่ได้

ลากชุนจึงว่า ชุนนางผู้ใหญ่ในเมืองกังตั้งก็มีมากแต่ล้วนข้าหลวงเดิมรับเจ้าอยู่กัน้อยมีสติปัญญา กัน้อยเห็นจะว่ากล่าวชัดสน พระเจ้าชุนกวนจึงว่า ถ้าเกรงว่าชุนนางนายทัพนายกองทั้งปวงจะมีฟังบังคับบัญชา เราจะให้กระนี้อาญาลิทธ์ห่านเล่มหนึ่ง แม้ผู้ใดมีฟังบังคับบัญชาให้ห่านตัดศีรษะเสีย ลากชุนจึงว่า ห่านจะโปรดเดียงข้าพเจ้าจริงดังนั้น พรุ่งนี้ขอให้ห่านหาชุนนางมาพร้อมแล้วจึงพระราชทานกระนี้ให้ต่อหน้าชุนนางทั้งปวงเด็ด กำเจึกจึงว่า ประเพณีจะตั้งนายทัพผู้ใหญ่ให้บังคับบัญชา กิจราชการ ย้อมเชิญให้นั่งที่สมควรแล้วให้อาญาลิทธ์มอบตราสำหรับตัวให้คนทั้งปวงเห็น พระเจ้าชุนกวนได้ฟังก็เห็นชอบด้วยครั้นเวลาค่า่จึงส่งให้จัดแจงที่ทางสำหรับจะตั้งชุนนางเป็นนายทัพนายกองแล้ว ครั้นรุ่งเช้า จึงให้ลากชุนและชุนนางนายทหารและนายทัพนายกองเข้ามาพร้อมแล้ว พระเจ้าชุนกวนจึงเชิญลากชุนให้นั่งที่นายทัพผู้ใหญ่ แล้วให้อาญาลิทธ์มอบกระนี้ และตราเครื่องอุปโภคบริโภคทั้งปวง สำหรับนายทัพผู้ใหญ่ต่อหน้าชุนนางทั้งปวง ให้ลากชุนว่าราชการเมืองทั้งปวง ถ้าผู้ใดขัดขวางมิทำตามให้ฆ่าเสียเด็ด

ฝ่ายลากชุนรับอาญาลิทธ์บังคมแล้วถือกระนี้เดินออกไป จึงสั่งซีเช่ง เตงของทหารใหญ่ช้ายขาว ให้จัดทหารทั้งทัพยกหัวพเรือให้พร้อม เรายจะยกไปเวลา นี้ ซีเช่ง เตงของกืออกไปจัดแจงทหารพร้อมแล้วเข้ามาบอกลากชุน ลากชุนกืออกไป ยันตั่ง จิวท่ายซึ่งรักษาค่ายอยู่นั้น รู้ว่าพระเจ้าชุนกวนตั้งลากชุนเป็นนายทัพใหญ่ยกมา จึงว่าชุนนางในเมืองกังตั้งสิ้นแล้วหรือ จึงตั้งลากชุนอกมาเป็นนายทัพ จะมิเสียราชการไปหรือ เจรจา กันมิทันแล้ว พอลากชุนยกมาถึง ฝ่ายลากชุนดูกริยาอาการยันตั่ง จิวท่ายและทหารทั้งปวงเห็นไม่สู้ยำเกรง จึงสั่งให้ห้ามยันตั่ง จิวท่ายและนายทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาราชการ ลากชุนจึงถือกระนี้ยินร้องประภาครว่า พระเจ้าชุนกวนให้อาญาลิทธ์และกระนี้เรามานั่งคับบัญชา นายทัพนายกองทหารทั้งปวง ผู้ใดทำตีก็จะให้ความชอบ ผู้ใดทำผิดก็จะทำโทษตามผิด ถ้าเห็นประการใดก็ให้กักหัวงเดิดเรามีได้ถือ ช่วยตักเตือนกัน ทหารทั้งปวงก็นิ่งอยู่

จิวท่ายจึงว่าแก่ลากชุนว่า ชุนหวนหลวงพระเจ้าชุนกวนตั้งอยู่ ณ เมือง

อิเหง บัดนี้พระเจ้าเล่าปีให้ล้อมเมืองไว้ คนในเมืองก็จะอดอาหาร ข้างนอกเมืองก็มิได้มีผู้ใดออกไปช่วย ขอเชิญท่านผู้มีสติปัญญาไปช่วยรับ แก้ເອົາຫຸ້ນຫວານອอกมา เห็นจะพันธุระเจ้านายเรา ลูกชุนจึงว่า ຫຸ້ນຫວານເປັນຄົນນໍ້າໃຈອາຮີ ທຫາຣແລພລເມືອງກົກມາກ ແລ້ວທຫາກົດ ຈາ ມາກ ອາຫາຮີ່ຈະເລີ່ຍໄພຮ່ວມເມືອງກົຍັງໄມ່ເຂັດສົນ ເທິ່ນເຊາຈະໄມ່ເປັນໄວ ເຮົາຕີກັບພຣະເຈົາເລ່າປີແຕກແລ້ວ ຫຸ້ນຫວານກີຈະມາໄດ້ເອງໄໝພັກໄປໜ່ວຍ ຈົວທ່າຍແລທຫາຮັກທັງປວງຟັງລັກຫຸ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນຫຸ້ນກັນຍື້ມອຍູ່ແຕ່ໃຈແລ້ວກັລາອອກໄປ

ยັນຕຶງຈຶ່ງພູດກັບຈົວທ່າຍວ່າ ພຣະເຈົາຫຸ້ນກວນໃຫ້ລັກຫຸ້ນມາເປັນນາຍທ່າພນາຍກອງເທິ່ນຈະເສີມເມືອງກັງຕົ້ນເປັນມັນຄົງ ຈົວທ່າຍຈຶ່ງວ່າ ຂ້າພເຈົາຟັງດູຄວາມຄົດທີ່ລັກຫຸ້ນພູດວັນນີ້ ເທິ່ນຈະເສີຍຮາກເກຣມເໝືອນວ່າຈົງ ຜ້າຍລັກຫຸ້ນຄົ້ນເວລາຮູ່ເຊົ້າໃຫ້ທ່ານາຍທ່າພນາຍກອງມາພຽມແລ້ວຈຶ່ງສັ່ງວ່າ ຄ້າພຣະເຈົາເລ່າປີຢ່າກມາຮນອຍ່າໃຫ້ອອກຮົມໃຫ້ຕົ້ນມັນຮັກໜ່າຄ່າຍນີ້ອຍູ່ ຜ້າຍນາຍທ່າພນາຍກອງທ່ານທັງປວງໄດ້ຟັງລັກຫຸ້ນສັ່ງດັ່ງນັ້ນ ກີ່ຫຸ້ນກັນຫົວເຮົາທ່າມເມີນມີໄດ້ເຂົາໃຈໄສ ແລ້ວຫຸ້ນກັນລາອອກໄປໜ່າທ່າມສັ່ງໄມ່ ຜ້າຍລັກຫຸ້ນຮູ້ວ່າມີໄດ້ທ່າຄ່າຍຄູ້ຮັກໜ່າໃຫ້ມັນຄົງຕາມສັ່ງ ແລ້ວນາຍທ່າພນາຍກອງທ່ານທັງປວງໄມ່ຢ່າເກຮັງ ຄົ້ນຮູ່ເຊົ້າຈຶ່ງໃຫ້ທ່ານາຍທ່າພນາຍກອງແລທຫາຮັກທັງປວງເຂົ້າມາພວ້ມກັນແລ້ວຈຶ່ງວ່າ ເຮົາສັ່ງທ່ານທັງປວງໃຫ້ທ່າຄ່າຍຄູ້ຮັກໜ່າຕົ້ນໃຫ້ມັນແລ້ວອຍ່າໃຫ້ອອກຮົມ ເທິ່ນໄຈ້ລະເມີນເສີຍໄມ່ທ່າມເຮົາສັ່ງ

ຍັນຕຶງຈຶ່ງວ່າ ຂ້າພເຈົາເປັນຫຼາຍທ່ານຕົດຕາມພຣະເຈົາຫຸ້ນກວນໄປປັນທຸກແໜ່ງທຸກຕຳນິລໄມ່ກັລັວຕາຍ ແລ້ວດັ່ນນີ້ຕັ້ງທ່ານອອກເປັນນາຍທ່າພີໃຫ້ຮັບກັບພຣະເຈົາເລ່າປີແລ້ວທ່ານມາສັ່ງໃຫ້ຕົ້ນຮັກໜ່າຄ່າຍມັນອຍູ່ອຍ່າໃຫ້ອອກຮົມນັ້ນ ທ່ານຈະເອາເຫັນມາຫ່ວຍ ບໍ່ວ່າ ແລທຫາຮັກທັງປວງຮ້ອງເຫັນພວ້ມກັນວ່າ ຍັນຕຶງວ່າສອນ ເຮົາຈະຂອງອກຮົມໄມ່ກັລັວຕາຍ ລັກຫຸ້ນໄດ້ຍືນຍັນຕຶງແລທຫາຮັກທັງປວງວ່າດັ່ງນັ້ນກີໂກຣີ ຜັກກະບົ້ນອົກແລ້ວຍືນຮ້ອງວ່າ ດີ່ງຕົ້ນເຕັກກົດ ພຣະເຈົາຫຸ້ນກວນພຣະຮາຖານອານຸລິທີ່ໃຫ້ເຮົາເປັນແມ່ທັພັນກັບຄົນທັງປວງ ຄ້າຜູ້ໄດ້ລະເມີດຄ່າສັ່ງມີຟັງເຮັບກັບ ເຮົາຈະຕັດຕື່ຮະເສີຍດ້ວຍກະບົ້ນເລີ່ມນີ້ ທ່ານທັງປວງໄດ້ຍືນກີໂກຣີອູ່ໃຈ ມີຮູ້ທີ່ຈະວ່າປະກາຣີໄດ້ກີ່ຫຸ້ນກັນລາອອກໄປໜ່າທ່າຍຄູ້ຮັກໜ່າຄ່າຍມັນໄວ້ຕາມສັ່ງ

ຜ້າຍພຣະເຈົາເລ່າປີຄົ້ນແຫ່ນເຕີຍຫຼຸຍແລ້ວ ຈຶ່ງສັ່ງທ່ານໃຫ້ຕົ້ນຄ່າຍຮາຍລົງໄປ

ตั้งแต่ต่ำบลูเตงถึงต่ำบลจวนเดียวพันเส้น เป็นค่ายสี่สิบค่าย ฝ่ายทหาร สอดแรมเข้ามาทูลพระเจ้าเล่าปีว่า พระเจ้าชุนกวนตั้งให้ลูกชุนมาเป็นนายทัพ บังคับให้ทหารรักษาค่ายมั่นอยู่มีให้ออกงาน พระเจ้าเล่าปีได้ฟังดังนั้นก็คิดสงสัย ถ้าม่วงลูกชุนนี้อยู่ห่างไกลเป็นคนกระไรอยู่ ฝ่ายม้าเลี้ยงที่ปรึกษาจึงทูลว่า ลูกชุน คนนี้อยู่เมืองเกงจ้วเป็นพลเรือนผู้น้อย อายุเด็กก็จริงแต่เขาได้เรียนวิชาความรู้ มาก มีสติปัญญาравกับจิวย์ เมืองเกงจ้วเสียเพราความคิดอ้ายคนนี้

พระเจ้าเล่าปีได้ยินก็โกรธจึงว่า ความคิดໄอัคนมั่น่านองเราเสีย ดี แล้ว บุญของเราราที่จะได้แก้డែន เราจะได้ยกทัพเข้าตีเวลาวันนี้ ม้าเลี้ยงจึงว่า ลูกชุนคนนี้ข้าพเจ้าเห็นมีสติปัญญากว่าจิวย์ อย่าเพ้อให้เข้าวนขอคำรดให้ดีก่อน พระเจ้าเล่าปีโกรธจึงว่า เรายังคิดมานักหนาแต่หนุ่มจนแก่แล้วจะเกรงอันได กับลูกชุนอ้ายเด็กวันนี้ ว่าแล้วสั่งทหารให้เร่งยกทัพไป ฝ่ายขันตง จิวห่ายซึ่ง รักษาค่าย รู้ว่าพระเจ้าเล่าปียกมาแล้วจึงใช้ให้ทหารไปบอกกับลูกชุน ลูกชุน ตกใจเกรงว่าทหารทั้งปวงจะมีฟังจะชนออกงาน จึงขึ้นมาเดินออกไปดูพบรขันตง ยืนอยู่ในค่ายบนเขา

ฝ่ายขันตงดูไปเห็นทหารยกมาหาก ชั้นกลางนั้นทหารถือลัวซงเหลือง จึงขึ้นออกให้ลูกชุนดู ว่านั้นพระเจ้าเล่าปียกมาเอง เราจะนั่งอยู่ไyi จะขอออก รบจับเอาตัวพระเจ้าเล่าปีให้ได้ ลูกชุนจึงว่า พระเจ้าเล่าปีชำนาญในการศึก รบชนะมากแล้วทหารก็มีฝีมือ ท่านจะออกไปปราบนั้นไม่ได้ จงรักษาอยู่แทน ในค่ายให้มั่นเด็ด ถ้าทหารฝ่ายเซย์กามารบเห็นอยแล้ว แครร้อนจะหยุดอยู่ ริมเขาและร่มไม้มีเมื่อใด เรายังจะคิดทำการรบเอง ขันตงได้ยินไม่เห็นด้วย แต่ ใจด้วยกลัวก็มีอยู่

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีเห็นทหารเมืองกังตั้งไม่ออกงาน จึงขับทหารให้ดากัน เข้าไปร้องค่าถึงหน้าค่าย ลูกชุนได้ยินจึงสั่งทหารทั้งปวงว่า อุตส่าห์สะกดใจเอา กระดาษจุกทูลเสียเด็ด ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีครั้นให้ทหารไปร้องค่าถึงหน้าค่ายแล้ว ทหารเมืองกังตั้งก็ไม่ออกงาน ก็ให้กลุ่มอกซัดใจโกรธนัก ม้าเลี้ยงจึงทูลว่า ลูกชุน คนนี้ความคิดมาก จนเราให้คนไปร้องค่าถึงหน้าค่าย แล้วก็มีได้ออกมารบ เกลือกมันจะทำให้เลินเล่อไว้ใจ ขอคำริให้ดีก่อน พระเจ้าเล่าปีจึงว่า ความคิด

มันจะเป็นภาระมานแค่เพียงไม่ถือกรณ์ เห็นว่ากลัวจริง ๆ อุย

ปองสิบจังทูลว่า เรายกมาบัดนี้เป็นเทศการล้วน จะอาศัยร่มไม้เล็กน้อย จะไปหน้าเล็กทางไกล เกลือกมีราชกรรมจะเอามิทันที่ พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังเห็นชอบด้วย จึงว่าเราจำจะถอยทัพไปตั้งริมน้ำที่มีต้นไม้ ทหารจะได้อาศัย พื้นเทศการล้วนแล้วจึงจะยกเข้ามารบ ม้าเลียงจังทูลว่า ที่จะไปตั้งให้ใกล้น้ำแล้วร่มไม้ก็ต้องย้ายแล้ว แต่เกลือกว่าลากชูนเห็นว่าเราถอยทัพดังนั้น มันจะยกหนักหักใหญ่ออกมากเราจะทำประการใด พระเจ้าเล่าปี่จึงว่า ถ้ากระนั้นเราจะให้งอปันคุ่มหาหรหนึ่งหมื่นตั้งอยู่ปากทางที่มันจะออกมาน ตัวข้าพเจ้าจะคุ่มหาแม่อแปดพันไปชุมอยู่ที่ซอกเขา และเราจึงถอยทัพ ลากชูนเห็นว่า เราถอยทัพจะยกໄล้ออกมา ให้งอปันรบแล้วทำเป็นแพดอยหนี ได้ทิช้าพเจ้าจะออกตัดท้ายจับเอาตัวลากชูนให้จงได้ ขุนนางและปรึกษาเห็นชอบด้วยแล้ว สรรเสริญความคิดพระเจ้าเล่าปี่

ม้าเลียงจังทูลว่า ของเบังเป็นอาจารย์อยู่รักษาเมือง ท่านยกหัวมาข้างนี้ จะตั้งค่ายคุดูที่ทางทั้งปวง จะต้องด้วยพิชัยสงครามหรือประการใด ของเบังมิได้มาเห็นด้วย ข้าพเจ้าขอเชียนเป็นแผนที่ไปให้ของเบังดูผิดแล้วอน พระเจ้าเล่าปี่เห็นชอบด้วยจึงว่าท่านไปเชียนเอาเด็ด ถ้าของเบังเห็นแล้วจะว่าประการใด ท่านจะเร่งรีบกลับมาบอกโดยเร็ว ม้าเลียงก็ไปเชียนแผนที่ตามรับสั่ง พระเจ้าเล่าปี่ก็ให้ถอยทัพไปทำการที่คิดไว้นั้น

ฝ่ายขันต่ง จิวท่ายรู้ว่าพระเจ้าเล่าปี่ถอยทัพจึงมาบอกกับลากชูนว่า พระเจ้าเล่าปี่ตั้งค่ายถึงสิบค่ายแล้วยกอยไป ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าเป็นเทศการล้วน ตีร้ายจะถอยไปที่ร่มไม้ใกล้น้ำ เรายังห่วงที่อยู่แล้วจะขอออกไอลรนอา

ลากชูนได้ยินดังนั้นดีใจนัก จึงขึ้นมาคุ่มหาหรอออกมาดู เห็นหัวพังอยู่ กองหนึ่ง คนประมาณหมื่นคน กองหนึ่ง ทหารแก่น้ำหนั่นน้ำดังไม่เสมอ กันก็คิดลงสัญนัก ขันต่ง จิวท่ายจึงว่า เห็นทหารกองนี้ก็เล็ก ๆ แล้วก็แก่มาก ข้าพเจ้าจะขอการศึก ให้แตกไปเดี่ยววัน ลากชูนจึงห้ามว่า หัวพนี้เข้าตั้งไว้ลุงเรา จะเอาหัวหารซุ่มไว้ในซอกเขาโน้นเป็นหันคง ห่านอย่าออกรอบเลย ทหารทั้งปวงได้ยินลากชูนห้ามดังนั้นก็ชวนกันหัวเราะ แล้วต่างคนต่างคิดว่า ลากชูนนี้อ่อนความคิดนัก กลัวข้าศึกเสียจริง ๆ

ฝ่ายอปันทัพหน้า ครั้นรุ่งเช้าแล้วก็ขับทหารเข้าไปเยาะเยี้ยร้องค่าหน้าค่าย ฝ่ายซีเช่ง เตงของนายทหารได้ยิน จึงเอานือความเข้าไปบอกลูกชูนว่า จะขออกรบ ลูกชูนจึงว่า ห่านเหล่านี้จะทำสิ่งใดแต่ล้วนจะหักเอาด้วยกำลังแรงไม่ทำโดยความคิดเลย หัพเขามาวางไว้ก่อนนี้คือเขาวางเรอา ห่านหากไม่มีรู้ เมื่อไรพันสามวันแล้วจึงจะเห็นความคิดเรา ซีเช่งจึงว่า เมื่อพันสามวันเข้าไปตั้งได้แล้วเราจะทำกระไรเรา ลูกชูนจึงว่าห่านอย่าวิตก ขอแต่ให้ถอยไปเผิดเราจะทำให้ดู ซีเช่งแลบทหารทั้งปวงกล่าวมีรู้ที่จะว่าประการใด ต่างคนต่างก้มหน้าหัวเราะแล้วก์ล้าไป ครั้นพันสามวันแล้ว ลูกชูนซึ่มารียกทหารขึ้นไปยืนในค่ายบนเขา เห็นหัพงอปันยกถอยไป หัพในหวังเข้าล้วนถือธงเหลืองยกออกไป บรรดาทหารแลเห็นแล้วก์ตกใจ ลูกชูนจึงว่า เราห้ามห่านหั้งปวงมิให้อกรบนั้น เพราะเหตุฉะนี้ เห็นแล้วหรือ ให้เชาถอยไปเผิด อีกสิบห้าวันเราจะยกออกไปรุ่นให้แตก

ฝ่ายทหารทั้งปวงจึงว่า เมื่อแรกเข้ายกมาลิไม่รุ่น ครั้นเข้าถอยหัพไป ได้ตั้งมั่นลงรากแล้วจะยกไปรุ่นเขาให้แตกนั้นเข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ลูกชูนจึงว่า คนหั้งปวงไม่มีรู้ในการศึก พระเจ้าเล่าปีมีความคิดมาก แล้วกำลังศึกยกหนักหักมาจะเข้ารับหน้าเหมือนหักไฟหัวลมจะได้หรือ บัดนี้เหือดแล้วจึงยกถอยไป ฝ่ายทหารทั้งปวงก็จะเลินแล่อไว้ใจว่ามาครั้งไรมีได้รุ่น ก็จะเที่ยวชูกชันหลับนอนหาที่สบายนะจัดกระจายกันอยู่ เรายอยดูได้ห่วงที่ แล้วจะตีหักตะบึงเข้าไปเห็นจะได้โดยง่าย

นายหัพนายกองแลบทหารทั้งปวงเห็นชอบด้วย ตั้งแต่นั้นมา ก็เกรงกลัวความคิดลูกชูน ลูกชูนจึงจัดแจงทหารเตรียมไว้ แล้วแต่งหนังสือให้คนเร็วถือไปถวายพระเจ้าชูนกวนเป็นใจความว่า เห็นกำลังพระเจ้าเล่าปีหยอดลงแล้ว บัดนี้ยกถอยไปตั้งอยู่ร่มไม้ริมแม่น้ำ ในสิบห้าวันนี้เข้าพเจ้าจะขอตีให้แตกไป พระเจ้าชูนกวนเห็นหนังสือดีใจนัก จึงจัดแจงทหารเพิ่มเติมไปให้ลูกชูน

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีจึงสั่งนายหัพเรือ ให้ตั้งค่ายน้ำพอบังเรือรายลงไปในเด่นเมืองกังตั้ง ห้องกวนจึงทูลว่า อันจะให้กองหัพเรือยกเข้าไปนั้นเห็นจะไปง่าย อันจะกลับถอยมายากด้วยชินน้ำ ข้าพเจ้าจะขอไปตั้งเป็นหัพหน้าอยู่จะได้ช่วยหัพเรือง่าย พระองค์เป็นหัพหลังอยู่แล้วเห็นจะไม่เสียทีแก่ข้าศึก พระเจ้าเล่าปี

จึงว่า ทำไม่กะอ้ายชาเมืองกังตั้งมันหลวงหัวกลัวเรืออยู่แล้ว ที่ไหนจะมารบ
ก่อสังสัยเลย เรายังตั้งเข้าไปเกิด ขณะนั้นชุนนางและปรึกษาได้ว่ากล่าว
ทัดทานมีให้ไป พระเจ้าเล่าปีกมิฟัง และจัดทัพเป็นสองกอง ทัพหนึ่งให้ห้องกวน
เป็นนายกองไปตั้งอยู่ทิศเหนือ เกลือกโจผិยกมาตี ตัวพระเจ้าเล่าปีนั้นตั้งค่าย
รายไปตามแม่น้ำใกล้กันกับทัพเรือ

ฝ่ายทหารคนสุดแย่มเสาเนื้อความไปบอกโจผีว่า พระเจ้าเล่าปียก
มาหารเมืองกังตั้ง ตั้งค่ายรายไปตามริมน้ำสีลิบค่ายรายไปจัดพันเส้น และให้
ห้องกวนคุมทหารยกมาตั้งทิศเหนือทางจะมาเมืองเรา ฝ่ายพระเจ้าชุนกวนนั้น
แต่งให้ลูกชุนเป็นแม่ทัพอกรມารนด้วยพระเจ้าเล่าปี พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นก็
หัวใจและล่วงรู้ว่า เล่าปีจะเสียแก่ชุนกวน บรรดาชุนนางและปรึกษาที่นั่งอยู่
เห็น จึงทูลถามว่าพระองค์เห็นกระไร โจผีจึงว่า พระเจ้าเล่าปีไม่เข้าใจในการ
ทัพจึงตั้งค่ายไว้ในถิ่นจัดพันเส้น เมี้ยข้าคึกเข้ารับหัวท้ายจะช่วยกันได้หรือ เห็น
จะเสียที่กับลูกชุนเป็นมั่นคง เราอยู่ดูเดิม ชุนนางที่ปรึกษาทั้งนั้นยังไม่เชื่อ
ที่เดิมว่า ข้าพเจ้าจะขอจัดแหงตรະเตรียมทหารไว้ให้พร้อม

โจผีจึงว่า ลูกชุนเติ่หัพพระเจ้าเล่าปีแตกแล้ว เห็นจะไล่ติดตามเข้าไป
ถึงเมืองเสฉวน ข้างเมืองกังตั้งผู้คนก็จะเบาบาง ทหารก็จะน้อย เรายังยกเข้าตี
เค้ายังคงกังตั้ง ทำอาการดุจหนึ่งจะไปช่วยให้เข้าไว้ใจ เราจะตระเตรียมกองทัพ
ไว้ให้พร้อมจะยกไปเป็นสามทาง จึงจัดให้โจทย์เป็นนายกองคุมทหารไปทาง
ที่สูง ใจหัวคุมทหารไปทางต่างเค้า ใจลั่นคุมทหารไปทางลำกุน หั้งสามหัพนี้จะตั้ง^{ชั่มอยู่}ในแดนเราก่อน เราจะอยู่พิงคนสุดแย่ม เมื่อไรได้ห่วงที่แล้วจึงยกให้
พร้อมกัน ตัวเราจะเป็นหัพหนุนไป เห็นจะได้มีองกังตั้งโดยสะดวก ที่ปรึกษาแล
ชุนนางทั้งปวงเห็นชอบด้วย และต่างคนต่างก็ลาออกไปจัดแหงกองทัพไว้ให้
พร้อมตามสั่ง

ฝ่ายม้าเลี้ยงซึ่งเชียนແນที่ไปให้ขังเบังดูนั้น ครั้นถึงเมืองตั้งชวนกีเข้า
ไปในชั่งแห้ง เอาແນที่ซึ่งตั้งค่ายออกให้ขังเบังดู ชงเบังครั้นเห็นແນที่ตั้งนั้น
ก็ตกใจนัก จึงเอามือบนลงที่โต๊ะแล้วว่า กรรมแล้ว เห็นจะเสียแก่ลูกชุนเป็น
มั่นคง ใครซ่างคิดอ่านให้พระเจ้าเล่าปีตั้งค่ายดังนี้ให้เอาตัวมาฟ่าเสีย ม้าเลี้ยง

จึงว่า ผู้ใดจะคิดอ่านให้ตามได้ ความคิดของพระเจ้าเล่าปี่เอง ซึ่งว่าจะเสียแก่ลูกชุนนั้นท่านเห็นประการใด คงเบ็งจังบอกว่า เพราะตั้งค่ายแต่สิบค่าย ยาวไปถึงเจ็ดพัน步 เส้นนั้น ถ้าข้าศึกเข้ารบแล้วดไฟเข็นกีด จะไปช่วยกันได้หรือ ให้จัดค่ายรับเข้ามาตั้งเสียใหม่แต่พอช่วยกันได้ ม้าเลี้ยงจังว่า ข้าพเจ้าจะกลับไปเกลือกจะมีทัน ข้างพระเจ้าเล่าปี่แตกไปก่อนแล้ว มันจะมีไส้ติดตามมาถึงเมืองเสฉวนหรือ

คงเบ็งจังว่า ถึงพระเจ้าเล่าปี่แตกแล้วกีด เห็นลูกชุนจะไม่ตามมาถึงเมืองเสฉวน เพราะรังหังกลัวโจษีจะเข้าตีเอาเมืองกังตั้ง ข้างพระเจ้าเล่าปี่ ถ้าแตกแล้วเห็นว่าจะไปอาศัยเมืองเปีกเต้ อันเมืองเปีกเด็นนี้เมื่อเรียังไม่เข้ามา เมืองเสฉวนนั้น เราได้จัดแจงทหารไว้ถึงสิบหมื่นตั้งไว้ที่ตำบลล้อปักไป ปากทางจะเข้าไปเมืองเปีกเด็นนั้นกองหนึ่ง

ม้าเลี้ยงจังว่า ข้าพเจ้าก็เดินทางมาจากอีปักไป ท่านว่ามีทหารอยู่ที่นั้นกองหนึ่ง เป็นไร้ข้าพเจ้าไม่เห็นแต่สักคนหนึ่งเล่า คงเบ็งจังว่า ท่านอย่าไว้ไปเลย เมื่อไรไปถึงที่นั้นแล้วจึงจะเห็นความคิดที่คิดไว้ ม้าเลี้ยงได้ยินดังนั้น แล้วก็ขอหนังสือของเบ็งชื่นมาร์บิกลับไป คงเบ็งก์เข้าไป ณ เมืองเสฉวนจัดแจงทหารไว้พร้อม

ฝ่ายลูกชุนรู้ว่าพระเจ้าเล่าปี่ตั้งค่ายรายตามริมน้ำสิบค่าย ยาวถึงเจ็ดพัน步 แล้วเห็นทหารทั้งปวงกีดเลินเลือ ไม่เป็นอันที่จะรักษาตัวดีใจนัก จึงให้หนาวยัพนายกongเข้ามาพร้อมกันแล้วจึงสั่งว่า บัดนี้ได้ที่เรารอยู่แล้ว เราจะให้ยกเข้าไปกลางคืนตีເօາค่ายซึ่งตั้งอยู่กังหน้าให้ได้ ผู้ใดจะอาสาเข้าไปตี ยังตั้งจิตวิญญาณ เล่งทองรับว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปตีເօາค่ายให้ได้ ลูกชุนจังว่า ภรรยาสามคนอย่าไป จึงเรียกทหารผู้หนึ่งชื่อตุนอิตัน ให้คุมทหารห้าพัน.....เข้าไปตีค่าย เป้าเตียวให้ได้ในเวลาค่ำวันนี้ เราจะยกกองทัพหนุนไป ตุนอิตันก็คุมทหารไปทำตามสั่ง แล้วลูกชุนจึงสั่งซีเช้ง เตงชองนายทหารสองคน จงคุมทหารข้างละ สามพันไปตั้งกองซุ่มอยู่ริมทาง ถ้าตุนอิตันเข้าไปเรนแพข้าศึกໄล่มาให้ออกสักดู รบช่วย ข้าศึกแตกหนึ่งไปแล้วอย่าໄล่ไป ซีเช้ง เตงชองก็คุมทหารไปทำตามสั่ง

ฝ่ายตุนอิตันครั้นค่ำเวลาศึกสังัดแล้ว ก็คุมทหารให้ร้องเข้าตีค่าย ฝ่าย

หากเติยหินทหารให้ร้องเข้าตีค่าย ก็ก็อยาวนี้ร่ำร้าหราอกราว ฝ่ายดุนอิตัน ต่อสู้มีได้ ตัวก็ต้องเก้าหัณฑ์กิชั้นม้าถอยหนี เติยวายังแผลสะไนไนนายค่าย ซึ่งตั้ง อยู่ท่าลังเขานั้น ครั้นเห็นทหารกังตั้งให้ร้องเข้าตีค่ายเปาเติยวากุหราอกรากัด ทางรุน ดุนอิตันหนีไปหาพากเตียวัง สะไม่ใจก็ต่อรุน ครั้นเห็นทหารล้มตายลง มากแล้วกิชั้นม้าหนี ฝ่ายเติยบัง สะไม่ใจ หากเติยไว้ร่วมติดตามดุนอิตันไป ฝ่าย ซีเช่ง เตงของซึ่งตั้งซุ่มอยู่นั้นก็ยกอกอาทิต พากพะเจ้าเล่าปีกแทบท่านกกลับคืนไป ค่าย ซีเช่ง เตงของกิพากันกล้ามา ดุนอิตันนั้นถูกอาวุธพาลูกหากหันนั้นเข้า ไปหาลูกนูน แล้วร้องให้ขอโทษที่ตัวแตกภานั้น

ลูกชุนจึงว่า เราไม่เอาไทย เราแกลังให้ไปทั้งนี้หวังจะดูรากลังเส้นกอล พระเจ้าเล่าปีกได้เห็นแล้ว อย่างวิตกเลย เราจะต้องให้แตกไปเองได้ ซีเช่ง เตงของ จึงว่า ข้าพเจ้าเห็นพระเจ้าเล่าปีกมีทหารเรื้มแข็งติมาก จะต้องเข้าไปให้แตกกันนั้น เห็นจะยาก จะเสียทหารเป็นอันมาก

ลูกชุนได้ยินจึงหัวเราะแล้วว่า ประเพณีรุนศึกหรือจะไม่ตาย แต่ผู้มี ความคิดย่อเมื่อย้อยได้มาก ประการนั้นคงเด้งผู้มีปัญญาภัยมีได้มาตัวยเล่าปีก เมื่อนเหพบาให้ช่องจะช่วยเราให้รุ่งเรืองในพระเจ้าทุนารา แล้วให้หายหัพ นายกองทั้งปวงมา จึงสั่งให้จูเทียนเป็นนายกองคุ่มทหารไปหัพเรือ ในลำเรือนั้น บรรทุกฟางไปให้มากจงทุกคำ ฝ่ายหัพกันนั้นให้ยันต์คุ่มทหารพากหนึ่งเข้าตี หัพหางหนีอ จิวท่ายคุ่มทหารพากหนึ่งໄไปตีหางได้ ให้หัพหารมีช้าๆจากคาดได้ และเหล็กไฟมัดฟางห่อดินราะลิวใส่ใน ลามลายชนาวนอกมาต่อไปจงทุกคน พรุ่งนี้เวลาค่ำลมพัดกล้าแล้วให้หัพหารหัพนกหัพเรือพร้อมกันตีเข้าไปให้ถึงค่าย หั้งสีสิบค่ายแล้วจุดเพลิง เว้นค่ายหนึ่งจุดค่ายหนึ่ง ถ้าแม้แตกเมื่อใด ท่าน หั้งปวงเร่งติดตามจับเอาตัวพระเจ้าเล่าปีกมาให้ได้ ฝ่ายหัพหารหั้งปวงก็จัดแจง ไปตามสั่ง

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีกนั้นอยู่บนเก้าอี้ราชากรากดแจงหัพที่จะออกไปรุน ยัง มีหันแล้ว บังเกิดอัศจรรย์ธงรุนซึ่งปักแน่นอยู่นั้น ล้มมิได้พัดกิลัมลงต่อหน้า พระที่นั่ง พระเจ้าเล่าปีกตักใจจึงถามเทียกที่ปรึกษาว่า เหตุนี้ดีร้ายประการใด เทียกที่ปรึกษาจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นเหตุนี้ร้ายอยู่ เห็นว่าลูกชุนจะยกมาตีเราเป็น

มั่นคง พระเจ้าเล่าปี่จังว่า รบครั้งใดเราตีแตกไปทุกครั้ง ทหารมันตายเป็นอันมากที่นกกล้าอยู่แล้ว ที่ไหนมันจะยิ่งมาตีเรา พุดกันยังมีหันแล้ว พอท่างค่ายบนเข้ามาอกรา เห็นทหารผ่องผ่องกังตั้งยามามาก แล้วแยกกันเป็นสองทาง พวกหนึ่งไปทางเหนือ พวกหนึ่งไปทางใต้ พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังดังนี้แจ้งเร่ง กวนหัน เตียวเปาให้ออกไปดูจะเป็นการไร กวนหัน เตียวเปาที่ออกໄน่ๆ แล้วกลับมาอกรา ดูไปทิศเหนือนั้นเห็นแสงไฟเรียงรายกันไปเป็นทึ่งซึ่ง

พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังไม่แจ้งเนื้อความแน่ จึงสั่งให้กวนหันไปทิศเหนือ เตียวเปาไปทิศใต้ คุมทหารชั้งละห้าร้อยในสินดูให้ແນວ มันยกมาที่เราหรือ จะไปทิศไหนให้รีบกลับมาอกรา กวนหัน เตียวเปาคุมทหารไปตามสั่ง ฝ่ายฉันซึ่ง จิตท่ายนแห่หพบก จูเทียนนายหัพเร่อ หั้งสามนายยกมาคุมตามหุบเขา ล้วนแต่ ลมพัดกล้าแล้วกิพร้อมกันเช็บทหะวงการเรือพาภันให้ร้องรุนเข้าไปถึงค่าย แล้วอุชา เหลิงขึ้นเพรียบกัน

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปี่ครั้นได้ยินทหารให้ร้องรุนเข้ามา แล้วจุดไฟดูด้วย ลูกขึ้นเพรียบกันตั้งกันเก็ตกใจนัก จะยกไปช้ายห้างในก็มิได้ ไฟก็เกิดฉick ลมพัดกล้าแต่ละลักษณะอยู่ ทหารอยู่ค่ายเดียงซ้ายเดียงขวา ก็แยกกันมาค่าย พระเจ้าเล่าปี่เห็นยังกันหลายเป็นอันมาก พระเจ้าเล่าปี่ครั้นเห็นแหลกกำลังจะสู้รบ แล้ว ก็เข้าเม้าคุมทหารหนึ่งไปหาปองสิน ที่นี่ค่ายปองสินเล่าไฟก็ติดลูกขึ้น

ฝ่ายปองสินซึ่งมีคุมทหารหนึ่งยกมาอกราค่าย พบรี้เช่นนายทหารเมือง กังตั้งกัวหันอยู่ พระเจ้าเล่าปี่เห็นปองสินรบกับทหารผ่องผ่องกังตั้งตั้งนั้น กลัวก็ ควบม้าคุมทหารหนึ่งไปข้างทิศตะวันออก ฝ่ายซึ่งเช่นเห็นพระเจ้าเล่าปี่หนึ่งนั้นไปดังนั้น ก็ทิ้งปองสินเสีย รับตามพระเจ้าเล่าปี่

พระเจ้าเล่าปี่แต่รบพลางหนึ่งพลาสไปได้ประมาณร้อยเส้น พบร์เตงยอง คุมทหารเมืองกังตั้งสักดูรบอยู่ห้างหน้าตากันไป ก็จะหนึ่งไปช้างให้ก็ใช่ที่ แต่ รบละเอียดลักษณะอยู่ ฝ่ายเตียวเปาซึ่งพระเจ้าเล่าปี่ให้ออกไปสอดแทมดู เห็นແกร เพลิงติดมากก็รู้ว่าแตกแล้ว ก็เที่ยวหาพระเจ้าเล่าปี่ ครั้นได้ยินเสียงให้ร้องรุน กันก็รีบฝ่าหักเข้าไปดู ครั้นเห็นแต่กองแทกกระซิบไป แล้วก็พบพระเจ้าเล่าปี่ พระเจ้าเล่าปี่ก็พาภันหนึ่งไปประมาณสามร้อยเส้น พบร์เปาเตียวคุมทหารเดินมา

ก็ได้ เรรา ก้า พระเจ้า เล่า ไป กัน หนึ่ง

ฝ่าย ลาก คุ่ม ทหาร ไส ติด ตาม พระเจ้า เล่า ปี มาก ห้าง หลัง ฝ่าย เปา เติ่ง ว่า
เติ่ง วะ เปา เห็น ลอก คุ่น ไส ติด ตาม เห็น ว่า จะ หนี ไม่ พ้น จึง ทูล พระเจ้า เล่า ปี ว่า เขาย
รัก อ้วน นี้ ก็ ชื่น กกล เวลา ก็ ใจ วน ค่า แล้ว ขอ เชิญ หาน ขัน ไป อยู่ บ้าน เขาย นี่ ก่อน แต่ ถ
ข้าพเจ้า จะ วน ลอก คุ่น ของ เขาย นี่ ไม่ ให้ เข้า มา ได้ พระเจ้า เล่า ปี ก็ ชื่น ไป อยู่ บ้าน เขาย รัก อ้วน
เติ่ง วะ เปา เติ่ง วะ ก็ คุ่ม ทหาร ค่อย วน ลอก คุ่น ของ เขาย ลอก คุ่น ก็ คุ่ม ทหาร ไส ติด ตาม ขัน
ไป ใจ หัก เข้า ไป ใน เขาย เติ่ง วะ เปา เติ่ง วะ วน ไว หัก เข้า ไป มี ได้ ก็ ให้ ล้อม วง ลอย รอบ
หึง เขาย ฝ่าย พระเจ้า เล่า ปี ชื่น ไป ยิน อยู่ บ้าน ยอด เขาย ดู ไป เห็น เพลิง ย่าง ติด อยู่ แล้ว
คิด ถึง ทหาร ล้ม ตาย บืน วัน มาก ก็ ร้อง ให้

ฝ่าย ลอก คุ่น ครั้น รุ่ง เช้า แลดู เห็น หฤทัย ที่ เขาย นั้น แห้ง ห่าง สด บ้าง พอก จะ
จุด ไฟ ได้ ก็ สั่ง ให้ ทหาร ระ ดม จุด ไฟ ชื่น ไป ให้ รอบ เขาย พาก ทหาร ก็ ไป ทำ ตาม สั่ง
ฝ่าย พระเจ้า เล่า ปี แล กหาร หั้ง ปวง ครั้น เห็น ไฟ ติด คืบ มา ดัง นั้น ก็ ตก ใจ นัก คิด กัน
จะ วน แหก ออก ไป ก็ ยัง มี ตกลง กัน แต่วิ่ง วน วี ยน กัน อยู่

ฝ่าย กวน หิน ชื่น พระเจ้า เล่า ปี ให้ ให้ ไป สอด แแนว นั้น ได้ ยิน เสียง ให้ ร้อง
นัก ดู ไป เห็น แสง เพลิง ติด ค่าย มาก ดัง นั้น ก็ รู้ ว่า เสีย แก่ ข้าศึก แล้ว ก็ รับ มา ห่า
พระเจ้า เล่า ปี พาก หาร นี่ กระ จัด กระ จาย นั้น น กว่า พระเจ้า เล่า ปี นี่ ไป ทาง
ทิศ ตะวัน ตก ก็ รับ ตาม ไป พาก หาร เมื่อง กัง ตั่ง ตั่ง ล้อม รอบ เชิง เขาย แล้ว เห็น จุด
ไฟ ชื่น ดัง นั้น ก็ เข้า ใจ ว่า พระเจ้า เล่า ปี อยู่ นี่ แล้ว จึง ที่ ม้า หาก หาร ห้า เต้า ไป ชื่น บ
บ กะ ชา ครั้น พน พระเจ้า เล่า ปี ก็ กราบ ลง แล้ว ร้อง ให้ จง ว่า ข้าศึก กระ ดม ไฟ ชื่น มาก
จะ อยู่ ที่ นี่ ไม่ ได้ จะ พาก กัน ตาย เสีย ขอ เชิญ หาน ไป อาศัย อยู่ เมื่อง เปีก เต้ ก็ ได้ เห็น
จะ พัน ข้าศึก แล้ว เรา จะ ได้ เกลี้บ กล่อม ทหาร ซึ่ง แตก อยู่ ใน คง ใน ไ

พระเจ้า เล่า ปี เห็น ชลบุรี ด้วย ใจ ว่า เราก จะ วน หัก ออก ไป ใน นี่ จะ จัด ให้ รับ
หน้า รับ หลัง เล่า กวน หิน ใจ ว่า ข้าพเจ้า ขอ เป็น หัว พน ห้า ไป เติ่ง วะ ใจ ว่า ข้าพเจ้า
ขอ เป็น หัว พก กลาง เติ่ง วะ ใจ ว่า ข้าพเจ้า ขอ เป็น หัว พลัง รบ รัง ให้ พระองค์ ไป
ครั้น คิด กัน จัด แจง แล้ว ก็ ร้า กห กล ไป

ฝ่าย ลอก คุ่น แล กหาร หั้ง ปวง เห็น ดัง นั้น ก็ ขับ หาร ติด ตาม พระเจ้า เล่า ปี
รับ หนี ไป ตาม ชอก เขาย ครั้น ลอก คุ่น ไส ติด ตาม ใจ วน แล้ว จึง สั่ง หหาร ให้ ถอด เสือ

ออกเผาไฟกองไว้ตรงกลางทางที่ข้าศึกจะตามมาแน่น ฝ่ายจูเทียนซึ่งลูกชุนให้เป็นนายทัพเรือนั้น ครั้นแพ้ค่ายพระเจ้าเล่าปีแตกหนี้แล้ว ก็คุมทหารขึ้นบกริบติดตามไป ได้ยินเสียงไหร้องก้ออกสักด้านหน้าไว้ ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีกิรับหนึ่ม่าเห็นจูเทียนคุมทหารมาสักดอยุ้งชังหน้า ตกใจหนันเชื่ดจึงร้องว่า ที่นี่ราชายแล้ว กวนหิน เตี่ยงเปา ก็ขับม้าอกรอบจะแทกออกไปก้มไหว ตัวก้อถูกเกาหันท์นักลูกชุนก็คุมทหารไล่รบขึ้นมา เปาเตี่ยงกิรุบอยู่

ฝ่ายจูลงซึ่งพระเจ้าเล่าปีใช้ให้คุมทหารข้าวไว้ในเมืองเสฉวน ครั้นถึงต้นลักษณะ เห็นแสงไฟลุกขึ้นมาก ทหารวิงแตกมาบกกว่า พระเจ้าเล่าปีแตกแล้ว ก็ซึ่ม้าคุมทหารเดียวนห้าพระเจ้าเล่าปี ได้ยินเสียงไหรบล้อมกันอยู่ไม่รู้ประการใด ก็ตีม้าขับทหารหักเข้าไป ฝ่ายจูเทียนเห็นดังนั้นก็กลับหน้าอกรอบ จูลงรบหักเข้าไปครั้นได้ทิกิอาหวนแหงถูกจูเทียนแตกม้าตาย พากทหารจูเทียนก็แตกหนี้ไป จูลงจึงพบพระเจ้าเล่าปีกิพาภันหนี้ไป ข้างเปาเตี่ยง รบรังหลังนั้นทหารเมืองกังตั้งเข้าสักด้วยต่อรอบอยู่มิได้ย่อท้อ

ฝ่าย teng ของเห็นเปาเตี่ยงบีบงบอยู่ จึงลงร้องไปว่า ทหารท่านตายหน้าหนาแล้วหาเห็นไม่หรือ แล้วพระเจ้าเล่าปีเราก็จะจับตัวได้แล้ว ท่านยังจะหลงบีบอยู่ไย เร่งมาหาเราโดยดีเด็ด จะได้รอดชีวิต

เปาเตี่ยงจึงร้องตอบว่า เราเป็นทหารพระเจ้าเล่าปี เราไม่เข้าด้วยพวกมึงอ้ายชนก ถึงจะตายในที่นี้เราก็ไม่เสียดายชีวิต แล้วกิขับม้าเร่งทหารจะรบหักออกไปรบก้มไหวเหลือกำลังแค้นใจนัก จึงร้องบกอกทหารหั้งปวงว่า เราจะตายในที่นี้แล้ว กำลังแค้นกำลังเหื่อยนัก เปาเตี่ยวก่อรากโผลหตอกมาตายในที่นั้น ทหารหั้งปวงก็แตกเข้าปานหนี้ไป ลูกชุนก็เร่งทหารติดตามพระเจ้าเล่าปีไป

ฝ่ายเทียกิที่ปรึกษา ครั้นพลัดจากพระเจ้าเล่าปี ก็ขาม้าตรงไปหาทัพเรือจะให้ยกมาช่วยทัพเรือกิแตกไป พนทหารเมืองกังตั้งล้อมเข้าไว้ เทียกิสูมิได้กิเชยดคอตาย ฝ่ายปองสินรบอยู่กับซีเชง ครั้นซีเชงละไปไล่พระเจ้าเล่าปีแล้ว ก็คุมทหารรับไปบกอกหัวพองอี้น เตี่ยวงลำซึ่งตั้งล้อมชูนหวนอยู่นั้นจะให้ยกมาช่วยพระเจ้าเล่าปี ฝ่ายปองอี้น เตี่ยวงลำได้ฟังปองสินบอกว่า พระเจ้าเล่าปีแตกกิตกใจเลิกหัวพองซึ่งล้อมเมืองนั้น รับมา กับปองสินเตี่ยวหัวพระเจ้าเล่าปีไปประมาณ

รูปที่ ๑๕ พระเจ้าเล่ามืออยู่ในที่ล้อมของทหารกังตง จุล่งวนหักเข้าไปร่าย

รูปที่ ๑๖ ลากันไปตุกกองคิลาทีชงเมืองทำไว้

ทางสามร้อยล้าน พนทหารเมืองกังตั้งก์วนกันอยู่

ฝ่ายชุนหวนซึ่งอยู่ในเมืองอิเหง เห็นอ่อนเป็น เตียวหล่าเลิกท้าพไปรบกัน อยู่กับทหารเมืองกังตั้ง ก็ขึ้นมาคุมทหารออกจาเมืองเข้ารบกระหนบหลัง ฝ่าย อ่อนเป็น เตียวหล่า ปองสินสามคนเห็นท้าพมาตีกระหนบหลังตกใจนัก จึงจัดแจง กันแห่งทหารรบ ทหารก์ล้มตายเป็นอันมาก เห็นเหลือก้าลังแล้ววอนก์กุมทหาร แหกออกไก่ใต้ แล้วราพลงหนีพลาง แต่เตียวหล่า ปองสิน ส่องคนถูกเกาท์แทย์ กันในท้วน

ฝ่ายสะไม่ใชซึ่งตั้งอยู่ริมเขา ครั้นรู้ว่าพระเจ้าเล่าปี่แตกก์ขึ้นมาคุมทหาร ออกตามช่วย ไปพบจิวท่ายทหารเมืองกังตั้งขึ้นมาเข้ารบกับจิวท่าย สู้กันไปมา ไม่ถึงสิบเพลง จิวท่ายแหงสะไม่ใชตกม้าตาย ทหารทั้งนั้นก์แตกหนีเข้าดงป่าไป

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปี่แตกหนีไปถึงเมืองเปีกเต้แล้ว จึงว่าแก่ที่รีการ ทั้งปวงว่า ทหารเราหายไปเป็นอันมากไม่รู้ว่าผู้ใดล้มตายเลย ฉุล่งจึงว่า ขอเชญ ท่านอยู่ที่นี่ ข้าพเจ้าจะคุมทหารไปสืบทหาดู แล้วฉุล่งก์เร่งทหารยกไปพบงบ่น รบกันอยู่กับพวกเมืองกังตั้ง ฉุล่งขึ้นมาชับทหารเข้าไปรบพวกทหารกังตั้งแหก หนีแล้ว ฉุล่งก์พางอ่อนไปเมืองเปีกเต้

ฝ่ายนางชุนหยุนอยู่ในเมืองกังตั้ง ได้ยินเข้าลือว่าพระเจ้าเล่าปี่แหง แล้ว ทหารล้มตายเป็นอันมาก ตัวก์ตายอยู่ในที่รบ ก์สองสารร้องให้รักพระเจ้า เล่าปี่ผู้ดัว แล้วคิดว่าเกิดมาเป็นผู้หุบงจะให้มีชัยต้องถึงสองคนก์ไม่ควรน่า กับนี้ผัวสาวก์ตายแล้ว จะอยู่ไปก์เครื่องเป็นราช้อายแก่คนห้องปวง คิดแล้วก็ขึ้นหอก ขับไปรرمฝั่งแม่น้ำใจลงแม่น้ำตาย คนห้องปวงก์สรรเสริญนางชุนหยุนเป็น อันมาก

ฝ่ายทหารชาวเมืองกังตั้งครั้นตีทัพพระเจ้าเล่าปี่แตก ฆ่าพันทหาร ทั้งปวงล้มตายเป็นอันมาก ก์เที่ยวเก็บได้เลือดผ้าอาชุดเสบียงเกลี้ยกล่อมได้ทหาร ไว้เป็นอันมาก

ฝ่ายลกชุนໄล์ติดตามพระเจ้าเล่าปี่ไปโกล่ต่ำบล้อปักไป ดูไปเห็น ข้างหน้าเป็นรูปคนยืนสะพรั่งถืออาชุดอยู่มากมายนักก์คิดสงสัย จึงให้หยุดท้าพ อยู่ใช้ทหารไปสอดแแนวดูว่าจะเป็นประการใด ทหารทั้งวงศ์กล้ามกว่า จะได้

เห็นคนมีหามได้ เห็นแต่ศิลากองไว้ประมาณแปดสิบเก้าสิบกอง ลากชูนได้ยินก็คิด สงสัยนัก จึงสั่งทหารให้จับเอาชาวบ้านมาสามดutz ทหารໄ้ไปเที่ยวจับคนໄกได้ตัว มาแล้ว ลากชูนจึงถามคนไปว่า ที่นี่ผู้ใดมาทำไว้เหตุผลเป็นไร่การได ศิลาเป็น กอง ๆ อยู่ดูเป็นรูปคนถืออาวุธตั้งนี่ คนไปจิงอกกว่า ต้านลงนี้ขออภัยໄไป เมื่อ ทางเบ่งยังไม่เข้าໄไปเมืองเสฉวนนั้น ได้คุณทหารมาให้ชันศิลากอง ๆ ทำໄไว ทุกวันนี้ คำเดลลิกซึ่นก็เหมือนท่านว่า ลากชูนได้ยินดังนั้นจึงพาทหารໄได้ด้วยสามสิบคน จะ ดูให้เห็นแก่ตา ครั้นถึงจึงยินดูอยู่ข้างนอกพิจารณาดูก่อนศิลา เห็นว่างไว้เป็นที่ ของกล ลากชูนเห็นดังนั้นแล้วก็หัวเราะจึงว่า ชงเบงแกลังทำกาลอุบายนลงไว้ให้ คนกลัว แล้วก็พาทหารเดินเข้าໄไปในห่วงก่อนศิลาแล้วเที่ยวดู ทหารทั้งปวงจึงว่า เวลาไ่ายอยู่แล้วเชิญหานกลับไปเกิด ลากชูนก็ซักว่าจะกล้าเลือกมา ก็ยังเกิดพายุ หัดหนัก แล้วได้ยินเสียงเหมือนชักกระเบื้องจากฝั่ง ศิลา ก็กระแทกเก้นเป็น ประกาย ทรยูกับลิวชื่นมิดคลุ่ม แล้วเห็นเป็นคนถืออาวุธยืนช่วงหน้าแล้วมองໄไว มากมาย ไม่เห็นทางที่จะออกໄไปได้ ลากชูนตกใจนักจึงร้องว่า ที่นี่เราตายเดียว ความคิดของเบงจริงแล้ว ว่าพ่อชาติค่าเห็นตาแก่คนหนึ่งมายืนอยู่ตรงหน้าม้าสาม ว่า ท่านจะไกรออกໄไปให้พ้นจากที่นี่หรือ ลากชูนจึงว่า ท่านช่วยพาราออกໄไปให้ พ้นจากที่นี่เอานบุญเกิด ตาแก่ก็ถือไม้เท้าพาลากชูนออกໄไป ครั้นพ้นแล้วลากชูนจึง ถามตาแก่ว่า ท่านนี้ซือได อยู่ที่ไหน เหตุผลนี้เป็นประการได้ช้าพเจ้าไม่รู้เลย ขอเชิญท่านแล้วไปให้ช้าพเจ้าฟัง

ฝ่ายตาแก่จึงว่า เรายื่อศองเสงหัน* อยู่ในที่นี่ เรียนพ่อตาของเบง เมื่อ ลูกเขยเราจะเข้าໄไปเมืองเสฉวนนั้นได้ทำไว้ด้วยวิชาการความรู้ มีประดุจอยู่แปด ประดุ มีฤทธิ์มีเดชต่าง ๆ กันไม่รู้ที่จะพิรรณนาฤทธิ์ให้ท่านฟังแล้ว แม้มีพิทักษ์ ไว้ลิบหมื่นก็ไม่เท่า แต่เมื่อชงเบงจะไปนั้นสั่งเราวิรร ว่า อยู่ห้างหลังนี้จะมีพิทักษ์ใหญ่ เมืองกังตั้งหลงเข้ามา แล้วอย่าให้เรารักษาอภิภาก นี่เราเห็นก็เอ็นดูจึงชักพารา กอกมาห่วงจะเอานบุญ ลากชูนจึงถามว่า ความรู้วิชาการเช่นชงเบงทำไว้นี่ท่านรู้ หรือไม่ ตาแก่จึงบอกว่า ช้าพเจ้าไม่ได้เรียน ลากชูนได้ฟังดังนั้นคิดถึงคุณ จึงลง จากหลังม้ากราบตาแก่แล้วก็ลาไป ครั้นถึงทัพแล้วก็สรรสิริญความคิดปัญญา

* ตอนที่ ๓๓ ใช้ว่าอยู่สิ่ง

ขะเบ็งว่าต้นกไม้มีผู้ได้สมอ แล้วสังหารหั้งปวงให้กลับทัพไปเมืองกังตั่ง

หั้งปวงจึงว่า เรากิตตามพระเจ้าเล่าปี่มาถึงนี้ได้ทิ้ยแล้ว จะมากลัวก้อนศิลา จะมาละพระเจ้าเล่าปี่เสียไม่ติดตามและจะกลับไปนั้นข้าพเจ้า ไม่เห็นด้วย จะขอติดตามเอาตัวพระเจ้าเล่าปี่ให้ได้ ลูกชุนจึงว่า ใช่เราจะกลัว ก้อนศิลาจึงถอยนั้นหาไม่ได้ แต่เราเห็นว่าความคิดพระเจ้าใจผินหลักแหลม เมื่อันกับใจผู้บิดา เกลือกเขารู้ว่าเรามาตามพระเจ้าเล่าปี่ จะยกมาตีอาเมือง กังตั่งเราจะกลับไปช่วยทันหรือ ฝ่ายหั้งปวงเห็นชอบด้วย แล้วกลับคืนไปเมืองกังตั่ง ครั้นถึงแล้วลูกชุนกีเข้าไปเฝ้าพระเจ้าชุนกวนทำคำนับแล้วเล่า ความแต่หลังซึ่งได้รับแล้วติดตามพระเจ้าเล่าปี่ให้ฟังทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้าชุนกวนได้ฟังดีใจนัก เจรจา กันมิทันที่จะแล้วพอห้าร สอดแแนวอาเนื้อความนานกว่า พระเจ้าใจผีให้ยกหั้งปวงมาสามทางเป็นคน สิบหมื่น ให้โจทย์มาทางต่านบลย์สู ให้โจชิมาทางต่งเค้า ใจจั่นมาทางลำกุน ไม่รู้ว่าจะมาทำประการใด แต่ยกเข้ามาใกล้แแดนเร้อยู่แล้ว ลูกชุนได้ยินดังนั้นกี หัวเราะ จึงทูลพระเจ้าชุนกวนว่าเหมือนหมาย ข้าพเจ้าจะรับรบกับพระเจ้าใจผี เอง แล้วจัดทัพเป็นสามทัพ ให้ลิ้ห้อมคุณหั้งปวงรับทัพโจชิว ณ ต่งเค้า ให้ จูกัดกันคุณหั้งปวงรับทัพโจจั่นทางลำกุน ให้จุหวนรับทัพโจทย์ ณ ทางยี่สู แล้วว่าเราจะยกหนุนห่านไปข้างหลัง

พระเจ้าเล่าปี่ครั้นจุล่งพางอปั้นมาถึงแล้ว กีต่อกันถึงการที่รุน ครั้น แจ้งว่าหั้งปวงล้มตายดังนั้นคิดลงสารกีร่องให้ร่าไร ฝ่ายม้าเลี้ยงซึ่งขอหนังสือ ขะเบ็งกลับมาถึงกลางทางพบทหารแตกหนึ่มานกว่า พระเจ้าเล่าปี่แตกหนีไป ออยู่ ณ เมืองเปึกเต้ กีชับม้ารีบตามไป ครั้นถึงจึงคำนับแล้วทูลความซึ่งขะเบ็งสั่ง มา กับหนังสือแน่นที่นั้นถวาย พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังม้าเลี้ยงแล้วดูหนังสือจึงว่า เมื่อ เรากิตเมืองกังตั่งนี้ ขะเบ็งอาจารย์กีได้ห้าม เรามิฟังขินยกหั้งปวง จนเสียทัพ และหั้งปวงเพราประมาทเราริดেองแล้ว ครั้นจะกลับไปเมืองเสฉวนแล้ว จะเอาหน้าอะไรไปดูซึ่งเบ็งและชุนนางหั้งปวงเรายังนัก ไม่ไปเมืองเสฉวนแล้ว จึงส่งให้แต่งเมืองเปึกเต้ทำเป็นที่ช้างหน้าช้างในแล้วพระเจ้าเล่าปี่กีอยู่ในที่นั้น แต่กีมีได้เป็นสุขเลย

ฝ่ายทหารเอาเนื้อความมาทูลพระเจ้าเล่าปีว่า ห้องกนซึ่งพระองค์ใช้ให้คุณทหารไปตั้งอยู่ทิศเหนือคดอยรันหพพระเจ้าโจผิดนั้น บัดนี้เป็นชนบททางการไปเข้าด้วยพระเจ้าโจผี จะไว้ใจแก่ราชการมิได้ ขอพระองค์ให้จับบุตรภรรยาห้องกนมาจำไว้ก่อน พระเจ้าเล่าปีจึงว่า ห้องกนนั้นเราให้เข้าไปรับหพโจผี ภายหลังเราแตกหนี่มาจะเอาโทษเข้าไม่ได้ ถึงเขารู้จะตามเรามาไม่ได้ ความตายจวนตัวด้วยกันจึงคิดกลอุบายนี้อยู่ด้วยโจผิดก่อนกว่าจะได้ท่วงทีก็จะกลับมาเราเห็นห้องกนไม่เป็นชนบท ขอบแต่เลี้ยงบุตรภรรยาไว้ให้ดี อย่าให้อดอย่างกว่าเขากลับมาจึงจะขอบ

ฝ่ายห้องกนรู้ว่าพระเจ้าเล่าปีแตกแล้ว จะคืนไปหาก็ไม่ได้ด้วยความตายจวนตัว ก็คิดกลอุบายนี้หันหัวหันหางเข้าไปอยู่ด้วยโจผี ฝ่ายทหารก็พาเอารัวห้องกนเข้าไป โจผิดจึงถามห้องกนว่า เดิมท่านอยู่กับพระเจ้าเล่าปี บัดนี้คิดอะไรจะมาอยู่ด้วยเราเร่งว่าไปให้เห็นจริงๆ วน ฝ่ายห้องกนร้องให้แล้วทูลโจผิดว่า ข้าพเจ้าเป็นข้าพพระเจ้าเล่าปีใช้มาตั้งหพอยู่ ณ ทิศเหนือ ภายหลังลอกชูนตีหพพระเจ้าเล่าปีแตก ไม่รู้ว่าจะตายหรือจะเป็นประการใด ข้าพเจ้าจะกลับคืนไปก็มิได้ พวกรหารเมืองกังตั้งเที่ยวเกลี้ยกล่อมคดอยจับกุมเข้าไป ข้าพเจ้ามิสมควรไปอยู่เมืองกังตั้ง จึงคุณทหารหนี่มาพึงท่านทำราชการแล้วแต่จะโปรด

พระเจ้าโจผิดเห็นจริงด้วยดีใจนัก จึงตั้งห้องกนให้เป็นนายทหารใหญ่ฝ่ายห้องกนจึงทูลขอตัวว่า ข้าพเจ้ายังมิได้ทำความชอบที่ไหนก่อน แต่พระราชทานชีวิตไว้ไม่ฆ่าเสียนี้ก็บุญคุณหนักหนา ข้าพเจ้าจะขออยู่เป็นทหารผู้น้อยก่อน พระเจ้าโจผิดก็ยอม พุดกันยังมิทันแล้วพอทารสอดแแนวอาเนื้อความมาบอกแก่พระเจ้าโจผิดว่า พระเจ้าเล่าปีรู้ว่าห้องกนคุณทหารมาอยู่ด้วยท่านโกรธนักให้จับบุตรภรรยาห้องกนฆ่าเสียสิ้นแล้ว ห้องกนได้ยินดังนั้นจึงว่า พระเจ้าเล่าปีแตกหนี่ไป ข้าพเจ้าก็หนี่มา ต่างคนต่างไปได้ด้วยความตายจวนตัว แล้วก็ยังไม่รู้ความว่าเป็นประการใดแน่ และจะจับบุตรภรรยาข้าพเจ้าไปฆ่าเสียนั้นไม่เห็นสม

ฝ่ายพระเจ้าโจผิดได้ฟังห้องกนว่าดังนั้นเห็นชอบด้วย แล้วจึงถามกาเซี่ยงที่ปรึกษาว่า เราจะเอาแผ่นดินให้อยู่ในเมืองมือเราหั้งหมด เราจะรับพระเจ้าเล่าปีก่อนหรือ หรือจะรับพระเจ้ากุนกวนก่อนดี กาเซี่ยงที่ปรึกษาจึงทูลว่า

ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าพระเจ้าแล้วก็มีทหารดิกมีมาก แล้วคงเบ็งก์มีสติปัญญาได้ทำนุรักษ์ ฝ่ายเมืองกังตั่งเล่าหารเจ้าชุมกวนได้ลอกชูนไว้ช่วยทำนุบำรุง ทหารดิ กมาก หนทางจะไม่เกิดต่องามน่าลำบาก ฝ่ายทหารของเรารที่เข้มแข็งตั้นกัน้อยกว่าเขา เห็นจะไปปราบเอาไม่ได้ ข้าพเจ้าคิดว่า เราจัดทัพไว้ให้พร้อมแล้ว นั่ง คอมดูให้พระเจ้าเล่าภรรยาพระเจ้าชุมกวนให้นักหนา ทหารล้มตายมากอ่อนลง ตัวยังกันหั่งสองแล้ว เรายังต้องเห็นจะได้โดยง่าย พระเจ้าใจผิดจังว่า เราเห็นมี ชัยชนะแล้ว จึงให้ยกทัพไปหั่งสามทาง ท่านก็รู้อยู่แล้วทำไม่กลับมาว่าดังนี้แล้ว ถือเห็นดังนั้นเป็นໄวจังไม่ว่าแต่แรก

เล่าหัวที่ปรึกษาจังว่า แต่แรกนั้นพระเจ้าเล่าภรรยาทหารเมืองกังตั่ง แต่กทุกครั้ง ทหารเมืองกังตั่งล้มตายย่นย่อกลัวพระเจ้าเล่าภรรยา ข้าพเจ้าหั่งปวง จังชานทำนไปตีเมืองกังตั่ง บัดนี้พระเจ้าชุมกวนให้รับลอกชูนมาเป็นนายทัพ บังคับทหารหั่งปวง ลอกชูนสติปัญญาดิทิหัพพระเจ้าเล่าภรรยาแล้วแต่ นำทหารล้มตาย เป็นอันมาก พวกราชการเมืองกังตั่งก็มีน้ำใจพองฟูขึ้นด้วยนายทัพมีปัญญา ซึ่ง เราจะยกทัพไปตีเมืองกังตั่งครั้นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าลอกชูนจะแต่งทัพให้มาสกัดตีเรา ที่ไหน ๆ แห่งหนึ่งเป็นอันคง

พระเจ้าใจผิดได้ยินดังนั้นก็มิพัง จังว่าเราจะยกทัพลงไปเร่งให้หั่ง สามทัพดีเข้าไป ว่ามิทันแล้วทหารสอดแแนวอาเนื่อความไปบอกให้ทูลพระเจ้า ใจผิดว่า ชาวเมืองกังตั่งรู้ว่าท่านจะยกไปตี บัดนี้จัดให้ลิห้อมมาตั้งรับตั้งเค้า จูกัดกันตั้งรับล่ากุน จุหวนมาตั้งรับทางยีสู : ล่าหัวที่ปรึกษาได้ฟังคนสอดแแนว มาบอกจึงทูลพระเจ้าใจผิดว่า บัดนี้เมืองกังตั่งเข้ารู้ตัวแล้ว เราจะยกไปก็เห็นไม่ได้ การขอท่านงดการอยู่อย่าไปเลย พระเจ้าใจผิดมิพังให้ยกทัพลงออกไป เร่งให้ทัพหน้าหั่งสามทางรับยกเข้าไปเดนเมืองกังตั่ง

ฝ่ายจุหวนนายทหารเมืองกังตั่งซึ่งรับอยู่ยีสูนั้น รู้ว่าใจหินล่วงแדן เข้ามาแล้ว จึงจัดทหารให้ไปตั้งรับต่ำบลแม่น้ำอียนเซ แบงทหารไว้กับตัว รักษาค่ายแต่ห้าพัน ครั้นจัดทัพไปแล้วมีคนบอกว่า ใจหินใช้ทหารซึ่ง เสียงเตียวหนึ่ง จูกัดเชียนหนึ่ง ของสังหนึ่ง สามคนคุมทหารห้าหมื่นยกมาตีอยู่ ที่ต่ำบลยีสู พวกราชการจุหวนได้ยินดังนั้นตกใจนักจึงพูดกันว่า เรายังอยู่แต่

ห้ามันน้อยตัวนัก เขามาถึงห้ามิ้นเหลือก่ำลังเราระบุ ต่างคนต่างก็กลัว จูหวนได้ยินทหารหั้งปวงย่อห้อนัก จึงถือกระเบื้องแล้วถึงน้อยก์ชั่นมาก ฝ่ายทัพยกมา คำมากันน้ำหนามี สุดแต่นายทัพด้มีปัญญาแล้วถึงน้อยก์ชั่นมาก ฝ่ายทัพยกมา เหมือนมาแรก หั้งชั้นเข้าข้ามน้ำหนาบเสบียงมาตามทางไกลก่ำเลังก์เห็นล้อຍเมื่อย ล้า ฝ่ายเราเจ้าน้ำน้อยรับถึงน้อยกว่าลับเท่าเราก์ชั่น อย่าว่าแต่ใจยัน มาเพียงนี้ ถึงพระเจ้าโจผู้มาเองเราก์ไม่กลัว แล้วสั่งทหารหั้งปวงว่า จงทำ สงบเงียบอยู่เหมือนค่ายร้างไม่มีคน ชงเที่ยวก์ล้มไว้ในปาก ข้าต้องเห็นก์จะไว้ใจ เข้ามาไกล ได้ที่แล้วให้ระดมกันยิงเกาทันฑ์ ให้ร้องออกไห้ห้ามหากาให้ได้

ฝ่ายเสียงเตียว จูกัดเชียน ของสังหั้งงามน่า ซึ่งใจหันให้มา ก้าวไป ครั้นมาถึงค่ายย์สูเห็นไม่มีคนแล้วก์ขับหารเข้าตีเออค่าย พอดีกันฝ่ายใจหัน แล้วให้ร้องยิงเกาทันฑ์ระดมมา ถูกทหารล้มตายเป็นอันมาก แล้วก์ติดยกหันออกมานา ฝ่ายจูหวนเห็นได้ที่ก์ขับหารอกรุกกับเสียงเตียว ถูกันไปมาไฟมาไฟ สามเพลง จูหวนพันถูกเสียงเตียวตกม้าตาย ทหารเมืองกันตั้งไล่ฟัน เป็นได้ อาวุธแลเสบียงหั้งคุณแลม้าจับได้เป็นอันมาก ฝ่ายใจหันคุณทหารมาข้าวหลังเห็นหัพหน้าแตกลงมาดังนั้นก์ໂกรช เร่งขับหารทันหุนชั้นไป ฝ่ายท่าจะหุน ซึ่งตั้งอยู่แม่น้ำเอียนแขหันใจยินขับหารทันหุนกันชั้นมาดังนั้น ได้ที่ก์จุดประทัด สัญญาณให้ร้องออกมاسلักษณะหะหนานไว้ผ่าทหารใจหัน เล้มตายเป็นอันมาก หพใจหันก์แตกหนึ่นไป

ฝ่ายใจหันครั้นยกหัพกลับมาถึงพระเจ้าโจผู้แล้วก์รักษาหุลขอโทษ พระเจ้าโจผู้เห็นใจหันโดยนักมากดังนั้นก์อกใจ ยังมีหันจะคิดอ่านพอทหารหั้งสองทาง เอาเนื้อความมาทูลว่า ใจจันไปตั้งต่ำล้ำกุนนั้น จูกัดกันคุณทหารมาตี และใจว่าซึ่งตั้งอยู่ตั้งเค้านั้นลิห้อมยกมาตีแตกหั้งสองหัพ ทหารล้มตายเป็นอันมาก พระเจ้าโจผู้ได้ยินดังนั้นก์ทอดใจให้ถูก แล้วว่ากาเชี่ยง เล่าหัวที่ปรึกษาเขาก์ได้ หัดหานห้ามเรา หากเรานไม่ฟังจึงเสียหัพ ครั้นนี้เราริดเอง ครั้นจะยกไปแก้ด้าน เล่ากุนนี้ก์เป็นเทศการล้วน ทหารจะเกิดใช้เงินล้มตายเสีย จึงให้ยกหัพกลับคืน ไม่เมือง ตั้งแต่นั้นพระเจ้าชูนกวันกับพระเจ้าโจผู้ก็มีพยานหาภันมา

ตอนที่ ๖๖

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปีอุย ณ เมืองเบิกเต้ ตั้งแต่เสียทัพมาแล้วก็ได้ความอุปยศดส្ឋไม่เป็นอันกินอันนอนให้เดือดร้อนรำคาญใจนัก แล้วคิดถึงกวนอู เตียวหุยผู้ชายก์ตรอมใจจนเป็นใช้หนักลง อยู่มากกลางคืนวันหนึ่งพระเจ้าเล่าปีเข้าที่ จึงขับคนซึ่งนั่งรักษาตะเกียงให้ออกไปนอนเสีย และพระเจ้าเล่าปีบรรยายก์หลับไป จึงผันว่าล้มพัดตะเกียงเก็บจะดับแล้วก็มิดบันเล่า เปลวเพลิงนั้นหรี่ไม่ติดเป็นประดิษฐ์ แล้วแลบไปเห็นที่ริมตะเกียงนั้นมีคนเข้ามายืนอยู่สองคน จึงว่า เราขับให้ไปนอนก็มีไปมายืนอยู่ไย แล้วรูปนั้นกล้ายเป็นกวนอู เตียวหุยสองคนยืนเคียงกันอยู่ พระเจ้าเล่าปีจึงถามว่า น้องมหาพี่หรือ กวนอู เตียวหุยจึงทูลว่า ข้าพเจ้ามิใช่คน เป็นด้วยเดชความสัตย์ข้าพเจ้าได้ทำดีมาด้วยกันแท้หนาหลังนั้น เพพดายกให้ข้าพเจ้าเป็นเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้าคิดถึงพระองค์ จึงมาเยี่ยมมายังนี่ ไม่ข้าคอกแล้วพระองค์ก็จะไปอยู่ด้วยกัน

พระเจ้าเล่าปีก็ยืดเอามือกวนอู เตียวหุย พอตกใจตื่นขึ้นจึงร้องเรียก คนรักษาตะเกียงเข้ามาถามว่านาพิกาได้เท่าไร คนรักษาจึงทูลว่าได้สามมายแล้ว พระเจ้าเล่าปีได้ยินดังนั้นก็ทอดใจใหญ่สำคัญแన่ว่าตัวจะตายแล้ว จึงสั่งให้ทหารไปเมืองเสฉวน บอกชงเบ้งกับลิเงยมว่าเราป่วยหนักแบบจะขอเห็นหน้าจะได้สั่งความไว้ ให้รับมาทั้งกลางวันกลางคืน ม้าใช้เอาน้ำอุ่นมาในอกชงเบং ตามรับสั่ง

ชงเบংได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงให้อาเต้าพระราชบุตรผู้ใหญ่อยู่รักษาเมืองเสฉวน ชงเบংกับลิเงยมก็พาเล่า่อ แล้วลีสองคนผู้บุตรพระเจ้าเล่าปีไปด้วยครั้นถึงเมืองเบิกเต้ ชงเบংกับลิเงยม เล่า่อ แล้วลีสี่คนพาภันเข้าไป เห็นพระเจ้าเล่าปีป่วยหนักอยู่จึงกราบลงแล้วร้องให้ พระเจ้าเล่าปีเห็นก็เชิญชงเบংให้นั่งข้าง ๆ และเอามือลูบหลัง จึงว่าเราได้ทำน้ำใจให้ด้วยช่วยทำบุญบารุงจึงได้เมืองเสฉวน จะทำการครั้งไรก์สำเร็จความปราถนาหากยอันตรายมีได้ ครั้นนี้

รูปที่ ๑๖๖ ชงเบ็งเยี่ยมพระเจ้าเล่าก์กี่

รูปที่ ๑๖๗ พระเจ้าเล่าเลียนไปทางบังเบ็งทีบ้าน

ท่านห้ามมิให้ยกไปต่อเมื่องกังตั้งเรานมิฟังตึ่งดันไป จึงเสียหัวได้ความอ้ายใจสุดสูมากนัก เรายังคงบัดนี้เราระยะอยู่แล้วจึงให้ไปเช่นท่าแม่ เพราะวิตกด้วยการแผ่นดินซึ่งจะทำต่อไปข้างหน้านั้น เห็นว่าบุตรเรางามคนนี้ยังอ่อน懦 คิดนัก ถ้าท่านและเมินเสียแล้วเห็นจะชัดสน ขอท่านได้เมตตาเห็นแก่เรา อันการแผ่นดินทั้งปวงเราปลงธุระฝากไว้แก่ท่าน ท่านช่วยทำบุญบำรุงบุตรเราต่อไปเด็ด ว่าแล้วก็ร้องให้ ชงเบংได้ฟังดังนั้นคิดสงสารก็ร้องให้ จึงว่าพระองค์อย่างวิตกเลย บุตรของพระองค์สามคนนั้นช้าเจ้าจะทำบุญบำรุงต่อไป แต่พระองค์คุณล้ำที่กันยารักษารโครให้หายเด็ด

พระเจ้าเล่าเป็นอนุเอยุ่เห็เม้าเจ็ก ม้าเลี้ยงนั่งอยู่ที่นั่น จึงขับม้าเจ้าให้ออกไปแล้วตามชงเบংว่า ม้าเจ็กคนนี้ท่านยังเห็นความคิดเขาเป็นประการใด ชงเบংจึงทูลว่า ความคิดม้าเจ็กดีอยู่ พระเจ้าเล่าไปจึงว่า ท่านว่าดีเรามิเห็นด้วย เราเห็นม้าเจ็กนั้นจะจากเกินรู้นัก จะใช้ราชการไปข้างหน้าให้ท่านพิเคราะห์จังดี แล้วจึงให้หาชุนนางแล้วปรึกษาเข้ามา พระเจ้าเล่าเป็นจึงเชยันลักษณะบนราชสมบัติให้บุตรตามประเพณีกษัตริย์ส่งให้ชงเบং แล้วก็ทอดใจใหญ่จึงว่าแก่ชุนนางที่ปรึกษาว่า ท่านเห็นปวงกบเราเดิมจะตั้งตัวนั้น คิดจะกำจัดแซ่โจโน่ให้สิ้นเชิง จะบำรุงแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนแต่ แลเราจะช่วยกันทำการยังมิสำเร็จ บัดนี้กรรมมาถึงเราจะลาท่านไปแต่กลังทางก่อน แต่บุตรเรายังสามซึ่งยังอยู่จะทำการแผ่นดินสำหรับนั้น ขอฝากรหันหัวปวงช่วยทำบุญบำรุงต่อไปด้วย

ฝ่ายชุนนางที่ปรึกษาได้ยินพระเจ้าเล่าเป็นตรัสดังนั้น ต่างคนต่างร้องให้ชวนกันกรากลงแล้วจึงทูลว่า พระองค์อย่างวิตกเลย ช้าเจ้าจะทำบุญบำรุงพระราชบุตรต่อไปกว่าจะสิ้นชีวิต พระเจ้าเล่าไปได้ยินดังนั้นคิดอาลัยสงสารข้าราชการทั้งใบก็ร้องให้ จึงผันไปยุดເօມ້ອງเบংแล้วกระซิบบอกความในใจให้ฟังว่า ปัญญาความคิดของท่านนี้ไม่มีความเสมอ แล้วดีกว่าโจผีสักกิร้อยส่วน ท่านดูເօມ້ກ ທີ່ກະບຸງແພັນດີໃຫ້ເປັນສຸພວປະມານແດດ ถ้าເທິ່ນລູກເວົ້າໄໝອູ້ໃນສັຫຍືໃນธรรมทำผิดประเพณีไปไม่ฟังท่าน กີໃຫ້ທ່ານຮັກໜາເມືອງເສດວນບໍາຮຸງແພັນດີເອັນເຄີດ

ชงเบংได้ฟังพระเจ้าเล่าเป็นว่าดังนั้นก็ใจตัวสั่น ถอยลงมากราบลงกับ

แผ่นดินจนหน้าแตกโอลิทิคในแล้วทูลว่า ข้าพเจ้าคิดจะนำรุ่งบุตรพระองค์ไปกว่าจะตาย อย่าได้คิดว่าข้าพเจ้าจะเบียดเมียนบุตรพระองค์เลย พระเจ้าเล่าปี เท็นชงเบี้ยงตกใจกราบลงจนหน้าแตกโอลิทิคในดังนั้น จึงคิดว่าซงเบี้ยงนี้มีความสัตย์รักเราจริง จึงเชิญให้มาปั่นไกลแล้วร้องเรียกเล่าเอง เล่าลีผู้ลูกหังสองคนเข้ามาลูบหลังลูบหน้าแล้วว่า เจ้าค้อยอยู่ให้จดเด็ดพ่อจะขอลาแล้ว เจ้าพื้นองทั้งสามคนจะค่อยเลี้ยงรักษาภัน ถ้าชัดสนสิ่งใดไม่รู้จังไถ่ถามชงเบี้ยง เจ้าจะรักชงเบี้ยง เกรงชงเบี้ยงให้เหมือนหนึ่งบิดา แล้วให้ลูกสองคนกราบชงเบี้ยง ชงเบี้ยงเห็นพระเจ้าเล่าปีให้ลูกสองคนกราบดังนั้น จึงว่าพระองค์ค่อยวิตกสงสัยเลย ข้าพเจ้าขอเป็นข้าทำนุบำรุงบุตรพระองค์ไปกว่าจะสิ้นชีวิต

พระเจ้าเล่าปีจึงเรียกจูลงเข้ามาแล้วว่า ท่านผู้เป็นน้องได้ช่วยทำนุบำรุงเราทำการแต่ต้นเมื่อ บัดนี้เราจะลาแล้ว ท่านอยู่ภายนอกช่วยทำนุบำรุงลูกเราต่อไปเกิด จูลงได้ยินดังนั้นก็ร้องให้กราบลงแล้วทูลว่า พระองค์ค่อยได้ปารามภ์เลย ถ้ามีการสังคมรข้าพเจ้าจะขอตายก่อนพระราชนูร

พระเจ้าเล่าปีผันพักร์มาว่าแก่ชุนนางที่บริกรษาหังนั้นว่า เราป่วยหนักอยู่แล้ว ที่สั่งความทั้งปวงไว้มีทัวถังประการโดยย่า�้อยใจเลย เราขอภัยกันท่านเดิด ครั้นสั่งสิ่งความแล้วพระเจ้าเล่าปีก่อนพระองค์ลงเหనือที่แล้วก็ชาดใจตาย พระเจ้าเล่าปีอายุได้หกสิบสามปี เสวยราชย์ได้สามปี ตายเดือนหก แรมเก้าค่ำ (พ.ศ. ๗๖๖) ชุนนางและทหารหังปวงกิชวนกันร้องให้เคร้าโศกเป็นอันมาก ชงเบี้ยงจึงให้จัดแห่งการเชิญพระศพพระเจ้าเล่าปีไป ณ เมืองเสฉวน

ฝ่ายอาเต้ารู้ก็ร้องให้ออกมารับพระศพพระบิดาถึงนอกเมือง ทำค่านับแล้วรับพระศพเข้าในเมือง เชิญชันไว้ในที่สุดจอกตั้งเครื่องนุชาพระบิดาเช่นวากตามประเพณีกษัตริย์ แล้วชงเบี้ยงจึงส่งหนังสือพระเจ้าเล่าปีให้กับอาเต้า อาเต้ารับหนังสือมาอ่านดูเป็นใจความว่า พระเจ้าเล่าปีผู้บิดาให้ไว้แก่เจ้าหังสามคน ด้วยบิดาไปทำการหังนี้หวังจะกำจัดศัตรูราชสมบัติ จะนำรุ่งแผ่นดินพระเจ้าให้ยังเตาให้เป็นสุขก็ไม่ทันจะสำเร็จ กรรมมาถึงบิดาจะลาไปก่อนแล้ว เจ้าพื้นองหังสามค่อยเลี้ยงรักษาภันตามประเพณีผู้ใหญ่ผู้น้อย และอาเต้าผู้พื้นนั้นให้รักษาราชสมบัติต่อไป ถ้าชัดสนสิ่งใดจังไถ่ถามชงเบี้ยง ให้รักชงเบี้ยงเหมือนบิดา

อาเต้าครันอ่านหนังสือแล้วพิន้องสามคนกอดกันร้องไห้ ชงเบ้งจึงว่า ประเพณีแผ่นดินจะให้ราชสมบัติว่างอยู่จนสามวันก็มีควร จึงเชิญอาเต้าให้ว่าราชการแผ่นดิน ถวายราชสมบัติแลเครื่องสำหรับกษัตริย์ ถวายพระนามเรียกว่า พระเจ้าเล่าเสียน

พระเจ้าเล่าเสียนรับราชสมบัติแล้ว ตั้งชงเบ้งเป็นมหาอุปราชรักครับนับถือเหมือนบิดา แล้วก็แต่งการพระคพพระเจ้าเล่าปีตามประเพณีกษัตริย์ เชิญไปฝังไว้คำบลหุยเหลงในเมืองเสฉวน แล้วก่อกรุงประดับประดาจารึกเป็นอักษรไว้ในแผ่นศิลาหน้ากรุงนั้นว่า พระเจ้าเลี่ยดช่องเต้ แล้วให้นางอชีแม่เลี้ยงมาดูของเล่าอ่อง เล่าลีมาตั้งเป็นพระราชนารดาผู้ใหญ่

ฝ่ายมารดาซึ่งตายก่อนหน้านี้ กับนางบิญหยินแม่เลี้ยง ก็ให้รื้อกุฎិก่อประดับประดาขึ้นใหม่ ให้จารึกไว้ในหน้าศิลาว่า กรุงพระมารดาพระเจ้าเล่าเสียน เมียพระเจ้าเล่าปี พระมารดาเลี้ยงนั้นว่าเมียถัดพระเจ้าเล่าปี และขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยนั้นก็พระราชทานให้เลื่อนที่ตามสมควร แล้วพระเจ้าเล่าเสียนก็ให้ถอดคนโทชาในคุกในตะรงบรรดาที่มีอยู่ในเมืองนั้นโปรดให้ปล่อยเสียล้วน และส่วยสาการชนอนตลาดนอกเมืองในเมืองก็โปรดให้ยกเลิกเสียสามปี

ฝ่ายขุนนางข้างพระเจ้าโจผีครันรู้ว่าพระเจ้าเล่าปีตาย จึงอาเนื้อความเข้ามาทูลกับพระเจ้าโจผี พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นดีใจนัก จึงว่าพระเจ้าเล่าปีตายเห็นราชสมบัติจะว่างอยู่ไม่มีผู้ใดว่า เรายืนยกทัพไปตีເຫັນจะได้โดยง่าย กាជ័យທี่ปรีกษาจึงทูลว่า ชงเบ้งเป็นคนมีปัญญาจะไม่ลະให้สมบัติว่างอยู่ เห็นจะตั้งบุตรพระเจ้าเล่าปีขึ้นว่าราชการ ซึ่งจะยกไปตีนั้นเห็นจะไม่ได้ สุมาอี้ที่ปรีกษาจึงว่า ถึงจะมีผู้ว่าราชการก็เห็นว่าผู้คนและทหารยังไม่ปรกติ ถ้ายกไปทำการเห็นจะได้โดยง่าย พระเจ้าโจผีเห็นชอบด้วย แล้วจึงถามสุมาอี้ว่า เราจะคิดทำประการได้

สุมาอี้จึงว่า ข้าพเจ้าเห็นว่า ถึงเราจะคุณทหารยกไปให้ลื้นทั้งเมืองก็ไม่ชนะเขาด้วยทหารเรน้อย แล้วชงเบ้งก็เป็นคนมีสติปัญญา จำจะให้คิดเป็นกลอุบายยกไปท้าทาง ทางละลิบหมื่น แล้วจะแต่งหนังสือให้คนคุมช้าของเงินทองแยกกันไปจ้างให้ห่อปีเจ้าเมืองเลียวตั้งยกทหารตีเข้าไปทางด้านแซบ-

ก่วนทิศตะวันตก ให้เบังเข็อกเจ้าเมืองมันอ่องยกหหารตีเข้าไปทางເອົກຈົ່ວທີສີໃຫ້
ให้เบংคັດເຈົາເມືອງຊ່າຍທຸງຊື່ສົມຄຣມາຍູ່ກັບເຮັນນັ້ນຕີເຂົ້າໄປທາງດ່ານຊັ້ນຕ່າງທີສ
ເໜືອ ແຕ່ເມືອງກັງຕິ່ງນັ້ນກັບເຮັນເປັນອອົກນອຍໆ ຈະມີໜັນສືວິເປັນຮາຈໄມຕຣີໄປຄົງ
ຊູ້ກວນ ໃຫ້ຊູ້ກວນຍົກທາຮຕີເຂົ້າໄປທາງດ່ານກວຍເຫືຍທີສະຫຼວນອອກ ຄ້າສໍາເຮົາ
ຮາຈກາຮຕີໄດ້ເມືອງເສດວນແລ້ວ ເຮົາຈະແປ່ງແຜ່ນດິນໃຫ້ພຣະເຈົາຊູ້ກວນເປັນຄ່າຈ້າງ
ແລ້ວເຮົາຈຶ່ງແຕ່ງໃຫ້ໂຈທີນຄຸມທາຮລົບໜົນຕີເຂົ້າໄປທາງຍັງເຜັງກ່ວນຕຽບເຂົ້າໄປເອາ
ເມືອງເສດວນທີເດີຍວ ຄ້າໄດ້ໄປພຣັ້ມກັນທັ້ງໜ້າທາງເປັນຄົນຫ້າລົບໜົນຂະນີ້ ອີ່ງ
ຊູ້ເບັ້ງຜູ້ມີສົດປັບຜູ້ຄູ້ນັ້ນກີຈະແພັ້ແກ່ເຮົາ ພຣະເຈົາໂຈຜິໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນທີ່ນີ້ອັບດ້ວຍ ຈຶ່ງ
ຈັດແຈງຂອງທອງເຈັນແລ້ວແຕ່ງໜັນສືວິເໝືອສຸມາວິວໜັ້ນ ກໍາທັນດວນດິນແລ້ວໃຫ້ຄົນ
ຄຸມໄປຖຸກເມືອງ ແລ້ວສັ່ງໂຈທີນໃຫ້ຈັດເຕີຍມທາຮໄວ້ໃຫ້ພຣັ້ມ ແມ່ຄົນຄືວ້ອໜັນສືວິ
ກລັບໄປເມື່ອໄດ້ກີຈະໃຫຍກໄປເຜື່ອນັ້ນ

ຝາຍພຣະເຈົາເລ່າເສື້ຍນົກ່າງຮາຈສມບັດຍັງທາມີມເຫັນໄວ່ ຊູ້ເບັ້ງ
ມາຫຼຸງປະເທດຫຼຸນນາງທັ້ງປົງພຣັ້ມກັນ ໜີ້ນລູກສາວເຕີຍວ່າຫຼຸງເຊື່ອນາງເຕີຍວ່າຂໍ້າຢູ່ໄດ້
ສົບເຈີດປົມປັບຜູ້ຄູ້ນັ້ນລັກແຫລມດີ ກີ່ນໍາມາຕັ້ງໃຫ້ເປັນມເຫັນເຫັນແລ້ວ
ການແຜ່ນດິນນັ້ນພຣະເຈົາເລ່າເສື້ຍໃຫ້ຊູ້ເບັ້ງວ່າກ່າລົບທີ່ຫຼັດທັ້ງສິ້ນ

ຝາຍທາຮຜູ້ສົດແນມເອາເນື້ອຄວາມເຂົ້າມາຫຼຸງພຣະເຈົາເລ່າເສື້ຍນິ່ວ່າ ພຣະ-
ເຈົາໂຈຜິຈັດແຈງທາຮຈະມາຮນມືອງເຮົາ ຈະໃຫ້ຕີເຂົ້າມາເປັນໜ້າທາງ ໂຈຍີນຄຸມທາຮ
ມາຕີຍັງເຜັງກ່ວນ ເບັ້ງຕັດຄຸມທາຮມາຫັກດ່ານຊັ້ນຕ່າງ ພຣະເຈົາຊູ້ກວນຄຸມທາຮ
ມາຕີດ່ານກວຍເຫືຍ ເບັ້ງເຫັກຄຸມທາຮມາຕີດ່ານເອົກຈົ່ວ ອ່ອປົມທາຮຕີດ່ານແຫ້ນກ່ວນ
ໜ້າທາງເປັນທາຮຫ້າລົບໜົນ

ຝາຍພຣະເຈົາເລ່າເສື້ຍພື້ນໄດ້ເສວຍຮາຈສມບັດໃໝ່ໄດ້ພັ້ງນັ້ນກີ່ຕົກໃຈ ຂັນ
ນັ້ນຊູ້ເບັ້ງມີໄດ້ມາເຟ້າຫລາຍວັນແລ້ວ ຈຶ່ງໃຫ້ຄົນໃຫ້ໄປເຫຼຸມຫາຫຼຸງປະເທດຫວັງຈະຄົດ
ຮາຈກາຮ ດົນໃຫ້ຮັບສິ່ງໄປແລ້ວກັບມາຫຼຸງວ່າ ມາຫຼຸງປະເທດປ່ວຍຍູ່ເຂົ້າມາມີໄດ້ ພຣະເຈົາ
ເລ່າເສື້ຍໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກີ່ຍິ່ງທີ່ໃຈນັກ ຄຣັນຮູ່ງຫັນວັນໜີ້ຈຶ່ງໃຫ້ຕົງອຸ່ນ ເຕາເຊັງ
ທີ່ປັບປຸງສອງຄົນອອກໄປເຍື່ຍມດູມຫາຫຼຸງປະເທດປ່ວຍເປັນໄຣ ແລ້ວເລ່າຄວາມທັ້ນນີ້ໃຫ້ພັ້ງ
ດ້ວຍ ຕົງອຸ່ນ ເຕາເຊັງຮັບສິ່ງແລ້ວກີ່ໄປຄົງທີ່ນັ້ນມາຫຼຸງປະເທດ ນາຍປະຫຼຸງທ້າມໄວ້ມໃຫ້
ເຂົ້າໄປ ຈຶ່ງເລ່າໃຫ້ນາຍປະຫຼຸງພັ້ງ ແລ້ວຈຶ່ງວ່າພຣະເຈົາເລ່ານີ້ໄດ້ຝາກຫຼວະແຜ່ນດິນໄວ້ກັບ

มหาอุปราช บัดนี้มีราชการมามหาอุปราชทำป่วยอยู่ฉะนี้ไปแล้ว นายประดูเข้าไปบัดเดียวหนึ่ง ก็กลับมานอกว่ามหาอุปราชป่วยมากอยู่ ถ้าคลายพรุ่งนี้จึงจะไปได้

คงอุ่น เตาเชงได้ฟังดังนั้นถอนใจให้ญี่แล้วกลับไป ครั้นรุ่งขึ้นวันหนึ่ง คงอุ่น เตาเชงและขุนนางทั้งปวงก็ชวนกันไปค่อยอยู่ที่ประดูบ้านมหาอุปราชแต่เช้าจนเย็นไม่เห็นออกมาก ขุนนางทั้งปวงไม่รู้ที่จะว่าประการใดก็ชวนกันกลับไปคงอุ่น เตาเชงก็เอานิ้วความไปปลุกพระเจ้าเล่าเสียนทุกประการ แล้วว่ามหาอุปราช มีปัญญาเกลือกจะดูใจจึงไม่เข้ามา ขอเชญพระองค์ไปปิงจะดี พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังดังนั้นคิดสงสัยใจนัก จึงเอานิ้วความไปเล่าให้ธรรมารดาฟัง นางอซีได้ฟังดังนั้นจึงว่า พระเจ้าเล่าปีกได้ฝากธุระการแผ่นดินไว้กับของเมืองให้ช่วยทำหุบนำรุ่งเจ้าต่อไป บัดนี้มีราชการให้ทำมิเข้ามา เช้ามีปัญญาเกลือกจะดูใจว่าเจ้าจะรักเหมือนบิดารักษาหรือไม่ เชิญเจ้าออกไปหาเกิด ถ้าเข้าไม่เข้ามาแม่จึงจะออกไปกว่าสอง

พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังดังนั้นแล้วก็กลับมา ครั้นรุ่งขึ้นวันหนึ่งเสด็จขึ้นรถไปเยี่ยมมหาอุปราช ครั้นถึงนายประดูเห็นก็ตกใจ เปิดประดูให้แล้วมองนิ่งอยู่ พระเจ้าเล่าเสียนก็ลงจากรถเดินเข้าไปในประดูสามชั้น จึงเห็นมหาอุปราชนั่งตกเบ็ดอยู่ริมสระ จึงแกลงยืนนิ่งอยู่ข้างหลังมีให้เห็นแล้วจึงถามว่า ท่านตกเบ็ดสนุกหรือ ของเบ็งเหลียวมาเห็นพระเจ้าเล่าเสียนก็ตกใจทึ้งเบ็ดเสียกราบลงแล้วทูลว่า โภชชนาพเจ้าถึงตาย

พระเจ้าเล่าเสียนเห็นของเบ็งกราบลงดังนั้น จึงยืดเอามือให้ยืนขึ้นแล้วว่า ช้าพเจ้าไม่ถือโภชนาพ บัดนี้มีช่าวมาว่าโจรผู้จะยกหัวเป็นห้าทางมาตีเมืองเรา ท่านไม่แจ้งหรือจึงนิ่งเฉยเสียฉะนี้ ของเบ็งได้ยินพระเจ้าเล่าเสียนว่าดังนั้น หัวเราะแล้วเชิญนั่งที่ควรจึงทูลว่า ช้าพเจ้าตกเบ็ดนั้นคิดความดอก จะได้อาความสนุกหากได้ ซึ่งโจรผู้จะยกมาตีเมืองเรานั้นช้าพเจ้ารู้ก่อนพระองค์ อีก พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังนั้นจึงว่า ท่านจะคิดประการโดยย่าให้กัยอันตราย มาถึงเมืองเรา

ของเบ็งจึงทูลว่า โจรผู้จะยกมาครั้นนี้ถึงห้าทาง แต่สี่ทางนั้นช้าพเจ้าคิดกำจัดเสียหมดได้ไม่ พระองค์อย่าวิตกเลย ยังทางเดียวแต่ที่ชุมกวนจะยกมา

ข้าพเจ้ายังคิดความอยู่จึงมิได้เข้าไปเฝ้าพระองค์ พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังดังนั้น คิดสังสัยนักจึงถามชงเบ็งว่า ทิ้งสีทางท่านว่าจะกำจัดเสียได้แล้ว ยังแต่ทางชุนกวนนั้น ท่านจะทำประการใดข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ ชงเบ็งจึงทูลว่า บิดาของพระองค์ปลงธุระฝากข้าพเจ้าไว้ให้ช่วยท่านบูรุง ควรหรือข้าพเจ้าจะละเมินเสียแต่หากข้าพเจ้าทำการโดยลับมิให้ชู . นางแลคนหั้งปวงรู้ ซึ่งข้าพเจ้าว่าจะกำจัดเสียได้สีทางนั้น คือห่อปีจะตีมาตานແยบบังกวน ข้าพเจ้าให้มีหนังสือไปถึงม้าเฉียว ซึ่งตั้งอยู่ที่นั้นให้ค่อยสักดไว้ แลม้าเฉียวคนนี้กับห่อปีเคยกลัวกันมาแต่ก่อน เป็นเชิงจะมาทางเอ็กจิว ข้าพเจ้าได้มีหนังสือไปให้อุยເອີຍສักดูรูปไว้ แลให้ทำที่วังเวียนไว้สองข้างหั้งช้ายหั้งชา ให้ทหารคุมกันเดินเป็นພວກ ๆ เดินแต่ช้ายไปชยาแต่ชยาไปช้าย วันละเจ็ดกลับแปดกลับนั้นทุกวัน ข้าคึกเห็นว่าคนมีมากก็จะถอยไป เป็นตัดจะมาทางอันต่าง ข้าพเจ้ารู้ว่าเบ็งตัดคนนี้กับลิເງີມเป็นสายกินน้ำ สนถร่วมชีวิตจะเป็นตายด้วยกัน ข้าพเจ้าแต่งเป็นหนังสือลิເງີມไปให้เบ็งตัดถ้าเบ็งตัดเห็นหนังสือลิເງີມแล้วก็จะทำเป็นปายบิดเบือนไปสุดแต่ไม่ยกมา

โจทยินจะมาทางยังเพงกวนนั้น ทางเดินกันดารลุ่มโคลนนักมายาก ข้าพเจ้าแต่งให้จูลงคุณทหารออกไปตั้งมั่นไว้อ่ายให้ออกรบ ถ้าโจทยินเห็นจูลงไม่ออกรบดังนั้นก็จะเลิกทัพถอยไปเอง แล้วข้าพเจ้าแต่งให้กวนหิน เตียวເປາคุณทหารชาวนาออกเมืองไปสามหมื่นมิให้ผู้ใดรู้ เที่ยวตรวจสอบดแนวหั้งสีทาง ถ้าเห็นหนักไหนให้ช่วยกัน เพราะข้าพเจ้าทำไว้ฉะนี้จึงทูลพระองค์ว่าตัดได้สีทางแล้ว แต่ทางเมืองกังตั้งนั้นเห็นว่าจะไม่ยกมาเร็ว ด้วยชุนกวนรบกับโจผิดกัน จะระวังหลังอยู่ ติรายจะค่อยๆ เมื่อไรทั้งสีทางตีเข้ามาเกือบจะได้เมืองแล้ว ชุนกวนจึงจะยกมา เราย่าจะคิดกลอุบายนหคนซึ่งมีสติปัญญาไปเจรจาด้วยชาเมืองกังตั้งเห็นชุนกวนจะไม่ยกมา แต่ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูยังไม่เห็นมีผู้ใดซึ่งมีอัชณาสัยเลย

พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังความชงเบ็งชี้แจงให้ดังนั้นก็ใจนัก เหมือนกับเหพダメายกภูเขาออกจากกันห้าตาผ่องใส่ชื่น ชงเบ็งจึงแต่งของเสวยถวายพระเจ้าเล่าเสียน พระเจ้าเล่าเสียนเสวยแล้วก็ลาไป ชงเบ็งตามออกไปส่งเสด็จถึงนอกประตู บังคมแล้วตรวจดูหน้าทุนนางหั้งปวง เห็นแต่งจีมหาบอยู่

ข้างรถจึงเดินเข้าไปบุตอาชาอย่างลั่วว่า ท่านอย่าไปส่งเสด็จเลย แล้วก็พาเข้าในบ้าน

ฝ่ายชุมชนที่ตามเสด็จนั้นต่างคนต่างพูดจากันว่า เมื่อเสด็จออกจากเห็นไม่สบายนัก ครั้นมาพบมหาอุปราชแล้วก็กลับเข้าไป เราเห็นห่วงที่พระองค์ผ่องใสสดชื่นขึ้น เห็นการทั้งปวงจะไม่เป็นไรแล้ว ครั้นส่งเสด็จแล้วก็ชวนกันกลับไปบ้าน

ฝ่ายของเบี้ยงกีชวน teng jie เข้ามานั่งแล้วว่า เมืองเรากับเมืองโจดี เมืองชุมชนเป็นสียนศึกสามเส้าอยู่ เราคิดจะเอาสองเมืองมาให้เข้าแก่เรา จะยกไปปิดเขาเมืองไหหนดี เตงจี้ให้ยินดังนั้นจึงว่า เจ้านายเราเพิ่งได้ราชสมบัติยังไม่เห็นนำพระทัย ใจหารจึงไม่ประดิษต์ อนึ่งพระเจ้าโจดีมีทหารมาก เมืองกีกัวงชوانใหญ่หลวงนัก เห็นจะไปหักเขามิได้ ถ้าเราทำไม่ตรีกับพระเจ้าชุมชนก่อนแล้วจึงช่วยกันยกไปปิดเขาเมืองพระเจ้าโจดีเห็นจะได้ แต่ไม่แจ้งความคิดของท่านประการใด

ชงเบี้ยงได้ยินแล้วหัวเราะ จึงว่าเราคิดอยู่ช้านานแล้ว แต่ยังหาคนไม่ได้ เหมือนใจจึงริ่ำอยู่ เราได้ยินท่านว่าบัดนี้ต้องใจเหมือนเราคิดไว้ เห็นแต่ท่านผู้เดียวจะอาสาได้ เตงจี้จึงว่า สติปัญญาข้าพเจ้าน้อยนัก กลัวจะเสียราชการของท่านไป ชงเบี้ยงจึงว่า เราเห็นดีได้การอยู่แล้ว ท่านอย่าบิดพลิ้วไปเลย พรุ่งนี้ เราจะทูลให้ท่านไป เตงจี้รับคำแล้วก็ลาไป ครั้นรุ่งเช้าชงเบี้ยงกีเข้าไปเฝ้า แล้วทูลพระเจ้าเล่าเสียνว่า ซึ่งจะแต่งคนไปเมืองกังตั้งนั้นเห็นเตงจี้คนนี้ได้การ พอจะไปเจรจาได้เหมือนคิดไว้ พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังกีสั่งเตงจี้ให้ไปเมืองกังตั้งตามมหาอุปราชคิดไว้นั้นเด็ด เตงจี้รับสั่งแล้วก็ลาไปเมืองกังตั้ง

ฝ่ายลากชุนครั้นติหพพระเจ้าโจดีแตกหักทั้งสามทางแล้ว กลับเข้ามามีความชอบ พระเจ้าชุมชนกวนตั้งลากชุนให้เป็นใหญ่เลื่อนที่ชื่นไป แลนายทหารซึ่งมีความชอบหั้นนักได้เลื่อนที่เป็นหลั่น ๆ กันชื่นไป ฝ่ายคนใช้ช้างพระเจ้าโจดีครั้นมาถึงเมืองกังตั้งแล้ว ก็เข้าไปหาชุมชนangแจ้งความให้ฟังแล้ว ก็พาภันเข้าไปเฝ้าพระเจ้าชุมชนกวน พระเจ้าชุมชนกวนเห็นจึงถามว่า ท่านมาด้วยธุระกังวลประการใด คนใช้ชิงทูลว่า พระเจ้าโจดีใช้ช้างเจ้ามาเฝ้าพระองค์ว่า เมื่อพระเจ้า

โจษให้ยกทัพมาสามทางนั้น ใช้จะแกลงตั้งใจยกมาตีเมืองกังตั้งนั้นหมายได้ มีหนังสือของเบงไปจ้างให้ยกมาช่วย บัดนี้พระองค์ได้คิดผิดอยู่แล้ว ทรงพระกรุณาจะให้ไปตีเมืองเสฉวน จัดแจงห้าพไว้ได้สักทางแล้ว ยังแต่ทางด้านกาวยเชียงนั้นให้มาขอกองหัวพเมืองกังตั้งยกไป ถ้าตีได้มีเมืองเสฉวนแล้ว ก็จะแบ่งแผ่นดินให้กัน เป็นค่าจ้าง

พระเจ้าชุนกวนครั้นได้ฟังคนใช้แจ้งดังนั้น ก็ยังคิดตรึกตรองอยู่ จึงค่อยถามเตียวเจียว โภหงษ์ที่ปรึกษาสองคน เตียวเจียว โภหงษ์จึงทูลว่า การนี้เห็นลึกซึ้งใหญ่หลวงอยู่ ขอปรึกษาด้วยลูกชุนผู้มีปัญญา ก่อน พระเจ้าชุนกวนได้ฟังดังนั้น จึงสั่งให้หาลูกชุนเข้ามา แล้วก็เล่าความทั้งปวงให้ฟังแล้ว ตามว่าเราจะคิดประการได้ดี

ลูกชุนจึงทูลว่า พระเจ้าโจษมีท่านมากก็ดี แล้วจะให้ไปตีเมืองเสฉวนข้าพเจ้าเห็นก้าก็กันอยู่ พระเจ้าโจษียกมารบเราครั้งนั้นก็เป็นอิพยานาท กันอยู่ บัดนี้เข้าทดสอบทางไม่ตรีมาถึงเรา เราจำจะรับธุระเข้าแต่ว่าเราตรึกตรอง ดูท่วงทีก่อน เมื่อไรเข้ายกมาทั้งสักทางเข้าตีไปเก็บไก่ล้วนได้มีเมืองเสฉวนแล้วเรา จึงยกไป

พระเจ้าชุนกวนได้ฟังเห็นชอบด้วย แล้วจึงว่ากับคนใช้ว่า ทำนไปก่อน เด็ด เรายัดแจงเสบียงอาหารแล้วจะยกตามไปภัยหลัง คนใช้กราบลาแล้วก็ไป บอกความทุกเมือง ลูกชุนก็ลาออกไป พระเจ้าชุนกวนครั้นเห็นคนใช้ออกไป แล้ว จึงสั่งให้ทหารไปเที่ยวสอดแนมดูทั้งสักทาง ถ้าเข้ายกตีเข้าไปถึงไหน แล้วประการใดให้เร่งกลับมาบอก ทหารก็ไปเที่ยวสอดแนมตามรับสั่งแล้วก็กลับมาทูลว่า ห่อปีกไปตีด่านแข้นก่วน พบร้าเฉียวก็ถอยไป เน็งเช็กยกไปตีทางเอ็กจิ่ว พบรอยอี้นก็ถอยไป เน็งตัดไปถึงกลางทางแล้วกอบปวยกลับมา โจทย์นไปทางยังแหงก่วน พบรูลงก็ถอยไป ทั้งสักทางยกกลับไปหมดแล้ว

พระเจ้าชุนกวนได้ฟังคนสอดแนมมาบอกดังนั้นจึงว่ากับชุนนงทั้งปวงว่า ลูกชุนนี้มีปัญญาหน่วงหนักดี ถ้าเรามิฟังขินยกไปก็จะผิดกันชงเบงเป็นพยานาท กันเสียเปล่า

ขณะนั้นพอคนใช้เข้ามาทูลว่า เติงจิ่ม่าแต่เมืองเสฉวน เตียวเจียว

ที่ปรึกษาจึงทูลว่า เตงจี๋มาหันนี้ดีร้ายชิงเบังใช้มาเจรจาอย่าให้เรายกทัพไป พระเจ้าชุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงถามเตียวเจียว่า ถ้าเขามาเจรจาเหมือนว่าเราจะคิดว่า กระไรดี เตียวเจียวจึงทูลว่า เราจะทำแบบ cavity ให้กลัว จัดทหารให้ถืออาชัยนิ่งไว้สองข้างทาง และเอาน้ำมันใส่กระหะใหญ่ตั้งไฟไว้หน้าที่นั่งนั้นแล้วจึงให้ห้าเตงจี๋เข้ามา พระเจ้าชุนกวนได้ฟังเห็นชอบด้วยก็ให้ทำตามเตียวเจียว่า และให้ห้าเตงจี๋เข้ามา

เมื่อเตงจี๋เดินเข้ามาเห็นทำการไว้ดังนั้น ก็มิได้สะดุงตกใจกลัว หัวเราะเดินเข้าไปถึงหน้าพระเจ้าชุนกวนแล้วมิได้ก้มลงกราบตามธรรมเนียม แต่ยกมือชี้นิ้วไว้ พระเจ้าชุนกวนเห็นดังนั้นก็โกรธ จึงว่ากับเตงจี๋ว่า เป็นไรท่านจึงดูหมิ่นเราไม่กราบตามธรรมเนียม เตงจี๋จึงตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นขุนนางมาแต่เมืองใหญ่ แต่ให้ห้ามท่านเท่านี้ก็ดีหนักหนาแล้ว ทำไมจะให้กราบเจ้าเมืองน้อยเล่า พระเจ้าชุนกวนได้ฟังก็ยิ่งโกรธมาก จึงว่าเรารู้อยู่ว่าห้ามท่านช่างเจรจา ของเบังแกลังใช้มาเจรจา มิให้เรายกทัพไปตีเมืองเสฉวนจริงหรือไม่ ห่านจงแลดูอะไรตั้งไฟอยู่ในกระหะนั้นก่อน เตงจี๋ได้ฟังดังนั้นก็ไม่กลัวจึงตอบว่า ข้าพเจ้ามาหันนี้ใช้เป็นธุระจะให้ช่วยเมืองเสฉวนหนึ่นหากไม่ จะมาช่วยเมืองกังตั้งหัวจะทำไม่ตรีไว้จึงมา และคนหันปวงเล่าลือไปว่าห่านนี้มีสติปัญญากว้างขวางรักทากลัวทหาร ข้าพเจ้าดูกการที่ทำไว้หันนี้เห็นไม่สมกับปากคนเล่าลือ พระเจ้าชุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า ห่านเห็นอย่างไรจึงว่าไม่สมกับปากคนเล่าลือ เตงจี๋จึงตอบว่า ข้าพเจ้ามาแต่ผู้เดียว ห่านก็รู้อยู่ว่าจะมาเจรจา และให้ตั้งกระหะแต่งทหารเตรียมไว้ฉะนี้ดูเหมือนกลัวข้าพเจ้า

พระเจ้าชุนกวนได้ฟังเตงจี๋ว่าดังนั้นก็เห็นจริงด้วย คิดละอายแก่ใจ จึงขับทหารหันปวงไปเสีย และเรียกเตงจี๋ขึ้นนั่งเก้าอี้ จึงถามว่า เมืองโจผีกับเมืองกังตั้งนี้สืบไปข้างหน้านั้นห่านจะเห็นร้ายดีประการใดจงว่าไปให้แจ้ง เตงจี๋ได้ฟังพระเจ้าชุนกวนถามดังนั้นจึงถามว่า ห่านจะพอใจดีกับเมืองพระเจ้าโจผี หรือ หรือจะพอใจดีกับเมืองเสฉวน พระเจ้าชุนกวนจึงว่า เราคิดจะครรดีด้วยเมืองเสฉวนอีก แต่เกรงอยู่ว่าเจ้าเมืองเสฉวนยังเยาว์เกลือกจะดีไปไม่ตลอด เตงจี๋ได้ฟังพระเจ้าชุนกวนว่าดังนั้นจึงว่า ถึงพระเจ้าเล่าเสียนยังเยาว์อยู่ก็ตี

ของเบื้องมหาอุปราชเป็นหลักอยู่ ท่านผู้มีปัญญาจงดาริถูเห็นว่าไม่ตรีชั้งไหนจะยิด
ยา ประการหนึ่งพระเจ้าโจผิยกไปปีติเมืองเสฉวน ถ้าเมืองเสฉวนแตกแล้ว
ท่านว่าเมืองกังตั้งจะตั้งอยู่ได้แล้วหรือ ประการหนึ่งถ้าพระเจ้าโจผิยกมาตีเมือง
กังตั้งเล่า เมืองเสฉวนมิได้ยกมาช่วยเห็นว่าเมืองกังตั้งจะรับโจผิได้หรือ
ขอท่านดาริถูให้ครัวเดิด ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองเสฉวนกับเมืองกังตั้งเป็นไม่ตรีด
กันแล้ว พร้อมใจกันยกไปปีติเมืองพระเจ้าโจผิเห็นจะได้โดยสะดวก ข้าพเจ้าว่า
ทั้งนี้เป็นความสัตย์ ถ้าท่านว่าซ่างเจราหากแคลงอยู่ ข้าพเจ้าจะขอใจลงใน
กระหงน้ำมันพิสูจน์ตัวให้เห็นเท็จแลจริง ว่าแล้วก็ลูกเดินไปทำประดุจหนึ่งว่า
จะใจลงในกระหง

พระเจ้าชุนกวนเห็นดังนั้นก็คิดว่าจริง ตกใจวิงเข้าบุตเตงจีไว้ว่าเราเชื่อ^๔
แล้ว แล้วจะมีomaให้หนึ่งจึงว่า ท่านว่าเนื้อความมาทั้งนี้เหมือนน้ำใจเราคิดได้
ทุกลสิ่ง เชิญท่านช่วยเอาธูระไปแจ้งด้วยเดิด เตงจีได้ยินดังนั้นจึงตอบว่า เมื่อแรก
ข้าพเจ้ามานั้นท่านตั้งใจจะต้มข้าพเจ้า บัดนี้จะกลับใช้ไป ข้าพเจ้าเห็นใจท่านยัง^๕
เรวนไม่ประคติก่อน เกลือกจะผันแปรไปเล่า ข้าพเจ้าผู้ไปว่าจะมิได้ความผิดหรือ
ขอท่านได้ดาริถูให้แน่ก่อนเดิด พระเจ้าชุนกวนจึงว่า เราได้ออกว่าจ้าแล้วมิได้
กลับคืน ท่านอย่าสังสัยเลย เชิญท่านออกไปปีติกรับแขกเมืองกินอยู่ให้สบายนัก
เดิด

ครั้นเตงจีออกไปแล้วจึงว่ากับชุนนางทั้งปวงว่า เมืองเราก็ใหญ่หลวง
ผู้คนก็มาก แต่จะหาคนรู้เจราเหมือนเดิจลักษณหนึ่งไม่ได้ เตียวอุ่นได้ยินพระ-
เจ้าชุนกวนว่าดังนั้น จึงทูลว่าข้าพเจ้าจะอาสาไป พระเจ้าชุนกวนจึงว่า ซึ่งจะ^๖
อาสาไปนั้นก็ชอบใจอยู่แล้ว แต่เกรงว่าท่านจะไปเจรจาด้วยชงเบังเกลือกจะไม่ได้
เหมือนน้ำใจเรา เตียวอุ่นจึงทูลว่า ข้าพเจ้าเป็นคนเดินดิน ของเบื้องเบ็นคนเดินดิน
ไม่เท่าได้เหมือนกัน จะเกรงอะไรกับจะเอารวมไปว่าเพียงนี้ พระเจ้าชุนกวน
ได้ยินดังนั้นก็ชอบใจ ให้พระราชทานรางวัลแก่เตียวอุ่น แล้วสั่งให้เตียวอุ่นไป
เมืองเสฉวนด้วยเตงจี เตียวอุ่นรับรางวัลแล้วก็ตามหาเตงจี พากันมาตามรับสั่ง

ฝ่ายชงเบังครั้นใช้ให้เตงจีไปเมืองกังตั้งแล้ว จึงทูลพระเจ้าเล่าเสียกว่า
ใช้เตงจีไปครั้งนี้เห็นจะได้ราชการ ตีร้ายเมืองกังตั้งจะใช้คนดีมา กับเตงจีเป็น

มั่นคง เรายังไห้รับเข้าให้ดีเด็ด ถ้าเขามาถึงแล้วพระองค์ให้หมายพระราชทาน ให้กินแล้วขันออกไปที่อยู่ ข้าพเจ้าจะพูดกันกับเข่าต่อภายหลัง แล้วทูลว่า ทหารเรายังน้อยอยู่ ถ้าว่าเราเป็นไม่ตรีดีกันกับเมืองกังตั้งแล้ว ฝ่ายโจษก็ไม่ยกมาตีเมืองเรา เราจะจะยกไปตีเมืองเบ้งเช็กเจ้าเมืองมันอ่องได้แล้ว จึงจะค่อยคิดเอาเมืองโจษ ถ้าได้เมืองโจษแล้วทำไม่กับเมืองกังตั้งก็จะอยู่ในเมืองเรา พระเจ้าเล่าเสียนเห็นชอบด้วย ชงเบ้งก็ลาไป พอทหารเอานี้อความเข้ามาทูลว่า เมืองกังตั้งใช้เตียวอุ่นมากับทรงจี้ พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้นก็ให้หาเตียวอุ่นกับทรงจี้เข้ามา ครั้นแตงจี้ เตียวอุ่นเข้ามาถวายบังคมแล้วส่งให้เอารี้ดมาให้กิน แล้วจึงว่าท่านเห็นอยามาเชญไปอยู่ที่ตีกรับแขกเมืองให้สบายนก่อนเด็ด เ teng jie เตียวอุ่นก็ลาออกไปตามรับสั่ง

ครั้นรุ่งเช้าชงเบ้งก็ให้หาทรงจี้ เตียวอุ่นมา แล้วเชญให้นั่งที่สมควร จึงสั่งให้ยกโต๊ะมาให้ทรงจี้ เตียวอุ่นกิน แล้วชงเบ้งจึงว่าครั้นพระเจ้าเล่าปีเมื่อยังเสด็จอยู่นั้น ยกทหารไปเมืองกังตั้งเป็นอิริยาบทผิดกัน บัดนี้พระองค์ก็ดับสูญแล้ว พระเจ้าเล่าเสียนผู้บุตรได้เสวยราชสมบัติต่อมานานทุกวันนี้ ที่พระเจ้าเล่าปีทำ การผิดกันมาแต่หนหลังนั้น อย่าให้พระเจ้าชุนกวนถือโภชนาบาทถึงพระเจ้าเล่าเสียนเลย จะได้เป็นทางพระราชไม่ตรีมีธุระลิ่งในอกถึงกัน จะได้ช่วยกันกำจัดโจษ ท่านจะเอานี้อความนี้ไปแจ้งให้พระเจ้าชุนกวนฟัง เตียวอุ่นได้ฟัง ชงเบ้งว่าดังนั้นจึงตอบว่า พระเจ้าชุนกวนหาผู้พยาบาลไม่ ท่านอย่าสังสัยเลย ข้าพเจ้าจะเอาคำขอท่านไปแจ้งให้พระเจ้าชุนกวนฟัง ชงเบ้งจึงสั่งให้ทรงจี้กลับไปด้วยเตียวอุ่น เตียวอุ่น ทรงจี้ได้ฟังดังนั้นก็ลาไป ครั้นถึงเมืองกังตั้งก็บอกเข้าไปให้ทูลพระเจ้าชุนกวน พระเจ้าชุนกวนรู้ก็สั่งให้หาเตียวอุ่น ทรงจี้เข้ามา ทรงจี้เตียวอุ่นเข้ามาทำคำนับแล้วเตียวอุ่นจึงทูลว่า พระเจ้าเล่าเสียนกับชงเบ้งว่ากล่าวเห็นสุจริต พระองค์อย่าได้แคลงเลย จะได้เป็นทางไม่ตรีกันสืบไป แล้วเล่าความให้ฟังทุกประการ พระเจ้าชุนกวนครั้นได้ฟังเตียวอุ่นว่าดังนั้นก็ชื่นชมยินดีนัก สั่งให้ยกโต๊ะมาให้ทรงจี้ เตียวอุ่นกิน ทรงจี้ครั้นกินโต๊ะแล้วก็ลาพระเจ้าชุนกวนกลับไป ตั้งแต่นั้นมาเมืองกังตั้งกับเมืองเสฉวนก็เป็นไม่ตรีดีกันไป

ฝ่ายคนสอดแนมเอานี้อความเข้าไปทูลพระเจ้าโจษ ว่าเมืองกังตั้งกับ

เมืองเสฉวนให้คนไปมาถึงกันเป็นไม่ตรีดกันไปแล้ว พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่ที่ปรึกษาหั้งป่วงว่า เมืองกังตั้งกับเมืองเสฉวนเป็นไม่ตรีดกันแล้ว ดิร้ายจะยกกองทัพบรรจบกันมาตีเมืองเรา เราจะนิ่งอยู่ฉะนี้มีได้ เราจะยกไปตีอาเมืองกังตั้งซึ่งตัดศีกเสียก่อน ชนผีที่ปรึกษาจึงทูลว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองเรากว้างชวางใหญ่หลวงแต่คนน้อยอาหารก็น้อย ของดีให้ทำนาสักสิบปีก่อน ได้อาหารมากแล้วจึงยกไป

พระเจ้าโจผีได้ยินชนผีว่าดังนั้นก็โกรธ จึงว่าความคิดท่านเหมือนเด็กน้อย เรายื้ออยู่ว่าเมืองเสฉวนกับเมืองกังตั้งไปมาหาสู่ถึงกัน แล้วก็จะยกมาตีเมืองเรา ควรหรือจะอยู่ท่านาถึงสิบปี เราไม่ฟังแล้วจะเร่งยกไปตีอาเมืองกังตั้งเสียก่อน สุมาอี้ที่ปรึกษาจึงทูลว่า หนทางจะไปเมืองกังตั้งนั้นแม่น้ำก็มาก ยากที่จะข้ามทหาร ขอพระองค์แต่งเรือแล้วยกทัพหลวงตีเข้าไปอาปากน้ำชีวฉุนแล้วตีอาเมืองน้ำดี จึงทรงเข้าไปตีอาเมืองกังตั้งเห็นจะได้โดยง่าย พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นเห็นชอบด้วย จึงสั่งให้แต่งเรือรบใหญ่ยาสิบวนบรรทุกคนได้สองพันลิบล่า เรือรบอย่างน้อยสามพันล่า ให้มีม้าใส่เรือไปสำหรับตัวนาย ให้เร่งรัดทำหั้งกลางวันกลางคืน เจ้าพนักงานก็ไปเร่งรัดทำตามรับสั่ง

ขณะนั้นโจผีเสวยราชสมบัติได้ห้าปี (พ.ศ. ๗๖๗) ครั้นถึงเดือนสิงหาคม ก็ไปตีเมืองกังตั้ง พระเจ้าโจผีจึงให้หาขุนนางและทหารหั้งป่วงมาปรึกษา ครั้นมาพร้อมแล้วจึงสั่งให้ใจนั่นคุณทหารเป็นหัวหน้า ให้เตียวเลี้ยว เตียวคับกันบุนเพง ซิหลงสีคนนี้คุณทหารเป็นกองสอดแนม เคauth ลิยอยสองคนนี้คุณทหารเป็นปีกชัยขวา โจชัยคุณทหารเป็นหัวหน้า เตียวจี เล่าหัวเป็นที่ปรึกษาในทัพหลวง และเกณฑ์ทหารยกทัพยกไปด้วย เข้ากันหั้งหัวเพื่อเป็นทหารสามสิบห้ามี ให้สุมาอี้ยุรักษามีอง ครั้นจัดหัวพร้อมได้ฤกษ์แล้วพระเจ้าโจผีก็ยกไป

ฝ่ายทหารคนสอดแนม เอาเนื้อความเข้าไปทูลพระเจ้าชุนกุนว่า พระเจ้าโจผียกทัพยกหัวเพื่อเป็นอันมาก ตีเข้ามาปากน้ำชีวฉุนจะขึ้นมาเมืองน้ำดี พระเจ้าชุนกุนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงถามที่ปรึกษาหั้งป่วงว่า โจผียกทัพมาครั้นนี้เราจะคิดประการได้

โภทยหงที่ปรึกษาจึงทูลว่า เราจะแต่งทัพไปตั้งรับไว้ ณ เมืองน้ำดีก่อน

อนึ่งเมืองเสฉวนกับเรา ก็เป็นไม่ตรีกันแล้ว จะจะมีหนังสือไปถึงชงเมืองห้าพมาช่วย ให้ยกมาทางด่านอันตั้งสกัดติพระเจ้าโจผีเห็นศึกจะไม่ถึงเมืองเรา พระเจ้าชุนกวนได้ฟังจึงว่าการนี้เห็นใหญ่หลวงอยู่ จะจัดผู้โดยกทพไปนั้นไม่เห็นด้วย ถ้าให้ลากชุนยกไปเห็นจะรับได้ และท่านจะให้ชอกองห้าพเมืองเสฉวนมาช่วยนั้นเราเห็นชอบด้วย แล้วแต่หนังสือสองให้คนใช้ถือไป ณ เมืองเสฉวน

โภคหงษ์ที่ปรึกษาจึงทูลว่า เมืองเกงจ้วเป็นที่สำคัญอยู่ จะให้ลากชุนและเมืองเสียนนั้นมาได้ พระเจ้าชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงปรึกษาว่าเราจะแต่งให้ผู้โดยกทพไปดี ซึ่งจึงทูลว่าข้าพเจ้าขออาสายกกองห้าพไปตั้งอยู่เมืองน้ำฉี แม้พระเจ้าโจผียกมาจะอกรบจับตัวมาถวายให้ได้ พระเจ้าชุนกวนได้ฟังยินดีนัก จึงแต่งให้ซึ่งเป็นนายห้าพคุณทหารยกไปตั้งอยู่ ณ แม่น้ำฉี ครั้นซึ่งยกไปตั้งอยู่ ณ แม่น้ำฉีแล้ว จึงสั่งทหารทั้งปวงให้จัดธงเที่ยวทำไว้ให้มาก

ฝ่ายชุนเสียวหลานพระเจ้าชุนกวน จึงเข้ามาว่าแก่ซึ่งว่า พระเจ้าโจผียกกองห้าพมาฟากซ้างโน้น ข้าพเจ้าจะขอทหารลักห้าหมื่นข้ามไปตีให้แตกไปให้ได้ ซึ่งจึงว่า จะข้ามไปนั้นไม่เห็นด้วย พระเจ้าโจผียกมา มีห้าหารดี ๆ มากนัก ที่จะยกไปรบฟากซ้างโน้นนั้น จะเอาเม่น้ำไว้หลังไม่ชอบ เราคิดไว้ว่าถ้าพระเจ้าโจผียกมาเราจะตีให้แตกไป ชุนเสียวได้ยินจึงว่า ห่านสิแคลลงอยู่แล้วไม่ยกไปฟากซ้างโน้นได้ ข้าพเจ้าจะขอคุณทหารของข้าพเจ้าข้ามไปรบ ด้วยท่าทางฟากซ้างโน้นข้าพเจ้ารู้อยู่ล้วน ซึ่งได้ยินดังนั้นจึงห้ามชุนเสียวมิให้ไปถึงสองครั้งสามครั้ง ชุนเสียวก็ไม่ฟัง ซึ่งโกรธจึงว่า พระเจ้าชุนกวนตั้งให้เราเป็นนายห้าพบังคับทหารทั้งปวง เรายากล่าวห่านมิฟัง จึงสั่งทหารให้อาดั้วชุนเสียวมัดไปฆ่าเสีย ทหารก็มัดเอชุนเสียวออกไป

ฝ่ายบ่าชุนเสียวครั้นเห็นเขามัดนายอกรมาดังนั้นก็ตกใจ จึงชั่นมารีบเข้าไปทูลพระเจ้าชุนกวนตามเหตุทั้งปวง พระเจ้าชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจชั่นมารีบมาถึงพอทหารซักดานอกจะพื้นชุนเสีย พระเจ้าชุนกวนจึงร้องห้ามว่าอย่าเพ่อพันก่อน ทหารได้ยินดังนั้นก็ตกใจยังดานไว้ พระเจ้าชุนกวนจึงให้แก้มัดชุนเสียวออกเสีย ชุนเสียวก็กราบลงแล้วร้องให้ จึงทูลความซึ่งว่ากล่าวกันนั้นให้ฟังทุกประการ พระเจ้าชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เอชุนเสียเข้าไปค่าย

ฝ่ายซีเช่งเห็นพระเจ้าชุนกวนเข้ามาดังนั้น กราบลงแล้วเชิญเสด็จขึ้นนั่งที่สมควร เหลียวไปเห็นชุนเสียเว้ามาด้วยก์ໂກຮ ຈຶ່ງຫຼວງພຣະອອກສັ່ງໃຫ້ ຊັພເຈົ້າເປັນນາຍທັພັນກັບທ່ານທັງປວງ ທຸນເສີຍຜິດມີຝັ້ນບັນກັບ ຊັພເຈົ້າໃຫ້ມ່າເສີຍ ທ່ານພຣະອອກໄປປລ່ອຍເສີຍເລ່າ ພຣະເຈົ້າຫຸນກວນຈຶ່ງວ່າ ທຸນເສີຍໄມ່ມີຄວາມຄົດ ຈະເອາ ແຕ່ກໍາລັງແຮງໄປປວນ ສົ່ງໄມ່ຝັ້ນບັນກັບທ່ານນັ້ນກິຜິດອູ່ ແຕ່ເຮົາຂອ້ວິຕຸນເສີຍໄວ້ ຄົ້ງທີ່ເດີ ຂື່ເຊົ່າຈຶ່ງຫຼວງວ່າ ຜູ້ຂໍມີຝັ້ນບັນກັບນາຍທັພະນາຍກອງດັ່ງນີ້ ໃຊ້ຊັພເຈົ້າ ຈະໃຫ້ມ່າເສີຍຕາມລໍາພັງໃຈທາມໄດ້ ເປັນປະເພີນມາແຕ່ໂປຣານ ແລ້ພຣະອອກຈະມາ ຂອໂທະຫຸນເສີຍປລ່ອຍເສີຍຕັ້ງນີ້ ດັ່ງຜູ້ອື່ນຈະທຳຜິດໄປຂ້າງໜ້ານີ້ຈະໃຫ້ຊັພເຈົ້າທ່ານ ປະກາດ

ພຣະເຈົ້າຫຸນກວນຈຶ່ງວ່າ ທຸນເສີຍທຳຜິດທ່ານໃຫ້ມ່າເສີຍນັ້ນແຮກເທັນດ້ວຍອູ່ ແລ້ວ ແຕ່ພໍເຮົາເມື່ອຈະຕາຍນີ້ໄດ້ຝາກຝັ້ນຫຸນເສີຍຜູ້ນຸ່ງຕາ ເຮົບຄໍາຈຶ່ງມາຂອງໂທະຫຸນເສີຍທັງນີ້ເໜີອນທ່ານເທັນແກ່ເຮົາເດີ ຂື່ເຊົ່າໄດ້ຝັ້ນພຣະເຈົ້າຫຸນກວນວ່າດັ່ງນັ້ນກິຍົກໂທະກວາຍ ພຣະເຈົ້າຫຸນກວນຈຶ່ງຮ້ອງສ່ົງຫຸນເສີຍໄທເຫັ້ນໄປກຽນຂື່ເຊົ່າ ຝາຍຫຸນເສີຍໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກິໂກຮໄມ່ທ່າມຮັບສ່ົງ ແລ້ວຮ້ອງວ່າ ຊັພເຈົ້າຈະຂ້າມໄປປວນພຣະເຈົ້າໂຈືຟິ ຝາກໂນິນທ່ານໜ້າມມີໄປປວນ ຄວາມຄົດທ່ານດັ່ງນີ້ຊັພເຈົ້າຫາເກຮັງໄມ່ ພຣະເຈົ້າຫຸນກວນໄດ້ຍິນກິໂກຮຈຶ່ງຫຸນເສີຍໄທດ້ອຍອອກໄປ ແລ້ວວ່າກັບຂື່ເຊົ່າວ່າ ທຸນເສີຍນີ້ ຂ້ວັນກັກທ່ານຍ່ອຍ່າໃຫ້ມັນແລຍ ວ່າເທົ່ານີ້ແລ້ວພຣະເຈົ້າຫຸນກວນກົກລັບໄປ

ຝາຍຫຸນເສີຍກົກລັບອອກມາຄົດແຄ້ນໃຈນັກ ຄົ້ນແລາຄໍາກົງທ່ານຂອງຕັ້ງສາມພັນຂ້າມຝາກໄປຄອຍຊັ້ນຄົກອູ່ ທ່ານສອດແນມຮູ້ເອາເນື້ອຄວາມເຂົ້າໄປປວນອກຂື່ເຊົ່າວ່າ ທຸນເສີຍຍກທ່ານຂອງຕັ້ງຂ້າມຝາກໄປແລ້ວ ຂື່ເຊົ່າໄດ້ຝັ້ນດັ່ງນັ້ນກິຕກໃຈກລວງວ່າ ຈະເສີຍກາຣ ຈຶ່ງສ່ົງໃຫ້ເທັງຂອງຄຸມທ່ານສາມພັນຍກຂ້າມຝາກໄປໜ່ວຍຫຸນເສີຍ

ຝາຍພຣະເຈົ້າໂຈືຟິກັບພມາຄົງຕໍ່າລົກອອກແຫລງ ແມ່ນ້ານີ້ກວ້າງຈຶ່ງດາມໂຈຈິນນາຍທັພහັນວ່າ ແລ້ໄປຝາກຂ້າງໂນິນເທິນຄ່າຍຕັ້ງອູ່ ທ່ານຈະມີສັກເກ່າໄຣໂຈຈິນຈຶ່ງຫຼວງວ່າ ຊັພເຈົ້າແລ້ໄປມີເຫັນຄ່າຍຄູ ແມ້ຄນອູ່ກີຈະມີຮັງເທິຍວັນປັກເປັນສໍາຄັນ ພຣະເຈົ້າໂຈືຟິຈຶ່ງວ່າ ເກລືອກເຫົາຈະທຳກລອຸນາຍກະໄຮກຮມັງ ແລ້ວກີ່ຂັ້ນຍັງທີ່ສູງໜ້າ ເຮົວບຸດຸໄປກີ່ໄມ່ເຫັນຄົນ ຈຶ່ງຜົນໄປວ່າກັບເລ້າຫ຾ທີ່ປີກ່າຍວ່າ ອູ້ໄປໄມ່ເຫັນຄົນແລ້ວເຮົາ ຂ້າມໄປເດີທ່ອງ ເລ້າຫ຾ ເຕີວິຈຶ່ງຫຼວງວ່າ ເກຮູ້ອູ່ວ່າເຮົາກົກອງທັພມາ ຄວາມຮົວເຫຼື່ອ

จะไม่จัดแจงอุกมารบไม่เทินสม ด้วยจะมีคนอยู่ ขอให้ห้องอยู่ดูสักสามวัน ก่อน แล้วจึงจะใช่ให้ทัพหน้าข้ามไปดู พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นเห็นชอบด้วย จึง ส่งให้หยุดทัพก่อสมอไว้ ครั้นเวลาค่ำแล้วไปก็มิได้เห็นแสงเพลิง

ฝ่ายซีเช่นรู้ว่าพระเจ้าโจผีกามา จึงส่งทหารให้อา房มาผูกเป็นรูปหุ่น ใส่เสื้อให้สีต่าง ๆ กันให้มาก แล้วปักธงเทียวยรายไปแต่เมืองน้ำฉีให้ตลอดไปถึง เชือกเทา ให้แล้วแต่ในเวลาค่ำวันนี้ ทหารก็ไปทำตามสั่ง

ฝ่ายพระเจ้าโจผีหยุดทัพอยู่ ครั้นเข้าหมอกลงหนักเวลาสายหมอกหาย แล้ว และไปเห็นค่ายคุณชงเทียวเติมไปก็ตกใจ จึงปรึกษากันที่จะเข้ารบ ว่า ยังมีทันชาดค่า พอก็กลมพายุพัดหนักคลื่นใหญ่ คนจะยินทำการก็ไม่ตรง ตัวเรือโจผีปั๊มจะล่ม ใจจันนายทัพหน้าเห็นเรือพระเจ้าโจผีจวนล่มดังนั้น จึงให้ บุนเพ่งเอารือเข้าช่วย พระเจ้าโจผีก็ลงเรือบุนเพ่ง ถอยไปหยอดอยู่ในคลองที่ลับ ลุม เรือรับแต่กล่มประมาณสามลิบล่า

ฝ่ายซึ่งเบังครั้นแจ้งในหนังสือพระเจ้าชุนกวนบอกมาของกองทัพไปช่วย ดังนั้น จึงอาเนื้อความทูลพระเจ้าเล่าเสียนแล้วว่า ขอให้ชูล่งคุณทหารยกไปช่วย ตามพระเจ้าชุนกวนบอกมา จุล่งได้ฟังดังนั้นก็ลาไปจัดแจงทหาร แล้วก็ยกกอง ไปทางด้านยัง peng กวน จะไปตีเอาเมืองเชียงอันแน่พระเจ้าโจผี

ฝ่ายทหารสอดแนมอาเนื้อความเข้ามาบอกพระเจ้าโจผีว่า ชูล่งคุณ ทหารยกมาทางด้านยัง peng กวน จะเข้ามาตีอาเมืองเรา พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้น ยิ่งตกใจนักจึงส่งให้ถอยทัพกลับไปเมือง ทหารทั้งปวงรู้รับสั่งแล้วก็ถอยทัพ กลับไป ฝ่ายซีเช่นรู้ว่าพระเจ้าโจผีถอยทัพแล้วก็ขับทหารลงเรือรบไล่ติด ตามพระเจ้าโจผี พระเจ้าโจผีครั้นเห็นทัพเรือเมืองกังตั้งไล่ติดตามมาดังนั้นก็ ตกใจนัก จึงคิดว่า จะburnหน้ากีรตะวังเมืองหลัง จะหนีไปทางเรือเล็กอ้อม จึงสั่ง ทหารทั้งปวงว่าอย่าล้ายแก่ข้าวของเลย ถึงเรือนทั้งปวงนั้นก็เผาเสียเด็ด เร่ง ขึ้นบกยกไปให้ถึงเมืองโดยเร็ว ทหารทั้งปวงก็จอดเรือจะขึ้นบกบ้าง จุดไฟเผา เรืออยู่บ้าง

ฝ่ายชุนเสียวชิรชัชคุณทหารดึงดันมาหนึ่น เห็นพระเจ้าโจผีถอยทัพเผาเรือ ขึ้นบกดังนั้นก็จุดประทัดให้ร้องขับทหารรับหักเข้าไป ขณะนั้นทหารพระเจ้าโจผี

ครั้นเข้าคีกรับเข้ามาทางบกดังนั้นหากใจนักกลับตัวไม่ทันถูกอวุญบ้าง ใจน้ำตาย เป็นอันมาก แล้วหารซึ่งขึ้นบกได้ก็ต่อรับ ครั้นพระเจ้าโจปิชั่นมาได้แล้วก็พากันหนีไป

ฝ่ายตรงซึ่งยกทหารมาช่วยชุนเสียวนั้น ครั้นเห็นพระเจ้าโจปิแตกขึ้นบก ชุนเสียวนไล่รับเร้าดังนั้นก็จุดประทัดให้ร้องขับทหารเข้าสักดกลงไว้ เตียวเลี้ยวนาวยทหารพระเจ้าโจปิเห็นแดงของรบเข้ามาดังนั้น ก็ขับทหารเข้าต่อรับ เดงของก็ยิงเกาทันฑ์มาถูกบันเอวเตียวเลี้ยว ซึ่งลงเห็นเตียวเลี้ยวถูกเกาทันฑ์ดังนั้น ก็ขับม้าออกไปช่วยรบลงถอยพลางพาพระเจ้าโจปิหนีพ้นไปได้ ทหารเมืองกังตั่งซึ่งໄลติดตามเก็บได้อาชเรือรบข้าวของฝากหารโจปิล้มตาย เป็นอันมาก แล้วนายหัวนายกองก็พากันกลับคืนมาเมืองกังตั่ง พระเจ้าชุนกวนกี พระราชทานรองวัดให้ตามบ่าเหนือความชอบ

ฝ่ายเตียวเลี้ยวซึ่งถูกเกาทันฑ์ ครั้นไปถึงเมืองพิษเกาทันฑ์กลุ่มขึ้น เตียวเลี้ยวก็ตาย พระเจ้าโจปิเคร้าโศก แล้วสั่งเจ้าพนักงานให้จัดแจงแต่งการศพ เตียวเลี้ยวไปผสังไว้ตามบรรดาศักดิ์

ตอนที่ ๖๗

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสียนเสวยราชย์ได้สามปี (พ.ศ. ๗๖๘) ชงเบี้งช่วยทำนุบำรุงบ้านเมือง harm ใจผู้ร้ายไม่ ข้าวปลาอาหารกับบริบูรณ์ อาณาประชาราชภูมิ ก็อยู่เย็นเป็นสุขทั้งแผ่นดิน ทหารเที่ยวสอดแแนวอาเนื้อความเข้าไปทูลพระเจ้าเล่าเสียนว่า บัดนี้ยังคิเจ้าเมืองเกียมเหลง จูโพเจ้าเมืองโคลกุน โกรเตงเจ้าเมืองอาดจุน สามเมืองไปควบคิดกับเบ็งเช็กเจ้าเมืองมันอ่อง ยกทหารลิบหมื่นมาบนเมืองเอียงเฉียง ได้มีองเอียงเฉียวจะยกมาตีอาเมืองเรา บัดนี้อ้วองค้างเจ้าเมืองเอียงเฉียงกับลิคี กงโจ สามคนนี้ยังรบป้องกันเมืองอยู่ แต่ข้าพเจ้าเห็นเมืองเอียงเฉียงจะเสียอยู่แล้ว

พระเจ้าเล่าเสียนครั้นได้ฟังก็ตกใจ จึงว่ากับชงเบี้งว่า เราจะคิดประการใดดี ชงเบี้งจึงทูลว่า เพราะอ้ายเจ้าเมืองสามคนไล่ชองเรารอกเป็นหนอนเบ็งเช็กจึงดูหมิ่นยกทหารมารบແດນเรา ครั้นจะจัดให้ผู้โดยกอกอกไปรบก็ไม่เห็นใคร ข้าพเจ้าจะยกไปเอง พระเจ้าเล่าเสียนจึงว่า ท่านจะยกอกอกไปรบทั้งโน้นแล้ว ฝ่ายพระเจ้าใจผิด พระเจ้าชุนกวนรู้จะยกมาตีเมืองเราจะทำประการใด

ชงเบี้งทูลว่า เมืองกังตั้งเป็นไมตรีกับเราแล้วเห็นจะไม่มา ถึงมาตราว่า จะยกมาเล่าพวกราตั้งอยู่เมืองเปีกเต้ปากทางมา เห็นพอจะรบลกชุนทหารเมืองกังตั้งได้ ฝ่ายพระเจ้าใจผิดเล่าก็ยกไปรบเมืองกังตั้ง ทหารพระเจ้าชุนกวนฆ่าพันทหารเสียเป็นอันมาก ยังจะจัดแจงทหารอยู่เห็นจะไม่ยกมาได้ อนึ่งค่านยันตั้งเล่าม้าเฉียวกีคุ่มทหารตั้งรักษาอยู่ ฝ่ายกวนหิน เตียวเปากีคุ่มทหารเที่ยวตรวจตราอยู่พระองค์อย่าได้วิตกเลย ข้าพเจ้าจะยกไปรบ ได้เบ็งเช็กแล้วจึงจะคิดทำการด้วยพระเจ้าใจผิด ฉลองคุณพระเจ้าเล่าปีสิบไป

พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังดังนั้นก็ถือจึงว่า การทั้งนี้สุดแต่ท่านจะคิดเด็ดองเลียนที่ปรึกษาจึงว่า ท่านจะยกไปรบเบ็งเช็กนั้นข้าพเจ้าเห็นทางกีไกลกันดารผิกิร้ายความใช้กีมาก อนึ่งเมืองเอียงเฉียงซึ่งเบ็งเช็กยกมาบนนั้นเหมือนคนเป็นใช้

ไม่สู้หนักนัก พอจะให้แต่سانุคิษย์เจ้ายังไประกษา ก็จะหาย ซึ่งตัวท่านจะไปนั้น ข้าพเจ้าเห็นไม่ควร ขงเบ้งจึงว่า ท่านว่ามาทั้งนี้ก็ควรอยู่ แต่เราเห็นว่าคนในที่นั้นเป็นคนป่าหานมีความคิดรู้จักผิดและชอบไม่ จะให้ผู้อื่นยกไปนั้นเห็นมันจะไม่ เกรงกลัว เราจึงจะยกไปเอง แต่ওงเลี้ยนว่ากล่าวทัดทานถึงสามครั้งขงเบ้งก็มิ พัง ขงเบ้งจึงทูลพระเจ้าเล่าเสียนว่า พระเจ้าใจผิดแตกกลับไปเมืองแล้ว จะขอให้ หาจุล่ำมาเป็นนายกองทัพไปด้วย พระเจ้าเล่าเสียนเห็นชอบด้วย ขงเบ้งก็สั่ง ทหารม้าใช้ถือหันสือไปถึงจุล่ำกลับมา และขงเบ้งก็พาจุล่ำเข้าไปภ่วยบังคมลา พระเจ้าเล่าเสียน และออกไปจัดกองทัพอยู่่นอกเมือง จึงตั้งให้จุล่ำ อุยเอี่ยน สองคนเป็นนายกองทัพ องเปงกับเตียวอึกคุณทหารเป็นปีกชัยขวา เจียวอ้วน คุณทหารเป็นสารวัตตรวจตรา ปีชูย ตั่งเคียด อ้วนเคียนสามคนนี้เป็นที่ปรึกษา และหารในกองทัพห้าสิบหมื่น

ฝ่ายกวนสกลูกกวนอูเมื่อครั้งเสียเมืองเกงจิวนแหกหนีไปป่วยอยู่ ณ บ้านเภาแก่ ครั้นหายไข้แล้วจะเข้ามาเฝ้าพระเจ้าเล่าเสียน เดินมาได้ยินเข้าพูด กันว่าขงเบ้งจัดแจงทัพ กีเข้าไปทางขงเบ้งแจ้งเนื้อความให้ฟังตามหนาหลัง ขงเบ้ง เห็นกวนสกไปว่ากล่าวดังนั้นรำลึกขึ้นได้ตื้ใจนัก จึงว่าเมื่อเสียเมืองเกงจิวนได้ เห็นกัน คิดว่าล้มตายเสียแล้ว บัดนี้ท่านมาก็ดีแล้ว จึงตั้งกวนสกให้เป็นนายทัพ หน้า บอกหนังสือเข้าไปให้พระเจ้าเล่าเสียนทราบแล้วก็ยกไป

ฝ่ายยังคีซึ่งไปเข้าด้วยเบ้งเชกนั้น ครั้นรู้ว่าขงเบংยกทัพมาจึงคิดกัน และจัดทหารเป็นสามทัพ ยงคีคุณทหารไปทางกลาง จูโพคุณทหารไปทางซ้าย โ哥เตงคุณทหารไปทางขวา และโ哥เตงแต่งให้จากพื้นคุณทหารเป็นกองหน้ายกไป ก่อน ฝ่ายขงเบংครั้นยกทัพมาใกล้เมืององเฉียง พบวงกพื้นคุณทหารออกมา ตั้งนั้น จึงให้อุยเอี่ยนคุณทหารอกรอบ อุยเอี่ยนซึ่ม้าชับทหารเข้าไปแล้วร้องว่า อ้ายชนถมีเร่งกลับใจเสียใหม่จึงจะพ้นตาย จากพื้นเมืองได้ตอบประการได้ชับม้าเข้า รนด้วยอุยเอี่ยนเป็นสามารถ อุยเอี่ยนก็ทำเป็นควบม้าหนี จากพื้นไม่ทันรู้กลัก ชับม้าໄล่ติดตามไป

ฝ่ายเตียวอึก องเปงปีกชัยขวา ครั้นเห็นจากพื้นໄລอุยเอี่ยนเข้ามา กี ชับทหารรับกระหนาบเข้าไปล้อมวงเข้าไว้ และจับได้ตัวจากพื้นมัดเข้าไปให้ขงเบং

ซึ่งเบี้ยครั้นเห็นท่ามัดจากพันเข้ามาดังนั้นดีใจนัก จึงสั่งให้แก้มัดจากพันออก เสียแล้วให้ยกโต๊ะมาให้ปากพันกิน ครั้นกินแล้วซึ่งเบี้ยจึงถามว่า ทำนเป็นท่าร ใครใช้มา งานพันจึงบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นท่ารของโภเตง ซึ่งเบี้ยได้ยินดังนั้นจึง ว่า โภเตงคนนี้ซื้อตรงนัก เรารู้อยู่ว่าหาเป็นชนถไม่ เพราะอ้ายยงค์โภกไป อ้อนหวานว่ากล่าว โภเตงจึงหลงไปตามลิ่มมัน เรายจะปล่อยท่านให้ไปบอกโภเตง ให้มาหาเราโดยเด็ดจึงจะพันโทช งานพันดีใจนักกราบลงแล้วก็ลาไป ครั้นถึง โภเตงจึงเล่าเนื้อความให้โภเตงฟังทุกประการ แล้วว่าอันนี้ใจซึ่งเบี้ยนั้นดีนัก โภเตงได้ฟังงานพันว่าดังนั้นจึงว่าขอบใจ ซึ่งเบี้ยนั้นใจดีจริง

ฝ่ายยงค์ครั้นรุ่งเช้าเข้ามา ณ ค่ายโภเตงจึงถามว่า วานนี้งานพันยก ออกไปรบกับซึ่งเบี้ย ซึ่งเบี้ยจับได้ตัวไปแล้วทำไม่จึงกลับมาได้แล้ว โภเตงจึงบอก ว่า ซึ่งเบี้ยน้ำใจดีนัก จับงานพันได้แล้วไม่ผิดเสียปล่อยมา ยังค์ได้ฟังดังนั้นก็ ตกใจ จึงว่า ซึ่งเบี้ยมีความคิดแกล้งปล่อยงานพันมาครั้นนี้หวังจะทำให้เราผิดกัน โภเตงได้ยินยงค์ว่าดังนั้นเชื่อบ้างไม่เชื่อบังคิดคลางแคลงใจอยู่ พอท่ารเข้า มาบอกว่าอุยเอี่ยนคุ่มท่ารอยกรรมเรอา

ยงค์ได้ฟังดังนั้นก็โทรศกัลบไปค่าย แล้วคุ่มท่ารอออกไปรบอุยเอี่ยนสู้ กันเป็นสามารถ ยงค์เสียทีก์แตกขับม้ากลับมาเข้าค่าย อุยเอี่ยนเห็นท่าพยังค์ แตกดังนั้นก็ขับม้าไล่ติดตาม ครั้นไม่ทันแล้วก็กลับคืนไปค่าย ซึ่งเบี้ยจึงสั่งท่าร หั้งปวงว่า ในสามวันนี้ถ้าเข้าคีกะยะกอกรรมเรอย่าให้ท่ารเรอาอกรบ

ฝ่ายยงค์ครั้นรุ่งเช้าแล้วก็ขับท่ารอออกไปชวนรบถึงหน้าค่าย ซึ่งเบี้ยก็ มิได้ขับท่ารอกรรมเรบึงสามวัน ครั้นครบสามวันแล้วซึ่งเบี้ยจึงสั่งเติยาเอ็ก องเปงเป็นบีกซ้ายขวาว่า พรุนนี้ทำนจงคุ่มท่ารไปตั้งชุมอยู่ในป่าหั้งสองข้างทาง ถ้ายังค์ โภเตงยกมาแล้วเร่งรบกระหนบจับท่ารหั้งสองเหล่ามาให้ได้ แล้ว ทำพูดจาอาการให้มันรู้ว่า พากโภเตงถึงจับตัวได้ก็ไม่ผิดเสียจะปล่อยไป ถ้า พากยงค์แล้วจับได้จะให้ผ่าเสีย

ฝ่ายยงค์ โภเตงครั้นรุ่งเช้าก็จัดแจงคุ่มท่ารไปเป็นสองทาง ครั้นถึง ค่ายซึ่งเบี้ยแล้วขับท่ารอให้ร้องเข้ารบ ซึ่งเบี้ยครั้นเห็นโภเตง ยงค์ยกทัพมาเป็น ส่องทางดังนั้น จึงให้อุยเอี่ยนคุ่มท่ารอกรรมเรหั้งสองทาง อุยเอี่ยนชั้นมากอก

รูปที่ ๑๑๘ ชงเมืองยกพัจฉะไปรุนเมืองเชือก กรณีสกเข้ามาหา

รูปที่ ๑๑๙ จูถ่งกับอุยເວຍນອກຕາງຈັບຄນ

มาแล้วจัดทหารให้รบゴเตงพวงหนึ่ง รบยังคิพวงหนึ่ง และอุยเอียนกีขับม้าเข้า รบด้วยゴเตง ยังคิเป็นสามารถ ยังมีหันแพ็ชนะกัน พอเตียวເວັກ อองเปง ทหารกองซุ่มสองข้างทาง ให้ร้องยกออกมาล้อมกระหนาบเข้าไว้กำพันทหารゴเตง ยังคิล้มตายเป็นอันมาก และจันได้ทหารทั้งสองพวงจึงทำร้องบอก เพื่อนกันว่า จันได้ทหารゴเตงอย่าให้ฆ่า ถ้าเป็นทหารยังคิจะฆ่าเสียเด็ด และกี มัดทหารเหล่านั้นพาไปให้ชงเม้ง ณ ค่าย

ชงเม้งเห็นดังนั้นกีใจนัก จึงสั่งให้ทหารพวงยังคิเข้ามาก่อน ชงเม้ง จึงถามว่า เอ็งเป็นนำของใคร ฝ่ายทหารยังคิได้ยินดังนั้นกีตกใจนัก จึงคิดว่า ครั้นจะบอกไปตามจริงเล่าเขาก็จะฆ่าเสีย จึงพร้อมกันกราบลงบอกกว่า ข้าพเจ้า เป็นทหารゴเตง ชงเม้งได้ยินดังนั้นกีให้แก้มัดเสีย และจึงว่าเอ็งเป็นทหารゴเตง และเราไม่ฆ่า ถ้าเป็นทหารยังคิจะฆ่าเสีย และสั่งให้ยกเหล้าข้าวมาให้กินแล้วกี ขับปล่อยไป จึงสั่งให้อาหารพวงゴเตงเข้ามาแล้วจึงถามว่า เอ็งเป็นนำผู้ใด ทหารゴเตงจึงบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นทหารゴเตง ชงเม้งได้ยินดังนั้นจึงสั่งให้ แก้มัดออกแล้วให้อาหารเหล้าข้าวให้กิน จึงว่ากูปล่อยมึงไปครั้นนี้อย่าได้กลับมารบ ถ้ากลับมารบจันได้จะให้ฆ่าเสีย และสั่งความไปให้บอกゴเตงว่า ยังคิรู้ตัวกลัว ความผิดใช้คนให้มาหารเรว่า จะขอตัดเอาศีรษะゴเตง จูโพมาให้เราห่วงจะแก้ โทษซึ่งทำผิดมาแต่หลัง เรายอดเดือดว่าゴเตงเป็นคนชื่อตรองนัก เอ็งเร่งเอาความ ไปบอกนายให้ระวังตัว ทหารゴเตงกราบแล้วกีรับไป ครั้นถึงเวลาความที่ชงเม้ง ว่าหนั่นบอกให้ゴเตงฟังทุกประการ

ゴเตงได้ฟังทหารมาบอกดังนั้นกีสะดึงตกใจ จึงสั่งคนใช้ไปค่อยระวัง ณ ค่ายยังคิเข้าจะคิดอ่านประการใด คนใช้กีไปตามสั่ง ฝ่ายทหารยังคิรับ ชงเม้งปล่อยมาถึงค่ายแล้ว เอาเนื้อความบอกให้เพื่อนกันฟังว่า ชงเม้งน้ำใจดีนัก และว่าครั้นนี้พวงเราได้อาศัยชื่อゴเตงจึงรอตัวพันความตาย คนใช้ゴเตง ได้ยินทหารยังคิพูดกันดังนั้น กีเอาเนื้อความมาบอกゴเตงทุกประการ กอเตง ได้ยินดังนั้นกียังสั่ยอยู่ จึงใช้ทหารไปสอดแแนวดู ณ ค่ายชงเม้ง ว่ายังคิจะ ใช้ให้คนไปว่าประการใดบ้าง

ฝ่ายชงเม้งจึงสั่งทหารทั้งปวงว่า ให้สอดแแนวจับตัวทหารゴเตงมาให้ได้

เมื่อได้ตัวแล้วมัดมาส่งเรานั้นให้แกลงว่ามันเป็นทหารยังคี ทหารรับคำแล้วก็รายกันไปเที่ยวสอดแ昏ตามสั่ง ครั้นพบทหารโกเตงจับมัดเข้ามาแล้วแกลงพูด กันว่า อ้ายนี่ทหารยังคี ทหารต้องมัดกีเดียงว่า ข้าพเจ้ามิใช่น่าวยังคี ว่าเท่าไร ทหารชงเบ็งกีมิฟัง จึงพาเอาตัวไปบอกชงเบ็งว่า ข้าพเจ้าจับได้ทหารยังคีมา

ชงเบ็งได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้แก้มัดออกแล้วจึงว่า ยังคีนายของเอ็งใช้ให้ คนมาหากู นัดไว้ว่าในสี่วันจะตัดศีรษะโกเตง จูโพมาให้กู แล้วเหตุใดจึงเกิน สัญญาไปเล่า กูไม่ผ่านมีมั่งแล้วจะปล่อยให้ถือหันสือไปให้ยังคี ให้เร่งตัดศีรษะ โกเตง จูโพมาให้กูตามสัญญา จึงเชยันหนังสือส่งให้แล้วปล่อยไป แล้วชงเบ็งจึง เชยันเป็นหนังสือของจูโพให้มาใส่หีบเก็บไว้ลับหนึ่ง ทหารโกเตงพันตายแล้วก็ ตีใจรับเอาหนังสือรับไปถึงค่าย จึงเอาหนังสือส่งให้โกเตงแล้วเล่าเนื้อความให้ พังทุกประการ

โกเตงเห็นหนังสือแล้วฟังทหารบอกดังนั้นสำคัญว่าจริงกีกรชนัก จึงว่า แก่กางฟันว่า เราราทำการซื้อตรงต่อมิตรควรหรือเขากลับจะทำร้ายเราเล่า เราจะ คิดกระไรดี งานฟันจึงว่า เราราทำการที่ผิดหันนี้ เพราะยังคีอ่อนหวาน่ากล่าว บัดนี้ชงเบ็งรู้อยู่แล้วจับได้ไม่ผ่านเสียกลับปล่อยมานับว่ามีคุณต่อเรา ครั้นเราจะ ทำการผิดไปอีกเล็กกีไม่ควร นานไปเห็นไม่พ้นความตาย เราจะคิดอ่านตัดเอา ศีรษะยังคีไปให้ชงเบ็งจึงจะแก่ความผิดได้

โกเตงได้ฟังดังนั้นเห็นชอบด้วย จึงว่าทำการไรจึงจะได้ศีรษะยังคี งานฟันจึงว่า ถ้ากระนั้นเราจะลงแต่งโต๊ะแล้วให้ไปเชญมาให้กินโต๊ะ ถ้ายังคี ตรงต่อเรารู้อยู่ก็จะมาโดยดี ถ้าไม่มาเห็นว่าคิดคดเป็นแท้แล้ว กีเชญท่านยกเข้าตี ข้างหน้า ข้าพเจ้าจะเข้าตีข้างหลังจับตัวตัดเอารศีะไปให้ชงเบ็งให้จงได้ โกเตงได้ ฟังดังนั้นเห็นชอบด้วย จึงสั่งให้แต่งโต๊ะแล้วให้ทหารไปเชญยังคีไปกินโต๊ะ ทหารกีไปเชญยังคีตามสั่ง

ยังคีได้ฟังดังนั้นก็คิดส่งสัยแคลลงว่าโกเตงจะทำร้าย จึงว่าป่วยห้องอยู่ ไม่ได้ ทหารเอานือความไปบอกโกเตงตามค่ายยังคีว่า โกเตงกรชนัก จึงว่า แก่กางฟันว่า มันคิดร้ายเราแน่จริงแล้ว ครั้นเวลาค่ำโกเตงคุมทหารไปข้างหน้า ค่าย งานฟันนั้นคุมทหารเข้าตีข้างหลังค่าย เสียงทหารโกเตงให้ร้องรบกระหนาบ

เข้าไปอี็อิ่ง ทหารยังคึพวงที่ซึ่งเบ้งปล่อยมาหนึ้นเห็นโกเตงรบเข้ามา ก็ชวนกันคิดถึงคุณโกเตงกลับเป็นใจเข้าด้วยโกเตง แล้วมาฟันทหารยังคือลมม่านซึ่งในค่าย

ฝ่ายยังคีเห็นโกเตงยกมารบ และทหารในค่ายเป็นใจไปเข้าด้วยดังนั้น ก็ตกใจนัก เห็นจะสู้มีได้แล้วก็ซึ่งม้าควบหนี้ออกไปทางหลังค่าย พองากพันคุุมทหารเข้าตีทางหลังนั้นพบยังคี งานพันขับม้าໄล่เอาทวนแหงถูกยิงคีตกม้าตายแล้วตัดเอาศีรษะยังคีไป ฝ่ายทหารยังคีทั้งนั้นก็เข้าด้วยโกเตงล้วน โกเตงกีพาทหารทั้งสองพวงและศีรษะยังคีไปให้ชงเบং แล้วคำนับตามธรรมเนียม ชงเบংครั้นเห็นโกเตงเอาทหารและศีรษะยังคีเข้ามาก็สมความคิด จึงทำเป็นโกรธแล้วร้องสั่งทหารให้อาตัวโกเตงไปฆ่าเสีย

โกเตงได้ยินชงเบংว่าดังนั้นก็ตกใจจึงว่า ข้าพเจ้าคิดถึงคุณจึงตัดเอาศีรษะยังคีมาให้ท่าน เป็นไรท่านจึงจะให้ฆ่าข้าพเจ้าเสียเล่า ชงเบংได้ฟังดังนั้น จึงหัวเราะแล้วว่า จูโพให้มีหนังสือมาถึงเราว่า ท่านกับยังคีคงกันกินน้ำสนถไว้ว่าจะร่วมชีวิตเป็นตายด้วยกันแล้วคิดร้ายต่ออย่างคี ท่านกลับไปบอกจูโพว่า จะเข้ามาหาเราโดยดินนักล้วนว่าเราจะสงบสย ท่านจะทำการไม่สนใจ จึงแกล้งตัดเอาศีรษะยังคีมาทั้งนี้หวังจะให้เราเชื่อ ถ้าท่านเห็นเรารวใจแล้วจึงจะทำร้ายเราต่อภัยหลังนั้นเรามีรู้เท่าหรือ แล้วโยนหนังสือซึ่งเขียนไว้นั้นไปให้โกเตงดู

โกเตงเห็นหนังสือจูโพดังนั้นสำคัญว่าจริงก็ตกใจนัก เอาเมื่อบอกเข้าแล้วว่า จูโพมันซึ่งข้าพเจ้าจึงแกลงให้หนังสือมาทั้งนี้ หวังจะให้ท่านฆ่าข้าพเจ้าเสีย ท่านอย่าเพ่อเชื่อมันก่อน ชงเบংจึงว่าท่านว่ามาทั้งนี้เราหาเห็นจริงไม่ เมื่อไรได้ตัวจูโพมาแล้วเรารวจึงจะเห็นจริง โกเตงจึงว่าท่านอย่าสงบสยเลย ข้าพเจ้าจะขอไปเอาศีรษะจูโพมาให้ท่านจงได้ ชงเบংจึงว่า ถ้าท่านว่าดังนั้นเราจะปล่อยให้ท่านไปดูที่หนึ่งก่อน ถ้าได้ศีรษะจูโพมาแล้วเรารวจึงจะเห็นจริง แล้วก็ยอมให้โกเตงไป โกเตงกราบลงแล้วก็ลากซึ่งเบংไป โกเตงกับงานพันกีคุุมทหารตรงไป ณ ค่ายจูโพ

ฝ่ายจูโพครั้นรู้ว่าโกเตงมาดังนั้น ก็ซึ่งม้าออกมารับถึงนอกค่าย และยืนพูดกันอยู่บนหลังม้า โกเตงจึงว่าแก่จูโพว่า ทำไมท่านจึงเขียนหนังสือไปให้ชงเบং แกลงจะให้ชงเบংฆ่าเราเสียนั้นทำดีแล้วหรือ จูโพได้ยินโกเตงว่าดังนั้น

ก็ตกละสิ่งไปคิดจนนอยู่มิทันว่าประการใด จากพันยินม้าอยู่ช้างหลังแหงด้วยทวนตกม้าตาย โภเตงจึงร้องประการแก่ทหารทั้งปวงว่า อย่าตื่นตกใจให้มาเข้าอยู่กับเราหั้งสิ้น ถ้าผู้ใดไม่เข้าด้วยจะฆ่าเสีย เหล่าทหารทั้งปวงออกมารบลงแล้วก็ยอมเข้าอยู่ด้วยโภเตงหั้งสิ้น โภเตงก็ตัดอาศีรษะจูโพแล้วคุมทหารนั้นไปให้ชงเบ้ง ชงเบংครั้นเห็นโภเตงพาเอาทหารกับศีรษะจูโพมาดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ขอบใจนักหนาเราเห็นความจริงท่านแล้ว จึงตั้งให้โภเตงเป็นเจ้าเมืองเอ็กจ์ จากพันยินปลัด ให้วากล่าวคุณทหารหั้งสามเมือง

ฝ่ายเบংเช็กซึ่งคุณทหารมาล้อมเมืองเองเฉียงอยู่นั้น ครั้นรู้ว่าชงเบংยกมา และโภเตงม่ายคีแลจูโพเสีย แล้วพาทหารกลับไปเข้ากับชงเบংนั้นก็ตกใจสั่งให้เลิกหัพดอยกลับไปเมือง

ฝ่ายอ้องค้างเจ้าเมืองเองเฉียง ครั้นเห็นบังเชึกถอยหัพไปดังนั้นก็ออกไปค่านับรับชงเบংเชญเข้าไปในเมือง ชงเบংจึงถามอ้องค้างว่า ท่านครองเมืองอยู่นี้ได้ผู้ใดเป็นหัวบริษัทาริอ อ้องค้างว่าข้าพเจ้าได้ลิคิคันนี้เป็นหัวบริษัทาริ ชงเบংจึงถามลิคิว่าท่านอยู่เมืองนี้ยังรู้แห่งทางจะไปเมืองมันอ่องหรือไม่ ลิคิจึงบอกว่า ทางไปเมืองมันอ่องนั้น ข้าพเจ้าได้เคยไปมาอยู่ ที่จะขัดสนน้ำท่านนั้น ข้าพเจ้ารู้อยู่ จึงเอาแผนที่ออกแบบให้ชงเบংดู ชงเบংครั้นเห็นแผนที่แล้วก็ดีใจ จึงว่าลิคิรู้แห่งทางเราจะเอาไปด้วย

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสียนครั้นชงเบংยกไปแล้ว จึงให้ม้าเจ็กคุณลิ่งของเครื่องเสบียงไปพระราชทานชงเบং ครั้นถึงเมืองเองเฉียงก็เข้าไปทางชงเบং กระทำค่านับแล้วเอาสิ่งของพระราชทานให้ จึงเล่าเนื้อความตามรับสั่ง ชงเบংรับของพระราชทานแล้วแจกนายหัพนายกของหั้งปวงแล้วถามม้าเจ็กว่า เป็นไรท่านจึงนุ่งขาวห่มขาวมาฉะนี้ ม้าเจ็กจึงบอกชงเบংว่า ม้าเลี้ยงพี่ชายข้าพเจ้าเป็นใช้ตาย ชงเบংได้ฟังก็คิดเสียดายแล้วปราศรัยถามม้าเจ็กว่า เราจะยกไปปีติเมืองมันอ่องครั้นนี้คิดประการได้จึงจะดี ม้าเจ็กจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าชาวเมืองมันอ่องนั้นเป็นคนน้ำใจเชิงกระดังนัก ไม่รู้จักเจ็บจักอาย ถึงมาตราว่าจะตีแตกไปดีร้ายมันก็จะยกมาใหม่ ถ้ามิทันรู้คิดแต่ว่าชนมันแล้วจะกลับยกไปburnพระเจ้าใจดี ช้างนี้มันก็จะยกไปปีติอาเมืองเรา จำจะทำจงสาหัสให้มันแกร่งกลัวจงหนัก

ก่อนจึงจะกลับไปได้

ซึ่งเบี้งได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ท่านว่านั้นหมายเรคิดไว้ แต่เมื่อจะไปนั้นเราจะเอาท่านไปด้วย จึงตั้งม้าเจกเป็นนายทหารตรวจตราในกองทัพแล้วก็ยกไป

ฝ่ายเบี้งเชิญครั้นรู้ว่าซึ่งเบี้งยกทัพล่วงเข้ามาในแคน จึงให้หากมหัวน เจ้าเมืองลำกิก สุนาเจ้าเมืองมิทอง หัวยหล่าเจ้าเมืองไห่อ้า สามคนนี้เข้ามาแล้ว จึงว่า บัดนี้ซึ่งเบี้งยกทัพล่วงเข้ามาถึงแคนเมืองเรา เราจะให้ท่านหั้งสามคนยกทัพออกไปรับเป็นสามทาง กินหัวนคุ่มทหารห้ามมีนายกออกไปรับทางกลาง สุนา คุ่มทหารห้ามมีนายกทัพออกไปรับทางข้างซ้าย หัวยหล่าคุ่มทหารห้ามมีนายกออกไปรับทางข้างขวา ถ้าผู้ใดมีชัยชนะมาเราจะตั้งผู้นั้นให้เป็นนายใหญ่ กิมหัวน สุนา หัวยหล่าได้ฟังเบี้งเชิญว่าดังนั้น ต่างคนต่างคุ่มทหารแล้วก็ยกไปตามสั่ง

ฝ่ายกองสองด้วยกันเอานื้อความเข้าไปแจ้งแก่ซึ่งเบี้ง ซึ่งเบี้งได้ฟังดังนั้น จึงคิดกลอนburyจะให้จูลง อุยເອີ່ນຍກໄປ แต่ซึ่งเบี้งก็มีได้ว่าประการใด สั่งให้ห่า องเปง ม้าตง เตียวอึก เตียวหวีสีคนเข้ามาแล้วว่า บัดนี้ซึ่งเบี้งเชิญให้ทหารยก กองทัพมาเป็นสามทาง ครั้นเราจะให้จูลง อุยເອີ່ນຍກໄປ เห็นว่าสองคนนี้ไม่รู้ ที่ทางเป็นประการใด องเปงจะคุ่มทหารไปรับทางซ้าย ม้าตงจะคุ่มทหารไป รับทางขวา เตียวหวี เตียวอึกสองคนนี้ไปรับทางกลาง จัดกันให้พร้อมพรุนนี้จะ ให้ยกไป องเปง ม้าตง เตียวหวี เตียวอึกสีคนก์ลาออกไปจัดแจงทำตามสั่ง

จูลง อุยເອີ່ນຍຸທີ່ນັ້ນເຫັນຂຶ້ນຂຶ້ນເບັງເບັງເຮັດມາແລ້ວໄມ້ໃຊ້ ກລັບໃຫ້ຄົນອື່ນໄປກີ ໂກຮຈິງວ່າ ເປັນໄຣທ່ານໄມ້ໃຊ້ຫັພເຈົ້າ ຊົງເນັງເຫັນຈູລັງ ອູຍເອີ່ນໂກຮຈິງວ່າ ມີໃຊ່ຈະໄມ້ ໃໃຊ້ທ່ານ ແຕ່ເຫັນວ່າທ່ານເມືອນນີ້ເດີນຍາກ ທ່ານກີຍັງໄມ້ເຈັກກ່ອນ ແລືອກຊຸກລະຫຸກ ກີຈະເສີຍທີ່ ກາຍຍັງມີມາກອຸຍ້ຫັ້ງໜ້າທ່ານຍ່າປ່ຽນມົງກີທີ່ຈະໄມ້ໃຊ້ ຈູລັງ ອູຍເອີ່ນ ກີລາອັກໄປ ແລ້ວຈູລັງຈິງວ່າກັນອູຍເອີ່ນວ່າ ເຮັດມາຍຫາຫຼຸ່ງໃຫຍ່ ຊົງເນັງມີໄດ້ ໃໃຊ້ເຮັດມາຍຫາຫຼຸ່ງໃຫຍ່ ໃຕ້ໄດ້ຄົນມາແລ້ວຈະໃຫ້ມັນນໍາຫາງຮົບຍົກໄປເຮັດຕີເສີຍກ່ອນ ໄປເຫັນດູພວຈະຈັບຄົນໄດ້ ດັ່ງໄດ້ຄົນມາແລ້ວຈະໃຫ້ມັນນໍາຫາງຮົບຍົກໄປເຮັດຕີເສີຍກ່ອນ

ຈູລັງໄດ້ຟັງດังນັ້ນກີເຫັນຫອນດ້ວຍ ແລ້ວອູຍເອີ່ນ ຈູລັງສອງຄົນກີຂຶ້ນມ້າ ລອບອັກໄປພັນຄ່າຍປະມານຫ້າສົບເສັ້ນ ໄດ້ຍືນເສີຍຄົນຈິງຂຶ້ນນຸ່ງເຫຼົາແລ້ວໄປເຫັນ

คนเดินมาประมาณยี่สิบคน จู่ๆ อุยเอียนก็ขับม้าลงไปปลีจันได้ห้าคนแล้วมัดจูง มาถึงค่าย จึงว่าเอ็งเร่งนำทางเรามาไปให้พนค่ายกิมหัวน สุนา หัวยหลำแล้ว เราไม่ผ่าน เสียจะปล่อยเอ็งไป ทหารเบี้งເຊີກລວມความตายจึงว่า ข้าพเจ้าจะนำทางให้ อันกิมหัวนนายทัพนั้นตั้งอยู่ทางกลางหว่างซอกเชา ทางเข้าไปได้ถึงค่ายตะวันตก ทางหนึ่งตะวันออกทางหนึ่ง แล้วเดินไปข้างตะวันตกถึงหลังค่ายหัวยหลำ เดิน ไปทางตะวันออกถึงหลังค่ายสุนา จู่ๆ อุยเอียนได้ฟังดังนั้น จึงจัดทหารซึ่ง มีฝีมือกล้าหาญข้างละหัวพันแล้วยกแต่เพลากลางคืน เอาทหารซึ่งจับได้ให้นำ ทาง ครั้นถึงค่ายกิมหัวนเพลาประมาณสิบหุ่มเห็นทหารในค่ายหุ่งข้าวอยู่ จู่ๆ อุยเอียนก็แยกกันเข้าทั้งสองทางแล้วจุดประทัดให้ร้องขับทหารรับเข้าไปถึงค่าย

ฝ่ายทหารกิมหัวนนั้นສາລະວນหุ่งข้าวอยู่ ครั้นเห็นเข้าศึกให้ร้องเข้ามา ดังนั้นก็ตกใจมิทันจัดแต่ก็แตกวุ่นไป กิมหัวนเห็นทหารแตกวิ่งไปดังนั้นก็ตกใจ เป็นชั่นม้าควบหน้าไป จู่ๆ ขับม้าไล่ไปทัน กิมหัวนกลับม้าจะสู้ จู่ๆ ก็แทงด้วย ทวนถูกกิมหัวนทกม้าตายแล้วตัดศีรษะไว้ และทหารกิมหัวนล้มตายแตกหน้าไป จู่ๆ ก็ยกไปตีหลังค่ายหัวยหลำทางตะวันตก อุยเอียนก็ยกจะไปตีหลังค่ายสุนา ทิศตะวันออก

ฝ่ายซึ่งเบี้งครั้นได้ยินทหารเข้ามาบากว่า จู่ๆ อุยเอียนไปจับได้คนมา ๔๐ คนแล้วยกทหารไปแต่กลางคืนดังนั้นดีใจนัก จึงหยิบเอาแผนที่อกรมาดู แล้วให้นายทัพนายกองซึ่งจัดไว้นั้นมาจัดใหม่ ครั้นนายทัพนายกองทั้งปวงมา พร้อมแล้วจึงว่า บัดนี้จู่ๆ อุยเอียนยกไปตีค่ายที่เราใช้ท่านเหล่านี้แล้ว มองเป็น ม้าตงเร่งยกหนุนไปช่วยจู่ๆ อุยเอียน แล้วตีค่ายสุนา หัวยหลำ ถ้าสุนาแตกแล้ว เห็นจะหนีไปทางทิศตะวันออกซอกเชา ให้เตียวหงิยกทหารไปคอยทางซอกเชา ทิศตะวันออก จับเอาตัวสุนาให้ได้ หัวยหลำเล่าถ้าแตกแล้วดีร้ายจะหนีไปทาง ซอกเชาทิศตะวันตก ให้เตียวເອົກຍົກทหารไปคอยที่ทางซอกเชาทิศตะวันตก จับ ตัวหัวยหลามาให้ได้ แล้วสั่งกวนสกให้คุมทหารหนุนไป เห็นหนักไหนให้ช่วย กันอาชัยชนะให้ได้ นายทัพนายกองทั้งสิร์วันค่าแล้วก็รับยกไปตามคำสั่ง

ขณะเมื่ออุยเอียนยกมาถึงหลังค่ายสุนา พอเวลารุ่งแล้วก็เร่งขับทหาร ให้ร้องรบเข้าไปทักເօາค่าย ฝ่ายสุนาครั้นเห็นเข้าศึกให้ร้องรบเข้ามาดังนั้น ก็

ขับทหารต่อรับอยู่ องค์เป็นครั้นยกมาใกล้ได้ยินเสียงทหารให้ร้องอื้ออิง กีขับทหารวนบนเข้าไปช้างหน้าค่าย สุน่าเห็นเข้าคีกรุณกระหนบเข้ามาช้างหน้าค่ายหลังค่าย ผ่านทหารล้มตายเป็นอันมาก เห็นจะสูญได้กีชื่นม้าคุมทหารออกจากราชค่ายหนีไปทิศตะวันออก

ฝ่ายจูลงยกมาถึงหลังค่ายหัวยหล่า เห็นเวลารุ่งแล้วกีขับทหารเข้าหักเจาค่าย หัวยหล่าครั้นเห็นเข้าคีกยกมาตีค่ายดังนั้น กีขับทหารออกมารอต่อรับฝ่ายม้าตงได้ยินเสียงให้ร้องกีขับทหารวนเข้าไปช้างหน้าค่ายหัวยหล่า หัวยหล่าครั้นเห็นเข้าคีกรุณล้อมค่ายเข้ามาผ่านทหารล้มตายเป็นอันมากเห็นจะสูญได้ กีชื่นม้าคุมทหารออกจากราชค่ายหนีไปทิศตะวันตก จูลง อุยเอียนครั้นตีกีพสุนาหัวยหล่าแตกหนีไป ต่างคนต่างคุมทหารໄລ่ติดตามแต่หนทางเดินยาก ครั้นໄล่ไม่ทันแล้วกียกกลับมา

ฝ่ายเตียว哼ยกหารไปชุมอยู่ที่ซอกเขาทิศตะวันตก คอยจะจับหัวยหล่า ครั้นสุนา หัวยหล่าหนีมาถึงที่นั้น ต่างคนต่างให้ร้องล้อมจับเอาตัวสุนาหัวยหล่าได้แล้วกีมัดเอาตัวมา ขณะนั้นจูลง อุยเอียนกลับมา ก่อน ครั้นถึงค่ายแล้วกีเอากีรีระกิมหัวเข้าไปให้ชงเบง แล้วอกว่าเข้าพเจ้าตีค่ายสุนา หัวยหล่าแตกสิ้นแล้ว ໄລ่ติดตามเอาตัวไม่ทันมันหนีไปได้

ชงเบงได้ฟังดังนั้นกีหัวเราะแล้วจังว่า ทำนไปรันให้มันหนีไปได้นั้นเราให้จับตัวได้ทั้งสองคนแล้ว จูลง อุยเอียนได้ยินชงเบงว่าดังนั้นจังว่า อ้ายสองคนเข้าพเจ้าไม่มันไปเมื่อ กี เหตุใดทำนจังว่าจับไว้ได้นั้นเข้าพเจ้ายังสงสัยอยู่ ว่ากันยังมีหันชาดคำพอเตียวເອົກ เตียว哼มัดเอาตัวสุนา หัวยหล่าเข้ามาให้ชงเบง จูลง อุยเอียนแลบทหารหั้งปวงเห็นมัดสุนา หัวยหล่ามาดังนั้นกีตกใจ ต่างคนต่างสรรเสริญความคิดทางเบงเป็นอันมาก

ชงเบงเห็นหน้าจูลง อุยเอียนแลบทหารหั้งปวงสงสัยอยู่ดังนั้นจังบอกเนื้อความออกให้ฟังว่า เรายังคงคิดการแจ้งในแผนที่แล้ว เห็นว่ามันจะหนีไปทางนั้น จึงแก้สังฆ่าเป็นไม่ใช้ทำน หวังจะให้ทำนหั้งสองมนะไปทำการเอง แล้วกลับใช้นายทหารหั้งสี่ยกไปสักดอยู่จังสุนา หัวยหล่าได้ แล้วชงเบงให้แก้มัดสุนา หัวยหล่าออกเสีย ให้เสือผ่านผู้ที่ยกให้มาเลี้ยง แล้วว่าทำนสองคนนี้หมาย

ความผิดกับเราไม่ เพราะกลัวเบังเชิงจึงยกมารบหันนี้ เรายอดอึ้นดูไม่ผ่าเสียจะปล่อยไป แต่ว่าที่นี่ทำนอย่าฟังคำเบังเชิงยกกลับมารบเรือกเลย

สุนา หัวยหลำได้ฟังดังนั้นก็ใจนัก จึงว่าท่านโปรดไว้วิชิตแล้วข้าพเจ้าไม่มารบหันอีกเลย กราบลงแล้วก้าวไป ของเบังครั้นปล่อยสุนา หัวยหลำไปแล้ว ก็ดูแผนที่ตรึกตรองคิดกลอนาย แล้วจึงว่าพรุ่งนี้ดีร้ายเบังเชิงจะยกมารบเรือ ให้จูลงคุ่มทหารห้ามันไปโดยอยู่ ณ หัวเขากิมໄຕ อุยเอียนคุ่มทหารห้ามันไปโดยอยู่ ณ ห้ายเข้าซ่องแคบ ให้อองเปง กวณสกสองคนคุ่มทหารไปรับเบังเชิงแล้ว ทำถอยให้ลีมา เตียวเอ็ก เตียวหิคุ่มทหารไปชุมอยู่ในปาริมทางข้างซ้ายแล้วว่า ช่วยกันรับกระหนนจับเอาตัวเบังเชิงมาให้ได้ นายทัพนายกองหันปวงรับคำแล้วก็จัดแจงยกไปทำการสั่ง

ฝ่ายทหารสอดแแนวอาเนื้อความเข้าไปบอกเบังเชิงว่า สุนา หัวยหลำ นั้นหหารหงเบังจับได้ แต่กิมหัวนั้นตายในที่รบ เบังเชิงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงจัดแจงทัพพร้อมแล้ว ครั้นรุ่งเช้าก็ยกออกไป ของเปง กวณสกสองนายเห็นเบังเชิงยกทัพมาดังนั้น ก็ชี้ม้าถือจ้าวขับทหารออกมานะ

ฝ่ายเบังเชิงเห็นดังนั้น จึงว่าแก่ทหารหันปวงว่า เขาลือว่างเบังนั้นมีสติปัญญา เหตุใดจึงจัดแจงทหารให้ยกมาไม่เป็นกระบวนการ เห็นไม่สมกับคนเลื่องลือเลย แม้รู้ว่าความคิดของเบังเช่นนี้ ในเราะจะนั่งช้าถึงเพียงนี้ จะไปตีเมืองเสฉวนมิได้แล้วหรือ จึงตามทหารหันปวงว่า โครงการสาไปรบจับอาณาจักรทัพมาให้เราได้

เงยมเตียงทหารรับอาสา แล้วก็ถือจ้าวขับม้าเข้ารบด้วยกองเปง ของเปง กวณสกรบอยู่กับเงยมเตียงประมาณห้าเหลียง แล้วทำเสียงหินพลากรบพลางเบังเชิงเห็นข้าศึกถอยหนีไปดังนั้น ก็ขับทหารรบไล่ติดตามไปประมาณห้าร้อยเส้น ฝ่ายเตียวหิคุ่มทหารมาชุมอยู่สองข้างทางนั้น ก็ให้ร้องขันทหารรับกระหนนออกมานั่งสองข้างทาง ของเปง กวณสกนั้นครั้นเห็นทหารกระหนนออกมานะ ก็กลับม้าขับทหารเข้ามาก่อนทหารเบังเชิงล้มตายเป็นอันมาก

ฝ่ายเบังเชิงครั้นเห็นหัพรับกระหนนมาผ่าพันทหารล้มตายดังนั้น เห็นสูมิได้ก็ขับม้าคุ่มทหารรบหักออกไปข้างหัวเขากิมໄຕ ของเปง กวณสก

เตียวหวัง เตียวເອັກສິ້ນຍາ ຄຣົນເຫັນແບ່ງເຊົກທີ່ຄຸມທຫາໄລ່ຕາມໄປ

ຝາຍຈູລົງຊື່ຄອຍອູ້ທ້ວເຫັນນັ້ນ ເຫັນແບ່ງເຊົກຄຸມທຫານີມາດັ່ງນັ້ນກີ່ຂັບທຫາອອກສັກດຽບໄວ້ ແບ່ງເຊົກຄຣົນເຫັນຈູລົງຄຸມທຫາສັກດຽບອູ້ຂ້າງໜ້າດັ່ງນັ້ນ ຕາກໃຈ ກີ່ລັດທີ່ກາງຊ່ອງແຄບໄປຕາມທ້າຍເຫຼາ ຈູລົງໄລ່ຕິດຕາມຮັບຈັນໄດ້ທຫາແລ້ວມັດໄວ້ເປັນອັນມາກ ແບ່ງເຊົກທີ່ເຂົ້າໄປທາງຊ່ອງແຄບ ທຫາຕິດຕາມໄປດ້ວຍປະມານ ຫ້າສົບຄົນ ແລກາງແຄບນັກຈະໜີ້ມ້າໄປມີໄດ້ກີ່ທີ່ມ້າເສີຍລົງເດີນຮົບໄປ ຄຣົນເຫັນພວກຂ້າຄືກສັກດອູ້ຂ້າງໜ້າດັ່ງນັ້ນກີ່ຕາກໃຈນັກ ມີຮູ້ທີ່ຈະໄປແໜ່ງໄດ້ກີ່ປັນຈະທີ່ເຂັ້ນບັນເຫຼາ ຝາຍອູ້ເອີ່ນຄອຍອູ້ທ້າຍເຫຼາເຫັນແບ່ງເຊົກທີ່ເຂັ້ນເຫຼາ ກີ່ຂັບທຫາເຫຼົາໄລ່ຈັບໄດ້ຕ້ວແບ່ງເຊົກ ແລກຫາກີ່ມັດເອາຕ້ວມາ ຄຣົນໄປດຶງຄ່າຍພວ່ມກັນແລ້ວ ກີ່ເອາເນື້ອຄວາມນອກຂອງເນັ້ນທຸກປະກາກ

ຂົງເນັ້ນໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ໄຈ ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ແຕ່ງໂຕະແລ້າຂ້າວໄວ້ຈົນມາກ ແລ້ວຈັດແຈງທີ່ທາງຄ່າຍຄູໃຫ້ທຫາຍິນດີອາວຸຫຼເຈັດຂັ້ນ ທໍາໃຫ້ເປັນສຳແລ້ວຂົງເນັ້ນນັ້ນທີ່ສົມຄວາມ ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເອາທຫາຮົ່ງມັດໄວ້ນັ້ນເຫັນມາກ່ອນ ຄຣົນເອາທຫາເຫັນມາພວ່ມແລ້ວຂົງເນັ້ນຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ແກ້ມັດອອກແລ້ວຮ້ອງວ່າ ດັນທັງປວງເປັນແຕ່ໄພຣ່ພລເມືອງ ເນັ້ນເຊົກເກີນທີ່ເອາຕ້ວມາຮັບຂັດເຫຼົມໄດ້ກີ່ຈໍາເປັນຈຳນາມາ ຄຣົນເຮັດຈັນໄວ້ໄດ້ຈະນີ້ ຝາຍລູກເມີຍພື້ນອ່ອງອູ້ຂ້າງໜ້າລັງກີ່ຄອຍຫາ ຄຣົນໄມ່ເຫັນກັບໄປກີ່ຈະຮ້ອງໄຫ້ເປັນທຸກໆຄື່ງ ເຮັດເລີ້ນດູຄົນທັງປວງໄມ່ຈ່າເສີຍແລ້ວຈະປລ່ອຍໄປເອານຸ້ນ ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເອາແລ້າຂ້າວມາໄທກິນແລ້ວກີ່ໄຫ້ປລ່ອຍໄປ ທຫາເນັ້ນເຊົກຄຣົນຮອດຈາກຄວາມຕາຍກີ່ໄຈ ຄິດຄົງຄຸນຂອງເນັ້ນນັ້ນຈຶ່ງກົດລົງແລ້ວກີ່ລາໄປ

ຂົງເນັ້ນຄຣົນປລ່ອຍທຫາເນັ້ນເຊົກໄປແລ້ວ ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເອາຕ້ວເນັ້ນເຊົກເຫັນມາຂົງເນັ້ນຈຶ່ງວ່າ ແຫຼຸດເນັ້ນເຊົກຈຶ່ງດູ່ມີນຍົກລ່ວງໄປຕີເອານີ້ອງເອງເລີຍເຊີ່ງເປັນເມືອງຂົ້ນຂອງເຈົ້ານາຍເຮົາ ເນັ້ນເຊົກຈຶ່ງວ່າ ເມືອງເອງເລີຍນັ້ນມີໃໝ່ຂອງທ່ານ ເມືອງຂອງຜູ້ອື່ນຕ່າງໜາກ ແຕ່ທ່ານກັບເຫັນມີໃໝ່ກີ່ໄປທັກຫາຢູ່ຊົງເອາຊອງເຫຼາໄວ້ ແລ້ວຍກມາຕີເມືອງມັນອ່ອງຊ່ມເໜ່ງເຮົາອົກກັບລົບວ່າເຮົາດູ່ມີນແລ່ວ ຂົງເນັ້ນໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ທ້ວເຮົາ ແລ້ວຈຶ່ງວ່າ ເຮັດຈັນໄດ້ຕ້ວມາດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ທ່ານເກຮັງກັບເຫຼົາແລ້ວຫົວໜ້ອຍັງ ເນັ້ນເຊົກຈຶ່ງວ່າ ນີ້ຫາກວ່າເຮົາ ແຕກທີ່ໄປຊ່ອງເຫຼາທາງແຄບຈຶ່ງຕົວໄດ້ ແມ້ນທີ່ໄປທາງກວ້າງທີ່ໃຫ້ຈັບເຮົາໄດ້ເຮົາຈຶ່ງທາເກຮັງໄມ່

ซึ่งเบื้องได้ฟังเบื้องเชี้กกว่าก็หัวเราะแล้วถามว่า จะให้ทำประการใดเล่าท่าน
จึงจะเกรงเรา เบื้องเชี้กจึงตอบว่า ถ้าท่านปล่อยเสียเราจะไปคุมทหารย์กามารบ
อีก ถ้าแพ้ท่านจับได้เรางึงจะกลัวเกรงสิบไป ซึ่งเบื้องได้ฟังเบื้องเชี้กว่าดังนั้น จึง
สั่งให้แก้มัดออกแล้วให้เสือผ้าหุ่งห่มกับม้าตัวหนึ่ง ให้ยกโต๊ะมาเลี้ยงแล้วกี
ปล่อยเบื้องเชี้กไป นายทัพและทหารทั้งปวงเห็นซึ่งเบื้องปล่อยเบื้องเชี้กไปดังนั้น จึง
ว่าเรายกามารบทั้งนี้หวังจะเอาตัวเบื้องเชี้ก เมื่อจับได้มาแล้วทำไม่ท่านจึงปล่อยไป
เสียเล่า

ซึ่งเบื้องหัวเราะแล้วว่าคุณทั้งปวงอย่าสนใจเลย ทำไมกับจะจับตัวเบื้องเชี้ก
เหมือนหนึ่งไข่กุญแจทิบหยอดเอาท่อง แต่หากเราจะทำให้มันเกรงใจมาก
นายทัพและทหารทั้งปวงฟังซึ่งเบื้องว่าดังนั้นก็คิดสงสัยอยู่ แต่มิรู้ที่จะว่าประการใด
ต่างคนก็ล้าไปค่าย

ตอนที่ ๖๘

ฝ่ายเบ้บงเข็กรั้นชงเบ้บปล้อยเสียแล้ว ก็ซึ่มารีบไปถึงริมแม่น้ำ ลากซุย พบทหารซึ่งแทกหนีอยู่ในป่าดงก็พูดจาเกลี้ยกล่อมเอาไว้ใจ ทหารทั้งปวง ครั้นเห็นเบ้บงเข็กกลับคืนมาดังนั้น หั้งกลัวหั้งดีใจเข้ามากราบลงแล้วถามว่า เข้าจับ เอาตัวท่านไปได้แล้วทำไม่จึงมาได้เล่า เบ้บงเข็กได้ฟังทหารถามดังนั้นคิดรำพึง ว่า ครั้นจะนบอกตามจริงเล่าก็อ้าย จึงอุบายนอกว่าชงเบ้บมันจับเราไปได้ใช่ให้ ทหารคุณเรารໄวในค่ายสินคน ครั้นเวลาดีกสังಡเราม่าทหารสินคนเสียแล้วหนืออก มา พบกองาะเรวนซึ่ม้าเรารິงฉ่าอ้ายกองอะเรวนแล้วกໍເວມ້າຂໍ້ມາ ฝ่ายพวກทหาร หั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ตີຈ

เบ้บงเข็กจึงคุณทหารหั้งปวงลงเรือข้ามไปตั้งค่ายอยู่ฝากช้างโน้น เกลี้ย กล่อมทหารซึ่งแทกหนีอยู่ในดงป่าเข้าได้ แล้วส่งให้ทหารหัวเมืองรายทาง หั้งปวงบรรดาชื่นกับเมืองมันอ่องนั้นเข้ามาให้ลื้น แล้วรู้ว่าสุนา หัวยหลากลับมา ได้แล้วกໍໃห้ไปหาสุนา หัวยหลาสองคนเข้ามาด้วย ทหารคนใช้รับคำแล้วกໍແຍກกัน ไปหาตามสั่ง

สุนา หัวยหลาและทหารหัวเมืองรายทางหั้งปวงแจ้งดังนั้นกໍชวนกันรืบ มา ครั้นถึงพร้อมกันแล้วกໍเข้าไปค่านับเบ้บงเข็ก เบ้บงเข็กจึงว่า ชงเบ้บงยการบ เราครั้งนี้เป็นเหตุการล้วนทหารไม่มีที่อาศัย เรายจะตั้งทัพมั่นอยู่ฝากช้างนี้ดู ท่วงทີກອນ ให้ไปเกณฑ์ເօເຮົອແພฝากช้างโน้นมาໄວຟັກช้างนີ້ให้ลื้น อย่าให้ชาศึก ช้ามมาได้ แล้วให้ชຸດດິນພູນຊື່ນเป็นກຳແພງນັ້ນປ້ອມรายໄປตามรິນນ້າ ให้มี ทหารດີເກາທັນທີຮັກษาຄ່າຍຍິງຍ່າໃຫ້ຕັຫຼູ້ຂ້າມมาได้ ซິ່ງເສີບຍິງອາຫານນີ້ເຮັດໜ້າເອາຖຸກຫັວເມືອງໄຫມາສັງ แล้วเราตั้งມັນอยู่ອ່າວອກນົບ ດູ້ງเบ้บงคິດວ່າເນັ້ນປະເປົນ ประการໄດ นายຫັພນາຍກອງທหารหั้งปวงได้ฟังดังนั้นกໍເຫັນຂອບດ້ວຍ ຈຶງອົກມາ ແກ່ນທີ່ກັນຕາມเบ้บงเข็กສັງ

ฝ่ายชงเบ้บงครั้นปล่อยเบ้บงเข็กໄປแล้วกໍຍົກທັພຕາມໄປ ครั้นถึงรິມແນ້າ

ลกชุยแล้วก็เดินดูที่ทางทั้งปวง เห็นน้ำไหลเชี่ยวแรงนักเรอแพกไม่มี แลไปฟากซังโน้นเห็นนิดนึงสูงเป็นกำแพงเรียงรายไป มีทหารรักษาอยู่ ชงเบี้งจึงให้หา นายทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่า เมืองเข้าทำการทั้งนี้เห็นจะไม่ยกมาครบแล้ว มันจะค่อยรับเรา เราจะจะคิดการที่จะเข้าหักหาญเอาชัยชนะให้ได้ จึงสั่งลิคิว่าท่านเคยไปมารู้จักที่ทางเมืองนี้ จงไปจัดแจงตั้งค่ายรายไปตามริมน้ำสี่ค่าย แล้วให้อองเปง กวนสก เตียวอึก เตียวหน่องยุรักษานและค่าย อนึ่งเรายกมาครั้งนี้เป็นเทศการร้อนนักทหารไม่มีที่อาศัย ให้ไปตัดไม้เกี่ยวหฤญาทำค่ายร่มให้ม้าคนอาศัยจงทุกทัพทุกกอง ลิคิและนายทหารทั้งปวงก็ไปทำตามสั่ง

เจียวอัววนเห็นลิคิตั้งค่ายดังนั้นจึงเข้ามานอกชงเบี้งว่า ลิคิตั้งค่ายรายมาตามริมน้ำจะนี้ ข้าพเจ้าเห็นเหมือนเมื่อครั้งพระเจ้าเล่าปี่ยกไปตีเมืองกังตั้ง ลกชุนให้ทหารเข้าเผาค่ายพระเจ้าเล่าปี่จึงเสียที่ อนึ่งกลือกเบี้งเข็กจะให้ลองมาเผาค่ายเหมือนเช่นนั้น ก็จะเสียที่แก่ข้าศึก ชงเบี้งได้ฟังเจียวอัววนว่าก็หัวเราะแล้วจึงบอกว่า ท่านอย่าสังสัยเลย เราคิดการแก้วิสาเริงแล้วจึงให้ทำ

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสี้ยนครั้นถึงเทศการร้อน จึงสั่งม้าต้ายให้คุมทหารสามพันเอ่าเสบียงชิงกินแก่ร้อนไปให้ชงเบง ครั้นถึงก็เข้าไปทางชงเบงเอารสิ่งของพระราชทานให้ ชงเบงยกมือชี้น้ำลายบังคม แล้วให้อาสิ่งของพระราชทานนั้นแยกนายทัพนายกองทหารทั้งปวง แล้วชงเบงจึงว่าแก่ม้าต้ายว่า เรายกมาครั้งนี้ได้รับเป็นความสามารถของข้าอิดโดย จะขอทำผู้มาใหม่ช่วยรบจะได้หรือมิได้ ม้าต้ายจึงว่าตัวข้าพเจ้าและทหารทั้งปวงเป็นข้าพระเจ้าเล่าเสี้ยนใช่มาจะอาสากว่าจะสืบชีวิตตามแต่ทำนจะใช้เดิม

ชงเบงได้ฟังดังนั้นก็ยินดี แล้วจึงว่าเบี้งเข็กมันตั้งอยู่ฟากซังโน้น ทหารหนาเสบียงมาสิ่งกันนั้นทางไกล ท่านจะคุมทหารยกลงไปตีค่ายนี้ ประมาณพันห้าร้อยเส็นที่นั่นน้ำตื้น จงตัดไม้ทำแพข้ามทหารไปค่อยรุนตัดเอ่าเสบียงอาหารชิงมันมาสิ่งให้ได้ แล้วบอกว่าสุน่า หัวยหล่าชิงเรบปล่อยไปนั้นก็จะได้เป็นไส้ศึกของเรา ม้าต้ายได้ฟังชงเบงชี้แจงดังนั้นแล้วก็ลาไป ครั้นถึงที่ข้ามกีชับทหารให้ตัดไม้ผูกแพแล้วก็ข้ามไป ทหารทั้งนั้นร้อนนัก เห็นน้ำตื้นก็เปลืองผ้าลงอาบน้ำว่ายเล่น บรรดาทหารที่ลงอาบน้ำ ครั้นถึงผู้ก็ล้มลงโลหิตไหลออกทางปากแล

จมูกตามประมาณพันห้าร้อย ม้าต้ายเห็นทหารตามากดังนั้นก็ตกใจนัก ก็พา กันขั้นกลับมาในเวลากลางคืน เข้าไปทางเบื้องแล้วอกว่าแม่น้ำนี้ร้ายนัก ทหาร ไม่รู้ลงอาบกิน โลหิตพุออกมากทางปากจมูกตามถึงพันเศษ

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็ตกใจนัก จึงสั่งทหารให้เร่งไปจับชาวบ้านมาให้ได้ ในเวลานี้ ทหารก็เร่งไปสืบเสาะหาจับได้ชาวบ้านปามาให้ ขงเบ้งจึงถามชาวบ้าน ว่าแม่น้ำนี้คุณลงอาบกินตายนั้นเหตุผลประการใด ชาวบ้านปามาจึงบอกว่า แม่น้ำ นี้มีพิษร้ายนัก เทศกาลนี้ใครอาบแลกนกกลางวันแล้วก็ตาย ถ้าจะอาบกินได้แต่ เวลากลางคืนเดี๋กสั้น

ขงเบ้งครั้นได้แจ้งดังนั้นแล้ว จึงเกณฑ์ทหารให้ม้าต้ายห้าร้อยบรรจบ เข้าเป็นสองพัน ให้ชาวบ้านปานำทางไปด้วย ม้าต้ายก็ลาออกจากไปให้ชาวบ้านปานำทาง ครั้นถึงแพเป็นเวลากลางเที่ยงคืนแล้วก็ขึ้นไป คนปากันนำไปถึงชอกเขา ทางร่วมที่ทหารเบื้องเข็กเคยหาเสบียงมาสัง ม้าต้ายก็จัดแจงทหารวางแผนราย ออย

ฝ่ายทหารเบื้องเข็กซึ่งส่งเสบียงนั้นไม่รู้ว่าข้าศึกมาค่อยอยู่ ก็เร่งกันหาบ หามเดินตามทาง ม้าต้ายเห็นกองคำเลียงหาบเสบียงมาพร้อมกัน ดูท่วงทีแล้ว ก็ขับทหารให้ร้องรบซิงເອเสบียงมาทหารล้มตายบ้างหนึ่นไปบ้าง ได้เสบียงไว้ ประมาณร้อยเกวียนเศษ แล้วตั้งค่ายมั่นรักษาเสบียงอยู่

ฝ่ายเบื้องเข็กครั้นจัดแจงค่ายมั่นแล้ว ก็หมายใจว่าจะชนะข้าศึก จึง เสพย์สุรารองร้าทำเพลงสนุกไป แล้วว่าแก่ทหารหั้งปวงว่า เรายังมั่นอยู่ฝาก ข้างนี้เสบียงอาหารเราก็ส่งกันสะดวกอยู่ ขงเบ้งจะคิดทำอะไรเราได้ ซึ่งยก มาหน้านี้เป็นเทศกาลร้อนจะทนอยู่ได้สักเท่าไร หน่อยหนึ่นก็จะยกกลับไปเอง เราจึงยกตามตีไปเห็นจะจับได้ตัวของเบื้อง แล้วก็หัวเราะ ทหารผู้หนึ่นได้ยิน เบื้องเข็กว่าดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าน้ำได้ค่ายลงไปนี้มีที่ตื้นจะข้ามได้แห่งหนึ่ง เกลือกของเบื้องจับผู้คนได้ได้ตามรู้จะยกข้ามมาทางนั้น ขอให้แต่งทหารไปตั้งอยู่ ที่นั้นกองหนึ่งจึงจะดี

เบื้องเข็กได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านอยู่ที่นี่ไม่รู้หรือว่าน้ำร้าย เราแกลังจะ ให้มั่นข้ามมาที่นั้นอีก แม้ลงอาบน้ำกินน้ำก็จะตายสิ้น จึงมีให้ยกทหารไปตั้ง

สกัดอยู่ ว่ากันยังมีทันชาดคำ ทหารซึ่งหาบเสบียงแตกนั้นอาเนื้อความเข้ามาบอกว่า ม้าต้ายคุ่มทหารยกข้ามมารบสกัดตีเอาเสบียงไปได้ล้วน แล้วจากทหารล้มตายเป็นอันมาก เน็งเช็กได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่ามันจะทำอะไรแก่เราได้ จึงสั่งเงยมเตียงให้คุ่มทหารสามพันไปตีม้าต้าย เงยมเตียงก็ลาออกไปจัดแจงทหารพร้อมแล้วก็รีบยกไป ครั้นถึงก็ขับทหารเข้าตีค่ายม้าต้าย

ม้าต้ายครั้นเห็นเงยมเตียงขับทหารเข้ามาดังนั้น จึงถือว่าวิชั่นม้าขับทหารอกรอบกับเงยมเตียงได้สองเพลง ม้าต้ายกີฟันถูกเงยมเตียงตกม้าต้าย แล้วໄล์ฟันทหารเงยมเตียงล้มตายแตกหนีไป ทหารเงยมเตียงซึ่งแตกไปนั้นก็เอาอาเนื้อความเข้าไปบอกแก่เน็งเช็ก เน็งเชึกครั้นได้ฟังดังนั้นจึงให้ทหารหั้งปวงเข้ามาแล้วถ้ามว่า ผู้ใดจะอาสาเรอไปรบกับม้าต้ายได้บ้าง สุนาเห็นทหารหั้งปวงนี้อยู่ จึงว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปรบกับม้าต้าย เน็งเชึกได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงจัดแจงทหารให้สุนาสามพัน สุนาກີລາเน็งเชึกแล้วยกหัวไป เน็งเชึกจึงว่าแก่ทหารหั้งปวงว่า เราคิดว่าแม่น้ำที่นี่ร้ายข้าศึกจะข้ามมาไม่ได้ มันกลับข้ามมารบทดายาหารเราไปได้ดังนี้ จำจะให้ไปตั้งหัวไว้ที่นั้นกองหนึ่ง จึงสั่งหัวยหลำให้คุ่มทหารสามพันยกไปตั้งค่ายอยู่ที่ต้นทางข้ามนั้น อย่าให้ข้าศึกข้ามมาได้ หัวยหลำรับคำแล้วก็ลายกไปทำการเน็งเชึกสั่ง ขณะเมื่อสุนายกหัวไป ครั้นไกลักกิให้ทำการแล้วจัดแจงกันอกรอบ

ฝ่ายม้าต้ายเห็นหัวพยกมาดังนั้น ก็ชี้ม้าถือวิชาขับทหารไปรบ และทหารซึ่งแข็งแน่ให้มาด้วยนั้นเห็นสุนาแล้วจึงบอกว่า สุนาคนนี้เตียวหวังจับได้ แข็งแน่ให้ปล่อยมา ม้าต้ายได้ฟังทหารบอกดังนั้น ก็ขับม้าเข้าไปใกล้สุนาแล้วร้องว่าอ้ายเนรคุณ นายกุจับตัวมึงได้ไม่ฆ่าเสียเห็นกับบุญปล่อยไปให้พับพินองญาติกาแล้ว มึงกลับมารบนี้จะแทนคุณหรือ สุนาครั้นได้ยินม้าต้ายร้องมาดังนั้นคิดอย่างนัก จึงทำหลบหลีกเรวนมิเป็นใจที่จะรับ ม้าต้ายเห็นหัวสุนาเรวนอยู่แล้วก็ขับทหารบุกบันล่ารับ หัวสุนาກີแตกหนีเข้าไป

ฝ่ายสุนาครั้นหัวแตกแล้วรีบหนีเข้าไปถึงเน็งเชึกจึงบอกว่า ม้าต้ายคนนี้มีฝีมือเข้มแข็งนักข้าพเจ้าต่อสู้ด้วยมิได้ แตกมาหั้งนี้แล้วแต่จะโปรด เน็งเชึกได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่ามึงแกลังรบให้แตกมาหั้งนี้ เพราะคิดถึงคุณแข็งจังไม่

เป็นใจรับ ซึ่งจะเลี้ยงไว้นั้นได้ แล้วสั่งทหารให้มัดเอาสุนาไปฆ่าเสีย ฝ่ายทหาร ซึ่งนั่งอยู่ด้วยนั้นพร้อมกันร้องขอโทษสุนาไว้ เมืองเชิกจึงว่า คนทั้งปวงขอชีวิตสุนา เราก็ให้ แต่จะเป็นเยี่ยงอย่างไป ให้ตีสุนาร้อยที ทหารคนใช้ได้ยินดังนั้นก็ บุดสุนาลงตีตามสั่งแล้วก็ปล่อยไป

สุนาครั้นต้องตีแล้วเจ็บปวดนัก ให้คนพยุงออกไปค่ายแล้วก็รักษาตัว อยู่ เหล่าทหารเบงเชิกซึ่งเบงจับไปได้ปล่อยมาันนชวนกันมาเยี่ยมสุนา เห็น สุนาเจ็บปวดนักก็ถอนใจใหญ่แล้วจึงว่า แต่ก่อนมาไม่ได้มีศึกมาถึงเมือง ครั้งนี้ เพราะเบงเชิกยกไปตีเมืองเองเฉียง จึงพาศึกมาติดเมืองให้เราได้ความเดือดร้อน ซึ่งเบงคนนี้เข้าเลื่องลือว่ามีสติปัญญามากนัก พระเจ้าชูนกวาน พระเจ้าโจผิยังกลัว ความคิด ครั้งนี้ซึ่งเบงยกมารบจับเราไปได้ไม่ฆ่าเสียปล่อยมาบุญคุณอยู่กับเรา มา กันนัก แล้วพิเคราะห์ดูทหารเมืองเราเล่าก็ไม่เห็นผู้ใดที่จะออกไปต่อสู้ได้ เห็น จะเสียเมืองมันอ่องเป็นมั่นคง ครั้นจะนั่งอยู่เล่า เบงเชิกก็จะเกณฑ์เอาเราออก ไปรบ ขัดมิได้ก็จะตายเสียเปล่า เราชวนกันจับเอาตัวเบงเชิกให้ชงเบงเห็นจะได้ ความชอบ สุนาครั้นได้ฟังทหารว่าดังนั้นก็เห็นด้วยดีใจนัก จึงว่าถ้าพร้อมใจ ด้วยกันแล้วจะไปคอยดู ถ้าเห็นเบงเชิกเสียสุราเมานักลิ้นสมประดิแล้วเมื่อไร จงเร่งไปบุกเรา ทหารทั้งปวงก็ไปคอยดูอยู่ในค่าย

ฝ่ายเบงเชิกนั้นเห็นของอาจันก มิได้คิดตรึกตรองในการสังหาร กัน แต่เสียสุราแล้วก็นอนหลับไป ขณะนั้นทหารซึ่งคอยอยู่ครั้นเห็นเบงเชิกเสียสุราเมานอนหลับไปก็วิ่งออกไปบุกสุนา สุนาครั้นได้แจ้งดังนั้น ก็แต่งตัวถือดาบ แล้วคุมทหารวิ่งกรุกันเข้าไปในค่าย จึงช่วยกันจับเบงเชิกมัดเอาตัวไปลงเรือข้าม ไปจะให้ชงเบง ครั้นข้ามไปถึงค่ายแล้วก็บุกทหารชงเบง ทหารกันน่าอาฆาตความ เข้าไปแจ้งแก่ชงเบง ชงเบงได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารทั้งปวงให้แต่งตัวถืออาวุธ ทำให้เป็นสง่างากข้าศึก ยืนอยู่ให้พร้อมจะทุกค่าย แล้วสั่งให้อาช้วสุนา กับทหาร ทั้งปวงเข้ามาก่อน สุนาและทหารทั้งปวงก็เข้าไป ครั้นถึงต่างคนต่างกราบแล้วว่า ข้าพเจ้าทั้งปวงคิดถึงคุณที่ทำไว้ไม่ฆ่าเสียปล่อยไป ข้าพเจ้าจึงชวนกันจับเอาตัว เบงเชิกมาให้ทำน

ชงเบงจึงว่า ซึ่งตัวจับเบงเชิกมาให้ ด้วยรู้จักคุณเรานั้นขอบใจท่าน

รูปที่ ๑๗๐ ชงเม้งพาเบ้งເຊິກໄປດູຄ່າຍແລກທີ່ໄວ້ເສນຍ

รูปที่ ๑๗๑ ชงเม้งໃຫ້ລ່ອຍເບັງເຊິກ

หนักหนา จึงให้รังวัลเสือผ้าทุกคนตามสมควร สุน่าและหารหั้งปวงรับรังวัลแล้ว ก็ลากไป ชงเบี้งจึงสั่งทหารให้อาตัวเบี้งเช็กเข้ามาแล้วจึงว่า ที่ท่านสัญญาไว้กับเรา ที่นิ้กลัวเกรงเรแล้วหรือยัง

เบี้งเช็กจึงว่า มิใช่เรารูบแพ้ด้วยฝีมือนั้นหาไม่ นิทหารเรามันชั่วจังจับ เอาตัวเรามาส่ง เราอย่างไม่เกรง ชงเบี้งได้ยินดังนั้นจึงว่า ท่านยังไม่เกรงเรานั้น จะให้ปล่อยไปหรือจะให้ทำประการใด เมืองเช็กได้ยินดังนั้นจึงว่า ถึงเรารอยู่เมือง บ้านนอกก็ตี การศึกเพียงนี้พอจะสู้ท่านได้อยู่ ถ้าปล่อยให้ไปเมืองแล้ว จะจัดแจงทหารคุุมารบห่านอึก ถ้าแพ้ทันนี้เราริบจะกลัวเกรงห่าน ชงเบี้งได้ยิน ดังนั้นก็หัวเราะ แล้วสั่งให้แก้มดยกตัวเข้ามาให้กิน ชงเบี้งจึงว่า เราทำการศึกมา หนักหนา แต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ยกไปตีแห่งใต้บลได้มีแต่ชัยชนะยังหาแพ้ ผู้ใดไม่ ห่านเป็นแต่เจ้าเมืองน้อยเท่านี้เหตุไรจึงไม่กลัวเกรงเรา เนื้อเช็กกินมีอยู่ มีได้ตอบก้มกินตัวไป ครั้นกินแล้วชงเบี้งจึงชวนให้มาพากเบี้งเช็กไปเที่ยวดูทุก ค่าย ที่ไว้เสบียงอาหารและอาวุธหั้งปวงของเรารพักพร้อมอยู่ฉะนั้นเห็นจะสู้เราได้ หรือ ห่านมาเข้าด้วยเราโดยดีเดิม จะไปทูลเจ้าเราให้ตั้งแต่งห่านมาครองเมืองนี้ สิบไปซั่วลูกแล้วлан

เบี้งเช็กได้ฟังดังนั้นจึงว่า ไฟร์พลเมืองเขาไม่ยอม เราจะพยายามคน เดียวได้หรือ จะไปชวนเข้าดูก่อน ถ้าพร้อมกันแล้วข้าพเจ้าจึงจะกลับมาห่าห่าน ชงเบี้งได้ยินเบี้งเช็กว่าดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าห่านไปเดิม จึงสั่งให้ทหารอาเรือ ข้ามสั่งเบี้งเช็ก ทหารก็พาเบี้งเช็กไปลงเรือข้ามสั่งให้ตามสั่ง ชงเบี้งครั้นปล่อย เบี้งเช็กไปแล้ว จึงสั่งให้หาม้าต้ายยกกลับคืนมา ทหารก็ไปปอกตามสั่ง

ฝ่ายเบี้งเช็กครั้นกลับไปถึงค่ายแล้วคิดแคนใจนัก จึงเรียกทหารซึ่งยัง เป็นใจเข้าด้วยนั้นมาลอบสั่งว่า จงจัดแจงอาวุธถือช้อนไว้ให้พร้อมแล้วให้ไปปอก สุน่า หัวยหล่าว่า ชงเบี้งใช้ทหารข้ามมาห่า บัดนี้นั่งคอยท่าอยู่ในค่ายให้รับมาโดย เร็ว ถ้าสุน่า หัวยหล่ามาถึงเมื่อไรก็ให้ฆ่าเสียเดิม ทหารหั้งปวงก็มาจัดแจงแล้ว รับไป ครั้นถึงหัวยหล่าเห็นสุน่าไปปั่งอยู่ด้วยจึงบอกว่า ชงเบี้งใช้ให้ทหารมาันนั่ง คอยอยู่ในค่าย ให้เชกห่านหั้งสองเร่ไป สุน่า หัวยหล่าครั้นได้ยินทหารบอก ไม่รู้คิดว่าชงเบี้งให้มาห่าจริงก็ขึ้นมาเริบมาโดยเร็ว ครั้นไปถึงลงจากม้าเดินเข้าไป

ในค่าย เหล่าทหารซึ่งเคยอยู่นั้นก็ล้อมกันเข้าจับสุน่า หัวยหลำฆ่าเสีย แล้ว ลากคนไปทิ้งไว้ในคลอง

ฝ่ายม้าต้ายครั้นคนใช้ไปหาดังนั้น ก็จัดแจงเสบียงอาหารพร้อมแล้วก็ยกข้ามกลับไปค่าย ข้างเบื้องซึ่งครั้นฆ่าสุน่า หัวยหลำเสียแล้ว ก็จัดแจงทหารยกไปทางซอกเขาจะรบด้วยม้าต้าย ครั้นไปถึงเห็นแต่ค่ายเปล่าอยู่ จึงให้จับชาวบ้านปามาถามว่าม้าต้ายยกไปแห่งใด ชาวบ้านปะจึงบอกว่า ม้าต้ายตนเสบียงอาหารยกข้ามไปค่ายใหญ่แต่คืนนี้แล้ว เบื้องซึ่งได้ฟังดังนั้นก็ยกหัวพกลับไป ไม่เข้าค่ายเก่าตรงไปเมือง

เบื้องขวัญผู้น้องรู้ว่าเบื้องซึ่งพิชัยมา ก็อภิมหาคำนับแล้วเชญเข้าไปในเมืองเบื้องซึ่งก็เล่าเนื้อความหลังให้ฟังทุกประการ แล้วว่าขะเบื้องพาราไปให้ดูทุกค่าย ที่ไว้อาฐและเสบียงอาหารนั้นเราเห็นลื้น เรายคิดว่าจะให้เจ้าอาหน่องเครื่องทองเงินให้ทหารสักร้อยหนึ่งคุมของข้ามไปให้ชงเบื้อง ขะเบื้องก็จะไว้ใจ ข้าจะคุมทหารติดตามเข้าไป เจ้าค่อยดูกการ เห็นเรารบข้างนอกเข้าไปแล้วก็รับขึ้นข้างในให้อลหม่าน เห็นขะเบื้องก็จะละล้าลั่งจะแพ้แก่เรา เบื้องขวัญได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย และจัดสิ่งของกับทหารร้อยหนึ่งก็ข้ามไปตามสั่ง ครั้นถึงพอพบม้าต้ายคุณทหารเที่ยวตระเวนอยู่จึงบอกว่า เบื้องซึ่งให้เราผู้น้องคุมสิ่งของมาให้ชงเบื้อง ม้าต้ายครั้นแจ้งดังนั้นแล้วก็เอาเนื้อความเข้าไปบอกชงเบื้อง ขะเบื้องนั้นบีร์กษาการคิกอยู่กับม้าเจ็ก ลิคิ เจียวอ้วน ปีอุยสีคุน ครั้นได้ฟังดังนั้นจึงว่ากับม้าเจ็กว่า เบื้องขวัญเอาของมาให้เราครั้นนี้ท่านเห็นว่ามันจะทำประการได้ ม้าเจ็กจึงตอบว่า ข้าพเจ้าจะนองกันนั้นไม่ได้ จะขอเขียนเป็นหนังสือให้ท่าน แล้วก็เขียนหนังสือยื่นให้ชงเบื้อง ขะเบื้องดูหนังสือแล้วตอบมือหัวเรา จึงว่าต้องกับความคิดข้าพเจ้าแล้ว จึงให้หัวอยุยอี้ยัน อองเปง ม้าตัง กวนสกเข้ามา แล้วค่อยยกระซินสั่งว่า ท่านท้าคนจะจัดแจงค่ายไว้ทางเข้าทางออกให้ดี และลະค่ายเสียคุณทหารออกไปตั้งชุมเป็นกอง ๆ ไว้ในป่า ถ้าเห็นเบื้องซึ่งยกมา ปล่อยให้เข้ามาถึงค่ายแล้วชวนกัน รบกระหนานเข้ามา ม้าต้ายนั้นให้ทำอาการเหมือนทหารเบื้องซึ่งเรืออยู่ ถ้าเห็นหัวพแตกแล้ว ก็ให้เอาเรือเข้าไปคอยรับจับเอาตัวเบื้องซึ่งยกมาให้ได้ อันลิคิ นั้นให้แต่งตั้งเหล้าข้าวประกอบด้วยยาเบื้องแมยกเข้าไปให้กิน ถ้าเห็นมาสิ้น

สมประดิลแล้ว ให้ถอยออกไปจากค่าย นายทพนายนองห้งปวงได้ยินดังนั้นแล้วก็ไปทำการสั่ง

ซงเบ็งจึงให้หาตัวเบ็งชิวเข้ามา เบ็งชิวให้ยกสิ่งของเข้ามา จึงกราบซงเบ็งลงแล้วว่า เบ็งเช็กพี่ชายข้าพเจ้าคิดถึงบุญคุณท่านนัก จึงให้ข้าพเจ้าคุมอาสิ่งของห้งนี้มาให้ และเบ็งเช็กนั้นยังไปจัดหาสิ่งของที่ดีมาให้ท่าน แล้วจะตามมาภายหลัง

ซงเบ็งได้ฟังดังนั้นจึงถามเบ็งชิวว่า ทหารมาด้วยท่านเท่าไร เบ็งชิวบอกว่าทหารมาด้วยข้าพเจ้าพอถือสิ่งของแล้วจะเรอร้อยหนึ่งด้วยกัน ซงเบ็งจึงสั่งให้เรียกทหารเบ็งชิวเข้ามาให้สิ้น ครั้นทหารเข้ามาพร้อมแล้ว ซงเบ็งพิจารณาดูรูปร่างทหารเห็นใหญ่โต บ้างหน้าค่าตาเชี่ยว หน้าขาวตาแดง หนวดเหลืองแดง ต่างๆ กัน ก็เข้าใจว่าแกลังจัดสรรภกันมา จึงสั่งลิค์ให้ยกตีตามเลี้ยง

ขณะเมื่อเบ็งชิวกับทหารกินตีอยู่นั้น ครั้นเห็นเวลาเย็นลงแล้วก็ค่อยกระซิบสั่งกัน คนหนึ่งทำเป็นกลับลงไปเรือแล้วก็ข้ามไปบ่ออกเบ็งเช็กว่าได้ท่วงทีแล้วให้เร่งยกไปเดิด เบ็งเช็กได้ยินดังนั้นก็ดีใจ จึงจัดแจงทหารสามหมื่นเป็นสามกอง สัญญาณให้จุดเพลิงเป็นสามคัญ ครั้นเวลาค่ากียกไปข้ามหนองค่ายแล้วเดินลงมา ซงเบ็งครั้นเห็นเบ็งชิวและทหารทั้งปวงมาสุราสิ้นสมประดิลแล้วก็ยกออกไปจากค่ายนั้นสิ้น

ฝ่ายเบ็งเช็กยกมาครั้นไกลแล้วไม่เห็นคน จึงพาทหารทั้งปวงเที่ยวดูผู้คนตามริมค่าย แต่ตัวเบ็งเช็กนั้นคุณทหารสองร้อยรับทรงเข้าไปค่ายซงเบ็งก็มิได้เห็นผู้คน เห็นแต่เบ็งชิวกับทหารทั้งปวงมาสุราอนอยู่ลิ้น เบ็งเช็กจึงถามว่า เป็นไรมาอนอยู่ฉะนี้ ทหารคนหนึ่งเจรจาไม่ออกจึงเอามือชี้เข้าที่ปาก เบ็งเชึกรู้ว่าเข้าใส่ยาเมื่อมาให้กิน จึงเข้าแก็บเบ็งชิวและทหารทั้งปวงซึ่งมาอยู่นั้น แล้วก็พาพยุงจุกกันออกไปนอกค่าย

ฝ่ายจุล อยุเยี่ยน ม้าตง องเงปง กวนสก้าคนนี้คุณทหารรายอยู่ ครั้นเห็นเบ็งเชึกเข้าในค่ายแล้วก็ลับอกมาดังนั้น ก็ขับทหารให้ร้องรบล้อมเข้าไปเบ็งเชึกและทหารทั้งปวงเห็นข้าศึกยืนล้อมเข้ามาทั้งห้าด้านดังนั้น ต่างคนต่างก็ตกใจแตกหนิงน้ำขึ้นบกไปเอาตัวรอด จุล แล่นายทพนายนองห้งปวงก็ขับ

พากไรรุนจันเบ็งอิวและพากได้มัดไว้เป็นอันมาก

ฝ่ายเบ็งเช็กตกใจนัก หนีพลัดกับพากลงไปริมน้ำ เห็นเรือคอยอยู่ คิดว่าพากของตัว จึงร้องเรียกให้เข้ามารับ ครั้นเรือมาถึงก็ย่างลงเรือ รับออกจากฝั่งข้ามไป ม้าต้ายครั้นเห็นเรือออกมากันฝั่งแล้ว ก็จับเอาตัวเบ็งเช็ก มัดพาไป ชงเบ็งเห็นเบ็งเช็กตกไปแล้วก็คืนเข้าอยู่ในค่ายดังเก่า

ฝ่ายจุล์ ม้าต้ายนายทัพนายกองหั้งปวงซึ่งจับได้เบ็งเช็ก เบ็งอิวและพาก มัดเข้ามาหอยด้วยแต่นอกค่าย แล้วก็ชวนกันเข้าไปบอกของเบ็ง ชงเบ็งได้ฟังจึงสั่ง ว่า ให้อาเต่พากซึ่งต้องมัดนั้นเข้ามาให้ลื้น จึงสั่งให้แก้มัดออกแล้วชงเบ็งจึง ว่า เอ็งทั้งปวงชัดเขามีได้จำใจมารบเครื่องจะเยินยับเสียเปล่าเหมือนหญ้าแพรก ฝ่ายลูกเมียซึ่งอยู่ข้างหลังเล่ารู้ว่าเราจับได้แล้ว ก็ร้องให้ทุกๆ โศกถึงนัก เราจะ ปล่อยไปอาบุญ แต่ว่าที่นี้อย่ามารบเรา แล้วให้ขับปล่อยไป ชงเบ็งจึงสั่งจุล์ อุยเอียน ม้าต้ายสามคนว่า ทำนงคุมพากข้ามไปแต่เวลากระลาบคืนนี้ ตั้งอยู่ที่ ค่ายเบ็งเช็กรายกันไปทั้งสองข้าง จุล์ อุยเอียนรับคำแล้วก็ลาขงเบ็งออกมานัด แจงพากยกหัวไปทำการตามสั่ง

ชงเบ็งจึงสั่งให้อาตัวเบ็งเช็ก เบ็งอิวเข้ามาแล้ว ชงเบ็งหัวเราะแล้วจึง ถามเบ็งเชึกว่า ทำนทำกลอุบายนี้ให้ให้น้องเอาของมาให้เราแล้วยกหัวมาดี คิด ว่าเรารู้ไม่เท่าหรือ เมื่อจับตัวไว้ได้ฉันนี้จะกลัวเกรงเราแล้วหรือยัง เบ็งเชึกได้ยิน ดังนั้นจึงว่า ทำนจับเราได้ทั้นนี้เพราะน้องเราเห็นแก่กิน จึงถูกยา麻醉ของทำน เรา ยกมาจึงเสียการ แม้น้องไม่เห็นแก่กินที่ไหนเราจะแพ้ทำน เราบังไม่กลัวเกรง ก่อน ชงเบ็งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าเราจับได้ตัวก็ปล่อยไปถึงสามหนาแล้ว เป็นไรจึงยังไม่เกรงกลัวเรา เบ็งเชึกก็นั่งนิ่งเสียไม่ตอบประการใด ชงเบ็งจึงว่า จะให้เราปล่อยไปอีกเล่าหรือ

ฝ่ายเบ็งเชึกได้ยินว่าจะปล่อยไปดังนั้นก็ดีใจ จึงว่าถ้าทำนแพ้ท่านไป ครั้นนี้เราจะเที่ยวไปบอกพี่น้องญาติกา ป่าวกันมาให้ลื้นจะรับกับทำน ถ้าแพ้ท่าน จับตัวได้ที่นี้จะเกรงกลัวทำน ชงเบ็งได้ฟังดังนั้นจึงว่า ครั้นนี้ทำนจะไปเรียน ความรู้วิชาการให้มากจึงชวนกันมารบ ถ้าแพ้เราจับได้ที่นี้เราไม่ปล่อยทำนไปเลย แล้วสั่งให้พากแก้มัดเบ็งเชึก เบ็งอิวออกแล้วก็ปล่อยเสีย เบ็งเชึก เบ็งอิวครั้น

ซงเบ็งให้แก้มัดค่อยคิดเกรงเข้า จึงกราบลงแล้วก้าวไป ทหารชงเบ็งก์พาเอาเบ็งเช็ก เบ็งอิวลงเรือข้ามไปส่ง และเบ็งเช็ก เบ็งอิวครั้นถึงฝากแล้ว เดินชี้น้าไปพบม้าต้ายอกมาจัดแจงการอยู่

ม้าต้ายอกอาดาบชี้ว่า ถ้าจับได้ตัวพินี้ไม่ปล่อยไปแล้ว เบ็งเช็ก เบ็งอิวมีได้ตอบประการใดก็มหันเดินไป ครั้นถึงค่ายจะเข้าไปเล่าก์เห็นจุล่งคุณทหารเข้ามาอยู่ จุล่งจึงร้องว่ากับเบ็งเช็ก เบ็งอิวว่า นายเรามีคุณกับท่านหนักหนาเหตุใด มิรู้จักคุณ เบ็งเช็ก เบ็งอิวได้ยินดังนั้นมีได้ตอบประการใดก็มหันเดินรีบไป ครั้นถึงปากทางซอกเขา เห็นอุยเอียนคุณทหารสกัดอยู่ก์ตกใจ อุยเอียนจึงร้องว่า บัดนี้เราก็ข้ามฝากrukที่แಡนเข้ามาถึงเพียงนี้แล้ว ท่านยังจะໄไปถึงไหนลึง จะมาวนอิกเล่า ถ้าเราจับได้พินี้จะพันให้ได้ร้อยหอน เบ็งเช็กมีได้ตอบประการใด ก็มหันเดินไป

ฝ่ายซงเบ็งครั้นปล่อยเบ็งเช็ก เบ็งอิวไปแล้ว ก็ยกทหารข้ามมาจัดแจงอยู่ ณ ค่ายเบ็งเช็ก แล้วสั่งให้แต่งโถะเลี้ยงทหารนายทัพนายกองหั้งปวง ครั้นกินพร้อมกันแล้วซงเบ็งจึงว่า เรายอดจะนำรุ่งแผ่นดินพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้เป็นสุขสืบไปเจิงทำการหั้งนี้ ท่านหั้งปวงซึ่งรับเห็นอยู่มิรูก็จะน้อยใจว่าจับเบ็งเช็กได้แล้วสิปล่อยไปแล้ว เพราะเราเห็นเหตุว่า เบ็งเชกนี้เป็นเจ้าเมืองบ้านนอก น้ำใจกระต้างนักผิดคนเมืองเรา จนได้ตัวมาแล้วมันยังไม่สารภาพแพ้ที่เดียว ซึ่งปล่อยมันไปนั้นเรายอดจะให้มันกลัวเกรงหั้งภัยนอภัยในให้จงหนักก่อนจึงจะกลับไปได้ ถ้าจะเอาแต่พอชนะร่อน ๆ แล้วกลับไปเมือง จะยกไปทำการด้วยพระเจ้าโจผีเล่า ตีร้ายเบ็งเชึกจะยกไปตีเมืองเรา ท่านหั้งปวงจงอุตส่าห์รับให้เบ็งเชึกรับแพ้แล้วก็จะได้เป็นสุขด้วยกัน ทหารหั้งปวงได้ยินดังนั้นเห็นชอบด้วย จึงว่า สุดแต่ความคิดของท่านเด็ด ข้าพเจ้าจะขออาสารับไปกว่าจะสิ้นชีวิต

ฝ่ายเบ็งเชึก เบ็งอิวครั้นไปถึงเมืองจินแซแล้วคิดแค้นใจนัก จึงให้ทหารบรรดาเมืองชื่นหั้งเก้าสิบสามหัวเมืองเข้ามาพร้อมกัน เป็นคนประมาณห้าสิบหมื่น แลนายทัพนายกองหั้งปวงก์เข้าไปหาเบ็งเชึกทำคำนับกันตามธรรมเนียม เบ็งเชึก เบ็งอิวครั้นนายทัพนายกองหั้งปวงมาพร้อมแล้ว ก็คุณทหารยกมาตั้งอยู่ ณ ริมแม่น้ำเซียงหยี

รูปที่ ๑๗๒ เมืองเชือกบุกรุกกองทัพชงเมือง

รูปที่ ๑๗๓ เมืองเชือกเลี้ยงอิยาหองกับบุตรห้าคน

ฝ่ายทหารกองตรະเวนอาเนื้อความเข้าไปบอกชงเบี้งว่า เบี้งເຂົກໃຫ້ທหารທັງເກົ່າສີບສາມທັງເມືອນມາເປັນຄົນທັງສີບທີ່ນີ້ ແລ້ວຍກມາທັງອູ້ຮົມແມ່ນໜ້າເຊີຍຫຍີ ຂອງເບິ່ງໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ທີ່ເວົ້າຈຶ່ງວ່າ ຄົນທັງປົງອຍ່າວິຕາເລຍ ເຮົາຈະໄຄຣ ໄທີ່ກມາໃຫ້ມາກອີກຈິຈະໄດ້ເຫັນຄວາມດີເຮົາ ແລ້ວສັ່ນຍໍທັກພາຍກອງທັງປົງໃຫ້ຈັດແຈງຢັກທັພເລື່ອນເຂົ້າໄປ ແລ້ວຂອງເບິ່ງກີ່ເກົ່າເກົ່າຍິນນ້ອຍພາຫຫາມຮ້ອຍທີ່ນີ້ຍົກນໍາທາງໄປກ່ອນ ຄົນຄົ່ງແມ່ນໜ້າເຊີຍຫຍີ ພອຈຸລົງ ມັກຕ້າຍ ອູ້ເວື່ອຍ ເຕີວເວົກຄຸມທາຮຍກມາຄົ່ງ ຂອງເບິ່ງຈຶ່ງເກົ່າທັກທາຮໃຫ້ເຖິງຕັດໄມ້ຈະທຳແພົກໄມ້ໄດ້ ຈຶ່ງຄາມລິຄືຜູ້ນໍາທາງວ່າ ເຮົາຈະຫຼັມນໍາບັດນີ້ຂັດສົນນັກ ທ່ານຈະຄິດປະກາດໄດ້

ລົດຈຶ່ງຕອບວ່າ ບັນເຫຼາເໜີນອື່ນມີໄຟ່ຢູ່ເປັນອັນມາກ ເຫັນພວຈະທຳສະພານຫຼັມຝາກໄປໄດ້ ຂອງເບິ່ງໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເກົ່າທັກທາສາມທີ່ນີ້ໄປຕັດໄມ້ໄຟ່ນັ້ນມາຜູກແກກວ້າງເສັ້ນທີ່ນີ້ເປັນສະພານແລ້ວຍກທາຮຫຼັມຝາກໄປຄື່ງຜົ່ງ ຈຶ່ງໃຫ້ຕັ້ງຄ່າຍໃຫ້ຜູ້ສາມຄ່າຍທຳປະຕູຕຽນສະພານ

ฝ่ายເບິ່ງເຂົກທັງຄ່າຍອູ້ໄຕ້ນ້ຳ ເຫັນຂອງເບິ່ງຍັກຫຼັມຝາກມາໄດ້ ກີ່ຄຸມທາຮສີບທີ່ນີ້ຍກມາຕີ່ຄ່າຍຂອງເບິ່ງ ຂອງເບິ່ງເຫັນເບິ່ງເຂົກທີ່ມໍເລື້ອທັນແຮດໃສ່ໜັກແດງຫຼືກຣນົວແດງ ມີອ້າຍຄື່ອເຫັນມີອ້າຍຄື່ອດາບຄຸມທາຮຍກມາດັ່ງນັ້ນ ກີ່ຍກທາຮອກຈາກຄ່າຍຈະຈົບກັນເບິ່ງເຂົກ ເບິ່ງເຂົກຮ່າເຫັນໄລ່ທາຮໃຫ້ບຸກເຫຼົານ ຂອງເບິ່ງເຫັນເບິ່ງເຂົກບຸກຮັບເຫຼົາມາມີໄດ້ເປັນຂບວນທັພ ກີ່ດອຍທາຮກລັບເຫຼົາຄ່າຍ ໃຫ້ປິດປະຕູຕັ້ງມັ້ນໄວ້ເບິ່ງເຂົກໃຫ້ທາຮເຫຼົາໄປຮ່ອງດ່າໆຂອງເບິ່ງຄື່ງໜ້າຄ່າຍ ທາຮທັງປົງໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນກີ່ໂກຮເອາເນື້ອຄວາມໄປນອກຂອງເບິ່ງວ່າ ຫ້າພເຈົ້າຂອາສາວອກຮັບເບິ່ງເຂົກແກ້ແຄ້ນໃຫ້ຈຶ່ງໄດ້ ຂອງເບິ່ງຈຶ່ງວ່າເບິ່ງເຂົກເປັນຫຼັກຄົກຕ່າງປະເທດ ທ່າງທີ່ກີ່ຫຍານຫຼາຫາເປັນກະບວນເໜືອນເຮົາໄມ່ ເຮົາຕັ້ງມັ້ນພັ້ງກຳລັງດູກ່ອນ ເມື່ອເຫັນໄດ້ທີ່ປະກາດໄດ້ ແລ້ວຈຶ່ງຈະຄິດກລອບາຍເອາຊີຍໜະໃຫ້ຈຶ່ງໄດ້ ທ່ານທັງປົງອຍ່າເພື່ອດູ້ທີ່ນີ້ແກ່ຫຼັກຄົກ ຈຶ່ງຫ່ວຍກັນປ້ອງກັນຮັກຫາຄ່າຍຕັ້ງໃຈໃຫ້ມັ້ນຄົງຄິດ ທາຮທັງປົງຮັບຄ່າແລ້ວກີ່ລາລຸກອອກໄປ

ฝ่ายເບິ່ງເຂົກມີໄດ້ເຫັນຂອງເບິ່ງເກົ່າທັກມາສູ່ຮັບກີ່ຍກກລັບໄປຄ່າຍ ອູ້ສາມວັນທີນີ້ເບິ່ງຈຶ່ງເຮີຍກຈຸລົງ ອູ້ເວື່ອຍມາກຮະຫັບສັ່ນວ່າ ທ່ານຈະຄຸມທາຮຫຼັມຝາກໄປຕັ້ງອູ້ຕຽນຫຼັມຝາກຕ່າຍເບິ່ງເຂົກ ດັ່ງເຫັນເຮົາໃຫ້ລອຍແພລງໄປເມື່ອໄດ້ ກີ່ເຫັນຈຸລົງຕັ້ງຄ່າຍໃຫ້ເຂົາຮັງເຫີຍປັກລົງໄວ້ໃນຄ່າຍຈົນມາເນື້ອນັ້ນ ແລ້ວຈຸລົງຈຶ່ງຍັກຫຼັມຝາກເຫຼົາມາຕັ້ງອູ້

ในค่ายเบังเช็ก ให้อุยເໝັນຂ້າມມາຕັ້ງຊຸມອູຍໃນປາຊູ້ຍເຫົາຂ້າງທີ່ສະວັນອອກແລ້ວໃຫ້ຊຸດທລມໄວ້ຈົນມາກ ເອາໄນ້ໄມ້ປັດທຳເປັນກລລວງໄວ້ ເຮົາຈະໄດ້ກຳກາຣຄັດ

ฝ่ายจุลังกับอุยເຍືນກີລາຊີງເບັ້ງໄປ ຄຽນເວລາຄໍາໆຂອງເບັ້ງຈຶ່ງສິ່ງມ້າຕ້າຍໃຫ້
ທ່າແພລອຍລົງໄປ ແລ້ວໃຫ້ອກໄປຕັ້ງໜຸ່ນອຸ່ນອກຄ່າຍຂ້າງທີ່ຄະຕະວັນທຸກ ມ້າຕ້າຍກີໄປ
ທ່າມສິ່ງ ເບັ້ງຈຶ່ງໃຫ້ຈຸດເພີ້ງໃນຄ່າຍສ່ວງທັງສາມຄ່າຍ ແລ້ວໃຫ້ເຕີຍວເອັກອຳກ
ຕັ້ງໜຸ່ນອຸ່ນອກຄ່າຍຂ້າງທີ່ຄະເໜືອ ຕ້າວ່າເບັ້ງກີກອກຕັ້ງໜຸ່ນອກຄ່າຍ

ฝ่ายเบงเย็กถอยทหารกลับมาค่ายทลายวันแล้วเห็นเชิงเบงตั้งมั่นอยู่ จึงยกทหารมาเป็นอันมากจะปล้นเอาค่ายของเบง ครั้นทหารกองหน้ายกมาถึงเห็นเพลิงในค่ายของเบงสว่างอยู่ ก็ไม่อาจจะยกเข้าปล้นตั้งรออยู่จนเวลาเข้า ครั้นเบงเยกยกมาถึงทหารกองหน้าก็เข้าไปแจ้งเนื้อความทั้งปวงทุกประการ เบงเยกได้ฟังดังนั้นคิดว่าซึ่งเบงยกทหารกลับไปแล้วเป็นมั่นคง จึงแกลงจุดเพลิงไว้วังจะให้เราสังสัย และวิยทหารเข้าไปใกล้ เห็นค่ายของเบงเงียบสงัดอยู่ทั้งสามค่ายมิได้มีทหารอยู่พิทักษ์รักษา เบงเยกจึงว่าจะรออย่างเบงยกหนี้ไปแล้ว เห็นจะทิ้งเสบียงอาหารไว้เป็นอันมาก

เบ็งชิวผู้น้องจึงว่า ซึ่งของเบ็งจะค่ายเสียหนีไปนั้นไม่เห็นด้วย อัน การทั้งนี้เห็นจะเบ็งจะคิดกลอุบายนไว้ล่วงเรา เบ็งเชิญจึงว่า เจ้าว่านี้ไม่เห็นด้วย ซึ่งของเบ็งทำกลไว้ดังนี้ ชะรอยศิกเมืองกังตั้งแลเมืองชูโตร์มาติเสฉวนเป็นมั่นคง ของเบ็งจะรับไปเป็นการเร็ว จึงทำกลอุบายนไว้หวังจะให้เราสงสัยมิให้ยกติดตาม ทันที จ้าเราจะยกทหารตามไปให้ทันจงได้

เบ้งເໜັກແບ່ງທຫາໄທເຂົາຂນແສນຍິນຄ່າຍຊີງເນັ້ນ ແລ້ວກີບກທາຮເລີບນ
ໄປຕາມຮົມຜົ່ງໜວງຈະຕາມຈັບຊີງເນັ້ນ ເນັ້ນເໜັກແລ້ວໝາມພາກໄປເຫັນຄ່າຍກລື່ງຈຸລົງຕັ້ງໄວ
ໃນໝາຍປາຣິມນ້ານັ້ນ ປັກສົງເຖິງວາຍູ່ເປັນອັນມາກ ສໍາຄັญວ່າຄ່າຍຊີງເນັ້ນພັກຍູ່ ຈຶ່ງ
ເກັດທຫາໄປເຖິງວັດໄມ້ຈະຜູກແພ້ໝາມຕາມໄປ ພົບເກີດລມພາຍຸ່ງເນັ້ນກົດເພີ່ງ
ສ້າງຢານເຫັນທັງສາມດ້ານ ໃຫ້ທຫາໄກຮ້ອງຕືມໝໍາລ່ອຍໜ້ອງກລອງລ້ອມຮຸນເນັ້ນເໜັກເຫັນມາ
ເນັ້ນເໜັກເຫັນດັ່ງນັ້ນກີດກຳໃຈໜັກຮົມນີ້ພາທຫາຮຸນຝ້າອອກຈາກທີ່ລ້ອມທຸນຕຽງໄປຄ່າຍ

ขณะนั้นจู่ล่งข้ามฟากมาตั้งอยู่ในค่ายเบงเช็กແຕในเวลากลางคืน ครั้นเห็นเบงเช็กพาหานารนีมา ก็ยกหัวเรืออกโดยรับอัญญาอกค่าย เบงเชึกเห็นดังนั้น

ก็อกใจหนีอ้อมไปทางทิศตะวันตกซึ่งม้าต้ายชุมอยู่ ม้าต้ายก็ควบม้าออกสักด้วยนัยเข็มได้เก้าเพลง เบ้ยเข็มก็พาทหารหนีไปทางทิศเหนือ ถึงค่ายซึ่งเบ้งให้เตียวเอ็กไปตั้งสักดอยู่ เตียวเอ็กก็ยกทหารออกต้านรบเป็นสามารถจับตัวเบংชิวได้ เบংเข็มก็พาทหารหนีมาทางตะวันออก ถึงปัชญะจะเลี้ยวชัยเชาซึ่งอุยเอียนชุดหลุมไว้นั้น พบร่องเบংซีเกวียนน้อยพาทหารมาสักดอยู่ ชงเบংจึงหัวเราะเยี้ยเบংเข็มกว่า วันนี้เจ้าเบংเข็มเสียที่แก่ช้าคึกจะหนีไปไหนแล้ว รวม่าคอยทำอยู่นานแล้ว

เบংเข็มได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่าแก่ทหารหั้งปวงว่า อ้ายคนนี้มันทำกลลวงให้เราเสียที่ได้ความแค้นถึงสามครั้ง ให้เร่งเข้ารบพันให้ละเอียดเสียจงได้ แล้วเบংเข็มก็พาทหารໄลรุกเข้าไปด้วยโถโสมีได้พิเคราะห์ก็ตกลงในหลุมชงเบংก็รับกลับมาค่าย อุยเอียนซึ่งชุมอยู่นั้นก็ยกทหารประมาณร้อยหนึ่งออกจับเบংเข็มได้ก็มัดเอาตัวมา เมื่อขงเบংกลับมาถึงค่ายเกลี้ยกล่อมทหารเบংเข็มได้เป็นอันมาก

ชงเบংให้เลี้ยงดูทหารหั้งปวงสำเร็จแล้วจึงว่า ท่านหั้งนี้จะสมัครอยู่ด้วยเรา ก็ตาม หรือจะกลับไปเมืองก็ตามเดิม ทหารหั้งปวงได้ฟังมีใจยินดีกราบลงกับศีนแล้วก็ลาไป พอเตียวเอ็กมัดตัวเบংชิวมาให้ชงเบং ชงเบংจึงว่าแก่เบংชิวว่า พิท่านกระทำผิดเราจับตัวได้ถึงสามครั้งแล้ว ท่านเป็นน้องควรจะช่วยเตือนสติว่ากล่าว เหตุใดจึงคงคิดกันมาทำคึกกับเรารอีกเล่า บัดนี้เราก็จับได้เป็นสี่ครั้ง ท่านจะลดูหน้าคนสิบไปกระไรได้

เบংชิวได้ฟังดังนั้นก็กราบลงกับเท้าแล้วว่า โทข้าพเจ้าครั้งนี้ก็ถึงสิ้นชีวิตแล้ว ท่านจงโปรดให้ชีวิตข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่งเดิม ชงเบংจึงว่าชีวิตท่านอยู่ในเงื่อมมือเรา ใช่จะฆ่าท่านได้แต่วันนี้ก็ทำมิได้ ท่านจะขอชีวิตไว้อีกครั้งหนึ่งก็ตามเดิม แต่กลับไปแล้วก็ให้คิดอ่านกับพี่ชายจงดี แล้วก็สั่งทหารให้แก้มัดเบংชิวปล่อยไป พอบেংชิวลุกไปอุยเอียนก็เอาตัวเบংเข็มมัดเข้ามา ชงเบংเห็นเบংเข็มก็โกรธ จึงว่าเราปล่อยตัวไปถึงสามครั้งแล้วก็มิรู้จักคุณกลับมาทำคึกกับเรา บัดนี้เราก็จับได้อีก. ท่านจะว่าประการใดต่อไปเล่า เบংเข็มจึงว่าเราทำคึกเสียที่แก่ท่านมาหั้งนี้ เพราะทำกลุบ้ายล่องหลวงเราต่าง ๆ จึงจับตัวเราได้ ตัว

เรารถึงทายบัดนี้ก็ยังเสียดายชีวิตเรานักอยู่ เพราะทำการกับท่านหาเต็มฝีมือไม่

งบเบี้ยได้ฟังดังนั้นจึงแก้ลังสังหารจะให้เอาตัวเบี้ยเง็กไปปล่าเสีย
เบี้ยเง็กก็มิได้ครั้นครั้นลีหน้าสดซึ่งเป็นประคิอยู่ งบเบี้ยเห็นดังนั้นจึงคิดว่า
เบี้ยเง็กนี้น้ำใจเทียมหานุนัก เราจะมาเสียบัดนี้ราชภราษฎร์เมืองทั้งปวงก็จะ
กระจัดกระจายกันไป เราจะให้เบี้ยเง็กลื้นฝีมือยอมแพ้อาเมืองขึ้นแก่เราจึงได้
งบเบี้ยจึงให้หหารแก้มัดเบี้ยเง็กออกปลอบอาใจให้กินสุราแล้วว่า แต่จับท่าน^๔
ได้ถึงสี่ครั้งนี้ แล้วเราก็มิได้ทำอันตราย ไม่ตรีเราก็มิอยู่กับท่านเป็นอันมาก
เหตุไนท่านจึงไม่อ่อนน้อมต่อเรามั้ง

เบี้ยเง็กจึงว่า เรากับท่านเป็นคนต่างแดนผิดภาษา กัน ซึ่งเราจะสมัคร
อ่อนน้อมต่อท่านนั้นไม่ชอบ เพราะท่านชำนาญแต่กลอุบາຍฝ่ายเดียว ทางนะ
เราด้วยฝีมือไม่ งบเบี้ยหัวเราะแล้วว่า บัดนี้เราจะปล่อยท่านไปอีก ท่านจะคิด
ทำศึกต่อไปหรือไม่ เบี้ยเง็กจึงว่า แม้ท่านมีคุณปล่อยข้าพเจ้าไปเมืองครั้งนี้แล้ว
ข้าพเจ้าก็จะตั้งใจสนองคุณท่านมิได้คิดทำการศึกสืบไป

งบเบี้ยจึงว่า ท่านไปแล้วให้คิดอ่านหน้าหลังจด เบี้ยเง็กก็มีความยินดี
นัก กราบงบเบี้ยแล้วก็ลาออกไป พาหหารของตัวประมาณพันหนึ่งกิริไปทาง
ฝ่ายเหนือ ครั้นเข้าพบเบี้ยเชี่ยวคุณหหารยกมา เบี้ยเชี่ยวจึงว่าแก่เบี้ยกว่า ข้าพเจ้า
คิดว่างบเบี้ยมาเพื่อเสียแล้ว ข้าพเจ้าจึงซ่องสุมได้หหารเป็นอันมาก ยกกลับมาหวัง
จะแก้แค้นงบเบี้ย เบี้ยเง็กได้ฟังดังนั้นก็คิดน้อยใจกอดน้องชายเข้าร้องให้แล้ว
ว่า แต่เราทำศึกมากก็เสียที่งบเบี้ยทุกครั้ง จนลินกำลังความคิดเราแล้ว เราจะทำ
ประการใดดีจึงจะได้ชัยชนะแก่งบเบี้ย

เบี้ยเชี่ยวจึงว่า ขอให้พาหหารขึ้นไปขออาศัยอยู่กับโต้สู้ใต้อ่อง ณ เขา
อิมตองสัน เขาตนเป็นที่สำคัญของกล มีเขาเป็นกำแพงรอบ ในนั้นเป็นค่าย
แล้วก็เป็นที่ร้อน แม้เราตั้งมั่นได้ในเขานั้นแล้ว ถึงงบเบี้ยจะเห็นว่าเราไม่อ่อนน้อม
จะยกไปติดตามก็จะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง

เบี้ยเง็กได้ฟังดังนั้นเห็นชอบด้วย ก็พาหันยกหหารไปถึงเขาอิมตองสัน
จึงให้เบี้ยเชี่ยวขึ้นไปหาโต้สู้ใต้อ่องก่อนเป็นทางค่านั้นจะขออาศัย โต้สู้ใต้อ่อง
รู้ดังนั้นก็อกมารับเบี้ยเง็กเข้าไปในค่ายค่านั้นกันตามธรรมเนียม แล้วเบี้ยเง็กก็

เล่าเนื้อความทั้งปวงให้ฟังทุกประการ

トイสู้ใต้อ่องจึงว่า ทำนอย่าวิตกเลย ถ้าทหารชงเบี้ยกตามมาถึงที่อันนี้ แต่คนหนึ่งไม่ให้เหลือกลับไปได้ ถึงขงเบี้ยก็จะให้ลิ้นชีวิตอยู่กับที่นี่ เบี้ยกได้ พิงดังนั้นก็มีความยินดีนัก แล้วถามว่าทำนจะทำกลอุบายนประการใด

トイสู้ใต้อ่องจึงว่า เชาอิมตองสันนี้มีทางจำเพาะเข้ามาได้ทางทิศตะวันออก ซึ่งทำนมาันนราบคาน น้ำกินกับบริบูรณ์ แต่เป็นทางแคนลัวก้อนศิลาแลตันไม้มีใหญ่ ข้าพเจ้าจะล้มตันไม้ชนก้อนศิลาทับเสียมิให้ขงเบี้ยกขึ้นมาได้ เม้จะย้ายไปเดินทางตะวันตกก็เป็นทางกันดารคับแคน ทั้งรู้ร้ายก็ชุม จำเพาะเดินได้ต่อเวลา ตะวันบ่าย ครั้นเวลาพลบค่ำแล้ว รู้ร้ายก้ออกเที่ยวพ่านอยู่จนเวลาตะวันเที่ยง หั้งขัดสนด้วยน้ำ จำเพาะมีแต่น้ำร้ายสี่ชาร ชารหนึ่งซื่อว่าแօสวน แม้ผู้ใดไม่ทันรู้ ตักมากินก็เป็นไปถึงกำหนดเจิดวันตาย ชารสองชื่อเมียดสวน น้ำในชารนั้น ร้อนแม้ลงอาบแลกินก็พุพองเปือยพังจนถึงกระดูก ชารสามชื่อเยดสวน สิน้ำนั้นด่า ถ้าผู้ใดลงอาบลงกินตัวก็ดำเนินไฟไหม้ เจ็บปวดเป็นกำลังจนชาดใจตาย ชารสี่ชื่อยิวสวน น้ำนั้นเย็นสีขาว ถ้าผู้ใดตักอาบมากินทกถึงคอ ก็ชาดใจตาย ในทางนั้นก็เงียบสงัด จะได้มีสิงสัตว์นกหกหมายได้ ต่อพันชารนั้นเข้มแข็งถึง แคนรู้ร้าย เมื่อครั้งพระเจ้าขันเบี้ยได้ได้สมบัตินั้น ม้าอ้วนนายทหารยกกองหพไป ตีเมืองเกาจี ม้าอ้วนมีสติปัญญาหลักแหลมรู้การทั้งปวงมิได้มีผู้ใดเสมอ จึงพาทหารเดินมาทางนั้น ผู้อื่นนอกจากว่าม้าอ้วนแล้วมิได้มีผู้ใดเดินทางนี้เป็นอันชาด เม้ขงเบี้ยกทหารมาทางตะวันออก เห็นเราตัดไม้ชนก้อนศิลาทับทางเสียแล้ว ก็จะพาทหารเดินเข้มมาทางตะวันตก เม้ทหารชงเบี้ยจะยกมาสักกือยหมื่นก็จะตาย ด้วยน้ำร้ายนั้นลื้น ถึงตัวของเบี้ยเจ้าความคิดช่างทำกลอุบายนก็เห็นจะไม่รอดชีวิต กลับคืนไป

เบี้ยกกับเบี้ยวได้ฟังก็มีความยินดีนักจึงว่า ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าอาศัยอยู่คุณหาที่สุดไม่ เห็นของเบี้ยจะเป็นอันตรายเป็นมั่นคง トイสู้ใต้อ่องก็เชญเบี้ยก กับเบี้ยวอยู่เป็นสุข แล้วแต่งโต๊ะเลี้ยงสุรามิได้ชาด

* มีในเรื่องตั้งตน คือพระเจ้าขันบูหรือขันกองบูย่องเต้ มีใช้พระเจ้าอันเบี้ยเต้

ตอนที่ ๖๗

ฝ่ายของเบี้งครั้นเบี้งเชิกไปแล้ว ก็ค่อยอยู่เป็นหลายวันมิได้เห็นกลับมาคำนับ ก็รู้ว่าเมืองเชิกคิดคดเอาใจออกหาก ซึ่งเบี้งจึงยกทหารออกจากค่ายรีบตามไปทางทิศเหนือ ไปถึงกลางทางก็หยุดตั้งค่ายอยู่ แล้วให้ทหารสืบข่าวเมืองเชิกไปตั้งอยู่ต่ำบลได้ ทหารกลับมานอกกว่า เมืองเชิกคุมทหารเข้าตั้งอยู่ในเข้าอิมทองสัน แล้วล้มไม้แลกก้อนศิลาสมบูลลงไว้ในทางมั่นคง แล้วเห็นทหารรักษาอยู่เป็นอันมาก ถึงเราจะยกไปติดตามก็เห็นจะชัดสน ซึ่งเบี้งได้ฟังดังนั้นจึงถามลิค์ผู้นำทางว่า ทางจะเข้าไปเข้าอิมทองสันนั้น จำเพาะแต่ทางเดียวหรือจะมีทางอื่นอยู่บ้าง ลิค์จึงว่า อันเข้าอิมทองสันนี้ข้าพเจ้าไม่เคยไปมา จะเป็นประการใดมิได้ แจ้ง แต่ได้ยินว่ามีทางอยู่ ซึ่งเบี้งได้ฟังดังนั้นก็จัดแจงทหารจะยกตามไป

เจียวอ้วนนายทหารจึงว่า ยกมาทำการครั้งนี้ก็ได้ห่วงที่จับตัวเบี้งเชิกได้รึสักรั้ง เมืองเชิกก็ขยาดฝิมอกลัวเร้นก้อยู่ เห็นจะไม่อายยกทหารอกรอบพุ่งติดๆ มา เรา บัดนี้ก็เป็นฤดูร้อน ทหารเราเกิดความลำบากอิดโรยกำลังลงแล้ว ขอให้ห่านยกกลับไปเมืองเสฉวนก่อนเด็ด ฟังข่าวเบี้งเชิกดู ถ้ายังทำการเหมือนหนหลัง เราจึงยกกลับมาจับตัวให้จงได้

ซึ่งเบี้งจึงว่า บัดนี้เบี้งเชิกกลัวเรา จึงเข้าหนีซ่อนอยู่ในที่กันดาร แม้เรายกกลับไปเบี้งเชิกก็จะได้ทิยกออกตั้งตัวทำการณัด จำเรายกติดตามไปจับเอาตัวให้ได้ในเวลาที่ยังบอบช้ำอยู่ฉะนี้จึงจะชอน แล้วซึ่งเบี้งก็ให้อองเป่งคุมทหารร้อยหนึ่งไปลิบทางดูก่อน องเป่งก็ลิบซึ่งเบี้งไปถึงปากทางตะวันตก จะเข้าไปเข้าอิมทองสัน ทหารทั้งปวงกระหายน้ำนัก ก็ชวนกันลงกินน้ำใน池และสวน ทหารนั้นก็เป็นใบลัน

องเป่งเห็นดังนั้นก็ตกใจ พาทหารกลับมาทางซึ่งเบี้งแจ้งเนื้อความทั้งปวง ซึ่งเบี้งแจ้งดังนั้นก็ตกใจจึงว่า น้ำใน池เป็นเหตุชนนี้จะเป็นกลเมืองเชิกใส่ยาเบื้องไว้หรือเป็นประการใดก็มิได้แจ้ง จำเรายจะไปดูให้ประจักษ์ก่อน แล้วซึ่งเบี้ง

ก็ขึ้นเกวียนน้อยพาทหารคนสนิทสิบคนไปกับองเปง ครั้นถึงทางตะวันตก ซึ่งเบ้งพิเคราะห์ดูน้ำในชารนั้นใส่ลึกแลไม่เห็นดิน แล้วเงยบสังدمีได้เห็นสัตว์เดินไปมา ซึ่งมีคิดสงสัยจึงขึ้นไปบนเนินหลังชาร และไปเห็นศาลาเทพารักษ์กำ มืออยู่ในราก ซึ่งเบ้งก็เห็นี่ยวเตา瓦ลย์ห้อยตัวขึ้นไปบนศาลา เห็นคนนั้นทำด้วยคิลามีรูปเทพารักษ์อยู่องค์หนึ่ง ซึ่งเบ้งพิเคราะห์ดูเห็นอักษรจำรึกอยู่ที่แผ่นคิลาม เป็นใจความว่า ครั้งพระเจ้าขันเบংเต้ได้ราชสมบัติ ม้าอ้วนคนนี้พาทหารมาทางนี้ได้ ซึ่งเบংแจংดংนেঁগৰ্দি জিঃ คำนับกราบลงแล้วว่า ตัวข้าพเจ้าซึ่งเบংนี ถือความสัตย์ ตั้งใจจะทำนุบำรุงเชื้อพระวงศ์พระเจ้าขันเบংเต้ บัดนีรับสั่งเจ้าข้าพเจ้าซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ ให้ข้าพเจ้ามาปราบข้าศึกต่างประเทศสำเร็จแล้ว จึงจะกลับรบอาเมืองกังตั้งแลเมืองชูโต เชื้อเชญพระวงศ์พระเจ้าขันเบংเต้ขึ้น ครองสมบัติสิบไป ข้าพเจ้ามาถึงตำบลนี้มีได้แจ้งเหตุผลประการใด ทหารลงกินน้ำในชารวิปริตเป็นไปสิ้น ท่านจงเมตตาข้าพเจ้าคิดถึงคุณพระเจ้าขันเบংเต้ เชญช่วยแนะนำให้สติข้าพเจ้าด้วย แล้วซึ่งเบংก็คำนับถอยออกมานะ พอดีคนแก่ถือไม้เท้าเดินมาตามริมน้ำ

ซึ่งเบংก็มีความยินดีร้องเชญให้ขึ้นนั่งบนศาลา คำนับกันตามธรรมเนียมแล้วซึ่งเบংจึงถามว่า ท่านนี้เชื่อไรเป็นเช่นใด ม้าอ้วนเทพารักษ์ทำไม่ได้ยินจึงว่าตัวข้าพเจ้าคนแก่นี้ได้ยินกิตติคัพท์มาก็ช้านานว่า มหาอุปราชนี้มีน้ำใจสัตย์ซึ่งโอบอ้อมอารีแก่ราษฎร บัดนีข้าพเจ้าเห็นทำนมา ก็มีความยินดีจึงมาคำนับท่านซึ่งเบংจึงถามว่า ท่านเป็นใหญ่ในตำบลนี้ยังรู้บ้างหรือไม่ว่า น้ำในชารนี้เป็นเหตุผลประการใด

ม้าอ้วนเทพารักษ์จึงบอกว่า น้ำในชารซึ่งทหารกินนี้ชื่อแօสุวน จึงทำให้เจรจาไม่ออก ถึงกำหนดเจ็ดวันก็จะตาย ยังเรียงต่อ กันเข้าไปอีกสามชาร ชารหนึ่งน้ำเย็น ถ้าผู้ใดกินเข้าไปพอตกถึงคอ ก็ขาดใจตาย ชารหนึ่งน้ำค่ำ ถ้าผู้ใดกินแล้ว ก็ตาย ก็ร้อนเปื่อยไปทั้งตัวเจ็บปวดจนชาดใจตาย ชารหนึ่งน้ำร้อน ถ้าผู้ใดกินแล้ว ก็ร้อนเปื่อยไปทั้งตัวถึงกระดูกจนตาย น้ำในชารทั้งสี่น้ำแล้วน้ำร้าย แล้วก็มีหมอกซึ่งมาจากการแต่เช้าจนเวลาเที่ยง แม้ผู้ใดเดินมาในเวลานั้น ต้องไอยหมอกก็ให้ใช้เจ็บไปจนตาย

คงเบ็งได้ฟังดังนั้นจึงว่า ถ้ากระนั้นไห้เราจะปราบปราบเบ็งเชิญได้สมความคิด เมื่อเบ็งเชิญยังเป็นศัตรูอยู่ก็จะเป็นศึกกระหนาบทลัง เห็นเราจะไปตีเอาเมืองญูトイแลเมื่อ กังตั่งไม่ได้ ตัวเราเป็นคนอาภัพมิได้บำรุงพระเจ้าเล่าเสียนแล้วก็จะตายเสียดีกว่า ม้าอ้วนเทพารักษ์จึงว่า มหาอุปราชอย่าวิตกเลยข้าพเจ้าจะบอกยาซึ่งแก่น้ำเบื้องหน้าให้ คงเบ็งจึงว่า ท่านเป็นผู้เฒ่าสูงอายุ แม้รู้เห็นประการได้ก็ช่วยแนะนำสั่งสอนข้าพเจ้าด้วยเดด

ม้าอ้วนเทพารักษ์จึงบอกว่า เขาชั้นซกอยู่ที่คตະวันตกไกลเข้าอิมทองลันนี้แปดร้อยเส้น ข้ามเข้าไปอิกยี่ลิบเส้นถึงแม่น้ำบันอัน มีคนหนึ่งชื่อเบ็งเจียด ปลูกเรือนอยู่ริมแม่น้ำนั้นกว่าสิบปีแล้ว หลังเรือนเบ็งเจียดมีชารชื่ออันลงจวไหลลงมาตามแม่น้ำบันอัน แม้ผู้ใดเป็นโรคได้กินได้อานน้ำน้ำก็หาย หน้าเรือนนั้นมีตันไม้ห้อมซือสุยหียบอยู่เป็นอันมาก ถึงมาตราว่าผู้ใดจะกินน้ำแลอาบน้ำร้ายทั้งสี่ชารนี้ ได้ใบไม้เน็นมาใส่ปากแต่ใบหนึ่งก็แก้พิษน้ำได้ แม้มหาอุปราชจะครั่นเข้าไปในเมืองอิมทองลันให้ได้ ก็ร่วงไปเก็บเอียนเน็นมาเดด

คงเบ็งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี คำนับกราบลงแล้วจึงชี้ถามว่า ท่านนี้ชื่อวันใดเป็นเช้อนใด บอกให้ข้าพเจ้าแจ้งด้วย เมื่อสำเร็จราชการจะกลับมาแทนคุณท่าน ม้าอ้วนได้ฟังดังนั้นก็ชี้ไปบนศาลนั่งบนแท่นบกอกว่า ตัวเรามือ ม้าอ้วนแล้วก็หายไป

คงเบ็งได้เห็นดังนั้นก็ยิ่งมีความยินดีนักคำนับกราบลงกับที่ แล้วก็ลงจากศาลชี้เงวียนกลับมาค่าย ครั้นเพลาเข้าชงเบ็งจึงชวนของเปงกับทหารหั้งปวงซึ่งเป็นใบหน้า รับไปเก็บยาตามคำเทพารักษ์ว่า ครั้นข้ามเข้าชั้นซกไปยี่ลิบเส้นเห็นตันไม้ใหญ่ริมชารน้ำนั้นเป็นอันมาก และมีเรือนอยู่ในป่าไม้เน็นประมาณสิบเรือน คงเบ็งเห็นเด็กคนหนึ่งเดินออกมาก็ต้องใจเดินเข้าไป พอบে็งเจียดทั่วเลือชาใส่หมากstan pemเหลืองตาแดง เดินออกมากเห็นชงเบ็งจึงถามว่า ท่านนี้มหาอุปราชเมืองเสฉวนหรือ คงเบ็งจึงหัวเราะตอบว่า เหตุไฉนท่านจึงรู้จักข้าพเจ้า เบ็งเจียดจึงว่า ข้าพเจ้ารู้นานอยู่แล้ว ว่ามหาอุปราชยกกองทัพมารบกับเบ็งเชิญ จะปราบในแดนอันนี้แล้ว เบ็งเจียดก็เช่นชงเบ็งเข้าไปในเรือน คงเบ็งจึงว่าแก่เบ็งเจียดว่า รับสั่งพระเจ้าเล่าเสียนให้ยกกองทัพมาปราบปราบ

เบ็งเช็ก ให้อ่อนน้อมต่อเมืองเสฉวนจงได้ บัดนี้เบ็งเช็กหนีเข้าไปอยู่ในเชา อิมตองสัน เรายกไปถึงทางตะวันตก ทหารทั้งปวงลงกินน้ำในชาร์กเป็นใบปลิ้น เทพารักษ์บอกเราว่ายาแก้น้ำน้ำอยู่ตำบลนี้ เราจึงรับมาทำท่านหวังจะเก็บยา ทำน จงเมตตามอกให้เราด้วยจะได้แก่ชีวิตคนหั้งปวง

เบ็งเจียดจึงว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นคนป่าหาครวที่มหาอุปราจจะมาหาไม่ จะใช้แต่ทหารเลวมาก็ได้ ยากมีอยู่ที่หลังบ้าน มหาอุปราจจะต้องประสังค์ลัก เห่าไดก์ไปเก็บเอาเด็ด แล้วเบ็งเจียดก็ให้เด็กพาองเป่งกับทหารซึ่งเป็นใบนัน ออกไปที่ชานน้ำ ทหารทั้งปวงได้กินน้ำนันเข้าไปก็รากเสเมะร้ายอกมาพูดจาได้ เป็นปรกติดังเก่า เบ็งเจียดจึงว่าแก่ชงเบ็งว่า หนทางซึ่งท่านจะเข้าไปในเชา อิมตองสันนั้นกันดarnัก กอนด้วยสัตว์อันร้ายต่าง ๆ ท่านจงเก็บใบอยุตียนนี้ ไปให้มากจะได้แก่อนัตรายในทางนั้น ของเบ็งไดฟังดังนั้นมีความยินดีนัก จึงให้ ทหารไปเก็บใบไม้นั้นมาเป็นอันมาก แล้วชงเบ็งจึงว่าแก่เบ็งเจียดว่า ท่านมี ไม่ตรีต่อเราเป็นอันมาก ท่านซื้อไรเป็นแซอันได เมื่อสำเร็จราชการแล้วจะได้ ตอบแทนไม่ตรีกัน

เบ็งเจียดจึงว่า ข้าพเจ้าซื้อเจียดแซ่เบ็งเป็นพี่ชายเบ็งเช็ก ของเบ็งไดฟัง ดังนั้นก็ตกใจทอดใจใหญ่ เบ็งเจียดจึงว่า ท่านอย่ากินแหงรังเกียจข้าพเจ้า เลย ตัวข้าพเจ้านี้เป็นพี่น้องร่วมห้องกับเบ็งเช็ก เบ็งชิวก์จริง แต่เบ็งเช็ก เบ็งชิว เป็นคนพาลหยาบช้ามิได้เอาคำข้าพเจ้าผู้พี่ ข้าพเจ้าจึงละสมัครพรรคพวงเสีย อกมาอยู่ที่นี่หวังจะหาความสนับายน บัดนี้น้องข้าพเจ้าทำความผิดคิดมิชอบ มหาอุปราจจงได้ความลำบากมาถึงนี่ ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้พี่ก์หาพันความผิดไม่ มหาอุปราจจงโปรดให้ทานชีวิตข้าพเจ้าด้วย

ชงเบ็งจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย เบ็งเช็ก เบ็งชิวเป็นคนชั่วกระทำการ ผิดโภก็จะอยู่แก่ตัวเขา ท่านเป็นคนดีมีความสัตย์ ความชอบก็จะมีอยู่แก่ตัว ท่าน เมื่อสำเร็จราชการกลับไปเมืองแล้วเราจะจจะกราบถูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้ ตั้งท่านเป็นใหญ่ในแดนนี้ เบ็งเจียดจึงว่า ซึ่งโปรดมาทั้งนี้พระคุณหากที่สุดไม่ แต่น้ำใจข้าพเจ้ารักแต่ความสนับายน มิได้ยินดีต่อสมบัติพัสดุที่จะเป็นใหญ่สืบ ไป ชงเบ็งไดฟังดังนั้นก็ให้สิ่งของเงินทองแก่เบ็งเจียดเป็นอันมาก เบ็งเจียดก็

มิได้รับสิ่งของนั้น คืนให้ซึ่งเบ็ง ซึ่งเบ็งก็ลาเบ็งเจียดชื่นเกวียนน้อยพาหารกลับมาถึงค่าย

ซึ่งเบ็งจึงให้ทหารชุดบ่อในค่ายลิบบ์อลิกส์ลิบบ์วา หัวจะอาทัยน้ำ ซึ่งเบ็งและทหารทั้งปวงเห็นบ่อนั้นแห้งมิได้มีน้ำก็ตกลิ้ง ครั้นเวลาค่ำซึ่งเบ็งจึงจุดธูปเทียนขึ้นบูชาเทพดาแล้วอธิษฐานว่า ข้าพเจ้าซึ่งเบ็งตั้งใจทำราชการสนองพระคุณพระเจ้าเล่าปีโดยสุจริต จะยกพระเจ้าเล่าเสี้ยนขึ้นทรงราชสมบัติบารุงให้ราษฎรเป็นสุขสืบไป บัดนี้พลทหารทั้งปวงชัดสนด้วยน้ำนัก ถ้าบุญพระเจ้าเล่าเสี้ยนจะเป็นใหญ่ ตัวข้าพเจ้าจะได้ช่วยทำนุบำรุงอยู่ ขอเทพดาจงโปรดให้กานชีวิตสัตว์ทั้งปวงด้วย ถ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยนหาบุญไม่มีแล้ว จงบันดาลให้ข้าพเจ้าซึ่งเบ็งผู้เป็นคนอาภานี้ตายเสียเด็ด อย่าให้มีชีวิตอยู่ดูหน้าคนสืบไปเลย ครั้นเวลาเข้าห้องหารเข้าไปปอกซึ่งเบ็งว่า บ่อซึ่งชุดไว้นั้นนำขึ้นเต็มทุกบ่อ ซึ่งเบ็งได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงให้ทหารกินน้ำสำเร็จแล้วก็ยกไปเช้าอิมตองสัน ให้ตากน้ำนั้นไปเป็นลำเลียง

ฝ่ายทหารซึ่งค่อยเหตุจึงเอาเนื้อความมาบอกเบ็งเย็กว่า บัดนี้ซึ่งเบ็งยกทหารล้วนทางตะวันตกเข้ามาได้แล้ว เบ็งเชกได้ยินดังนั้นก็ตกลิ้ง โต้สู้ใต้อ่องจิงว่า แก่เบ็งเย็กว่า ทำนอย่าเพ้อวิตก เนื้อความซึ่งว่านี้ยังไม่เห็นสม ข้าพเจ้าจะดูให้เห็นประจักษ์แก่ตาก่อน โต้สู้ใต้อ่องก็ยืนดูบนยอดเขา เห็นซึ่งเบ็งยกใกล้เข้ามาแล้ว เห็นทหารหานบน้ำเข้าเป็นอันมาก โต้สู้ใต้อ่องคิดสังสัยนักจึงกลับลงมาว่าแก่เบ็งเย็กว่า ซึ่งเบ็งยกมาได้จริงแล้วข้าพเจ้าเห็นประหลาดนัก ระหว่างเทparากษ์จะบอกแก่ซึ่งเบ็งเป็นแน่

เบ็งเย็กจึงว่า ถ้ากระนั้นข้าพเจ้ากับเบ็งชิวสองคนพื้น้องจะลาท่านออกสู้รบกับซึ่งเบ็งกว่าจะสิ้นชีวิตลงกับที่ มิให้ทหารจับมัดไปให้ซึ่งเบ็งดูหน้าอีกแล้ว โต้สู้ใต้อ่องจึงว่า ตัวท่านกับข้าพเจ้าเป็นพวากเดียวกัน แม้ท่านเสียแก่ซึ่งเบ็งแล้วถึงตัวข้าพเจ้ากับสมครพรรคพวากทั้งปวง ซึ่งเบ็งก็จะไม่ไว้ชีวิตแล้ว โต้สู้ใต้อ่องก็ผ่าโโคกระเบื้องสุราห์แก่ล้วหหารทั้งปวง จัดแจงจะยกอกรอบกับซึ่งเบ็ง พอทหารเข้ามานอกกว่า เอียวทองซึ่งเป็นนายใหญ่อยู่เชิงจินติสันยกทหารสามหมื่นมาช่วย โต้สู้ใต้อ่องได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงออกมารับค่านับกันตามธรรมเนียม

แล้วพากหารกับเอียวหง เช้ามาที่อยู่

เอียวหงจึงว่าด้วย บุตรข้าพเจ้าท้าคนนี้มีสติปัญญาแล้วมีอัจฉริยะ แล้วพากหารรู้ด้วยว่าด้วยบุตรท้าคนนี้มีกำลังกล้าหาญไม่เกราะเหล็กสมอทุกตัวคน แม้ชั่งเบ้งยกหการร้อยหมื่นเข้ามา แต่กำลังข้าพเจ้าจะขออาสาเอาชัยชนะให้ได้ แล้วก็เรียกบุตรห้าคนเข้ามาคำนับโต้สู้ให้อ่องกับเบ้งเช็ก เบ้งเช็กเห็นบุตรเอียวหง รูปร่างคนสันมีส่วนมาก่อนเสืออันร้ายก็มีความยินดีนัก ก็แต่งโธ่ให้อิ่วหงกับบุตรห้าคนนั้นเสพย์สุราด้วยกัน

ขณะเมื่อเสพย์สุราอยู่นั้น เอียวหงแก่ลังทำมาลำดังฤทธิ์ต่าง ๆ รำเพลงโล่เพลงหวานโลดโอนทำส่งว่า ถ้าชิงเบ้งมาเราจะตัดศีรษะด้วยเพลงอาวุธอันนี้ พอทภูยงลิบคนซึ่งเอียวหงคิดกลเครียມมานั้น สยายผุดเดินตอบมือทำเพลงเข้ามา เอียวหงจึงให้บุตรเอาจากสุราคนละจอกเข้าไปคำนับเบংเช็ก เบংเช็ก เบংเชึกมีได้แจ้งในกลเอียวหง ก็รับจากสุราแหงหน้าขึ้นจะกินเอียวหงดาวดีขึ้นตามสัญญา บุตรเอียวหงก็กลุ่มกันเข้าจับมัดเบংเช็ก เบংเชึก โต้สู้ให้อ่องเห็นดังนั้นก็ตกใจยับตัวจะวิ่งหนี เอียวหงก็รุมเอาตัวมัดไว้ ทภูยงลิบคนก็วิ่งเข้าช่วยมัดเบংเชึก

เบংเชึกจึงว่าแก่เอียวหงว่า ท่านกับเราก็มีได้มีสาเหตุทำผิดสิ่งใดต่อ กัน และท่านมาทำร้ายแก่เรานี้ก็ทำประโยชน์ไม่ นานไปท่านก็จะได้ความเดือดร้อน เอียวหงจึงว่า มหาอุปราชเมืองสุชวนเป็นคนมีเมตตาแก่สัตว์ทั้งปวง จับลูกหลานเราได้ก็ไร้ชีวิตปล่อยมาสิ้น เรายอดถึงคุณจึงจะจับตัวท่านซึ่งเป็น คนทรยศมัดไปแทนคุณของเบং แล้วเอียวหงจึงร้องประการแก่ทหารทั้งปวงว่า เบংเชึกกระทำความผิดให้ท่านทั้งปวงเดือดร้อน บัดนี้เราจะจับไปให้ชิงเบংแล้ว ท่านทั้งปวงจะกลับไปอยู่ให้เป็นสุขตามภูมิล่าแนวเดิด แล้วเอียวหงก็พาเอาตัวโต้สู้ให้อ่องกับเบংเชึก เบংเชึกมัดไปให้ชิงเบংนอกค่าย

ชิงเบংแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี เรียกเอียวหงเข้าไปคำนับตามธรรมเนียมแล้ว เอียวหงจึงว่าแก่ชิงเบংว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่บ้านอยู่ ณ เขิงนติสัน คิดถึงคุณมหาอุปราชซึ่งไว้ชีวิตปล่อยลูกหลานข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจึงคิดกลอนนายจับเบংเชึกเบংเชึกมาราบท่าน ชิงเบংก็ให้บ่าหนึ้นจรงวัลแก่เอียวหง

เป็นอันมาก แล้วให้อาตัวเบังเข้ามา ชงเบังจึงหัวเราะว่า ท่านจะยอมสมควร อ่อนน้อมต่อเราแล้วหรือยัง

เบังเข้าก็จงว่า ซึ่งท่านจะให้เรารออ่อนน้อมต่อนั้นไม่ชอน เพราะเรามีได้แพ้ฝีมือท่าน บัดนี้เอียวหองเพื่อนเราทำกลอุบายนให้เราไว้ใจจังจับเรามาได้ถึงท่านจะฆ่าเสียกีตามเดิม เรายังได้อ่อนน้อมต่อเป็นอันขาด ชงเบังจึงว่า ครั้งนี้ตัวหนีเราเข้าอยู่ในที่คับขัน หวังจะลวงเราให้เป็นอันตรายด้วยน้ำร้ายกลางทาง เทพดา กีช่วยนำรุ่งรักษาราให้เข้ามาได้ถึงที่นี่ เทศุไนท์ท่านมาถือทิฐามานะไม่ อ่อนน้อมต่อเราอีกเล่า

เบังเข้าก็จงว่า เดิมเรารอยู่เมืองจินแซ ภูมิฐานกำแพงหอรอบมั่นคง เมื่อท่านจับเราได้ในเมืองนั้น เรา ก็จะอ่อนน้อมต่อท่านชั่วสุกหлан นี่เรารอกจากเมืองเราดูกอท่านเจิงลุงจับตัวเราได้ ชงเบังได้ฟังดังนั้นเห็นว่าเบังเข้ายังมีมานะถือตัวอยู่ จึงว่าเราจะปล่อยท่านไปอีกครั้งหนึ่ง ท่านจะหาที่มั่นนำรุ่งแทกลัวทหารให้พร้อมไว้เดิม เราจะยกไปสู้รบกับท่าน ท่านก็จะได้เห็นฝีมือเรา เมื่อเรารับมาได้ท่านยังพูดจะน้ออยู่เราจะฆ่าเสียให้สิ้นทั้งโคตร แล้วก็ให้ทหารแก้มัดเบังเข้าออก เบังเข้าก็คำนับลาชงเบงไป ชงเบงจึงให้ทหารแก้เบงชิวกับโตสู่ใต้อ่องออกเลี้ยงสุราแล้ว เอาม้าให้คนละตัวให้ตามเบงเข้าไป ครั้นเบงชิว โตสู่ใต้อ่องไปแล้ว ชงเบงจึงตั้งเอียวหองเป็นชุนนางผู้ใหญ่ แล้วให้นำเหนือจราจรวัลแก่หญิงสินคนแลหาหารหั้งปวงตามสมควร เอียวหองก็คำนับลาชงเบงไปที่อยู่

ฝ่ายเบงเข้า เบงชิวกับโตสู่ใต้อ่อง รับพาภันไปหั้งกลางวันกลางคืนถึงเมืองสำกั่ง นอกเมืองนั้นเมืองน้ำล้อมสามด้าน นอกนั้นออกไปฝ่ายข้างทิศเหนือ เป็นที่รากวังสี่ร้อยสิบ ไม่ผลไม้ต่าง ๆ เป็นอันมาก ข้างทิศตะวันตก ส่องร้อยสิบเป็นนาเกลือ ฝ่ายทิศใต้ใกล้เมืองสามร้อยสิบถึงเมืองลงต่อต้องแล้วจึงถึงเมืองหลวงมีเขาล้อมรอบ ในเมืองมีเขาใหญ่อันหนึ่งชื่อวินแซ บนยอดเขานั้นมีปราสาทซึ่งกงเตียนเล่าคาย เป็นที่อยู่เจ้ามันอ่อง ริมปราสาทนั้น มีศาลเจ้าสำหรับแผ่นดินเป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ ชาวเมืองหั้งปวงนับถือแต่งเครื่องไป เช่นเจ้าแกคุยที่ศาลนั้นปีลະสีครั้ง ผู้สำหรับปวนนิบติรับเครื่องเช่นนั้นชื่อปากุย แล้วชาวเมืองหั้งปวงต้องไปจับคนในแดนเมืองเสฉวนมาเช่นทุกปีมิได้ขาด

ถ้าหาไม่ได้ก็เผอญให้ใช้จันเป็นโรคต่าง ๆ

ประการหนึ่งในเมืองจินແนนั้น มีได้มีกูหมายเป็นอย่างธรรมเนียม
เหมือนหัวเมืองทั้งปวง ถ้ากระทำผิดให้เจ้าเมืองขัดเคืองแล้วก็ให้อาตัวไปฆ่า
เสีย ถึงมาตราว่าหนุ่งชาญในเมืองนั้นจะทำละเมิดนอกคำบิตามารดาสามีก็มีได้มี
โทษ อนึ่งถ้าเฝันตกไม่บริบูรณ์ขัดสนด้วยช้าวปลาอาหาร ชาวนเมืองทั้งปวงก็เอา
เนื้อแลรังกินเลี้ยงซีวิต

ฝ่ายเบ้งเช็กครั้นมาถึงเมืองจินแซ ซ่องสุมได้ทหารประมาณพันเศษ
เบংเช็กจึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า เรายทำศึกมากับของเบংกีเสียที่ได้ความอัปยศเป็น^๔
หลายครั้ง ท่านทั้งปวงซึ่งมีสถิตปัญญาจงช่วยเราคิดบ้าง ทำไฉนจะได้ชัยชนะ
ของเบং ตัวไหลน้องภรรยาเบংเช็กจึงว่า แม้ชงเบংยกติดตามมาข้าพเจ้าจะขอ
อาสาแก้แค้นให้จงได้ เบংเช็กจึงถามว่า ท่านจะคิดอันทำประการใด

ตัวไหลจึงว่า บกลกได้อ่องเจ้าเมืองปัคหลับต่อง ข้างทิศตะวันตกเมือง
เรานี้มีความรู้เชี่ยวชาญ ถ้าขึ้นชั้งร้ายมนตร์แล้ว จะเรียกให้เกิดลมพายุพัดให้
ก้อนศิลากระเด็นถูกข้าศึก และเรียกสัตว์ร้ายต่าง ๆ มาใช้ก็ได้ และมีปีศาจ
สามหมื่นติดตามให้ใช้สอยมีได้ขาด ขอให้ท่านแต่งหนังสือไปฉบับหนึ่ง กับ
ลิ่งของเครื่องบรรณาการจงมาก ข้าพเจ้าจะไปหาบกลกได้อ่องอ่อนหวานให้ยก
ทหารมาช่วยท่านเห็นการเราจะจะสำเร็จ

เบংเช็กได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงเขียนหนังสือแจ้งเนื้อความ
ทั้งปวงกับลิ่งของให้ตัวไหล ตัวไหลค่านับลาเบংเช็กไป และเบংเช็กจึงให้
โถสู่ได้อ่องคุมหาการไปอยู่รักษาเมืองสำกั่ง

ฝ่ายชงเบংยกกองทัพตามเบংเช็กมาถึงเมืองสำกั่ง จึงให้จูลงกับอุยอี้ยน
คุมหาการเข้าตีเมืองทางทิศเหนือ ฝ่ายโถสู่ได้อ่องก็ให้ทหารซึ่งช้านาญหน้าไม้มี
ขั้นรักษาน้ำที่เชิงเทินไว้เป็นสามารถ ทหารทั้งปวงก็เตรียมหน้าไม้สำหรับมือ^๕
ทายาพิช ถ้ายิงถูกผู้ใดเบื้อยพังจนตาย ครั้นจูลงยกทหารเข้ามาไกล ทหาร
บนกำแพงก็เอาน้ำไม้ระดมยิงถูกทหารจูลงเจ็บปวดล้มตายเป็นหลายคน จูลง
กับอุยอี้ยนถอยกลับไปทางเบং ชงเบংเห็นทหารถูกหน้าไม้เจ็บปวดเป็นสาหัส
ก็พยายามให้ พิชหน้าไม้มั่นก็หาย และขึ้นแกวียนเข้าไปดูเห็นกูมีฐานเมืองมั่นคง

ชงเบี้งก์ถอยหัวพอกอไปตั้งค่ายมั่นอยู่ใกล้มืองหกสิบลี้น ทหารในเมืองลำกั่งเห็นชงเบี้งถอยหัวพอกอไปตั้งมั่น ก็ประมาทเลินเล่อสำคัญว่าชงเบี้งแพ้ฝีมือสู้ไม่ได้แล้ว

ฝ่ายชงเบี้งถอยหัวพอกอไปตั้งอยู่หัววัน เวลาค่าเกิดลมพัดขึ้นในค่าย ชงเบี้งจึงสั่งทหารทั้งปวงว่า เรายาผ้าชายเสื้อเสมอคนละผืนให้ได้ในเวลาวันนี้ ถ้าผู้ใดไม่ได้เราจะตัดศีรษะเสีย ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ส่งสัญญา แต่เกรงอาญาชงเบี้งก์หาผ้าชายเสื้อคนละผืนมาให้ชงเบี้งครบตัวกัน ในเวลา Yam หนึ่ง ชงเบี้งก์ให้ทหารเอาผ้ามาห่อติดคนละห่อ ยกเข้าตามกำแพงเมืองจนถึงใบเสริมแล้วว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ถ้าผู้ใดเข้าเมืองได้ก่อนเราจะปูนบ่าเหนี่ยวให้ถึงขนาดทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้น ก็ชิงกันเข้าไปได้เป็นอันมาก แล้วสัญญากันไว้ฟันผู้คนอ้วองขึ้น トイสู้ใต้อ่องมีได้แจ้งว่าศึกมาแต่หนือแล้วได้ ก็ขึ้นม้าพาทหารออกมานา ทหารชงเบี้งเห็นดังนั้นก็ไล่รุกเข้าไปอาหวนแหงถูกトイสู้ใต้อ่องตกม้าตาย ทหารทั้งปวงก็แตกกระฉjacรักษากัน ทิ้งเมืองเสียหนีไปทางเบี้งเช็กประมาณกึ่งหนึ่ง ชงเบี้งได้ชัยชนะก็ยกเข้าตั้งอยู่ในเมืองลำกั่ง แล้วก็จัดแสงยกไปเมืองจินเจ

ฝ่ายเบี้งเช็กแจ้งว่าชงเบี้งได้เมืองลำกั่งแล้ว ก็มีความวิตกนัก พอทหารเข้ามานอกกว่า ชงเบี้งยกกองหัวพากล่าวเข้ามาในเดนนี้แล้ว เบี้งเช็กตกใจ สะดับขึ้นหั้งตัว นางจากหยงซึ่งเป็นภารยาเบี้งเช็กยินแอบอยู่ในฉากเห็นดังนั้นก็เดินหัวเราะอกกามาว่า ทำนเป็นชาติทหารครัวหรือมาลิ้นความคิด ด้วยการศึกแต่เพียงนี้ทำนอย่างวิเศษเลย ตัวข้าพเจ้าเป็นหญิงจะขออาสาทำศึกกับชงเบี้งเบี้งเช็กได้ฟังดังนั้นคิดชื่นได้ว่า นางจากหยงคนนี้มีวิชาใช้อา祚ได้ ถ้าข้าศึกໄล์มาอาอา祚โดยนี้ไปบนอาภัคแล้ว จำเพาะให้ตกลงถูกข้าศึกเห็นเพอะจะสู้รบเอารชัยชนะชงเบี้งได้ เบี้งเช็กก็มีความยินดีคำนับรับคำนาง แล้วก็จัดทหารเอกสารร้อยคนกับทหารหลวงห้าหมื่นอบให้นางจากหยง นางจงหยกคำนับเบี้งเช็กแล้วรับยกออกจากเมือง พอเตียวหวังกับม้าตงทหารชงเบี้งยกมาถึงก์เข้าสักครบ

นางจากหยงเห็นดังนั้น ก็แต่งตัวมีอา祚วิเศษเห็นบลังห้าเล่ม ชี้นหลังม้าถือหอกใหญ่ยาวสามเมตร ร้าเพลงอา祚เข้ารบกับเตียวหวังได้เก้าเพลง นางจากหยงทำเป็นแพ็ซักม้าหนึ่ง เตียวหวังมีได้แจ้งในกลก์ขับม้าໄล่ตาม นางจากหยงจึงชักเอา

อาชุวิเศษโynเข็นไปแล้วทูลงถูกเตียวหงีจากหลังม้า ทหารหั้งปวงก็รุมเข้าจับตัวมัดไว้ ม้าตงเห็นดังนั้นก็ขับม้าเข้าแก้เตียวหงี เห็นนางจากหงย์ินม้าถือหอกอยู่ก็กราช ความม้าเข้ารับกับนางจากหงย์ยังไม่แพ้ชนะกัน นางจากหงย์ทำกลเอารือกพานแท้ม้าล้มลง ม้าตงตกจากม้า นางจากหงย์จึงให้ทหารเข้ามัดเอาตัวเตียวหงีกับม้าตงกลับเข้าเมือง

เบังเชิกเห็นดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงแต่งโตรีเลี้ยงนางจากหงย์เสพย์สุรา นางจากหงย์จึงสั่งทหารให้อาตัวเตียวหงีกับม้าตงไปष่าเสีย เบงเชิกจึงว่า ชาทำศึกกับของเบัง ของเบังจับได้ถึงห้าครั้ง ก็ไว้ชีวิตปล่อยมาไม่ได้ทำอันตราย ซึ่งเราจะจะนำเตียวหงี ม้าตงเสียนั้นไม่ชอบ คนหั้งปวงก็จะครหาในทางได้ เรงานด้วยต่อจับของเบังได้จึงนำให้พร้อมกันที่เดียว นางจากหงย์เห็นชอบด้วยก็ให้ทหารอาตัวเตียวหงี ม้าตงไปคุณไว้

ฝ่ายทหารเตียวหงีซึ่งแตกนั้น ก็เอาเนื้อความไปบอกงเบงทุกประการ ของเบังจึงเรียกม้าต้ายมาสังว่า ท่านจุ่นคุ่มทหารอยู่ทางน้อย ถ้าแลเห็นนางจากหงย์ไอลุ่งแลอยุ่ยอี้ยนมา ก็ให้อาชือกพานแท้ม้าจับอาตัวให้จงได้ ม้าต้ายก็ลาไปชุมทหารอยู่ตามของเบงสั่ง แล้วของเบงจึงสั่งจุ่ล่งกับอยุ่ยอี้ยนว่า ให้ท่านยกทหารไปรับกับนางจากหงย์ และทำเป็นแพลล่อให้ไล่ไปตามทางซึ่งม้าต้ายชุมอยู่ จุ่ล่งอยุ่ยอี้ยนก็รับคำของเบงยกทหารไป

ครั้นเวลาเข้าทหารไปบอกเบงเชิกว่า จุ่ล่งยกทหารเข้ามา นางจากหงย์ได้ฟังดังนั้นก็ขึ้นมายกอกอกไปรับกับจุ่ล่งได้เก้าเพลง ยังไม่แพ้ชนะกัน จุ่ล่งซักม้าหนีล่อให้ไล่ นางจากหงย์เกรงว่าของเบงจะทำกลอุบายนก็อยุ่ยกหารจะกลับเข้าเมือง อุยอี้ยนเห็นดังนั้นก็ยกทหารตามเข้ามา นางจากหงย์ก็ซักม้ารับกับอยุ่ยอี้ยน เป็นสามารถ อุยอี้ยนทำแพชกม้าหนี นางจากหงย์ก็หยุดทหารตั้งมั่นอยู่นอกเมืองคืนหนึ่ง

ครั้นเวลาเข้าจุ่ล่งก็คุ่มทหารเข้าไปชวนรอบอีก นางจากหงย์ก็ขับม้าออก รับกับจุ่ล่งได้แปดเพลง จุ่ล่งซักม้าหนี นางจากหงย์ก็มีได้ตามไป กลับม้าจะถอยเข้าเมือง อุยอี้ยนเห็นดังนั้นก็ควบม้าตามเข้าไปร้องด่านางจากหงย์เป็นช้อหยาบช้าต่าง ๆ นางจากหงย์ได้ฟังดังนั้นก็กราช กลับมารับกับอยุ่ยอี้ยน อุยอี้ยน

ก็ควบม้าหนีร้องด่าไปพลาง นางจกหยงก็ขับม้าໄล่ตามไปด้วยกำลังໂທໂສ ถึงทางน้อยริมเชิงเขาซึ่งม้าต้ายซุ่มอยู่ ม้าต้ายก็เอารือกพานเท้าม้าล้มลง นางจกหยงหลัดตกจากหลังม้า ม้าต้ายก็เข้าจับตัวมัดมาค่ายชงเบ้ง จูล่งก็ໄລ่ฟันทหาร นางจกหยงล้มตายเป็นอันมาก หนิกลับไปเมืองได้บ้าง ฝ่ายชงเบ้งเห็นม้าต้ายจับนางจกหยงมาได้ก็มีความยินดี ให้ทหารแก้มัดออกเสีย เชิญนางเสพย์สุรา แล้วชงเบ้งจึงให้ทหารเข้าไปบอกเบ้ง เอ็กให้ส่งตัวเตียว哼กับม้าตองออกมา เราจะส่งนางจกหยงให้กลับคืนเข้าไป เบংເຂົກໄດ້ພັງດັນນັກປ່ອຍເຕີວໜີກັບມ້າຕອກມາ ຂອບເນັດກີ່ສົງນາງຈກຫຍງເຂົາໄປ ເນັດເຂົກເຫັນກວ່າມາກີ່ມີຄວາມຍິນດີ ນັກພອທຫາຣເຂົາມາອກວ່າ ບກລົກໄຕ້ອ່ອງຍົກທຫາຣມາຄື່ງ ເນັດເຂົກກີ່ຈີ່ຈອກໄປຮັບຄື່ງນອກເມືອງ ເຫັນບກລົກໄຕ້ອ່ອງໄສເສື້ອພື້ນທອນປະດັບພລອຍ ແහັນດານໃຫຍ່ສອງເລີ່ມ ທີ່ຊ້າງເພື່ອກຍິນຍູ້ກັບທຫາຣ໌ສົງເປັນຄວາມສໍາຫວັບທີ່ສັຫວັນພວກທີ່ເນັດເຂົກເຂົາໄປຄ່ານັບແຈ້ງເນື້ອຄວາມທັງປວງທຸກປະກາດ

ບກລົກໄຕ້ອ່ອງຈຶ່ງວ່າ ທ່ານຍ່າວິຕາເລຍ ສົງຂອງເນັດທ່ານໄດ້ຄວາມອັປຢຄົນນີ້ເຮັດວຽກເປັນຫຼຸງຫ່ວຍແກ້ແດ້ນເອງ ເນັດເຂົກໄດ້ພັງກີ່ມີຄວາມຍິນດີ ເຫັນບກລົກໄຕ້ອ່ອງເຂົາໄປໃນເມືອງ ແຕ່ໂຕະເຫຼຸງໃຫ້ເສພຍ්ສຸຮາ ແລ້ວເລີ່ຍທຫາຣເປັນອັນມາກ

ครັ້ນເວລາເຂົາ ບກລົກໄຕ້ອ່ອງກີ່ຍົກທຫາຣອອກຈາກເມືອງທຽບໄປຄ່າຍຂອງເນັດ ຂອບເນັດດັນນັກໃຫ້ຈຸລົງກັບອຸຍເອີ່ນຍກອອກຕັ້ງຮັບອູ້ນອົກຕ່າຍ ຄຣັນເຫັນບກລົກໄຕ້ອ່ອງຍົກມາຄື່ງ ຈຸລົງກັບອຸຍເອີ່ນກີ່ຄວາມມ້າອອກຍິນຍູ້ຫ້າທຫາຣ ເຫັນຈະກະບວນສຶກທັງປວງ ແລ້ວເຫັນທຫາຣເກີນທີ່ຮັບນັນມີໄດ້ໄສເສື້ອໄສເກຣະ ທັນາຖາກີ່ຜິດຈົກຕານ ແລ້ວກີ່ມີໄດ້ຕຶກລອງແລມ້າລ່ວ ຕີແຕ່ພ້ອງເຮີຍຕານເປັນສໍາຄັນ ແລ້ວເຫັນບກລົກໄຕ້ອ່ອງແຕ່ງຕົວເປັນກັບຕົມ ທີ່ຊ້າງເພື່ອກເຫັນດານໃຫຍ່ສອງເລີ່ມ ມີທຫາຣດີອ່ອງໃຫຍ່ແທ້ຫຼາຊັ້ນຄົນທີ່

ຈຸລົງຈຶ່ງວ່າແກ່ອຸຍເອີ່ນວ່າ ແຕ່ເຮົາທ່າສົງຄວາມມາກີ່ຍັງມີໄດ້ເຫັນກະບວນສຶກປະຫລາດອ່າງນີ້ ເຮົາຈະຄືດວ່ານຳທ່າປະກາດໄດ້ຈຶ່ງມີຫຍັນນະ ພວໄຕ້ຍືນເສີຍຮະສັງແລ້ວເຫັນບກລົກໄຕ້ອ່ອງຮ່າຍມາຕົວບໍ່ຫຼັງຊ້າງ ສັກຄູ່ທີ່ນັກເກີດລົມພາຍຸໃຫຍ່ພັດກ້ອນຄືລາກະເຕັ້ນມາດັ່ງທ່າຟນ ແລ້ວກີ່ໄດ້ຍືນເສີຍບກລົກໄຕ້ອ່ອງເປົາເຕັມເຫັນສັຫວັນທີ່ເວົ້າໃນກອງທັພຈຸລົງ ຈຸລົງ

เห็นดังนั้นก็ถอยท่ารกลับเข้าค่ายแจ้งเนื้อความแก่ชั่งเบี้งทุกประการ แล้วก็ อ้อนวอนขอโทษซึ่งทำการมิได้มีชัยชนะแก่เข้าคึก

ชงเบี้งได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะแล้วว่าทำนอย่างวิตกเลย ด้วยเข้าศึกมีวิชา เหลือปัญญาทำน ทำนหมายไม่ ซึ่งบกลกใต้อ่องมีวิชาฉนี้เราก็รู้อยู่เตรียม การมาพร้อมแล้ว ชงเบี้งจึงให้ทหารเอาเกวียนแต่งไว้สิบเอ็ดเล่ม ซึ่งทำเตรียม มากันเปิดออก ในเกวียนนั้นมีรูปสัตว์ร้ายต่าง ๆ ร้อยหนึ่งทำด้วยไม้ เทียนลาย เหมือนรูปสัตว์ รวมในสีเดินประสิวและลูกพลุ มีล้อสำหรับเสือกเดินได้ทุกตัว ชงเบี้งจึงเกณฑ์ทหารที่มีกำลังพันหนึ่งสำหรับประคงออกทำการตัวละสิบคน ครั้นเวลาเข้าก็ให้ยกทหารตรงเข้าไปเมืองจินแข ตัวชงเบี้งยกตามไปภายหลัง

ฝ่ายบกลกใต้อ่องได้ชัยชนะกลับเข้าเมือง เบี้งเช็กก์แต่งโถะเลี้ยงสุรา พอทหารเข้ามานอกกว้างเบี้ยงยกเข้ามา บกลกใต้อ่องได้ฟังดังนั้นจึงว่า ชงเบี้ยง ไม่เชิดฝีมือเราหรือ จึงยกทหารเข้ามาอีกเล่า แล้วก็จัดแจงทหารกับเบี้งเช็ก ยกออกจากเมือง พอชงเบี้งมาถึง เบี้งเช็กจึงซื้อมอบอกบกลกใต้อ่องว่า ชั่งใส่ หมวกแต่งตัวอย่างมหาอุปราชถือพัดนั่งอยู่บนเกวียนหน้อยนั้นคือชงเบี้ง แม้เรา จับตัวได้แล้วแผ่นดินเราก็จะเป็นสุข บกลกใต้อ่องได้ฟังว่าดังนั้นก็สั่นระฆังร้าย มนตร์เรียกให้เกิดลมพายุพัดก้อนศีลามาดังท่าฝน แล้วเปาเตรเรียกสัตว์ร้าย มาเป็นอันมาก

ชงเบี้งเห็นดังนั้นก็ร้ายมนตร์ใบกพัด ลมพายุก็พัดกลับไป สัตว์ร้ายก็ หยุดอยู่ แล้วชงเบี้งก็ให้เอาเพลิงจุดเสือกสัตว์กลันนี้เข้าไปในกองทัพเบี้งเช็ก แล้วให้ตีม้าล่อห้องกลองยกทหารล้อมเข้าไป สัตว์ร้ายซึ่งบกลกใต้อ่องเรียกมา นั้นถูกลูกพลุและประทัดเจ็บปวดเป็นสาหัส ก็ตื่นกันวิ่งวุ่นวายไป ทหารหั้งปวง ก็แตกตื่นกันอึ้งชืน ฝ่ายชงเบี้งก็ขับทหารให้ไล่พันเข้าไป ผ่านบกลกใต้อ่องตาย ในที่รบ เบี้งเช็กก็ยกเข้าเมืองพาการยะกับสมควรพรคพวงรีบหนี ชงเบี้งก็ ยกทหารเข้าตั้งอยู่ในเมืองจินแข ปูนบำเหน็จทหารตามสมควร แล้วเกณฑ์ทหาร ให้รับไปตามจับตัวเบี้งเช็ก

ฝ่ายเบี้งเช็กหนีไปนั้น ตัวไหلن้องกรรยาจึงว่าแก่เบี้งเชึกว่า เราจะหนี ไปบดันนิกเห็นหาพันมือของเบี้งไม่ ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายนให้ทหารร้อยหนึ่งแต่งตัว

ซ่อนอาวุธไว้ในเสื้อ แล้วจะจับตัวทำนส่องคนกับพี่ข้าพเจ้ามัดไปให้ชงเบี้ง ชงเบี้ง ก็จะดีใจหาตัวข้าพเจ้ากับทหารซึ่งมีความชอบเข้าไปในค่าย ข้าพเจ้าจะจับตัว ชงเบี้งมาเสีย เบี้งเช็กได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย ตัวไหลก็จับเบี้งเช็ก เบี้งชิว กับนางจากหง แล้วพาทหารร้อยหนึ่งมาทางชงเบี้ง พบทหารชงเบี้งกลางทาง ตัวไหลจึงบอกแก่ทหารนั้นว่า ข้าพเจ้าห้ามปราบเมืองเบี้งเช็กว่าให้อ่อนน้อมต่อมหา อุปราชาเดิมก็ไม่ฟัง ชนสู้รบจนไฟรพลได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจึง จับตัวเบี้งเช็ก เบี้งชิวกับภารยามาให้มหาอุปราชา ทหารนั้นก็กลับมาบอกแก่ชงเบี้ง ชงเบี้งได้ฟังดังนั้นจึงสั่งเตียวหงกับม้าตงว่า ทำนงจัดทหารคนละพันให้ยืนรียง กันอยู่ในประตูค่ายสองข้างทาง ถ้าตัวไหลพาเบี้งเช็กเข้ามา ก็ให้มัดตัวไหลกับ ทหารเข้ามาให้เราด้วย

เตียวหงกับม้าตงก็จัดแสงพร้อมไว้ตามชงเบี้งสั่ง ตัวไหลก็พาตัวเบี้งเชึก กับพี่สาวเข้ามาถึงประตูค่าย เตียวหงกับม้าตงก็จับตัวไหลกับทหารร้อยหนึ่งมัด ไว้ ชงเบี้งจึงแกะลังให้ทหารออกไปสั่งว่า ชึ่งตัวไหลกับทหารทั้งปวงพาตัวเบี้งเชึก มาหนึ่นให้เข้ามาเดิม เตียวหงกับม้าตงก็พาเอาตัวเบี้งเชึก เมืองชิว ตัวไหลกับภารยา เบี้งเชึกและทหารทั้งปวงเข้าไปให้ชงเบี้ง ชงเบี้งเห็นตัวไหลกับทหารมาค่านับ กระบานลงกับที่ดังนั้น จึงหัวเราะแล้วว่าแก่เบี้งเชึกว่า เมื่อครั้งก่ออนนั้นเอียวหง เพื่อนของห่านเห็นว่าห่านทำผิด ก็จับตัวมาให้เรา เราเก็บชีวิตปล่อยเสียมิได้เอา โทช มานัดนี้เล่า ตัวไหลน้องภารยาจับตัวมาให้เรา หวังจะคิดกลอุบายน่าเรา เสีย เราเก็บชีวิต แล้วชงเบี้งก็ให้ทหารคันดูในตัวตัวไหล ได้อาชญาเนินซ่อนอยู่ใน เสื้อเล่มหนึ่ง

ชงเบี้งจึงว่าแก่เบี้งเชึกว่า ชึ่งกลอุบายน่าห่านคิดทำนี้แต่เราคิดเล่นลิมเสีย ก็คิดกว่า บัดนี้ตัวก์สิ้นความคิดอยู่แล้ว หรือจะว่าประการใดต่อไปบ้าง

เบี้งเชึกจึงว่า เรายังมิได้แพ้ฝีมือห่าน หากว่าเราคิดผิดเข้ามาหาก็ตาย เองห่านจึงได้เรา ถึงจะฆ่าเราเสียก็ตามเดิมเรามิได้อ่อนน้อมต่ห่าน ชงเบี้งจึงว่า เราจับห่านได้ก็ถึงหักครั้งนี้แล้ว ก็ยังเจรจาอยู่ฉะนี้ จะให้เราตามจับไปอิกสัก ก็ครั้งเล่า จึงจะอ่อนน้อมต่เรา

เบี้งเชึกจึงว่า แม่ปล่อยเราไปอิกครั้งหนึ่งให้เราได้ทำการจนสิ้นความคิด

เต็มฝีมือแล้วจึงจะอ่อนน้อมต่อท่าน แม้ท่านไม่เชื่อเราจะให้ความสัตย์ไว้แก่ท่าน แล้วเบงเยิกก็ให้ความสัตย์ต่อหน้างบัง ของเบงได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า อันเบงเยิกนี้ก็เสียที่แก่เราแล้ว ทหารก์เบาบางเห็นทำทำการใหญ่สืบไปได้ไม่ เราจะปล่อยไปอีกครั้งหนึ่งให้สิ้นความคิดลงได้ แล้วชงเบงก็ให้ทหารแก้มัดเบงเยิก เบงชิวตัวให้หลบ นางจกหยงและหารทั้งปวงออกแล้วว่า เราจะให้ชีวิตตัวอีกครั้งหนึ่ง แม้เราจะจับได้ตัวยังพูดชนน้อยยุก็จะมาเสียให้ลื้นหั้งโคลตร

เบงเยิกก็รับคำของเบงกับน้ำพาภันลูกออกจากเมือง ซึ่งสุมได้ ทหารประมาณแปดร้อย เบงเยิกจึงว่าแก่ตัวให้ล่าว บัดนี้ขงเบงก์เข้าตั้งอยู่ในเมืองเราแล้วเรามิได้มีที่อาศัย จะคิดอ่านประการใดดีจึงจะตั้งตัวทำการสืบไปได้ตัวให้หลงว่า ลุดตัดกุดซึ่งเป็นเจ้าเมืองออโภก็ ฝ่ายทิศตะวันออกไกลเมืองเจ็ดพันเล้นมีทหารเป็นอันมาก แม้เราคิดอ่านไปหาลุดตัดกุดให้ยกทหารมาช่วยเห็นเราจะทำการได้ชัยชนะเป็นมั่นคง เพราะลุดตัดกุดนั้นมีกำลังพลเป็นอันมาก สูงวสามคอก กินแต่เนื้อสัตว์เป็นผลไม้ต่างอาหาร และก็มีวิชาคงทันสารพัดอาวุธ ทหารซึ่งจะเข้าสู้สังคมนั้นก็เข้มแข็งสามารถ เอาหวยแซ่นน้ำมันไว้ทกเดือนมาถักทำเป็นเกราะ แม้ถึงทางกันดารจะข้ามน้ำก็ลอยตัวข้ามฟากไปได้ถึงถูกอาวุธธนูจากทัณฑ์ก็มิได้เข้าเป็นอันขาด จึงเรียกทหารเหล่านั้นว่าตีนกะเปงขอให้ท่านไปอ่อนน้อมต่อลุดตัดกุด ให้ยกทหารมาช่วยทำการแก้แค้นของเบง เมงเยิกได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก ตัวให้หลกพาเบงเยิกไปหาลุดตัดกุด ณ เมืองออโภก็ คำนับกันตามธรรมเนียม แล้วเบงเยิกก็เล่าเนื้อความทั้งปวงให้ฟัง ทุกประการ ลุดตัดกุดจึงว่า ชั่งของเบงยกกองทัพบุกรุกเข้ามายাতรีในแดนเราให้ท่านได้ความเดือดร้อนนั้นท่านอย่าวิตกเลย เราจะรับเป็นธุระแก้แค้นเอง ให้ชงเบงรู้สำนึกตัวจะได้ ลุดตัดกุดจึงสั่งเข้าอันกับเคลลิให้ยกทหารตีนกะเปงสามหมื่นเป็นทัพหน้า ไปตั้งค่ายรับกองทัพของเบงอยู่ ณ ริมแม่น้ำโขชัวสูญนอกเมืองออโภก็ฝ่ายทิศตะวันออกก่อน แล้วลุดตัดกุดก็พาเบงเยิกแล สมัครพรรคพากหั้งปวงยกทหารทั้งหมดตามไปภายหลัง

ฝ่ายชงเบงตั้งอยู่ในเมืองจินแข จึงให้ทหารไปสืบข่าวราชการดูว่าเบงเยิกจะไปตั้งอยู่ที่ไหน ทหารนั้นมาบอกว่า เบงเยิกไปพาลุดตัดกุดเจ้าเมืองออโภก็

ยกท่ารามตั้งอยู่ริมแม่น้ำให้ชัวสุยเป็นอันมาก ซึ่งเบ็งได้ฟังดังนั้นก็จัดแห่งท่าฯ ยกไปถึงแม่น้ำให้ชัวสุย เห็นท่าฯ ลุดตัดกุดรูปร่างเป็นชาวตอง แล้วน้ำนั้นก็วิปริต คิดสองสัย จึงหาชาวบ้านมาสืบถาม ชาวบ้านจึงบอกว่า น้ำในแม่น้ำให้ชัวสุยนี้ ถ้าใบให้หล่นลงแล้วเมื่อใด คนต่างประเทศไม่รู้ตักมากินก็มาตายในขณะนั้น ถ้าชาวเมืองขอโกก็กมาตักกิน ก็ให้เกิดสติปัญญาและกำลังมากขึ้น ซึ่งเบ็งได้ฟัง ดังนั้นก็ตกใจ ให้อุยเอียนตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำ ตัวซึ่งเบ็งถอยออกไปตั้งอยู่ไกล สองร้อยห้าสิบเมตร แล้วกำชับท่าฯ หั้งปวงมีให้ตักน้ำนั้นมากินเป็นอันขาด

ฝ่ายเช้าอันกับเคลือเห็นซึ่งเบ็งยกมาตั้งค่ายอยู่ดังนั้น ก็เกณฑ์ท่าฯ ยกข้ามฟากไปจะรบเอาค่ายอุยเอียน อุยเอียนก็ยกออกตั้งอยู่นูกค่าย ครั้น เช้าอัน เคลือยกมาถึงก็ขับท่าฯ ให้เข้ารับเป็นสามารถ อุยเอียนเห็นท่าฯ ลุดตัดกุดล่าสั้นแลงคนแก่อ่าวน้ำปวง ก็ล่าท้าพมาค่ายซึ่งเบ็ง เช้าอันกับเคลือก ยกท่ารามกลับมาค่าย อุยเอียนให้ท่าฯ ตามมาสอดแรมดู เห็นท่าฯ ลุดตัดกุดมีได้มแพและเรือ ซึ่งแต่กระซัมหน้าไปได้ ก็เอาเนื้อความไปแจ้งแก่ ซึ่งเบ็งทุกประการ

ซึ่งเบ็งได้ฟังดังนั้นคิดสองสัย จึงเรียกลิคีมาถามว่าเหตุผลทั้งนี้จะเป็น ประการใด ลิคีจึงว่า อันท่าฯ ต้นกำแพงเหล่านี้มีกำลังพลังใส่เกราะหวยคงทัน แก่อ่าวน้ำสมอตัวทุกคน อันเราจะรบพุ่งเอาชัยชนะมันนั้นเห็นชัดสน ขอให้ มหาอุปราชยกกลับไปเมืองเสฉวนก่อนเดิด เบ็งเชี้ยก็ลื้นความคิดอยู่แล้วเห็นท่าฯ อาจยกตามเรามาได้ไม่ ซึ่งเบ็งจึงหัวเราะแล้วว่า เราได้ทำการเกินล่วงมาถึงเพียงนี้ แล้ว จะเลิกหักด้อยไปนั้นไม่ชอบ เวลาพรุ่งนี้เราจะคิดกลอุบายเอาชัยชนะให้ จงได้ แล้วซึ่งเบ็งจึงจัดแจงให้จุลังกับอุยเอียนอยู่รักษาค่าย

ครั้นเวลาเช้าซึ่งเบ็งก็ขึ้นเกวียนน้อยพาท่าฯ กับคนสนิทกับชาวบ้าน เลิยบไปตามริมแม่น้ำฝ่ายทิศเหนือ ครั้นถึงเนินเขาซึ่งเบ็งก็ลงจากเกวียนเดินไป ถึงเขาใหญ่ อันหนึ่ง ยอดเขานั้นเป็นเนินสันฐานเหมือนรูปปู เตียนราบมีได้มี ต้นไม้ ริมเนินนั้นมีกำแพงคิลามั่นคง แล้วมีทางใหญ่ทางหนึ่ง ซึ่งเบ็งจึงถามว่า เนินนี้ชื่อใด ชาวบ้านจึงบอกว่าชื่อจัวปัวสก แปลเป็นภาษาไทยว่าเนินภูเลือย ทางใหญ่ซึ่งลงไปนั้นตรงไปเมืองสำก ซึ่งเบ็งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีนัก ว่าการ

เราครั้งนี้เห็นจะสำเร็จเป็นมั่นคง แล้วก็ลงจากเข้าขันเกวียนน้อยกลับมาค่าย ของเบ้ยจึงส่งม้าตัวยิ่งให้อาเกวียนสิบเล่มซึ่งบรรทุกถือทำเตรียมมาแต่เมืองนั้นเข้ามา เปิดขึ้น ในตู้นั้นใส่กระบอกไม้พันหนึ่ง ในกระบอกนั้นใส่ประทัดเหล็กและินด่า เป็นอันมาก ของเบ้ยจึงส่งม้าตัวยิ่ง ท่านจงคุณทหารอาเกวียนสิบเล่มนี้ไปชุมอยู่ ริมเนินจั่วปัวสกเตรียมการไว้ให้พร้อมในสิบห้าวัน ม้าตัวยิ่งก็รับคำลาของเบ้ยไป แล้วของเบ้ยก็ให้จุลังคุณทหารไปตั้งสักดอยูริมทางจะไปเมืองสำคัญ ให้เตรียมการ ไว้ให้พร้อม จุลังก็ยกทหารไป ของเบ้ยจึงให้อุยเอียนไปอยู่ค่ายริมแม่น้ำให้ชัวสุย และสั่งว่า ถ้าทหารลุดตัดกุดยกมาวนก็ให้ทำแทกล่อให้ไล่ไปตามเนินเขาจั่วปัวสก ถ้าเห็นชงขาวปักอยู่ที่ไหนก็ให้เข้าหยุดอยู่ที่นั้น อุยเอียนได้ฟังดังนั้นมีได้แจ้งใน กลอนburyของเบ้ยก็คิดน้อยใจว่า ของเบ้ยจะแก้กลังให้ได้รับความอัปยศแก่ช้าศึก แต่ เกรงอาญากรรมมิได้ตอบประการใด ยกไปตั้งอยู่ตามของเบ้ยสั่ง ของเบ้ยจึงให้เตียวอี้ก กับเตียวหวัง มัตตงคุณคนซึ่งเข้าเกลี้ยกล่อมพันหนึ่ง ไปตั้งค่ายเจ็ดค่ายรายไปตาม ริมแม่น้ำจั่วปัวสก ให้ปักธงขาวไว้เป็นสำคัญ

ฝ่ายเบ้ยเชิญยกมาถึงแม่น้ำให้ชัวสุย เห็นกองทัพของเบ้ยมาตั้งอยู่ดังนั้น จึงว่าแก่ลุดตัดกุดว่า อันของเบ้ยนี้มีสติปัญญาทำกลอนburyล่อลงต่าง ๆ เราจะทำ ศึกกับของเบ้ยจะจะกำชับทหารทั้งปวงเสียก่อนว่า เมื่อรับพุ่งกับของเบ้ย ถ้าถึง ชายป่าแลนเนินเขาที่สำคัญถึงจะได้ทึกอย่าให้ติดตาม

ลุดตัดกุดจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย อันชากาเมืองเสฉวนมีกลอนbury มากันนักเราถูกอุยเบ้ยแล้ว เราจะคุณทหารเป็นหัวหน้ายกข้ามไปก่อน ฉะของเบ้ยเสีย ให้ได้ ตัวท่านจงคุณทหารป้องกันไปป่วยหลัง แล้วลุดตัดกุดก็ยกทหารข้ามฟาก ไปรบค่ายอุยเอียน อุยเอียนก็ยกทหารออกรบกับลุดตัดกุดได้เก้าเพลง อุยเอียน ทำเป็นแพทึ้งค่ายเสียชักม้าหนี ลุดตัดกุดก็ยกข้ามกลับมาค่าย อุยเอียนก็คืนเข้า อยู่ในค่าย

ครั้นรุ่งขึ้นวันหนึ่งลุดตัดกุดก็ยกทหารข้ามมาบนอีก อุยเอียนออกรบได้ เจ็ดเพลงก็ทำแพควบม้าหนี ลุดตัดกุดก็ให้ทหารตามรบไปทางไกลแปดสิบเส้น เห็นเสียงสังคายูมได้มีผู้ใดออกช่วยรับพุ่งต้านทาน ก็กลับมาบอกเนื้อความ ทั้งปวงแก่ลุดตัดกุด

ลุดตัดกุดได้ฟังดังนั้นก็เกณฑ์ทหารกองใหญ่ยกตามไป อุยเอียนเห็นลุดตัดกุดไม่มาจะไกลั้ทันก็ให้ทหารถอดเกราะเสีย วิ่งหนีเข้าอยู่ในค่ายชงขาว ลุดตัดกุดเห็นดังนั้นก็มิ่จ้าเริบยกทหารตามไปถึงค่าย อุยเอียนก็อกรอบกับลุดตัดกุดได้สามเพลง แล้วทึ้งค่ายเสียความม้าหนีเข้าอยู่ในค่ายชงขาวที่สอง ลุดตัดกุดก็ยกทหารไปตามไป อุยเอียนก็อกรอบได้สามเพลงแล้วความม้าหนีแต่อุยเอียนอกรอบกับลุดตัดกุดทำแพ้ถึงลิบห้าครั้ง ทึ้งค่ายเสียเจ็ดค่าย ลุดตัดกุดก็ยิ่งกำเริบ ก็ความม้าอกไส้ชื่นหน้าห้าห้า เกินเข้าจัวปัวสกอกอกไปเห็นป้าซูอันหนึ่ง ลุดตัดกุดจึงให้ทหารเข้าไปสอดแผลดู ทหารกลับมาบอกว่าในปานั้นเมืองห้าห้าเข้าไปชุมอยู่ปักธงเที่ยวไว้เป็นอันมาก เมืองเช็กได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะว่า อันแขงเบ้งนี้จะดีแท่กลอุบาย จะรบกันแต่โดยฝีมือหาสู้เราได้ไม่ เราทำศึกครั้งนี้ ก็มีชัยชนะลิบห้าครั้งได้ค่ายถึงเจ็ดค่าย ทหารของเมืองเช็กเราอยู่แล้ว เราญับยั้งฟังกำลังของเมืองเชูก่อน เห็นซึ่งเบ้งจะเสียที่เราเป็นมั่นคง ลุดตัดกุดก็เห็นด้วยจึงตั้งพักรหารอยู่คืนหนึ่ง

ครั้นเวลาเข้าอุยเอียนก็ยกมารบล้อมห้าห้าลุดตัดกุดอีก ลุดตัดกุดก็ให้เบ้งเช็กอยู่รักษากำค่าย แต่งตัวห่มเกราะประดับพลอยใส่ลูกประคำคาดข้อเข็มข้างอกหน้าห้าห้า อุยเอียนเห็นดังนั้นก็ร้องด่าลุดตัดกุดเป็นอันมากแล้วความม้าหนีลุดตัดกุดได้ฟังก็โกรธตาแดงดังแสงเพลิง ไล่ช้างพาทหารไปตามอุยเอียนเห็นชงขาวปักอยู่บนเนินจัวปัวสกอกก็ความม้าหนีตรงเข้าไป ลุดตัดกุดก็ไล่ชื่นไปเห็นเนินนั้นเตียนรวมมิได้มีต้นไม้เป็นที่กำบังที่ชุมทหารไว้ก็ประมาณการเร่งพาทหารไปตามอุยเอียนไป ถึงทางซึ่งม้าต้ายชุมอยู่พ่อเวลาค่ำ ลุดตัดกุดเห็นแกวียนดินซึ่งม้าต้ายเอาไปทิ้งอยู่กลางทาง สำคัญว่าชงเบ้งทึ้งแกวียนเสียรับหนีไปแล้ว ก็เร่งยกทหารตามไปถึงทางซึ่งจุล่องชนก้อนคลิลาแลตดไม้สหมบทไว้หนัน ลุดตัดกุดก็เดินให้ทหารเข้าชนคลิลาแลไม่นั้นวุ่นวายจะรับตามชงเบ้งไป จุล่องก็ให้ทหารเอาเพลิงจุดเชือและไม้ซึ่งเตรียมไว้หนันเข็น ลุดตัดกุดเห็นแพลิงไหม้สกัดทางเข้ามา ก็ยกใจกลับหน้าช้างหนี ม้าต้ายก็จุดเพลิงและเผาแกวียนทึ้งจะล้อมเพลิงเข้าไปโดยรอบ แล้วจุดประทัดเหล็กซึ่งผงไว้หนันอีกอึ่งชั่ว

ลุดตัดกุดเห็นแพลิงติดชื่นโดยรอบเต็มไปทั้งเนิน ไม่รู้ที่จะทำประการ

ได้ไฟก์ใหม่เกราะทหารทั้งนั้นขึ้น ลุดตัดกุดกับทหารสามหนึ่งก็ตายอยู่ในกลางเพลิงสิ้น ซึ่งเบี้ยนยินอยู่บนยอดเขา เห็นทหารลุดตัดกุดตายในเพลิงประมาณสองหมื่น เหลืออันนั้นถูกประทัดเหล็กศรีษะแล้วเขนขาดตายอยู่เป็นอันมาก แล้วเหมือนกลิ่นศพใหม่นั้นฟุ้งกระหอบไป ซึ่งเบี้ยนคิดสังเวชนาๆ ตามาก ว่าเราราทำการครั้งนี้ ถึงจะได้บ้าเห็นใจความชอบลักษณะได้ก็ตี เห็นอายเราจะลืมเสียมั่นคง เพราะฉะนั้นกิจกรรมเสียมากันนัก ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็คิดลงสารทอดใจให้ญี่ทุกคน ขณะเมื่อเพลิงใหม่ลุดตัดกุดกับทหารทั้งปวงอยู่นั้น ซึ่งเบี้ยนให้เตียวหงกับทหารพันหนึ่งทำกลเป็นที่หนีลอบไปหาเบี้ยนอีก ณ ค่าย แล้วบอกว่าบัดนี้ลุดตัดกุดล้อมซึ่งเบี้ยนไว้ได้มั่นคงแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าความตายจะถึงตัวจึงมาหาน่าน ขอให้ท่านเร่งยกทหารทันนั้นไปเด็ด

เบี้ยนอีกสำคัญว่าจริงก็ยกทหารขึ้นไปในเวลากลางคืน ถึงเนินเขาเห็นเพลิงใหม่ไฟลงอยู่แล้วเหมือนกลิ่นศพใหม่ฟุ้งกระหอบไป เบี้ยนอีกตกใจจะถอยกลับลงมา ม้าตงกับเตียวหงกให้ทหารพันกระหวนเข้าไป เบี้ยนอีกร้องด้วยเสียงอันดัง ทหารทั้งปวงก็วิ่งวุ่นวายเข้าไปล้อมเป็นท่ารของเบี้ยนเสียเป็นอันมาก เบี้ยนอีก ก็ควบม้าพื้นฝ่าทหารหนีไป ถึงซอกเขาแห่งหนึ่งพบซึ่งเบี้ยนแก้วินน้อยคุณทหาร มาสักดอยู่ ซึ่งเบี้ยนจึงร้องความว่าอ้ายโจรขบถมึงจะหนีไปไหนแล้ว เบี้ยนอีกตกใจกลับม้าควบหนี พอม้าตัวยังยกทหารสักดทางล้อมมองมาจับตัวเบี้ยนอีกได้มัดจะเอ้าไปให้ชงเบี้ยน

ฝ่ายซึ่งเบี้ยนเมื่อเบี้ยนอีกควบม้าหนีไปนั้น ก็ให้อองเบงกับเตียวอีกคุณทหารรีบไปตีค่ายเบี้ยนอีก ณ แม่น้ำให้ชัวสุย จับตัวนางจากหงกันสมัครพรรคพวกมาให้ล้วน ซึ่งเบี้ยนก็พาหารกลับมาค่าย แล้วว่าแก่ทหารทั้งปวงว่าเราคิดกลอุบາຍทำการได้ชัยชนะศึกครั้งนี้ แต่ทหารเลวคนหนึ่งก็มิได้เสีย เมื่อลุดตัดกุดໄล่อุยอี้ยนไปถึงชายเขานั้น เราเอาแต่ชงไปปักลงไว้ในปากสำคัญว่าทหารตั้งอยู่เป็นอันมากหากอาจจะยกตามไปไม่ กลับໄล่อุยอี้ยนเข้าไปบนเนินเขา เราจึงให้ม้าตัวยังเอากะวินเปล่าซึ่งบรรทุกดินไปนั้นออกทั้งไว้กลางทาง แล้วเราให้อาประทัดเหล็กลงฝังดินล่างสายชนวนทำกลไว้เป็นอันมาก ลุดตัดกุดໂทั้งความคิดน้อยก็เสียทีแก่เรา อนึ่งลุดตัดกุดแกลังมาตั้งอยู่ริมแม่น้ำให้ชัวสุย

หวังจะลงเราให้ตายด้วยน้ำร้าย เรายังเห็นว่าทหารลุดตัดกุดใส่เสื้อกระหะหายชูบ้นมัน เรายังเอาเพลิงร้ายออกลงบ้างก็แพ้รู้เสียที่แก่เรา บัดนี้ทหารลุดตัดกุดที่มีฝีมือพากันตายเสียในเพลิงนี้สิ้น เรายังคิดถึงโภชตัวสังเวชใจนักเดชะผลที่เราตั้งใจทำราชการสนองพระคุณเจ้าโดยสุจริต ขออย่าให้เป็นเวรตอกันสิบไปเลย

ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็คำนับกราบลงแล้วจึงว่า อันความคิดมหาอุปราชนี้ลึกซึ้งหลักแหลมนัก อย่างว่าแต่มนุษย์เลย ถึงปีศาจและเทพารักษ์ซึ่งล้าแแดงฤทธิ์เดชต่าง ๆ ก็หาญถึงกลมมหาอุปราชไม่

ขณะนั้นพอม้าตายแล้วทหารทั้งปวงมัดเอานেงเช็ก เน็งชิว ตัวไหล นางจากหงายมาถึง ของเนงกิให้ทหารแก้มดออกเสีย เน็งเช็กกิคำนับกราบลง ของเนงจึงให้เนงเช็ก เน็งชิว ตัวไหล นางจากหงายไปนั่งอยู่ที่ใกล้ แล้วให้ทหารยกโต๊ะและสรุปไปให้กิน

ขณะเมื่อสี่คนเสพย์สุราอยู่นั้น ของเนงจึงให้ทหารคนหนึ่งแต่งกลไปว่า แก่เนงเช็กว่า บัดนี้มหาอุปราชจะให้ปล่อยท่านเสีย ถ้าท่านจะได้รับการคืนกับมหาอุปราชดูผีมีความคิดอึก เราจะปล่อยท่านไปช่องสุมทหารายกมารบให้สิ้นผีมือ จะได้เห็นประจักษ์ว่าผู้ใดแพ้และชนะ เนงเช็กได้ฟังดังนั้นก็คิดน้อยใจน้ำตาตกจึงว่า แต่ก่อนมาก็ยังไม่เคยได้ยินว่า ทำการคืนกันเข้าจับได้แล้วปล่อยเสียถึงเจ็ดครั้ง ด้วยเราเป็นคนต่างด่านกันกับท่านก็จริง แต่รู้จักผิดแล้วชอบมีความอยอยู่บ้าง ตัวเรากับภรรยาและสมครพรรคพวงทั้งปวงควรจะไปกราบลงกับศีนมหาอุปราชขอชีวิตจึงจะขอบ แล้วเนงเช็กกิพากันมาทางของเนงคำนับกราบลงแล้วจึงว่า ตัวข้าพเจ้าได้กระทำการผิด มหาอุปราชไว้ชีวิตปล่อยไปมิอาโภช ข้าพเจ้าถึงหากครั้ง มหาอุปราชจะอดโภชข้าพเจ้าเด็ด แต่นี้ไปเมื่อหน้าข้าพเจ้า มิได้คิดคดต่อมหาอุปราชสิบไปเลย

ของเนงจึงถามว่า ท่านยอมอ่อนน้อมแล้วหรือยัง เนงเช็กได้ฟังกร้องให้แล้วจึงว่า ข้าพเจ้าจะยอมเป็นข้ามหากาอุปราชสิบไปชั่วลูกหลาน ของเนงจึงเชญเนงเช็กขึ้นนั่งบนท่อนเดียวกัน เชิญให้กินโต๊ะเสพย์สุราแล้วของเนงก็ตั้งให้เนงเช็กเป็นเจ้าเมืองอยู่ดังเก่า แต่บรรดาหัวเมืองและทหารซึ่งเข้าเกลี้ยกล่อมอยู่ในของเนง

นั้นก็คืนให้เบี้งເຊັກສິນ

ปัญญาทหารจึงว่าแก่เบ้งว่า มหาอุปราชมาทำการครั้งนี้ก็ลำบากไพรพลนัก เบংເຊັກຈຶ່ສມັກຮອ່ອນນ້ອມດ້ວຍ ຜົ່ງມາຫາອຸປະຈະໄທແຕ່ເບັ້ງເຊັກອູ່ຮັກຈາເມືອງຜູ້ເຕີຍານັ້ນເກລືອກເບັ້ງເຊັກລັບກລອກ ນານໄປຈະໄດ້ຄວາມເດືອດຮ້ອນ ຂອໃໝ່ຫາອຸປະຈັດຫຼັນນາງໄວ້ກຳກັນດ້ວຍ

ຂອງເບັ້ງຈຶ່ວ່າ ໃນເມືອງເບັ້ງເຊັກນີ້ພິດເພົາເອຸ່ສາມປະການ ຄື່ອໝາເມືອງນີ້ກີນແຕ່ເນື້ອສັກວົດບັນນິ້ນປະການທີ່ນີ້ ແລ້ວເຮັດກອງທັພມາຮັ້ງນີ້ກີ່ຈ່າພື້ນອັນຂ້າມເມືອງນີ້ເສີຍເປັນອັນມາກ ເທິ່ນຂ້າມເມືອງຈະມີໃຈເຈັບແດ້ນແຮວອຸ່ສົງປະການ ອົນໃນເມືອງນີ້ມີໄດ້ມີກູ້ຫມາຍເປັນອ່າງຊຣມເນີຍມໍເມືອນເມືອງທັງປວງ ດັ່ງຜູ້ໄດ້ທ່າໃຫ້ເຈົ້າເມືອງໂກຮະແລ້ວກີ່ຈ່າເສີຍເປັນສາມປະການ ດັ້ນແຮວຈະໄທ້ຫຼັນນາງແລ້ວທາຮັ້ງປວງອຸ່ສົງກຳກັນນັ້ນແທ່ນັ້ນ ຈະໄດ້ຄວາມເດືອດຮ້ອນກາຍຫລັງ ອົນເບັ້ງເຊັກສິນຄວາມຄືດແພັຟມີວ່າເຮົານັກອູ່ແລ້ວ ເທິ່ນຈະໄມ່ອ່າຈົດຄົດຕ່ອງເຮົາສືບໄປ

ເບັ້ງເຊັກແລ້ວສັມຄັກພຽກທັງປວງໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນ ກີ່ຈ້າກັນຄຳນັບກຽນຂອງເບັ້ງລົງພຽກກັນຕ່າງຄົນຕ່າງລາໄປທີ່ອູ່ ຂ້າມເມືອງທັງປວງຈຶ່ງປຸງຄາລເທິຣັກໆ ທ່າງຮັບປັງເບັ້ງຂຶ້ນໄວ້ຈາກຂຶ້ນວ່າຈູ້ຢູ່ ແປລກາຫາໄທຍ່ວ່າ ຮູ່ປົມດ້າຂ້າມເມືອງທັງປວງເບັ້ງເຊັກກີ່ຈັດແຈງທັວແຫວນທອງເງິນແລ້ສິ່ງຂອງທີ່ດີມາໃຫ້ເບັ້ງເປັນອັນມາກ ແລ້ວວ່າ ຕັ້ງຂ້າພເຈົ້ານີ້ເປັນຂ້າອູ່ໃນຫາອຸປະຈັດ ແມ້ນຫາອຸປະຈະມີກິຈຊະລົງໄດ້ກີ່ໄທແຕ່ທາຮ່ວຍຄົວຫັນສື່ອມາຄື່ນຂ້າພເຈົ້າເດີດ ຂ້າພເຈົ້າຈະປົບປັບຕາມທຸກປະການ

ຂອງເບັ້ງໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ໃຫ້ບ່າເໜັນຈະຮັງວັດທາຮາມສມຄວນ ແລ້ວກີ່ຈັດກັນໄຫ້ອູ່ເຊີຍເປັນທັພນ້າ ຂອງເບັ້ງຄຸມທາຮາມເປັນທັພຫລວຍກລັບໄປເມືອງເສດວນເບັ້ງເຊັກແລ້ວຂ້າມເມືອງທັງປວງກີ່ຕາມໄປສ່ງ ຄຣັນຄື່ນແມ່ນ້າລັກຊູຍ ອູ່ເຊີຍເຫັນເກີດລົມພາຍຸພັດກ້ອນຄືລາກະເຕີນລົງມາຈາກຍອດເຫຼາ ໃນແນ່ນ້ານັ້ນມີດີເປັນທຸກຈະຫັມໄປນັ້ນຂັດສົນ ອູ່ເຊີຍນີ້ຮັບຄົວຍກລັບມານອກຂອງເບັ້ງ ຂອງເບັ້ງກີ່ເຮັງຍກໄປຄື່ນແມ່ນ້າລັກຊູຍ ເທິ່ນແຫຼຸນນັ້ນວິບຣີຈຶ່ງຄາມເບັ້ງເຊັກວ່າ ເຫຼຸຜລທັງນີ້ເປັນປະການໄດ້

ເບັ້ງເຊັກຈຶ່ວ່າ ອັນແນ່ນ້ານີ້ມີປັຈສຳແດງຖີ່ ແຕ່ກ່ອນມາກີ່ເຄຍເປັນອູ່ຂອ້າໃຫ້ທ່ານເອາຄີ່ຮະຄົນສືບເກົ້າຄີ່ຮະກ ກັບມ້າເຜົກກະບົວດ້າມາເຫັນວັງສຽວຈຶ່ງຈະຫາຍ ຂອງເບັ້ງຈຶ່ວ່າເຮົາທ່າຄີກັນທ່ານຈົນສໍາເຮົາຈາກ ແພ່ນດີນຮາບຄານຄື່ນເພີ່ງນີ້

คนแก่คนหนึ่งก็มิตายเพราเมื่อเรา บัดนี้กลับมาถึงแม่น้ำลากชูยจะเข้าเคนเมืองอยู่แล้ว จะมาจ่าคนเสียนนั่นไม่ชอบ ชงเบ้งจึงออกไปยืนพิเคราะห์ดูริมฝั่งเห็นพายุยังพัดอยู่ จักคิดข้ามไปปันนหินขัดสน จึงหาชาวบ้านมาสืบถาม ชาวบ้านจึงบอกว่า แต่มาอุปราษยกข้ามแม่น้ำนี้ไปแล้ว ก็เกิดเหตุฉะนี้ทุกวันมีได้ชาดแต่เวลาพลบคำไปจนสว่างได้ยินเสียงปีศาจร้องอ้ออึงไป เห็นรูปคลิวขึ้นไปตามควันหมอกเป็นอันมาก มีได้มีผู้ใดจะอาจข้ามไปมาได้

ชงเบ้งได้ฟังจึงว่า ซึ่งเกิดเหตุทั้งนี้เพราไทยตัวเรารอง เมื่อครั้งเรามีให้ม้าต้ายคุณทหารพันหนึ่งยกมาันนั้น ทหารทั้งปวงก็ตายอยู่ในแม่น้ำนี้ล้วน แล้วเมื่อทำศีกอยู่นั้นทหารเบ้งเข็กกีล้มตายอยู่ในที่นี้เป็นอันมาก ปีศาจทั้งปวงผูกเราราจงบันดาลให้เป็นเหตุต่าง ๆ เราจะคิดอ่านทำการค่านับให้หายเป็นปกติจงได้ ชาวบ้านทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็บอกความแก่ชงเบ้งเหมือนเบ้งเข็กว่าทุกประการ

ชงเบ้งจึงว่าท่านอย่าวิตกเลย เราจะคิดอ่านทำเอง ชงเบ้งก็สั่งทหารให้ผ่าม้าเผือกกระบือด แล้วเอาเบঁปมาปันเป็นศีรษะคนสี่สิบเก้าศีรษะ ครั้นเวลากระลงคืนก็ยกออกไปตั้งไว้ริมน้ำ ชงเบ้งจึงแต่งตัวออกไปจุดธูปเทียนและประทิบสี่สิบเก้า แล้วแต่งหนังสือบวงสรวงให้เตียวกอดอ่านเป็นใจความว่า บัดนี้พระเจ้าเล่าเสียนครองราชสมบัติได้สามปี (พ.ศ. ๗๖๘) มีรับสั่งใช้เร้าผู้เป็นอุปราชให้ยกทหารมาปราบปราบข้าศึกต่างประเทศ เรายังตั้งใจสนองพระคุณมีได้คิดความลำบาก จนสำเร็จราชการได้ชัยชนะข้าศึกแล้ว และทหารทั้งปวงซึ่งมีความสัตย์ตั้งใจมากับเราวังจะทำนุบำรุงพระเจ้าเล่าเสียน ยังไม่ทันสำเร็จท่านตายเสียก็มีบ้าง ท่านทั้งปวงจงกลับไปเมืองกับเราเดิด ลูกหลานจะได้เซ่นค่านับตามธรรมเนียม เราจะกราบทูลพระเจ้าเล่าเสียน ให้พระราชทานบ่าเหนี่ยวธงวัลแก่สมัครพรคพวากพื่น้องท่านให้ถึงขนาด ฝ่ายทหารเบঁปเข็กซึ่งตายอยู่ในที่นี้ก็ได้ให้เร่งหาความชอบอย่ามวนเวียนทำให้เราลำบากเลย จงคิดถึงพระเจ้าเล่าเสียน ซึ่งครองราชสมบัติเป็นธรรมประเพณีกษัตริย์แต่ก่อน และเห็นแก่เร้าผู้มีความสัตย์ จงรับเครื่องเช่นเรารแล้วกลับไปอยู่ถิ่นฐานเดิด ครั้นอ่านหนังสือสำเร็จแล้ว ชงเบঁป ก็จุดประทัดตีม้าล่อแล้วร้องให้รักษารชั่งตายนั้นเป็นอันมาก

ฝ่ายทหารชงเบঁปแล้วทหารเบঁปเข็กทั้งปวงซึ่งตายนั้น เห็นชงเบঁปโศกเศร้า

ดังนั้นก็คิดสังหารร้องให้รักพร้อมกันชั้นทั้งล้าน พายุแลคลื่นละลอกซึ่งเกิดนั้น ก็สงบเป็นปกติ ชงเบี้งเห็นดังนั้นก็มีความยินดี ให้ทหารเอาเครื่องเช่นหั้งปวง ลอยไปตามน้ำ ครั้นเวลาเข้าชงเบี้งก็ให้ตีม้าล้อยกทหารข้ามฟากไปถึงเมือง เองเดียงจึงให้ลิคือญูรักษามีอง แล้วสั่งเบี้งเชึกว่า ท่านจะพาทหารกลับไปเด็ด คิดอ่อนรักษาบ้านเมืองเอาใจทหาร และอย่าให้ราชภรัฐทั้งปวงได้ความเดือดร้อน เมืองเชึกก็รับคำแล้วพาทหารกลับไปเมือง ชงเบี้งก็ยกทหารไปเมืองเสฉวน

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสียนแจ้งว่าชงเบี้งมีชัยชนะกลับมาถึง ก็มีความยินดี นักชั้นรถเสด็จออกไปรับชงเบี้งนอกเมืองทางไกลสามร้อย步 เส้น ครั้นเห็นชงเบี้ง ยกมา ก็ลงจากรถยินดีอยู่รับอยู่ริมทาง ชงเบี้งชี้แก้วี่ยนมาเห็นดังนั้นก็ตกใจ ลงจากแก้วี่ยนเข้าไปถวายบังคมกราบลงแล้วทูลว่า ข้าพเจ้าไปทำศึกกับเบี้งเชึก ครั้งนี้มีชัยชนะ ปราบปรามให้แผ่นดินราบคานเป็นปกติสำเร็จแล้ว ซึ่งข้าพเจ้า ทำการช้าไปให้พระองค์วิตกอยู่นั้น โภชข้าพเจ้าผิดอยู่แล้ว พระองค์จะงดโภช ข้าพเจ้าเด็ด

พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังดังนั้น ก็จุงมือชงเบี้งชี้แก้วี่ยน แล้วเสด็จ ชั้นรถกลับเข้าเมือง พระเจ้าเล่าเสียนก็ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงชงเบี้งแล้วหารทั้งปวง แล้วก็พระราชทานบำเหน็จรางวัลเป็นอันมาก ชงเบี้งจึงเอาเครื่องบรรณาการ อย่างดีสำหรับหัวเมืองซึ่งต้องได้หั้งสามร้อยเมืองนั้นชี้ถวายพระเจ้าเล่าเสียน แล้ว ทูลให้พระราชทานบำเหน็จรางวัลแก่บุตรแล้วรายทหารซึ่งตายนั้นเป็นอันมาก ทหารทั้งปวงก็มีความยินดีตั้งใจทำการทำนุบำรุงพระเจ้าเล่าเสียนโดยสุจริต

ตอนที่ ๗๐

ฝ่ายพระเจ้าโจดีช่องอยู่ ณ เมืองสูโต แต่ยังไม่ได้ราชสมบัติ เกิดบุตร กับนางเอียนซีคนหนึ่งชื่อโจยกอย นางเอียนซีคนนี้เดิมเป็นภารยาของบุตรอ้วน-เสี้ยวก่อน เมื่อครั้งไปบดีเมืองกิจวังได้นางมาเป็นภารยา ครั้นพระเจ้าโจดีได้ ราชสมบัติจึงยกนางเอียนซีขึ้นเป็นมเหสีอก แล้วเอานางกุยอุยบุตรกุยเชง มา เป็นมเหสีช้าย นางนั้นรูปงามพระเจ้าโจดีกรักนัก กุยเชงบิดาของกุยอุยคิดจะ ให้บุตรริชองตัวเป็นใหญ่แต่ผู้เดียว จึงเข้าไปปรึกษากับเตียวໂถันที่

เตียวໂถะจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย บัดนี้พระเจ้าโจดีก็ประชวรอยู่ ขอให้ ท่านคิดกลอุบายนำรูปพระเจ้าโจดี เทียนปีเดือนวันเวลาใส่ในรูปแล้วไปฝังไว้ใต้ ที่อยู่ของนางเอียนซี ข้าพเจ้าจึงจะไปจับชุดเอกสารูปนั้นมาถวายพระเจ้าโจดี พระเจ้า โจดีก็จะกราธทำนองเอียนซีเสีย บุตรท่านก็จะได้เป็นใหญ่แต่ผู้เดียว กุยเชงได้ฟัง ดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงนำรูปไปฝังไว้ตามคำเตียวໂถะ เตียวໂถะไปจับเอกสารูป นั้นมาถวายพระเจ้าโจดี พระเจ้าโจดีมิได้แจ้งในกลก็กราธให้ผ่านทางเอียนซีเสีย ตั้งนางกุยอุยเป็นใหญ่ นางนั้นไม่มีบุตร เห็นโจยกอยบุตรนางเอียนซึมีสติปัญญา หลักแหลม กีเอาจมาเลี้ยงเป็นบุตรจนอายุได้สิบห้าขวบ โจยกอยรู้悉ลปศาสตร์ ชำนาญเก้าหันท์แล้วุธทั้งปวง

ครั้นพระเจ้าโจดีเสวยราชย์ได้เจ็ดปี (พ.ศ. ๙๖๓) ถึงเดือนสีตูดูร้อน จึงชวนโจยกอยผู้บุตรออกไปประพาสป่าໄล่เนื้อหวังจะหาวิชา หหารหั้งปวงจึงต้อน เนื้อแม่ลูกออกมากจากป่า พระเจ้าโจดีก็เอาเก้าหันท์ยิงถูกแม่เนื้อนั้นตาย ลูกเนื้อ ก็ตกใจว่าผ่านหน้าโจยกอยมา โจยกอยคิดสงสารกันง่อย

พระเจ้าโจดีจึงถามว่าเหตุใดเจ้าจึงไม่ยิงเก้าหันท์ โจยกอยจึงทูลว่า เนื้อ ส่องตัวแม่ลูกพระองค์ยิงแม่นนั้นตายแล้ว ข้าพเจ้าเห็นลูกเนื้อเป็นกำพร้า คิด สงสารนักจึงมิได้ทำอันตราย พระเจ้าโจดีได้ฟังดังนั้นก็คิดสลดพระทัยนักทั้ง เก้าหันท์เสีย คิดว่าบุตรเรานี้มีเมตตาแก่สัตว์ ควรจะทรงสมบัติได้แล้วก็เสด็จ

กลับเข้าเมือง พระเจ้าโจผีจึงตั้งใจอยเป็นเพงวนอ่อง แปลภาษาไทยว่า ราชบุตรต่างกรม

ครั้นถึงเดือนแปดพระเจ้าโจผีประชวรใช้จับ หมอยาบาลเท่าไดก์ไม่คลายจังให้หาย ใจจันหนึ่ง ตันกุ่นหนึ่ง สุม้อหัน ซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่กับใจอยเข้ามา พระเจ้าโจผีจึงตรัสว่าบัดนี้ตัวเราก็ป่วยหนักเห็นจะไม่รอดแล้ว เราคิดวิตกด้วยใจอยยังหนุ่มแก่ความนักอยู่ ถ้าเราหานุญไม่แล้ว ท่านหังสาม เคยทำราชการกับเรามันได้ จงช่วยเอาใจใส่ราชการบ้านเมืองทำนุบำรุงบุตรเรา เหมือนฉันนั้นเกิด

ขุนนางหังสามได้ฟังดังนั้นจึงทูลว่า พระองค์อย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าหัง สามนี้จะตั้งใจทำการสนองคุณพระองค์ไปตราบเท่าลินชีวิต พระเจ้าโจผีจึงตรัส ว่า เราคิดประหลาดใจนัก ด้วยประดุษเมืองใหญ่เรานี้หาเหตุผลไม่ก็ทำลายหักลง เอง เท่านะจะลื้นบุญเสียครั้งนี้เป็นกันคง

ขณะนั้นพอชันที่เข้ามาทูลว่า โจชีวซึ่งเป็นขุนนางสำหรับกำจัดศัตรู ตะวันออกจะเข้ามาเผ่า พระเจ้าโจผีก็ให้หายเข้ามา แล้วทรงพระกันแสงตรสแก่ โจชีวว่า ท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ช่วยปราบปรามชาติคามาแต่เมืองสูโตบังไม่ตั้งมั่น ได้ จนในที่สุดเป็นสุขชั่นถึงเพียงนี้ บัดนี้เรายังไม่แก่ชราแก่ อายุได้สิบปีพึ่ง ครองราชสมบัติได้เจ็ดปี โรคภัยก็เบียดเบียนนักเห็นจะลื้นอายุเสียมั่นคงแล้ว ท่านอยู่ภายหลังจะช่วยทำนุบำรุงบุตรเราโดยสุจริตให้เราลื้นวิตกด้วยเกิด พอ ชาดคำพระเจ้าโจผีสวัสดิ์

ใจจันหนึ่ง ตันกุ่นหนึ่ง สุม้อหัน โจชีวหนึ่ง และขุนนางหังปวงก์ เช่นใจอยชั้นเสวยราชสมบัติ ชื่อพระเจ้าไใต้จุยช่องเต้ (พ.ศ. ๗๗๐) ครั้น พระเจ้าใจอยได้เสวยราชสมบัติ ก็สั่งให้ปล่อยคนโทษซึ่งต้องจำจองอยู่นั้นให้พ้นโทษ แล้วจัดแจงแต่งการคพพระเจ้าโจผีตามสมควร แล้วตั้งขุนนางผู้ใหญ่ ผู้น้อยเป็นอันมาก พระเจ้าใจอยจึงตรัสกับสุม้อหันว่า เมืองเสเหลียงนี้ใกล้มีเมือง เสฉวนเป็นเมืองหน้าคึก ต่อผู้มีสติปัญญากล้าหาญจึงจะรักษาได้ สุม้อหันได้ฟัง ตั้งนั้นจึงแต่งเรื่องราวัชั้นกราบทูลจะขออาสาไปรักษาเมืองเสเหลียง สุม้อหันถวาย บังคมลาไป

ฝ่ายทหารสืบช่าวรุ้ว่าโจผิดตามแล้ว จอยอยได้ราชสมบัติ ตั้งให้สุมาอี Mao Yu-raksha เมืองเสเหลียง ก็รับเอาเนื้อความมาบอกช่วงเบ้ง ชงเบ้งแจ้งดังนั้นก็ อกใจจึงว่า สุมาอีเป็นคนเม็สติปัญญาหลักแหลมนัก มาตั้งอยู่เมืองเสเหลียง เมี้ ซ่องสุมทหารได้มากแล้ว เห็นจะยกมาทำอันตรายเมืองเราเป็นมั่นคง จ่าเรา จะยกทหารไปตีเมืองชูโตตัดศึกเสียก่อนจึงจะควร สุมาอีสืบกำลังลงมีได้มี ที่สำคัญก็จะหันมาพึ่งเรา

ม้าเจ็กจึงว่าแก่ชงเบ้งว่า มหาอุปราชัยกองหัพไปรบกับเบ้งเช็กพึ่งกลับ มาทหารทั้งปวงยังอิดโรยอยู่ ซึ่งจะยกไปตีเมืองชูโตเป็นทางไกลันน์ เห็นทหาร ทั้งปวงจะได้รับความลำบากนัก ขอให้ดอยู่ก่อนแก้ด ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายนให้ จอยอยฆ่าสุมาอีเสียจงได้ ชงเบ้งจึงถามว่าทำนจะทำกลอุบายนประการใด

ม้าเจ็กจึงว่า ซึ่งจอยอยให้สุมาอี Mao Yu-raksha เมืองเสเหลียงนั้น จอยอยก็ แคลงอยู่ท่าไว้ใจสุมาอีไม่ ข้าพเจ้าคิดกลอุบายนจะเขียนหนังสือให้ทหารลอบไป ปิดไว้ ณ ประตูเมืองลอกเอี่ยงแล้วเมืองทั้งปวง ว่าสุมาอีคิดชบด จอยอยรู้ก็ จะฆ่าสุมาอีเสีย

ชงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงเขียนหนังสือเป็นใจความว่า ด้วย เราผู้ซื่อสุมาอีซึ่งเป็นชนวนผู้ใหญ่ บอกมาให้ท่านทั้งปวงแจ้ง เดิมพระเจ้า จุยอ่องคิดจะมอบสมบัติให้ใจสิด มีผู้บุยงว่ากล่าวพระเจ้าโจผิดจึงได้สมบัติ บัดนี้ พระเจ้าโจผิดมอบสมบัติให้จอยอยผู้บุตร จอยอยทุ่มแก่ความ จะทำการลิ่งได ก็ไม่ปรานีราษฎร เห็นจะรักษาสมบัติไม่ได้ เราเป็นผู้ใหญ่จะนั่งอยู่ให้แผ่นดิน ชาจลกไม่ควร เราจึงซ่องสุมทหารไว้เป็นอันมากจะคิดอ่านกำจัดจอยอยเสีย จะยกใจสิดขึ้นครองสมบัติตามคำริพระเจ้าจุยอ่อง เม้ท่านทั้งปวงยอมสมัคร ทำการด้วยเรา ก็ให้เร่งชักชวนพร้อมกันโดยท่าเร้ออย ถ้าผู้ใดเห็นหนังสือนี้ แล้วไม่ทำตามเรา เมื่อสำเร็จราชการแล้วเราจะตัดศีรษะเสียให้สิ้นทั้งโคง ชงเบ้งก็ให้ทหารลอบเอาหนังสือนั้นไปปิดไว้ ณ ประตูเมืองลอกเอี่ยงแล้วเมือง ทั้งปวง

ครั้นเวลาเข้านายประตูเห็นดังนั้น ก็เอาหนังสือส่งเข้าไปถวายพระเจ้า จอยอย พระเจ้าจอยอยแจ้งในหนังสือก็อกใจ จึงปรึกษาชนวนทั้งปวงว่า บัดนี้

สุมาอี้เป็นขบถ ท่านหั้งปวงจะเห็นประการใด ย้าหิมจึงทูลว่า เมื่อพระเจ้า ภูยอ่องยังมีพระราชม์อยู่ก็มีได้วางพระทัยสุมาอี้ ตรัสอยู่เนื่องๆ ว่า สุมาอี้คนนี้ ถ้าชุมเลี้ยงให้คุณทหารเป็นใหญ่ขึ้นเมื่อใด จะเป็นขบถคิดร้ายต่อแผ่นดิน ซึ่งสุมาอี้คิดอุบَاຍทำเรื่องราวเข้ากราบทูลพระองค์ ขอไปอยู่รักษาเมืองเสเหลียง นั้น หวังจะซ่องสุมหาหารขึ้นเป็นกำลังได้แล้ว ก็จะคิดขบถเป็นมั่นคง

มองลงได้ฟังดังนั้นจึงทูลว่า สุมาอี้เป็นคนมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด แล้วก็ชำนาญในการสังคมความเดียดได้รับพุ่งเป็นอันมาก แม้สุมาอี้ตั้งตัวได้แล้วเห็น เราจะทำการขัดสน ขอพระองค์เร่งคิดอ่านยกทหารไปกำจัดเสียแต่กำลังยังอ่อน อยู่ฉะนั้นจึงจะชอบ

พระเจ้าใจอยอยได้ฟังก็เห็นชอบด้วย จึงสั่งให้จัดแจงทหารให้ยกกองทัพไป ใจจึงทูลว่า เมื่อพระเจ้าใจผู้จะสืบพระราชม์นั้น ก็ได้ฝ่าราชการแผ่นดิน แก่สุมาอี้ เห็นสุมาอี้จะไม่อาจคิดขบถต่อพระองค์ ซึ่งเชียนหนังสือปิดไว้ฉะนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นกลของขบงแล้วกวนแก้ลังทำมา หวังจะให้เราเจ้าข้าคิด แคลงกัน ซึ่งพระองค์จะยกไปนั้นให้คำริบูจงควรก่อน

พระเจ้าใจอยอยจึงตรัสว่า ซึ่งท่านจะห้ามเรามิให้ยกไปจับสุมาอี้นั้น แม้ สุมาอี้มีกำลังมากขึ้นเป็นขบถจริง ท่านจะคิดอ่านประการใด ใจจึงทูลว่า พระองค์ตรัสนี้ก็ควรอยู่ แต่จะยกกองทัพไปบัดนี้ แม้สุมาอี้รู้ตัวเห็นเราจะทำการ ยก ขอพระองค์คิดกลอุบَاຍว่าจะไปจัดแจงเมืองเสเหลียงให้สุมาอี้ สุมาอี้ สำคัญว่าจริงก็จะยกอภิเษกมาเฝ้าถึงนอกเมือง จะจับเอาตัวก็จะได้โดยง่าย

พระเจ้าใจอยอยก็เห็นด้วย จึงสั่งให้ใจจัดแจงทหารลิบหมื่น ตั้ง กระบวนแห่เสด็จออกจากเมืองชูโต ว่าจะไปจัดแจงเมืองเสเหลียงให้สุมาอี้ ฝ่าย สุมาอี้แจ้งว่าพระเจ้าใจอยอยเสด็จมาถึงແಡนเมืองเสเหลียงก็มีความยินดี พากหาร ห้าหมื่นอภิเษกมารับเสด็จ ขุนนางหั้งปวงจึงกราบทูลพระเจ้าใจอยอยว่า เห็นสุมาอี้ เป็นขบถแน่แล้วจึงยกทหารอภิเษกมาเป็นอันมากฉะนี้ พระเจ้าใจอยอยได้ฟังดังนั้น ก็ยิ่งแคลงพระทัย จึงให้ใจเชิญคุณทหารเป็นกองหน้ายกไปก่อน

ฝ่ายสุมาอี้เห็นใจช่วยกما สำคัญว่าพระเจ้าใจอยอยก็ทรงเข้าไปหวังจะ รับเสด็จ ใจชัวจึงร้องว่าแก่สุมาอี้ว่า ท่านก็เป็นขุนนางสัตย์ซื่อมาแต่ก่อน

พระเจ้าโจปิกีได้ฝ่าราชการแผ่นดินแก่ท่าน เหตุไฉนท่านจึงคิดขบถต่อพระเจ้า ใจอยู่ สุมาอี๊ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงว่า ข้าพเจ้าตั้งใจทำการสนองพระคุณเจ้า โดยสุจริต เหตุใดท่านจึงว่าฉะนี้ โจชิวากีเล่าเรื่องความซึ่งราชภารເຫນັ້ນສືອເຫຼາ ການທຸລພະເຈົາໂຈຍອຍນີ້ໃຫ້ຝຶກປະກາດ

สุมาอี๊จึงว่า ถ้ากระนັ້ນข้าพเจ้าจะໄປເຟັງພະເຈົາໂຈຍອຍໃຫ້ເຫັນຄວາມ ຈົງຈົງໄດ້ สุมาอี๊ໃຫ້ທຫາຮູ່ມາດ້ວຍອູ່ແຕ່ໄກລ ແລ້ວລົງຈາກມ້າເດີນເຫັນໄປຄົງໜ້າ ຮັບພະເຈົາໂຈຍອຍ ສຸມາອັດວາຍນັ້ນຄມແລ້ວຮ້ອງໃຫ້ຖຸລວ່າ ເມື່ອພະເຈົາໂຈີຢັງມີ ພະຍານມ່ວຍ ກີ່ເຫັນວ່າข้าพເຈົາເປັນຄນສັຕຍີ່ຂໍອຕ່ວແຜ່ນດິນ ຈຶ່ງຝາກຮາກກ່ຽວກັບພະຍານ ຂ້າພເຈົາກີ່ຕັ້ງໃຈທຳການທຳນຸນບໍາຮຸງພະວອງຄມໄດ້ຄົດປະຫຼຸງຮ້າຍສິ່ງໄດ້ ຜົ່ງເປັນ ເທຸກ້ັ້ນນີ້ຂ້າພເຈົາເຫັນວ່າເປັນກລອຸບາຍຂອງຂ່າຍເນັ້ນກັນຫຼຸກວຸນ ຂ້າພເຈົາຈະຂອາສາ ໄປຕີເອາເມືອງເສດວນແລ້ວເມືອງກັບຕົ້ນຄວາມສັຕຍີ່ຈຶ່ງໄດ້

ຂ້າວທີມໄດ້ຝຶກດັ່ງນີ້ຈຶ່ງຖຸລວ່າ ຜົ່ງສຸມາອັດຫຼຸກອາສາຈະນີ້ຫວັງຈະຕັ້ງຕົວໃຫ້ມີ ກໍາລັງມາກ້ັນ ຂອພະວອງຄ່ອຍຢ່າໄວພະທັຍ ໃຫ້ຄືນເອາເຄື່ອງສໍາຫຼັບຍົດແລ້ວຮ້າຍຕັ້ງ ດອດສຸມາອັດເສີຍຈາກທີ່ຫຼຸນນາງ ພະເຈົາໂຈຍອຍກີ່ເຫັນດ້ວຍ ຈຶ່ງດອດສຸມາອັດເສີຍເປັນ ໄພຣີໄຫ້ໄປກຳທຳມາຫັກນ່ວຍ ດັ ບ້ານເກົ່າ ແລ້ວຕັ້ງໃຫ້ໂຈຊີວຄຸມທຫາຮ່ອຍໆຮັກໝາເມືອງ ເສເໜີຍ ພະເຈົາໂຈຍອຍກີ່ກໍາທ່າກກລັບໄປເມືອງຫຼູໂຕ

ຝາຍຂີ່ນເນັ້ນແຈ້ງດັ່ງນີ້ມີຄວາມຍິນດິນກັນ ຈຶ່ງວ່າບັດນີ້ໂຈຍອຍແພັກລ ເຮົາແລ້ວ ເຮົາຈະໄປຕີເອາເມືອງລົກເອີ່ຍີ່ໃຫ້ຈຶ່ງໄດ້ ຄຣົນເວລາເຫັນຫຼຸນນາງເຟັງພຣ້ອມກັນ ຂີ່ນເບັງຈີ່ນຳເກີດເວົ້າເວົ້າຫຼຸນນາງເຟັງພຣ້ອມກັນ ຈຶ່ງວ່າຂ້າພເຈົາຂີ່ນເບັງຂອງ ຖຸລໃຫ້ກຳນົດ ດ້ວຍພະເຈົາເລົ່າປໍ່ກຳທຳການປຽບແຜ່ນດິນຍັງໄມ່ຮັບຄານຍັງເປັນສາມກົກ ອູ່ກີ່ສວຽດຄົດເລີຍແລ້ວ ວັນເມືອງເສດວນນີ້ກີ່ເປັນເມືອງນ້ອຍ ຈະຕັ້ງມັນເປັນເມືອງຫລວງ ນີ້ນີ້ໄດ້ ຂອພະວອງຄ່ອຍດໍາເນີນອນພະທັຍ ບັດນີ້ຫຼຸນນາງທັ້ງປົງໜີ່ມີ ສຕິປັງຄູາ ແລ້ວທຫາຮູ່ມີຜົມມືອົງກີ່ຕັ້ງໃຈສອນພະວຸດໄດ້ສຸຈິຕອຍໆສື້ນ ກຸຍຊີວຈິທີ່ນີ້ ບົງຍຸທິ່ນີ້ ຕັນອຸ່ນທິ່ນີ້ ສາມຄານນີ້ເປັນຫຼຸນນາງຜູ້ໃຫຍ່ ເອີ່ງທິ່ນີ້ ຕັນຈິ່ນທິ່ນີ້ ເຈິຍວ້ອນທິ່ນີ້ ສາມຄານເປັນນາຍທຫາເອກ ມີຜົມມືອເໜັ້ມເໜັ້ງຮູ້ກາຮັກຄວາມເຄຍ ທຳມະກິດໄດ້ຫຼັກຫະມາເປັນວັນນາກ ດັນເຫັນພະເຈົາເລົ່າປໍ່ກີ່ໄວພະທັຍນັບຄືອມາກ່ອນ ຄວາມທີ່ພະວອງຄ່ອຍຈະປະກິດຫາກວິກິຈການຕ້ວຍ ຕ້າວ້າຂ້າພເຈົານີ້ກີ່ເປັນຄນເໜັ້ນໃຈ

อยู่ ณ เมืองลำเอียงก่อน พระเจ้าเล่าปี่มีความอุตส่าห์เสด็จออกไปหาถึง สามครั้ง รับข้าพเจ้ามาช่วยทำราชการ ถึงจะผิดชอบประการใดพระเจ้าเล่าปี่ก็ เมตตาไม่ได้อาโทช บัดนี้ข้าพเจ้าคิดถึงคุณพระเจ้าเล่าปี่ชื่นสั่งไว้ ว่าให้ช่วยทำนุ บำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข ข้าพเจ้าจะขออาสาไปตีเมืองลากเอียง เซัญพระองค์ชี้น ครองราชสมบัติให้เป็นใหญ่แต่ผู้เดียว พระองค์อยู่ภายหลังจะมีราชการลิ่งได้ ก ให้ปรึกษากับขุนนางทั้งปวงซึ่งมีสติปัญญาตามเยี่ยงอย่างพระเจ้าเล่าปืนนเด็ด

พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังดังนั้นจึงตรัสแก่ชงเบ้งว่า ท่านไปทำศึกกับ เบงเช็กพึงกลับมายังไม่ทันหายเหนื่อย ให้ท่านหยุดพักบำรุงทัพแล้วทหารให้ บริบูรณ์ก่อนแล้ว คงเบงจึงทูลว่า อันเมืองลากเอียงนี้ข้าพเจ้าจะยกไปตีนานอยู่แล้ว แต่เบงเช็กเป็นศัตรุกระหนบหลังจึงมิได้ยกไป บัดนี้เบงเช็กก็อ่อนน้อมอยู่ใน อ่านใจเราแล้ว จำเราะยกไปตีเมืองชูโตให้ได้จึงจะควร

เจ้าจ้วขุนนางผู้ใหญ่ได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่ชงเบ้งว่า เพลาคืนนี้ข้าพเจ้า พิเคราะห์ดูฤกษ์บน เท็นดาวประจำเมืองฝ่ายเหนือมีรัศมีบริบูรณ์อยู่ มหาอุปราช ก มีสติปัญญาหลักแหลมรุ้กราหทั้งปวง ซึ่งจะยกไปตีเมืองชูโตนั้นแกลือกจะป่วย การเสียเปล่า

คงเบงจึงว่า อันจะถือเอาฤกษ์บนเป็นประมาณนั้นไม่ได้ พิเคราะห์เอา การในเมืองลากเอียงนั้นเป็นประมาณ ถึงมาตราว่าดาวประจำเมืองจะเป็นอันตราย ก ดี ถ้าไม่มีข้าศึกทำอันตรายแล้วเมืองนั้นก็บริบูรณ์อยู่ บัดนี้เราจะยกกองทัพ ไปตั้งอยู่ ณ เมืองชั้นต่งฟังข่าวราชการเมืองลากเอียง เท็นได้ทีแล้วเราจะยกเข้า ตีอาให้จังได้

เจ้าจ้วกห้ามปราบเป็นท้ายครั้ง คงเบงก็มิได้ฟัง จึงสั่งให้ กุยชิวจ บิชุย ตันอุน เอียง ตันจั่น เจียวอัวน เตียวอี้ เตาเซง โถบี เอียวชอง แบงกง ไลบิน อินแบก ลิจวน ชุยสี เจ้าจ่าว กับขุนนางผู้ใหญ่ร้อยเศษ คุณทหารอยู่ รักษาเมืองเสฉวน แล้วคงเบงก็ถวายบังคมลามาที่อยู่ จึงจัดแจงนายทหาร สามสิบสามคน อุยอี้ยน เตียวอี้ก องเงง ลิอัน ลิหวี ม้าต้าย เลียวชัว ม้าตง เตียวหนี เล่าต่า แปลง ม้าเจ็ก อ้วนหลิม งอี้ โภเสียง งอปัน เอียวหนี เล่าเป่า คาอัน เตงทำ เล่าปัน กัวหยง ออจี เผี้ยมอัน เทียนลิน ตอหวี ตอกกี เชงชู

ชวนก็ อ้วนเกี่ยน ตั้งครวต กวนหิน เตียวเปา จะยกไปตีเมืองชูโต แล้วให้ลิเหี้ยมอยู่รากชาค่ายปากค่านเมืองกังตั้ง ขณะเมื่อชงเบงจัดแจงจะยกไปนั้น เป็นเทศบาลเดือนห้า พระเจ้าเล่าเสียนเสวยราชย์ได้ห้าปี (พ.ศ. ๗๗๐)

ฝ่ายจุลังครั้นรู้ว่าชงเบงจะยกไปตีเมืองชูโต จึงมาหาชงเบงแล้วว่า ตัวข้าพเจ้านี้แก่ก็แต่อายุและความคิด อันกำลังผิดมือจะรับฟุ่งยังกล้าหาญอยู่

ชงเบงได้ฟังดังนั้นจึงว่า เรายังปราบเมืองเช็กครั้งนี้ ม้าเฉียวตายเรคิด เสียดายนักเหมือนแขนหักข้างหนึ่ง ตัวห่านก็สูงอายุอยู่แล้ว เกลือกจะไป พลาดพลั้งในขณะจะเสียเกียรติยศในเมืองเสฉวนไป

จุลังจึงว่า ข้าพเจ้าทำศึกมาแต่หนุ่มจนอายุเพียงนี้ ก็ยังไม่เหลือพลา เสียที่ให้ข้าศึกดูหมิ่นได้ เกิดมาเป็นชาติทหารแล้วถึงจะตายก็ไม่เสียดายแก่ชีวิต จะให้ปรากฏชื่อไปภายหน้า ขอคุณทหารเป็นทัพหน้าไปด้วยห่าน ชงเบงก็ห้าม ถึงสามครั้ง จุลังก็มีฟังจะขอไปด้วยให้จงได้ ชงเบงจึงว่า ห่านจะไปด้วยก็ตาม เดิม เราจะให้เตงจี้ไปด้วยจะได้ปรึกษาหารือกัน แล้วชงเบงก็มอบทหารออก สินคน ทหารเลวห้าพันให้จุลัง จุลังก็มีความยินดีลางเบงคุณทหารเป็นกองหน้า ยกล่วงไปก่อน

ชงเบงก็เข้ามาทูลพะเจ้าเล่าเสียน ยกทหารออกจากเมือง ชุนนาง ผู้ใหญ่ทั้งปวงก็ตามออกไปส่งถึงนอกเมืองทางไกลห้าสิบสิบ ชงเบงก็ให้ทหาร ยกธงทิวตั้งแท่นเป็นกระบวนทัพไปถึงเมืองชั้นตั้ง นายด่านเมืองชูโตแจ้งดังนั้น ก็รีบเอาเนื้อความชี้ไปกราบทูลพะเจ้าจ้อยอย ว่าชงเบงยกทหารประมานสาม สิบหมื่นมาตั้งอยู่เมืองชั้นตั้ง บัดนี้ให้จุลังกับเตงจี้คุณทหารเป็นกองหน้ายกล่วง แדןเข้ามาแล้ว

พะเจ้าจ้อยอยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงปรึกษาชุนนางทั้งปวงว่า ศึก ครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ห่านจะเห็นผู้ใดที่จะออกทำการสู้รบกับทหารเมืองเสฉวนได้ แซหัวหลิมนบุตรแซหัวตุนได้ฟังดังนั้น คิดแค้นซึ่งของทรงลง Ludwig แซหัวเอียนผู้อาเสีย จึงกัดฟันแล้วทูลว่า อาข้าพเจ้าตายยังมีได้แก่แค้นอ้ายพวกเสฉวน ข้าพเจ้าจะขออาสาคุณทหารเมืองเสฉวนเสเหลียงซึ่งมีฝีมือ ยกออกไปรบกับทหารเมืองเสฉวนอาชัยชนะให้ได้

ແຍ້ວ່າລິມຄນີ້ສຕືປັນຍານ້ອຍ ແຕ່ຈະໂດ ໂຈຍອນນັບຄົວວ່າເປັນເຊື້ອສາຍ
ຫົ່ວສັຍຍຸ່ ຄຽນແຍ້ວ່າລິມຮັບອາສາກມີຄວາມຍິນດີ ຈຶ່ງເກັດທ່າທານເມືອງສະເໜີຍ
ໜຶ່ງມີຜົມມີອີ່ລົບທີ່ນີ້ໃຫ້ອກໄປກໍາກັນຂັ້ນເນັ້ນ ອອງລອງຈຶ່ງຫຼວ່າ ສົ່ງຈະໃຫ້ແຍ້ວ່າ
ລິມເປັນແພ່ກັບໄປນັ້ນຂ້າພເຈົ້າໄຟເຫັນດ້ວຍ ແຍ້ວ່າລິມເປັນຄນໂທມາກ ແລ້ວຍັງໄຟ
ເຄຍທ່າກາຣສົກ ຂັ້ນເນັ້ນມີສຕືປັນຍາຫລັກແລ່ມ ຈະທ່າກາຣສົງໄດ້ປະກອບດ້ວຍກລ
ອຸນາຍຕ່າງໆ ເຫັນແຍ້ວ່າລິມຈະສູ້ຂັ້ນເນັ້ນມີໄດ້

ແຍ້ວ່າລິມໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນກີໂກຮ ຕວາດເອາອອງລອງວ່າ ໜ້າໃດທ່ານຈຶ່ງມາ
ເຈຈາດູ່ທີ່ແກ່ຈະນີ້ ສົ່ງທ່ານນັບຄົວວ່າຂັ້ນເນັ້ນມີສຕືປັນຍາກີຈົງຍຸ່ ວັນຜົມມີຈະຈົບ
ພຸ່ງຫາຮູ້ຄົງເຮົາໄຟ່ ເຮົາຈະອກໄປສູ້ກັນຂັ້ນເນັ້ນເອົາຊີຍຫະນະໃຫ້ຈົນໄດ້ ແມ່ນີ່ສມ່ຄ່າເຮົາວ່າ
ເຮົາໄຟ່ກລັນມາເຟັ້ນພະເຈົ້າໂຈຍອຍໃຫ້ເຫັນຫັນສືບໄປເລຍ ແຍ້ວ່າລິມກີລາພະເຈົ້າ
ໂຈຍອຍຍກທ່າຍຢືນທີ່ລົບທີ່ນີ້ໄປຕັ້ງອູ່ມີອັນເຕີຍຫັນ

ຝາຍຂັ້ນເນັ້ນຍກອອກຈາກເມືອງຫັນຕົ່ງ ມາຄົ່ງເມືອງໄກເໝີຍທີ່ຝັ້ງຄົມມ້າເຊີຍວ
ຂັ້ນເນັ້ນ ມ້າຕ້າຍກີແຕ່ງເຄື່ອງເຫັນເຂົ້າໄປຄ້ານັ້ນຄົມຕາມຊຣມເນີຍມ ພອທທ່ານເຂົ້າມາ
ນອກວ່າ ບັດນີ້ໂຈຍອຍໃຫ້ແຍ້ວ່າລິມຄຸມທ່ານມາຕັ້ງຄອຍຮັບກອງທັພທ່ານຍຸ່ ດັ
ເມືອງເຕີຍຫັນ ອູ່ເຊີຍໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງວ່າແກ່ໜັງເນັ້ນວ່າ ແຍ້ວ່າລິມມີຜົມມີກລ້າຫາຍຸ
ກີຈົງ ແຕ່ວ່ອນຄວາມຄົດທ່າເຄຍທ່າກາຣໃຫ້ໄຟ່ໄຟ່ ຂ້າພເຈົ້າຈະຄືດກລອຸນາຍຂອທຫາວ່າ
ພັນຍກໂອບໄປຕັ້ງອູ່ ດັ ຕຳບລຄອນຈຸງຝາຍທີ່ຕະວັນອອກ ສັກດຖານເມືອງເຕີຍຫັນ
ຈະໄປເມືອງລົກເຊີຍ ແຍ້ວ່າລິມຮູ້ກີຈະຍກທ່າຍອອກຮອກຮັບກັບຂ້າພເຈົ້າ ທ່ານຈຶ່ງຍກ
ທ່າຍກຣະຫານບໍລັງເຂົ້າຕີເອາເມືອງເຕີຍຫັນ ແຍ້ວ່າລິມເຫຼືອກໍາລັງກີຈະຖື່ນເມືອງ
ເລີຍຫັນໄປເມືອງລົກເຊີຍ ເຮົາຈຶ່ງຍກຕິດຕາມເຂົ້າໄປຕີເອາເມືອງລົກເຊີຍກີຈະໄດ້ໂດຍງ່າຍ

ຂັ້ນເນັ້ນໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງທ້າວະແລ້ວວ່າ ຄວາມຄົດທ່ານນີ້ຈະຫມາຍເອົາຊີຍຝາຍ
ເດີຍວັນນີ້ໄດ້ ທ່ານອ່າຍເພື່ອດູ່ທີ່ນີ້ທ່າຍເມືອງລົກເຊີຍກ່ອນ ສົ່ງທ່ານຈະຍກທ່າຍ
ທ້າພັນເຂົ້າໄປຕັ້ງອູ່ຫວ່າງກລາງນີ້ ແກ້ວກັກທ່າຍເມືອງລົກເຊີຍຮູ້ຍກມາຕີກຣະຫານບ
ລ້ອມທ່ານເຂົ້າໄວ້ຈະມີເສີຍທີ່ຫວຼອ ເຮົາຈະທ່າກາຣໃຫ້ໄໝເອາຖິກ໌ຍຸ່ ສົ່ງໃຫ້ເສີຍທີ່ແກ່້າສົກ
ນັ້ນໄໝ່ອົບ

ອູ່ເຊີຍຈຶ່ງວ່າ ແມ່ນຫາອຸປະກ ໄນຝັ້ງຂ້າພເຈົ້າຈະຍກທ່າຍຕີປະຈັນຫັນເຂົ້າ
ໄປ ແຍ້ວ່າລິມກີຈະອອກຮັບຕ້ານການເປັນສາມາດ ດື່ງເຮົາຈະໄດ້ເມືອງລົກເຊີຍກີເຫັນ

รูปที่ ๑๗๔ อันแขงวนกับจุลัง

รูปที่ ๑๗๕ กวนหินพันตั้งอีโคชาด

จะซ้า ทแกล้วทหารหั้งปวงก็จะได้ความลำบากนัก คงเบ่งจึงว่า ข้อนั้นท่านอย่า วิตกเลย เราจะยกทหารประชันหน้าเข้าไปเจ้าชัยชนะให้จงได้ อุยเอี่ยนก็ชัดใจนิ่ง อญ คงเบ่งจึงยกทหารไปบอกจูลงให้เร่งยกเข้าตีเมืองเตียงยัน

ฝ่ายแซหัวหลิมตั้งอยู่ในเมืองรู้ว่าจูลงยกไกลเข้ามาถึงเชาของเบงสัน ก็ จัดทหารออกบนกับจูลง ยันเต็กนายทหารเมืองเสเหลียง กับบุตรสี่คนซึ่อยันเอ่ง ยันเอี่ยว ยันเชง ยันกีจึงว่าแก่แซหัวหลิมว่า ข้าพเจ้ากับบุตรสี่คนจะขออาสา คุ่มทหารแปดหมื่นเป็นทัพหน้าออกบนกับจูลง แซหัวหลิมได้ฟังดังนั้น เห็นว่า ยันเต็กมีกำลังกล้าหาญก็มีความยินดีให้นำเหนือจรางวัลเป็นอันมาก แล้วเกณฑ์ ทหารแปดหมื่นให้ยันเต็ก ยันเต็กก็แต่งตัวขึ้นมาถือชوانใหญ่ด้ามยาวย พานุตรยกทหารออกจากเมืองมาถึงเชาของเบงสัน พอทพจูลงยกมา ยันเตึกกับ บุตรสี่คนก็ควบม้าร้าชوانออกหน้าทหาร แล้วร้องค่าจูลงว่า อ้ายพวกโจรขบถ ต่อแผ่นดิน เหตุไฉนเมืองไม่รักชีวิต บังอาจล่วงเข้ามาในเดนกู

จูลงได้ฟังดังนั้นก็โทรศัพท์ความม้าร้าหวานเข้ารับกับยันเต็ก ยันเอ่งเห็น ดังนั้นก็ควบม้าเข้ารับกับจูลงแทนนิดาได้สามเพลง จูลงก็เอหวานแหงถูกยันเอ่ง ตามม้าตาย ยันเอี่ยวเห็นพี่ชายก็โทรศัพท์ความม้าร้าดามเข้ารับกับจูลงเป็นสามารถ

ยันเชงเห็นพี่ชายกำลังน้อย กลัวจะเสียที่แก่จูลง ก็ชวนยันก็ควบม้า ร้าดามเข้าช่วยรับล้อมจูลงเข้าไว้เป็นสามด้าน จูลงก็เอหวานแหงถูกยันก็พลัดตก ม้า ทหารวิ่งเข้าช่วยประคองเข้าไปในเมืองได้ จูลงก็ควบม้าไล่ตาม ยันเชงก็เอ เก้าหัณฑ์ยิงจูลงถึงสามลูก จูลงเอหวานปัดเลี้ยได้ ยันเชงโทรศัพท์ความเข้าไล่พัน จูลง จูลงเอลูกเก้าหัณฑ์ยิงถูกหน้าผากยันเชงตามม้าตาย

ยันเอี่ยวเห็นดังนั้นก็โทรศัพท์ความม้าตรงเข้าไปเมื่อคาดามชั้นจะพันจูลง จูลง ชิงคาดารวนจับตัวยันเอี่ยวได้ส่งให้ทหาร แล้วจูลงก็ควบม้าเข้าในกองทัพยันเต็ก ยันเตึกเห็นดังนั้นก็ตกใจความม้าหนีเข้าในหมู่ทหารแล้วว่า จูลงคนนี้เข้าลือซื้อ ว่ามีฝีมือเข้มแข็งนักก็สมทุกประการ แล้วยันเตึกก็ควบม้าพาหารกลับเข้าเมือง จูลงเห็นดังนั้นก็ไล่ไปแต่ผู้เดียว เตงจีเห็นได้ทิกขับหารตามจูลงเข้าไป ไล่พันหารยันเตึกล้มตายเป็นอันมาก ยันเตึกเห็นจูลงไล่มาจะไกลทันก็ตกใจ ถอดเกราะทั้งเสียโดยดลงจากม้าวิ่งหนีเข้าเมือง จูลง เตงจีก็พาหารกลับมาค่าย

เขายองเบงลัน เตงจึงว่าแก่ฉูลงว่า ไม่เสียทีทำนเป็นชาติทหาร อายุถึงเจ็ดสิบ แล้วยังมีฝีมือเข้มแข็งหาผู้เสมอมาได้

ฉูลงจึงว่า มหาอุปราชดูหมิ่นว่าเราแก่กลัวจะได้ความอัปยศแก่ข้าศึก ตัวเราถึงมาตรว่าแก่ฉันนี้แล้ว แม้จะให้สู้กับทหารหนุ่มที่มีวิชาแล้วมีมือ เรา ก็ไม่กลัว แล้วฉูลงก็เขียนหนังสือฉบับหนึ่ง ให้ทหารมัดเอาตัวขันเอี่ยวไปให้ชั่งเน้ง

ฝ่ายขันเต็กเข้าไปถึงแดหัวหลิมก์ร้องให้ เล่าเนื้อความให้ฟังทุกประการ แดหัวหลิมได้ฟังดังนั้นก็กราช จัดแจงทหารออกจากเมืองถึงเขายองเบงลันก็ให้ หยุดกองทัพอยู่ ฉูลงเห็นดังนั้นก็ขึ้นมาถือหัวพาหารพันหนึ่งยกออกจากค่าย

แดหัวหลิมแต่งตัวใส่หมวกทองถือดาบยาฯ ออกรยันม้าอยู่หน้าท่าหาร ครั้นฉูลงยกมาถึง แดหัวหลิมก็ซักม้าจะอกรอบ ขันเต็กจึงว่า ฉูลงช่างบุตร ข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าจะแก้แค้นก่อน ขันเต็กก็ควบม้าอกรอบกับฉูลงให้สามเพลง ฉูลงเอาหัวแหงถูกขันเต็กตกม้าตาย แดหัวหลิมก็ถอยทหารไปตั้งค่ายอยู่ใกล้ แปดสิบเลี้น ฉูลงกับเตงจีกพาหารໄล่ตามไปป่าพันหารแดหัวหลิมล้มตายเป็น อันมาก

แดหัวหลิมครั้นตั้งค่ายมั่นได้แล้ว จึงปรึกษาหารหั้งปวงว่า ฉูลงคนนี้ เราได้ยินเลือชื่อยู่กันนานแล้วแต่ยังไม่รู้จักหน้า บัดนี้เห็นฝีมือเข้มแข็งนักไม่มี ผู้ใดจะอาสาต่อสู้ เราจะคิดประการใดจึงจะเอาชัยชนะได้ เที่ยบบุตรเทียบทยานจึง ว่า ฉูลงก็ดีแต่ฝีมือ悍มีความคิดไม่ เวลาพรุ่งนี้ขอให้ท่านเกณฑ์ทหารออกไป ชุมไว้สองข้างทาง จึงยกทหารออกไปรบกับฉูลงแล้วทำเป็นหนีล่อให้ไล่ เรายังให้ ทหารล้อมเข้าจับตัวฉูลงให้ได้

แดหัวหลิมเห็นด้วยจึงให้ตั้งธงกับชีเจ็ก คุ่มทหารคนละสามหมื่นนายกไป ชุมอยู่สองข้างทาง ครั้นเวลาเข้าแดหัวหลิมก็ให้ทหารต้ม้าล่อให้ร้องยกไปค่ายฉูลง ฉูลงกับเตงจีเห็นดังนั้นก็ขึ้นมายกทหารออกจากค่าย เตงจีเห็นทหารแดหัวหลิม ทำองอาจก็คิดสังสัยจึงว่าแก่ฉูลงว่า เวลาวนี้ทหารแดหัวหลิมเสียทีแก่เรา ก็ ล้มตายเป็นอันมาก ยังไม่เกรงฝีมือยกมาบนกับเรารอיקเล่า เกลือกแดหัวหลิม จะทำกลอุบายนางเรา ให้ท่านดำเนินด้วยดูจะควรก่อน

ฉูลงจึงว่า แดหัวหลิมเป็นเด็กหนุ่มปากยังไม่หายกลืนน้ำนม อันจะคิด

เป็นกลอุบายเหมือนห่านคิดนั้นไม่เห็นด้วย เวลาวันนี้เราจะเอาชัยชนะจับตัว แซหัวหลิมให้จงได้ แล้วจูลงควบม้าเข้ารบแซหัวหลิม ล่อชัยเห็นดังนั้นก็ควบม้า เข้ารบกับจูลงได้สามเพลง ล่อชัยทำเป็นแพชกม้าหนี จูลงกับเตงจีกควบม้าໄล ตามไป นายทหารเอกแซหัวหลิมแปดคนเห็นดังนั้น ก็ปล่อยให้แซหัวหลิมหนีไป ก่อน แล้วก็รุมกันเข้าล้อมรอบจูลงกับเตงจี นายทหารแปดคนนั้นชักม้าหนี จูลง กับเตงจีกควบม้าໄลเกินเข้าไป พอดียินเสียงทหารตีม้าล้อขึ้นทั้งสี่ทิศ เตงจีก ตกใจกลับหน้าม้าจะหนี

ซึ่จึกเห็นดังนั้นก็คุณทหารพันสกัดออกมาทางซ้ายขวา ตั้งธีสกัดออกมา ทางซ้ายขวา ล้อมจูลงกับเตงจีเข้าไว้เป็นสามารถ แล้วกันเอาจูลงเข้าไปข้างเชิงเขา ฝ่ายทิศเหนือ จูลงเห็นทหารฝ่ายทิศเหนือนั้นนานาทั้งกี่พันฝ่าออกไป ทหารก็ ล้อมกันขึ้นไปกลางเขา แซหัวหลิมคุณทหารอยู่บนยอดเขา ก้าวอ่อนคลายแล ท่อนไม่ทึงลงมาเป็นอันมาก จูลงໄลพันทหารแซหัวหลิมแต่เข้าจนค่ากีไม่ออกจาก ที่ล้อมได้ จูลงเห็นอยลืนกำลังก็ลงจากม้า เข้านั่งหยุดพักแอบเงื่อมคลายอยู่

ครั้นเห็นเดือนขึ้น ทหารซึ่งล้อมอยู่นั้นก็จุดเพลิงสว่างขึ้นทั้งสี่ด้าน เอาแกบทันทีระดมยิงเข้าไปปัดท่าฟันแล้วร้องว่า ให้จูลงเร่งออกมานะเรา เราจะ ไชชีวิต จูลงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จับหัวขึ้นมาออกไกรวนทหารซึ่งล้อมอยู่นั้นทั้ง สี่ทิศ ทหารทั้งปวงก็ล้อมกระซิบเข้าไป จูลงลื้นความคิดแหงนขึ้นดูอาการ แล้วถอนใจใหญ่ว่า เราทำศึกมาแต่หนุ่มจนแก่ถึงเพียงนี้ก็ไม่เคยเสียทีแก่ผู้ใด ครั้นนี้เห็นเราจะเป็นอันตรายเสียมั่นคง

ขณะนั้นพองงเบังให้เตียวเปาคุณทหารห้าพันยกตามจูลงมา เตียวเปา เห็นทหารแซหัวหลิมล้อมจูลงเข้าไว้ แล้วซึ่จึกออกอาสกัดทางอยู่ เตียวเปาซึ่ม้า ถือหวยาวสามวาสองศอกของบิดา เข้ารบແแทงซึ่จึกกม้าตาย แล้วตัดเอา ศีรษะผูกคอม้าพันฝ่าเข้าไปหาจูลงในที่ล้อมได้ จูลงเห็นดังนั้นมีความยินดี เตียวเปาจึงบอกจูลงว่า มหาอุปราชเห็นว่าห่านชรากลัวจะเสียทีแก่เข้าศึก จึงให้ ข้าพเจ้าคุณทหารห้าพันยกตามห่านมา จูลงกับเตียวเปา ก็คุณทหารพันหนึ่งลง มาจากที่ล้อมด้านตะวันตก พอดีกวนทินควบม้ามือหนึ่งหัวศีรษะคนพันฝ่า เข้ามาถึง กวนทินจึงบอกจูลงว่า มหาอุปราชให้ข้าพเจ้าคุณทหารห้าพันยกตาม

ห่าน พอตั้งยิ่หหารแซหัวหลิมสักดทางอยู่ข้าพเจ้าจึงตัดเอาศีรษะมาบดนี้ มหาอุปราชก็ยกตามมา

จูลงได้ฟังดังนั้นเงินว่า ชึ่งหลานทั้งสองมาช่วยนี้ก็ดีแล้ว เม้มีเรากิดอ่านช่วยกันจับตัวแซหัวหลิมให้ได้ก็จะมีความชอบเป็นอันมาก เตียวเปาภกบกวนหินได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย รับยกทหารชื่นไปบนแขวงจับแซหัวหลิม จูลงก็ควบม้าจะมาหาทหาร พอพนเดงจื่อกจากที่ล้อมได้คุมทหารตามมา

จูลงเงินว่าแก่เตงจิ่ว ตัวเราทำศึกมาแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปีกไม่เคยอัปยศแก่ผู้ใด ควรหรือมาเสียที่แพรูอ้ายแซหัวหลิมลูกเล็กได้ หากว่าเตียวเปาภกบกวนหินหลานเรายามาช่วย เรายังรอดจากความตาย บัดนี้เตียวเปาภกบกวนหินเขาก็ยกตามแซหัวหลิมขึ้นไปแล้ว ตัวเราคนแก่นี้ก็จะลากกายตามไปแก้แค้นให้จงได้ และจูลงกับเตงจิ่วรับยกทหารตามชื่นไปในเวลากลางคืนบรรจบหารเตียวเปา กวนหิน แยกกันขึ้นไปเป็นสามทางข่าพื้นทหารแซหัวหลิมล้มตายเป็นอันมาก

แซหัวหลิมเห็นดังนั้นก็ตกใจ ไม่รู้ที่จะแก้ไขประการใด ก็พาทหารคนสนิทร้อยเศษลงทางหลังเขานี้ไปเมืองลำอัน ทหารแซหัวหลิมก็แตกกระฉัด-กระกระจายกันไป ต่างคนต่างหนีเอาตัวรอด กวนหินกับเตียวเปาภกบกวนหินตามแซหัวหลิมไป แซหัวหลิมเข้าเมืองได้ก็ให้ทหารปิดประตูเมือง ชั้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้มั่นคง

เตียวเปาภกบกวนหินก็ยกทหารเข้าล้อมเมืองไว้เป็นสองด้าน ครั้นจูลงกับเตงจิ่ยกทหารมาถึง ก็ให้ทหารเข้าล้อมเมืองไว้โดยรอบถึงสิบวัน ก็มีเห็นแซหัวหลิมยกทหารออกมานั่งรับ พอทหารเข้ามานอกกว่า มหาอุปราชเกณฑ์ให้ทหารอยู่รักษาเมืองໄกเอี่ยง เมืองเอี้ยงเปง เมืองจือเสีย ตัวมหาอุปราชนั้นยกกองทัพมาจะถึงเมืองนี้อยู่แล้ว จูลง เตงจิ่ กวนหิน เตียวเปาทั้งสี่คนก็ชวนกัน อกกามารับชงเบงคำนับแล้วจึงบอกว่า ข้าพเจ้ามาตั้งล้อมเมืองนี้ไว้ก็หลายวันแล้ว ครั้นจะยกทหารเข้าโฉมติก็ยังไม่ได้ทีก่อน

ขงเบงได้ฟังดังนั้น จึงขึ้นเกรวียนน้อยเข้าไปดูเห็นกฎเมืองนั้นมั่นคงแล้วเห็นทหารชั้นรักษาหน้าที่เชิงเทินเป็นสามารถถอย จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า

เมืองลำอันนี้มีคนนัก เราชำทำประการไดตี ถ้าจะนิ่งไว้ชั่วันเกลือกใจอยู่รู้จะยกทหารอ้มไปตีเอาเมืองยังตั่ง เราชะมิเสียการไปหรือ

เหงจ์จึงว่า แซหัวหลิมเป็นเชื้อสายอยู่กับใจอย แม้เรารับตัวแซหัวหลิม กับทหารร้อยหนึ่งได้ ใจอยก็จะสั่นความคิดห้อน้ำใจลง เท็นการเราจะสำเร็จ โดยง่าย ซึ่งเบงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงคิดกลอุบายนะจะชิบสั่งทหารสนิททั้งสองคน ให้ปลอมเป็นทหารแซหัวหลิมถือหนังสือไปถึงม้าจันเจ้าเมืองเทียนชุย กับชุยเหลียงเจ้าเมืองยังตั่ง เป็นใจความว่าแซหัวหลิมให้ยกทหารมาช่วย ทหารทั้งสองก็ลาซงเบงไป และซึ่งเบงจึงเรียกอยุยเอี่ยนกับกวนหิน เตียวเปามากะจะชิบสั่งเป็นความลับ ให้ยกทหารตามไป ซึ่งเบงอยู่ภัยหลัง จึงให้ทหารชนพินแล้วเชือเพลิงไปกองไว้ริมกำแพงเมืองเป็นอันมาก และอาเพลิงจุดขึ้น ทหารชาวยังตั่งนั้นก็หัวเราะว่า ซึ่งเบงเจ้ากลอุบายนะสั่นความคิดแล้ว จึงอาเพลิงมาอย่างกำแพงเมืองเรา

ฝ่ายชุยเหลียงเจ้าเมืองยังตั่งรู้เนื้อความว่า ซึ่งเบงยกกองทัพมาล้อมแซหัวหลิมไว้ ณ เมืองลำอัน จึงปรึกษาทหารทั้งปวงว่า แซหัวหลิมเป็นเชื้อวงศ์พระเจ้าใจอย เราชะนิ่งอยู่ฉะนี้ไม่ชอบ จำจะยกทหารไปช่วยป้องกันเมืองลำอัน รับตัวแซหัวหลิมส่งขึ้นไปเมืองหลวงจึงจะพ้นความผิด พอทหารเข้ามาบานอกว่าแซหัวหลิมให้คนถือหนังสือมาถึงท่าน ชุยเหลียงก็ให้หาเข้ามา ทหารคนนั้นส่งหนังสือให้แล้วบานอกว่า บัดนี้ซึ่งเบงยกกองทัพมาล้อมเมืองลำอันไว้เป็นสามารถ แซหัวหลิมเห็นเหลือกำลังจะสู้รบ จึงให้จุดเพลิงขึ้นในเมืองเป็นสำคัญหวังจะให้ท่านรู้เป็นหลายวันแล้ว ก็ไม่เห็นท่านยกไปช่วย จึงให้ช้าพเจ้าพันฝ่าออกมายากที่ล้อม รับมาทำทำงานกับเจ้าเมืองเทียนชุยให้ยกทหารไปช่วยกระหนบหัวพงเบง แซหัวหลิมจะตีต้านหน้าออกมานะ

ชุยเหลียงได้ฟังดังนั้นสำคัญว่าจริง ก็ให้ท่านนั้นเอาหนังสือรับไปหาเจ้าเมืองเทียนชุย พอทหารซึ่งเบงมาถึงอีกคนหนึ่ง ก็เข้าไปหาชุยเหลียงบอกว่า บัดนี้ม้าจันเจ้าเมืองเทียนชุยยกไปช่วยเมืองลำอันแล้ว ให้ท่านรับยกไปตามเดิม ชุยเหลียงได้ฟังดังนั้นจึงเกณฑ์ทหารเลวสีพันให้อัญรักษามาเมือง และจัดแจงทหารซึ่งมีฝีมือยกออกจากเมือง และเห็นแสงเพลิงก็รับยกทหารไปยังทางสาม

ร้อยสิบเจ็ดเมืองลำอัน กวนหินซึ่งงบังให้ไปสักดอยู่นั้น ก็คุณม้าขันทหาร ออกรอบเป็นสามารถ ชัยเหลียงตกใจจะคุณม้าหนี พอเตียวเปายกหหารตี กระหานบนหลังเข้ามา ฝ่าฟันหหารชัยเหลียงแตกราจฉักราจายล้มตายเป็นอันมาก ชัยเหลียงกับหหารคนสนิทร้อยเศษพากันลัดหนีไปเมืองตามทางน้อย

ฝ่ายอุยเอียนซึ่งงบังให้ปลอมไปนั้น ยกหหารเข้าตั้งอยู่ในเมืองหันตั่ง ครั้นเห็นชัยเหลียงแตกรามถึงหน้าเมือง ก็ให้หหารเอาเก้าหันท์ระดมยิงแล้วร้อง บอกว่า เรายื่ออุยเอียนเข้าเมืองได้แล้ว ให้เร่งเข้ามาอ่อนน้อมคำนับเราจะไว้ชีวิต

ชัยเหลียงเห็นดังนั้นก็ตกใจ คุณม้าหนีจะไปเมืองเทียนชัย ก็พบรังเบง ขึ้นเกวียนน้อยถือพัดชนวนใหญ่ยกหหารสักดทางออกมา ชัยเหลียงตกใจคุณ ม้าหนี กวนหิน เตียวเปา กีคุมหาหารออกล้อมราบเป็นสามารถ ชัยเหลียงเห็นเหลือ กำลังลื้นความคิด ก็คุณม้ากลับมาทิ้งอาวุธเสียเข้าไปคำนับงบังเบง งบังก์พา เอาตัวชัยเหลียงมาค่าย แล้วถามว่าเมืองลำอันนี้แต่แยหัวหลิมยังไม่ยกมาผู้ใด เป็นเจ้าเมืองอยู่ก่อน

ชัยเหลียงจึงบอกว่า เจ้าเมืองนี้ชื่อเอียวเหลง เป็นylan เอียวชู กับ ข้าพเจ้าก็ชอบใจกัน งบังจึงว่า เราจะให้ทำน้ำไปพูดจาคิดอ่านกับเอียวเหลง จับตัวแยหัวหลิมส่งมาให้เรา เราจะปูนบำเหน็จตั้งให้เป็นใหญ่ในเมืองลำอัน ชัยเหลียงก์รับคำ งบังจึงถอยกองหพอกไปตั้งค่ายอยู่ใกล้เมืองสองร้อยสิบ ชัยเหลียงก์ลาขึ้นมาเข้าไปร้องเรียกให้เปิดประตูรับ เอียวเหลงเห็นดังนั้นก็มี ความยินดีให้หหารเปิดประตูรับชัยเหลียงเข้ามาคำนับกันแล้ว ชัยเหลียงก์เล่า เนื้อความซึ่งงบังใช้มันนี้ให้อุยเหลงฟัง

เอียวเหลงจึงว่า พระเจ้าใจอยมีคุณต่อเราเป็นอันมาก ซึ่งจะคิดขนาด ไปเข้าด้วยข้าศึกนั้นไม่ชอบ เราจะคิดห้อนกลังงบังเอาชัยชนะให้จังได้ แล้วก็ พาชัยเหลียงเข้ามาหาแซหัวหลิม แจ้งเนื้อความทั้งปวงทุกประการ แซหัวหลิม จึงว่าถ้ากระนั้นเราจะทำประการได้จึงจะจับตัวงบังเบงได้ เอียวเหลงจึงว่า ข้าพเจ้า จะให้หหารเปิดประตูรับ งบังสำคัญว่าสมความคิดก็จะยกเข้ามา เราจึงยก หหารอกรถล้อมราบจับเอาตัวงบังเบงให้จังได้ แซหัวหลิมเห็นชอบด้วย ชัยเหลียงก์ ลาออกมหาหงบัง ณ ค่าย บอกงบังเบงว่า ข้าพเจ้าเข้าไปคิดอ่านกับเอียวเหลง

เอียวเหลงก็รับว่าจะจับตัวแยกหัวหลิมส่งให้ แต่ท่านน้อยตัวกลัวจะทำการไม่สำเร็จ จึงให้ข้าพเจ้ามาบานอกกว่า เวลาค่ำวันนี้จะเปิดประตูเมืองออกรับ ให้ท่านยกทหารเข้าไปเด็ด จะช่วยกันจับตัวแยกหัวหลิมให้จังได้

ขงเบ็งได้ฟังดังนั้นจึงแกล้งว่า การทั้งนี้เห็นจะสำเร็จ เพราะท่านแล้ว จึงเรียกหุนหินกับเตียวเปา มากระซิบสั่งเป็นความลับ แล้วจัดทหารชั่งเข้า เกลี้ยกล่อมร้อยเศษ เอบทหารชงเบ็งเข้าปนไว้น้ำ มองให้กวนหิน เตียวเปา ครั้นเวลาค่ำชงเบ็งจึงเรียกชัยเหลียงมาสั่งว่า ท่านจะพาทหารเหล่านี้เข้าไปก่อน ให้เอียวเหลงคิดอ่านทำการชุมพาหนะเหล่านี้ไว้ เวลาสองยามเราริบจะยกตามเข้าไป ท่านจะจุดเพลิงขึ้นเป็นสำคัญ เปิดประตูเมืองรับเราเด็ด

ชัยเหลียงได้ฟังดังนั้น ครั้นจะไม่รับก็กลัวขงเบ็งจะจับพิรุธได้ จึงคิดว่าเมื่อถึงกำหนดแล้ว เราจะนำทหารเหล่านี้เสียก่อนจึงจะเปิดประตูรับขงเบ็ง ชัยเหลียงก็ค้านบุลาขงเบ็งไป ขงเบ็งให้กวนหิน เตียวเปาแต่งตัวปลอมเป็นทหารเมืองชันตั่งแล้วก็พาภันเข้าไป เอียวเหลงยืนอยู่บนเชิงเทินเห็นชัยเหลียงพาทหารเข้ามา ก็คิดสงสัยจึงให้ชักสะพานคู่เสียแล้วร้องถามว่า ทหารเหล่านี้มาแต่ไหน ชัยเหลียงร้องตอบว่า เราพาทหารเมืองชันตั่งมาช่วยท่าน และเอบทันสือผู้กลูกาเกหันท์ยิงเข้าไป เอียวเหลงเห็นหนังสืออนันต์ดูเป็นใจความว่า ขงเบ็งให้ทหารปนกับทหารเข้าเกลี้ยกล่อมร้อยหนึ่งเข้ามาช่วยทำการ ขงเบ็งจะยกตามมาต่อภายหลัง ท่านอย่าได้วิตกแพร่องพรายความเสียหาย ข้าพเจ้าเข้าไปถึงแล้ว จึงจะแจ้งความคิดให้ฟัง

เอียวเหลงได้แจ้งดังนั้น จึงเอบทันสือเข้าไปแจ้งแก่แยกหัวหลิม และหัวหลิมดีใจสำคัญว่าขงเบ็งแพความคิด จึงแต่งทหารคนสนิทร้อยเศษพร้อมด้วยเครื่องศัสราชชุ่มไว้ และสั่งเอียวเหลงว่า ท่านจะเปิดประตูรับชัยเหลียงเข้ามาเด็ด เราจับทหารเหล่านั้นจะเสียแล้วจึงเปิดประตูรับขงเบ็งเข้ามา เอียวเหลงก็รับคำไปเปิดประตูเมืองออกแล้วร้องว่า ถ้าทหารเมืองชันตั่งก็ให้ยกเข้ามาเด็ด กวนหินได้ฟังดังนั้นก็ควบม้านานหน้าชัยเหลียงเข้าไปก่อน เห็นเอียวเหลงยืนม้าอยอยู่ริมประตูเมือง กวนหินก็เอดาบานพันเอียวเหลงตกม้าตาย

ชัยเหลียงเห็นดังนั้นก็ตกใจ ควบม้าหนีกลับออกมากถึงสะพานคู่

เติยวนเปาจิงร้องตัวด่าว่าอ้ายโจร มีคิดกลอุบາຍจะลงมาอุปราชแล้วจะหนีไปไหแน่แล้วเอาทวนแหงถูกชูยเหลียงตามม้าตาย กวนหินเข้าไปได้ในเมืองก็ໄลหหาร ชาเเมืองแทกดื่นกันวุ่นวาย เอาเพลิงจุดขึ้นเป็นลำคัญ ขงเบ้งก็ยกหหารเข้าเมืองได้ทั้งสี่ด้าน แซหัวหลิมตกใจไม่รู้ตัวก็ขึ้nm้าหนีออกจากเมืองทางประตุพิศใต้ พบองเปงคุมหาหารสักดิทางอยู่ องเปงกิคงม้าเข้ารับจับตัวแซหัวหลิมได้ แล้วໄล่ผ่านหหารแซหัวหลิมล้มตายเป็นอันมาก

ฝ่ายขงเบ้งเข้าเมืองได้ก็ให้ป่าวร้องราชภูษชาเมืองทั้งปวงว่า อย่าตกใจ วุ่นวายไปเลยเราจะเลี้ยงให้เป็นสุขสินไป พอเวลาเข้าองเปงเอารั้วแซหัวหลิมมัดมาให้ขงเบ้ง ขงเบ้งก็เอาแซหัวหลิมไปชั้งไว้ในเกวียน เตงจีจึงถามขงเบ้งว่า ชูยเหลียงคิดกลอุบາຍเป็นความลับ เหตุใดมหานาอุปราชจึงรู้ ขงเบ้งจึงว่า เราแจ้งอยู่ว่าชูยเหลียงหาเป็นใจทำราชการด้วยเราโดยสุจริตไม่ เราจึงแก้ลังให้เข้าไปในเมือง หวังจะให้แซหัวหลิมคิดซ้อนกลเรา เราจึงเอาซัยชนะต่อภัยหลังนายทพนายนกงได้ฟังดังนั้นก็คำนับกราบลงแล้วสั่นศีรษะ ว่ามหานาอุปราชมีสติปัญญาหาผู้เสมอมาได้

ขงเบ้งจึงว่า บัดนี้การในเมืองล่าอันเราก็ทำสำเร็จแล้ว แต่หหารซึ่งเราใช้ให้ถือหนังสือไปเมืองเทียนชูยนั้นยังไม่กลับมา จะเป็นประการไดก็มิได้แจ้ง จำเราะจะยกกองหัพไปตีເອาเมืองเทียนชูให้ได้ แล้วจึงให้เล่าต้ายอยู่รักษาเมืองให้อุยเอียนคุมหาหารเป็นกองหน้ายกล่วงไปก่อน ตัวของเบ้งก็ยกไปภัยหลัง

ตอนที่ ๗

ขณะเมื่อช่วงเบื้องล้อมเมืองลำอันอยู่นั้น ม้าจุนเจ้าเมืองที่ยินดีรู้ จึงหาขุนนางทั้งปวงมาปรึกษาว่า แซหัวหลิมคนนี้เป็นสูตราระบุลมาแต่ก่อน อนึ่งก็เป็นบุตรของพระเจ้าวุยอ่องเหมือนต้นไม้ทองใบแก้ว หาเดย์ทำการให้ญี่ไม่ บัดนี้เข้าอยู่ในที่ล้อมช่วงเบื้อง เราจะคิดอ่านประการใด ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งปวงจึงว่า แซหัวหลิมเป็นเชื้อสายพระเจ้าใจอย แม้เสียที่แก่ช่วงเบื้อง ตัวท่านเป็นผู้ใหญ่ก็จะไม่พ้นความผิด ขอให้ท่านยกทหารไปช่วยแก้เอตัวแซหัวหลิมสังไปเมืองหลวงให้ได้จังจะช้อน แม้จุนได้ฟังดังนั้นก็เห็นช้อนด้วย พอทหารซึ่งช่วงเบื้องใช้ปลอมไปนั้นถึงเข้า คนหนึ่งก็เข้าไปหาแม้จุน แจ้งเนื้อความเหมือนบอกชัยเหลียง แล้วเอาหนังสือส่งให้ ครั้นเวลาเช้าทหารช่วงเบื้องมาถึงเข้าอิกกิเข้าไปบอกแม้จุนว่า บัดนี้เจ้าเมืองชันตั่งยกไปแล้ว ให้ท่านเร่งยกทหารตามไปเดิด แม้จุนก็จัดทหารจะยกออกจากเมือง

ฝ่ายเกียงอุยซึ่งเป็นนายทหารอยู่ในเมืองนั้น มีสติปัญญาหลักแหลม แต่น้อยมาได้เรียนวิชาช่างนาญในกลสังคม แล้วมีกตัญญูต่อบิดามารดา ชาวเมืองทั้งปวงก็ย่าเกรงนับถือ ครั้นเห็นแม้จุนจะยกทหารไปดังนั้นจึงห้ามว่า ช่วงเบื้องมีสติปัญญาอยู่ ซึ่งว่าทหารแซหัวหลิมถือหนังสือมาันน้ำข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะช่วงเบื้องล้อมเมืองลำอันไว้เป็นสามารถ ทหารคนนี้เล่าแต่ก่อนมาได้ปรากฏชื่อเสียง แลมานอกกว่าพันออกจากที่ล้อมถือหนังสือมาได้นั้นไม่เห็นสม ซึ่งทหารมาบอกอิกคนหนึ่งว่าเจ้าเมืองชันตั่งยกไปแล้วนั้นก็ไม่มีสลักสำคัญสิ่งใดมาข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นกลของช่วงเบื้องแกลังจะลงให้รายกไป จึงจะให้ทหารมาชุมอยู่ ค่อยชิงเอาเมืองเรนาやりหัง

แม้จุนได้ฟังดังนั้นก็เห็นช้อนด้วย จึงหอดใจให้ญี่ว่า ซึ่งท่านเตือนสติ เรานี้ช้อนนัก ถ้าหากไม่ก็จะเสียที่แพ้ความคิดช่วงเบื้อง เกียงอุยจึงหัวเราะว่า ซึ่งช่วงเบื้องทำกลมาหั้นนี้เห็นจะยกทหารมาชุมอยู่เป็นมั่นคง ข้าพเจ้าจะขอทหาร

สามพันยกอ้มไปตามทางน้อยสักดันทางซบง่ำไว้ ภายนหลังท่านจึงยกหารออกจาเมือง ทางร้อยห้าสิบเส้นก็ให้ยกกองทัพไปตั้งรออยู่ ถ้าข้าพเจ้าจุดเพลิงขึ้นเป็นสำคัญ แล้วเห็นกองทัพใหญ่ยกมา ก็ขับทหารล้อมจับตัวของเบงไว้จังได้ ม้าจุนได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงเกณฑ์ทหารสามพันให้เกียงอุยยกไป และม้าจุนก็ยกออกจากเมืองภายนหลัง

ฝ่ายจูลังซึ่งของเบงให้คุมทหารมาตั้งชุมอยริมเชิงเขานอกเมืองเทียนชุย ครั้นรู้ว่าม้าจุนยกออกจากเมืองก็มีความยินดี ให้ทหารไปปะอภเตียวอึก ง้อซึ่งยกตามมาภายนหลังให้ออกสักดันทางค่ายรบม้าจุนจับเอาตัวไว้จังได้ แล้วจูลังก็ยกหารห้าพันเข้าไปถึงเชิงกำแพงเมืองเทียนชุย จึงร้องว่าเราซื่อจูลังเป็นชาเมืองเชียงสันยกมา เอึงแพ้กลอุบายนเราแล้วเอึงรู้หรือไม่ ให้เร่งเปิดประตูให้เราโดยดี อย่าให้ทหารทั้งปวงได้ความลำบาก ทหารซึ่งอยู่ในเมืองได้ยินดังนั้นก็หัวเราะว่า ท่านอย่าเจรจาหนะงไปเลย ท่านแพ้ความคิดเกียงอุยแล้วยังไม่รู้สึกตัวอึกเล่า

จูลังได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ขับทหารจะให้เข้าหักเอาเมืองเทียนชุย พอเห็นเพลิงไฟลงขึ้น ทหารก็ให้ร้องล้อมเข้ามาทั้งสี่ด้าน เกียงอุยก็ขึ้นมาถือหวนควบตรงเข้ามาร้องประการว่า เราซื่อเกียงอุยชาเมืองเทียนชุย จูลังเห็นดังนั้นก็ควบม้าเข้ารบกับเกียงอุยได้เก้าเพลง จูลังเห็นเกียงอุยมีกำลังเข้มข้น จึงคิดว่า ในเมืองเทียนชุยแต่ก่อนมาก็มีได้สังเกตว่าจะมีทหารเอกชนนี้

ขณะนั้นม้าจุนก็ขับทหารล้อมรอบเข้ามา จูลังอิดโรยสิ้นกำลังลงควบม้าพันฝ่าออกจากที่ล้อม เกียงอุยก็ควบม้าไล่ติดตามไป ถึงทางซึ่งเตียวอึกกับอี้ออกสักดอยู่ เตียวอึกกับอี้กับควบม้าออกช่วยจูลัง เกียงอุยเห็นดังนั้นก็ควบม้ากลับมา พองของเบงมาถึง จูลังจึงเข้าไปทางเบง แจ้งเนื้อความทั้งปวงทุกประการ

ของเบงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าหารคนนี้ซื่อได้มีสติปัญญาแก่กว่ารู้ความคิดเราได้ ชาวเมืองลำอันซึ่งเข้าเกลี้ยกล่อมมาด้วยของเบงนั้นจึงบอกว่า คนนี้ซื่อเกียงอุยเป็นแซ่เกียง มีปัญญาหลักแหลมรู้การสังคมเป็นอันมาก จูลังจึงว่า เกียงอุยคนนี้ห่วงที่จะรับผุ้ก็ประหลาดกว่าคนทั้งปวง แล้วก็รำเพลงทวน

อย่างเกียงอุยให้ชงเบ็งดู ชงเบ็งเห็นดังนั้นจึงว่า เราก็มิได้สำคัญว่าในเมืองเทียนชุยจะมีทหารเอกมีฝีมือเข้มแข็งขนาดนี้ แล้วชงเบ็งก็ให้ยกกองทัพไปเมืองเทียนชุย

ฝ่ายเกียงอุยกับมาจึงว่าแก่ม้าจันว่า จูล่งเสียที่แก่เรารั้งนี้เห็นจะบอกเนื้อความแก่ชงเบ็ง ชงเบ็งเห็นว่าในเมืองเรามิได้มีทหารก็จะรับยกกองมาตีเรา จ่าเราจะแยกทหารออกซุ่มอยู่นอกเมือง ข้าพเจ้าจะอยู่ทิศตะวันออก ให้เลี้ยง-เขียนกับอินชงคุณทหารซุ่มอยู่ทิศตะวันตก ให้เลี้ยงเชิญคุณทหารอยู่รักษาเมือง ตัวท่านจะไปตั้งซุ่มอยู่ทางทิศใต้ ถ้าชงเบ็งยกทหารมาเห็นเพลิงสัญญาณข้าพเจ้าแล้ว ก็ให้ล้อมรอบเข้าจับเอาตัวชงเบ็งให้ได้ ม้าจันได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จัดแจงพร้อมไว้ตามคำเกียงอุยกุ่กประการ

ฝ่ายชงเบ็งยกมาถึงเมืองเทียนชุยเป็นเวลากลางคืน ก็ขับทหารให้เข้าโจรตี ทหารหั้งปวงแลเข้าไปในเมืองเห็นปักธงเทียวอยู่เป็นอันมาก ก็ไม่อาจหักโหมเข้าไป พอเวลาสองยามก็เห็นเพลิงโพลงขึ้นทางทิศตะวันออก ทหารให้ร้องล้อมรบเข้ามา ทหารในเมืองก็ม้าล่อช่องกลองรับกันอ้ออึงขึ้น ชงเบ็งเห็นดังนั้นก็ตกใจ พากวนหิน เตียวเปาและทหารหั้งปวงควบม้าฟันฝ่าออกจากที่ล้อมทางทิศตะวันออก เห็นเกียงอุยกุ่นทหารออกสักดักทางแล้วจุดเพลิงไว้เป็นอันมาก ก็ตกใจพาทหารหนีลัดมาค่าย

ชงเบ็งจึงให้หาทหารเมืองชันต์มาถามว่า เกียงอุยคนนี้มีสติปัญญาหลักแหลมนัก บิดามารดาอยู่ตำบลใด ทำไฉนเราจะได้ตัวมาไว้ด้วย ทหารจึงบอกว่าบิดามารดาเกียงอุยตายแล้ว ยังแต่มาตราอยู่ ณ เมืองเอ็กก่วน ชงเบ็งได้ฟังดังนั้นจึงเรียกอุยเอี่ยนมาสั่งว่า ท่านจะยกทหารไปตั้งประชิดติดเมืองเอ็กก่วนไว้ ถ้าเกียงอุยกไปก็ให้ทำแพ้ออกตั้งซุ่มอยู่ ปล่อยให้เกียงอุยเข้าไปในเมือง ถ้าเกียงอุยกับมาจากเมือง ก็ให้ยกทหารเข้าซิงເວມเมืองเอ็กก่วน แล้วแต่กลให้ทหารปลอมเป็นชาเมืองมาทางเมืองเทียนชุย อุยเอี่ยนก็ลาชงเบ็งยกทหารไป

ชงเบ็งจึงถามทหารเมืองชันต์ว่า ในแดนอันนี้ตำบลใดเป็นที่สำคัญบ้าง ทหารจึงบอกว่า เมืองเชียงเหง็งมีเสบียงอาหารมั่งคั่งบริบูรณ์ เมืองเทียนชุยก็อาศัยเมืองนั้นเป็นกำลัง แม้มหาอุปราชได้เมืองเชียงเหง็งแล้ว เมืองเทียนชุยก็จะ

ขัดสนเสบียงอาหารลง

คงเบ็งได้ฟังดังนั้นก็ใจ จึงให้จุลังยกไปตีเมืองเชียงเท็ง แล้วก็ถอยเลื่อนออกมาตั้งค่ายมั่นอยู่ใกล้เมืองเทียนชุยพันห้าร้อย步 เส้น ทหารชาวเมืองจึงเข้าไปบนภูม้าจันว่า คงเบ็งถอยทัพเลื่อนออกไป แล้วแยกทหารเป็นสามกอง ให้ไปตีเมืองอีกกว่ากองหนึ่ง เมืองเชียงเท็งกองหนึ่ง เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าแก่ม้าจันว่า บัดนี้คงเบ็งยกทหารไปตีเมืองอีกกว่า มารดาข้าพเจ้าอยู่ในนั้นเกลือกจะเป็นอันตราย ข้าพเจ้าจะลาท่านขอทหารกองหนึ่งยกไปช่วยป้องกัน มารดา ณ เมืองอีกกว่า ม้าจันได้ฟังดังนั้นก็เกณฑ์ทหารสามพันให้เกียงอุย ยกไปเมืองอีกกว่า และให้เลี้ยงเชียงคุมทหารสามพันยกไปเมืองเชียงเท็ง

ฝ่ายเกียงอุยยกไปถึงเมืองอีกกว่า เห็นอุยเอี่ยนคุมทหารสักดทางอยู่ อุยเอี่ยนก็ควบม้าอกรอบกับเกียงอุยได้เก้าเพลง อุยเอี่ยนทำแพ่ควบม้าพาทหารหนึ่ง เกียงอุยก็ยกทหารเข้าไปในเมือง จัดแข่งขันรักษาน้ำที่เชิงเทินไว้มั่นคง ฝ่ายเลี้ยงเชียงยกไปถึงเมืองเชียงเท็ง เห็นจุลังตั้งค่ายประชิดเมืองอยู่ จุลัง ก็เปิดทางให้เลี้ยงเชียงเข้าตั้งอยู่ในเมือง

ขณะเมื่อจุลังกับอุยเอี่ยนยกทหารไปแล้ว คงเบ็งจึงคิดกลอุบัยให้ทหารไปเอาตัวแซหัวหลิมมาว่าท่านถึงที่ตายแล้ว เรายังร้อนไว้ช้านานมิได้ฆ่าเสียท่านจะคิดอ่านประการได้ แซหัวหลิมได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ คำนับกราบลงกับที่อ่อนวนขอชีวิต คงเบ็งจึงว่า เกียงอุยทหารม้าจันซึ่งไปอยู่รักษาเมืองอีกกว่า บัดนี้ให้หนังสือมาว่าให้อเราทำนเลี้ยงไว้ และเกียงอุยก็สมัครมาอยู่ด้วย ท่านจะอาสาเราไปพาเกียงอุยมาจะได้หรือมิได้

แซหัวหลิมจึงว่า มหาอุปราชอย่างวิตกเลย ข้าพเจ้าจะไปชวนเกียงอุยมาให้ได้ คงเบ็งก็จัดแข่งเสื้อย่างดีกับม้าตัวหนึ่งให้แซหัวหลิมรับไปเมืองอีกกว่า แซหัวหลิมมีความยินดีเห็นว่าพันเนื้อมีของเบ็งแล้ว ก็รับควบม้าไปถึงกลางทาง พบทหารซึ่งอุยเอี่ยนแต่งกลเป็นชาวเมืองอีกกว่านหนึ่มาระมาณลินคน ทหารนั้นจึงบอกแซหัวหลิมว่า เกียงอุยสมัครเข้าด้วยคงเบ็ง รับอุยเอี่ยนเข้าตั้งอยู่ในเมืองอีกกว่า อุยเอี่ยนทำหนาท้าให้ราชภราชาเมืองได้รับความเดือดร้อน ข้าพเจ้ากับสมัครพรควรพวกเหล่านี้จึงพาภันหนึ่มาระมาณลินไปเมืองเชียงเท็ง

แซหัวหลิมจึงถามว่า บัดนี้ผู้ใดอยู่รักษาเมืองเทียนชุย ทหารนั้นจึงบอกว่า ม้าจุนเจ้าเมืองเก่ายังรักษาอยู่ แซหัวหลิมได้ฟังดังนั้นก็ควบม้าจะกลับมาเมืองเทียนชุย พอทหารปلومของอุยเอี่ยนมาถึงอีกพากหนึ่งทำการดุจหนามาใหม่ หานข้าวของอุ้มลูกหญิงจุงลูกชาย ทหารนั้นก็บอกเนื้อความแก่แซหัวหลิม เมื่อันทหารพวงก่อนนั้นทุกประการ

แซหัวหลิมได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งตกใจนัก รับควบม้าถึงเมืองเทียนชุย ทหารในเมืองเห็นแซหัวหลิมมาก็เปิดประตูรับเชิญเข้าไปในเมือง ม้าจุนก็ค่านั่น เชิญแซหัวหลิมไปที่อยู่ แซหัวหลิมก็เล่าเนื้อความซึ่งเกียงอุยสมัครเข้าด้วยชงเบ้ง และเนื้อความซึ่งทหารออกกลางทางนั้นให้ม้าจุนฟังทุกประการ

ม้าจุนได้ฟังดังนั้นก็ทอดใจให้ญู่ว่า อันเกียงอุยคนนี้แต่ก่อนมา ก็สัตย์ซื่อ ไม่เห็นเลยว่าจะเป็นขบถดีเอาใจออกหากจะนี้ เลงซินายทหารจึงว่าแก่ ม้าจุนว่า ซึ่งเกียงอุยจะไปเข้าด้วยชงเบ้งโดยจริงนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ดิร้ายเกียงอุยจะคิดกลอุบายนางชงเบ้งดอก ม้าจุนได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านว่านี้เราไม่เห็นด้วย เกียงอุยเป็นขบถเข้าด้วยชงเบ้งมั่นคงแล้ว จึงรับอุยเอี่ยนเข้าอยู่ในเมืองจนราชภูมิทั้งปวงได้ความเดือดร้อนทึ่งบ้านเรือนเสียเที่ยวหนีอาตัวรอต

ขณะนั้นพอเวลาพลบค่าชงเบ้งยกทหารเข้ามาถึงเชิงกำแพงเมืองเทียนชุย จึงแต่งทหารคนหนึ่งหน้าเหมือนเกียงอุยให้ชื่ม้าเข้าไปร้องว่า ให้เชิญแซหัวหลิมอกรกมาหาเราจะสนทนารู้สึกหน่อย แซหัวหลิมกับม้าจุนขึ้นยืนอยู่บนเชิงเทิน เห็นเกียงอุยควบม้าร้าววนเข้ามาก็ตกใจ เกียงอุยปلومจึงร้องขึ้นว่า ซึ่งเราเข้าด้วยชงเบ้งนี้ก็ เพราะแซหัวหลิม เหตุไฉนทำมากลับถ้อยคืนค่าดังนี้

แซหัวหลิมจึงว่า ตัวเป็นทหารอยู่ในแผ่นดินมิได้คิดถึงคุณพระเจ้า ใจอยคิดขอบถไปเข้าด้วยชงเบ้ง แล้วยังเจราอาภัยมาใส่เราว่ากลับกลอกอีกเล่า เกียงอุยจึงร้องตอบว่า ท่านเชยันหนังสือไปถึงเราว่าให้มาสมัครเข้าด้วยชงเบ้ง เราสำคัญว่าจริงก็มา มิได้แจ้งว่าท่านจะลงเราแต่พ้อເອາຕัวรอตพันความตายฉะนี้ บัดนี้ชงเบ้งก็ชุบเลี้ยงให้เราเป็นชนวนผู้ใหญ่ และเรารับอาสามาว่าจะตีເອາเมืองนี้ให้ชงเบ้งจงได้ แล้วเกียงอุยปلومก็ขับทหารเข้าโฉมตี แซหัวหลิมกับม้าจุนก็รบพุ่งต้านทานเป็นสามารถ เกียงอุยปلومมั่นก็อยทหารกลับมาหา

ชงเบัง ชงเบังก์ยิกหหาร ไปเมืองเอ็กก่วน

ฝ่ายเกียงอุยชื่นยินดีอยู่บันเชิงเทิน เท็นชงเบ็งให้ทหารเข็นเกวียนบรรทุกเสบียงมาค่ายอุยເຊື່ອນເປັນອັນມາກ ກົດມູນຫາຮາສາມພັນຍກອອກຈາກເມືອງຕຽງໄປສິບີເຈົ້າເສບີຍ່າງເນັ້ນ ທ່ານຮັ້ງຄຸມເກວຍມານັ້ນກີ່ແກລັ້ງທຶນເກວຍເສບີຍ່າງເສີຍວົງທີ່ໄປລື້ນ ເກີ່ງອຸຍໄດ້ເສບີຍ່າງອາຫາຣເປັນອັນມາກກົດໄລ ຍກທ່າຮຈະກລັບເຂົາເມືອງພນເຕີວາເວັກສັດທາງອູ້ ເຕີວາເວັກກົດຄວນມ້າເຂົາຮບກັບເກີ່ງອຸຍໄດ້ເກົ້າເພັງ ພອອັນເປັນຍກຫຸ່າມາຖືກີ່ຂັບທ່າຮຈະດົມຕີເກີ່ງອຸຍເປັນສາມາດ ເກີ່ງອຸຍເຫັນແລ້ວກໍາລັງກົດຄວນມ້າພາຫາຮທີ່ໄປຈະເຂົາເມືອງ

ขณะเมื่อเกียงอุยยกออกจากเมืองนั้น อุยเอี่ยนเข้าชิงอาเมืองได้ก็ให้ท่านรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้เป็นมั่นคง เกียงอุยกับลับมาเห็นชงสำคัญซึ่งปักอยู่บนเชิงเทินนั้นเป็นชงสำหรับทัพของเบังก์ตอกใจ ควบม้าพาทหารประมาณเลิบม้าทรงไปเมืองเทียนชุย พบรดียะเปาคุมหาสารสักดิทางอยู่ เดียวเปา ก็ขับทหารเข้ารับเป็นสามารถ เกียงอุยเห็นเหลือกำลัง ก็ทิ้งทหารเสียควบม้าหน้าไปเมืองเทียนชุย ก็เรียกทหารในเมืองให้เปิดประตู นายประตูจิ้งอาเนื้อความไปบอกม้าจุน ม้าจุนแจ้งดังนั้นจึงว่า ชั่งเกียงอุยมานี้หวังจะลงให้เราเปิดประตูรับ ก็ให้ทหารเอาเก้าหันท์ระดมยิง เกียงอุยเห็นดังนั้นก็ตอกใจซักม้ากลับออกม้า พองทัพของเบังยกมาถึงเกียงอุยก็ควบม้าหน้าไปทางเลี้ยงเชียง ณ เมืองเชียงเทง

เลี้ยงเชิงน้อยบุนเชิงเกินเห็นเกียงอุยกุลม้าม้าถึงก์ໂກຣະ ร้องค่าว่า
อ้ายໂຈ ມີເປັນຂບດໄປເຫັນດ້ວຍຊົງເນັ້ນຈະກັບມາລວງເຄາມືອງກູທີ່ອ ແລ້ວກີ່ສັ່ງ
ທຫາຮເອາເກາທັນທໍ່ຮະດມຍິງລົງໄປ ເກີຍອຸຍກີ່ທິກໃຈຮ່ອງໃຫ້ຄວນມ້າຫັນໄປທາງມືອງ
ເຕີຍຂັນ ຄົງປາຊັງແຫ່ງທີ່ໄດ້ຍິນເສີຍທຫາຮໄຫ້ຮ່ອງອື້ອົງອູ່ ກວນທິນກີ່ສັ່ງ
ທຫາຮສັດທາງອອກມາ ເກີຍອຸຍເຫັນດັ່ງນັ້ນຄຽນຈະເຫັນສູ່ຮັນກັບກວນທິນ ກໍາລັງກີ່
ອິດໂຮຍນັກ ຈຶ່ງຂັກມ້າກລັບຫັນມາ ພວເທັນທີ່ເນັ້ນຈີ່ເກວຍນ້ອຍພາກຫາຮລັດທາງອອກ
ມາຕາມເຫັນເຂົກທຸຍດມ້າອູ່

คงเบ่งจึงร้องว่าแก่เกียงอุยว่า ท่านก็สิ้นคิดได้ความลำบากถึงเพียงนี้แล้ว เทศุ่นเงินไม่มามาอ่อนน้อมต่อเรา เกียงอุยได้ฟังดังนั้นเงินคิดว่าตัวเรานั้นอยู่ในห่วงคึกเข้าตามรอยแล้ว จะถอยหลังไปกวันทินก็ตั้งสักดักทางอยู่ ครั้นจะ

เข้าทางบึงบัดนี้เล่าก็จะสมร้าย ซึ่งคนนินทาว่าเป็นชนถ่อกเจ้า ตัวภูเป็นชาติทหารจะให้ปรากฏซึ่งได้ แล้วเกียงอุยก็โടดลงจากม้าชักกระนือกจะเชือดคอตาย

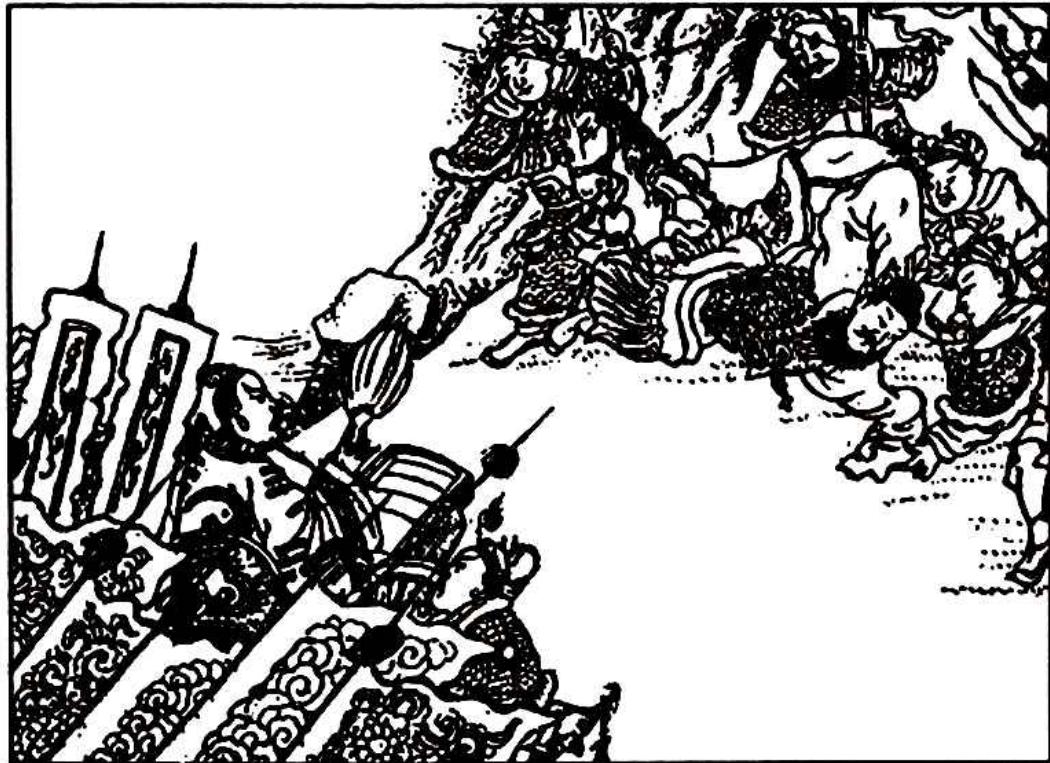
ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็ตกใจ ลงจากเกวียนวิ่งเข้ายึดกระนือวัวแล้วว่า ตัวเรา นี้แต่พระเจ้าเล่าปี่ยังไม่ชุบเลี้ยงเป็นคนเช่นใจอยู่นั้น เรายังพ่อใจบเพื่อนเสียง hairy คำมีได้เห็นผู้ใดที่จะมีสติปัญญาหลักแหลมเหมือนท่าน บัดนี้เรามาพบท่านก็มีความยินดีนัก ท่านไปอยู่กับเราเดิมจะได้ช่วยกันคิดอ่านทำการทำนุบำรุง แผ่นดินให้เป็นสุขลืบไป อย่าให้เสียที่ได้เรียนวิชาไว้

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นมีความยินดีค้านบกรานลงกับเท้าของเบ้ง ขงเบ้ง ก็จุงมือเกียงอุยมาขึ้นบนเกวียนพาภันกานกลับมาค่าย แล้วแต่งโต๊ะเช่นเกียงอุย เสพย์สุรา ขงเบ้งจึงปรึกษาการจะตีเมืองเทียนชุยและเมืองเชียงเทงนั้นแก่เกียงอุย เกียงอุยจึงว่า อินเชียงกับเลี้ยงซีซึ่งเป็นนายทหารอยู่ในเมืองเทียนชุยเป็นเพื่อน ชอบใจกันกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำกลเชียนหนังสือสองฉบับ ผูกลูกเบาหัณฑ์ ยิงเข้าไปให้อินเชียงกับเลี้ยงซีเป็นไส้ศึกขั้นในเมือง เราจึงยกทหารเข้าตีกราหนาน รอบนอกก็จะได้เมืองโดยง่าย

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย เกียงอุยจึงเชียนหนังสือสองฉบับผูกลูกเบาหัณฑ์ควบม้าเข้าไปถึงเชิงกำแพงแล้วยิงเข้าไป ทหารในเมืองได้เห็นหนังสือ นั้นก็เอารเข้าไปให้ม้าจุน ม้าจุนแจ้งในหนังสือก็คิดสงสัยนัก จึงว่าแก่แท้ว่า ลิม ว่า อินเชียง เลี้ยงซีกับเกียงอุยเป็นคนชอบใจกันมาก่อน บัดนี้อินเชียงกับเลี้ยงซี จะเป็นไส้ศึกขั้น เราจะคิดอ่านประการได้

แท้ว่า ลิมจึงว่า เลี้ยงซีกับอินเชียงอยู่ในเมืองมือเรา เราให้ทหารไป เรียก Ludwig เอาตัวผ่าเสียก็จะสิ้นเนื้อความทั้งปวง คนสนิทของอินเชียงรู้ดังนั้น ก็ เอาเนื้อความไปปะออกแก่อินเชียง อินเชียงจึงไปหาเลี้ยงซีบอกเนื้อความทั้งปวง แล้วว่า เราจะนั่งอยู่ฉะนี้ก็จะตายเสียเปล่า จำเราะจะคิดอ่านออกไปสมัครอยู่ ด้วยขงเบ้งจึงจะพันอันตราย เลี้ยงซีได้ฟังก็เห็นด้วย ครั้นเวลาค่ำแท้ว่า ลิม ให้ทหารมาเช่นเป็นท้ายครั้งว่าจะบริษัทราชการด้วย เลี้ยงซี อินเชียงก็มีได้ไป แล้วจึงปรึกษาภันว่า เราจะไปบัดนี้ม้าจุนก็จะผ่าเสีย จำเราะจะคิดอ่านเอาตัว

รูปที่ ๑๗๖ ชงเมืองเกลี้ยกล่อมเกียงอุบไว้

รูปที่ ๑๗๗ ชงเมืองว่าอองลองจนแคนตกม้าตาย

รอด ครั้นเวลาดึกเลี้ยงซีกับอินเชียงก์พาทหารคนสนิทลับคุณลอบออกไป เปิดประตูรับของเบี้ยมเข้ามาในเมือง แซหัวหลิมกับม้าจุ้นเห็นกองทัพของเบี้ยมยกเข้าเมืองได้ก็ตกใจ พาทหารคนสนิทร้อยหนึ่งหนึ่งออกทางประตูตะวันตกตรงไปเมืองเกียงเสีย

เลี้ยงซี อินเชียงรับของเบี้ยมเข้าตั้งอยู่ในเมืองแล้วก็เกลี้ยกล่อมให้ราช�始อยู่กินเป็นปกติ ของเบี้ยมจึงปรึกษาหารือกันป่วงว่า ทำไฉนเราจะได้เมืองเชียงเหงี้ เลี้ยงซีจึงว่า เลี้ยงเชียนซึ่งไปอยู่รักษาเมืองนั้นเป็นน้องข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปชักชวนเลี้ยงเชียนให้สมัครเราเมืองมาชื่นแก่ท่าน ของเบี้ยมได้ฟังก็ดีใจ เลี้ยงซีก็ลาของเบี้ยมไปถึงเมืองเชียงเหงี้ ก็เข้าไปหาเลี้ยงเชียนพูดจาเกลี้ยกล่อมเป็นอันมาก เลี้ยงเชียนก็ยอมสมัครพาภันมาหาของเบี้ยม ของเบี้ยมก็ให้นำเห็นใจราชวงศ์ แก่เลี้ยงซี เลี้ยงเชียนแล้วอินเชียงเป็นอันมาก ตั้งให้เลี้ยงซีเป็นเจ้าเมืองเทียนชุย ให้เลี้ยงเชียนเป็นเจ้าเมืองเชียงเหง้ ให้อินเชียงเป็นเจ้าเมืองเอ็กก่วน

ทหารทั้งปวงจึงถามของเบี้ยมว่า มหาอุปราชปล่อยแซหัวหลิมเสียด้วยเหตุสิ่งใด ของเบี้ยมจึงว่าเราปล่อยแซหัวหลิมเสียนั้นเหมือนเสียเปิดตัวหนึ่ง ได้เกียบอุยมาไว้เหมือนได้หงส์ตัวหนึ่ง แต่บังท่องตายแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดที่จะมีสติปัญญาเหมือนเกียบอุยฉบับนี้ ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็คำนับกราบลงสรรเสริญของเบี้ยม ว่ามีสติปัญญาหาผู้เสมอมาได้ กิตติศัพท์ก็พุ่งเพื่องต่อ กันไป หัวเมืองทั้งปวงก็มาอ่อนน้อมต่อของเบี้ยมเป็นอันมาก ของเบี้ยมก็มีใจกำเริบจัดแหงทหารยกไปถึงเชกิสาน จึงตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำอุยโน

ทหารม้าใช้กีเข้าไปเมืองลอกเอียงบอกให้กราบทูล ขณะนั้นพระเจ้าจอยอยขึ้นครองสมบัติได้กึ่งปี (พ.ศ. ๗๗๐) ถึงเดือนอ้ายเสด็จออกพระที่นั่ง แขวงเตี้ยน ชุนนางผู้ใหญ่จึงทูลว่า แซหัวหลิมไปทำการครั้งนี้เสียทีแก่ของเบี้ยมหนีมาอยู่ ณ เมืองเกียงเสีย บัดนี้ของเบี้ยมก็ยกทัพมาถึงเชกิสาน กองหน้าล่วงเข้ามาตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำอุยไฟจากตะวันตก จำเราะยกทหารออกไปต้านทานแต่ไกลจึงจะได้

พระเจ้าจอยอยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงถามชุนนางทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาออกไปทำการเอาซัยชนาของเบี้ยมได้บ้าง องลองจึงทูลว่า อันชุนนางผู้ใหญ่

ซึ่งมีฝีมือเคยทำศึกแต่ครั้งพระเจ้าอยุธยาอ่อนน้อม จจะเข้มแข็งอยู่แต่ใจจนผู้เดียว ขอพระองค์ให้ใจจันเป็นแม่ทัพยกออกไปปราบ เห็นเชิงเบี้งจะถอยทัพไปเป็นมั่นคง พระเจ้าใจอยอยก็เห็นด้วย จึงให้หาใจจันเข้ามาแล้วจึงตรัสว่า เมื่อพระเจ้าใจผู้จะสิ้นพระชนม์นั้น ก็ไว้พระทัยฝ่าการแแผ่นดินแก่ท่าน บัดนี้เชิงเบี้งล่วงเข้ามาในแดนเรา ท่านลืมรับสั่งพระเจ้าใจผู้แล้วหรือจึงนิ่งดูอยู่ได้

ใจจันจึงทูลว่า ข้าพเจ้าก็คิดถึงพระคุณพระเจ้าใจผู้ ตั้งใจจะทำราชการกว่าจะสิ้นชีวิต แต่ข้าพเจ้ามาคิดเห็นว่า ตัวเป็นคนสติปัญญาไม้อยากเห็นจะทำการไม่ตลอด มองลงจึงว่าแก่ใจจันว่า ท่านเป็นคนผู้ใหญ่เคยทำการมาแต่ครั้งพระเจ้าอยุธยาอ่อน ซึ่งเจรจาถ่อมตัวเป็นเชิงอยู่ฉะนี้ไม่ชอบ เราช่วยกันทำการอาสาแผ่นดินก็ได้ ตัวข้าพเจ้าคนแก่นี้อายุเจ็ดสิบหกปีแล้วก็จะยอมไปกับท่าน

ใจจันได้ฟังดังนั้นจึงทูลพระเจ้าใจอยอยว่า ซึ่งข้าพเจ้าทูลทั้งนี้ เพราะคิดเจียมตัว ใช่จะบิดพลิ้วนั้นหมายได้ เมื่อไม่มีผู้ใดแล้วข้าพเจ้าก็จะอาสาสนองพระคุณกว่าจะสิ้นชีวิต แต่จะขออยหัวยเป็นปลัดทัพไปด้วย พระเจ้าใจอยอยก็มีความยินดี จึงตั้งให้ใจจันเป็นแม่ทัพ ให้กุญหัวยเป็นปลัดทัพ ให้องลองเป็นที่ปรึกษา ให้คุณทหารยี่สิบหกคน ใจจันจึงให้ใจจันเป็นแม่กองหน้าให้จุจ้านเป็นปลัด ครั้นวันดีได้ฤกษ์ก็ตั้งกระบวนแห่อ่ายหักซัตรียออกจากเมือง พระเจ้าใจอยอยก็เสด็จออกมานสั่งถึงนอกเมือง ครั้นยกไปถึงแม่น้ำอุยโนก ข้ามฟากไปตั้งอยู่ข้างทิศตะวันตก

ใจจันจึงปรึกษากับกองลง ภูยหัวยว่า เราจะทำการใดจึงจะได้ชัยชนะเบี้ง ลองมองลงจึงว่า ท่านอย่างวิตกาเลย เวลาพรุ่งนี้ท่านจะให้ทหารยกชิงเที่ยวด้วยส่งจากค่าย ข้าพเจ้าจะออกหน้าไปพูดจากขังเบี้ง ตีแต่ด้วยลมปากให้ขังเบี้งพนมมือเข้าอ่อนน้อมต่อเรา แล้วให้ยกกลับไปเมืองเสฉวน มีให้ไพรพลได้ความลับมากเลย

ใจจันได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงเรียนหนังสือฉบับหนึ่งให้ทหารถือไปให้ขังเบี้ง ณ ค่ายเป็นใจความว่า เวลาพรุ่งนี้ให้ยกทหารออกจากค่าย จะรบกันแต่เวลาเช้า แล้วก็สั่งทหารทั้งปวงกินอาหารเตรียมตัวไว้แต่เวลาสามยาม พรุ่งนี้

จะอกรอบกับชงเบ็ง ครั้นเวลาเช้าทหารทั้งสองฝ่ายก็ม้าล่อห้องกลองยกอกจากค่ายตั้งอยู่หน้าเขากิสานพร้อมกัน ทหารชงเบ็งเห็นท่าร่าโฉจั่นมีกำลังพลังมั่นคงเข้มข้นกว่าทหารแซหวัลลิมเป็นอันมากก็คิดเกรงอยู่ ครั้นทหารทั้งสองฝ่ายประชันหน้ากันเข้า ลงเสียงม้าล่อห้องกลองแล้ว มองลงกีชั้บม้าออกหน้าทหาร ให้ใจจันอยู่ขวา กุยหัวอยอยู่ซ้าย นายทหารทัพหน้าสองทัพนั้นออกแข่งอยู่คันละมุ่งทัพ

มองลงจึงให้ทหารม้าใช้ร้องไปว่า ให้เชญแม่ทัพอภิมาณายเรจาจะพูดด้วยสักหน่อย ชงเบ็งได้ฟังดังนั้นก็ชี้นเกวียน แต่งตัวอย่างมหาอุปราชให้กวนหินอยู่ขวา เตียวเปาอยู่ซ้าย จูลงกับนายทหารทั้งปวงกองหลังยกอกหน้าทหาร และไปเห็นนายทพยินม้ากันสัปทนเดียงกันอยู่สามม้า ชงเบ็งจึงคิดว่า ทหารแก่ชีวอยู่กลางนั้น จะเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ลำหรับทัพ ให้เชญเรามานัดนี้เห็นจะเกลี้ยกล่อมให้เราร่อนน้อมต่อเป็นมั่นคง แล้วกีเรืองชับเกวียนออกไป ชงเบ็งจึงให้ทหารร้องไปว่านายเรารอกมาแล้ว นายท่านจะพูดจาประการใดก็ให้เรื่องออกมาเถิด

มองลงได้ฟังดังนั้นก็ความมั่นมาถึงหน้าเกวียนชงเบ็ง ต่างคนต่างค้านบกันตามธรรมเนียม และมองลงจึงว่าแก่ชงเบ็งว่า ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์เลื่องลือชื่อท่านกีชั้บมาน้อยแล้ว เราได้พบกันวันนี้ก็เป็นบุญของเรา ฝ่ายตัวท่านเป็นคนมีวิชาธุ้นบธรรมเนียมการแผ่นดินอยู่ เหตุใดจึงเข้าเป็นพวกอ้ายคนพลาชาติต່າຍกองหัพมาชนนี้

ชงเบ็งได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า เหตุใดท่านจึงเจรจาฉนี้ พระเจ้าเล่าไปเป็นเชื้อพระราชคุณพระเจ้าเทียนเต้ สั่งเราว่าว่าให้กำจัดอ้ายพวกโจรสัตtruราชสมบัติเสียให้ได้ เราจึงยกกองหัพมา มองลงจึงว่า อันประเพณีการแผ่นดิน จะยึดเอาเป็นแท้ยังนั้นไม่ได้ ผู้ใดมีวิสาหกรรมได้สมบัติก็เรียกว่าเป็นกษัตริย์ ประการหนึ่งวงศ์พระเจ้าเทียนเต้นี้แผ่นดินก็เป็นอันตรายเกิดจากลาจลเนื่อง ๆ มา เมื่อครั้งพระเจ้าเลนเต้ได้สมบัตินั้น ก็เกิดโจรอพกผ้าเหลืองทำจลาจลขึ้น ราชภูรทั้งปวงก็ได้ความเดือดร้อน ครั้งพระเจ้าเทียนเต้ได้ครองราชสมบัติเล่า ตั้งโดยทำหายาชั่วต่าง ๆ แล้วกีเกิดรบกันกับลิมุย กุยกีชั้บกลางเมือง อ้วนสุตหนึ่ง

อ้วนเสี้ยวหนึ่ง เล่าเบียวหนึ่ง ลิปเป้นหนึ่ง ก็เป็นชนบทตั้งตัวเป็นเจ้าเมืองแข็ง เมืองขึ้นลิ้น ราชภูมิทั้งปวงก็ไม่มีความสุข ครั้งนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้เหมือนไช่ ตั้งอยู่บนศิลา หากว่าพระเจ้าวุยอ่องเจ้าเรามีบุญมาก กำจัดศัตรูให้ล่าหนีเสียได้ พระเจ้าเหี้ยนเต้และราชภูมิทั้งปวงจึงได้หลับตาอนเป็นสุขมากขึ้น ผนกตาม เทศกาลฤกษ์ เสน่ยอาหารกับบริบูรณ์มิได้ชัดสน

อนึ่งคำใบราณกล่าวไว้ว่า เกิดเป็นคนในแผ่นดินให้พิเคราะห์ดูกการ ถ้า เห็นผู้ใดมีบุญสมภารมาก ก็ให้เข้านอบหนเป็นข้าอยู่ด้วยผู้นั้นจึงจะได้ความสุข แม้นขืนคำใบราณก็จะฉบบทายจนตัวตาย บัดนี้พระเจ้าใจอยมีรับสั่งให้เรา คุณทหารเอกพันหนึ่ง ทหารเลวยีสินหมื่น ยกอภิมาเ晦ม่อนเพลิงไห้มป่า พิเคราะห์ดูกองหัพท่านเหมือนทิ่งห้อยติดปลายหัญญา ถ้าจะรับพุ่งกันเข้าก็เห็น จะเป็นอันตรายยับเยินไปช้างเดียว ตัวท่านเป็นคนมีปัญญาหลักแหลม สารพัด จะรู้ชับธรรมเนียมการทั้งปวง แม้รู้จักไทยตัวซึ่งคิดผิดไปเข้ากับเล่าปืนแล้ว ยอมอ่อนน้อมต่อเราโดยดี เราจะกราบหูลพระเจ้าใจอยให้ตั้งท่านเป็นชุมนang ผู้ใหญ่ ก็จะดีกว่าอยู่กับเล่าเสียนอีก ทგดล้วทหารทั้งปวงก็จะได้ความสุขด้วย

คงเม่งได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะตอบว่า ตัวท่านก็เป็นชุมนangผู้ใหญ่อยู่ใน พระเจ้าเหี้ยนเต้ก่อน ควรเจรจาให้เป็นธรรมตามชนบทธรรมเนียม เหตุใดจึงมา ว่าฉะนี้ท่านลงนั่งฟังเดิม เราจะว่าบังสักค่าหนึ่ง

เมื่อครั้งพระเจ้าเลนเต้ได้เสวยราชสมบัตินั้น เพราพากันทีบุยง ต่าง ๆ แผ่นดินจึงเป็นจลาจลเกิดโจรโพกผ้าเหลืองขึ้น มาภายหลังตั้งตี๊แล ลิฉุย กุยกีคิดกำเริบทำการหมายชาต่อแผ่นดิน จนพระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ความ เดือดร้อน เพราพระเจ้าเหี้ยนเต้มีได้พิเคราะห์อาคนชาติต่าชาซึ่งมีได้มีความคิด มาตั้งเป็นชุมนang ตัวท่านนี้เราก็รู้จักอยู่ เดิมเป็นลูกตระกูลอยู่บ้านกังไย คน ทั้งปวงนับถือท่านว่ามีสติปัญญารู้จักคุณบิดามารดา พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตั้งให้เป็น ชุมนangผู้ใหญ่ ควรทำนจะทำการสอนองคุณพระเจ้าเหี้ยนเต้โดยสุจริต ช่วยกันยก ย่องเชื้อพระวงศ์ขึ้นครองสมบัติจึงจะชอบ และท่านคบคิดเข้าด้วยอ้ายโจรซิง เอราชสมบัตินี้ ไทยก็ผิดอยู่เป็นอันมาก คนทั้งปวงซึ่งสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินก็ คิดแคนท่านนักจะครรฉกเนื้อกินเสียทั้งเป็น ถึงเหพดาในชั้นฟ้าก็จะสังหารท่าน

บังนี้เรพิเคราะห์เห็นว่า บุญแซ่เชื้อพระเจ้าเหี้ยนเต้ย়ังมากอยู่ พระเจ้าเล่าปีจึงได้เป็นใหญ่ชื่นในเมืองเสฉวนต่อพระwangศกันมา ตัวเรารับสั่งพระเจ้าเล่าเสียนให้ยกกองทัพมาปราบอ้ายโจราชสมบัติ ตัวท่านเป็นคนออกตัญญูเร่งหนีซูกช่อนไปเอาตัวรอดให้พ้นความตายเด็ด อย่ามาผิดหน้าพูดถึงการแผ่นดินเลย ให้เร่งคิดถึงตัวด้วยแก่ชาติเพียงนี้แล้ว จะตายไปดูหน้าวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ กระไรได้ แล้วขะเม็งค่า่องลงว่าอ้ายโจราช มีเร่งกลับไปบอกอ้ายพากชนบทให้ยกกองทัพมาบจะได้เห็นผึ้มือว่าผู้ใดจะแพ้แพ้นะ

มองลงได้ฟังดังนั้นก็คิดแคนนิจร้องชื่นด้วยเสียงอันดัง ก็พลดักกลงจากม้าถึงแก่ความตาย ชงเบ้งเห็นดังนั้นจึงเอาพัดซึ่หน้าใจจันแล้วร้องว่า ให้ท่านเร่งจัดแจงทหารไว้ให้พร้อมเด็ด พรุ่นนี้เรางึงจะอกรบกัน แล้วขะเม็งกิกลับเข้าค่าย

ใจจันก็จัดแจงพอของลงจะส่งชื่นไปเมืองหลวง กุยหัวยจึงว่าแก่ใจจันว่า ชงเบ้งเห็นว่าเราภุนวยอยู่ด้วยการศพของลง เวลาค่าวันนี้เห็นจะยกทหารมาปล้นเอาค่ายเราเป็นมั่นคง ขอให้ท่านแต่งทหารไปชุมอยริมทางน้อยหลังเขา กิกسان ถ้าเห็นชงเบ়งยกมาแล้วก็ให้เข้าชิงเอาค่ายให้ได้ เราจึงยกทหารออกตั้งชุมอยู่นอกค่าย เห็นชงเบ়งจะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง

ใจจันได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงว่าความคิดท่านนี้ต้องน้ำใจเราคิดไว้ทุกประการ จึงให้ใจจันกับจุจ้านยกไปตั้งอยู่หลังเขา กิกسانโดยทำการตามคำกุยหัวยว่า ใจจันก็ให้ทหารอยู่รักษาค่ายประมาณสิบคน ขนาดเชื้อเพลิงและพื้นที่ไว้ในค่ายเป็นอันมาก สั่งว่าถ้าชงเบ়งมาถึงก็ให้จุดเพลิงเป็นสำคัญ ครั้นเวลาค่าใจจันก็พาภุยหัวยกทหารออกมารชุมอยู่นอกค่าย

ฝ่ายชงเบ়งกลับมาค่าย ครั้นเวลาค่าจึงเรียกจูลงกับอุยอี้ยามาสั่งว่า เวลาค่าวันนี้ท่านจงยกทหารไปปล้นเอาค่ายใจจันให้ได้ อุยอี้ยามาจึงว่า ใจจันเป็นคนเมสติปัญญาเคยทำศึกอยู่ ซึ่งเราจะดูหมิ่นเห็นว่าใจจันสาละวนอยู่ด้วยการศพของลงจะยกไปปล้นเอาค่ายนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าใจจันจะรู้ถึงตรรษริยมไว้พร้อมแล้ว ชงเบ়งจึงหัวเราะว่า เรายอใจให้ใจจันรู้ตัวอีกจึงจะทำการณัด เราพิเคราะห์ดูในความคิดใจจันนั้น เห็นจะเกณฑ์ทหารมาตั้งชุมอยู่หลังเขา กิกسان

ค่ายซึ่งค่ายเราเป็นมั่นคง เราจึงให้ทำทั้งสองยกทหารไปแต่เพื่อให้ทหารใจจินเห็น
แม้ถึงค่ายแล้วก็หยุดทหารตั้งชั่วโมยู่แต่ไกล ถ้าเห็นเราจุดเพลิงสำคัญขึ้นเมื่อใด
ท่านจะคุมทหารออกสักดิ่งไว้ แม้ทหารใจจันแทรกหนีเราไปก็ให้เปิดทางໄล
ผ่าพันไปกว่าจะถึงค่าย ใจจันก็จะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง

ชบเน็งให้กวนหินกับเตียวเปาคุ่มทหารไปตั้งชั่วโมยู่หลังเขา กิสาน แล้ว
สั่งว่า ถ้าเห็นใจจันแทรกไปก็ให้ตามรบไปกว่าจะถึงค่าย กวนหิน เตียวเปา ก
ยกทหารไปทำตามชบเน็ง สั่ง ชบเน็งจึงให้ม้าต้าย เตียวเอ็ก เตียวหวัง องเปงสันาย
คุ่มทหารออกชั่วโมยู่นอกค่าย สั่งว่าถ้าเห็นเพลิงสำคัญก็ให้ล้อมรบเข้ามา ชบเน็ง
ก็ให้ทหารชนฟินแลลเชือเพลิงเข้าไว้ในค่ายเป็นอันมาก แล้วก็พาทหารออกชั่วโมยู่
หลังค่าย

ฝ่ายใจจันกับจุจ้านยกไปตั้งชั่วโมยู่หลังเขา กิสาน ครั้นเพลาสองยามให้
ทหารไปสอดแนมดูทางหน้าเข้า รู้ว่าทหารชบเน็งยกไปตีค่ายใจจัน ก็คิดว่า
กุยหัวยมีสติปัญญาหลักแหลมคาดการแม่นหาญได้เสมอ มีได้ ใจจันกับจุจ้านก็รีบ
ยกทหารมาถึงค่ายชบเน็ง ใจจันจึงพันค่ายเข้าไปก็เห็นเงียบสงัดอยู่ไม่มีทหาร
พิทักษ์รักษา คิดสะดุงใจว่าชบเน็งทำกล ก็กลับม้าจะถอยออกมานะ พอเพลิงไฟลง
ชื้นในค่าย ทหารใจจันก็แตกตื่นกันวุ่นวาย ทหารสันยาชีงชั่วโมยู่นั้นก็ตีม้าล่อ
ยกล้อมเข้ารบพุ่งเป็นสามารถ ใจจันกับจุจ้านเห็นเหลือกำลัง ก็พาทหารม้า
ร้อยหนึ่งควบหนี้ไปตามทางใหญ่ จุล่งเห็นดังนั้นก็ยกสักดิ่งอุกมาริมทาง แล้ว
ร้องว่าอ้ายใจ วีงจะหนี้ไปไหน ใจจันกับจุจ้านก็ตกใจรีบควบม้าผ่านออกไป
จากค่าย อุยเอี่ยนกับจุล่งก็ยกทหารໄลตามไป

ฝ่ายทหารในค่ายใจจันเห็นใจจันกับจุจ้านพาทหารควบม้าตรงเข้ามา
สำคัญว่าชบเน็งยกมาปล้นก็จุดเพลิงสำคัญขึ้น ใจจันกับกุยหัวยมียกทหาร
กระหนานรบเข้ามา พอกวนหิน เตียวเปายกตามมาถึง เห็นทหารใจจันหลงพัน
กันวุ่นวายอยู่ ก็บรรจุกันเข้ากับอุยเอี่ยนยกรบเข้าไปเป็นสามทาง ผ่าพันทหาร
ใจจันล้มตายแตกกระฉะจัดกระฉะกันไปแล้วก็กลับมาทางชบเน็ง ณ ค่าย

ครั้นเพลาเข้าใจจันกับกุยหัวยมียกทหารกลับเข้าตั้งชั่วโมยู่ในค่ายดังเก่า
จึงปรีกษา กันว่า เราทำศึกกับชบเน็งครั้งนี้ก็ลืนความคิดอยู่แล้ว เราจะทำ

ประการใดของเมืองจึงจะถอยกลับไป กุยหัวยังจึงว่า อันการสังคมจะหมายชนา ฝ่ายเดียวนั้นไม่ได้ ถึงจะมีผู้มีอิทธิพลความคิดสักเท่าใดก็จำจะแพ้บ้างชนะบ้าง ท่านอย่าเพ่อเสียใจ ข้าพเจ้าจะให้ชงเมืองถอยไปจังได้

กุยหัวยังจึงว่า เมืองเสเกียงนอกแดนเราซึ่งทิศตะวันตกนี้ แต่พระเจ้า รุยอ่องยังมีพระราชม์อยู่ย่อมมีไมตรีต่อกัน เดยไปบนนอบถวยเครื่องบรรณา การแก่เตียดลิเกียดเจ้าเมืองเสเกียงทุกปีมีได้ชาด ขอให้ท่านแต่งหนังสือไปถึง เตียดลิเกียดว่า ให้ยกทหารวบหลังมาตีอาเมืองเสฉวน เมื่อสำเร็จราชการแล้ว เราจะแต่งเครื่องบรรณาการไปแทนคุณให้ถึงขนาด โจจันได้ฟังก็เห็นด้วย จึง แต่งหนังสือฉบับหนึ่งกับเครื่องบรรณาการ ให้คนสนิทถือไปให้เตียดลิเกียด ณ เมืองเสเกียง

ในเมืองเสเกียงนั้นมีชุมนุมผู้ใหญ่สองคน ชุมนุมสำหรับว่าราชการ พลเรือนนั้นชื่อแม่ตัน ชุมนุมฝ่ายทหารนั้นชื่อออดกิด ครั้นทหารโจจันไปถึงก็ เข้าไปหาแม่ตัน แม่ตันจึงพาตัวผู้ถือหนังสือและเครื่องบรรณาการเข้าไปเฝ้าพระเจ้า เตียดลิเกียด พระเจ้าเตียดลิเกียดจึงเอานั้นเปริกษาชุมนุมผู้ใหญ่ทั้งปวง แม่ตันจึงทูลว่า แต่ก่อนมาพระเจ้ารุยอ่องก็เคยมาอ่อนน้อมทำไมตรีกับเราอยู่ บัดนี้โจจันทำศึกเสียที่แก่ชงเมืองให้มาขอรองทัพเราไปช่วย ครั้นเราจะผึงเสียไม่เอา ชราก็ไม่ชอบ

พระเจ้าเตียดลิเกียดได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งแม่ตันกับออดกิดว่า ท่านจงเกณฑ์ทหารยึดบ้านเมืองไปช่วยเดิม ให้เบิกเครื่องศัสราวุธแลกันให้ ครบตัว กับเกวียนเหล็กสำหรับศึกด้วย แม่ตันกับออดกิดก็ไปจัดแจงทหารแล ลสบียงพร้อมตามรับสั่ง แล้วก็ลาพระเจ้าเตียดลิเกียดยกทหารตรงไปด้านเสปง อันเจ่งรุ้ดังนั้นก็ให้ทหารรับอาสาเนื้อความไปบอกร่างเมืองชงเมืองแจ้งดังนั้นจึง ตามทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาไปรบกับทหารเมืองเสเกียงได้บ้าง กวนพินกับ เตียวเปาจึงว่า ข้าพเจ้าจะอาสาไปรบกับกองทัพเมืองเสเกียงเอง ชงเมืองจึงว่า เจ้าหันสองยังไม่เคยไปทางด้านเสปง เราจะให้ม้าต้ายไปด้วย ม้าต้ายชานาญ ทางนั้นเคยไปมาเนื่อง ๆ แล้วก็รู้ห่วงที่เมืองเสเกียง แล้วชงเมืองก็เกณฑ์ทหาร ห้ามมิ่งมองให้กวนพิน เตียวเปา ม้าต้ายยกทหารไปถึงด้านเสปง

กวนหินจึงพาทหารร้อยคนขึ้นไปบนยอดภูเขา เห็นกองทัพเมืองเสเกียงยกมาถึง เอาเกวียนเหล็กต่อวงเข้าเป็นค่าย แล้วเอาเครื่องอาชุบปักไว้บนเกวียนดูมั่นคงสามารถ กวนหินยืนพิเคราะห์ดูอยู่ช้านานก็ไม่เห็นอุบາຍที่จะแก่ใจ เอาซ้ายหนะได้ กวนหินก็กลับมาค่ายเล่าเรื่องความทั้งปวงให้เตียวเปาภัมมายัง แล้วปรึกษาว่าเราจะคิดประการใดทหารเมืองเสเกียงจึงจะถอยกลับไป ม้าต้าย จึงว่าเวลาพรุ่งนี้เราจะจยอกออกไปรบดูผีมือครั้งหนึ่งก่อน เมื่อได้ท่วงทีแล้วเราจะคิดทำการต่อไป กวนหินก็เห็นชอบด้วย

ครั้นเวลาเช้าก็จัดแจงให้ม้าต้ายเป็นปีกชัย เตียวเปาเป็นปีกขวา ตัวกวนหินเป็นกองกลางยกไปค่ายทหารเสเกียง ออดกิดเห็นดังนั้นก็ให้แยกเกวียนเหล็กออกเป็นสองทาง แล้วขึ้นมาถือมั่นเหล็กออกยินหน้าทหาร กวนหินก็ควบม้าออกหน้าพาทหารสามกองໄลรับเช้าไป ออดกิดก็ล่อให้กวนหินกับทหารໄล่ถล้ำเข้าไปแล้วเอาเกวียนนั้นล้อมเข้าไว้ เตียวเปาภัมมายังเห็นดังนั้นก็ควบม้าหนีออกมา กวนหินกับทหารเข้าอยู่ในที่ล้อม ครั้นจะพันฝ่าอกมาเห็นทหารเสเกียงเอาเกวียนเหล็กล้อมเข้าไว้ มั่นคงเป็นสามารถ จึงควบม้าขึ้นไปบนเนินเขา น้อยอันหนึ่งช้างกิศเหนือ พ้ออุดกิดควบม้าถือมั่นเหล็กมีธงดำแห่น้ำทหารติดตามมาเป็นอันมาก ออดกิดจึงร้องตัวดกวนหินว่า อ้ายทหารลูกเล็ก มึงจะหนีไปไหน

กวนหินเห็นดังนั้นก็ตกใจความมั่ลงจากเนินเขา พอเวลาพลบค่ำเห็นหนอนน้ำอันหนึ่งชวางหน้าอยู่ กวนหินก็ซักม้ากลับมาเข้ารับกับอุดกิด กวนหินสู้อุดกิดไม่ได้ก็ควบม้าหนี อุดกิดเอาสั่นเหล็กตีถูกหลังม้าล้ม กวนหินพลัดตกลงในหนอนน้ำ อุดกิดก็ร้องให้ทหารลงจับตัวกวนหิน กวนหินตกใจแล้วไปได้ยินเสียงทหารตีนกันอื้ออึง แล้วเห็นอุดกิดตกระเด็นลงจากหลังม้า กวนหินซักดานออกจะพัน อุดกิดก็ลุยน้ำหนีไป กวนหินก็ขึ้นบกเอาม้าของอุดกิดซึ่ง แล้วแลไปเห็นทหารผู้ใหญ่คนหนึ่งไล่ฟันทหารอุดกิด จึงคิดว่าผู้ใดมาช่วยชีวิตเราครั้งนี้มีคุณต่อเราเป็นอันมากเราจะดูให้รู้จักไว้เมื่อสำเร็จราชการแล้ว จะได้แทนคุณเขา แล้วกวนหินก็ควบม้าตามมา จึงเห็นรูปกวนอูหน้าแดงคิ้วขาว ห่มเสื้อเชียวใส่เกราะทองซึ่ม้าเชือกเชาว์ มือขวาถือง้าวมือซ้ายลูบหนวดลายอยู่

กลางอากาศ ก็มีความยินดีคำนับลงกับหลังม้า

อสุรกายกวนอูซึ่มือไปทางซ้ายทิศตะวันออกแล้วร้องว่า เจ้าเร่งออกไปทางนี้เถิด บิดาจะพาไปส่งให้ถึงค่าย และรูปกวนอูก็หายไป กวนพินก์ริน ควบม้าออกจากริมน้ำมาทางทิศตะวันออก พบรดีวยapeคุณทหารมาอยรับอยู่ เตียวapeจึงถามกวนพินว่า ท่านพบบิดาหรือไม่ กวนพินจึงถามว่าเหตุใดท่านเจริญ เตียวapeจึงบอกว่า เมื่อข้าพเจ้าหนีออกจากที่ล้อมนั้น ทหารเมืองเสเกียงติดตามมาเป็นอันมาก บิดาทำนมาช่วยให้ทหารเมืองเสเกียงถอยไป และสั่งข้าพเจ้า ให้มาอยรับท่านอยู่ทางนี้ กวนพินได้ฟังก็มีความยินดีเล่าเนื้อความทั้งปวงให้เตียวapeฟังแล้วก็พากันมาย้าย จึงปรึกษากันว่า เราจะคิดอ่านทำประการใดททหารเสเกียงจึงจะถอยกลับไป ม้าต้ายจึงว่า ทหารเสเกียงมีกำลังมากนัก เราจะเอาชัยชนะโดยลำพังตัวนั้นขาดสน ขอให้ท่านรีบไปบอกมหาอุปราชให้ยกกองทัพมาช่วย ตัวข้าพเจ้าจะคุณทหารอยู่รักษาค่าย

กวนพินกับเตียวapeได้ฟังก์เห็นด้วย ขึ้นมารับไปทางเบ้ง ณ ค่ายเชากิสถาน บอกเนื้อความทั้งปวงทุกประการ ของเบ้งได้ฟังดังนั้น จึงให้จูล่งกับอุยเอี่ยนคุณทหารเป็นกองหน้ายกไปก่อน และจัดทหารสามหมื่นพากวนพิน เตียวape เกียงอุย เตียวເວັກຍກໄປກາຍหลัง ครั้นถึงค่ายม้าต้าย ของเบ้งจึงยืนบนยอดเขา และลงไปดูกระบวนการทัพทหารเสเกียงเห็นເວັກຍແຫຼືກລ້ວມเข้าเป็นค่ายแล้วเกณฑ์ทหารพิทักษ์รักษามั่นคงเป็นสามารถ จึงคิดว่ากองทัพเมืองเสเกียงตั้งกระบวนการแต่เพียงนี้ เห็นພอจะทำการเอาชัยชนะได้

ของเบ้งกลับมาค่ายเรียกม้าต้ายกับเตียวເວັກມาระชิบสั่งเป็นความลับให้ยกทหารตั้งซุ่มอยู่หลังเขา และเกณฑ์ทหารให้ชุดคู่ไว้หน้าค่ายให้ตีตะปิดปากคู่ บนแท่นนั้นให้อ ea ไฟแดงแลดินแกลี่ย์ทำกลลวงไว้ ของเบ้งจึงเรียกเกียงอุยมาถามว่า ท่านจะทำกลอุบายนสิ่งใดที่จะรบເອົາชัยชนะทหารเมืองเสเกียงได้บ้าง

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็รู้ความคิดของเบ้ง จึงตอบว่า ทหารเหล่านี้มีฝีมือและกำลังมากก็จริง แต่สติปัญญา้น้อย หารู้ในกลสังคมไม่ แม้เราลวงโดยความคิดแล้วก็จะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง ของเบ้งเห็นก็ยังอุยรู้ถึงจังหวะเวลาว่า การทั้งนี้เราจะเร่งทำให้สำเร็จในฤดูหนาวน้ำค้างลงฉะนี้จึงจะได้ แล้วก็ให้กวนพินคุณ

รูปที่ ๑๗๘ ウォดกิດกับyangตันตกคุชชิงชงเบ็งให้ทำไว้

รูปที่ ๑๗๙ ทหารเมืองชงหยงยิงเกาหันท์ถูกหน้าผากชินลง

ทหารออกไปชุมอยู่นอกค่ายฝ่ายพิศเหนือ ให้เตียวเปาออกชุมอยู่ทิศใต้ ในค่ายนั้นให้ปักษ์เที่ยวไว้เป็นอันมาก ขณะเมื่อชงเน็งทำการนั้นเป็นเทศบาลเดือนยี่ น้ำค้างลงแล้วไม่เห็นดินเหมือนที่นาเกลือ

ครั้นเวลาใกล้รุ่งขึ้นเบ้งจึงให้เกียงอุยคุมทหารยกออกจากค่ายตรงไปกองห้าพเสเกี่ยง ออดกิดเห็นดังนั้นก็คุมทหารเกวียนเหล็กยกอกรบ เกียงอุยทำแพ้วนแม่น้ำหนี ออดกิดกิจให้ทหารเกวียนเหล็กໄล่ตามไปใกล้หน้าค่ายขึ้นเบ้ง เกียงอุยก็หนีไปตามหลังค่าย ทหารซึ่งໄล่ไปนั้นได้ยินเสียงกระฉับปี้แลกลองม้าล่อ อ้ออิงอยู่ในค่าย แล้วเห็นปักษ์เที่ยวไว้เป็นอันมาก กลัวว่าชงเบ้งจะทำกลึกชวน กันมาบอกออดกิด ออดกิดได้ฟังดังนั้นก็คิดสังสัยอยู่

แต่นั่นจึงว่าแก่ออดกิดว่า อันการสังคมถ้าท่านมากจะลวงเอารัชยชนะ ข้าศึก ก็ทำเงียบสงบไว้ดุจมีท่านน้อย ลวงเอาให้ข้าศึกไว้ใจ ถ้าท่านน้อยเห็นจะทำการเอารัชยชนะไม่ได้ ก็ทำส่างดุจท่านมาก หวังจะให้ข้าศึกครั้มมิให้ยกเข้าหักโหมทำอันตรายได้ ชึงชงเบ้งทำการดังนี้จะรอทหารในค่ายนั้นน้อยจึงทำกลลวงเรา เราจำจะหักเอาค่ายขึ้นเบ้งให้ได้จึงจะขอบ

ออดกิดได้ฟังดังนั้น ก็พาภันยอกทหารเดินผ่านเข้าไปในค่ายขึ้นเบ้ง ออดกิดเห็นชงเบ้งถือกระฉับปี้ขึ้นเกวียนน้อย พากทหารม้าประมาณสิบคนหนึ่ง ออกทางหลังค่าย ก็ยกทหารໄล่ตามไปถึงชอกเชาหลังค่าย ชงเบ้งก็ซักเกวียนเข้าในปาชู แต่นั่นจึงว่าแก่ออดกิดว่า ชึงชงเบ้งทำฉนีเห็นจะเป็นกลแล้ว ถึงกระนั้นเราก็ไม่กลัวจะเอารัชยชนะชงเบ้งให้จังได้ พอเห็นเกียงอุยยกทหารล้ออกมาหน้าค่ายก็โกรธ จึงสั่งให้ทหารเกวียนเหล็กล้อมเข้ามา ออดกิดยกทหารໄล่เข้าไป เกียงอุยก็ล้อไปตามคูชึงปิดไว้นั้น ออดกิดกับแต่นั่นมิได้ลำคัญว่าคู เพราะน้ำค้างปิดเป็นปีกอยู่ ก็เร่งให้ทหารเกวียนเหล็กและหารม้าทหารเดินเท้าล้อมระดมเข้าไป ก็ตกลงในคูกลันนั้นลื้น ทหารเกวียนเหล็กชึงเหลืออยู่ก็ถอยกลับมาค่าย กวนหินกับเตียวเปาปรบต้านหน้าไว้ ให้ทหารเอาเกาทันทีระดมยิง เกียงอุย กับม้าต้าย เตียวเอ็กกี้ยกทหารเป็นสามทางรบสกัดหลังเข้ามา ม้าต้ายเห็นแต่นั้น ขึ้นจากคูได้ก็ควบม้าเข้าจับแต่นั้น กวนหินเห็นออดกิดขึ้นจากคูได้ ก็ควบม้าไล่เข้าไปเจาดาบฟันออดกิดคอขาดตาย และก็ໄล่ฆ่าพันทหารเมืองเสเกียง

ล้มตายแต่กราะจัดกระจายกันไป ม้าต้ายกเอาตัวแสต้มัดมาให้ชงเบี้ง ชงเบี้งให้ทหารแก้มัดเลีย แล้วแต่งโต๊ะเชิญให้แสต้มเสพย์สุรา พูดจาเกลี้ยกล่อมโดยดี เป็นอันมาก ชงเบี้งเห็นว่าแสต้มรู้คุณอ่อนน้อมต่อแล้วจึงว่า พระเจ้าเล่าเสียงเชื้อพระเจ้าเหี้ยนเต้ รับสั่งให้เราไปกำจัดอ้ายพวงโจรศัตรูราชสมบัติ ตัวท่านจะกลับไปปลุพระเจ้าเตียดลิเกียดเกิด ว่าอย่าให้ผู้กพญาทางเราเลย จะได้เป็นไม่ตรีต่องกันสืบไป แล้วก็จัดแจงทหารและเกวียนเครื่องศัตรูราชซึ่งได้ไว้นั้นมอบคืนให้ลินแสต้มมีความยินดีคำนับลาชงเบี้งพหหารยกกลับไปเมืองเสเกียง

ชงเบี้งได้ชัยชนะแล้วจึงให้ทหารถือหนังสือแจ้งเนื้อความทั้งปวงไปกราบทูลพระเจ้าเล่าเสียง ณ เมืองเสฉวน แล้วจัดทหารออกเป็นสามกองให้กวนหิน เตียวเปา กับ อุยเอียนเป็นหัวหน้า ชงเบี้งเป็นหัวหลวงรับยกไปเชากิสถาน

ฝ่ายโจจั่นแต่ให้หนังสือไปเมืองเสเกียงแล้ว ก็ให้ทหารสอดแนมดูค่ายชงเบี้งอยู่มีได้ขาด ครั้นรู้ว่าชงเบี้งทั้งค่ายเสียยกไปร่วมกับทหารเมืองเสเกียง ก็มีความยินดีนัก กุยหัวยิ่งว่าแก่โจจั่นว่า ชงเบี้งนี้เห็นจะเสียทีแก่ทหารเสเกียง มั่นคงแล้ว จำเราะจะให้ทหารยกไปร่วงกระหนานชงเบี้งจึงจะชอน โจจั่นได้ฟังก็เห็นด้วย จึงให้โจจั่นคุมทหารยกไปตีค่ายชงเบี้ง ทหารซึ่งรักษาค่ายนั้นก็ทำเป็นแพ้ทั้งค่ายเสียหนึ่งไป โจจั่นก็ไล่ตามไปถึงทางน้อยอันหนึ่ง เห็นอุยเอียนคุมทหารออกสักดักทางอยู่ อุยเอียนร้องด่าโจจั่นว่า อ้ายโจร่มิงจะหนีไปไหน โจจั่นก็ควบม้าเข้ารบกับอุยเอียนได้สามเพลง อุยเอียนก็เอาดาบพันถูกโจจั่น ตกม้าตาย จุจ้านคุมทหารทันใจจันไปภัยหลัง พบรูกลงยืนม้าชวางทางอยู่ จุล่งก็ควบม้าเข้ารบเอาทวนแทงจุจ้านตกม้าตาย โจจั่นกับกุยหัวยิกตามมาภัยหลัง ครั้นรู้ว่าหัวหน้าเป็นอันตรายก็ตกลิ้ง รับยกทหารจะกลับไปค่าย พอกวนหินกับเตียวเปายกมาถึงกับทหารเข้าล้อมรบโจจั่นเป็นสามารถ โจจั่นกับกุยหัวยิเห็นเหลือกำลัง ก็ควบม้าฟันฝ่าออกจากที่ล้อมหนีข้ามฟากไป จึงแต่งหนังสือให้ทหารถือขึ้นไปเมืองลากเอียงแจ้งความทั้งปวงแก่พระเจ้าโจย้อย ขอให้กองหัวหน้ามาช่วย

ตอนที่ ๗๒

พระเจ้าใจอยอยแจ้งดังนั้นก็ตกลิ้ง จึงบริการชุนนางทั้งปวงว่า กองห้าม
เมืองเรารสึ่งที่แก่ชันเบี้ยแก่ตนมาฉะนี้ ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านแก่ไขประการได้
ข้าพิมจึงทูลว่า กองห้ามเบี้ยยกมาครั้งนี้เห็นใหญ่หลวงนัก ครั้งจะนั่งอยู่ฉะนี้
กองห้ามเบี้ยยกล่วงเข้ามาเราจะทำการชัตสน ขอพระองค์ยกห้ามหลวงออกไป
เอง ชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงจะได้ตั้งใจทำการถวายให้ลื้นฝีมือ

จงชิวได้ฟังจึงทูลว่า ผู้จะเป็นนายทัพนายกองทั้งปวงให้รู้จักที่เสียที่ได้
เอาใจบ่รุ่งทแก่ล้วนทหารทั้งปวง ถ้าผู้ใดมีความชอบก็ปูนบำเหน็จให้ถึงขนาด ถ้า
กระทำผิดก็ให้ลงโทษตามอาญาแม่ห้าม อันใจจันนี้เป็นคนผู้ใหญ่เคยทำการ
มาก็จริง แต่มิใช่คุณมีอกับชงเบี้ย ข้าพเจ้าเห็นทหารคนหนึ่งมีฝีมือเข้มข้น แม้
พระองค์โปรดให้ออกรบกับชงเบี้ยแล้ว ถ้าเสียที่แตกพ่ายเข้ามาข้าพเจ้าจะประกัน
ถวายศรีราชาสิ้นทั้งโคตร แต่เกรงพระองค์จะไม่เห็นด้วย

พระเจ้าใจอยอยจึงตรัสว่า บัดนี้ชงเบี้ยทำการกำเริบได้ทิ้ยแล้ว เม้มท่าน
เห็นผู้ใดจะอาสาออกทำการได้ ก็ว่าออกให้แจ้งเกิดเรามิได้ชัต จงชิวจึงทูลว่า
อันชุนนางผู้ใหญ่ในเมืองหลวงนี้ ข้าพเจ้ามิได้เห็นผู้ใด เห็นก็แต่สุมาอี้ผู้เดียว มี
สถิตปัญญาหลักแหลมพอจะเอาชัยชนะชงเบี้ยได้ พระเจ้าใจอยอยจึงตรัสว่า ท่าน
ว่านี้ก็ชอบนัก บัดนี้สุมาอี้อยู่ต่ำบ่ได้ จงชิวทูลว่า ข้าพเจ้าได้ยินช่าวว่าอยู่เมือง
อ้วนเซีย

พระเจ้าใจอยอยได้ฟังจึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่ง เป็นใจความว่า ตั้งให้
สุมาอี้เป็นชุนนางเหมือนแต่ก่อน แล้วให้จัดแหงทหารยกไปเชากิสถานบรรจบ
กับกองหลวง ณ เมืองเตียงอัน จะได้ยกไปทำศึกกับชงเบี้ย แล้วก็ให้ทหารถือ
ไปให้สุมาอี้ ณ เมืองอ้วนเซีย

ฝ่ายชงเบี้ยยกมาถึงเชากิสถาน จึงรู้ว่าใจจันแตกหนีไปก็มีความยินดีให้
ทหารยกเข้าตั้งอยู่ในค่ายใจจัน พอทหารมาบอกว่าลิพิยมอยู่ ณ เมืองเตียงอัน

ให้ลิอ่องผู้บุตรมาหาท่าน ซึ่งเบังคิดจะดูใจว่าเอ็งเห็นกองทัพกังตั้งจะยกมาตีเมืองเสฉวนกระมัง จึงให้หาลิอ่องเข้ามาที่ชั้งในแล้วถามว่า ท่านมาด้วยธุระสิ่งใด ลิอ่องจึงบอกว่า ข้าพเจ้ามาหาท่านบัดนี้ด้วยเรื่องเบังตัดซึ่งมาอยู่กับโจผีแต่ก่อนนั้นเป็นความจำใจ โจผีเห็นว่าเบังตัดเป็นคนมีสติปัญญาจึงเอาทรัพย์สิ่งสินไปให้เป็นอันมาก แล้วตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ในรักราษฎร์เมืองชงหยง ครั้นโจผีท่านบุญไม่แล้วจ้อยได้สมบัติ ชุนนางทั้งปวงชวนกันริชยาเบังตัดเป็นอันมากเบังตัดก็ไม่มีความสุข คิดถึงพระคุณท่านซึ่งเคยทำการมาแต่ก่อนนั้น จึงว่ากันข้าพเจ้าว่า ได้ทำการผิดแล้วว่าจะขอทำการแก้ตัวใหม่ แม้มหาอุปราชโปรดแล้วก็ให้ยกไปตีอาเมืองเตียงชันเกิด เบงตัดจะยกทหารเมืองชงหยงหนึ่ง เมืองชินเสียหนึ่ง เมืองกิมเสียหนึ่ง บรรจบกันเข้าไปตีเมืองลอกอี้ยงแทนคุณมหาอุปราชให้จงได้ ซึ่งเบังได้ฟังก็มีความยินดีนัก จึงปุนบ่าเหนือให้แก่ลิอ่องเป็นอันมาก

ขณะนั้นทหารค่ายเหตุอาเนื้อความเข้ามานอกของเบังว่า บัดนี้จ้อยให้หนังสือรับสั่งไปตั้งสูมาอี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ แล้วให้ยกกองทัพมาบรรจบกันกับโจยอย ณ เมืองเตียงชัน ซึ่งเบังได้ฟังดังนั้นก็ตกใจสะดุงขึ้น ม้าเจ็กจึงว่า แก่ขึ้นเบงว่า ถึงจ้อยจะยกทัพหลวงมาตั้งเมืองเตียงชันจริงก็จะกลัวอันได้ เราจะคิดอ่านเอาซัยชนะจับตัวให้จงได้ ซึ่งเบงจึงว่า เราจะกลัวอันได้กับจ้อย เราเกรงแต่สูมาอี้คันเดียวมีสติปัญญาหลักแหลมนัก ถึงเบงตัดจะยกทหารขึ้นไปตีอาเมืองหลวงแม้พบสูมาอิกจะเสียที่เป็นมั่นคง เพราะความคิดเบังตัดอ่อนกว่าสูมาอี้นัก

ม้าเจ็กได้ฟังก์เห็นด้วยจึงว่า ถ้าการนั้นเราจะมีให้เบงตัดเป็นอันตราย ก็ไม่ชอบ จำจะมีหนังสือไปกำชับเตือนสติไว้ก่อน ซึ่งเบงจึงแต่งหนังสือเป็นใจความว่า เบงตัดเป็นคนมีสติปัญญาคิดจะทำการไปตีเมืองลอกอี้ยงสนองคุณพระเจ้าเล่าเสียนนั้น เรายกขอบใจมีความยินดีด้วย แม้สำเร็จราชการครั้นนี้ ความชอบของท่านก็จะมีในพระเจ้าเล่าเสียนมากกว่าชุนนางทั้งปวง บัดนี้เราได้ยินกิตติศัพท์ว่า จ้อยตั้งให้สูมาอี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ แล้วให้จัดแจงทหารมาบรรจบกันกับกองทัพโจยอย ณ เมืองเตียงชัน แม้สูมาอี้รู้เนื้อความว่า ท่านจะทำการฉะนี้ ก็จะยกกองทัพมาburnท่านตัดศึกเสียก่อน เห็นว่าท่านจะทำ

การไม่สำเร็จ ให้ห่านคิดอ่านระมัดระวังตัวจนหนัก จะใช้ทักษะล้วนทหารทั้งปวงกี ศรีกตรองจะด้อย่าให้รู้สึกสุมาอี๊ แล้วก็ผูกนึกส่งให้ลิอ่องถือไปให้เบ็งตัด ณ เมือง ชงหยง

ลิอ่องจึงเข้าไปหาเบ็งตัดแจ้งเนื้อความทั้งปวง แล้วเอาหนังสือันนี้ยื่นให้เบ็งตัดรับมาฉีกผูกอกอ่านดูแจ้งในใจความแล้วจึงหัวเราะ ว่าความคิดของเบ็งตัดจริงแท้คิดเกินสูงกว่าการไป เบ็งตัดจึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าเบ็งตัดคำนับมาถึงมหาอุปราช ซึ่งท่านมีเมตตาช่วยเดือนสติมาทั้งนี้ พระคุณหาที่สุดไม่ ข้อซึ่งสุมาอี๊นน้ำมาอุปราชอย่างวิตกเลย ข้าพเจ้าจะรับเป็นชูระ เพราะสุมาอี๊ยู่ ณ เมืองอัววนเชียนทางไกลเมืองลากอี้ยงแปดพันเลี้น แต่เมืองลากอี้ยงจะมาถึงเมืองข้าพเจ้านี้ ทางไกลหมื่นสองพันเลี้น แม้สุมาอี๊รู้เนื้อความกว่าจะขึ้นไปบอกใจอย แล้วจึงจะยกทหารมาถึงข้าพเจ้าสักเดือนหนึ่ง ก็มิคร่าจะถึง ประการหนึ่งทหารทั้งสามหัวเมืองนี้ ข้าพเจ้าจัดแจงไว้พร้อมแล้วถึงมาตราว่าสุมาอี๊ยกมาข้าพเจ้าก็มิได้กลัว จะรบເອซຍชนะให้จังได้ แล้วก็ส่งให้ลิอ่องถือกลับมาให้ชงเบ็ง ชงเบ็งแจ้งในหนังสือดังนั้นกีโกรธ ทั้งหนังสือแล้วลูกชี้สนับด้มือกระทบเท้าว่า เบ็งตัดคิดการดูหมิ่นฉันนี้จะตายเพราฝรั่งสุมาอี๊เป็นมั่นคง

ม้าเจ็กจึงถามว่า เหตุใดมหาอุปราชจึงว่าฉันนี้ ชงเบ็งจึงว่า คำใบرانน กล่าวไว้ว่า ผู้จะเป็นชนบดีด้วยต่อห่าน แม้ห่านไม่รู้ตัวจึงทำการได้สะตากบดันนี้เบ็งตัดท่านคิดการผิดไป และสุมาอี๊เป็นชุนนางผู้ใหญ่ ถ้ารู้ว่าเบ็งตัดเป็นชนบด จะไปบอกใจอยอย่างไรให้ช้าการ จะรับยกทหารมาสักสิบวันก็จะถึงตัวเบ็งตัด ต่อจับตัวเบ็งตัดแล้วจึงจะกลับไปบอกใจอยไม่ได้หรือ ทหารทั้งปวงได้ฟังก์เห็นด้วย ชงเบ็งจึงแต่งหนังสือให้ทหารรับไปให้เบ็งตัดว่า ให้ระมัดระวังตัวจนหนัก แม้รู้ไปถึงสุมาอี๊จะเสียการ ทหารนั้นกีลาชงเบ็งไป

ฝ่ายสุมาอี๊ยู่ ณ เมืองอัววนเชีย รู้ว่าพระเจ้าใจอยแต่งกองทัพออกไปทำศึกกับชงเบ็งเสียที่เป็นหลายครั้ง ก็เสียใจทอดใจใหญ่ สุมาสูกับสุมาเจียวซึ่งเป็นบุตรสุมาอี๊มีสติปัญญาหลักแหลม บิดาได้สั่งสอนให้ชั่นนาญในกระบวนการสังคมมาแต่น้อย ครั้นเห็นบิดาทอดใจใหญ่จึงถามว่า บิดาวิตกด้วยสิ่งใด

สุมาอี้จึงว่า เจ้าเป็นเด็กถึงบิดาจะบอกก็จะรู้อันได สุมาสูจิงว่า ชีวิตกของบิดา ข้าพเจ้าแจ้งอยู่แล้ว เพราะพระเจ้าใจอยอยละเมินเราเสีย ข้าคึกจึงล่วงดูหมั่นเข้า มาได้ถึงเพียงนี้

สุมาเจียได้ฟังพี่ชายว่าดังนั้นจึงหัวเราะ ว่าบิดาอย่างวิตกเลย ข้าพเจ้า คงเห็นดูมิเช้าวันนี้ก็ตะวันบ่ายเห็นหนังสือรับสั่งพระเจ้าใจอยจะมาถึง ท่านก็จะได้ ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินเป็นมั่นคง ขณะนั้นทหารกเข้ามานอกสุมาอี้ว่า พระเจ้า ใจอยอยให้หนังสือมาถึง สุมาอี้ได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ ลงคำนับกราบลงที่ต่ำแล้วให้ เชิญหนังสือรับสั่งเข้ามาอ่านแจ้งในใจความ แล้วก็จัดแจงทหารจะยกไปเมือง เตียงขันตามรับสั่ง พอทหารเข้ามานอกว่าชินหวังเจ้าเมืองกิมเสียใช้ให้ทหาร คนสนิทมากว่า จะบอกความลับแก่ท่าน สุมาอี้ก็ให้หาเข้ามา ทหารจึงบอกว่า ข้าพเจ้ามาหาท่านบัดนี้หวังจะแจ้งความลับ ด้วยเบื้องตัดอยู่ ณ เมืองซงหยงคิด ขบถจะไปเข้าด้วยของเบื้อง เดงเทียนผู้หลานกับลิจุกนสนิทจึงมานอกแก่ชินหวัง ชินหวังจึงให้ข้าพเจ้ารีบมานอกท่าน

สุมาอี้ได้ฟังดังนั้นจึงว่า เมืองเบื้องกับเบื้องตัดคิดกันเข้าแล้ว เบื้องตัดก็จะ รับอาสายกไปตีเมืองลกอี้ยง ชงเบื้องจะเข้าตีเอามีเมืองเตียงขันก็จะลำเร็วโดยง่าย หากว่าบุญพระเจ้าใจอยยังมากอยู่ จึงเผอญให้พระเจ้าใจอยกลับนั้นถือตั้งเรา เป็นชุนนางดังเก่า และให้รู้เนื้อความนี้ เราจะนั่งเสียบดันก็ไม่ชอบ จำจะคิดอ่าน ไปจับตัวเบื้องตัดความคิดของเบื้องเสียก่อน เห็นชงเบื้องก็จะถอยหัวกลับไป

สุมาสูจิงว่า เบื้องตัดเป็นชุนนางผู้ใหญ่อยู่ ขอให้บิดาบอกหนังสือขึ้นไป กราบทูลพระเจ้าใจอยอยให้ทราบก่อน สุมาอี้จึงว่า อันการขบถจะนั่งอยู่ช้านั้นไม่ ได้ ข้าคึกจะมีกำลังมากขึ้น เรายังอ่านยกกองหัวไปจับตัวเบื้องตัดแล้วจึงมา กราบทูลพระเจ้าใจอยอยต่อภัยหลัง และสุมาอี้จึงคิดกลอุบายนให้เลียงก์ถือ หนังสือรับไปให้เบื้องตัดเป็นใจความว่า ให้จัดแจงสนับยิงอาหารไว้ให้พร้อม เราจะ ยกกองหัวไปบรรจบกัน ณ เมืองเตียงขันทำคึกกับชงเบื้อง ครั้นเลียงก์ไปแล้ว สุมาอี้ก็จัดแจงทหารยกออกจากเมืองทางสองวัน พบรชิหลงคุณทารมา ชิหลงก์ ลงจากม้าเข้าไปหาสุมาอี้บอกว่า บัดนี้พระเจ้าใจอยอยจัดแจงทหารจะยกไปเมือง เตียงขัน เห็นท่านข้าอยู่จึงให้ข้าพเจ้ามาตามรับยกกองหัวไป สุมาอี้จึงว่า บัดนี้

เบ็งตัดเป็นชนถเราะรับไปจับเสียก่อน แล้วก็เล่าเนื้อความทั้งปวงให้ชิหลงฟัง ทุกประการ ชิหลงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย สุมาอี้จิงให้ชิหลงเป็นกองหน้า ให้บุตรสองคนเป็นกองหลัง รับยกหหารไปถึงกลางทางพบทหารเบ็งตัดซึ่งถือหนังสือไปให้แขกเบ็งนั้นกลับมา หหารเห็นประหลาดก็จับตัวมาให้สุมาอี้ สุมาอี้จิง ถ้ามว่า ตัวเป็นหหารผู้ใด ไปไหนมาให้บุกตามจริงเราะจะไว้ชีวิต แม้อำพราง เราะจะตัดศีรษะเสีย ผู้ถือหนังสือนั้นกลัวกับอกความจริงทุกประการ แล้วเอานั้นสือของเบ็งนั้นให้สุมาอี้อ่านดูแจ้งในหนังสือนั้นก็ตกใจ จึงว่าความคิดของเบ็งนี้ ต้องความคิดเรา แม้เบ็งตัดแจ้งหนังสือนี้แล้วทำตามของเบ็งก็จะสำเร็จความคิด เป็นมั่นคง หากบุญเจ้าเรายังมากอยู่ เทพดاجึงเผอิญให้เราจับผู้ถือหนังสือได้ แล้วสุมาอี้ก็รับยกหหารไป

ฝ่ายเบ็งตัดอยู่ในเมืองชงหยงให้ไปชักชวนชินหวังเจ้าเมืองกิมเสีย กับชินต่าเจ้าเมืองชินเสีย เจ้าเมืองทั้งสองนั้นกลัวเบ็งตัดก็รับไว้แต่ปากแต่จัดแจง หหารเตรียมไว้ ถ้าสุมาอี้มาถึงก็จะรับเป็นไส้ศิก เบ็งตัดก็ไว้ใจมีได้สังสัย พอเลียงก์ถือหนังสือสุมาอี้มาถึง เบ็งตัดรับหนังสือมาอ่านดูแจ้งในใจความแล้วจึงถ้ามว่า บัดนี้สุมาอี้ยกมาแล้วหรือยัง เลียงก์จึงแกล้งบอกว่า สุมาอี้จัดแจง กองทัพจะยกไปเมืองเตียงชันแล้ว เบ็งตัดได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงแต่งโธ่เชิญให้เลียงก์เสพย์สุรา เลียงก์ก็ลาเบ็งตัดออกจากเมืองไปหาชินต่า ชินหวัง บอกเนื้อความทั้งปวงชี้สุมาอี้ยกมานั้นให้ฟัง ชินหวัง ชินต่าจึงว่า เบ็งตัดให้สัญญาเราว่าเวลาพรุ่งนี้จะยกหางสำคัญของของเบ็งขึ้น ให้เราทั้งปวงพร้อมกันยกไปตีเมือง ลากเอี่ยม

ฝ่ายเบ็งตัดจัดแจงหหารอยู่ในเมือง พอหหารมาบอกว่าบุกเมืองนั้นมี ข้าศึกยกมาเป็นอันมาก แต่มิได้แจ้งว่าหหารผู้ใด เบ็งตัดได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ขึ้นไปดูบนกำแพงเห็นหางสำคัญก็รู้ว่ากองทัพชิหลงมา จึงให้หหารซักสะพานคู ปิดประตูเมืองไว้ให้มั่นคง

ฝ่ายชิหลงควบม้าพาหหารเข้าไปถึงคูเมือง เห็นเบ็งตัดยืนอยู่บนกำแพง จึงร้องค่าว่าอ้ายใจรุบถต่อเจ้า เร่งออกมากากูโดยดีก็จะไว้ชีวิต เบ็งตัดได้ยินก็โกรธให้หหารเอาเกาทัณฑ์ระดมยิงลงไป ถูกหน้าผากชิหลง หหารทั้งปวงเข้า

ประคงตัวชิหลงแล้วก็ถอยหัวออกจากไป เป็นตัดเทินดังนั้นก็เปิดประตูเมืองจะยกทหารล้ออกไป พอสุมาอี้ยกมาถึง เป็นตัดกีกลับเข้าตั้งมั่นอยู่ในเมืองดังเก่า สุมาอี้ขึ้นทหารให้เข้าล้อมเมืองไว้เป็นสามารถ

ฝ่ายชิหลงกลับออกมากตั้งค่ายอยู่ พิษเกาหันท์กกลุ้มชื่นพอเวลาเย็น ก็ตาย ขณะเมื่อชิหลงตายนั้นอายุได้ห้าสิบเก้าปี สุมาอี้จัดแจงศพชิหลงส่งชื้น ไปฝังไว้ ณ เมืองลอกอี้ยงตามบราดาศักดิ์

ฝ่ายเบี้งตัดครั้นเวลาเข้าชื่นดูบันเชิงเทิน เห็นทหารสุมาอี้เข้าล้อมเมืองไว้โดยรอบ มั่นคงเหมือนล้อมด้วยตระหง่านเหล็ก ก็คิดวิตกหันกไม่รู้จะแก้ไข ประการใด พอเห็นเชินหลีกับชินต่ำยกมาถึงใจ สำคัญว่าจะยกมาช่วยก็เปิดประตูเมืองคุมทหารออกไปรับ

ชินหลีกับชินต่ำเห็นดังนั้นก็ความม้าเข้าไป และร้องค่าเบี้งตัดว่า อ้ายชบ่มีคิดทรยศต่อเจ้าเร็งไปหาที่ตายเดิม เป็นตัดได้ยินดังนั้นก็ตกใจความม้าจะหนีเข้าเมือง เดงเทียนกับลิจูอยู่บนเชิงเทินก็ให้ทหารเอาเกาหันท์ยิงต้านไว้แล้วร้องว่า อ้ายชบ่มีอย่าเข้ามาเลย ถูกจะเปิดประตูเมืองรับสุมาอี้ทำความชوبแล้ว เป็นตัดได้ฟังก์ตกใจความม้าจะพาทหารหนีออกจากที่ล้อม พอชินต่ำไล่มาทันเอาทวนแหงถูกเบี้งตัดตามม้าตายตัดเอาศีรษะมาให้สุมาอี้ ทหารทั้งปวงก็เข้าหาสุมาอี้ เดงเทียนกับลิจูก็เปิดประตูเชิญสุมาอี้เข้าตั้งอยู่ในเมือง

สุมาอี้เกลี้ยกล่อมให้ราชภราชาเมืองอยู่เย็นเป็นสุข และให้ทหารเอาศีรษะเบี้งตัดชื่นไปถวายพระเจ้าจอยอย พระเจ้าจอยอยแจ้งเนื้อความทั้งปวงแล้วก็มีความยินดีนัก ให้ทหารเอาศีรษะเบี้งตัดไปเสียบประจานไว้ ณ ทางสามแพร่ง และแต่งหนังสือรับสั่งใจความว่า ชินต่ำกับชินหลีกมีความชوبให้ตั้งเป็นชุนนางผู้ใหญ่ ยกไปช่วยทำการศึกกับสุมาอี้ ให้ลิจูเป็นเจ้าเมืองชินเสีย ให้เดงเทียนเป็นเจ้าเมืองซงหยง และก็สั่งให้ทหารถือไปให้สุมาอี้ ณ เมืองซงหยง พระเจ้าจอยอยก็จัดแจงกองทัพไปเมืองเตียงอัน

สุมาอี้จัดแจงตามหนังสือรับสั่งแล้ว ก็รับยกกองทัพไปเมืองเตียงอันรู้ว่าพระเจ้าจอยอยยกมาถึงเข้าตั้งอยู่ในเมืองแล้ว ก็หยุดทหารตั้งค่ายอยู่นอกเมือง สุมาอี้เข้าไปเฝ้าพระเจ้าจอยอย พระเจ้าจอยอยเห็นสุมาอี้ก็มีความยินดี

จึงตรัสว่า ท่านอย่าน้อยใจเราเลย ซึ่งเราคิดผิดเรื่องความแพ้กลอุบາยของเบี้งนัน เรายังอภัยเสียเดิม ครั้งนี้เบี้งตัดคิดชนบทหากว่าท่านรู้ ท่านไม่เมืองก็จะเป็น อันตราย สูมาอีจึงทูลว่า เมื่อชินหนึ่งให้ทหารไปบอกข้าพเจ้าว่าเบี้งตัดเป็นชนบท นั้น ข้าพเจ้าก็คิดอยู่ว่าเบี้งตัดเป็นชนนางผู้ใหญ่ จะบอกหนังสือชื่นไปกราบทูล พระองค์ให้มีหนังสือลงมาก่อนก็กลัวจะช้ำไป ซึ่งข้าพเจ้าทำการลงทะเบียนเอกสารสั่ง ให้ชาติพัฒนาแล้วก็ได้ตามแต่พระองค์จะโปรด แล้วก็เอาหนังสือของชื่นเบี้งชื่น จับได้นั้นด้วย

พระเจ้าจอยอยจึงตรัสว่า ท่านนี้มีสติปัญญาหลักแหลมหาผู้เสมอไม่ได้ แต่นี้ไปเมื่อหน้าถ้าผู้ใดทำความผิดโทษถึงตายแล้ว ก็ให้ฝ่าเสียเดิมอย่างอกเราให้ รู้เรื่อง แล้วก็พระราชทานเครื่องยศสำหรับกษัตริย์ให้สูมาอีเป็นอันมาก ให้ เร่งยกกองทัพไปปราบกับชงเบี้ง สูมาอีจึงทูลว่า เตียวคันมีผิดมีอะไรเข้มแข็ง เคย ทำศึกมาเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะขอให้เป็นแม่ทัพไปด้วย พระเจ้าจอยอยก็โปรดให้ สูมาอีก็ถวายบังคมพาเตียวคันยกทหารไปเขากisan ฝ่ายพระเจ้าจอยอยครั้นให้ เตียวคันกับสูมาอีคุมทหารยกไปแล้ว จึงให้ชินผี ชุนแล้วคุมทหารกองหนึ่งยกไป ช่วยโจรัตน์

ครั้นสูมาอียกทหารยื่นสิบหมื่นล่วงด่านออกมานะ จึงให้ทหารหั้งปวงตั้ง ค่ายมั่นอยู่ แล้วให้หาเตียวคันเข้ามาปรึกษาว่า ซึ่งจะทำการวนพุ่งกับชงเบี้งบัดนี้ จะวุ่นวายมิได้ ตัวชงเบี้งนี้เจ้าปัญญาความคิดนัก อันเมืองไปเชียซึ่งโจรัตน์ไปรักษา อยู่นั้นก็ล่อแหลมอยู่ เห็นชงเบี้งจะแต่งกองทัพเป็นสองกองยกแยกไปตีเอามีเมือง ไปเชียต่ำบลกิกกิกเกี่ยวไว้เป็นมั่นคง เราจะให้มีหนังสือไปถึงโจรัตน์ให้ระมัดระวัง ตรวจตราภารกษามั่นไว้ จะให้ชินผี ชุนแล้วคุมทหารยกไปชุ่มอยู่ต่ำบลกิกกิกอยตี กองทัพชงเบี้ง

เตียวคันจึงว่า ท่านคิดหั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่ตัวท่านนั้นจะยกไปทางต่ำบล ได้เล่า สูมาอีจึงว่า อันต่ำบลเกะต่ำกับเมืองหลิวเซียนนั้นก็ใกล้กันอยู่เป็นที่คับขัน นัก แล้วเป็นปากทางจะเข้าเมืองยังตั่ง เราจะยกกองทัพไปชุ่มอยู่อย่าให้ทันรู้ เห็นชงเบี้งจะประมาท สำคัญว่าโจรัตน์เลินเลืออยู่จะไม่ตรัตรีบมทหารป้องกัน เมืองไปเชีย ก็จะยกกองทัพรับไปตีเอ่า ถ้าเราเห็นกองทัพชงเบี้งล่วงต่ำบลเกะต่ำ

เข้าไปแล้ว เรายังสักดิทางเสีย ของเบ้ยก็จะจนอยู่ แม้จะเลี้ยวไปตั้งเมืองหลงเส เรายังแต่งหารไปตั้งสักดิทางน้อยทางใหญ่เสีย อย่าให้ห้าร่างเบ้ยออกเที่ยวหา เสนบียงอาหารได้ก็จะขัดลง อยู่มีได้จะพาห้ารานไปทางอันตั้ง ฝ่ายเราได้ทึก็จะ ยกกองห้าพอกโฉมตีเอา เท็นจะได้ชัยชนะฝ่ายเดียว

เตียวคับก็ยกมือขึ้นคำนับแล้วสรรเสริญว่า ทำนமีสติปัญญาเหมือน หนึ่งเทพดา สุมาอีปรึกษาเสร็จแล้ว ก็แต่งหนังสือให้คนถือไปถึงโจจิน ณ เมือง ไปเชียแล้วจึงกำชับเตียวคับว่า เราจะคิดกลอุบายนั้งปวงถึงเห็นชอบด้วยกันก็ดี แต่ท่าว่าย่าประมาณ อันซงเบ้งนั้นจะเหมือนแม้ตัดหามีได้ ตัวทำนเป็นกองหน้า จะยกห้ารเดินห้าพไปอย่าดูเบา จงแต่งกองสองแผลไปดูสู่ทางทั้งปวงก่อน แม้ มีได้เห็นผู้คนช้ายาวจึงยกไป ถ้ามีได้ตรวจตราซับซาบดูให้ถ้วนถี่ เท็นว่าได้ ทีแล้วจะยกรับไปนั้นก็จะต้องกลขอของเบ้ยโดยไม่ทันรู้ตัว เตียวคับรับคำแล้วก็ คำนับลายห้ารกองหน้าไป

ขณะนั้นของเบ้ยยกห้ารมาตั้งอยู่ ณ เชากิสาน คนอาชาฯราษฎรมา แจ้งแต่เมืองชินเสียไปบอกขอเบ้ยว่า บัดนี้ชินต่า ชินหวัง ลิจู เตงเหียน ซึ่งทำนให้ ไปอยู่รักษาเมืองชินเสียด้วยเบ้ยตัดนั้น คิดเอาใจออกหากกลับไปเข้าด้วยสุมาอี เป็นไส้ศึก ให้ยกกองห้าพลัดทางมาประมาณแปดวัน แม้ตัดมิทันรู้ตัวสุมาอียก ห้ารเข้าโฉมตีเอาเมืองซงหยงได้ ฉะเบ้ยตัดถึงแก่ความตายแล้ว สุมาอีกกลับไปทูล แก่พระเจ้าจอยอย พระเจ้าจอยอยมีใจกำเริบ บัดนี้กลับให้เตียวคับเป็นกองหน้า สุมาอีเป็นกองหลวงคุณห้ารยกมาอีกจะรับกับทำน

ของเบ้ยได้แจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าสุมาอียกห้ารามารังนี้ เท็นจะล่วง เข้าไปตั้งสักดิอยู่คำบลอกเกต์จะปิดตันทางเราเสีย ผู้ใดจะอาสาไปรักษาที่เกต์ ไว้ได้ ม้าเจกจึงว่า ข้าพเจ้าจะรับอาสาไปเอง ของเบ้ยจึงว่า ซึ่งทำนจะไปรักษา คำบลอกเกต์นั้นก็ขอบใจ อันที่เกต์นี้คำบลอน้อยก็จริงแต่ว่าเป็นที่สำคัญมาก แล้ว ห้ากำแพงไม่ จะป้องกันรักษาเกี้ยวก ถึงว่าทำนมีผู้มีเชื้อแข็งก็จะประมาณไปบัง ถ้าเกต์คำบลเดียวเสียแก่ข้าศึก ห้ารทั้งปวงก็จะเป็นอันตรายสิ้น

ม้าเจกจึงว่า เสียแรงข้าพเจ้าเป็นห้ารเรียนวิชาการมาแต่น้อยจนใหญ่ ทำศึกมาก็ช้านาน แต่คำบลเกต์เท่านี้รักษาไว้มีได้ก็ตายเสียดีกว่าอยู่ ของเบ้ย

จึงว่าท่านอย่าประมาท อันสูมอันนี้มีปัญญาความคิดมากฝีมือก็เข้มแข็ง อนึ่ง เตียวคับทหารเอกก็เป็นกองหน้ามาด้วยแต่ล้วนคนดี ซึ่งท่านจะไปรักษาเกเต่ง ไว้นั้นยังกระไรอยู่หรือ

ม้าเจ็กจึงว่า อย่าร่าแพร่สูมาอีกับเตียวคับมาเลย ถึงใจอยจะยกมาเอง ข้าพเจ้าก็มิกลัว แล้วท่านสือหันท์บนไว้ให้ชงเบี้งว่า ถ้าทำการมิได้เหมือนปาก ให้ประหารชีวิตข้าพเจ้าทั้งบุตรภรรยาเสียให้ลื้น ชงเบี้งรับเอาหนังสือหันท์บนแล้ว จึงเกณฑ์ทหารสยองหมื่นห้าพันให้แก่ม้าเจ็ก แล้วสั่งของเปงให้ไปด้วย จึงว่าตัว ท่านมีสติปัญญาอย่าได้ประมาท จงช่วยกันตรึกตรองคิดอ่านผ่อนผันให้จงดี และ จะตั้งค่ายคุ้มทำการทั้งปวงจะปรึกษาปrongดองให้พร้อมกัน อย่าแก่งແย่งให้ เสียการ จงทำแผนที่มาให้แก่เรา ถ้าท่านช่วยกันรักษาต่ำบลゲเต่งไว้ได้ก็จะมี ความชอบ ม้าเจ็ก ของเปงรับคำชงเบี้งแล้วก็ค่านับลาคุณทหารยกไปต่ำบลเกเต่ง

ครั้นม้าเจ็ก ของเปงยกไปแล้ว ชงเบี้งจึงว่าแก่โ哥เสียงว่า อันม้าเจ็ก กับของเปงจะไปรักษาเกเต่งนั้น เรายังมีความวิตกอยู่มิวางใจเลย ด้วยเมือง หลิวเซียนนั้นใกล้กันกับเกเต่ง แล้วเป็นซอกเขาปางรถซู มีที่จะซุ่มแทรกล้วนทหาร ไว้ได้มาก ท่านจะคุณทหารหมื่นหนึ่งยกไปตั้ง ณ เมืองหลิวเซียซุ่มทหารไว้ ถ้า เห็นแกeteงจะเป็นประการใด จงยกทหารไปช่วยม้าเจ็กของเปงให้ทันที โ哥เสียง ค่านับลาแล้วก็ยกทหารไปตั้งอยู่ตามสั่ง

ชงเบี้งจึงให้หาอุยเอียนเข้ามาว่า บัดนี้เราให้โ哥เสียงไปตั้ง ณ เมือง หลิวเซียนนั้นก็ยังมิวางใจเลย ด้วยการครั้นนี้เห็นจะให้ญี่หหลวงอยู่ ท่านจะยก ทหารไปตั้งซุ่มไว้ ณ หลังเกเต่ง ถ้ากองทัพเราเสียก็จะได้ช่วยกัน อุยเอียน จึงว่า ข้าพเจ้าเป็นทัพหน้า ชอบแต่ท่านจะใช้ให้ข้าพเจ้ายกไปทำความชอบก่อน อีก และบัดนี้มาอุปราชให้ม้าเจ็ก ของเปง โ哥เสียงยกไปเอาความชอบแล้ว จะ กลับใช้ข้าพเจ้าเป็นกองหน้าไปป้ายหลังก็จะเปล่าอยู่ จะเอาความชอบประการใด

ชงเบี้งจึงว่า ท่านอย่าน้อยใจเลย อันม้าเจ็กแล้วของเปง โ哥เสียงนั้นเห็น จะสู้เตียวคับมิได้ ท่านยกไปเป็นกองหลังครั้นนี้ เห็นจะได้ทำการมีความชอบ อีกแล้ว ต่ำบลเกเต่งนั้นท่านอย่าคิดว่าเล็กน้อย เป็นที่สำคัญอยู่ อย่าได้ประมาท อุตสาห์ตรวจตราป้องกันเป็นกวดขันอย่าให้เป็นอันตรายได้ อุยเอียนก็ค่านับลา

รูปที่ ๑๘๐ มาเจิกดูที่ต่ำบลากาเตง

รูปที่ ๑๘๑ ชงเบี้งดีดพินคลุงสมາอ'

ออกมายัดแจงทหารพร้อมแล้วก็ยกไปตั้งซุ่มอยู่ ณ หลังเกเต่ง

ขงเบ้งจึงสั่งจุ่ล่งกับเทงจ่าว่า ห่านจะคุมทหารไปล่อทพสูมาอี้ในต่ำบล กิกกิ มาตรฐานว่าจะมีได้รับพุงกีดี เมักษองทพสูมาอี้เห็นเข้าก็จะตกใจ และตัวเราก็จะยกกองหลวงไปเมืองไปเชียทเดียว ถ้าได้เมืองไปเชียแล้วก็จะได้เมืองเตียงชัน ด้วย เดงจีกับจูล่งรับคำแล้วก็ยกทหารไป ขงเบങจิงตั้งเกียงอุยเป็นกองหน้าแล้ว ก็ยกทพหลวงออกจากค่ายเขากิสาน

ฝ่ายม้าเจ็กรั้นยกมาถึงเกเต่งก็พิเคราะห์ดูภูมิฐานแล้วก็หัวเราะ จึงว่าต่ำบลเกเต่งนี้มีซอกหัวย樟าเรขาเป็นอันมาก ที่ไหนทหารสูมาอี้จะยกมาได้ มาหาอุปราชนี้ปราบม้าท่าต้องการไม่ มองเป็นจังหวะ อันต่ำบลเกเต่งนี้มาอุปราช กำชับมาว่าเป็นที่คับขันอยู่เร้อย่างประมาท ขอให้ห่านตั้งค่ายใหญ่ครอบปากทาง นี้ลงไว้ ด้วยมีทางน้อยแยกเป็นห้าทางเข้ามาร่วมกันในตันทางนี้ เกลือกจะมี ข้าศึกแต่งกองทพแยกมาบรรจบกัน จะໄว้ใจมีได้

ม้าเจ็กจึงว่า อันจะตั้งค่ายลงในกลางทางนี้หามีธรรมเนียมไม่ และเขาริมทางนี้ก็โดยอยู่เขาเดียว ข้างต้นเขาเล่าก็มีป่าไม้รกชัฎ เหมือนเห็ดตามาแต่ง ที่ชัยชนะไว้ให้เรา เราจะยกทหารขึ้นไปตั้งซุ่มอยู่บนยอดเขาจะมีดีกว่าหรือ มองเป็นจังหวะ จะทึ้งที่สำคัญเสียไม่เห็นด้วย แม้ตั้งค่ายปิดปากทางนี้ลงไว้แล้ว ถึงว่าข้าศึกจะยกมาสักสิบหมื่นก็ไม่เห็นจะหักทางล่วงเราไปได้ ถ้าห่านจะคุม ทหารขึ้นไปตั้งอยู่บนเขาแน่น ข้าศึกรู้ยกทหารมาล้อมไว้ทั้งสี่ด้านจะมีจันเสียหรือ

ม้าเจ็กหัวเราะแล้วจังหวะ ห่านว่าทั้งนี้เหมือนความคิดผู้หญิง โบราณว่า ไว้ถ้าจะรับศึกให้อยู่ที่สูงถึงจะต่อตัวคัตรูก็ได้เปรียบ อาจเอาชัยชนะได้โดยเร็ว เมื่อนผ่านไม่ได้ เมักษองสูมาอี้ยกมาเราจะไล่ให้แตกหนีไปมิให้มีเกราะติดตัวเลย

มองเป็นจังหวะ โบราณว่าทำส่วนรวมให้อยู่สูงก็ขอบอยู่ ถ้าและตั้งอยู่ บนเขาแน่น ข้าศึกยกมาล้อมไว้ปิดทางน้ำเสียทหารเราจะอดน้ำกระหายอยู่ เมื่อ เป็นฉะนั้นแล้วจะคิดประการใด ม้าเจ็กจังหวะ ห่านหารู้จักทำการศึกไม่ โบราณ ว่าจะทำส่วนรวมให้ตั้งที่ตากก่อนแล้วจึงตั้งที่เป็น แม้ข้าศึกล้อมเราไว้ให้ทหาร ทั้งปวงอดน้ำก็เหมือนทำโทษใส่ตัวเอง ด้วยทำทหารเราอดน้ำแล้วหรือจะสู้ตาย กับที่ ก็จะมีใจกำเริบໂกรซมุ้ขัน ถึงมาตรฐานหันหนึ่งก็จะสู้ได้ตั้งร้อยคน จะหักออก

ไปให้จังได้ ข้าศึกก็จะแตกกระฉายนไป ตัวเราก็ได้เรียนรู้ในกลสังคม ทำการศึกมาก่อนอย่างครั้ง ถึงมหาอุปราชกได้ปรึกษาหารืออยู่เนื่อง ๆ เหตุใดนั่ว่าท่านเพียงนี้จะมาดูหมิ่นขัดขวางเรา

มองเป็นจังว่า ถ้าท่านมีพังจะยกทหารขึ้นไปตั้งบนเขา ก็ตามใจ ขอแบ่งทหารให้ข้าพเจ้าก็คงหนึ่งเดิດจะไปตั้งค่ายอยู่ข้างทิศใต้ แม้ข้าศึกยังมาล้อมท่านข้าพเจ้าจะได้รับพุ่งด้านหน้าไว้ และขณะเมื่อพูดกันอยู่พ่อชาวบ้านป่าพวงหนึ่งแตกมาบอกว่า บัดนี้ทหารสูมาอี้ยกกองทัพมาจะใกล้ถึงตำบลนี้แล้ว ม้าเจ้าแจ้งดังนั้นจึงว่าแก่ของเป็นว่า เราจะแบ่งทหารให้ท่านห้าพันลงไปตั้งค่ายอยู่เดิດ เรายกกองทัพขึ้นไปตั้งบนเขา ถ้าแลการทำการกำจัดข้าศึกเสียได้มีชัยชนะแล้ว เรายังมีบอกความชอบให้แก่ท่าน ของเป็นรับเอบทหารแล้วก็ยกไปตั้งค่ายอยู่ใกล้ทางประมาณร้อย步 จึงทำเป็นแผนที่รับให้คนเอาไปแจ้งแก่ชั่งเบ้ย

ฝ่ายสูมาอี้จึงใช้ให้สูมาเจียวผู้บุตร คุมทหารยกไปสอดแนมดูสั่งว่า ถ้าไปถึงตำบลเลเก่ต่องอย่าเพ้อวุ่นใจยับยั้งชั่บช้าดู แม้เห็นชั่งเบ้ยให้ทหารยกไปตั้งอยู่แล้วจะรับมาบอกให้แจ้ง ขณะนั้นสูมาเจียวยกไปสอดแนมดู เห็นทหารชั่งเบ้ยไปตั้งอยู่จึงกลับมาบอกแก่สูมาอี้ผู้บิดา

สูมาอี้แจ้งดังนั้นทอดใจให้ญุ่ว่า ชั่งเบ้ยนี้มีปัญญาดูตลอดล่วงไปประดุจหนึ่งเทพดา เรายังรู้มิถึงเลย สูมาเจียวจึงว่า เหตุใดบิดามาด่วนเสียใจฉะนี้เล่า ข้าพเจ้าเห็นว่าตำบลเลเก่ต่องนั้นแม้จะรับเอาก็ได้ง่าย ไม่พากวิตกเลย สูมาอี้จึงถามว่า เหตุใดนั่นมาเจราประมาณนี้ สูมาเจียวจึงว่า ข้าพเจ้าไปสอดแนมดูเห็นตำบลเลเก่ต่องนั้นทหารชั่งเบ้ยจะได้ตั้งค่ายอยู่ในที่สำคัญทามได้ ขึ้นไปตั้งอยู่บนเขา สูมาอี้ได้ยินดังนั้นก็ยินดีว่า แม้ขณะนั้นก็เหมือนเทพดาช่วยเราจะให้ได้ความชอบเป็นมั่นคง แล้วสูมาอี้แต่งตัวใส่เกราะชั้นม้าคุมทหารประมาณร้อยเศษรีบไปถึงตำบลเลเก่ต่อง เที่ยวดูท่าทางจะเข้าอกรอบเขาหนึ่นแล้วก็กลับมา

ขณะนั้นม้าเจ้าก็สั่งทหารทั้งปวงว่า ถ้าเห็นสูมาอี้ยกมาถึงตำบลนี้แล้ว เราไปกชงสำคัญขึ้นเมื่อใด ก็ให้กรูกันลงจากเข้าเรารบพุ่งตีทหารสูมาอี้ให้แตกไปจังได้

ฝ่ายสุมาอี้ครั้นกลับมาแล้วก็ยังไม่แจ้งว่าที่ต่ำบลากे�เต่งนั้นผู้ใดมาตั้งอยู่ จึงใช้ให้ทหารคนหนึ่งไปสืบดู ทหารกลับมานอกว่าต่ำบลากे�เต่งนั้นม้าเจ็กน้อง ม้าเหลียงคุ่มทารามาตั้งอยู่ สุมาอี้แจ้งดังนั้นก็หัวเราะ จึงว่าม้าเจ็กคนนี้ปราภูก์ แต่ซื่อ เป็นคนหาปัญญาไม่ ชงเบงใช้คนโฉดเหล่านี้ก็จะเสียการเป็นมั่นคง แล้วจึงถามทหารว่า จะยกมาตั้งอยู่แต่ม้าเจ็กกองเดียวหรือ หรือมีทหารตั้งอยู่ แห่งใดบ้าง ทหารจึงบอกว่า องเป่งคุ่มทารัตต้องญี่เกลเซอกไปทางประมาน ร้อยเส้นนั้นค่ายหนึ่ง

สุมาอี้จึงให้เตียวคันยกไปตั้งสักดัต้นทางไว้ หวังมีให้อองเป่งมาช่วย กันได้ แล้วให้ชินต่า ชินหิงสองนายยกทหารไปตั้งปิดทาง ชั่งทหารม้าเจ็กจะ ลงมาตักน้ำกินนั้นเสีย จึงสั่งว่าถ้าเห็นราทำการได้ท่วงทีแล้วก็ให้ช่วยกัน สุมาอี้ จัดแจงกองทัพเสร็จไว้แต่ในเวลากลางคืน ครั้นเวลารุ่งเช้าก็ให้ยกทหารมา กองทัพสุมาอี้ตั้งล้อมเข้าไว้

ฝ่ายม้าเจ็กเห็นสุมาอี้ยกเข้าล้อมไว้ดังนั้นก็ใบ指控สัญญาณจะให้ทหาร ทั้งปวงลงมาตีทัพสุมาอี้ ทหารม้าเจ็กเห็นข้าศึกมาล้อมอยู่เป็นอันมากก็กลัวว่าจะ ลงมารบพุ่งได้แต่เรวนอยู่ ม้าเจ็กเห็นทหารทั้งปวงย่อท้อแก่ข้าศึกมิได้ลงมา รบพุ่งก็กรีช จันนายกองทหารสองคนผ่าเสีย ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็กลัว ม้าเจ็ก จึงลงจากยอดเข้ารบพุ่งด้วยทหารสุมาอี้เป็นสามารถ ทหารสุมาอี้ รบต้านทานไว้ไม่เปิดช่องให้ ทหารม้าเจ็กจะหักออกมามิได้เหลือกำลังก็ถอยกลับ ขึ้นไป ม้าเจ็กเห็นออกมามิได้ก็เสียใจ จึงให้ตั้งมั่นไว้บนเขาคอยกองทัพจะยกมา ช่วย

ฝ่ายอองเป่งเห็นสุมาอี้ให้ทหารเข้าล้อมเข้าไว้ ก็ยกมาจะช่วยม้าเจ็ก พอพบกองทัพเตียวคันตั้งสักดัต้นทางอยู่ก็เข้ารบพุ่งกันเป็นสามารถ ทหารเตียวคัน ก็ตีต้านไว้มาไม่ได้จึงถอยกลับไป สุมาอี้กำชับตรวจตราทหารให้ล้อมเข้าไว้ เป็นกวดขันแต่เวลาเข้าจนที่ยัง ทหารม้าเจ็กจะลงมาตักน้ำกินมิได้ต่างคนเรวน ระสำราญนัก อยู่มิได้ก็ลอบหนีลงมาเข้าบอนบอนสุมาอี้เป็นอันมาก ทหารชั่งยัง อยู่บ่นเขามิลงมาันน สุมาอี้ก็สั่งทหารให้อาไฟจุดเผาล้อมเข้าไป ทหารม้าเจ็กก็ ตื่นรับเป็นลมม่าน แม้เจ็กเสียที่จะอยู่ต้านทานมิได้ก็พาทหารหักลงมา สุมาอี้ก็

แก้กลังให้ทหารแยกทางให้ม้าเจ็กหนีไป

เตียวคับเห็นม้าเจ็กแตกมา ก็ขับทหารໄล่ติดตามกระซิ้นจะจับเอาตัว พ่ออุยเอี่ยนรู้วันยกทหารมาช่วย พบม้าเจ็กแตกมา ก็แหกทางให้ออกไปข้างหลัง อุยเอี่ยนก็ขับทหารเข้ารบพุ่งด้วยเตียวคับ เตียวคับสูมีได้ก็ถอยหนี อุยเอี่ยน ได้ทีก็ໄล่ตามรบพุ่งกระซิ้นไปจะตีคนอาภาก็ต้องด้วย ครั้นรับตามมาทางประมาณ ห้าสิบเส้น สูมาอี้กับสูมาเจียวนพ่อลูกยกทหารมาตั้งชั่มอยู่ก็ออกกระหนบตี อุยเอี่ยนทั้งสองข้างทาง เตียวคับเห็นดังนั้นก็กลับรบสวนทางลงมา อุยเอี่ยนเข้า อยู่ในห่วงกลางรบพุ่งฆ่าฟันตะลุมบนกันเป็นลมม่าน

ขณะนั้นทหารอุยเอี่ยนตายในที่รบก็หนึ่ง พ้อองเป่งยกทหารมาทัน เห็นสูมาอี้ล้อมอุยเอี่ยนเข้าไว้ ก็ตีกระบนเข้าไปช่วยอุยเอี่ยน อุยเอี่ยนเห็น องเป่งก็มีความยินดีจังว่า ที่นี่เรามีตายแล้ว สองนายก็คุมทหารบรรจบกัน ระดมตีกองทัพสูมาอี้ฆ่าฟันทหารล้มตายลงเกลื่อนทั้งสองข้าง สูมาอี้กับสูมาเจียวน เตียวคับก็ถอยทหารพ่ายออกมานะ อุยเอี่ยนกับองเป่งก็พาภันกลับไปจะเข้าค่าย พومาจะไกลถึงแล้วเห็นชงปักไสวอยู่ปลายค่าย ก็รู้ว่าเข้าคึกเข้าซิงอาค่ายได้แล้ว จึงให้ทหารรออยู่

ฝ่ายชนต่า ชินหวังชีเข้าอยู่ในค่าย เห็นอุยเอี่ยน องเป่งกลับมาจะเข้า ค่ายก็คุมทหารยกอุดมด้านหน้าไว้ อุยเอี่ยน องเป่งก็พาทหารหนีจะไปหา โ哥เสียง ณ เมืองหลิวเซีย ขณะนั้นโ哥เสียงแจ้งว่าเกะเต่งเสียก็ยกทหารมาช่วย พอบนอุยเอี่ยนกับองเป่งแตกมา ก็ได้ตามแจ้งเหตุทั้งปวงทุกประการแล้วจึงว่า เวลาค่ำวันนี้เราจะช่วยกันยกทหารเข้าปล้นอาค่ายเกะเต่งคืนให้จงได้ ครั้นปรึกษา พร้อมกันแล้ว เวลาค่ำก็แยกทหารออกเป็นสามกอง ให้อุยเอี่ยนยกไปเป็น กองหน้า โ哥เสียงก็ยกทหารตามไป

ครั้นอุยเอี่ยนยกมาถึงตำบลลากeteง เห็นค่ายเปล่าอยู่มีได้มีผู้คนรักษา ก็คิดว่าสูมาอี้แก้กลังทำกลไว้ จึงให้รอดทหารอยู่แต่นอกค่าย โ哥เสียงก็รับยกทหาร ตามมาทันเข้า จึงปรึกษากันว่า บัดนี้เรายกมาเห็นแต่ค่ายเปล่ามีได้เห็นทหาร สูมาอี้จะตั้งอยู่แห่งใดตำบลใดก็ยังไม่รู้ อนึ่งองเป่งก็ยังมีมาถึงพร้อมกัน ว่ายัง มีทันชาดคำก็ได้ยินประทัดจุดชื่นทหารให้ร้องเอิกเกริกก็ตกใจ และไปเห็นแสง

เพลิงจุดไฟมัมาริมสองข้างทาง ทหารทั้งปวงก็ร่อนเข้าหากัน ฝ่ายสุมาอี้ก์ให้ทหารล้อมโ哥เสียงกับอุยเอี่ยนเข้าไว้ อุยเอี่ยนกับโ哥เสียงก์ขับทหารเข้ารบพุ่งทะลุมบอนกันอยู่ พ้อองเปงยกทหารมาตามเนินเขา เห็นโ哥เสียงกับอุยเอี่ยน รบพุ่งกับสุมาอี้ดังนั้นก์ให้จุดประทัดสัญญาณขับทหารเข้าโจมตีหักกลางเข้าไปช่วยโ哥เสียงกับอุยเอี่ยน ทหารล้มตายเป็นอันมาก ก็พาอุยเอี่ยนกับโ哥เสียงออกมารจากที่ล้อมได้ จะหนีกลับไปเมืองหลิวเซีย

ตอนที่ ๗๓

ขณะนั้นโจจิ่งรักษาเมืองไปเสีย รู้ข่าวว่าสุมาอี้ได้เกตงแล้ว ก็คิดว่าสุมาอี้มีความชอบครั้งนี้เป็นอันมาก จึงแต่งให้โภดุยคุณทหารยกมาจะชิงเอาเมืองหลิวเซียแม่งเข้าความชอบบ้าง พอมาถึงกลางทางก็พบโภเสียง ของเป็นกันอุยเอียนแตกมา ก็ขับทหารเข้ารับพุ่งล้มตายลงหันสองฝ่าย โภเสียง ของเป็นอุยเอียนเลี้ยงกำลังทหารเบาบางลงจะสู้โภดุยมิได้ ก็พาทหารหนีจะไปเข้าด่านยังคงกวน

โภดุยเห็นอุยเอียนพ่ายไปแล้ว จึงว่าแก่ทหารหันปวงว่า ครั้งนี้ถึงมาตรวามไม่ได้เกตง แต่ได้เมืองหลิวเซียก็เป็นความชอบมากอยู่ จึงขับทหารให้รับไป ครั้นถึงเชิงกำแพงแลเห็นชงปักไสวอยู่บนเสมอ ก็รอทหารไว้ สุมาอี้รู้ว่า โภดุยยกมา ก็ขึ้นบนหอรวมเยี่ยมหน้าร้องสหายอกออกไปว่า เป็นไอนโภดุยท่านจึงยกมาห้าล้าหลังฉะนี้เล่า

โภดุยเห็นสุมาอี้อยู่บนหอรวมร้องอุกมาก็อ้ายใจ คิดว่าสุมาอี้สามารถดังเทพด้า ที่ไหนความคิดเราจะเสมอตัว โภดุยก็เข้าไปในเมืองคำนับสุมาอี้ ตามประเพณี สุมาอืบบอกว่า บัดนี้เกตงเป็นที่สำคัญนักเราก็ได้แล้ว เห็นชงเบังจะยกหนีเป็นมั่นคง ท่านกับโจจิ่งจะคุณทหารยกไปติดตามจับตัวชงเบังให้จงได้ โภดุยรับคำสุมาอี้คำนับแล้วก็กลับมา

สุมาอี้จึงว่ากับเตียวคันว่า โจจิ่นให้โภดุยยกมาหันนี้ปราบนาจะแม่งเขา ความชอบของเราก็ค้างอยู่ ตัวเราเล่าก็มิได้ตั้งใจที่จะเอาความชอบแต่ผู้เดียว เป็นบุญของเราก็ได้ตลอดโดยสะดวกเอง และบัดนี้โภเสียง อุยเอียน ของเป็นม้าเจึกสี่คนแตกไปนั้น เห็นจะเข้าไปตั้งอยู่ค่านยังเบงกวน ครั้นเราจะยกไปตีบันดี้ เล่าก็เกรงชงเบังจะยกทหารตีประทับหลังเข้าจะเสียที ท่านจงคุณทหารยกไปตั้งสักดอยู่กลางทางที่จะเข้าไปค่ายยังเบงกวน เราจะยกกองทัพไปตีชงเบัง คำบลจำกิก แต่กว่าจะเดินกองทัพไปทางเมืองเสเสียงจึงจะได้ ด้วยเมืองเสเสียง

นั้นของเบังซ่องสุมเสบียงอาหารไว้เป็นอันมากเป็นที่สำคัญอยู่ ถ้าเราได้มีองเสเสียแล้ว ก็จะได้มีองล่าอัน เมืองเทียนชุยด้วยพระเป็นทางร่วมตลอดถึงกันถ้าลงเบงหนามาถึงที่ท่านชุมทหารอยู่ จงยกออกติดเอาเสบียงให้จงได้เตียวคันรับคำก็ค่านับลายกหหารไป สุมอี้จึงแต่งให้ชินต่า ชินหงือยูรักษาเมืองหลิวเซีย จัดแจงกองทัพแล้วก็ยกมา

ฝ่ายคนใช้ซ่องเปงให้อาแبنที่ไปแจ้งแก่ของเบงนั้นมาถึง จึงอาแبنที่ให้แล้วแจ้งเนื้อความที่รู้เห็นทุกประการ ของเบงคลี่แบนท่ออพิเคราะห์ดูแล้วก็อาฝาฝามือติงต้าผางว่า ใจน้ำเจึกจิงไปตั้งค่ายบนเขาฉะนี้ แม้ชาศึกยกมาล้อมไว้ปิดทางน้ำเสีย ทหารทั้งปวงก็จะเกิดจลาจลกันขึ้นเองจะมีเสียการแล้วหรือ ทำทั้งนี้จะแกลงจากหหารเราตายสิ้น เอียวหงจึงว่า ถ้าม้าเจึกจะทำให้เสียการฉะนี้ ข้าพเจ้าจะอาสาไปรักษาเกตงเอง จะเปลี่ยนให้ม้าเจึกกลับมาเสีย

ของเบงจึงว่า ท่านว่านี้ก็ชอบ ถ้ากระนั้นอย่าช้าเลย จงเร่งจัดหหารรับยกไปเด็ด เอียวหงก็รับคำมาจัดแจงหหารยกไป พอม้าใช้เข้ามาแจ้งว่าบัดนี้ เกตงและเมืองหลิวเซียนนี้แตกแล้ว ของเบงรู้ดังนั้นก็กระทึบเท้าร้องให้ว่า การใหญ่ของเรารั้งนี้เสียแล้วจะเสียหหารทั้งปวงสิ้น จึงสั่งกวนหิน เตียวเปาให้คุณหหารนายละสามพันยกไปชุมอยู่ที่ทางน้อยริมเขานอกองสันแล้วกำชับว่า ถ้าเห็นหหารสุมอี้กมาถอยไปก็อย่าให้ออกรบพุ่งเลย แต่ต้ม้าล่อให้ร้องไว้ให้กลัว แม้ว่าหหารสุมอี้กกลับถอยไปก็อย่าให้ติดตาม จงยกหหารรับไปด่านยังคงกวน

ของเบงก็ให้หหารทั้งปวงเตรียมเสบียงอาหารให้พร้อม จึงให้เตียว-เอ็กคุณหหารเป็นกองหน้า สำหรับจะได้ชาระทางให้หหารไปได้โดยสะดวก เกณฑ์เกียงอุย ม้าต้ายสองนายเป็นกองหลัง ให้ตั้งรอบทางป้องกันหหารทั้งปวงซึ่งจะยกไปอย่าให้มีอันตราย จึงแต่งคนให้รับไปบอกรู้ซึ่งรักษาเมืองเทียนชุย เมืองล่าอัน เมืองเสเสีย หั้งสามเมืองให้ทึ้งเมืองเสีย ให้รับยกหนีเข้าไปเมืองชั้นต่ำเด็ด แล้วจึงใช้ให้หหารไปรับมารดาเกียงอุย ซึ่งเข้ามาเกลี้ยกล่อมนั้นเข้าไปเมืองด้วย ของเบงจัดแจงเสร็จแล้วก็คุณหหารท้าพันยกไปเมืองเสเสีย ครั้นถึงจึงเกณฑ์หหารสองพันห้าร้อยไปชนข้าวปลาอาหารทุกตำบล แล้วตัวของเบงนั้นก็คุณหารก็หนีเข้าตั้งอยู่ในเมือง

ขณะนั้นม้าใช้มานอกว่า สุมาอี้ยกทารามาแล้ว ชงเบ้งแจ้งดังนั้นก็ ยกใจ ทหารทั้งปวงก็หน้าซีดไปลิ้นทุกคน ชงเบ้งน้อยตัวแลหารผู้ใหญ่ก็ไม่อ่าย มิรู้ที่จะสู้รับประการได จึงขึ้นไปดูบุนเชิงเทิน เห็นทหารสุมาอี้กมาเป็นอันมาก ดังหนึ่งจะเหยียบเมืองเสีย จึงให้ทหารรือถอนธงที่ปักไว้บนกำแพงนั้นลงเสียลิ้น แล้วให้เปิดประตูเมืองไว้ทั้งสี่ด้าน จัดทหารและชาวบ้านให้กวดทางประตูเมือง เป็นปกติอยู่ประตูลุลย์ลิบคน มีให้สะดุสสะเทือน และก็ขับให้ทหารทั้งปวงเข้า ซุ่มเสียมิให้พูดจากันเป็นปากเสียง จึงว่าเราจะคิดกลอุบายนอันหนึ่งให้สุมาอี้อย ไปจงได้ ถ้าผู้ใดเจรจา กันอ้ออิงไปจะตัดศีรษะเสีย สั่งแล้วชงเบ้งก็แต่งตัวอ่าโถ พาเด็กน้อยสองคนขึ้นไปบนหอรอบ ให้เด็กนั้นถือกระเบื้องหนึ่ง คนหนึ่งถือแร่ ยืนอยู่ทั้งสองข้าง และตั้งกระถางฐานปูนชาไว้ข้างหน้า ก็นั่งติดกระজับปี่เล่นอยู่

ฝ่ายทหารกองหน้าสุมาอี้ยกเข้ามาใกล้เชิงกำแพงเมือง และขึ้นไปดูบุน หอรอบเห็นชงเบ้งนั่งติดกระจับปี่อยู่ก็ครั้มใจ กลับออกไปบอกสุมาอี้ว่า บัดนี้ ข้าพเจ้ายกเข้าถึงเชิงกำแพง เห็นเมืองเงยบอยู่ มีแต่คนประตูลุลย์ลิบคนนั่ง กวดทวยกเยื่อเฉยอยู่ และตัวชงเบ้งนั้นขึ้นนั่งติดกระจับปี่เล่นอยู่บนหอรอบ เห็นประหลาดนัก จะเข้าเมืองนั้นก็เกรงจะถูกกลงเบ้ง จึงกลับมานอกห้าม

สุมาอี้ไดฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วจึงว่า ชงเบ้งนี้จะอาจกระนั้นเจียวหรือ เรอมิเชื่อจะไปดูเอง สุมาอี้ขึ้นมาพาทหารไปประมาณย์ลิบคน ยืนอยู่แท่ใกล้เชิง กำแพงแล้วขึ้นไปเห็นชงเบ้งแต่งตัวอ่าโถ หน้าตาแซมชื่นบานสนายอยู่ ก็คิดว่า กองทัพเรายกมาเป็นการจวนตัวถึงเพียงนี้ ชงเบ้งhamีความสะดุใจไม่ กลับดีด กระจับปี่เล่นเสียอีกเล่า ชะรอยจะแต่งกลไว้ลุงเราเป็นมั่นคง คิดฉนั้นแล้วก็ กริ่งใจกล่าวว่าชงเบংจะซุ่มทหารไว ก็ซักม้าพาทหารกลับไป ความกลัวมิทันจะ จัดแจงทหารก็ให้กองหน้าเป็นกองหลังขับทหารรับถอยอ่อนมา

สุมาเจียวผู้บุตรจึงห้ามว่า เหตุไนนบิดาจึงมากลัวชงเบংดังนี้ ชงเบংนี้ เป็นคนลิ้นทหารสุดความคิดสู้เรามิได้แล้ว ก็ซังตายแห้งใจทำกลเปล่า ๆ ออย

สุมาอี้จึงว่า ตัวเจ้าหนุ่มแก่ความยังมิรู้สันทัดเคยกลงเบং อันชงเบং เป็นคนมีสติปัญญาชำนาญในการสังคมนัก จะทำการสิ่งใดก็แน่อน เคยทำ กลศึกมีชัยมาหลายครั้ง เจ้ามีสติปัญญาแต่เพียงนี้ จะล่วงดูหมิ่นชงเบংเป็น

ผู้ใหญ่แก่ในการศึกนั้นมีบังควร แม้จะเขินทำล่วงเกินไปก็จะต้องด้วยกลของ
ชงเบงพากันตายเสียลิ้น ซึ่งถ้อยคำของเจ้าว่าเราจะเชื่อฟังมิได้ แล้วก็เร่งขับหัวการ
ทั้งปวงให้รับไป

ขงเบ้งเห็นสุมาอี้กหหารกลับไปก็ตามมือหัวเราะ ทหารทั้งปวงจึงถามว่า สุมาอี้กหารมาสินห้ามี่นจะทำร้ายท่าน การจวนตัวอยู่ถึงเพียงนี้ เหตุใดท่านเจ้มิกลัวตนมือหัวเราะเลียอีกเล่า ขงเบ้งจึงว่า ชึ่งเรหัวเราะทั้งนี้พระเห็นสุมาอี้รู้มิเห่าเรา สำคัญว่าเราซุ่มทหารไว้ก็ตกใจกลัวหนนไปเอง อันกลอุบายนี้เรามิทำก็จำทำ ด้วยจนใจจวนตัวอยู่แล้วก็จำเป็น และสุมาอี้กลับไปครั้งนี้เห็นจะไปทางน้อยริมเขานอกองสันเป็นมั่นคง ก็จะพบกองทัพกวนทิน เตียวเปาซึ่งไปชุ่มอยู่ จะต้องด้วยกลของเรางำไรจะไม่เสียทีเปล่า

ທ່ານທັງປວງໄດ້ຝຶ່ງເບີ້ງວ່າກີບຍືນດີ ຈະນັກລົມມາຄຳນັບແລ້ວວ່າ ຄ້າເປັນໃຈຫັກເຈົ້າທັງປວງນີ້ໃຫຍ່ຈະແຂງໃຈຢູ່ໄດ້ ກີບຈະທັງເມືອງເສີຍພາກນັ້ນໄປ ຂັງເບີ້ງຈຶ່ງວ່າ ຄ້າຈະທຳໄຈອ່ອນທັງເມືອງເສີຍເໜືອນທ່ານວ່ານັ້ນ ທ່ານເຮົາສອງພັນທ້າຮ້ອຍສັກທີ່ມີອາຫຼິນທີ່ຮ່ວມມືກີບມີຫຼັກສົນທ້າມີນັ້ນ ເຊິ່ງຈະໄລ່ຈັນເອາດັ່ງໜຸ່ງ ປະເດີຍວ່າ ກີບຈະຈຸງຈະມູກມາໄດ້ສິ້ນ ວ່າແລ້ວກີບຕົມມີອ້າວເຮົາ ທ່ານທັງປວງກີບໄຈ ຂັງເບີ້ງຈຶ່ງວ່າ ບັດນີ້ສຸມາຄືດອຍທັພໄປດ້ວຍກາລຂອງເຮົານັ້ນ ດີຮ້າຍກີບຈະຍົກກລັບມາກໍາຮ້າຍອີກຈະໄວ້ໃຈມີໄດ້ ກີບໃຫ້ກວາດຄຣອນຄຣວອພຍພ້າວເມືອງທັງປວງລາດດອຍທັພມາຍັງເມືອງຢັ້ງຕັ້ງສິ້ນ

ฝ่ายสุมาอี้กมาถึงต่ำบลเขานุกงองลัน ได้ยินเสียงทหารกวนหิน เดียว เปาซึ่งตั้งชื่อมอยู่บนเขานั้นให้ร้องเสียงสนั่นลงมาก็ตกใจ จึงว่าแก่สุมาสูญ สุมาเจียว ผู้บุตรว่า แม้เรามีรับหนึ่มาก็จะต้องกลของชงเบ็งจริง ว่ายังมิทันชาดคำก็แลไป เห็นกองทัพยกลงมาจากเนินเขา มีชงดำเน้แม่ทัพจารึกอักษรปรากรากฐานชื่อว่าเดียวเปา ทหารใหญ่ ทหารทั้งปวงตกใจกลัวทึ้งศัสราชเสีย วิงหนีรันถอยหลังมาถึง ปากทางจะออกทางใหญ่ เห็นกองทัพยกสกัดลงมาอีกกองหนึ่ง มีชงแตงจารึก ชื่อว่ากวนหินนายทหาร แล้วได้ยินเสียงโหสันน์อยู่ในป่านั้นบ้าง

สุมาอีสานคิดถึงเมืองท่ากลลูกบายชุมทหารไว้ก็ตกลใจ ทหารทั้งปวงกลัวทึ้งเสียงอาหารเครื่องศัสราชเสียเป็นอันมาก แต่ก็ตื่นกันเป็นลมร่าน

กวนหิน เติร์ยาเปาสองนายก็มีได้แล้วติดตามไปตามชงเบี้ยงสั่ง เก็บได้เสบียงอาหาร เครื่องคั้สตราวุธทั้งปวงแล้วก็รับลาดทัพถอยมา

ฝ่ายโจโฉจันทรุ้ว่ากองทัพของชงเบี้ยงเลิกไป ก็รับยกทหารตามมาถึงปากทางซึ่งเกียงอุย ม้าต้ายตั้งสักดอยู่ ก็เข้าวนพุ่งกันเป็นสามารถ เกียงอุย ม้าต้าย ฆ่าพนทหารโจโฉจันล้มตายเป็นอันมาก โจโฉเสียที่สูมีได้ก็ถอยทัพกลับหลังไป เกียงอุย ม้าต้ายได้ชัยชนะแล้วก็ยกทหารกลับมาเมืองชั้นตั่ง

ฝ่ายจุล่วง เตงจี้ซึ่งยกมาตั้งอยู่ตำบลลิกกิกนั้น แจ้งว่าชงเบี้ยงเลิกทัพมาจาก เขานบุกของลันแล้ว ก็ปรึกษากันกับ Deng จีว่า บัดนี้กองทัพตำบลเขานบุกของลันก็เลิกไป แล้ว เห็นว่าสูมาอี้จะยกติดตามมามั่นคง ท่านเจงจารีกงลงอักษรเป็นชื่อเรา ถ้าเห็นสูมาอี้ตามมาจะคุมทหารรับหนี้ไปทางใหญ่ ด้วยเรามาจะคุมทหารชุมเดินตาม ราวด้วย ทหารสูมาอี้เห็นน้อยตัวก็จะไม่กระชั้นไป เราจะนาบทางออกตีกระทบ หลัง ท่านจงกลับหน้าลงมารับต้านไว้ ทหารสูมาอี้ก็จะแตกไป ครั้นปรึกษากัน แล้วก็ยกทหารออกเดินตามกำหนดกัน

ฝ่ายโภดุยยกมาตามคำสูมาอี้ครั้งนั้น ก็กำชับเชาหยูว่าตัวท่านคุมทหาร เป็นกองหน้าไปบัดนี้ จงดูอัชณาสัยอย่างประมาทแก่ช้าศึก ถ้าเห็นทหารจุล่วงหนี แล้วจะอย่างได้กระชั้นไล่ชี้นไป รอรังทหารดูห่วงทีก่อน ด้วยจุล่วงนั้นเป็นคนเจ้า ความคิด มักแต่งกลล่อหลวงช้าศึกให้เสียที และก็มีผู้มีเชื้อเชิญนัก ให้เร่ง ถอยเสีย

เชาหยูจึงว่า ท่านอย่าประมาทเลย ทำไม่กับผู้มีจุล่วง ช้าพเจ้ามีได้กลัว ขอให้ท่านยกทหารหนุนไปให้ทันทีเด็ด ถ้าพบจุล่วงแล้วช้าพเจ้าจะจับเอาตัวให้ได้ เชาหยูก็ยกทหารสามพันรีบมาถึงตำบลลิกกิก เห็นทัพเตงจีเดินรีบหนี้ไปตามทาง ใหญ่มีช่องสำคัญชื่อจุล่วง ก็คิดว่ากองทัพจุล่วงจริง จึงขับทหารตามกระชั้นไป ทางประมาณสามลิบลัน

จุล่วงเห็นเชาหยูได้ล่วงชี้นไป ก็ให้ทหารจุดประทัดให้ร้องออกมาก้างหลัง ร้องว่า กฎชื่อจุล่วงรู้จักหรือไม่ เชาหยูเหลียวหลังมาเห็นจุล่วงก็ตกใจ รักม้าจะกลับ หน้าอกมาสู้กำลังชวางตัวอยู่ จุล่วงก็แหงด้วยหวน เชาหยูปัดมิทันถูกสีช้างตก ม้าตาย ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็แตกหนี้เข้าป่าลิน จุล่วงก็ขับทหารรีบตามเดงจีมา

แลชนะเมื่อจูลงรบกับเชาทูนัน ได้ยินเสียงให้ออกเกริกอยู่ข้างหน้า โกรธยกใช้ให้นั่งเจঁคุมหาารีบยกชื่นไปดู จูลงเห็นทหารยกตามมา ก็รออยู่แต่ ผู้เดียว จนเต่งจี้ยกหหารไปใกลทางประมาณสามร้อย步 นั่นเจঁแลไปจำสำคัญ ได้ว่าจูลงก็กลัวมิอาจจะตามไป จึงให้หยุดหารอยู่ จูลงคงอยอยู่จนเวลาเย็นแล้ว ไม่เห็นหหารตามมาก็ขับม้าเดินไปเป็นปกติ

ครั้นโกรธยกมาทันนั่นเจঁ นั่นเจঁจึงบอกว่า ข้าพเจ้ามาพบจูลง ครั้นจะขับหหารติดตามวนพุงไปก็เกรงอยู่ ด้วยจูลงนั้นมีฝีมือกล้าแข็งนัก จึง รอทำท่านอยู่ โกรธยกแจ้งดังนั้นก็มิพังให้นั่นเจঁขับหหารรับตามไป นั่นเจঁก็คุณ หหารร้อยหนึ่งติดตามมาถึงทางซอกเขา ได้ยินเสียงจูลงร้องปวดชื่น แล้ว ขับหหารทะลวงออกมา หหารทั้งปวงเห็นก็ตกใจ พากันวิ่งหนีบูกเข้าไปในป่า บันนั่นเจঁก็แข็งใจซักม้าเข้าไปต่อสู้จูลง จูลงยิงด้วยเกาทันท์ถูกหมากบันนั่นเจঁ พลัดตกจากศีรษะก์สะดุกกลัวตกลงจากม้า จูลงก็ขับม้าสะอึกเข้าไปเอปลาย ทวนจ่อหัวอกไว้แล้วจึงว่า แม้จะฝ่ามีงเสียบดันก็เหมือนฝ่าสตรีหากต้องการไม่ ถู ปล่อยเสียให้หานชีวิต แล้วมีงเร่งกลับไปบอกให้นายมีงรับยกมาสู้กับกูเดิดกูจะ คอยทำอยู่ บันนั่นเจঁมีความยินดี ก็ขึ้นมากลับไปบอกแก่โกรธยกทุกประการ โกรธยก แจ้งดังนั้นก็กลัวมิได้ยกหารตามไป จูลงก็ขับม้าตามเดงจี้ป่องกันหารทั้งปวง มิได้มีอันตรายสิ่งใดจนถึงเมืองชั้นต่ำ ฝ่ายโจจิ่นกับโกรธยกพากันยกกลับมาจะตี เอาเมืองเทียนชุยกับเมืองลำอัน เมืองชั้นต่ำ

ขณะนั้นสุมาอี้ยกหารมาถึงกลางทาง แจ้งกิตติคัพท์ว่าชงเบี้ยงยกหาร เลิกไปจากเมืองเสเสียแล้ว ก็ให้กลับพลหารคืนมาเข้าเมืองเสเสีย จึงให้สืบ ถ้ามานานช้าเมืองทั้งปวงว่า ชงเบี้ยงมาตั้งอยู่ในเมืองเสเสียนี้มีหารอยู่ สักเท่าไได ทุนงชาญทั้งนั้นจึงบอกว่า เมืองเบี้ยงยกหารมาตั้งอยู่นั้นมีหาร สองพันห้าร้อยแต่ล้วนพลเรือน หหารที่มีฝีมือนั้นก็หายไม่

อนึ่งกวนหิน เติยุเปาซึ่งไปตั้งอยู่ตำบลเขานูกองสันนั้นแล้ว ก็มีหาร นายละสามพันทำกลวิ่งลับสนเปลี่ยนกันไปหัวเข้าห้ายเข้า จะได้มีหารอื่นซุ่ม ซ่อนอยู่นอกนั้นอีกห้ามิได้ สุมาอี้แจ้งดังนั้นก็เอามือบนอกเข้าว่า เรายังรู้เท่า ความคิดของเบี้ยงเลย ครั้นสุมาอี้พักหารอยู่เมืองเสเสียจัดแจงบ้านเมืองเป็น

ประดิษฐ์แล้วก็ยกทบทรัพกลับไปเมืองเตียงยัง จึงทูลพระเจ้าโดยอยตามสั่งได้ทำการรบพุ่งนั่นทุกประการ

พระเจ้าโดยอยได้แจ้งดังนั้นก็มีความยินดีจึงตรัสว่า ซึ่งท่านยกทบทรัพไปกำจัดศัตรูกับลับคืนเอาหัวเมืองได้ครั้งนี้ ก็เป็นความชอบของท่านใหญ่หลวงนัก สุมาอี้จึงกราบทูลว่า ซึ่งข้าพเจ้ายกไปทำการกำจัดข้าศึกครั้งนี้ ก็ยังมีราบคานที่เดียว ด้วยททหารชงเบี้ยนนั้นแต่ก่อนก็กลับเข้าไปพักอยู่ในเมืองยังตั้งนั้น ได้มาก เทืนชงเบี้ยจะซ่องสุมผู้คนกลับมาทำการอีก ข้าพเจ้าจะขอยกกองทัพใหญ่ไปตีเมืองยังตั้งเสีย ถ้าได้เมืองยังตั้งแล้ว เห็นว่าในขอบขัณฑ์สีมานี้จะมีความสุขลืบไป

พระเจ้าโดยอยก็เห็นด้วยมีพระทัยยินดี จึงให้เกณฑ์ทบทรัพทั้งปวงทุกหัวเมืองให้แก่สุมาอี้สันเชิง ขณะนั้นชุนจูเป็นขุนนางผู้ใหญ่ จึงเข้ามาทูลห้ามพระเจ้าโดยอยว่า ครั้งพระอัยกาของพระองค์เมื่อยังเป็นมหาอุปราชอยู่ ยกพลทหารไปตีเอาเมืองยังตั้งนั้น ได้ออกพระโอชรัสรัสไว้ว่า เมืองยังตั้งคับขันนัก ประดุจหนึ่งตั้งอยู่ในปากเหว หากบุญของเรารံงได้สำเร็จ เม้าวนานาไม่ก็จะพาททหารทั้งปวงตายเสียเหมือนหนึ่งตกลงในเหว พระองค์ก็มีสติปัญญาช้านานุในการลงครามยังออกโอชรัสรัสเพียงนี้

อนึ่งข้าพเจ้ามาเห็นว่าต่ำบลจำกันนั้นเล่าก็เป็นเมืองแಡนต่อແດນ มีจังหวัดโดยรอบคอบทางถึงห้าพันเส้น แต่ล้วนซอกหัวยชารเข้าป่าดงราชชั้วหนทางที่จะยกพลทหารเดินชนวนหัวพไปนั้นก็ยกชั้ดสน ซึ่งจะยกไปเห็นจะได้ความลำบาก ขอให้หั่นดกกองทัพไว้ก่อน จงกะเกณฑ์ทบทรัพซึ่งมีฝีมือเป็นผู้ใหญ่ คุณทหารไปตั้งรักษាក่านทางให้มั่นคงจนทุกต่ำบล อย่าให้ศัตรุล่วงเข้ามาได้ พักศึกอยู่ปลูกเลี้ยงบำรุงทหารทั้งปวงให้มีกำลังแก่ล้วกกล้าขึ้นไว้ อยดูห่วงที่เมืองเสฉวนกับเมืองกังตั้ง ด้วยเป็นอริกันอยู่ เห็นว่าเมืองสองเมืองนี้จะเกิดจลาจลกันขึ้นเองเป็นมั่นคง ฝ่ายเราเห็นได้ที่แล้วจึงยกทบทรัพเดินสถาบันเข้าไปอาเมืองเสฉวน ก็จะได้เปรียบดีกว่ารับยกไปบัดนี้อีก

พระเจ้าโดยอยจึงถามสุมาอี้ว่า ชุนจูว่าดังนี้ท่านจะเห็นประการใด สุมาอี้จึงว่าชุนจูว่าดังนี้ก็ชอบอยู่ พระเจ้าโดยอยก็ให้สุมาอี้กะเกณฑ์ทบทรัพ ยกไป

อยู่รักษาด้านทางทุกตัวบล แล้วให้โกรธย เตียวคันสองนายคุณทหารอยู่รักษาเมืองเดียงหัน จัดแจงบ้านเมืองสำเร็จแล้ว สูมาอี้กีเชญเสด็จพระเจ้าใจอย ยกไปอยู่เมืองลากเอี่ยมเป็นเมืองหลวง

ฝ่ายของเบ้่งครั้นย กามถึงเมืองชันต่งแล้ว จึงตรวจตรา นายทหารทั้งปวง มิได้เห็นจูล่ำกับแตงจีก์ทุกชิ่งมีความวิตกนัก พอททหารเข้ามานอกว่าจูล่ำกับ เตงจี่ คุณทหารยกมาซ้างหลัง ผู้ใดมิได้เป็นอันตรายแต่ ม้าตัวหนึ่งก็มิได้ตาย ชงเม้งได้ฟังก็ดีใจพากหารทั้งปวงอกมารับจูล่ำ เตงจี่ถึงประทุมเมือง จูล่ำเห็น ตั้งนั้นก็ตกใจโจนลงจากม้าวิ่งไปคุกเข่าลงคำนับแล้วว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นทหารล่า หัวเสียที่ข้าคือกาม เหตุไฉนมหาอุปราชจึงอกมารับ

ชงเบ้่งเห็นจูล่ำคำนับก็มีความยินดี จึงเอามือหั้งสองเข้าประคงตัว จูล่ำแล้วก็ว่า ครั้งนี้ข้าพเจ้าผิดมิได้พินิจว่าคนดีแล้ว ใช้ไปจิงทำให้เสียการ ท่านทั้งหลายจึงได้ความลำบากทั้งนี้ก็เพราะเราผู้เดียว เสียทแกแล้วทหารทุก หมวดทุกกองเป็นอันมาก แต่ท่านผู้เดียวทำประการได้จึงมิได้มีอันตราย เตงจี่ จึงบอกความให้ชงเบ้่งฟังทุกประการ ชงเบ้่งได้แจ้งก์สรรเสริญว่า จูล่ำนี้เป็น ทหารเอกหาผู้เสมอไม่ได้ แล้วก็พา กันเข้ามา เอาทองลินชั่งมาญูนบ่าเห็นแก่จูล่ำ กับเพรดีที่มีน้ําพับให้แยกทหารทั้งปวง

จูล่ำคำนับแล้วก็มิได้รับสิ่งของทั้งปวง ว่าตัวข้าพเจ้าเป็นคนหัวแพก เสียการมา ก็หาความชอบสิ่งใดมิได้ ชื่งข้าพเจ้าจะรับเอาสิ่งของทั้งนี้มิบังควร ขอมหาอุปราชให้อาคินเข้าไว้ในห้องพระคลังเดิด ถ้าถึงกำหนดเบี้ยหวัดแล้ว จงเอาระบบทหารทั้งปวง ชงเบ้่งจึงคิดว่า พระเจ้าเล่าป่าว่าว่า จูล่ำนี้เป็นคนซื่อ ก์จริงทุกประการ แต่วันนั้นไปชงเบ้่งก็มีความควระจูล่ำเป็นอันมาก ขณะ นั้นพอคนเข้ามานอกว่า บัดนี้ม้าเจก องเปง อุยเอียน โ哥เสียงมาถึงแล้ว

ชงเบ้่งให้อองเปงเข้ามาแล้วถามว่า ตัวท่านเป็นผู้ใหญ่ เราไว้ใจให้ไป รักษาด้านล่างเกะเตงด้วยม้าเจกได้กำชับว่ากล่าวไป เหตุไฉนมิได้ห้ามปรม ละ ให้ม้าเจกขึ้นไปตั้งค่ายอยู่บนเขาให้เสียการทั้งนี้ องเปงคำนับแล้วจึงบอกว่า ชื่ง มหาอุปราชกำชับแก่ข้าพเจ้าไปนั้นจะได้ลั่นเสียงหามิได้ เมื่อไปถึงด้านล กะเตงนั้นข้าพเจ้าได้หัดทานเป็นหอยครั้ง ม้าเจกชี้่งโกรธมิฟังข้าพเจ้าจึงเสีย

รูปที่ ๑๙๖ ท่านานาศิริจะม้าเจกมาให้ชงเบ็งดู

รูปที่ ๑๙๗ จีวะลงตัดผุดลงให้เจอิวเชือ

การไป แล้วองเปงกีแจ้งเนื้อความให้ฟังสิ้นทุกประการ

ขงเบ้งแจ้งแล้วกีขับองเปงออกไปเลีย จึงให้หาแมเจ็ก ม้าเจ็กรู้ว่าโทษ ตัวผิดใหญ่หลวงจึงมัดตัวเองเข้ามาหน้าชูนนางทั้งปวง ขงเบ้งจึงถามว่า ตัวท่าน มีสติปัญญาได้เรียนรู้ในกลสังคมามาแต่น้อยจนใหญ่ และขันอาสาไปครั้งนี้เรา กีได้กำชับเป็นการดีขันว่า ต่ำบลเกะเด่งนันเป็นที่สำคัญอยู่ หานอวดรู้ทำหันท์บัน ให้แก่เรา บันนีกีไม่เหมือนหันท์บันทำให้เสียการหันนีโทษหันกีใหญ่หลวง ครั้น จะมีเอ่าโทษตามพระอัยการคีกันนั้น สิบไปเบื้องหน้าทหารหั้งปวงก็จะดูเบาแก่ ราชการ แม้ท่านตายเสียผู้เดียวก็จะเป็นกูหมายอย่างธรรมเนียมไป ราชการกี จะไม่แปรปรวนพันเพื่อนเสีย หานอย่าน้อยใจเราเลย อันบุตรภรรยาอยู่ ภายหลัง เราจะช่วยทำนุบำรุงเลี้ยงไปดังตัวท่านยังอยู่ เกิดมาเป็นชาติทหารแล้ว อย่าได้อลาลัยแก่ชีวิตเลย จงสู้ตายตามโทษานุโทษนันเดิด แล้วกีสั่งให้อาเม้าเจ็ก ไปฝ่าเสีย ม้าเจ็กกีร้องให้อ้อนวอนขอโทษต่าง ๆ

ขงเบ้งเห็นม้าเจ็กร้องให้อ้อนวอนก็กลั้นน้ำตาไม่ได้ ร้องให้แล้วจึงว่า ตัวท่านกับเรารักกันอยู่เหมือนพี่กับน้อง ซึ่งเราทำหันนีกีตามกูหมายอย่าง ธรรมเนียม ใช้จะมีใจซึ้งชั่งท่านหามีได้ อันบุตรภรรยาของหันนีเราจะเลี้ยงไว้

พอว่าสิ้นคำลงทหารกีคุณอาเม้าเจ็กออกไป ขณะเมื่อทหารจะลงดาบ นันเพอเจียอ้วนมาแต่เมืองเสฉวนจึงห้ามให้ดีไว้ กีเข้าไปว่าแก่ขงเบ้งว่า ซึ่ง ม้าเจ็กกระทำให้เสียการครั้งนี้โทษถึงตายอยู่แล้ว แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าบ้านเมืองยัง มีราบคาน แลมหาอุปราชจะมาจากทางออกเสียฉันนี้หาเสียดายไม่หรือ ขงเบং จึงว่าเราทำหันนีใช้จะมีความชึ้นโกรธกีหามีได้ แม้จะละโทษม้าเจ็กเสียทหาร หั้งปวงก็จะอาเยี่ยงอย่าง พอว่ายังมีขาดคำทหารกีอาศีรณะม้าเจ็กเข้ามาให้แก่ ขงเบং ขงเบংเห็นศีรณะม้าเจ็กกีรักถึงคำเล่าป่าวีไว้แต่ก่อนกีร้องให้

เจียວอ้วนจึงถามว่า ม้าเจ็กทำผิดทำนสั่งให้อาไปประหารชีวิตเสีย แล้วเหตุใดจึงร้องให้เล่า ขงเบংจึงว่า ซึ่งเราร้องให้หันนีใช้จะอลาลัยด้วยรักม้าเจ็ก หามีได้ เรายอดถึงคำพะเจ้าเล่าป่าวีเมื่อมาพักอยู่เมืองเปกเต้นนั้น จะใกล้ตายได้ว่าไว แก่เราว่า ม้าเจกนั้นปากรู้มากกว่าใจ ซึ่งจะใช้การใหญ่ไปภัยหน้ามีได้ เรายอมไป มีได้คิด ครั้นเห็นศีรณะม้าเจึกกระลึกได้จึงร้องให้

ของเบี้งบอกดังนั้นแล้วก็ให้ทหารเอาศีรษะไปเที่ยวตระเวนรอบเมือง จึงให้แต่งการศพตามประเพณีแล้ว ก็ให้เงินทองแก่บุตรภรรยาแม้เจ้าเป็นอันมาก ยิ่งกว่าตัวแม้เจ้ายังมีชีวิตอยู่ ครั้นแล้วก็แต่งเป็นเรื่องราวให้เจียวอ้วนไปทูลพระเจ้าเล่าเสียนเป็นใจความว่า ข้าพเจ้ายกทหารไปทำการรบพุ่งด้วยสูมาอีครั้งนี้ เบากะการรู้มีถึงความเสียที่แก่ข้าศึก ให้ทหารเสียในการสังหารเป็นอันมาก โทษข้าพเจ้าใหญ่หลวงนัก แลบดันข้าพเจ้าจะขอถอดตัวออกจากที่ตามโทษานุโทษ

ครั้นพระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้น จึงตรัสแก่ขุนนางทั้งปวงว่า อันการสังหารนี้ก็เป็นประเพณีแพ้และชนะมาแต่ก่อน ซึ่งมหาอุปราชเสียที่แก่ข้าศึกนั้นจะถอดเสียจากที่ฐานานักก็มีบังควร เหตุไนนมหาอุปราชจึงมาเจราดังนี้

บัญชีเป็นขุนนางผู้ใหญ่จึงทูลว่า อันกูหมายอย่างธรรมเนียมสำหรับแผ่นดินมาแต่ก่อนนั้นข้าพเจ้าแจ้งอยู่ว่า นายทัพนายกองทั้งปวงซึ่งพระเจ้าหมื่นปีตรัสใช้ให้ถือพลไปทำการสังหาร ก็ย่อมถือกูหมายเป็นบรรทัด และซึ่งของเบี้งเป็นมหาอุปราชเสียที่แก่ข้าศึกมาทั้งนี้ ก็ต้องด้วยกูหมายอย่างธรรมเนียมอยู่แล้ว ครั้นพระองค์จะยกโทษเสียนมิทำตามชนบทธรรมเนียมบัดนี้ ประเพณีแผ่นดินก็จะพ้นเพื่อนไป ขอให้กระทำตามเรื่องรวมมหาอุปราชเดิม

พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังก็เห็นชอบ จึงให้มีตราไปถอดของเบี้งออกจากที่มหาอุปราช ต่าสักดึงมาสามสถาน ให้เป็นแต่ที่อ้วงจุ่น ได้บังคับบัญชาทหารทั้งปวงเหมือนกันกับมหาอุปราช แล้วก็ให้บัญชีถือไป ครั้นบัญชีมาถึงเมืองชั้นตั่ง เข้าไปคำนับของเบี้งแล้วจึงเอาตราสั่งให้ แล้วคิดกลัวของเบี้งจะได้ความอับยศจึงว่า แต่แรกมหาอุปราชยกทหารไปตีหัวเมืองได้สิบตำบลนั้น พระเจ้าเล่าเสียนแลเห็นดีอาณาประชาราษฎร์มีความยินดีสรรเสริญปัญญา ความคิดทำหันหัวเมือง

ของเบี้งได้ยินบัญชีว่าดังนั้นก็โทรศหน้าตึงชืน จึงว่าแต่แรกเราได้หัวเมืองก็จริง ครั้นมาภายหลังก็กลับเสียมิได้เป็นสิทธิ์แก่ตัวก็รู้อยู่ด้วยกัน ท่านมาเจราจะนี้เยาะเรารหรือ บัญชีเห็นของเบี้งโทรศก็แก่ลังทำเฉยทำเป็นไม่รู้จัง ใกล้ๆ พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งไปว่ามหาอุปราชได้เกียงอุยทหารพระเจ้าโดยอยมา

ไว้ก็ยินดีนักหนา ซงเบ็งจึงว่าเราไปทำการครั้งนี้ ก็เสียทგแล้วทหารเป็นอันมาก เลี่ยเปรียบข้าคือถังร้อยเท่า แลได้ทหารมาแต่ผู้เดียวจะเก็บหุนสิ่งใด ใช่ว่าเข้า จะเปลืองทหารลงก์หามี ท่านจะว่าให้เรอาปยศหรือ

บิชุยจึงถามต่อไปว่า บัดนี้มหาอุปราชซ่องสุมทหารไว้ได้อึกสามสิน สลับหมื่นนี้ยังจะคิดทำการแก้มืออิกหรือประการใด ซงเบ็งจึงว่า ครั้งก่อน เรายกทหารไปทำการแก่ข้าคือที่ต่ำบลิกก์กันเป็นอันมาก ทุกวันนี้เหมือน เป็นฝอยในอกข้าใจนัก ก็คิดจะไปทำการแก้แค้นให้ได้ ท่านอุตส่าห์ทำการ ด้วยเราเดิม บิชุยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีด้วย คำนับแล้วก็ลากลับไปเมือง เสนวน ฝ่ายซงเบ็งก์ซ่องสุมทหารแล้วทั้งปวงซ้อมหัดการตามกระบวนการ สุกรรม และระเตรียมพรรภพร้อมไว้ทุกประการ

ขณะนั้นกิตติศัพท์แจ้งไปถึงเมืองลกเอียง พระเจ้าโจทยอยจึงให้หาสุมาอี้ เข้ามาปรึกษาว่า จะยกไปตีเมืองเสนวน สุมาอี้จึงว่า อันเทศกาลนี้ก็เป็นฤดู คิมหันต์ร้อนนัก ซึ่งกองทัพเมืองเสนวนแลเมืองชันต่งจะยกมาทำอันตรายนั้นก็ เห็นยังจะมาไม่ได้ ฝ่ายเราจะยกไปตีเมืองเสนวนแลเมืองชันต่งเล่าก็มีส่วนด้วย ซงเบ็งรู้ตัวก็จะยกทหารมาตั้งสลักทางเสีย

พระเจ้าโจทยอยจึงว่า ซึ่งท่านจะรอกองทัพมิยกไปนั้นก็ชอบอยู่ เมื่อว่า ข้าคือจะมาทำอันตรายแก่เรา ก่อนท่านจะคิดประการใด สุมาอี้จึงว่าอย่าบำรุง กเลย ข้าพเจ้าแจ้งอยู่ลิ้นแล้ว แม้ว่าซงเบ็งจะกล้ายกมาทำอันตรายแก่เราครั้นนี้ ก็ เห็นจะไม่มากทางกิสาน จะยกทหารลัดทางตันฉองเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าจะแต่ง ทหารให้ออกไปตั้งค่ายก่อกำแพงปิดปากทางไว้ มีให้ล่วงเข้ามาถึงเมืองได้ พระเจ้าโจทยอยก็มีความยินดี จึงถามว่าท่านจะแต่งให้ทหารผู้ใดออกไป

สุมาอี้จึงบอกว่า เยกเจียวซึ่งเป็นที่จบป้างกุ่นเจ้าเมืองโนไสเนี้ยกำลัง ตัวสูงได้หกศอกเศษ แล้วประกอบด้วยปัญญาความคิดมาก เห็นจะต่อสู้กับ ซงเบ็งนั้นได้ ข้าพเจ้าจะแต่งให้ออกไปตั้งขัดทัพอยู่ พระเจ้าโจทยอยก็เห็นด้วย จึงให้คนถือหันธงสือไปถึงเยกเจียว ณ เมืองโนไส ให้ยกทหารมาตั้งขัดทัพอยู่ ต่ำบลตันฉองตามคำสุมาอี้ทุกประการ

ตอนที่ ๗๔

ขณะนั้นมีทหารถือหันสือมาแจ้งแต่เมืองอุบลราชธานีว่า บัดนี้จิวหองเจ้าเมืองกวนหยงยกເອມมาจากอกแก๊โจชิวแล้ว พระเจ้าโจຍอยจึงเอาหันสือนั้นเลิกผูกอกอกอ่านดูเป็นใจความเจ็ดข้อ ว่าให้ยกทหารไปตีເອມเมืองกังตั่ง จึงปรึกษาด้วยสุมาอี้ สุมาอี้จึงทูลว่า ซึ่งว่ามาในหันสือทั้งนี้ชอบนัก ถ้าการนั้นข้าพเจ้าจะขอยกไปช่วยโจชิวทำการกำจัดข้าศึกเสีย ตีເອມเมืองกังตั่งให้จงได้

กาคุยชุนนางผู้ใหญ่จึงว่า ซึ่งท่านจะให้สุมาอี้ยกกองทัพไปนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย อันชาเมืองกังตั่งนั้นเป็นคนหาความสัตย์มิได้ พุดจาเหละแหล่ลอมแรมนักไม่มีความจริง จิวหองนี้เป็นชาเมืองกังตั่งแล้วก็มีปัญญาความคิดมาก ซึ่งจะมาอ่อนน้อมโดยสุจริตนั้นผิดอยู่ เทืนจะคิดเป็นกลอุบายล่อลงให้หลงยกไปตีເອມเมืองกังตั่ง แล้วภายหลังจะย้อนทำร้าย เราจะเชื่อฟังมิได้

สุมาอี้จึงว่าท่านว่านี้มิชอบ จิวหองหรือจะอาจลงเรา การครั้งนี้มิทำก็จ้ำทำ พระเจ้าโจຍอยจึงว่า ถ้าฉะนั้นท่านจะทำการกุญไปทำการด้วยเด็ด สุมาอี้ก็คำนับลาพระเจ้าโจຍอยจัดแจงพลทหารพร้อมแล้ว ก็ยกไปบรรจบกองทัพ ณ เมืองอุบลราชธานี ครั้นได้ฤกษ์แล้วโจชิวยกแยกไปเมืองอัวนเซียงกองหนึ่ง ให้กาคุยกับหมันหอง เยาจิดคุมหาหารกองหนึ่งยกไปทางเมืองหยงเซีย สุมาอี้เป็นกองใหญ่ยกไปทางกังเหลง กำหนดไปพร้อมกัน ณ เมืองกังตั่ง

ฝ่ายชุนกวนรู้ว่ากองทัพสุมาอี้ โจชิวยกมา จึงปรึกษาแก่ชุนนางทั้งปวงว่า จิวหองแต่งกลอุนายทำไปบนบนเข้าด้วยโจชิว ลงให้ยกทหารมาเป็นสามทางจะไกลั่งเมืองเราแล้ว ซึ่งจะเอาซัยชนะแก่ข้าศึกบัดนี้ท่านทั้งหลายจะคิดประการใด

โภหงส์จึงว่า อันการทั้งนี้ก็ใหญ่หลวงอยู่ ขอให้ลากชุนเป็นแม่กอง ๑. ใหญ่คุมหาหารยกออกไปทำการจึงจะได้ ชุนกวนก็เห็นด้วยจึงตั้งลากชุนเป็นญก็ก ๒. ทั้งกุน แปลเป็นภาษาไทยว่าเจ้าพระยาชูเมือง ให้เป็นแม่กอง ราชการทั้งปวง

สิทธ์ขาดทั่วทั้งขอบขัณฑ์สีมาสันขององค์พระเจ้าชุนกวน

ลกชุนค่านับรับที่แล้ว จึงขอจุหวน จวนจ่องเป็นปลัดซ้ายขวา ชุนกวน ก็จันญูนาตให้ จึงตั้งจุหวนเป็นฝ่ายขวา จวนจ่องเป็นฝ่ายซ้าย ลกชุนก์เกณฑ์ ทหารทั้งปวงในแปดสิบแปดหัวเมือง ได้ทหารเจ็ดสิบห้าหมื่นพร้อมด้วยเครื่อง ศัสตราภูจะยกไปเป็นสามกอง

จุหวนจึงว่า ชั่งโจชิวหลงด้วยกลของจิวหองยกกองหัพล่วงเข้ามาทั้งนี้ เป็นคนหาปัญญาไม่ได้ และเรายกไปต่อด้วยโจชิวทั้งนี้เห็นจะได้ชัยชนะถ่าย เดียว แม้โจชิวแตกแล้วข้าพเจ้าเห็นว่าจะหนีไปทางเที่ยบเส็บแลกุยกีสองทางนี้ เป็นมั่นคง อนึ่งทางสองต่ำบลนี้เป็นชอกเขาคับแคนนัก ข้าพเจ้ากับจวนจ่องจะ ขอยกทหารไปตัดไม้ทับทางชนคลาดมเสียก่อน ก็จะจับตัวโจชิวได้โดยง่าย ถ้า ได้ตัวโจชิวแล้วเราจะรับยกเข้าไปตีอาเมืองชิวฉุนอันเป็นเมืองสำคัญนั้นให้ ได้ แม้ได้มีอาเมืองชิวฉุนสมคบะเนแล้ว ก็จะเดินสายเข้าไปอาเมืองญูトイ เมือง ลกเอียงได้โดยสะดวก

ลกชุนจึงว่า ชั่งท่านว่านี้มีชอบ อุบายนของเราวันหนึ่งข้าพเจ้าคิดไว้ เสร็จอยู่แล้ว ท่านอย่าวิตกเลย จึงให้จุกัดกินคุழหารอยู่รักษาเมืองกังเหลง ค่อยรับหัพสุมาอี้ แล้วก์ตรษตรียมทหารพร้อมไว้ค่อยฤกษ์อยู่

ฝ่ายจิวหองครั้นรู้ว่าโจชิยามาถึงเมืองแล้ว ก็ออกมารับตามประเพณี โจชิวจึงว่าท่านมีหนังสือมาถึงเราแจ้งเนื้อความเจัดข้อนั้น เราเกิดอาเนื้อความ กราบทูลแก่พระเจ้าโดยอย พระเจ้าโดยอยก็มีความยินดีเชือท่าน จึงให้เรา ยกทหารมาเป็นสามทาง และบัดนี้เราก็คิดกินใจอยู่หน่อยหนึ่ง ด้วยปากคำผู้คน ทั้งปวงพูดกันว่า ท่านมีสติปัญญา gob ด้วยกลอุบายนมาก เกลือกจะล่อลงเราก็ เสียการเมื่อปลายมือ แล้วประการหนึ่งก็คิดว่าชั่งท่านจะลงเราก็คงจะไม่เป็น แต่ว่ายังคิดสองใจสามใจอยู่

จิวหองได้ฟังดังนั้นก็ทำร้องไห้ ชักເօกระบือกจะเชือดคอตายเสีย โจชิวตกใจจวยชิงເօกระบไว้แล้วท่านว่า ท่านจะฆ่าตัวเสียไyi จิวหองจึงว่า อัน เนื้อความเจัดข้อชั่งข้าพเจ้าแจ้งไปแก่ท่านนั้นเป็นความจริง แลผู้ซึ่งมาเจรจาว่า ข้าพเจ้าคิดจะล่อลงท่านนั้น ชະรอยจะเป็นกลอุบายนเมืองกังตั่งแกลังให้ปรากฏ

มา ประณามว่าให้ทำเช่นใจช้าพเจ้า ช้าพเจ้าน้อยใจว่า ตัวนี้ถ้าเป็นพากเพง จะผ่านออกให้ทำหนึ่งแล้วจริง ว่าแล้วก็ทำจะเอกสารบีเชือดคอเสียอีก

โจชิวเห็นดังนั้นก็ซิงเอกสารบีไว้เข้ากอดเอาตัวแล้วว่า ช้าพเจ้าว่าสัพยอก ลงใจทำนเล่นเท่านี้หรือจะมาตัวเสียเล่า ขอชมาทำนเดิด อย่างถือโทษเลย จิวมองจึงว่า ช้าพเจ้าสัตย์ชื่อต่อห่านจริง ๆ ควรหรือมาว่าฉะนี้เล่า ก็เอกสารบี ตัดผมทิ้งออกไป ว่าผมนี้เป็นที่รักดังนิตามารดาช้าพเจ้า ช้าพเจ้าตัดออกให้ห่าน เห็นความจริงคงพิเคราะห์ดูเดิด โจชิวเห็นจิวมองทำดังนั้นก็เชื่อหาความรังเกียจ ไม่ จึงให้แต่งโถะเลี้ยง ครัวกินโถะแล้วจิวมองก็ค่านับลากลับไป

เวลารุ่งเช้ากาบุยมาถึงพร้อมกันเข้า จึงไปหาโจชิวค่านับตามประเพณี โจชิวจึงถามว่า ทำนเมิกิจสิ่งใดจะว่าไรหรือ กากบุยจึงว่า ช้าพเจ้าเข้ามานั่งนี้หวัง จะพูดกับห่านให้แน่นอนเสีย ด้วยช้าพเจ้าเห็นว่าทหารเมืองกังตั้งนั้นจะมาตั้งสักด อยู่เมืองอ้วนเชียง ขอห่านอย่าเพ้อยกทหารล่วงเข้าไปก่อน ค่อยทำให้กองทัพ สุมอี้กามถึงพร้อมกันแล้วจึงจะยกเข้าไปช่วยกันระดมดีทีเดียว

โจชิวจึงว่า ห่านมาห้ามปرمเราหันนี้ ประณามจะทำการซิงเอกสาร ชอนหรือ กากบุยจึงว่า ช้าพเจ้าแจ้งว่าจิวมองมาตัดผมสาบานแก่ห่านนั้น เป็น กลอุบายดอกห้าจริงไม่ จึงเข้ามาห้ามห่านไว้ให้คอยทำพร้อมกันก่อน แม้ฉุกมี เหตุประการใดก็จะได้ช่วยกันสะ Dag

โจชิวจึงว่า แรกจะมาทำการสังคม ควรหรือมาเจรจาว่าเป็นกลอุบาย ฉะนี้ จะให้ทแกล้วทหารหันปวงเสียน้ำใจให้เสียการไปจะเอาไว้มีได้ ก็สั่งให้ทหาร เอาตัวกาบุยไปฆ่าเสีย ทหารหันปวงจึงว่า ซึ่งห่านจะให้ฆ่ากาบุยเสียนั้น สังคมยังมีได้ทำแก่ช้าพเจ้าก่อนเห็นมิควร ช้าพเจ้าหันปวงจะขอโทษไว้สักครั้ง หนึ่ง โจชิวก็อนุญาตยกโทษให้ จึงให้ถอดกาบุยออกเสียจากแม่ทัพ เออาท์ไว้ใช้ กิจการในกองทัพ แล้วก็ให้ยกทหารจะไปตีเมืองอ้วนเชียง

ขณะนั้นจิวมองแจ้งว่า โจชิวถอดกาบุยเสียจากที่นายกองก็คิดว่า แม้ โจชิวเชื่อฟังถ้อยคำกาบุยเมืองกังตั้งก็จะมีอันตราย บัดนี้เทพดาจะให้ความชอน แก่เราเพอญเป็น คิดแล้วก็มีความยินดี จึงแต่งหนังสือไปถึงลกชุนว่า บัดนี้ โจชิวลงด้วยกลช้าพเจ้ายกองทัพล่วงเข้ามาแล้ว ขอให้ห่านคิดอ่านเอกสารชัน

เดิด ลูกชุนแจ้งหนังสือแล้ว ก็ส่งให้ท้าวการยกไปชุมอยู่ต่ำบลเช็กเต่งนั้นกองหนึ่ง แล้วแต่งให้ซีเช่งเป็นกองหน้ายกทหารล่วงไป โจชิวพาเออตัวจิวหองยกมาถึง กลางทางจึงถามว่า ที่จะพักทหารข้างหน้านั้นชื่อต่ำบลได จิวหองบอกว่าข้างหน้า นั้นชื่อว่าเช็กเต่ง ขอให้ท่านยกทหารรับไปเกิดอย่างวิตกเลย โจชิวก็หาความ สยามมีไดรับยกทหารทั้งปวงมาพักอยู่ต่ำบลเช็กเต่ง เวลารุ่งเช้าม้าใช้ไปสอดแนม ได้เนื้อความมาแจ้งว่า กองทัพเมืองกังตั้งยกมาตั้งสกัดปากทางอยู่ โจชิวแจ้ง ตั้งนั้นก็ตกใจจึงว่า จิวหองบอกเราว่าต่ำบลเช็กเต่งนั้นทางสะดวกอยู่ หามีกองทัพ ไม่ และตนนี้เหตุไอนจึงมีกองทัพมาสกัดอีกเล่า จึงให้ทหารไปหาจิวหองในทันใด ทหารจึงบอกว่าจิวหองกับบ่าวประมาณสามสิบคนหนึ่งไปแล้ว

โจชิวรู้ว่าจิวหองลงมาให้ต้องด้วยกลเหลวหลบตัวเสียก็กรีช จึงว่าถ้า ฉะนั้นเราก็ไม่กลัว สมครามเพียงนี้เราจะเอาชนะจะได้ ก็แต่งให้เตียวนาคุณ ทหารเป็นนายกองหน้ายกเข้าระดมตี ซีเช่งก็ขับทหารออกมาน้ำด้วยเตียวนาคุณได้ ประมาณสิบเพลง เตียวนาคุณกำลังมีได้ก็ซักม้าหนึ่นกับลับหลังไป จึงบอกแก่ โจชิวว่า ซีเช่งมีกำลังมากนัก ข้าพเจ้ากลัวจะเสียที่จึงกลับมาแจ้งแก่ท่าน โจชิว จึงว่า ซึ่งซีเช่งเข้มแข็งนั้นท่านอย่างวิตกเลย ไว้พนักงานเราจะต้องให้แต่กงจะได้ จึงให้เตียวนาคุณทหารสองหมื่นยกไปตั้งชุมอยู่ทิศใต้ จึงให้สีเกี่ยวคุณทหาร สองหมื่นไปชุมอยู่ทิศเหนือ กำหนดว่าเราจะเป็นกองกลางยกเข้าไปล่อแล้วจะทำ เสียที่ดอยออกมายให้ໄล ถ้าได้ยินเสียงประทัดสัญญาณแล้ว ให้ยกทหารทั้งสอง ข้างตีกระหนบออกมาย เตียวนาคุณ สีเกี่ยวสองนายรับคำแล้วก็คุณทหารไปชุมอยู่ แต่เวลาลางคืน

ฝ่ายลูกชุนจึงแต่งให้จูหวาน จวนจ่องคุณหารนายละสามหมื่น ยกลัด ทางขวาไปข้างหลังค่ายโจชิว กำหนดว่าได้ทีแล้วให้จุดเพลิงขึ้น ถ้าเราเห็นแสง เพลิงแล้วจะยกทหารตีกระแทบเข้าไป ฝ่ายท่านก็ตืออกมา เห็นจะจับโจชิวได้โดย ง่าย จูหวาน จวนจ่องรับคำแล้วก็ยกทหารแยกกันลัดไปแต่เวลาค่ำ

เตียวนาคุณยกไปตั้งชุมอยู่ เห็นกองทัพจูหวานมีได้รู้ว่าเป็นทหารเมือง กังตั้ง สำคัญว่าเป็นกองตรงเรวนพากัน ก็ชี้ม้าเดินเข้าไปถามจูหวาน จูหวานก็ เอาเง้าหันตกม้าลงตาย ทหารทั้งปวงก็แตกตื่นอลหม่านไป จูหวานได้ทีก็ให้จุด

เพลิงขึ้นในทันใด จวนจ่องเห็นแสงเพลิงก็รีบยกมา พนก Kong หัพสีเกี่ยวซึ่งมาชุมอยู่ กับขับห้ารับผู้ง่าฟันกันล้มตายลงเป็นอันมาก สีเกี่ยวสู้มีได้ก์พาหหารแตกหนีไป จุหวน จวนจ่องสองนายกับขับห้ารเข้าโฉมตีค่ายโจชิว ง่าฟันกันตะลุมบนเป็นอุลม่าน โจชิวแตกหนีออกจากค่ายพาหหารไปต้านลเหียบเสื้บพอพนซีเช่งคุมหหารขึ้นม้าเข้าไล่ง่าฟันหหารโจชิวแตก ทั้งเครื่องศัสราชเสียแตกกระฉัดกระเจ็บกันไป โจชิวที่ขับม้าหนีไปตามทางซอกเขาแต่ผู้เดียว พอกากุยคุมหหารกองหนึ่งสวนทางลงมารับก็มีความยินดี จึงว่าที่นี้ข้าพเจ้าไม่ตายแล้ว กากุยก์พาลัดทางหนีมาได้ โจชิวจังว่า ซึ่งท่านหัดทานข้าพเจ้ามีฟังนั้นโถษผิดนักหนา ขอท่านอย่าได้พยานบทถือความเลย ฝ่ายสุมาอีรุ่ว่ากองหพโจชิวเสียแก่ข้าศึกแล้วก็ให้ถอยหลังมา

ฝ่ายจุหวน จวนจ่องเก็บได้เครื่องศัสราชแล่เสบียงอาหารผู้คนซึ่งเข้าเกลี้ยกล่อมประมาณสามหมื่น แล้วก็ยกมาหาลากชูน ลากชูนหยุดหหารอยทำอยู่กลางทาง เห็นจุหวน จุจ่องได้ผู้คนแล่เสบียงอาหารเครื่องศัสราชมาหาก็ดีใจ พากันยกกลับมาเมืองกังตั่ง

ชุนกวนแจ้งว่าลากชูนจะศึกมาก็ดีใจ จึงพาชุนนางหั้งปวงออกมารับหพถึงนอกเมือง แล้วให้เอาสปานกันลากชูนเข้ามา ครัวนายหัพนายกองถึงพร้อมแล้ว พระเจ้าชุนกวนจังว่า ซึ่งจิวทองมีความชอบทำกลล่อลงข้าศึกจนตัดผมเสียอาชัยชนะได้ครั้งนี้นั้น ตั้งให้เป็นกวนไล่เทาชุนนางในทำเนียบ แล้วก็ปูนบำเหน็จรางวัลแก่หหารเป็นอันมาก ลากชูนจึงทูลพระเจ้าชุนกวนว่า โจชิวเสียที่แตกกลับไปครั้งนี้เห็นหากลัวหหารหั้งปวงนอบช้ำอิดโรยนักอยู่แล้ว ขอให้ท่านมีหนังสือไปถึงเมืองเสฉวนฉบับหนึ่ง ให้ชงเบังยกหหารไปตีเมืองลกเอียงเด็ด พระเจ้าชุนกวนเห็นด้วย ก็ให้มีหนังสือบอกไปถึงเมืองเสฉวนตามถ้อยคำลากชูนทุกประการ และขณะนี้โจชิวเสียที่แกลัวหหารแตกไปครั้งนั้น ก็เป็นทุกๆ ตรอมใจจนเป็นไข้มากกลางทาง ครัวถึงเมืองลกเอียงก็ป่วยหนักลงถึงแก่ความตาย

ฝ่ายสุมาอีครัวนยกหพกลับมาถึงเมืองลกเอียงแล้ว ชุนนางหั้งปวงจึงเข้ามาถามข่าวว่า ซึ่งโจชิวยกหหารไปทำการครั้งนี้เสียที่แก่ข้าศึกแตกกลับมาก็ขอบ

อยู่ แต่ตัวท่านนี้เป็นนายทัพไปกองหนึ่งต่างหาก จะแตกเสียทั้งล้วนท่ามหารหั้งป่วงเหมือนโจชิวามีได้ ท่ารหั้งป่วงก็พร้อมมูลอยู่ เหตุไนน์จึงพลอยกลับมาด้วยเล่า สุม้อจึงว่า ซึ่งยกมาหั้งนี้ เพราะคิดว่ากองทัพเราเสียทีแล้ว เกลือกซึ่งเบ้งจะรับยกกองทัพมาตีเอาเมืองเตียงหันระวังหลังอยู่จึงกลับมา ขุนนางหั้งป่วงได้ฟังก็เห็นว่าสุม้ออีกลัวตา呀 หนีศึกมาแล้วยังพูดowardตัวอยู่ ก็ชวนกันเอามือปิดปากหัวเราะ แล้วต่างคนก็ล้าไปที่อยู่

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสี้ยนแจ้งในหนังสือ ซึ่งพระเจ้าชุนกวนให้มามเป็นใจความว่า บัดนี้เราให้ลักษุนคุณท่ามหาราไปกำจัดท่ามหาระเจ้าโดยอยอยเสีย โจชิวัผู้เป็นแซ่เดียวกันกับพระเจ้าโดยอยอยก็ถึงแก่ความตาย สุม้อท่ามหารอกันนั้นก็แตกหนีไปแล้ว ชาวเมืองลอกเอี่ยงก็กลัวฝิมือท่ามหาราในเมืองกังตั่งนัก และฝ่ายพระเจ้าเล่าเสี้ยนก็ประกอบไปด้วยเกียรติยศ มีทั้งกลัวท่ามหาราปรากฏเสมอ กว่าเราหั้งสองเมืองจะเป็นแผ่นดินเดียวกันโดยทางราชไมตรี และบัดนี้ท่ามหาราในเมืองลอกเอี่ยงก็อดโดยอยู่แล้ว ขอให้ท่านแต่งท่ามหารากไปตีเขาเห็นจะได้โดยง่าย

พระเจ้าเล่าเสี้ยนมีความยินดี จึงมีหนังสืออนุญาตไปถึงชงเบ้ง ณ เมืองยันต่ง ชงเบ้งแจ้งดังนั้นก็จะเกณฑ์ท่ามหารักพร้อมแล้วจะยกกองทัพไป ขณะเมื่อประชุมท่ามหารักพร้อมอยู่นั้น พอกิจล้มหัวด่วนพัดมาถูกกิงสันตรองหน้าโรงประชุมชุนนางหักสะบันลง ท่ารหั้งป่วงพาภันตกใจ ชงเบ้งจึงจับยามดูกรรู้ว่า ท่ามหารอกตายเป็นมั่นคง จึงบอกแก่ชุนนางและท่ารหั้งป่วงว่า บัดนี้ท่ามหารอกเดียวศึกของเจ้าเราตายเสียแล้ว ว่าพอขาดคำลงท่ามหารคนหนึ่งเข้ามาบอกว่า บัดนี้เตียวกวง เตียวหองบุตรจุล่จะเข้ามาหาท่าน

ชงเบ้งแจ้งดังนั้นก็รู้ว่าจุล่ถึงแก่ความตาย กระทบเท้าหั้งจอกสุราลงเสียขณะนั้นเตียวกวง เตียวหองก์เข้ามาคำนับบอกว่า เวลาคืนนี้ประมาณสามยามบิดาข้าพเจ้าถึงแก่ความตายแล้ว ชงเบ้งก็ร้องให้รักจุล่จนลับไป ครรั้นพื้นชั้นแล้วจึงว่า อันจุล่ถึงแก่ความตายนี้เหมือนหนึ่งแขนชัยพระเจ้าเล่าเสี้ยนหักด้วยเป็นนายท่ามหารผู้ใหญ่เดียวศึกมา ท่ารหั้งป่วงก็พาภันร้องให้รักจุล่ทุกคนแล้วชงเบ้งก็ให้บุตรจุล่ไปแจ้งแก่พระเจ้าเล่าเสี้ยน ณ เมืองเสฉวน

พระเจ้าเล่าเสี้ยนแจ้งว่า จุล่ถึงแก่ความตาย ก็ทรงพระกันแสงร้ายพัน

รูปที่ ๑๘๔ เดียวหงกอหังสือของเมืองเบี้ยงไปถวายพระเจ้าเล่าเสิ่น

รูปที่ ๑๘๕ คนก็อหังสือของเกียงอุย นำหังสือมาให้เจ็น

ไปถึงความหนทางทุกประการ แล้วก็ให้แต่งการศพจุลังไปผังไว้ที่สมควร จึงปลูกเป็นศาลเทพารักษ์ไว้บูชาตามทราบเท่าทุกวันนี้ แล้วตั้งให้บุตรจุลังหั้งสองเป็นทหารผู้ใหญ่

ขณะนั้นขงเบ้งจึงใช้ให้คนถือหนังสือไปแจ้งแก่พระเจ้าเล่าเสียนว่า ข้าพเจ้าจะขออาสายกทหารไปกำจัดศัตรูเสีย ให้อ่านาประชาราชภรรยาอยู่เย็นเป็นสุขตามซึ่งได้รับปฏิญาณพระเจ้าเล่าปีไว้ ขอพระองค์อย่าได้ชั่ดชวางให้เสียประโยชน์เลย พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งในหนังสือแล้วก็มีความยินดีจึงตอบไปว่า ให้ขงเบ้งรับยกกองทัพไปเด็ด ขงเบ้งแจ้งในหนังสือตอบแล้ว ก็ตั้งให้อุยเอี่ยนเป็นกองหน้าจึงยกทหารสามลิบหมื่นไปทางท่าบลตันฉอง

ขณะนั้นม้าใช้จึงเอาน้ำอุ่นมาให้เจ้าเนื้อความไปแจ้งแก่สุมาอี้ ณ เมืองลอกเอียงว่า บัดนี้กองทัพเมืองเสฉวนยกมาทางตันฉองแล้ว สุมาอี้จึงเอากิจการกราบทูลแก่พระเจ้าโดยอย พระเจ้าโดยอยอย่างจิงให้หาขุนนางหั้งปวงมาปรึกษา โจจันจึงทูลว่า แต่ก่อนโปรดให้ข้าพเจ้าไปรักษาเมืองหลงเส้นนั้น ก็หาความชอบมีได้มโทษอยู่เป็นทลายครรัง ข้าพเจ้ามิได้ทำการแก้ตัวก่อน ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะขออาสายกทหารไปทำการเอาชัยชนะจงได้ และของสองนั้นเป็นคนมีฝีมือถือวังหนักหกสิบชั่ง ซ่อนลูกชุบไปได้ในเสื้อถังสามลูก ทั้งข้าศึกนั้นก็แม่นยำนัก ข้าพเจ้าจะขอเอามาไปเป็นทัพหน้าด้วย

พระเจ้าโดยอยมีความยินดี จึงให้หาตัวของสองเข้ามาหน้าที่นั้น ทอดพระเนตรเห็นของสองมีตัวสูงหกศอก หน้าดำตาแดง พูดจาโยกหาก กิริยาอาการลักษณะเหมือนเสือ ก็ตอบพระหัตถ์ทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า เรามีทหารเข้มแข็งฉะนี้จะกลัวอันใดแก่ขงเบ้ง จึงพระราชทานเกราะทองแล้วเสื้อเป็นรางวัล แล้วก็ตั้งให้เป็นกองหน้าโจจัน โจจันก็คำนับแล้วลาออกจากจัดแจงทหารหั้งปวง จึงให้เตียวคัน โกรดุยสองนายยกไปรักษาด้าน โจจันคุมทหารลิบห้าหมื่น ให้อ่องสองเป็นกองหน้ายกไปตามกำหนด

ฝ่ายทหารกองหน้าขงเบ้งยกมาไกลั้ตันฉองแล้ว จึงไปแจ้งความแก่ ขงเบ้งว่า บัดนี้ทำบลตันฉองนั้นมีค่ายตั้งสลักอยู่ ก่อกำแพงกันไว้ในปากทางลงเขื่อนคุมนั่นคงคับขันนัก เชือกเจียร์คุมทหารมารักษาอยู่ ซึ่งจะยกหักไปเห็นชัดสน

ขอให้ล่าฯ งตันฉองเสีย ยกทหารไปทางแปะເเฉียอกເວາຫາງເຫກສານເດີ

ฯ ແນ້ງຈຶ່ງວ່າ ອັນຕຳບລຕັນຊອນນີ້ປັນທີສໍາຄັນໃຫຍ່ຫລວງ ກັບເກເຕັ້ນນັ້ນກີ່
ເໜືອນກັນ ແມ່ວ່າເຮົາໄດ້ຕັນຊອນນີ້ແລ້ວຈະທຳການຕ່ອເຂົາໄປເອາເມືອງລົກເວີ່ຍກີ່ຈະ
ໄດ້ໂດຍງ່າຍ ຊັນຈະຖອຍໄປເດີນທັພທາງແປະເມີນນີ້ໄດ້ ກີ່ສັ່ງໃຫ້ອຸຍເວີ່ຍນຍກທາງ
ເຫຼັດລົມຄ່າຍຕໍ່ ນຊອນໄວ້ ແຕ່ອຸຍເວີ່ຍໃຫ້ທາຫາເຫັນທັນຊອນດຶງສິ່ວນທ້າວັນແລ້ວ
ກີ່ມີໄດ້ ຈຶ່ງໃຫ້ ເຫັນລົ້ມມັນໄວ້ ແລ້ວກຸລັບລົມມາແຈ້ງແກ່ຂ່າຍເນັ້ນ
ຂົງເໂກຣ໌ຈຶ່ງວ່າ ຕັ້ງເປັນແມ່ກອງ ນ້າຍກມາທຳການຫວັງຈະຕີເອາເມືອງລົກເວີ່ຍອົກ ແຕ່ຕຳບລຕັນຊອນ
ເທິ່ນນີ້ຢັ້ງຕົມແຕກ ແລ້ວທີ່ໃຫຍ່ທຳການໃຫຍ່ຫລວງສົບໄປໄດ້ເລົ່າ ກີ່ສັ່ງໃຫ້ທາຫາຄຸມເວາ
ຕັ້ງອຸຍເວີ່ຍໃປກ່າວເສີຍ

ກົມເຊີຍ ຈຶ່ງວ່າແກ່ຂ່າຍເນັ້ນ ແຕ່ຂ້າພເຈົ້າມາອູ້ເປັນຂ້າທ່ານກີ່ຂ້ານານແລ້ວຍັງ
ມີໄດ້ທຳການຂອບສິ່ງໄດ້ສົນອອງຄຸນທ່ານແລຍ ຄຽງນີ້ຂ້າພເຈົ້າຈະຂອາສາເຂົາໄປ
ເກລື້ອກລ່ອມເຊິກເຈິຍໄຫ້ອອກມາພູນນອນທ່ານຈົດໄດ້ ແລ້ວຈຶ່ງຈະໃຫ້ປະຫາວິທ
ອຸຍເວີ່ຍເສີ່ນນີ້ຂ້າພເຈົ້າຂອງໄທ້ໄວ້ກ່ອນ ຂົງເນັ້ນຈຶ່ງວ່າ ຜົ່ງທ່ານມີກັດຕ່ອເຮັນນັ້ນກີ່
ຂອບໃຈ ແຕ່ຜົ່ງຈະໄປເກລື້ອກລ່ອມເຊິກເຈິຍໄຫ້ມານອນນົບເຮັນນັ້ນຈະໄປວ່າປະກາດໄດ້
ກົມເຊີຍຈຶ່ງວ່າ ອັນເຊິກເຈິຍກັບຂ້າພເຈົ້ານີ້ເປັນຄົນຈຸ່ນເຄີຍກັນມາແຕ່ນ້ອຍ ຂ້າພເຈົ້າຈະ
ໄປວ່າກຳລັງກົດເຫັນຈະຍອມດອກ ຂົງເນັ້ນຈຶ່ງວ່າ ດັ່ງທ່ານອາສາສໍາເລົງຈຽງນີ້ກີ່ຈະມີການ
ຂອບມາກ ກົມເຊີຍຄຳນັບແລ້ວກົດໄປ ຄຽງດຶງຫຼາຍຄ່າຍເຊິກເຈິຍຈຶ່ງຮ້ອງນອກວ່າ
ເຮົ້ວກົມເຊີຍເປັນເພື່ອນຮັກກັນກັບເຊິກເຈິຍໄວ ຮະລິກຖິ່ງຈະມາຫາ ເປີດປະຕູຮັບເຮົາ
ດ້ວຍ ທາຫາຈຶ່ງເອາເນື້ອກວ່າມເຫົ້າໄປນອກແກ່ເຊິກເຈິຍໄວ ເຊິກເຈິຍຈຶ່ງໃຫ້ເປີດປະຕູຮັບ
ເຫົ້າໄປໃນຄ່າຍ ຕ່າງຄົນຕ່າງຄຳນັບກັນ ແລ້ວເຊິກເຈິຍຈຶ່ງຄາມວ່າ ທ່ານມາຫາເຮັນມີກິຈ
ກັງລວສິ່ງໄດ້ຫຼວງ ກົມເຊີຍນອກວ່າ ບັດນີ້ຕົວຫ້າພເຈົ້າໄປກໍາຮາກຮອງຢູ່ດ້ວຍພະເຈົ້າ
ເລົ່າເສີ່ນ ຂົງເນັ້ນຮູ້ວ່າທ່ານກັບຂ້າພເຈົ້າເປັນຄົນຂອບໃຈກັນມາແຕ່ກ່ອນ ໃຫ້ໃຫ້ມາຫາທັນນີ້
ຫວັງຈະໃຫ້ສັນທັນດ້ວຍ

ເຊິກເຈິຍໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ໂກຣ໌ທ້ານນີ້ເຂົາໃນທັນໄດ້ຈຶ່ງວ່າ ຕັ້ງທ່ານໄປເປັນ
ຂ້າພະເຈົ້າເລົ່າເສີ່ນ ຕັ້ງເຮົາກີ່ເປັນຂ້າພະເຈົ້າໂຈຍອຍ ໄດ້ກິນນັ້ນຫວັດຜ້າປີ້ອງເຈົ້າດ້ວຍ
ກັນ ບັດນີ້ພະເຈົ້າເລົ່າເສີ່ນກັບເຈົ້າເຮົາກີ່ເປັນຂ້າສຶກກັນ ຕັ້ງທ່ານກັບເຮົາຕ່າງກີ່
ເຈັບຮັນດ້ວຍເຈົ້າ ດ້ວຍທີ່ເປັນຂ້າສຶກກັນອູ້ ຜົ່ງທ່ານຈະມາເຈົ້າດ້ວຍເຮັນພຸດກັນ

มิเต็มปาก ไปเสียเดิດ ว่าเท่านั้นแล้วເຫັນເຈົ້າກົງລູກທີ່ເດີນຂຶ້ນໄປບຸນຫອຮນເສີຍ
ທຫາຮັ້ງປົງກີ່ຂັ້ນກົມເຊີຍອອກມາ

ກົມເຊີຍຂຶ້ນມ້າອອກມານອກຄ່າຍ ແລ້ວຂຶ້ນໄປດຸບນຫອຮນ ເຖິງເຫັນເຈົ້າຍືນອູ່
ກີ່ຮ້ອງຂຶ້ນໄປວ່າ ນ້ອງເຮັດເປັນໄດ້ແລ້ວໄມ່ຄິດຄົງຄວາມຮັກມາແຕ່ທັງນັ້ນເລີຍ
ບາກທັນເສີຍງ່າຍ ๆ ໄນເອີ້ນກັນ ເຫັນເຈົ້າໄດ້ຍືນຈຶ່ງຮ້ອງຕອບລົງມາວ່າ ອັນປະເພີ້ນເຮົາ
ເປັນຫ້າເຈົ້າແຜ່ນດີນໄດ້ກິນເບີ້ຍຫວັດຜ້າປີແລ້ວ ກີ່ຕັ້ງໃຈກັດສິນອຸນຫະເຈົ້າຕ່າງ
ເທົ່າລັ້ນຊີວິຕິຈຶ່ງຈະນັບວ່າຫຍາຍ ທ່ານຍ່ອຍມາວ່າເຫຼົ້າຂຶ້ນຢ່າງເລີຍ ເຮັດໄປບຸນຫອຮນເບັ້ງໃຫຍກ
ທຫາຮັບເຂົາມາຕີເຮົາເດີດ ຄ້າມໄປບັດນີ້ເຮົາຈະໃຫ້ທຫາຮອາເກາທັນທີ່ຍິງໃຫ້ຕາຍເສີຍ
ກົມເຊີຍກີ່ຂັ້ນມ້າຮັນມານອກແກ່ງໆເບັ້ງທາມຄ້ອຍຄໍາເຫັນເຈົ້າວ່າທຸກປະກາງ

ຂຶ້ນເບັ້ງແຈ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ໂກຮົງຈຶ່ງວ່າ ເຫັນເຈົ້າຈະໄຈຈາໂອຫັນກັນທາຈະໄດ້ດູ
ຜົມອັກນ ຈຶ່ງໃຫ້ຫາຈາກບ້ານມາຄາມວ່າ ເຫັນເຈົ້າມາຕັ້ງຮັກຈາຕຳບລັດຕັ້ງນີ້ມີ
ທຫາຮມາກນ້ອຍສັກເທົ່າໄດ ຜ້ານຈຶ່ງນວກວ່າມີທຫາຮອູ່ປະມານສາມພັນ ຂຶ້ນເບັ້ງ
ໄດ້ຍືນກີ່ຫວ່າເຮົາວ່າ ເຫັນເຈົ້າມີທຫາຮເທົ່ານີ້ໂຮງຈະອາຈຕ່ອດ້ວຍເຮົາໄດ້ ກີ່ສັ່ງໃຫ້ທຫາຮ
ທ່ານບັນໄດແລ້ວອົກສໍາຫັບສິ່ງຈະຄລັ້ງໃນສົມາຂຶ້ນໄປ ແລ້ວເຄື່ອງຕັ້ງສາງຫຼັງປົງ
ຕະຫຼາຍພວ່ນທຸກປະກາງ

ครົ້ນເວລາຮູ່ເຫຼົ້າຂຶ້ນເບັ້ງກີ່ໃຫ້ເຮົາຮົມທັກຄ່າຍເຫັນເຈົ້າ ເຫັນເຈົ້າເຫັນ
ທຫາຮງເບັ້ງເອານັນໄດ້ເຫັນພາດດັ່ງນັ້ນ ກີ່ໃຫ້ທຫາຮຈຸດຄົມເພັດແນບັນໄດ້ເສີຍ ແລ້ວກີ່ໃຫ້
ເອາເກາທັນທີ່ຍິງຮົມລົງໄປຖຸກທຫາຮງເບັ້ງລົ້ມຕາຍເປັນວັນນາກ ເຫຼົ້າມີໄດ້ກີ່ຄອຍອອກ
ມາ ຂຶ້ນເບັ້ງໂກຮົງຈຶ່ງຄືດວ່າ ທຳໄຫ້ເສີຍທຫາຮັ້ງນີ້ກີ່ພະເບາງຄວາມປະມາຫຈຶ່ງເສີຍທີ່
ແກ່ເຫັນເຈົ້າ ຈະຈະຕີເອາໄຫຼາໄດ້ ຈຶ່ງໃຫ້ທຫາຮທ່າແຕະສໍາຫັບຈະກັນລູກເກາທັນທີ່ບັ້ງຕົວ
ເຫຼົ້າໄປໃຫ້ທຸກຄົນ

ครົ້ນເວລາເຫຼົ້າກີ່ໃຫຍກທຫາຮເຫັນທັກຄ່າຍໃໝ່ ເຫັນເຈົ້າເຫັນທຫາຮງເບັ້ງທ່າ
ແຕະຂັ້ງຕົວເຫຼົ້າມາກັນລູກເກາທັນທີ່ດັ່ງນັ້ນ ກີ່ໃຫ້ທຫາຮຂອງເກົ້າຄືລາມາຜູກເຊືອກເຂົ້າ
ທັ້ງລົງໄປ ທຫາຮງເບັ້ງເອາແຕະຂຶ້ນຮັບທານມີໄດ້ກີ່ຖຸກເຈິນປັດລົ້ມຕາຍ ຄຣົ້ນຈະຫຼົງເອາ
ກົ້າຄືລາກົມໄດ້ ທຫາຮນເຮັງເທິນທັ້ງລົງມາແລ້ວກີ່ສາວກລັບຂຶ້ນໄປ ຂຶ້ນເບັ້ງເຫັນທຫາຮ
ລົ້ມຕາຍເບາງລົງເຫຼົ້າມີໄດ້ກີ່ໃຫຍກອອກມາ

ครົ້ນເວລາກລົງຄືນກີ່ໃຫຍວ້າຄຸມທຫາຮສາມພັນຫຼຸດອຸໂນ່ງຈະໃຫ້ກະລຸເຫຼົ້າ

ไปในกำแพง เฮ็กเจียร์กีชุดสักดิเสียมิให้ทะลุเข้าไปในกำแพงได้ แต่ชงเบ็งให้ทหารเข้าทำการรบพุ่งอยู่จนนี้ประมาณเยี่สิบวัน ถ้อยที่ถ้อยด้านหนานกันอยู่มิได้เพ็ชจะกัน ทหารล้มตายลงเป็นอันมาก ชงเบ็งมีความวิตกเป็นทุกข์ในใจอยู่

ขณะนั้นทหารเข้ามาบากว่า บัดนี้ทางทิศตะวันออกเห็นกองทัพยกมาของหนึ่ง ใจรีกอักษรมาในช่องซื่อว่าของสอง ชงเบ็งแจ้งดังนั้นจึงถามว่าผู้ใดจะอาสาเรืออกไปรับทัพของสองครั้งนี้ได้ เจียหยงซึ่งเป็นทหารรองจึงว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาเรืออกไปเอง ชงเบ็งมีความยินดีจึงเกณฑ์ทหารอีกสามพันให้แก่เจียหยง เจียหยงคำนับแล้วก็ยกไป ภายหลังจึงให้จังคีคุ่มทหารอีกสามพันยกหนุนไปแล้วก็ถอยทัพหลวงเลื่อนลงมาตั้งอยู่พื้นที่เดิม ทางประมาณสองร้อยเมตร

ฝ่ายเจียหยงคุ่มทหารยกไปถึงกลางทาง พบร่องทัพของสองยกมาปะทะกันเข้ากับทหารเข้ารบพุ่งกันเป็นสามารถ เจียหยงออกสู้ด้วยของสองได้สามเพลง ของสองแห่งด้วยทวนตกม้าตาย ทหารทั้งนั้นก็แตกหนีร่อนลงมา ของสองได้ทีขับทหารໄล่ติดตามไปพบกองทัพจะคีสวนขึ้นมาก็เข้ารบพุ่งกัน จังคีขับม้าเข้าสู้ด้วยของสองได้สามเพลง ของสองฟันด้วยง้าวตกม้าตาย ทหารก็ตีนแตกหนีกลับมา จึงนองกับชงเบ็งตามซึ่งได้รับพุ่งนั้นทุกประการ

ชงเบ็งแจ้งเหตุก็ตกใจ จึงให้เลียวชัว องเปง เตียวหวังคุ่มทหารออกไปรบกับของสอง ครั้นเลียวชัว องเปง เตียวหวังสามนายยกทหารมาพบกองทัพของสองเข้าก็ตั้งค่ายรบกันอยู่ ขณะนั้นเตียวหวังจึงให้เลียวชัว องเปงรักษาค่ายไว้ ตัวก็ขับม้าออกมานั่งตั้งค่ายรบกันอยู่ ชงเบ็งเตียวหวังจึงให้เลียวชัว องเปงรักษาค่ายไว้ ตัวก็ขับม้าออกมานั่งตั้งค่ายรบกันอยู่ ชงเบ็งได้ประมาณสี่สิบเพลงมิได้เสียทีกัน ของสองทำเสียทีซักม้าหนึ่ง เตียวหวังໄล่กระซิ้นไป เลียวชัวเห็นดังนั้นก็เกรงว่าจะเสียทีจึงร้องเรียกจะให้กลับมา พบร่องสองทั้งลูกชลุบมาถูกอกเข้า เตียวหวังชัดอยู่ก็ชบลงบนหลังม้าของสองได้ทีก็ขับม้าໄล่มา เลียวชัว องเปงเห็นดังนั้นก็ขับม้ารำทวนออกม้าช่วย เข้าสู้กับของสองกันเอาเตียวหวังเข้ามาในค่ายได้ ทหารของสองเห็นได้ทีก็เข้าตีค่ายเลียวชัว องเปง เตียวหวังแตกໄล่มาพันทหารล้มตายเป็นอันมาก เลียวชัว องเปง เตียวหวังก็พาทหารหนีมาทางชงเบ็ง จึงนองกว่าของสองนั้นมีกำลังมากนักก่านมิได้ ขอให้ห่านยับยั้งตั้งมั่นไว้ในที่นี่ก่อน อย่าเพ่อยกกล่าวขึ้นไป ว่าพอสิ้นค่ำลงเตียวหวังก็รากโภตอกมาเป็นรายครั้ง

ขงเบ้งจึงหาเกียงอุยมาปรึกษาว่า เจียหง จงคือถึงแก่ความตายแล้ว บัดนี้เตียวหงยกอกไปเล่ากับปวยกลับเข้ามา ข้าศึกมีกำลังเข้มแข็งนัก อันเราจะไปทางตันฉองนี้เห็นชัดสน จะคิดประการใดดีขอท่านช่วยด้วยให้เราด้วย เกียงอุย จึงว่า ซึ่งต่ำบลังตันฉองนี้เป็นทางคับขัน แล้วเชิญเจียวกิมสติดปัญญา ผีมือกี เข้มแข็งป้องกันรักษามั่นคงอยู่ จะหักไม่ได้ ขอให้ท่านแต่งทหารที่มีฝีมือยกไปตั้งค่ายสลักทางรักษาต่ำบลากেตั่งไว้ แล้วจึงจัดทหารให้ตั้งรับอยู่ที่นั่น กองหนึ่ง เราจะจalonยกหัวพใหญ่ลัดไปออกอาต่ำบลกิสานอย่าให้ข้าศึกทันรู้ ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายจับอาตัวใจจินให้ได้

ขงเบ้งเห็นชอบ จึงให้อองเบ่งกับลิอินคุณทหารลัดไปตามทางน้อยให้ตั้งรักษาต่ำบลากेतั่งนั้นไว้ แล้วให้อุยเอี่ยนตั้งรักษาปากทางตันฉอง จึงให้ม้าต้ายเป็นกองหน้า กวนหิน เตียวเปาเป็นกองหลัง ก็ลอนยกทหารมาทางจ่าก์กไปออกทางกิสาน เกียงอุยจึงแต่งเป็นหนังสือลับฉบับหนึ่งให้คนถือเข้าไปถึงโจจัน

ฝ่ายโจจันยกอภิมหาตั้งอยู่ปากด้านเมืองลักษณะอ่อง ครั้นเกณฑ์ให้อองสงยกไปช่วยเชิญเจียว รู้ข่าวว่ามีชัยชนะแก่ข้าศึกก่อนดี จึงให้ตรวจตรารักษาด้านทางเป็นกวดขัน พอทหารซึ่งไปเที่ยวตระเวนสอดแนมจับได้บ่าว เกียงอุยซึ่งใช้ให้ถือหนังสือลับเข้าไปนั้นมาแจ้ง จึงตามว่าเอ็งมาแต่ไหน คนถือหนังสือจึงบอกว่า ข้าพเจ้านี้จะได้เป็นคนสอดแนมเข้ามาซับซาบอาภิการนั้นหมายได้ ด้วยบัดนี้เกียงอุยคิดถึงคุณท่าน ใช้ให้ข้าพเจ้าเอาหนังสือลับมาถึงท่านฉบับหนึ่ง แต่ว่าท่านกลัวทหารทั้งปวงอื้ออึงอยู่ ข้าพเจ้าจะเอาหนังสืออภิมาให้ท่านไม่ได้ ขอให้ขับทหารไปเสีย

โจจันได้ฟังก์ยินดี จึงขับทหารออกไปเสีย คนใช้จึงแหวกคอเสือออกอาหนังสือนั้นให้ โจจันจึงฉิกผนึกอกอ่อนดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าเกียงอุยผู้มีโภชนาคานั้นมาถึงโดยก็กท่านผู้ใหญ่ให้แจ้ง ด้วยแต่ก่อนข้าพเจ้าจะได้คิดเอาน้ำใจออกหากามไม่ได้ เป็นเหตุทั้งนี้ เพราะหลงกลของขงเบ้งจึงต้องมาอยู่เป็นข้าให้เข้าใช้ ทุกวันนี้จำใจอยู่ คิดจะคร่ากลับมาถือนฐานของตัวก็มาไม่ได้ บัดนี้ขงเบ้งก็มีความอึนดูข้าพเจ้ารักใคร่สนใจหารังเกียจไม่ และคุณท่านมีแก่ข้าพเจ้าแต่ก่อนนั้นก็ยังมิได้ทดสอบ ถึงตัวข้าพเจ้าจะตายมิได้กลับไปบ้านเมือง

ก็ตามเดิม แต่ขอสนองคุณท่านให้ลื้นชั่รดเสียก่อน ซึ่งท่านจะอกรับด้วย
ชงเบี้ยนน้อยกว่าสูไห์เต็มฝีมือเลย แกลงทำถอยหนีเสียให้กองทัพเมืองเสฉวนไลไป
ข้าพเจ้าอยู่ภัยหลังจะจุดเพลิงขึ้นในค่ายเผาเสบวิ่งอาหารเสียให้ลื้น ถ้าเห็น
ทหารทั้งปวงตกใจอลหม่านขึ้นแล้วจะให้ทหารกลับสวนรอบลงมา ก็จะจับตัว
ชงเบี้ยนได้โดยง่าย

ใจจันแจ้งในหนังสือสำคัญว่าจริงก็ดีใจ จึงว่าจะรอไปเพดานจะมาช่วยเรา
ให้ได้ความชอบครั้นนี้ ก็ปูนบำเหน็จรองวัลแก่ผู้ถือหนังสือแล้วจึงว่า ท่านจะ
กลับไปนักนายท่านเดิม ถ้าเราจะทำการได้มีอะไรจะกำหนดไปให้รู้ คน
ถือหนังสือคำนับแล้วก็กลับมานอกแก่เกียงอุย

ฝ่ายโจจันก็ให้หานายทัพนายกองทั้งปวงเข้ามาปรึกษาว่า ซึ่งเกียงอุย
ให้หนังสือลับมาฉบับนี้ ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด ปีเอียวจึงว่า ชงเบี้ยนเป็นคน
เจ้าปัญญาความคิดเกลือกจะให้เกียงอุยทำกลมๆ จะเชื่อฟังที่เดียนนั้นไม่ได้ อนึ่ง
เกียงอุยก็เอาใจออกหากไปอยู่กับชงเบี้ยนนานแล้ว หรือจะกลับมาเข้าด้วยท่าน
นั้นก็ผิดอยู่

ใจจันจึงว่า เกียงอุยไปอยู่ด้วยชงเบี้ยน ก็มิใช่จะตั้งใจไปโดยสุจริต
จำเป็นจ้าอยู่ แล้วตัวก็เป็นชาวเมืองเรา คิดจะครุกลับมาถínฐานของตัวอยู่ทุกว
วัน เห็นไม่สมควรที่จะอยู่เมืองเสฉวนจะกลับมาหาเราเป็นมั่นคง ท่านอย่าวิตก
เลย อันจะลวงเร้นนั้นก็ผิดไป

ปีเอียวจึงว่า ซึ่งท่านจะเชื่อฟังก็ตามเดิม แต่ว่าตัวท่านจะอยู่รักษา
ค่ายอย่าเข้าไปเลย ข้าพเจ้าจะขอเข้าไปกระทำการตามคำขอเกียงอุยเอง แม้เกียงอุย
ซื้อตรงต่อจริง ก็เป็นความชอบของท่าน ถ้าจะคิดเป็นกลุบ้ายประการใด ก็ไว้
เป็นพนักงานของข้าพเจ้าจะต่อสู้ด้วยศัตรูมิให้ร้อนถึงท่าน

ใจจันก็เห็นชอบ จึงเกณฑ์ทหารให้ปีเอียวห้ามมิ่น ปีเอียวก็ลายก
ทหารไปทางประมาณสองวันจึงให้หยุดกองทัพอยู่ ม้าใช้จึงมากกว่า บัดนี้
กองทัพเมืองเสฉวนยกมาตั้งอยู่ตำบลล่างก็เป็นทรายค่าย ปีเอียวแจ้งดังนั้นก็
ยกทหารรีบไป ครั้นถึงจ้าก็ทหารเมืองเสฉวนก็ยกกองมาดังจะเข้ารบ ปีเอียว
ก็ขับทหารรุกเข้าไป กองทัพเมืองเสฉวนก็ทำถอยหนีลงมา ปีเอียวเห็นดังนั้นก็ให้

ทหารทყดอยู่ กองทัพเมืองเสฉวนก็กลับหน้ารุกขึ้นมา ปีเอียก์ให้ทหารประจันหน้าลงไป กองทัพเมืองเสฉวนก็กลับถอยหลังเสีย แต่ล่อให้กองทัพเมืองเสฉวนไปตั้งนั้นจนวันยังค่ำคืนยังรุ่ง ครั้นปีเอียจะให้พากทหารทุ่งข้าวกินก็กลัวกองทัพเมืองเสฉวนจะโใจตีเข้ามาจะทყดอยู่มิได้ ก็ขับทหารรีบรุกขึ้นไปจนอิดโรยถอยกำลังลง นายทัพนายกองเมืองเสฉวนซึ่งตั้งชุมอยู่นั้นเห็นได้ที ก็ยกทหารให้ร้องเข้าล้อมหน้าล้อมหลังปีเอียไว้โดยรอบ

ฝ่ายชงเบงแต่งตัวอ่าโถงถือพัดป้องหน้า ชี้เกวียนน้อวยิกทหารօกมาช้างหน้าจึงร้องไปว่า ให้ทหารหั้งปวงนอกนายทพօกมาเราจะสนทดนาด้วยปีเอียได้ยินเสียงชงเบงร้องมา ก็ขับม้ามาช้างหน้าแล้วสั่งทหารว่า ถ้าเห็นทหารชงเบงรุ่งเข้ามาก็ให้ถอยเสีย กองทัพเราจะยกมาช้างหลังค่ายกองหนึ่ง ถ้าเห็นแสงเพลิงติดขึ้นแล้ว จงเร่งรุ่งผุ่งฟ้าฟื้นเข้าไป

ชงเบงเห็นปีเอียชี้ม้าเดินօกมาหน้าทหารหั้นนั้นจึงร้องว่า ท่านจะօกมาเจรจาด้วยเรานั้นหาครัวไม่ จงกลับไปบอกโจจิ่นให้ออกมาพูดกับเราจึงจะครัว ปีเอียก์ໂกรซจึงร้องตอบมาว่า โจจิ่นนายเราเป็นคนตั้งอยู่ในสัตย์ในธรรม หรือจะความเจรจาด้วยท่านเป็นคนพาลทรยศต่อแผ่นดิน นายเราเหมือนหนึ่งพฤกษาชาติซึ่งมีลำต้นเป็นเงินมีใบแลดอกผลเป็นทอง ก็ควรจะตั้งอยู่ในยอดเขา อันจะตั้งอยู่ในพื้นแผ่นดินหาครัวไม่

ชงเบงได้ยินดังนั้นก์ໂกรซ จึงเอาพัดโบกให้ทหารล้อมเข้าจับเอาตัวม้าต้าย เตียวหนึ่ยิกทหารตีกระหนานօกมาพร้อมกันหั้งสองข้างทาง ปีเอียก์ให้ทหารถอยหนือกมาทางประมาณสามร้อย步 เส้น พอเห็นแสงเพลิงติดขึ้นช้างหลังค่ายชงเบง ก็สำคัญว่าเกียงอุยจุดเพลิงขึ้นตามสัญญาแล้วก็ขับทหารรุบเข้าไปชงเบงก์ให้ทหารถอยล่อมมา ปีเอียได้ทีก็ขับม้าไล่ขึ้นไปหน้าทหารหั้งปวง

กวนหิน เตียวเปาซึ่งตั้งชุมอยู่ก็ยกทหารระดมยิงเกาทัณฑ์օกมาหั้งสองข้าง ปีเอียรู้ตัวว่าต้องด้วยกลงเบงก์ชักม้าหนี ทหารหั้งปวงแตกตื่นเหยียบกันล้มตาย และถูกเกาทัณฑ์บาดเจ็บเป็นสาหัส ปีเอียขับม้าหนีมาถึงปากทางพบกองทัพเกียงอุยยกօกมาสกัดอยู่จึงร้องค่าว่า อ้ายชนถ มึงแกลังล่อหลวง ให้หลงด้วยกล

เกียงอุยก์ทั่วเราะแล้วจึงว่า กูตั้งใจจับใจจันอีก บัดนี้มาพลัดได้มีงเล่า ก็ตามเดิร์งลงมาจากม้าให้กูมัดเอาตัวดี ๆ ออย่าพักหนีไปเลย ปีເວິຍາເຫັນ ທຫາຣລ້ອມທັນຫຼັງໄວ້ເປັນສາມາດຈະທັນໄປມີພັນ ກົ້າກກະບົນເຊື່ອດຄວຕາຍເສີຍ ໃນທັນໄດ ທຫາຣທັງປວງນັ້ນກົກລັນເຂົານນອນດ້ວຍຂົງເນັ້ນສິນ ຂົງເນັ້ນມີຄວາມຍິນດີກົ ໄທ້ວັນຍກທຫາຣໄປຕັ້ງ ດັ ຕຳບລເຫັກສານ ແລ້ວກົງປູນນຳແໜ້ນຈົກແກລ້ວທຫາຣທັງປວງ ຕາມຄວາມຮອນ

ຝາຍໂຈຈົນແຈ້ງໄປວ່າປີເວິຍາເສີຍແກ້ໜ້າຄືກແລ້ວ ຈຶ່ງໃຫ້ທາໂກຈຸຍເຫັນມາປົກຈາ ແລ້ວຈຶ່ງແຕ່ງທັນສືວ່າໃຫ້ຄົນດີວ່າໄປແຈ້ງແກ່ພຣະເຈົ້າໂຈຍອຍວ່າ ຜ້າຄືກມາຕັ້ງຕຳບລເຫັກສານ ແລ້ວເສີຍທແກລ້ວທຫາຣລົມຕາຍເປັນອັນນາກ ປີເວິຍານາຍທຫາຣໃຫຍ່ນັ້ນກົເສີຍ ແກ້ໜ້າຄືກແລ້ວ

ພຣະເຈົ້າໂຈຍອຍແຈ້ງດັ່ງນັ້ນກົດກາໃຈ ຈຶ່ງໃຫ້ທາສຸມາອື້ນເຫັນມາປົກຈາວ່ານັ້ນ ໂຈຈົນບອກທັນສືວ່າ ກອງທັພເມືອງເສດວນຍກລ່ວມເຫັນມາຕັ້ງ ດັ ຕຳບລເຫັກສານ ແລ້ວ ປີເວິຍາກົດົງແກ່ຄວາມຕາຍ ທແກລ້ວທຫາຣທັງປວງກົເສີຍເປັນອັນນາກ ທ່ານຈະຄືດ ປຶ້ອງກັນໜ້າຄືກປະກາດໄດ

ສຸມາອື້ນຈຶ່ງຖຸລພຣະເຈົ້າໂຈຍອຍວ່າ ສົ່ງກອງທັພເມືອງເສດວນຈະຍກມາຫາງ ຕັນຊອນນັ້ນຂັດສນມາມີໄດ ຈຶ່ງຢັກກອງທັພຕົນມາເດີນທາງຕຳບລເຫັກສານນີ້ ມີວັງຈະ ແຍກພລທຫາຣມາຫາງກາງລັດ ຜ້າພເຈົ້າຈະແຕ່ງທຫາຣຍກອກໄປຕັ້ງປົດທາງລັດທັງປວງ ເສີຍໃຫ້ສິນອຍ່າໃຫ້ເຫັນມາໄດ ດັ້ວ້າຂ້ອງຢູ່ປະມານສອງເດືອນແລ້ວ ກອງທັພຊະເນັ້ນກົຈະ ຂັດສນ້າວ່າປລາອາຫາຣເຫັນຈະເລີກໄປເອງ ຝາຍເຮົາໄດ້ກົງຈະຍກທຫາຣໂຈມຕີເວາ ເຫັນຈະ ຈັບຕັວງເນັ້ນໄດ້ໂດຍງ່າຍ ຂອໃຫ້ມີທັນສືວ່າໄປກໍາຫັນໂຈຈົນແສີຍອຍ່າໃຫ້ຍກທຫາຣລ່ວງໄປ ຈົງຍັນຍັງດູທ່ວງທີ່ຫັນເຫັນເນັ້ນເນັ້ນອຸນກ່ອນ ໄທ້ຮມດຕະວັງກລຂອງຂົງເນັ້ນຈົ່ງ ແຕ່ງລ່ວງນັ້ນໃຫ້ຈົນໄດ

ພຣະເຈົ້າໂຈຍອຍເຫັນຮອນດ້ວຍ ຈຶ່ງແຕ່ງທັນສືວ່າຄຳສຸມາອື້ນໄຫ້ທັນຄ່າຍດີວ່າໄປແຈ້ງແກ່ໂຈຈົນ ສຸມາອື້ນສັ່ງແກ່ຄົນດີວ່າທັນຍ່ານບອກແກ່ໂຈຈົນວ່າ ເວາ ຖຸລພຣະເຈົ້າໂຈຍອຍໃຫ້ມີທັນສືວ່າກໍາຫັນໄຈເວົາທັນຄ່າຍຜູ້ດີວ່າທັນສືວ່າ ຮັນຄ່າແລ້ວກົກໍາຄ່ານັບລາໄປ ຄຣັນມາດຶງຄ່າຍໂຈຈົນເວົາທັນສືວ່າຮັນສັ່ນນັ້ນໄໝ ໂຈຈົນ ແຈ້ງໃຫ້ຮັນສັ່ນແລ້ວ ຈຶ່ງປົກຈາກກັນກັນໂກຈຸຍ ຫຼຸ້ນແລ້ວ ຜ້ອຮັນສັ່ນທັງນີ້ທ່ານຈະເຫັນ

ประการได

โภคุยจึงว่า อันข้อรับสั่งทั้งนี้เห็นจะเป็นความคิดของสุมาอี ให้มีหนังสือออกมา เห็นว่าเราทั้งปวงจะทำการได้ชัยชนะ มีความประรรถนาจะเอาความศรีสักตัวเองจึงให้ห้ามเสีย ใจจันจึงว่า ท่านว่าทั้งนี้เราก็เห็นด้วย ถ้าเราจะทำการตามข้อรับสั่งนี้ แม้ว่ากองทัพเมืองเสฉวนมิถอยไปนั้นจะทำการได้ โภคุยจึงว่า ถ้าฉะนั้นขอให้ท่านใช้คนไปบอกแก่องส์ ให้ยกทหารเข้าล้อมตีตัดเสบียงของเมืองเสียให้ได้ ถ้าทหารทั้งปวงขัดเสบียงลงแล้วก็จะเลิกไป

ชุนแล้วจึงว่า ท่านคิดฉะนี้ดีนัก ถ้าแลงชงเบ็งขัดอาหารเข้าดังนั้น ข้าพเจ้าจะเอาดินประสิวสุพรรณถันบรรทุกเกวียนให้มาก แล้วจะเอาหญ้าและฟางปูกเสียจะคุณทหารเข็นเกวียนไปทำดังหนึ่งจะมาส่งลำเลียงท่าน จึงจะแต่งให้คนสอดแแนวไปแจ้งแก่องส์ ของเบ็งขัดเสบียงอยู่ก็จะให้ทหารมาตีเอา ข้าพเจ้าก็จะให้ทั้งเกวียนเสีย ทหารของเบ็งก์จะกลุ่มกันเข้าซิงเสบียง จึงเอาเก้าหันท์เพลิงยิงเข้าไปให้เพลิงติดชั้นเผาทหารของเบ็งเสีย แล้วจะยกอโกรโจนตีให้แตกไป

ใจจันมีความยินดีก็สั่งให้ชุนแล้วทำการตามอุบายน จึงให้ไปบอกกองขององส์ให้ยกทหารลอบไปตีตัดเสบียงของเมืองเสีย และให้โภคุยยกไปรักษาทางซึ่งจะมาแต่เกเต่ง กิกกิก มีให้กองทัพชงเบ็งยกมาได้ จึงเกณฑ์ทหารไปรักษาด่านทางสกัดเสียทุกต่ำบล แต่นั่นก็กำขับทหารให้ตั้งมั่นอยู่มิได้ออกราบพุ่ง

ฝ่ายของเบ็งครั้นตั้งอยู่ ณ เขากisan มิได้เห็นกองทัพโจรใจนยกอกราม จึงปรึกษากับเกียงอยุ่ว่า ใจนี่มิได้ยกทหารออกมานู้น แต่ให้ตั้งมั่นไว้แล้วให้กองทัพยกไปตั้งสกัดทางทั้งปวงเสีย ซึ่งจะเอาเสบียงอาหารมาส่งทางดันฉองนั้น ก็มิได้ แต่ในเดือนนี้สั่งเสบียงกันมิได้แล้วทหารเราก็จะขัดสนอิดโรยลง จะคิดประการได้ แลเมื่อของเบ็งปรึกษาอยู่นั้น พอม้าใช้มาบอกว่า ชาวเมืองเสหลงมาแจ้งว่า ชุนแล้วคุณทหารเกวียนเสบียงมาส่งกองทัพโจรใจนทางตะวันตก

ของเบ็งจึงถามว่า ซึ่งซื่อชุนแล้นผู้ใด ชาวเมืองลอกเอี่ยงซึ่งมาเข้าเกลี้ยกล่อมนั้นจึงบอกว่า ชุนแล้วคนนี้เดิมเป็นชุนนางผู้น้อยฝ่ายพลเรือน ได้ตามเสด็จพระเจ้าโจຍอยไปประพาสปาครั้งหนึ่ง เสือໄล่พระเจ้าโจຍอยมาหาทหารทั้งปวงซ่วยมิทัน ชุนแล้นสามารถดูด้วยได้กระนั่ว่เช้าพันเสือตาย พระเจ้าโจຍอยจึงตั้งให้เป็น

นายทหารใหญ่ตามความชอบ ของเบ็งแจ้งดังนั้นจึงว่า ใจจนีเห็นว่าเราชัดสน เสนบียงอาหารอยู่แล้ว แกลังแต่งชูนแล้วยกคุณลำเลียงมาหัวจะลงเผาทหารเรา เราเก็บรู้อยู่ แต่แรกเราทำศึกมาเมื่อชัยชนะนั้น ก็เพราภกอุบายลงเผาทหารข้าศึก อีก แลบันนี้ใจจนีจะลักเอาความคิดของเรามาทำแก่เราผู้เจ้าของนี้ยังจะได้อยู่ หรือ เราเก็บจะเอากลซ้อนหนีอกบ้าง จึงให้ม้าต้ายคุณทหารยกไปตีเกวียนเสนบียง สั่งกำหนดไปว่า ถ้าเห็นทหารใจจนีคุณเสนบียงมาพักอยู่ทางตะวันตก ก็ให้เข็นไป เหนือลมจงเอาเพลิงเผาปางมา ฝ่ายใจจนีสำคัญว่าเรายกลงไปตีเสนบียงต้องด้วย กลของตัวแล้ว ก็จะยกทหารมาล้อมค่ายเราไว้ จึงสั่งให้ม้าตang เตียวหงคุณทหาร ห้ามออกไปตั้งชุมอยู่นอกค่าย กำหนดว่าถ้าเห็นใจจนียกมาล้อมค่ายแล้วให้ตี กระหบเข้ามา จึงแต่งให้กวนหิน เตียวเปาคุณทหารยกอบไปชุมอยู่ให้ใกล้ค่าย ใจจนี ถ้าเห็นใจจนียกทหารออกมาก็ให้เข้าซิ่งค่ายให้จงได้ จึงให้บัน ง้อ คุณทหารไปตั้งอยู่ต้นทาง ถ้าเห็นข้าศึกเสียที่แล้วก็ให้ยกออกสักดักทางเสีย ของเบ็ง จัดแจงเสร็จแล้วก็พาทหารขึ้นไปอยู่บนเนินเขา

ฝ่ายชูนเล็ครั้นคุณเกวียนมาถึงริมเขาตามเวลาตั้งแต่วันนั้น ม้าใช้อาเนื้อความ นานกว่า บัดนี้ของเบ็งแต่งทหารกองหนึ่งให้ยกมาจะตีเกวียนเสนบียง ชูนเล็ก ดีใจ จึงใช้ให้คนเริ่นไปบอกใจจนี ใจจนีสั่งให้เตียวหงคุณกับวังหลิมซึ่งเป็นกองหน้า นั้นค่อยระวังแสงเพลิงชั่งตะวันตก และกระชิบบอกว่า ถ้าเห็นแสงเพลิงแล้วก็ สมควรเห็นของเบ็งจะต้องในกลของเรา จริงยกทหารไปล้อมค่ายของเบ็งไว้ให้ ได้ เตียวหงคุณ วังหลิมก็ให้คนขึ้นค่อยดูแสงเพลิงอยู่บนเขา

ฝ่ายชูนเล็ครั้นมาถึงริมเขาเป็นเวลาพ鲈ค่า ก็ให้ทหารเอาเกวียนสุมกัน เข้าไว้ แกลังค่อยทหารของเบ็งจะยกมาปล้น ม้าต้ายคุณทหารมาถึงให้คนลอบเข้า ไปดู เห็นทหารชูนเล็ตั้งล้อมเกวียนอยู่ จึงให้ทหารรายไปในป่าล้อมชูนเลี้ยว ไว้โดยรอบ พอลมตะวันตกพัดหนักมา ม้าต้ายกให้ทหารเอาเพลิงจุดเข้าต้นลม ลมก็ใบกลงไป ชูนเล็กก็ให้ทหารออกสักดับเพลิง เพลิงหนักชื้นด้วยกำลังลม เข้ารอมได้ ก็ใหม่เกวียนดินประสิวสุพรรณถันเข้า ชูนเล็กพาทหารหนีเพลิง ออกมา ม้าต้ายให้ทหารให้ร้องยิงเกาทันทีรับต้านหน้าไว้ ทหารชูนเล็กถูกเพลิง เจ็บปวดล้มตายเป็นอันมาก ชูนเล็กลัวความตายก็พาทหารทั้งหมดหนีไปได้

ฝ่ายเตียวของกับวังหลิมเห็นแสงเพลิงติดชื่นดังนั้น ก็ยกทหารออกมาน้อมค่ายทางเบื้องเข้าไว้ ม้าตั่ง เตียวหวังซึ่งตั้งอยู่นอกค่ายเห็นทหารใจจันย์มาล้อมดังนั้น ก็ตีกระบอกออกมาพร้อมกัน ทหารเตียวของ วังหลิมมิทันรู้ตัวถูกเกาทัณฑ์ล้มตายเป็นอันมาก ก็แตกรวนกันมาถึงปากทาง พอพบงอปัน ง้ออีคุ่ม ทหารออกมาสักด้อญ ยิงเกาทัณฑ์รับพุ่งต้านทานไว้ ก็เข้ามาฟันตะลุมบนกันเตียวของ วังหลิมหักออกมайдี

แล้วขณะเมื่อเตียวของ วังหลิมยกออกจากค่ายนั้น กวนหิน เตียวเปาซึ่งไปตั้งชูมอยู่ก็ยกเข้าซึ่งເօาค่ายได้ ครั้นเตียวของ วังหลิมแตกมาถึงจะเข้าค่าย กวนหิน เตียวเปา ก็ให้ทหารເօาเกาทัณฑ์ระดมยิงออกมานั้น แล้วยกทหารออกໄล ฆ่าฟันล้มตายเป็นอันมาก เตียวของ วังหลิมก็แตกหนี้ไปหาใจจัน จึงแจ้งเนื้อความให้ฟังทุกประการ ใจจันก็เสียหน้าใจ จึงกำชับตรวจตราให้ทหารรักษาค่ายมั่นไว้ มิได้ยกออกสู้รบด้วยทหารชงเบี้ง ทหารเมืองเสฉวนครั้นได้ชัยชนะแล้วก็ยกกลับมา

ฝ่ายชงเบี้งครั้งครวญดูเสบียงอาหารนานางลงแล้ว ก็ให้ตรวจตราคระเตรียมทหารพร้อมทุกหมวดทุกกอง กำหนดจะเลิกทัพกลับไปเมืองเสฉวนขณะนั้นเอียวหวังจึงห้ามว่า สมครามครั้งนี้ก็มีชัยชนะแก่ชาติอยู่อีก เหตุไฉนท่านจึงจะให้ทหารกลับคืนไปเล่า ชงเบี้งจึงว่า เราทำการครั้งนี้ได้เบรียบก็จริงแต่ท่าว่าเสบียงอาหารซึ่งจะเป็นกำลังแก่ราชการก็นานางลงแล้ว เกลือกว่าชาติอยู่อ้อมไปปิดหลังไว้ก็จะเสียห่วงที่ ประการหนึ่งกองทัพเมืองลอกอ่อนดูดหนุนเพิ่มเติมกันก็จะต้องรบพุ่งช้าอยู่ อันการทำศึกถ้าเห็นจะชนะก็ควรรับรัดทำการเสียแต่ต้นเมื่อ อันเราจะเลิกทัพบันดีเล่า ก็ เพราะเห็นว่ากองทัพเมืองลอกอ่อนดูดมิอาจตามเรา แต่ยังวิตกอยู่ด้วยอุยอุยอ่อนผู้เดียว เราจึงจะใช้ให้คร่าวไปปะอุกให้คิดกลอนนายฆ่าของสองเสียเห็นก็จะสำเร็จอยู่ ครั้นบวกดังนั้นแล้วรุ่งเข้าทางเบี้งก็ให้เลิกกองทัพกลับไปเมืองชันต่ง

ฝ่ายเตียวคับซึ่งไปรักษาด่านอยู่นั้น ยกทหารมาถึงค่ายใจจันจึงนองกว่าบัดนี้มีรับสั่งพระเจ้าใจอย ให้ช้าพเจ้ายกทหารมาให้ทำให้เสียกิจการทั้งปวงใจจันจึงถามว่า เมื่อทำนจะยกมาให้ได้ลาสูมาอีหรือไม่ เตียวคับจึงนองกว่า ช้าพเจ้า

รูปที่ ๑๘๖ อุยເອີ້ນທ່າອຸນາຍລວງໜ້າອອງສົງຕາຍ

รูปที่ ๑๘๗ อุຍເອີ້ນ ເກີຍອູຍຕີຄ່າຍສຸມາວິໄດ້ແລ້ວກລັບມາຫາງເນັ້ນ

ได้ไปลา ใจจันจิงถามว่า สุมาอ้วว่าประการใดบ้าง เตียวคับจึงบอกว่า สุมาอ้วว่าแก่ ข้าพเจ้าว่า ถ้าขงเบ้งนี้เสียที่แก่เราก็เห็นจะไม่เลิกทัพไป แม้มีชัยชนะก็จะยกพลทหารกลับไปเป็นมั่นคง แล้วเตียวคับจึงถามว่า แต่ท่านเสียที่แก่ขงเบ้ง มาันนั้น ได้ให้คนไปสืบดูบ้างหรือไม่ ใจจันจึงบอกว่า ยังไม่ได้ให้คนไปดูก่อน เตียวคับจึงว่า ขอให้ท่านใช้คนไปสืบดูให้แน่นอนเถิด ใจจันจึงใช้ให้คนไปสืบดูกลับมาบอกว่า ขงเบ้งเลิกทัพไปได้สองวันแล้ว ใจจันแจ้งดังนั้นก็เอามือตามอกเข้า เสียใจว่าเรามิรู้ทันขงเบ้งเลย

ฝ่ายอุยอี้ยนครับแจ้งว่าขงเบ้งจะเลิกทัพไปแล้ว สั่งมาให้ฆ่าของสองเสีย จึงแต่งทหารให้ลอบยกไปซุ่มอยู่หลังค่ายของสอง สั่งว่าถ้าเห็นของสองยกออกจากค่ายให้เอาเพลิงเผาค่ายชี้นแล้วให้รับหนึ่มما ครับจัดแจงเสร็จแล้ว ก็ให้ทหารหั้งปวงลาดไปก่อน สั่งกำชับว่าถ้ามองสองยกตามมาให้พาภันรับหนึ่ไปอย่ารออยู่แล้ว อุยอี้ยนกับทหารสามสิบคนก็เข้าซุ่มอยู่ในป่า และในเวลากลางคืนนั้นมาใช้ เอาเนื้อความไปบอกแก่ของสองว่า บัดนี้อุยอี้ยนยกทหารหนึ่ไปแต่เวลาพลงนั้นแล้ว ของสองแจ้งดังนั้นก็ยินดี จึงยกทหารออกจากค่ายรับติดตามมา ทหารอุยอี้ยนเชิงล่าไปนั้น เห็นทหารของสองให้ร้องกระซิบเข้ามาใกล้ก็รับหนึ่ไป ทหารซึ่งซุ่มอยู่หลังค่ายของสองนั้นได้ทีก์ลอบเข้าไปเอาเพลิงจุดค่ายชี้น แล้วให้ร้องรุ่นราวยดังจะโฉมตีเข้าไปแล้วก็พาภันลัดหนึ่มما

ฝ่ายของสองยกทหารตามไปวันนั้น เหลียวหลังมาเห็นแสงเพลิงติดชี้น ณ ค่ายกิรุว่าอุยอี้ยนทำกอล ซักม้าพาทหารจะกลับหลังมาค่าย อุยอี้ยนกับทหารสามสิบคนแอบอยู่ในราก กิษกมารวังว่าอุกมาร์องว่ากูชื่ออุยอี้ยนอยู่นี่ ของสองเหลือบไปเห็นอุยอี้ยน จะซักม้าผินหน้าเข้ารับมิทัน อุยอี้ยนก็พันด้วยวัวร้าวถูกตัวขาดอกม้าตาย ทหารหั้งปวงก์แทกตันไป อุยอี้ยนก็รับกลับมาถึงเมืองชั้นต่อ ใจแจ้งแก่ขงเบ้งทุกประการ ขงเบ้งมีความยินดีก็แต่งโถะเลี้ยงนายทัพนายกองหั้งปวง

ขณะนั้นม้าใช้จังเจาเนื้อความไปบอกแก่ใจจันว่า อุยอี้ยนฆ่าของสองถึงแก่ความตายแล้ว ใจจันแจ้งก์สลดน้ำใจ จึงเกณฑ์ให้เตียวคับ ชุนแล้ โ哥ฉุย ตั้งอยู่รักษาด่านทางเมืองเตียงชันทุกตำบล แล้วก็เลิกทัพกลับมาเมืองลกอี้ยง

ตอนที่ ๗๔

ฝ่ายม้าใช้จึงเอาเนื้อความไปแจ้งแก่พระเจ้าชุนกวนว่า ชงเมืองยกพลทหารมาทำการรบพุ่งกับโจจิ่น ผู้ททหารพระเจ้าโจอยอยล้มตายเป็นอันมาก บัดนี้ยกทัพกลับไปเมืองขันตงแล้ว ชุนนางหึ้งปวงจังทูลพระเจ้าชุนกวนว่า บัดนี้ทหารในเมืองลอกเอี่ยงนั้นก็อิดโรย ด้วยซงเมืองทำไว้นบนชานัก อนึ่งกองทัพเมืองเสฉวนก็ยกกลับไปได้ทือญแล้ว ขอพระองค์ให้ยกทหารไปตีเอาเมืองลอกเอี่ยงในขณะระล่ารำสายอยู่นี้เห็นจะได้สะดวก พระเจ้าชุนกวนก็มีได้ตรัสประการใด

เตียวเจียวจังทูลว่า บัดนี้เมืองกังตั้งมีผู้หนึ่งเข้ามาร้องอยู่ทุกเวลา อนึ่งมังกรก์สำคัญแต่เดิมที่ในห้องมหาสมุทรเป็นอัครรยันกหนา เมื่อันจะบอกว่า เทศกาลนี้เป็นมงคลอันประเสริฐ ขอพระองค์ให้ตั้งการพิธีราชภิเชกเสียก่อน แล้วจึงให้ยกพลทหารไปตีเมืองลอกเอี่ยง พระเจ้าชุนกวนก็เห็นด้วย

ครั้นถึงเดือนสี่ (พ.ศ. ๗๗๒) ก็ให้แต่งการพระราชพิธีพร้อมเสร็จ ทุกประการตามประเพณีแต่ก่อน ตั้งพระองค์เป็นใหญ่ในเมืองกังตั้ง ในวันศุกร์ มงคลฤกษ์ จึงตั้งชุนแต่งพระราชบุตรเป็นฝ่ายหน้า ให้จูกัดเก็กบุตรจูกัดกินเป็น เสนานดีฝ่ายขวา ให้เตียวหิวนบุตรเตียวเจียวเป็นเสนอันดีฝ่ายซ้าย ช่วยทำนุบำรุง พระราชบุตรตามประเพณี

แล้วจูกัดเก็กคนนี้พระเจ้าชุนกวนมีพระทัยรักนัก ด้วยเมื่ออายุได้หก ช่วนนั้นจูกัดกินพาเข้าไปกินโต๊ะในห้องพระโรง พระเจ้าชุนกวนเห็นหน้าจูกัดเก็ก ยาวเหมือนหน้าโล่ จึงไปจับเอาโล่มาจารึกอักษรลงไว้ที่หน้าโล่ไว้จูกัดเก็ก ชุนนาง หึ้งปวงก์ชวนกันหัวเราะเยาะ จูกัดเก็กเห็นดังนั้นก็ลูกออกมาอาพู๊กันเรียนอักษร ต่อลงตันบรรทัดสองตัวว่าแต่โล่ของผสมกันเข้าว่าโล่ของจูกัดเก็ก ชุนนาง หึ้งปวงเห็นจูกัดเก็กฉลาดก์ชวนกันสรรเสริญ พระเจ้าชุนกวนมีพระทัยເอີນດູ โปรดปรานแต่นั้นมา จึงตั้งให้เป็นชุนนางฝ่ายหน้า

ครั้นพระเจ้าชุนกวนให้ทำการพระราชพิธีเสร็จ ก็ให้กະเกณฑ์ทั่วแล้ว

ทหารทั้งปวงเข้ากระบวนการทัพยกไปตีเมืองลอกเอี่ยง เตียวเจี้ยวจึงทูลห้ามว่า พระองค์พึงสำเร็จการส่งความได้รากิกเซกใหม่ และยกกองทัพไปปราบปรามศัตรูนั้นขอให้ด้วยก่อน จงตั้งช่องสูมผู้คนเกลี้ยกล่อมเมืองเสฉวนให้เป็นไม่ตริด้วยกัน แล้วจึงบรรจบหثارทั้งสองฝ่ายไปช่วยกำจัดศัตรูบนอาเมืองลอกเอี่ยงเห็นจะได้โดยง่าย

พระเจ้าชุนกวนก์เห็นชอบด้วย จึงแต่งให้คนถือหนังสือไปถึงพระเจ้าเล่าเสียน ณ เมืองเสฉวน พระเจ้าเล่าเสียนจึงให้หาขุนนางเข้ามาปรึกษา ขุนนางทั้งปวงจึงทูลว่า ซึ่งจะเป็นไม่ตริด้วยพระเจ้าชุนกวนและช่วยกันกำจัดศัตรูนั้น ขอให้ปรึกษามหาอุปราชก่อน พระเจ้าเล่าเสียนก์เห็นชอบด้วย จึงให้ขุนนางผู้ใดทูปไปปรึกษาด้วยชงเบ้ง ณ เมืองขันต่อ

ชงเบ้งจึงให้มีหนังสือตอบมาว่า ซึ่งเมืองเสฉวนกับเมืองกังตั่งจะเป็นท้องแผ่นเดียวกันนั้นก็ควรอยู่ แต่ทว่าบัดนี้พระเจ้าชุนกวนก์พึงเสริจการพระราชพิธีใหม่ ๆ ขอพระองค์ให้แต่งบรรณาการไปถ้ามารยาทเยี่ยมพระเจ้าชุนกวน พึ่งดูกิจติศัพท์ประเพณีแผ่นดินให้แน่นอนก่อน แม้พระเจ้าชุนกวนจะเป็นไม่ตริด้วยพระองค์โดยสุจริตแล้ว ก็ให้มั่นคงตามสัตยานุสัตย์ ในภายหน้าอย่าให้แปรปรวนฟันเพื่อนเสีย

พระเจ้าเล่าเสียนก์เห็นชอบด้วย จึงให้แต่งหนังสือฉบับหนึ่งเป็นทางราชไม่ตรีต่อกัน กับเครื่องราชบรรณาการและเครื่องยศสิ่งของทั้งปวงเป็นอันมาก ให้ต้นจันคุมไปถวายแก่พระเจ้าชุนกวน พระเจ้าชุนกวนก์มีความยินดีให้เลี้ยงดูผู้ถือหนังสือตามประเพณี จึงตอบเครื่องราชบรรณาการโดยสมควรแล้ว มีหนังสือตอบรับปฏิญาณโดยทางราชไม่ตรี ให้ต้นจันกลับไปแจ้งแก่พระเจ้าเล่าเสียน และพระเจ้าชุนกวนจึงปรึกษาด้วยลาชุน ลักษุนจึงทูลว่า ซึ่งพระเจ้าเล่าเสียนมาเป็นไม่ตริด้วยทั้งนี้ ก็เพราะความคิดของชงเบ้งกลัวสูมาอี้จึงมาเป็นไม่ตริด้วย การของเราก็จะให้ได้ทางไม่ตรีก็มีให้เสีย จำจะบอกไปถึงเมืองเสฉวนว่า เราจะยกทัพไปตีเมืองลอกเอี่ยง ให้ชงเบ้งยกทัพไปกองหนึ่ง สูมาอี้ก็จะยกออกมาสู้กันกับชงเบ้ง ฝ่ายเราก็จะลองยกเข้าไปตีเมืองลอกเอี่ยงได้โดยง่าย พระเจ้าชุนกวนก์เห็นชอบด้วย จึงให้คนถือหนังสือไปแจ้งแก่พระเจ้าเล่าเสียน และให้

กะเกณฑ์กองทัพพร้อมไว้ทุกทั่วเมือง

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสียนแจ้งหนังสือกำหนดแล้ว ก็ให้ไปแจ้งแก่ชงเบี้ยง ชงเบี้ยงก็มีความวิตกนัก คิดว่าต่ำบลตันฉองนั้นจะยกไปเป็นทางคับขันชัดสน อญ จึงใช้ให้คนไปสอดแผลดูรู้ว่าเช็กเจียวป่วยหนักก็ใจ จึงแต่งให้อุยเอี่ยน เกียงอุยสองนายคุ่มทหารท้าพัน สั่งกำหนดให้เข้าประชิดจนถึงกำแพงตันฉอง ถ้าเห็นเพลิงติดขึ้นเมื่อใดแล้วก็ให้ยกทหารไปจงได้ ท่านหัวสองจะรับยกไปใน สามวันให้ทันห่วงที อาย่าได้มาลาเราเลย อุยเอี่ยน เกียงอุยค่านับแล้วก็รับยก ทหารไป ชงเบี้ยงจึงเรียกหวานพิน เตียวเปามากระซิบสั่งเป็นความลับให้ ตราตรียมทหารไว้ให้พร้อม

ฝ่ายโภջุยกับเตียวคับชีงโจจันให้รักษาด่านอญนั้น แจ้งว่าเช็กเจียว ป่วยหนัก ก็ปรึกษาภันให้เตียวคับคุ่มทหารสามพันยกมาจะให้อญรักษาต่ำบล ตันฉอง

ขณะนั้นชงเบี้ยงครั้นให้กวนพินกับเตียวเปายกไปแล้ว ก็กะเกณฑ์ทหาร รับยกลัดทางมาโดยเร็ว ถึงที่ตันฉองก่อนอุยเอี่ยน เกียงอุย ครั้นเวลากราลงคืน ได้ทึกให้ทหารปลอมเข้าไปในกำแพงจุดเพลิงขึ้น ชงเบี้ยงก็ให้ทหารตรุกันตีเข้าไปได้ไส่ฟันเป็นอลหม่าน ทหารซึ่งอยู่ในกำแพงมิทันรู้ตัวก็แตกตื้นหนืออก จากค่ายเหยียบกันล้มตายเป็นอันมาก เช็กเจียวป่วยหนักอยู่ลูกมิได้ก็ขาดใจตาย

ฝ่ายอุยเอี่ยนกับเกียงอุยรับยกกองทัพมาถึงต่ำบลตันฉอง เห็น เงียบสังดอยู่มิได้เห็นทหารเช็กเจียวอยู่บนเชิงเทิน เห็นแต่ชงจาริกซื่อเมือง เสฉวนปักอยู่บนกำแพงก็หลอกใจ ได้ยินเสียงชงเบี้ยงร้องอุกมาว่า เป็นไฉน ท่านหัวสองจึงค่อยมาปานนี้ อุยเอี่ยน เกียงอุยครั้นได้ยินเสียงชงเบี้ยงร้องมา ดังนั้นก็ตกใจ ชักม้าเข้าไปใกล้แล้วจึงคุกเข่าลงค่านับ ชงเบี้ยงให้ทหารเปิดประตูรับ เข้าไป อุยเอี่ยน เกียงอุยค่านับแล้วถามว่า มหาอุปราชาทำประการได้จึงมาถึง ต่ำบลตันฉองก่อนอีกเล่า

ชงเบี้ยงจึงบอกว่า เราแจ้งอยู่ว่าเช็กเจียวป่วยหนัก จึงเกณฑ์ให้ท่านหัวสองรับมา หวังจะให้กิตติศัพท์เลื่องลือให้เช็กเจียวร่วงท้าพ่านอญ เราจึงยกทหารลัดมาทางน้อยปลอมเข้าจุดเพลิงเผาค่ายขึ้น ก็เข้าโฉมตีอาได้ง่าย

อุยเอียน เกียงอุยแจ้งตั้งนั้นก์สรรเสริญว่า มหาอุปราชคิดกลอุบากยหันนี้ดุจหนึ่งเหเพดา

ชงเบ็งจึงว่า ชั่งเรายกมาตีได้ต่ำบลตันฉองนี้แล้ว ก็ยังจะต้องทำการต่อไป ครั้นจะอยู่ซ้ำก็มีได้ ข้าศึกรู้ตัวก็จะตระเตรียมการชั่งจะรบสู้ ทแก่ลัวทหารจะได้ความลำบากมาก ท่านหันสองอย่างดูอยู่แล้ว จงรับยกไปตีด่านชั้นกวนอย่าให้หันรู้ตัว อุยเอียนกับเกียงอุยคำนับแล้วก็ยกทหารไป ชาวด่านชั้นกวนไม่ทันตระเตรียมการ เห็นกองทัพยกมาตีก็ตกใจ ต่างคนก็ทึ้งด่านเสียอุยเอียน เกียงอุยก็ยกเข้าไปในด่านชั้นกวน พอกองทัพเตียวคันยกมาถึงเข้า แจ้งว่าด่านชั้นกวนเสียแก่ข้าศึกแล้วก็ถอยกองทัพกลับไป อุยเอียน เกียงอุยเห็นได้ที่ก็ยกทหารออกโฉมตี ไلى่น่าฟันทหารเตียวคันล้มตายเป็นอันมาก ก็แตกกระฉักระยะไปสิ้น

อุยเอียน เกียงอุยก็ให้คนถือหนังสือรับมาแจ้งแก่ชงเบ็ง ชงเบ็งก็ให้รับยกพลทหารไปตั้งมั่นอยู่ต่ำบลเชา กิสาน แล้วจึงปรึกษานายทัพนายกองหันปวงว่า แต่เรายกมาทำการ ณ ต่ำบล กิสานนี้ก็เสียที่ต้องยกพลทหารกลับไปถึงสองครั้งแล้วมีได้ชัยชนะเลย ครั้นนี้เราทำการได้สมคะแนนเหมือนใจคิด เห็นสูมาอีจะหมายว่าบัดนี้เราจะยกเข้าไปทางเมืองไปเชียงแลเมืองหงส์จว ตีร้ายจะยกทหารมาสกัดทางอยู่ คงยรบพุ่งเราเหมือนครั้งก่อน ครั้นเราจะยกกองทัพไปทางนั้นแล้วก็มีได้ จำจะยกไปทางเมืองอิมเปง ปูเต่าเดินหลีกเสีย ลอบเข้าไปตีเมืองอิมเปง ปูเต่าให้ได้ก่อน แม้ได้มีองสองเมืองนี้แล้ว ก็เห็นจะทำการตลอดเข้าไปได้ถึงเมืองลกเอี่ยง ผู้ใดจะอาสาเราไปทำการครั้นนี้ได้

เกียงอุยกับกองของเป่งจึงรับว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปเอง ชงเบ็งก็มีความยินดีจึงให้ทหารคนละหมื่นกำหนดให้เกียงอุยกไปตีเมืองปูเต่า ให้อองเปงไปตีเมืองอิมเปง ส่องนายคำนับแล้วก็ยกทหารไป

ฝ่ายเตียวคันครั้นยกมาถึงเมืองเตียงหัน จึงแจ้งเนื้อความแก่ゴฉุยว่า บัดนี้กองทัพเมืองเสจวนมาตีต่ำบลตันฉองได้ เชิญเจียวก์ถึงแก่ความตาย ด่านชั้นกวนนั้นก็เสียแล้ว ชงเบ็งยกทัพล่วงเข้ามาตั้งอยู่ต่ำบล กิสาน โกฉุยแจ้งตั้งนั้นกับอกหนังสือไปแจ้งแก่พระเจ้าจอยอย แล้วจึงปรึกษากันว่า กองทัพ

ของเบี้งครังนี้เห็นจะยกมาทางเมืองไปเชียแลเมืองหงส์เป็นมั่นคง จะไว้ใจมได้ จึงแต่งให้เตียวคับอยู่รักษาเมืองเตียงชัน ให้ชุนเลี้ไปรักษาเมืองหงส์จว ตัวโกฉยนั้นยกทหารไปป้องกันเมืองไปเชีย

ฝ่ายพระเจ้าโจiyอยแจ้งหนังสือบอกรดันนั้น ก็ทรงพระวิตกอยู่ พอชุนนางเอาเนื้อความมาแจ้งว่า บัดนี้เมืองกังตั้งกับเมืองเสฉวนนั้นเป็นไมตรีกันเข้าแล้ว คิดอ่านจะยกกองทัพมาช่วยกันทำร้ายแก่เมืองเรา และลากชุนตระเตรียมทหารพร้อมอยู่ จะยกเข้ามาในวันหนึ่งสองวันนี้

พระเจ้าโจiyอยได้ฟังก็ทุกข์พระทัยนัก จึงตรัสว่า ถ้าทหารหั้งสองเมืองบรรจบเข้ามาทำร้าย เราจะมีชัตสนเสียหรือ สุมาอี้จึงว่า พระองค์อย่าวิตกเลย อันเมืองกังตั้งนั้นเห็นจะไม่มาทำร้ายเรา ด้วยเป็นอริกันอยู่กับเมืองเสฉวน ของเบี้งคิดจะแก้แค้นเมื่อครั้งต่ำบลเชาต่องอยู่มได้ขาด บัดนี้คิดกลัวอยู่ว่ากองทัพเราจะยกไปตีเมืองเสฉวน เกรงชุนกวนจะผลอยหัวหลังเข้า จึงแกลงแต่ง คนไปประจำประจำเสีย หวังมให้ทำร้าย ฝ่ายเมืองกังตั้งก็ซังตายรับไว้เปล่า ๆ ด้วยเสียมได้กลัวจะอาย ซึ่งลากชุนตระเตรียมทหารซักซ้อมไว้หั้นนี้ ทำแต่พอให้ของเบี้งเชื่อมให้ร่วงใจ ที่จริงนั้นลากชุนจะค่อยๆ เล่นดอก เม้แขบงเพลี่ยงพล้ำ เรากลึกเห็นลากชุนจะช้ำเออก อันกองทัพเมืองกังตั้งนั้นจะปราบกไป

พระเจ้าโจiyอยจึงว่า ห่านว่าเนื้อควรหนักหนา มิเสียทีที่มีปัญญาอันสุขุมหยั่งรู้ตลอดไปได้ ขณะนั้นพระเจ้าโจiyอยก็ตั้งให้สุมาอี้เป็นนายหัวใหญ่ให้อาญาลิทธิ์ทุกประการ สุมาอี้คำนับแล้วออกมากจัดแจงทหารยกไป ครั้นถึงเมืองเตียงชันก็แต่งให้เตียวคับ ได้เหลงคุณทหารสินหมื่นไปตั้งรับของเบี้งเขาก้าน

โกฉย ชุนเลี้ครั้นแจ้งว่า สุมาอี้ยกมาอยู่เมืองเตียงชัน ก็ยกมาหาสุมาอี้ จึงถามว่า ซึ่งห่านหั้งสองไปตั้งรักษาเมืองสองต่ำบลอยู่นั้น ได้รับผุ่งกับกองทัพของเบี้งบ้างหรือ โกฉย ชุนเลี้ก็บอกว่า ข้าพเจ้าหั้งสองไปตั้งอยู่ก็มได้เห็นทหารของเบี้งยกมาบนพุ่งเลย สุมาอี้จึงถามว่า บรรดาหัวเมืองหั้งปวงนั้นห่านรู้ช่าวร้ายดีประการใดบ้าง

โกฉย ชุนเลี้จังบอกว่า อันหัวเมืองหั้งนั้นข้าพเจ้าได้ช่าวว่าดือญลิน แต่ปูเต่า อิมเปงสองเมืองนั้นมีรู้ช่าวร้ายดีเลย สุมาอี้จึงว่า ถ้าฉะนั้นห่านหั้งสองจะ

คุ่มทหารคนละพัน ยกไปรักษาเมืองปูเต่าแล้วยังอิมเปงไว้ให้ได้ ถ้าจัดแจงมั่นคงแล้ว จะช่วยกันคิดอ่านค่ายสกัดตีวากหลังกองทัพเมืองเสฉวนให้พะรัว-พะวังอยู่ ครั้นนี้เราจะคิดทำการจับเอาตัวของเบี้งให้ได้

โภฉุย ชุนเล็กก์คำนับคุ่มทหารยกมา ครั้นถึงกลางทางม้าใช้มานอกว่าเมืองปูเต่าแล้วยังอิมเปงนั้นกองทัพของเบี้งมาตีได้แล้ว บัดนี้ยกทหารออกมายุ่นนอกเมืองทางประมานเรือยเส้น โภฉุย ชุนเล็กได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงปรึกษา กันว่า กองทัพเมืองเสฉวนยังมาตีได้เมืองแล้ว เหตุใดจึงจะยกกองทัพมาตั้งอยู่นอกเมืองนั้นเห็นผิดนัก ชะรอยจะแต่งกล่าวลวงเราจะล่วงเข้าไปมิได้ ก็ชวนกันพาทหารถอยหลังออกจากฯ พอดียินเสียงประทัดจุดขึ้นบนเนินเขา หั้งสองนายก็ตกใจ และไปเห็นชงเบี้งแต่งตัวโวโลงถือพัดชนวนกีช์เกวียนน้อย หวาน hin เดียวเปาถือกรรไบเดินซ้ายขวา ยกทหารสกัดตามเนินเขา โภฉุย ชุนเล็กก็ใจตะลึงอยู่

ชงเบี้งจึงร้องว่า อ้ายทหารสองคนนี้อย่าหนีกูให้ยกเลย เข้ามาคำนับกูเสียโดยดีเด็ด อันกลของสุมาอี้นั้นลงกูไม่ได้ กฎรู้อยู่ลึ้นแล้ว แม้มิเข้ามาหากูก็จะให้ทหารจับตัวมาเสียบดันนี้ โภฉุย ชุนเล็กก์กลัวเป็นกำลังซักม้าจะหนี พอดวงเบี้ง เกียงอุยยกทหารตีกระแทบทั้งเข้ามากางฟันทหารล้มตายเป็นอันมาก ก็ทั้งม้าเสียวิ่งหนีขึ้นเขา เดียวเปาถือควบม้าໄล่จะจับเอาตัววางแผนม้าไปด้วยกำลังเหยียบศีลาพลาดม้าก็ล้มลง เดียวเปาถอกม้าหน้าคาม่าถูกศีลาแตก ทหารทั้งนั้นก็วิ่งเข้าไปช่วยพยุงตัวมา โภฉุย ชุนเล็กล่าดอกรกหนีไปได้ ชงเบี้งจึงให้ทหารรับเดียวเปาไปรักษาตัวเมืองเสฉวน

ฝ่ายโภฉุย ชุนเล็กจึงมาแจ้งแก่สุมาอี้ ตามเนื้อความซึ่งได้รับพุ่งทุกประการ สุมาอี้จึงว่า ซึ่งท่านแต่กมาทั้งนี้เราก็มิได้อ่าโทษ ด้วยชงเบี้งมีกลอุบายนากเรารู้มิทัน ท่านจงรับไปรักษาเมืองไปเชียแล้วยังเมืองหยังจ้ววิ้ ถ้าทหารชงเบี้งจะเข้าไปเย้าประการโดยอย่าออกสู้รบเลย เราจะคิดกลอุบายนอย่างหนึ่งกำจัดชงเบี้งเสียให้ได้ โภฉุย ชุนเล็กคำนับแล้วก็ยกไปรักษาเมือง สุมาอี้จึงว่าแก่เดียวคันกับไถ่เหลงว่า บัดนี้ชงเบี้งตีได้เมืองปูเต่าแล้วยังเมืองหยังจ้วนนั้นเห็นจะไม่อญู่ค่ายตัวจะเข้าไปเกลี้ยกล่อมผู้คนอยู่ในเมือง ท่านจงคุ่มทหารมีนหนึ่งลัดทาง

น้อยอ้อมเข้าหลังค่ายให้จงได้ ถ้าได้สมคะเนแล้วจะกลัวอะไรแก่ชั่งเบ้ง จะคิด กำจัดเสียภายในหลังก็จะง่ายดอก เตียวคับ ใต้เหลงก์ยกหการลัดทางไป

ฝ่ายเบ้งจึงว่าแก่นายทพนายกองห้งปวงว่า เรมาตีได้มีองสองเมือง นี้ดีร้ายสุมาอี้จะสำคัญว่าเราเข้าไปอยู่ในเมือง เวลาค่ำวันนี้จะแต่งหหารลัด มาปล้นค่ายเราเป็นมั่นคง ก็ให้แต่งเกวียนเชือเพลิงไว้เป็นอันมาก เกณฑ์หหาร ให้ชุมอยู่ในปาสองข้างทางคอยสกัดหพสุมาอี้จะยกมา ครั้นเวลาสองยามเคช เตียวคับกับใต้เหลงยกมาจะไกลัถิงค่าย หหารนั้นได้ยินเสียงคนบนเนินเขาก ยังอยู่ เตียวคับจึงขับม้าตบหังลงมา เร่งหหารห้งปวงชึ่งล้าอยู่ให้เดินชืนไป ให้หันกัน จึงเห็นเกวียนเชือเพลิงที่หหารชงเบ้งซักเข้ามาสกัดหังไว้ก์ตกใจ จึงเรียกหารช้างหน้าให้ถอยหังลงมา พอดียินเสียงประทัดแสงเพลิงก์สว่าง ขึ้นรอบตัว หารในปากให้ร้องล้อมเข้ามา ชงเบ้งอยู่บนเนินเขาจึงร้องว่า สุมาอี้ สำคัญว่าเราอยู่ในเมืองให้ท่านมาปล้นค่ายเราหรือ บัดนี้ต้องด้วยกลของเรา แล้ว เข้ามาคำนับเราโดยดีเดิด ตัวท่านก็เป็นหารเลวหาผู้ใดนับถือไม่ อย่าคิด อายถือตัวอยู่เลย

เตียวคับได้ยินชงเบ้งร้องลงมาก็โกรธ จึงเอ้ยแล้วว่า มีนี้ชาวบ้านนอก owardตั้งตัวเป็นใหญ่องอาจล่วงมาถึงแคนเมืองกู ภูจะจับเอาตัวสับเสียให้ละเอียด มิให้กาลีนแค้น แล้วก็ขับม้าขึ้นไปบนเขาจะจับตัวชั่งเบ้ง หหารห้งปวงก์เอ่า หินแลกห้ามห์ยิงระดมลงมา เตียวคับขึ้นไปมิได้ก์ซักม้าถอยหังอยู่ ชงเบ้งก์ ให้หารไส่ย่าพันหารเตียวคับเจ็บปวดลำบากล้มตายเป็นอันมาก เตียวคับกับ ใต้เหลงก์นา กอกอกมา หหารชงเบ้งกลัวฝิมือเตียวคับจะต้านทานไว้มิได้ก์แหวก ทางให้ ขณะเมื่อเตียวคับหกอกอกมา วันนั้นชงเบ้งแลดูอยู่บนเนินเขา จึง สรรเสริญว่าเตียวคับคนนี้ได้ยินลือชื่อมาช้านาน วันนี้พึงได้เห็นประจักษ์แก่ ตาเข้มแข็งพันกำลังนัก หหารคนนี้แม้อยู่สืบไปเมื่อหน้าก็จะทำอันตราย จำจะ กำจัดเสียให้ได้ แล้วชงเบ้งก์ยกกลับมาค่าย

ฝ่ายสุมาอี้จัดแจงหหารจะยกมา พอดีนเตียวคับกับใต้เหลงเสลือก สลนเข้ามาก็ตกใจ จึงถามว่าเป็นเหตุไหนจึงกลับมา เตียวคับก์เล่าเนื้อความ ให้ฟังทุกประการ สุมาอี้แจ้งดังนั้นก็เสียใจ จึงว่างเบ้งมีสติปัญญาสามารถนัก

ก็สั่งให้ยกห้ารากลับมาค่าย สุมาอี้จึงว่า เมืองเสฉวนเป็นทางไกล ท้ารทั้งปวงได้ เสนบิยอาหารน้อยจึงรับมาทำการอบพุง ประธานจะคราวได้ชัยชนะเริ่ว ๆ ครั้น เราจะอกรอบพุงด้วยบันนีก็มีได้ จะจะตั้งมั่นรับไว้ให้ช้าอยู่ เสนบิยอาหารขัดสน ลงเห็นจะเลิกไป แต่นั้นมาสุมาอี้ก็มีได้ให้ห้ารออกรสูรับเลย

ฝ่ายของเบงก์แต่งให้ห้ารไปยั่วท้ายครั้ง สุมาอี้มีได้ออกรอบ แต่คำนึง กันอยู่ถึงสิบสี่สิบห้าวัน พอบิศุยถือหนังสือพระเจ้าเล่าเสียงมาถึงของเบงว่า บันนี รู้ข่าวมหาอุปราชตได้หัวเมืองสองต่ำบลกมีความยินดีนัก ซึ่งมหาอุปราชม์โทษ แต่ก่อนนั้นก็ให้พันโทษแล้ว จงคงในฐานาตักดีเด็ด ของเบงแจ้งดังนั้นก็ยกมือขึ้น ถวายบังคมค่านั้นรับเอกสารสั่งพระเจ้าเล่าเสียงตามประเพณีแล้ว ก็ให้บิศุยถือ หนังสือออกกลับไป

ของเบงคิดอุบายนะลงสุมาอี้ จึงให้ห้ารอจากค่ายถอยเลื่อนลง ไปตั้งอยู่ทางประมาณสามร้อย步 มากใช้จังไปแจ้งสุมาอี้ว่า ของเบงยกกองทัพ ถอยไปแล้ว สุมาอี้จึงว่า ของเบงยกไปบันนีประธานจะลงเรยว่าตาม ถ้าเรา ตามคงจะต้องด้วยกลมั่นคง เตียวคับจึงว่า ของเบงขัดสนเสนอบิยอาหารถอยทัพไป เหตุใดทำนั่นมีได้ยกห้ารตามไปโจมตี จะมาคิดวิตกกลังของเบงด้วยอันได้

สุมาอี้จึงว่า ปีก่อนนั้นเราก็รู้ว่าเมืองเสฉวนได้ข้าวปลาอาหารมาก และ บันนีก็เป็นเทศกาลข้าวไชน์สาลี กองทัพของเบงจะกินไปได้อยู่อีกครึ่งปีเห็นไม่ ขัดสน ซึ่งทำนั้นเป็นกลลวงจะตามไปนั้นมีได้ แล้วสุมาอี้จึงให้คนไปสืบดูกลับเข้า มาบอกว่า บันนีกองทัพของเบงยกไปตั้งอยู่พันที่ไปอีกสามร้อย步 เตียวคับจึง ว่า ของเบงขัดสนอาหารแล้ว ครั้นจะยกธนไปกลัวเราจะรู้จึงทำค่ายเลื่อนไป ซึ่ง ทำนั่นจะมีให้ตามไปนั้นข้าพเจ้าไม่มีเห็นด้วย

สุมาอี้ห้ามว่า อันของเบงนี้มีแบบค่ายมากจะทำลงเรา จะตามไปนั้น ก็จะเสียที ครั้นรุ่งขึ้นเช้าสุมาอี้ให้คนไปสืบอีก กลับมาบอกว่า ของเบงยกไปตั้ง ค่ายพันที่นั้นไปอีกสามร้อย步

เตียวคับจึงว่า ของเบงยกหนีไปจริง ๆ ทำนั่นให้ตามไปนั้นไม่ชอบ ข้าพเจ้าจะขออาสาตามไปตีให้จงได้ แม้เสียทีแก่ช้าศึกมาข้าพเจ้าจะให้คีรณะ แก่ท่าน แต่กว่าซ่อนยกหนุนข้าพเจ้าออกไปด้วย

สุมาอี้ห้ามเตียวคันห้ายครั้งกีไม่ฟัง สุมาอี้จึงว่า ท่านจะไปก็ตามใจ อันจะไปแต่ลำพังนั้นมิได้ เกลือกชงเบ็งจะซุ่มหารไว้ก็จะเสียที เราจะยกหาร หนุนไปด้วย ถ้าเพลี่ยงพล้ำจะได้ช่วยกัน เมื่อได้รับกันชงเบ็งครั้งนี้แล้วอย่าได้ ย่อหย่อนเลย ท่านลงขบหหารเร่งหักโหมเข้าไปจงสามารถเราจะยกหนุน สุมาอี้ จึงกะเกณฑ์หหารให้เตียวคัน ได้เหลงสามหมื่น แล้วกำชับว่าเวลาพรุ่งนี้ท่านยก ไปทันทพชงเบ็งก็อย่าเพ่อเข้าตี จงพักหหารไว้ให้สบายใจก่อน ค่อยดูห่วงที ชงเบ็งจะทำประการใดบ้าง เตียวคัน ได้เหลงรับคำแล้ว ครั้นเวลาเช้าก็ยก หหารออกมากั้งค่ายอยู่ตามสุมาอี้สั่ง สุมาอี้ก็ยกหหารหนุนออกไป

ฝ่ายชงเบ็งครั้นรู้ว่าสุมาอี้ยกตามมา เวลากลางคืนให้หานายหัวพนายกอง หั้งปวงมาปรึกษาว่า หหารสุมาอี้กมานัดนี้เห็นจะได้รับผุ่งกับเรา愧ดชั้นนัก ถึงแพ้และชนะเป็นมั่นคง และในกองหัพเรนี้ไม่เห็นมีผู้ที่จะอาสาออกต่อสู้ด้วย หหารร้อยคนพันคนแต่ผู้เดียวได้ ชงเบ็งว่าพลาังแลดูอุยเอี่ยนแล้วก็ก้มหน้าเสีย มองเป็นจึงว่า ครั้นนี้ข้าพเจ้าจะขออาสาท่านให้ถึงขนาด ชงเบ็งจึงว่าท่านกักดี ต่อเราจะขออาสา ก็ขอบใจอยู่ แต่ท่าว่ากองหัพสุมาอี้ครั้งนี้ก็เข้มแข็งนักไม่เหมือน ทุกครั้ง เมื่อเสียการของเรามาไปจะทำประการใด

มองเป็นจึงว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปครั้งนี้ ใช่จะอาลัยแก่ชีวิตนั้นหามิได้ ถึงจะเป็นประการใดก็จะสู้ตาย ถ้าแลเสียการไป ข้าพเจ้าจะให้ศีรษะแก่ท่าน ชงเบ็งได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญว่า มองเป็นนี้สัตย์ซื่อภักดีต่อเราริง ๆ แต่ท่าว่า ตัวท่านผู้เดียวถึงจะมีฝีมือเข้มแข็งก็ดี อันจะสู้ด้วยหหารสุมาอี้นั้นเห็นเหลือ ตัวนัก เรายังจะให้ผู้ใดออกไปช่วยท่านเป็นสองนายด้วยกัน ก็ไม่เห็นหน้า โครงการ

ขณะนั้นเตียวเอ็กจึงว่า มหาอุปราชอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะขออาสา ออกไปช่วยมองเป็นทำการเอง ชงเบ็งจึงว่า เตียวคันหหารสุมาอี้คนนี้มิใช่พอดี ท่านจะอาสาออกไปนั้นเราเห็นฝีมือจะสู้เตียวคันมิได้ เตียวเอ็กจึงว่า ตัวข้าพเจ้า ก็นับว่าเป็นหหารคนหนึ่ง ถึงเตียวคันจะมีฝีมือ ข้าพเจ้ามิกลัวผิดกีสู้ตาย ถ้า แลเพลี่ยงพล้ำเสียการของท่านก็ให้ตัดศีรษะข้าพเจ้าเสีย

ชงเบ็งได้ฟังดังนั้นก็ชอบใจ จึงว่าจะนั้นท่านลงคุ่มหหารคนละหมื่นยก

ไปชุมอยู่ทางซอกเขา ถ้าเห็นทหารกองหน้าสูมาอี้กما จงปล่อยให้ล่วงเข้ามาเดิ道 อย่ารบพุ่งเลย เมื่อได้ยินเสียงทหารเรากุดประทัดหรือขึ้นแล้ว ท่านหันสอง จงยกทหารปิดหลังตีกระหนาบมาหาเรา ถ้ากองทัพสูมาอี้กรุ่นมาช่วย จึงให้เตียวอี้กแยกทหารอกรอบรับทัพสูมาอี้ไว้อย่าให้เข้ามาช่วยกันได้ เราจะคิดกล อันหนึ่งไปช่วยท่าน องเปง เตียวอี้กสองนายรับคำแล้วก็ยกทหารสองหมื่นไป ชุมอยู่

ชงเบ้งจึงหาเกียงอุย เลียวยัวเข้ามา แล้วก็เขียนหนังสือเข้าผนึกให้ลับ หนึ่งแล้วสั่งว่า ท่านจะคุมทหารสามพันยกไปชุมอยู่บันเขา ถ้าเห็นทหารสูมาอี้ ล้อมมองเปง เตียวอี้กไว้จะแก้ตัวมิได้แล้ว จึงฉีกผนึกออกดูหนังสือนี้จงทำตาม อุบَاຍของเราเดิ道 เกียงอุย เลียวยัวรับคำนับแล้วก็คุมทหารไป ชงเบ้งจึงสั่งอี้ งอบัน ม้าตง เตียวหวิว่า เวลาพรุ่งนี้ถ้าทหารสูมาอี้กما ท่านอย่าเอาชัยชนะเลย จงทำเป็นรบพลางถอยพลาง แม้เห็นกวนหินคุมทหารยกตีเข้าไปแล้ว ท่าน จงกลับคืนตีกระหนาบเข้ามา ง้อ อี้ งอบัน ม้าตง เตียวหวิรับคำแล้วคุมทหารไปตั้ง คอยอยู่

ชงเบ้งจึงสั่งกวนหินให้คุมทหารห้ามันไปชุมอยู่ริมเขา กำหนดว่าเห็น ชงแคนบานเขานั้นไม่กเมื่อได ก็ให้คุมทหารรับหักเข้าไปในกองทัพสูมาอี้

ครั้นเวลารุ่งเช้าเตียวคันกับได้เหลงก็ยกทหารตามมา พบกองทัพมอง อี้ งอบัน ม้าตง เตียวหวิ ก็ขับทหารรบพุ่งเป็นสามารถ กองทัพเมืองเสฉวนรบ รอถอยลงมาทางประมาณสี่ร้อย步

ขณะนั้นเป็นฤดูคิมหันต์ ทหารสูมาอี้ลูกตามมาด้วยกำลัง เหง่อไอล ไซมตัวทุกคนเห็นอยู่หอบถอยแรงลง ชงเบ้งขึ้นอยู่บันเนินเขาแลลงมาเห็น ทหารสูมาอี้อิดโรยกำลังได้ทึกให้ทหารใบกรงแดง กวนหินตั้งชุมอยู่ริมเขาเห็น ใบกรงก็ขับทหารมาพันเข้าไป ง้อ อี้ งอบัน ม้าตง เตียวหวิสี่นายกกลับหน้าตี กระหนบคืนหลังลงมา เตียวคัน ได้เหลงก็มิถอยหนี ขับทหารตีตะลุมบนกันเป็น ลมม่าน องเปง เตียวอี้กได้ทึกยกสกัดอกรามมาพันทหารเตียวคัน ได้เหลง ล้มตายเป็นอันมาก

สูมาอี้เห็นดังนั้นก็ยกทหารหนุนมาล้อมมองเปง เตียวอี้กเข้าไว้กลาง

รูปที่ ๑๘๘ เกียงอุยกับเลียวย้าว่านหนังสือของเบ็งให้ไปตีค่ายสุมาอี้

รูปที่ ๑๘๙ ผนกน้ำหัวมกongทพสุมาอี้ พระเจ้าจอยอยจึงให้หากองทพกลับ

เตียวເອັກແຍກທຫາຮອກຮັບທພສຸມາວີ້ ອອງເປັນ ກວ່ານິນກີ້ຂັບທຫາຮະດມຕີ ເຕິວຄັນ ໄດ້ເຫັນເຂົ້າໄປ ທຫາຮັບສອງຝ່າຍດ້ວຍທີ່ຈົນເປັນສາມາດ ລົມຕາຍ ລົງໃນທີ່ຈົນມາກວ່າມາກ ເກີຍອຸຍກັນເລື່ອງຫ້ວອຢູ່ບຸນເຫັນທຫາສຸມາວີ້ເຂົ້າລົ້ມ ອອງເປັນ ເຕິວເອັກໄວ້ ວນພຸ່ງກັນຕະລຸມບອນອ່ອນອູ່ແລ້ວ ກີ່ຈົກຜົນກົກໜັງສື່ອໜຶ່ງ ຂົງເບັ້ນໃຫ້ມານັ້ນຂອກດູເປັນໃຈຄວາມວ່າ ດັກອອງທພສຸມາວີ້ລົ້ມອອງເປັນ ເຕິວເອັກໄວ້ ກີ່ໄຫຍກທຫາໄປຕີເຄີຍສຸມາວີ້ ສຸມາວີ້ກີ່ຈະຍົກທຫາຮອຍກັບໄປ ປຶ້ງຈະມີໄດ້ຄ່າຍ ສຸມາວີ້ກີ່ເປັນຄວາມຂອບໃຫຍ່ທລວງອູ່ ເກີຍອຸຍ ເລື່ວ້າກີ່ຍົກທຫາຮົບໄປປິ່ງເຄີຍ ສຸມາວີ້ໄດ້

ຂະແນ່ມີສຸມາວີ້ຍົກທຫາຮອກຈາກຄ່າຍນັ້ນກີ່ກົງຈຳອູ່ ຈຶ່ງວາງທຫາຮາຍໄວ້ຕາມທາງມາ ທຫາຮັບສູງຕາມຮາຍທາງກີ່ຮົບມານອກແກ່ສຸມາວີ້ວ່າ ບັດນີ້ທຫາຮັບສູງ ຂົງເຄີຍໄດ້ແລ້ວ ສຸມາວີ້ຮູ້ດັ່ງນັ້ນກີ່ຕົກໃຈຈຶ່ງວ່າຮູ້ອູ່ແລ້ວວ່າຂົງເບັ້ນທຳກລ ທຳນທັງປົງ ມີຟັງຄ່າເຮົາຈຶ່ງເສີຍການ ວ່າແລ້ວກີ່ໄຫຍກທຫາຮັບມາຈະຊື່ງເຄີຍ

ເຕິວເອັກໄດ້ທີ່ເຮັງທຫາຕີ່ວ່ານໍລັງລົງມາ ທຫາສຸມາວີ້ກີ່ແຕກຕິ່ນລົມຕາຍ ເປັນອັນມາກ ເຕິວຄັນ ໄດ້ເຫັນເສີຍທີ່ດັ່ງນັ້ນກີ່ທຶນທຫາເສີຍຈົນທັກອອກໄປເຄາແຕ່ ຕ້ວຽດ ເກີຍອຸຍ ເລື່ວ້າກີ່ເຫັນສຸມາວີ້ແຕກກັບມາກີ່ພາທຫາຮອກຈາກຄ່າຍຮົບມາ ບຣຈົນກັນກັນໜາຍທພນາຍກອງ ແລ້ວກັບມາຫາຂົງເບັ້ນ

ຝ່າຍສຸມາວີ້ຮັນມາດຶງຄ່າຍ ເຫັນທຫາຮັບສູງຍົກກັບໄປສິ້ນ ກີ່ພາທຫາ ທັງປົງເຂົ້າຄ່າຍ ຈຶ່ງວ່າແກ່ນໜາຍທພນາຍກອງວ່າ ເຮົ້ວອູ່ຢູ່ວ່າເປັນກລຂອງຂົງເບັ້ນ ໄດ້ທັມ ປຣມທັດຖານຄົນທັງປົງມີຟັງເຮົາ ຈຶ່ງເສີຍທຫາແລ້ວເຄື່ອງສ້ສຕຣາວຸດ ແຕ່ນີ້ສົບໄປ ເມື່ອໜ້າຜູ້ໄດ້ພັງເຮົາ ຂັດຫົນໃຫ້ເສີຍການດູຈົນໜີ້ຮັນນີ້ຈະຕັດຕີຮະເສີຍ

ຂະແນ່ນັ້ນພອຄນຄືອໜັງສື່ອມາແຕ່ເມື່ອງເສດວນແຈ້ງແກ່ຂົງເບັ້ນວ່າ ບັດນີ້ ເຕິວເປັນນັ້ນທຸມອພຍາບາລຸບາດແພລສິ່ງກະຮະບົບຄືລາກຳເວັນມາໄປ ປຶ້ງແກ່ຄວາມຕາຍ ແລ້ວ ຂົງເບັ້ນແຈ້ງວ່າເຕິວເປົາຕາຍກີ່ຮົອງໄຫ້ຮັກ ຈນອາເຈີນໂລທີຕອກມາສລົນໄປ ທຫາຮັບສູງກີ່ຕົກໃຈໜ່ວຍກັນເຂົ້າແກ້ຈຶ່ງພື້ນເຂົ້ນ ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນໄປຂົງເບັ້ນກົ່ປວຍໜັກ ລົງອູ່ອູ່ລຸກມີໄດ້ ນາຍທພນາຍກອງກົ່ງຈາກກັນເປັນທຸກໆ

ຮັນອູ່ມາສອງວັນຂົງເບັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ທາຕັງຄວດກັບອັວນເກີຍສອງຄົນເຂົ້າມາ ນອກວ່າ ບັດນີ້ເຮົາປວຍໜັກ ຈະວ່າກລ່າວນັ້ນຄັນກົຈກົດສືບໄປມີໄດ້ ເຮົາຈະເລີກທພ

กลับไปเมืองเสฉวนถีด แต่ท่าว่าย่าให้เลิกเกริกไป รู้สึ้งสุมาอี้จะยกทหารติดตาม
เราจะไปมิสะดาก ทำนั่งบอกทหารทั้งปวงให้ตรัสเครื่ยมตัวให้พร้อม สั่งแล้ว
เวลาค่ำก็ให้ทหารเลิกหัพลดลัดมาเมืองชั้นต่ สุมาอี้รู้ว่าชงเบ้งเลิกหัพไปได้
หัวันแล้วก็ทอดใจใหญ่ๆ ชงเบ้งนี้ดังเทพดา เรายิรื้อเท่าเดย จึงให้จัดแจง
ทหารอยู่รักษาด่านทางกำชับตรวจตราทุกตำบลแล้ว ก็ยกทหารเลิกกลับมาเมือง
ลกอี้ยง

ฝ่ายชงเบংย์กามาเมืองแล้ว ก็ให้ทหารทั้งปวงประชุมกันพร้อมอยู่ จึง
กลับมารักษาตัว ณ เมืองเสฉวน พระเจ้าเล่าเสี้ยนและขุนนางทั้งปวงก็พาภันมา
เยี่ยมถามช่าวถึงที่อยู่ พระเจ้าเล่าเสี้ยนเห็นชงเบংย়নก็ให้หมอบพยานาล
รักษาเป็นการด้าน โรคซึ่งป่วยหนักกับบรรเทาหาย

ตอนที่ ๗

ครั้นรุ่งขึ้นปีใหม่โจจิ่นจึงกราบทูลพระเจ้าโดยอย่าว่า กองทัพเมืองเสฉวน
ยกมากระทำย่าบีกงขอบขัณฑ์สีมาเนื่อง ๆ กองทัพเมืองลากเอี่ยงนี้ก็เสียที่เป็น^๑
ทลายครั้ง ทหารเมืองเสฉวนนั้นก็กำเริบใหญ่หลวงนัก จะนั่งอยู่บดันก็มีได้
นานไปกองทัพเมืองเสฉวนก็จะทำอันตรายให้อาณานิคมราชธานีได้ความเดือด-
ร้อนอิก แล้เทศกาลนี้ก็เป็นคืนหันตัดดูแล้ว ข้าพเจ้าจะขอยกทัพไปกับสุมาอี้
ตีเอาเมืองเสฉวนแลเมืองชั้นต่งให้จงได้ กำจัดศัตรุเสียอย่างให้มีภัยมากถึงเมืองเรา
พระเจ้าโดยอยเทินชอบด้วย จึงตั้งให้โจจิ่นเป็นแม่ทัพฝ่ายขวา สุมาอี้
เป็นฝ่ายซ้าย เล่าชวนเป็นที่ปรึกษา ถือพลทหารสิบสี่มื้นยกไปทางด้านเกีกมิโกะ
จะไปตีเมืองชั้นต่ง ม้าใช้จึงอาเนื้อความแจ้งแก่ทั้งเบี้ยง

ขณะนั้นแขงเบี้ยงให้ซักซ้อมทหารหัดบริอกันอยู่ จะไปตีเมืองลากเอี่ยง
อิก พอม้าใช้เข้าไปบอกจึงให้หาเตียวหวังกับกองเปงเข้ามาสั่งว่า ท่านคุมทหาร
พันหนึ่งยกไปตั้งต่ำบลตันของรับทัพสุมาอี้ไว้ และเราจึงจะยกกองทัพไปช่วย
กองเปงกับเตียวหวังยกมือชั้นค่านับแล้วจึงว่า บันนี้กิตติศัพท์ว่าสุมาอี้ยกกองทัพ
มาถึงห้าสิบหมื่นหากสิบหมื่น มหาอุปราชจะให้พลข้าพเจ้าหั้งสองไปแต่พันหนึ่ง
นี้ ที่ไหนจะต่อสู้ทหารสุมาอี้ได้ จะมิเสียการไปหรือ

แขงเบี้ยงจึงว่า เป็นไชน่าทำมาวิตกฉะนี้เล่า เราหาหลวงท่านให้สุมาอี้ช่า
เสียไม่ ก็งมาตรรัวว่าท่านไปเสียที่แก่ข้าคึกมากเราก็มิอาโหะ องค์เปง เตียวหวังก็
มิอาจรับ แต่อ่อนหวานแขงเบี้ยงเป็นทลายครั้ง แขงเบี้ยงจึงว่า ท่านอย่าวิตก อันเรา
ใช้ไปครั้งนี้ด้วยเราพิเคราะห์ดูในอาทิตเห็นดาวฤกษ์มีรัศมีหม่นหมองนัก ใน
เดือนนี้จะมีฝนห่าใหญ่ตกเป็นทลายวัน เราเห็นว่ากองทัพสุมาอี้จะล่วงแคนเข้ามา
มีได้ ด้วยน้ำปาจะหนักมากทั่วทั้งท้องฟ้าสุมาอี้ก็จะกลับไปเอง เราจึงให้ทหารท่าน
ไปแต่น้อย ครั้นจะให้ไปมากก็จะลำบากเสียเปล่า ตัวเราจะไปช่องสุมทหาร
เมืองชั้นต่งไว้ให้พร้อม ถ้าสุมาอี้ถูกอยทัพแล้ว เรายกทหารออกโจมตีช้าหลัง

ไป มิพักให้ยกแก่ทุกห้าม กองทัพเมืองลอกอียงก็จะเสียทีแก่เรา ของเป็น เตียวหงษ์มีความยินดีคำนับแล้วก็ยกห้ามไป

ฝ่ายชงเบี้งก็ไปภาคเหนือที่ห้ามเมืองยังตั้งให้ตรัสริมเสบียงอาหาร หาข้าวตามไส้ถังไว้ทุกคน กำหนดให้พอกินเดือนหนึ่งกว่าจะสิ้นฤดูฝน หวัง มิให้ห้ามห้ามทั้งปวงหุ่งข้าวกิน จะได้ทำการรบพุ่งโดยสะดวก

ฝ่ายสุมาอี้กับโจจิ่นยกห้ามมาถึงต่ำบลันดองมิได้เห็นผู้คนเหย้าเรือน เหลืออยู่ จึงให้หาชาวบ้านนอกมาสาม ชาวบ้านนอกจึงบอกว่า เมื่อกองทัพเมือง เสนวนยกไปนั้นให้ห้ามจุดเผาเสียล้วน โจจิ่นได้แจ้งดังนั้นแล้วปรึกษากับสุมาอี้ จะรับยกกองทัพไป

สุมาอี้จึงว่า อันจะยกกองทัพล่วงไปนั้นยังมิได้ ด้วยเวลาคืนนี้เราเห็น ดาวฤกษ์รัศมีมัวอยู่ ในเดือนนี้จะมีฝนทำให้ญี่ จะยกไปนั้นทุกห้ามห้ามทั้งปวง จะลำบากมากนัก ขอให้ท่านยกกองทัพตั้งอยู่ที่นี่ก่อน เมื่อพ้นเทศกาลฝนแล้ว จึงค่อยยกไป โจจิ่นเห็นชอบด้วยจึงยังกองทัพไว้ ครั้นอยู่มาประมาณสิบวันฝน ทำให้ญี่ก็ตกลงมา มิได้เห็นถึงสามสิบวัน น้ำในที่นั้นลึกประมาณสามศอกห่วง เสนบียงอาหารเสียล้วน ทุกห้ามห้ามก็มีรู้ที่จะอาศัยนั่งนอนแห่งใด ได้ความ ลำบากก็ร้องให้อ้ออิงไป กิตติศัพท์ก็แจ้งไปถึงเมืองลอกอียง ขุนนางทั้งปวงก็ ชวนกันเข้าไปกราบทูลพระเจ้าจอยอยขอให้หากองทัพกลับมา พระเจ้าจอยอยก็ เห็นชอบด้วย จึงให้มีหนังสือไปหากองทัพให้เลิกกลับมา

ฝ่ายชงเบี้งจับยามดูรู้ว่าสุมาอี้ยกกองทัพกลับไปแล้ว จึงว่าแก่ทุกห้ามห้ามทั้งปวงว่า บัดนี้จะรอจอยพระเจ้าจอยอยให้มีหนังสือมาหากองทัพกลับไปเป็น มั่นคง พอดีน้ำค้างคานถือหันงสือซึ่งของเปง เตียวหงษ์ใช้มานั้น เข้ามาแจ้งว่า กองทัพสุมาอี้เลิกไปแล้ว ชงเบี้งมีความยินดี จึงสั่งผู้ถือหันงสือให้เร่งกลับไป บอกแก่กองของเปง เตียวหงษ์ว่า อย่าให้ยกห้ามตามไปเลย

ขุนนางทั้งปวงจึงว่า สุมาอี้ถอยห้าฟไปได้ทิอยู่แล้ว เหตุใดมหาอุปราช จึงมิให้ยกไปโจรตีเล่า ชงเบี้งจึงว่าอันสุมาอี้นี้ชำนาญในการสังคมนัก ถึงมาตร ว่าล่าไปครั้งนี้ก็มิไปเปล่า เห็นจะแต่งกองห้ามห้ามไว้ค่อยรับทัพตามไปมั่นคง เราจะตามไปก็จะต้องด้วยกลของสุมาอี้ ปล่อยให้ไปเกิด แล้วเราจะจึงค่อยยกห้าม

ไปจำกัดออกເອາຕຳບລົກສານອ່ຍ່າໃຫ້ກັນສຸມາອື້ຮັດວ່າ ຂູນນາງທັງປົງຈຶງວ່າ ຜົ່ງມາຫຼາຍປະເທດໄປເມືອງເຕີຍຍັນນີ້ຈະໄປທາງອື່ນໄມ້ໄດ້ທຣີວ່າ ຈຳເພະຈະຍົກໄປແຕ່ເຂົາກິສານ ຂ້າພເຈົ້າທັງປົງມີເຕີມໃຈເລີຍ ດ້ວຍເຫັນວ່າໄປຄົງສາມຄັ້ງແລ້ວກີມີໄດ້ການ

ຂົງເນັ້ນຈຶງວ່າ ຕຳບລົກສານນີ້ແປັນຫ຾ວ່າໃຈເມືອງເຕີຍຍັນ ດ້ວຍຈະກະເກົດທີ່ແກລ້ວທຫາຣແລສະບີຍັງທັງປົງກີ່ອາຄີຍເມືອງຫລົງເສ ເມືອງຫລົງເສນັ້ນກີ່ມາຮົມໃນປາກທາງກິສານ ອົ່ງກີ່ເປັນຜອກຫ້ວຍຫາຣເຫຼົ່ງທີ່ຈະຫຼຸມທຫາຣໄວ້ໄດ້ມາກ ຄື່ຈະທຳການສົງຄຽມກີ່ດັນຕ ເຮົ່າຈຳຍົກໄປທາງກິສານພ່າຍເຫັນເຫດຸະນີ້ ທຫາຣໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ມີອື່ນຄຳນັບ ສຽງເສີ່ງຂົງເນັ້ນວ່າປ່ອງຄູາດັ່ງເຫັນດາ

ຂະແນນັ້ນຂົງເນັ້ນກີ່ໄຫ້ອຸຍເລື່ອນ ເຕີວ່າງີ່ ເຕົາເຊົ່າ ຕັ້ນເຊີກຄຸມທຫາຣຍົກໄປທາງກິກິກ ແລ້ວໃຫ້ມ້າຕ້າຍ ອອງເປັ່ນ ເຕີວ່າເວັ້ກ ມ້າຕັງຄຸມທຫາຣໄປຕັ້ງຕຳບລົກກີ່ກຳກຳກຳຫັດໃຫ້ອົກພ້ອມກັນ ດັ ເຂົາກິສານ ຄົ້ນລັດແຈ່ງນາຍທັພນາຍກອງໄທຢູ່ໄປແລ້ວ ກີ່ຕັ້ງໃຫ້ກວນທຶນ ເລີຍວ້າຂົງເນັ້ນກອງທັນ ຂົງເນັ້ນຈຶງຍົກທຫາຣເປັນທັພຫລວງໄປ

ແລ້ວນະເມື່ອສຸມາອື້ຮັດວ່າ ໂຈຈິນຍົກມາຈາກຕຳບລົດຕັນຂອງນັ້ນ ກລັວກອງທັພຂົງເນັ້ນຈະຕາມມາ ຈຶງຄ່ອຍເລື່ອນກອງທັພມາເປັນປຽກຕີ ມີໄດ້ຮັບຮັດທຫາຣໂດຍເຮົວມ້າໃຊ້ມາບອກຄື່ງສອງຄັ້ງວ່າ ມີໄດ້ເຫັນກອງທັພຂົງເນັ້ນຍົກຕາມມາ ໂຈຈິນວ່າແກ່ສຸມາອື້ຮັດວ່າ ເຮົ່າຈະເດີນກອງທັພອອຍຸ່ະນີ້ ຖແກລ້ວທຫາຣທັງປົງຈະລຳນາກນັກ ກອງທັພຂົງເນັ້ນກີມີໄດ້ຕິດຕາມແລ້ວ ເຮົ່າຈະຍົກທຫາຣີບໄປເດີດ

ສຸມາອື້ຈຶງວ່າ ຜົ່ງຂົງເນັ້ນມີໄດ້ຍົກກອງທັພຕາມເຮາດນີ້ ເພຣະເຫດວ່າກລັວເຮົວຈະຫຼຸມທຫາຣໄວ້ ຈຶງປ່ອຍໃຫ້ເຮົາມາໂດຍສະດວກ ແລກອງທັພລາດມາກີ່ໄດ້ຫລາຍວັນແລ້ວກີມີຕາມ ເຫັນຂົງເນັ້ນຈະຍົກທຫາຣມາຕັ້ງເຂົາກິສານ ໂຈຈິນຈຶງວ່າ ເຮົາໄນ້ເຫັນດ້ວຍສຸມາອື້ຈຶງວ່າ ທ່ານມີເຊື່ອກີ່ຂອ້າໃຫ້ແຍກກອງທັພໄປຄົນລະທາງເດີດ ທ່ານຈົງໄປຮັກໝາຈຳກິດຕ້ານທະວັນທຸກ ຂ້າພເຈົ້າຈະໄປຮັກໝາກິກິກທີ່ຕະວັນອອກ ຄ້າໃນສົບວັນກອງທັພຂົງເນັ້ນໄມ່ຍົກມາ ຂ້າພເຈົ້າຈະໄປຄຳນັບທ່ານຄື່ງຄ່າຍ ຂອ້າໃຫ້ທ່ານເອາແປ່ງທານໜ້າຂ້າພເຈົ້າເສີຍ ແລ້ວເອາເສື້ອຜູ້ທົງໝົງໄສປະຈານໃຫ້ໄດ້ອາຍແກ່ທຫາຣທັງປົງເດີດ

ໄຈຈິນຈຶງວ່າ ຄ້າຂົງເນັ້ນຍົກທຫາຣມາເມື່ອນປາກທ່ານວ່າ ເຮົາກີ່ຈະເອົ້ນແໜ່ງທຍກກັນມ້າຕີທີ່ພຣະເຈົ້າໄຈຍອຍປະທານເຮັນນີ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານ ສຸມາອື້ຮັດວ່າ ໂຈຈິນສູ່ຄູາກັນແລ້ວ ຕ່າງຄົນຕ່າງກີ່ຍົກທຫາຣແຍກໄປ ຄົ້ນຄື່ງຕຳບລົກກິກແລ້ວ ສຸມາອື້ຈຶງແຕ່ງຕ້ວ

ปลอมเป็นทหารไปเที่ยวตรวจค่าย เห็นทหารคนหนึ่งนั่งทอดใจในญี่เป็นทุกชีวัน ผู้ใดก็สามสิบวันได้ความลำบากหนักหนา แล้วมีหน้าซ้ำๆ ตามตั้งอยู่ที่นี่ให้ได้ยากไปอีกเล่า เมื่อามานั่งค่อยทำทำความทุกชีวิตัว แม้จะกลับไปเมืองให้เห็นหน้าบุตรภรรยาจะมีดีหรือ

สุมาอี้ได้ยินดังนั้นกลับมาค่าย ให้ทานายทัพนายกองมาพร้อมแล้วจึงให้เอาทหารซึ่งจะมีช้อนนั่นมาถามว่า เรมาทำการทั้งนี้ใช่จะปราบนาเอ ความสุขแต่ตัวก็หมายได้ คิดจะให้เป็นความสุขแก่บุตรภรรยาท่านทั้งปวง เหตุใดมาเจรจาจะนี้ มิได้มีความภักดีต่อเจ้า กินเบี้ยหัวดมาร้อยวันพันวันจะเอา การเด่วันเดียวก็มิได้ ซึ่งจะเอาไว้ในกองทัพนี้มิได้ นานไปจะกลับเป็นศัตรู จึงสั่งให้ทหารเอาตัวไปฆ่าเสีย ทหารก็ตัดศีรษะเข้ามาในหันได้

ขณะนั้นทหารทั้งปวงก็ตกใจ สุมาอี้จึงว่า ท่านทั้งปวงอย่าตกใจ อุตสาห์ทำการสนองคุณเจ้าเด็ด ถ้าได้ยินเสียงประทัดใหญ่เราจุดธูนในกลางค่ายเมื่อได้ก็รับรู้พุ่งช้าศึกจะสามารถ อย่าได้กลัวแก่ความตาย ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้น ต่างคนต่างก็ถอยไป

ขณะนี้อุยเอี่ยน เตียวหง ตันเช็ก เตาเซงยกมาไกลถึงกิกกิก พอชงเน้ง ใช้เตงจีตามมาหันเข้า สี่นายนั่งถามว่า ท่านมาด้วยกิจสิ่งใด เตงจีจึงบอกว่า มหาอุปราชมิให้ใจให้ให้เราตามมากำชับท่านว่า ให้ระวังกลสุมาอี้จังได้ เกลือกจะวางแผนผู้คนชุมไว้ อย่าให้รับยกล่าวงเข้าไปก่อนชับทราบดูให้จด อย่าเอี่ยนแล้วหาร สามนายจึงว่า มหาอุปราชนี้วิเศษหาต้องการไม่ เมื่อแล้วหารสุมาอี้ต่ำราญี่ ถึงสามสิบวัน เกราะนวนและสนบียงอาหารก็เปลี่ยนสิ้น จะรับไปบ้านเมื่อัน ใจจะขาดหรือจะมาชุมอยู่นั้นผิดไป ได้ทิกระทำแก่ช้าศึกแล้วมหาอุปราชมาคิด กลัวให้ถอยหลังอยู่ฉะนี้เล่า

เตงจีจึงว่า อันมหาอุปราชนี้จะว่าสิ่งใดแต่ก่อนมา ก็มิได้ผิดสักครั้ง เหตุไวนหันจึงมาติมหาอุปราชนี้หาควรไม่ ตันเช็กได้ยินดังนั้นจึงหัวเราะแล้ว ว่า มหาอุปราชความคิดดีแล้วเหตุใดครั้งก่อนจึงให้เสียต้นลงเกเต่งเล่า อย่าเอี่ยน จึงว่า แต่ก่อนเราได้คิดการให้มหาอุปราชครั้งหนึ่ง แม้ทำตามความคิดเราก็ มิได้มีองลกเอี่ยงนานแล้วหรือ ก็ไหนจะได้ยกทัพมาได้ความลำบากแก่ทั้งกลัว

ทหารทั้งปวง

ต้นเชือกจึงว่าแก่อยุ่เอี่ยนว่า มหาอุปราชลไม่ได้ใจให้มาห้ามแล้วกรณั้น ข้าพเจ้าจะคุ้มทหารพันหนึ่งไปแต่ผู้เดียว รับออกไปกิจกิจไปตั้งค่าย ถ้ามหาอุปราช อยู่ ณ เขากิสถาน ให้มหาอุปราชาอย่างได้ ต้นเชือกก็คุ้มทหารรับไปผู้เดียว เดงจี ก็รับกลับมา

ขณะนั้นต้นเชือยกทหารมาทางประมาณทางกลับเส้น พอทหารสูมาอี้ ตั้งซุ่มอยู่เห็นได้ทีก็จุดประทัดให้ร้องขึ้นยกเข้าล้อมไว้ทั้งสี่ด้าน ต้นเชือกอยู่ใน ห้ามกลางกีชับทหารเข้าฝ่าฟันเป็นสามารถ ล้มตายลงในที่รับเป็นอันมาก เหลือทหารอยู่ประมาณหกร้อยกีรบทุ่งตะลุมบนกันอยู่จะหักอกมีได้ ทหาร สูมาอี้ล้อมกระซิ้นเข้าไปจะจับเอาตัว อุยเอียนได้ยินเสียงทหารรบพุ่งกันเอิก- เกริกดังนั้น ก็ยกทหารรับไปช่วยโจนตีเข้าไปแก้เอาตัวต้นเชือกอกมาจากที่ล้อม ได้ ทหารสูมาอี้กีรบทุ่งติดพันมา เตาเชง เตียวหงกีชับทหารขึ้นไปช่วยกันเอา อุยเอียนและต้นเชือกไว้ได้ ໄลเม่าพันทหารสูมาอี้ถอยกลับไป ทั้งสี่นายกีพากันมา ค่าย จึงคิดว่ามหาอุปราชมีปัญญาจริง

ฝ่ายตรงข้ามรั้นถึงจึงนองอกแก่ช่วงเบ่งว่า มหาอุปราชใช้ให้ข้าพเจ้าไปห้าม ประมาณนั้น อุยเอียนกับต้นเชือกชวนกันหัวเราะเยาะมหาอุปราชเสียอึก ชงเบ้งได้ พิงดังนั้นกีหัวเราะว่า อุยเอียนนี้เป็นคนใจมิตร ครั้นจะกำจัดเสียกีเสียดาย ผีมือ จำเป็นจำเอาไว้ใช้ไปพลาส นานไปอุยเอียนจะเป็นชนบทต่อแต่นิดนึงเป็น มั่นคง พอพูดกันสิ้นคำลงม้าใช้มานอกว่า ต้นเชือยกทหารล่วงขึ้นไปเสียทีแก่ สูมาอี้ ผู้คนล้มตายเป็นอันมาก เหลือทหารอยู่ประมาณหกร้อยคน บัดนี้ถอยทัพ มาตั้งอยู่ต้นทางกิจกิจ

ชงเบ้งแจ้งดังนั้นจึงว่า ถ้าจะเอาโทษกับนายทัพนายกองบัน្តีจะเอาใจ ออกหากำไปเข้าด้วยข้าศึกเสีย จึงให้เตงจีไปเอาใจอย่าให้ตกทุกข์ร้อนเลย เรา มีได้เอาโทษ จงอุตสาห์คิดอ่านทำราชการแก้ເອာชัยชนะเด็ด แล้วชงเบ้งจึงให้ ทหารรับไปสั่งม้าต้าย ม้าตง องเงปง เตียวเอ็กทั้งสี่นาย ให้แยกกันไปเป็นสองกอง ม้าต้ายกับองเงปงนั้นให้ยกทหารไปทางชามมือ ม้าตงกับเตียวเอ็กจะคุ้มทหารไป ทางช้ายมือ กลางวันให้ชุ่มอยู่เดินต่อเวลากลางคืน ถ้ารับออกจากกิจกิจถึงต่ำบล

กิสถานแล้ว จึงกองเพลิงไว้ปากทางเป็นสำคัญ ให้เข้าตีเอาค่ายใจจันจงได้ ฝ่ายเราก็จะยกทหารไปช่วยตีกระหนนเข้าเป็นสามด้าน

ม้าต้าย ม้าตง օองเปง เตียวอึกแจ้งดังนั้นก็รับยกทหารมา ชงเบงให้ทางวนหิน เลียวชัวเข้ามาระซิบสั่งเป็นความลับแล้วให้ยกทหารไป ครั้นชงเบงยกกองทัพล่วงมาถึงกลางทาง จึงสั่งให้รอ งอปันยกทหารล่วงขึ้นไปก่อน

ฝ่ายใจจันมาตั้งค่ายอยู่ต่ำบลจ่ากันนั้น ก็ประมาหมิได้ตรวจตรารักษาและเตรียมทหารทั้งปวง เพราะมิได้เชื่อคำสูมาอี้ สำคัญว่าถึงกำหนดสิบวันแล้ว ก็จะทำประจานสูมาอี้ตามซึ่งสัญญาภันไว้

ครั้นอยู่ได้เจ็ดวันทหารมาบอกว่า บัดนี้ทหารเสฉวนรายมาตามทางน้อยข้างซอกเขา จึงสั่งจันเหลียงให้คุณทหารห้าพันไปตระเวนทางป้องกันอย่าให้ทหารเสฉวนล่วงเข้ามาในแคนได้ ครั้นจันเหลียงคุณทหารยกไปถึงกลางทางพบทหารชงเบงยกมา ก็ให้ทหารรับสวนทางขึ้นไป ทหารชงเบงก์ชวนกันถอยหลังกลับลงมา จันเหลียงก็ขึ้นหารับตามไปจะให้ทัน ทหารชงเบงก์เข้าชุมเสีย จันเหลียงตามไปมิได้เห็นทหารเมืองเสฉวนก็คิดสงสัย จึงให้ทหารหยุดอยู่ ม้าใช้มาบอกว่า กองทัพตั้งชุมอยู่ข้างหน้า จันเหลียงแจ้งดังนั้นก็ตรัมเตรียมทหารให้ระมัดระวังตัวไว้พร้อมกัน

ขณะนั้นพองอี้ งอปัน กวนหิน เตียวอึก ตีกระหนนหลังเข้ามา ทหารจันเหลียงมิทันรู้ตัวจะหลบหลีกมิได้ ด้วยสองข้างทางมีเข้ากระหนนอยู่ ทหารงอี้ งอปัน กวนหิน เตียวอึกก็ร้องว่า ผู้ใดเข้ามานบนบกด้วยเราแล้วก็ไม่ฆ่าเสีย ทหารจันเหลียงจวนตัวกลัวความตาย ก็เข้ามานบนบกด้วยอี้ งอปันเป็นอันมาก

จันเหลียงเห็นดังนั้นก็คิดมานะ ขับม้าเข้าไล่ฆ่าพันทหารเมืองเสฉวนจะหกออกมานะ เลียวชัวก็ขับม้าเข้าสู้ด้วยได้สองเพลง ก็อาจว้าพันถูกจันเหลียงตัวขาดตกม้าตาย ทหารทั้งปวงก็เข้าด้วยชงเบงสัน ชงเบงจึงถอดอาสาเลือดและกระซองทหารจันเหลียงนั้นมาให้ทหารเมืองเสฉวนใส่ แล้วเกณฑ์ทหารเกลี้ยกล่อมลงมาเป็นกองหลัง จึงให้กวนหิน เลียวชัว งอี้ งอปันคุณทหารห้าพันชั่งแต่งตัวปลอมเป็นทหารจันเหลียงยกิริบมาค่ายใจจัน ครั้นอี้ งอปัน เลียวชัว กวนหินยกมาใกล้ค่ายแล้วก็หยุดทหารไว้ จึงให้ทหารขึ้นม้ารีบไปนอกแก่งใจจัน

ว่า ทหารชงเบี้งซึ่งรายกันมานั้นໄล่แทกไปสื้นแล้ว

ขณะนั้นพ่อสุมาอีใช้คำนานอกว่า ทหารเมืองเสฉวนยกมาตั้งซุ่มอยู่ ลอบผ่าทหารเราตายถึงพันเศษแล้ว ให้ระวังตรวจตราภักษาค่ายอย่าประมาท ใจจันแจ้งดังนั้นเจว่า ที่จำกันเรามิได้เห็นทหารเสฉวนแ渭วมาสักคนหนึ่ง ท่าน จงกลับไปปบอภินายท่านเด็ด คนใช้กรีบกลับไป พอทหารอี้ งอปันปลอมเข้ามา ถึงบอกว่า ทหารชงเบี้งแทกไปแล้ว ใจจันมีความยินดีสำคัญว่าใจนั้นเหลียงกลับมา ถึงแล้วให้คนเข้ามานอก ก็ยกทหารออกจากค่ายจะไปรับ

ฝ่ายอี้ งอปัน เลียวยัว กวนพินเห็นใจจันออกไป ก็กรุกันเข้าในค่าย ได้ ให้ทหารเอาเพลิงจุดขึ้นในหันได ม้าต้าย องเปงก์ขับทหารໄล่ตามพันไป ข้างหลัง เตียวเอ็กกับม้าต้ายก็คุมทหารตีด้านหน้าขึ้นมา ทหารใจจันเหลือกำลัง ท่านมิได้ก์แทกกระจัดกระจายกันไป ม้าต้าย องเปง เตียวเอ็ก ม้าต้ายกให้ทหาร ໄล่ผ่าพันล้มตายเป็นอันมาก ใจจันจวนตัวเข้ากรีบทากออกไปกับทหารห้าสิน คน พอพนกองท้าพสุมาอี้กมาช่วย สุมาอี้รับเอาตัวใจจันมาค่ายกิกก์

ขณะนั้นใจจันมีความอัปยศแก่สุมาอี้ มีรู้ที่จะไว้หน้าแห่งได้เลย สุมาอี้ จึงว่าแก่ใจจันว่า บัดนี้กองท้าพชงเบี้งตีเข้ามาตั้งอยู่ต่ำบลกisanได้แล้ว ฝ่ายเรา จะตั้งรับในที่กิกกันนี้เห็นเสียเบรียนมากจะสู้มิได้ จำจะยกกองท้าพไปตั้งรับ ณ แม่น้ำอุยโทเป็นที่ซ่อนกลดีจะไม่เสียเบรียนชงเบี้ง สุมาอี้ปรึกษาแล้วก็ให้ยก กองท้าพไปตั้ง ณ แม่น้ำอุยโท

ขณะนั้นใจจันจิตามสุมาอี้ว่า เหตุไนท่านจึงรู้ว่าช้าพเจ้าจะเสียที่แก่ ข้าศึกจึงได้ยกทหารมาช่วย สุมาอี้จึงว่า ช้าพเจ้ารู้อยู่ว่าชงเบี้งจะยกมาตีท่าน จึง ให้คนไปกำชับให้ตรวจตราป้องกันรักษาตัว ครั้นคนกลับมาบอกช้าพเจ้าตาม ถ้อยคำซึ่งท่านว่ามานั้น ช้าพเจ้าก็เห็นว่าท่านรู้มิถึงการจะเสียที่เป็นมั่นคง จึงรับ ยกมาช่วยท่านก็สมควรเหมือนช้าพเจ้าคิดไว้

ใจจันได้ฟังก์ยิ่งมีความอายใจนัก แต่ทุกษ ฯ ตรอม ฯ จนเป็นไฟปาย หนักลง สุมาอี้เห็นใจจันปายหนัก ครั้นจะยกทหารกลับมาเมือง ก็กลัวทหาร หั้งปวงจะสะดึงสะเทือนเสียน้ำใจก็ตั้งรอท้าพอยู่

ฝ่ายชงเบี้งครั้นตีเข้ามาถึงเขากisanแล้ว ก็ให้ปูนบำเหน็จกลัวทหาร

ตามความชอบ ขณะนั้นอยู่อุ่น ตันเช็ก เตอาเซง เตียวหงิยามาถิง ก็เข้าไปค่านับสารภาพโทษแก่งเบัง ขงเบงจึงถามว่า ผู้ใดซึ่งมีได้อยู่ในบังคับบัญชาเรซึ่งเป็นแม่ทัพทำให้เสียการครั้งนี้ อุยอุ่นจึงบอกว่า ตันเช็กมีได้ฟังบังคับทำน ยกล่าวไปให้เสียการ ตันเช็กจึงว่า ข้าพเจ้าจะเมิดทำการทั้งนี้ เพราะอุยอุ่นใช้ให้ข้าพเจ้ายกไปก่อน

ขงเบงจึงว่า อุยอุ่นยักหการไปช่วยท่านอีกจึงรอดจากความตายมาเหตุไวนทำนจึงซัดเอาอุยอุ่นเล่า ซึ่งทำนมิอยู่ในบังคับเราทำให้เสียการทั้งนี้ ครั้นจะยกโทษเสียก็มีได้ ไปเบื่องหน้าหการก็จะเอาเยี่ยงอย่างสืบไป จึงสั่งให้หการเอาตัวไปฆ่าเสีย ซึ่งขงเบงมีได้ฟ่ายอุยอุ่นเสียด้วยนั้น เพราะคิดว่าอุยอุ่นนี้ เป็นคนมีฝีมืออยู่ ยังจะทำการสองครั้มสืบไปก็จะได้ใช้ให้ไปตายภายน้ำ

ฝ่ายม้าใช้ซึ่งไปสอดแรมເອກิจการทั้งปวง จึงເອานือความมาบอก ขงเบงว่า บัดนี้โจจิ่นปวยรักษาตัว ณ ค่ายแม่น้ำอุยโท ขงเบงแจ้งดังนั้นจึงว่า เม่ใจจิ่นปวยเป็นประมาณ์ที่ให้หนสุมาอี้จะอยู่ คงจะยกกองทัพกลับไป นีชะรอยโจจิ่นปวยหนักอยู่แล้วสุมาอี้จึงมิยกไป เพราะกลัวทัพแกลัวหการทั้งปวงจะเสียใจ เราจะให้มีหนังสือไปถึงโจจิ่นฉบับหนึ่ง แม่ได้เห็นหนังสือนี้แล้วก็จะตรอมใจตาย เป็นมั่นคง จึงให้เรียกหการจิ่นแหลมยิ่งที่ได้ไว้เป็นแซลยันน้ำเข้ามาแล้วจึงว่า ท่านทั้งปวงเป็นชาวเมืองลูกอียง ต่างคนต่างมีญาติพี่น้องบุตรภรรยาอยู่ล้าน ซึ่งจะไปอยู่ด้วยเราก็จะໄกลงเหมือนหนึ่งเราแกลังพรากให้พลัดกัน ก็เป็นนาปกรรม แก่เรามากนัก เราจะให้ท่านทั้งปวงกลับไปบ้านเมืองผู้ใดจะไปก็ตามเด็ด แต่ทว่า โจจิ่นมีหนังสือมา ก็ร้านานแล้ว ยังมิได้ตอบไปเลย เราจะฝากหนังสือไปให้โจจิ่น ด้วย ถ้าท่านทั้งปวงถือหนังสือไปให้แก่โจจิ่นแล้วก็จะมีนำเหน็บจ้างวัลอົກ หการทั้งปวงได้ฟังก็ต้องชวนกันคำนับแล้วก็ลาไป

ครั้นมาถิงแม่น้ำอุยโทจึงเข้าไปค่านับโจจิ่น แล้วเอามันสือให้บอกว่า ขงเบงฝากมาถิงท่าน โจจิ่นปวยหนักอุตส่าห์พยุงตัวขึ้นรับหนังสือฉึกผนึกออก อ่านดูเป็นใจความว่า มาอุปราชให้มาถิงโจจิ่นผู้เป็นแม่ทัพใหญ่ ด้วยโปรดท่านว่า ไว้แต่ก่อนมาว่า ถ้าผู้ใดจะเป็นแม่ทัพถือผลหการไปทำการสองครั้มนั้น ให้พึงรู้ลักษณะในกลศึกจะทุกประการ อนึ่งให้มีปัญญารู้จักผ่อนปรนแก่ไขอา

ซัยชนะเป็นต้น แล้วท่านเป็นแม่ทัพใหญ่มิได้รู้ในกลสังคมทั้งปวงเสียที่แก่เรา เสียทแกล้วทหารเครื่องคัสราชเป็นอันมากฉนั้น ท่านจะกลับคืนไปเมืองลอกเอียงนั้น ถึงมาตราว่าพระเจ้าใจอยจะมีเอาโทษก็ดี ก็จะไม่อยแก่อานาประชาราชภูมิแกล้วทหารทั้งปวงหรือ จะเอาหน้าไปไว้แห่งใด จงเร่งบนอนแก่เราเสียโดยดี ถ้าท่านมิคำนับเรา เราจะยกทหารเข้าไปเหยียบเมืองลอกเอียงเสีย ตัวท่านเหมือนฝุ่นแพะอันเข้ายูในปากเสือ สำหรับจะฉบบทายไปด้วยผีมีอทหารทั้งปวง ใจจันแจ้งดังนั้นก็โกรธนัก โรคซึ่งป่วยก็กำเริบหนักขึ้นถึงแก่ความตายในเวลาลงคืนวันนั้น

สุมาอี้ครั้นแจ้งว่าใจจันตายแล้ว ก็อาศพใส่เกวียนมีหนังสือบอกขึ้นไปเมืองลอกเอียง พระเจ้าใจอยก็ให้แต่งการศพโดยสมควรตามประเพณี แล้วมีหนังสือไปถึงสุมาอี้ให้เร่งทำการรับพุ่งเอาชัยชนะแก่ชงเบงให้จงได้ สุมาอี้แจ้งในหนังสือรับสั่งแล้วก็เตรียมพลทหารทั้งปวง จึงให้คนถือหนังสือไปบอกแก่ชงเบง กำหนดเวลาพรุ่งนี้ให้ยกพลทหารอกรอบกัน

ชงเบงแจ้งดังนั้นจึงว่า บัดนี้จะรออยใจจันตายแล้ว สุมาอี้จึงให้คนถือหนังสือมากำหนดรอบด้วยเรา ครั้นเวลาค่ำก็เรียกเกียงอุยกับกวนหินเข้ามา กระซิบสั่งเป็นความลับ เกียงอุยกับกวนหินรับคำแล้วก็ยกทหารไปแต่ในเวลากลางคืน ครั้นรุ่งเช้าชงเบงก็ยกทหารออกจากค่ายกิสานสิ้น มาถึงริมแม่น้ำอุยโน เป็นท่าเล็กกลางทุ่ง

ฝ่ายสุมาอี้ก็ยกทหารมาปะทะกันเข้า และเห็นชงเบงขึ้นเกวียนน้อยแต่งตัวโอล่อง ถือพัดชนวนมาในกลางทหาร ก็ขับม้าขึ้นไปหน้าจังร้องว่า เจ้าเราได้เสวยราชย์ในเมืองหลวงถึงสองชั่วพระองค์แล้ว ก็มิได้ไปทำร้ายแก่เมืองเสฉวนและเมืองชันตง ละให้ตั้งอยู่เป็นสุขมาช้านาน เพราะว่ามีความอึนดูกรุณาแก่ราชภูมิให้ได้ความเดือดร้อน และตัวชงเบงนี้ เป็นชาวบ้านนอกอยู่ในแวนแควันเดน เมืองล่าหยง ควรหรือจะมาชิงแข่งให้เกินชาติภูมิของตัว บังอาจยกทหารล่วงเข้ามาอย่างถึงแดนเมืองเราเป็นท้ายครั้งมิบังควรนัก ให้ท่านเร่งคิดห้ามใจอย่าได้กำเริบ จงยกพลทหารกลับไปรักษาเมืองตามประเพณีจะดีกว่า แม้มีกลับไปจะชินล่วงเข้ามาย้ายขับขันชาสimaให้ได้ ชีวิตท่านก็จะมิได้คืนไปเมืองด้วยผีมีอ

ทหารของเรา

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วจึงว่า ตัวเราเป็นข้าพระเจ้าเล่าปีพระเจ้าเล่าปีพระราชทานเนี้ยหัวผ้าปีชูบล็อคเรามาก็ห้านาน และเมื่อพระองค์ประชวรจะสิ้นพระชนม์นั้น ได้ตรัสสั่งไว้แก่เราว่า ให้ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินของพระเจ้าให้ยั่งเต็มมีคุณสืบไป ตัวเราก็ได้รับคำไว้เป็นข้อใหญ่ ควรหรือจะมานอนนิ่งเสียไม่ได้คิดอ่านทำการกำจัดศัตรูแผ่นดินดังคนหากรักภูมิได้ ตัวท่านนี้บิดามารดาถูกเป็นข้าของพระเจ้าให้ยั่งต่ำม่าแต่ก่อน ควรที่จะเจ็บร้อนด้วยเจ้าอีก มากลับเข้าด้วยอ้ายศัตรูแผ่นดินนี้หากว่าไม่

สุมาอี้ได้ฟังขงเบ้งว่าก็อดสูญแก่ใจมรรคที่จะตอบ จึงว่าถ้าฉะนั้นท่านจะรับกับเราก็รับเด็ด ขงเบ้งจึงว่า ท่านจะรับกับเราตัวต่อตัวก็ตาม หรือจะรับด้วยฝีมือทหารเราก็มิกลัว สุมาอี้จึงว่า ถ้าฉะนั้นเราจะรับกับท่านด้วยกลพยุหะก่อน ขงเบ้งจึงว่าให้ท่านทำมาให้เราดูก่อนเด็ด สุมาอี้กลับเข้าไปซ้างในทหารห้องปวงจังเอาชงแดงนั้นปักขึ้น ทหารก็ตั้งพยุหะเข้าพร้อมกันซึ่ว่าอคุยตั่นพยุหะ แล้วจึงร้องถามขงเบ้งว่า กลพยุหะของเรานี้ท่านรู้จักหรือไม่ ขงเบ้งจึงบอกว่ารู้จักอยู่ซึ่ว่าอคุยตั่นกลพยุหะ

สุมาอี้จึงว่า ท่านรู้จักพยุหะของเราแล้ว จงตั้งพยุหะของท่านมาเราจะขอดูบ้าง ขงเบ้งก็กลับเข้ามาเอาพัดใบกทีเดียว ทหารห้องปวงก็ตั้งเป็นพยุหะเข้าในทันใด จึงออกมาร้องถามสุมาอี้ว่า ท่านรู้จักหรือไม่ สุมาอี้จึงบอกว่า พยุหะปักกั่วตั่นเรารู้จักอยู่ ขงเบ้งจึงว่า ท่านรู้จักแล้วจะตีได้หรือมิได้ สุมาอี้จึงบอกว่า เราจะตีให้ได้ ขงเบงจึงว่าท่านจะเร่งเข้าตีเดิด สุมาอี้ก็ชี้ม้าจัดแจงทหารจะออกตี จึงเรียกได้เหลียง เดียวของ วังหลิมสามนายเข้ามาสั่งว่า อันพยุหะของขงเบ้ง ตั้งบัดนี้มีประทูแปดแห่ง คือประทูเป็นແລตาย ประทูออก ประทูไช ประทูสูญ ประทูตกใจ ประทูลวง ประทูซุ่ม ท่านจะตีเข้าไปประทูตะวันออกมาประทูตะวันตกแล้วมาทิศเหนือ อันประทูทิศใต้น้อย่าล่วงเข้าไปเลย ถ้าทำตามเราสั่งนี้ได้แล้วทหารของขงเบ้งก็จะแตกไปเอง

ได้เหลียง เดียวของ วังหลิมสามนายรับคำแล้ว ก็คุมทหารสามร้อยยกตีเข้าไปทางประทูทิศตะวันออก ทหารของขงเบ้งก็กลับพยุหะเสียในทันใด ให้เป็น

ประชูแต่สินประชู ทหารสุมาอีกมิรู้ที่จะตีเข้าไปได้ ว่ากระทนกันอยู่ ทหารชงเบ้ง ก็จับมัดเอาตัวไปทั้งล้าน ซึ่งเบ้งจึงว่า นายทหารทั้งสามกับทหารเหล่านี้ เราจะจาก เสียก์หาต้องการไม่ จึงให้ทหารเปลืองอาเสื้อหมวกไว้กับม้าแล้วให้เขาดินหม้อ ท่านน้าเสียทุกคนจึงสังว่า ท่านกลับไปบอกสุมาอีนายน่า闷เดด ว่าให้ไปศึกษา เล่าเรียนอาจารย์ที่ดีเสียอีกก่อนจึงมาสู้กับเรา ว่าแล้วก็ปล่อยให้กลับไป

ครั้นทหารทั้งนั้นมาถึง จึงบอกแก่สุมาอีตามคำชงเบ้งทุกประการ สุมาอี ได้ฟังดังนั้นก็กราจึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ซึ่งเบ้งทำหายน้ำแก่เราให้ได้ความ อับปยศนัก แม้เรามิอาจชัยชนะได้ครั้งนี้ที่ไหนจะมีหน้ากลับไปเมืองลากอียงได้ ท่านทั้งปวงจะอุตสาห์ช่วยกันเอาชัยชนะให้ได้ สุมาอีก็ถือภาระนี้ล่าทรัพย์มือให้ ยกทหารออกจากค่าย แล้วก็คุมทหารหนุนออกมานา

กวนหินตั้งซุ่มอยู่ข้างหลังได้ทึกยกทหารให้ว่องตีเข้ามา สุมาอีก แยกทหารออกติด้านหลัง ฝ่ายกองทัพชงเบ้งก็ตีกระทนกหน้าเข้าไป เกียงอุยก์ตี กระทนกหน้าข้างขวาเป็นสามด้านระดรนเป็นอคลห่าน ทหารสุมาอีเข้าอยู่กลาง ต้องอาชุรอับตัวล้มตายเป็นอันมาก สุมาอีเห็นเหลือกำลังสู้มีได้ ทหารตาย ประมาณส่วนหนึ่ง ก์รับหักออกมายได้พากหารข้ามพากหนีไปตั้งค่ายทิศตะวันตก ตั้งแต่วันนั้นมาสุมาอีก็ตั้งมั่นไม่ได้ออกราบพุ่ง

ฝ่ายชงเบ้งครั้นได้ชัยชนะแก่สุมาอีแล้ว ก็ให้เลิกทหารกลับมาตั้งอยู่ ณ เขากิสาน พอลิเงยมใช้ให้กิอันคุมเสบียงมาส่งพันก่านดไปถึงสินวัน ด้วย กิอันเป็นคนนักลงสุราสาละวนจะกินเหล้าเมายู่มีได้เร่งรัดมาให้กันที ซึ่งเบ้ง ก์กราจ จึงสั่งให้ทหารเอาตัวไปฆ่าเสีย เดียวหวังจึงว่า ซึ่งกิอันส่งเสบียงมิทัน ก่านด มหาอุปราชาจะฆ่าเสียนั้นก็ควรอยู่ แต่ว่าราชการศึกจะมีไปเมื่อหน้า ข้าพเจ้าเห็นว่าผู้ใดซึ่งจะรับคุมเสบียงอาหารมาส่งนั้นชัดสนนัก ขอให้หงดโทษ ครั้งหนึ่งก่อน ซึ่งเบ้งก์เห็นชอบด้วยแต่วยังกราธนกอยู่ จึงให้ทหารเอาตัวไป ตีแปดสิบที กิอันก็มีความเจ็บแคนนัก ครั้นเวลากลางคืนก็พาบ่าวของตัวซึ่ง เป็นคนสนิทไปหาสุมาอีถึงค่าย ทหารจึงเข้าไปบอกสุมาอี สุมาอีจึงให้หาตัวกิอัน เข้ามาช้างใน กิอันก็เล่าเนื้อความให้สุมาอีฟังทุกประการ สุมาอีจึงว่า อันชงเบ้ง นี้มีกลุ่มภัยมากเรียังไม่เชื่อท่านก่อน ถ้าแล้วทำการให้เราเห็นความลักลิ่ง

หนึ่งเรารึจะเชื่อ กิอันจึงว่า ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำประการได้ ข้าพเจ้าก็จะอุตสาห์ ทำการให้ท่านเห็นความจริง สุมาอี็จงว่า ถ้าฉันนั้นท่านจะรับกลับไปเมืองสุวน ไปเล่าแก่คนทั้งปวงให้ปรากฏไปว่า ขงเบี้ยคิดชอบจะจับพระเจ้าเล่าเสียนแห่งเสีย จะซิงเอาราชสมบัติตั้งตัวเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้เลื่องลืออิอกเกริกไปรู้ถึงพระเจ้า เล่าเสียน พระเจ้าเล่าเสียนก็จะมีไว้ใจของเบี้ย ดิร้ายจะมีตราให้หากองทัพเลิก กลับไป ถ้าท่านทำได้ฉันนี้เราจะทูลพระเจ้าโดยอยตามความชอบ ให้ตั้งเป็น ขุนนางผู้ใหญ่

กิอันได้ฟังดังนั้นก็รับคำนับลารับกลับไปเมืองสุวน จึงพูดกับขันที ทั้งปวงตามคำสุมาอีสั่งทุกประการ ขันทีทั้งนั้นก็เอาเนื้อความทูลพระเจ้า เล่าเสียน พระเจ้าเล่าเสียนก็ตกใจสำคัญว่าจริง จึงปรึกษาแก่ขันทีทั้งปวงว่า เราจะคิดประการได้ดี ขันทีจึงทูลว่า บัดนี้พระองค์ให้อาญาลิทธ์แก่ชั่งเบี้ย คน ทั้งปวงก็อยู่ในอวานาจสิ้น ขงเบี้ยจะว่าสิ่งใดก็จะกระทำการ ขอพระองค์ให้มีตรา หาตัวชงเบี้ยกลับมา เรียกตราอาญาลิทธ์ซึ่งมองให้คืนและมาเสีย และก็เห็นว่า ขงเบี้ยจะไม่ทำอันตรายได้ เพราะคนทั้งปวงมิได้ย่าเกรงก็จะจนอยู่ พระเจ้า เล่าเสียนก็เห็นด้วย จึงให้มีตราไปหากองทัพจะให้กลับมา

ขณะนั้นเจียวอ้วนจึงเข้ามาทูลว่า มหาอุปราชยกไปครั้งนี้เห็นทำการได้ ท่วงทีนักจะได้เมืองลอกเอียงเป็นมั่นคง เหตุไนพระองค์จะให้หากลับมาเสีย เล่า พระเจ้าเล่าเสียนจึงว่า เรายังมีธุระเป็นความลับจะหามหาอุปราชมาจะปรึกษา ด้วย และเร่งให้คนรับถือหนังสือไป ครั้นชงเบี้ยแจ้งดังนั้นก็ถอนใจใหญ่ว่า เจ้า เรานี้หนุ่มแก่ความนัก มาเชือถ้อยคำขุนนางสophiloyingฉะนี้ ที่ไหนเราจะทำการต่อไปได้ ครั้นเรามิไปบัดนี้ก็จะเป็นข้อชัดรับสั่ง ถ้าจะไปบัดนี้ก็เสียดายนัก สิบไปเมืองหน้าจะกลับมาทำการลักทรัพย์ครั้งก็มิอาจล่วงเข้ามาถึงที่นี้ได้

เกียงอุยจึงถามว่า มหาอุปราชจะลำทัพไปครั้งนี้ ถ้าสุมาอีรู้ยกทหาร ตามมาบนพุ่งจะคิดประการได้ ขงเบี้ยจึงว่าท่านนาย่าวิตกเลย อันเราจะยกไป ครั้งนี้จะทำกลอุบายอันหนึ่ง มิให้สุมาอีตามมาได้ เราจะยกทหารเดินเป็นท้ากอง ถ้าไปพอกอุยที่ได้เราจะให้ทำเตาไฟเพิ่มขึ้นให้มากทุกวันไป สุมาอีก็จะลงสัยอยู่

เอียวหงจึงว่า ครั้งซุนปินทำศึกกับบังกวนนั้น ช่อนเตาไฟเสียจึงเอา

ชัยชนะได้° เหตุไฉนครั้งนี้มหากาุปราชจะเพิ่มเตาไฟเข้าอีกเล่า ซึ่งเบ็งจึงว่า ครั้งนั้น จะลงให้เห็นว่าคนน้อยจึงช่อนตามเพลิงเสีย บัดนี้เราจะทำให้เห็นว่าทหารเรามีเพิ่มมาทุกวัน ด้วยสุมาอี้มปัญญาหลักแหลมนัก ถ้าเห็นกลเราราทำไว้ก็จะสำคัญว่า ทหารเรานุ่มน้ำมากแกลังถอยเสีย ทำกลไว้จะลงให้ตามกีครั้มใจอยู่ เราก็ยกไปโดยสะดวก ครั้นปรึกษาแล้วซึ่งเบ็งกีให้เลิกกองทัพล่ากลับไป

ฝ่ายสุมาอีตั้งใจอยก้อน พอม้าใช้มาบอกว่า กองทัพเมืองเสฉวนเลิกไปแล้ว สุมาอีมีเชื่อจึงให้คนสักดไปดูห่วงทัชเบ็ง ครั้นรุ่งขึ้นวันใดทหารกีอาเนื้อความมาบอกตามระยะทางว่า กองทัพเมืองเสฉวนยกไปถึงต่ำบลันน ๆ เห็น เตาเพลิงทุงข้าวมากขึ้นทุกวัน สุมาอีจึงว่าแก่นายทัพนายกองหั้งปวงว่า ทหาร ซึ่งเบ็งยกตามหนุ่มน้ำทุกวันมีได้ขาด แต่ท่าว่าเห็นเราตั้งมั่นอยู่จะทำมีสะดวก ซึ่ง ล่าไปบัดนี้เห็นจะวางทหารซุ่มไว้ ถ้าเราเบาความมีได้หนักหน่วงก็จะต้องด้วยกลซึ่งเบ็ง

ครั้นอยู่สองวันสามวันชาวบ้านบอกว่า ซึ่งเบ็งล่าทัพไปนั้นแกลังทำเตา เพลิงไว้ให้เห็นว่าทหารมากดอก สุมาอีก์ทอดใจใหญ่เอามือบนอกแล้วว่า ซึ่งเบ็งทำกลลงเรารั้งนี้รู้มิทันเลย ตัวเรามีปัญญาน้อย ซึ่งจะทำศึกไปเบื้องหน้านั้นยากที่จะประมาณกลศึกซึ่งเบ็งได้ สุมาอีก์ให้ยกทหารกลับมาเมืองลักษณ์

ขณะเมื่อซึ่งเบ็งยกมาถึงเมืองยันต่งกีให้พักทัพกลัวทหารอยู่ แล้ว ยกล่วงเข้าไปในเมืองเสฉวน จึงกราบทูลตามพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่า ครั้งนี้ข้าพเจ้ายกไปถึงเชกิสาน หวังจะตีอาเมืองเตียงยัน พระองค์มีหนังสือไปให้หาตัว ข้าพเจ้ามานี้ด้วยประสงค์ลิ่งได พระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงตรัสว่ามีได้มีการลิ่งได เรายังลิ่งมหาอุปราชจึงให้หากลับมา ซึ่งเบ็งจึงทูลว่า เหตุทั้งนี้ข้าพเจ้าแจ้งอยู่ อ้ายเหล่าสอพลอทูลยุบงพระองค์ว่า ข้าพเจ้าอาใจอุกหาด พระองค์จึงให้หา กลับมา

พระเจ้าเล่าเสี้ยนแจ้งดังนั้นก็มีได้ตรัสประการได ซึ่งเบ็งจึงทูลว่า ตัว ข้าพเจ้าชาถึงเพียงนี้แล้ว แล้วก็รับสั่งพระเจ้าเล่าเปี้ยไว้ จึงตั้งใจทำนุบำรุง

* มีนเร่องเล็บกํก

แผ่นดินของพระองค์ บัดนี้ศัตรูยุงอยู่เมื่อనวัณโกรอันมีพิษกำเริบอยู่ในอก ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจะคิดอ่านกำจัดศัตรูภัยนอกเสียนั้นเท็นชั้ดสน พระเจ้า เล่าเสียงจังหวัดสว่า อันเหตุทั้งนี้เพราะเราความเชื่อฟังคำคนชั่ว หาก มหาอุปราชมาว่ากล่าวออกเรางึงรู้เหตุ ซึ่งท่านจะถือโทชนั่นไม่ควร ด้วยทุกวัน นี้ตัวเราเมื่อนหนึ่งคนจักชุมนิด ท่านช่วยนำทางให้จึงค่อยเดินตามไปได้บ้าง ครั้นนี้เราก็ติดทำนจึงต้องยกหักลับมา

ขงเบ้งจึงสืบสาวชุนนางทั้งปวง ได้เนื้อความว่ากิอันพิดทูลยุง ขงเบং จะให้อาดั้ว พ่อรู้ว่ากิอันหนึ่นไปเข้าด้วยสุมาอี้แล้ว ขงเบংจึงว่าแก่เจียวอ้วน บิชุย ซึ่งเป็นชุนนางผู้ใหญ่ว่า เมื่อกิอันทูลยุยงนั้นเหตุใดทำนทั้งสองจังมีได้พิดทูล หัดทาน จนให้มีหนังสือรับสั่งไปหาเรมา เจียวอ้วน บิชุยสารภาพโทชว่า ซึ่ง ข้าพเจ้ามิได้พิดทูลหัดทานโทชข้าพเจ้าผิดอยู่ ขงเบংก์ให้คาดโทชไว้ จังสั่ง ให้ลิเงยมเป็นนายกองสำหรับคำเลียงกองหัพเรอาอย่าให้ขาดได้ แล้วก็ถวาย บังคมลาไป ณ เมืองชั้นต่ง จึงจัดแหงทแกลว่าหารจะยกไปตีเมืองเตียงชั้น

เอียวหลงจึงว่า ทหารในกองหัพเรานี้ถึงยี่สิบหมื่น ยกไปทำศึกครั้ง ก่อนนั้นก็อิดรอยอยู่ ซึ่งท่านจะยกไปครั้งนี้ขอให้อาใจทหารไว้ จงแบ่งเป็นสอง ผลัดให้ยกไปตีสิบหมื่น ต่อถึงกำหนดร้อยวันจึงให้ทหารสิบหมื่นนั้นไปเปลี่ยน กัน จะได้มีกำลังทำการศึกสิบไป ขงเบংจึงว่า ท่านว่านี้ต้องความคิดเรา ซึ่งจะ ทำการลงกรรมใช่จะสำเร็จในวันสองวันหมิได้ จำจะต้องคิดเป็นการปีจึงจะได้ เมืองเตียงชั้น แล้วก็ให้กำหนดทหารทั้งปวงตามคำเอียวหลง ถ้าถึงกำหนดแล้ว ผู้ซึ่งจะไปผลัดนั้นไม่ทันเราจะให้ฆ่าเสีย ขณะนั้นพระเจ้าเล่าเสียนเสวยราชย์ได้ เก้าปี (พ.ศ. ๗๗๔) เป็นเทศบาลเดือนสี ขงเบংคุมทหารสิบหมื่นยกกองหัพไป จากเมืองชั้นต่ง

ฝ่ายพระเจ้าโจยกอยเสวยราชย์ได้ห้าปี พอม้าใช้มานอกให้ทูลว่า บัดนี้ ขงเบংให้ยกกองหัพมาถึงเชกิสาน พระเจ้าโจยกอยแจ้งดังนั้นจึงปรึกษากับสุมาอี้ ว่า ขงเบংยกมาเนี่ยะจะคิดอ่านประการได้ สุมาอี้จึงทูลว่า ใจจันก์ถึงแก่ความ ตายแล้ว ซึ่งขงเบংยกมาครั้นนี้ไว้เป็นพนักงานข้าพเจ้า จะอาสาคิดอ่านอาชัยชนะ ให้ได้ พระเจ้าโจยกอยแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จังสั่งให้สุมาอี้เร่งไปทำการถอด

สุมาอี้ให้จัดทหารแล้วกราบถวายบังคมลาออกจากเมืองลอกเอี่ยง ขณะนั้นพระเจ้าใจอย่างรถออกไปส่งสุมาอี้ถึงประตูเมือง

สุมาอี้รับมาถึงเมืองเตียงชัน จึงให้จัดแขงทแท้ทหารกองหัวใหญ่จะยกไป เตียวคับจึงว่า การศึกครั้งนี้แต่ข้าพเจ้าจะขออาสาไปเอาชัยชนะเบ้งให้ได้ สุมาอี้จึงตอบว่า ของเบ้งยกมานี้เป็นหัวใหญ่หลวงนัก ซึ่งท่านจะไปแต่ผู้เดียวแน่นอนจะสู้ความคิดของเบ้งไม่ได้ ถ้าท่านจะรับเป็นกองหน้าแล้ว เราจะแต่งกองหลังไปตั้งอยู่รักษาเมืองหลงเส และท่านทั้งปวงจะยกเป็นกอง ๆ ไปคิดอ่านบนพุ่งกันของเบ้ง ณ เชากิสาน เตียวคับก็ใจจึงว่า ซึ่งท่านจะให้ข้าพเจ้าเป็นกองหน้านั้น จะขออาสาทำการไปกว่าจะลิ้นชีวิต สุมาอี้จึงให้โกรธคุมหาหาร ไปอยู่รักษาเมืองหลงเส ให้เตียวคับถืออาญาลิข์เป็นกองหน้าบังคับนายทหารทุกกองแล้วให้พาภันยกไปก่อน

พอมาใช้มาบอกรสุมาอี้ว่า ของเบ้งให้อ่องเปง เตียวหึงกองหน้ายกมาทางเกี๊ยมโก๊ะก่อน และทางนั้นมาบรรจบกัน ณ เชากิสาน แล้วของเบ้งยกกองหลวงหนุนมา สุมาอี้แจ้งดังนั้นจึงว่าแก่เตียวคับว่า ซึ่งของเบ้งยกมาทางเกี๊ยมโก๊ะนั้น หวังจะให้ทหารไปลองเกี่ยวข้าวโนชน์สาลี ณ ถนนเมืองหลงเส ท่านเร่งยกไปตั้งสักดอยู่ ณ เชากิสาน เราภับโกรธจะบรรจบกันยกไปป้องกันเมืองหลงเส ไว้ มิให้ทหารของเบ้งเกี่ยวข้าวโนชน์สาลีได้ เตียวคับรับคำสุมาอี้แล้วก็คุมหาหารสืบท่มี่ยกไปตั้งอยู่ ณ เชากิสาน สุมาอี้ก็ยกไปบรรจบกับโกรธตั้งอยู่ ณ ถนนเมืองหลงเส

ฝ่ายของเบ้งยกมาถึงเชากิสานจึงให้ตั้งค่ายมั่นไว้ ครั้นเห็นกองหัวเมืองลอกเอี่ยงยกมาก็คิดว่าจะอกรอบพุ่งบัดนี้แล้วยิงในกองหัวเราก็ชัดสน ด้วยลิเงยม มิอาจเลบียงมาส่งทัน จึงให้อ่องเปง เตียวหึงอยู่รักษาค่าย ของเบ้งก็พาเกียรติอยู่อุยเอี่ยนกับทหารเป็นอันมาก ยกลัดไปถึงเมืองโลเสีย กินเจ้าเมืองโลเสียแจ้งว่าของเบ้งยกมา คิดเกรงก็อกมาค่านั้นรับเข้าไปในเมือง ของเบ้งจึงถามกินอ่าว คำนลได้ข้าวโนชน์สาลีมีชุม กินเจ้าจึงบอกว่า ถนนเมืองหลงเสนั้นข้าวโนชน์สาลีสูก เป็นอันมาก

ของเบ้งแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้เตียวอึก ม้าตงอยู่รักษาเมือง

โลเสีย ซึ่งเบังก์คุณทหารยกไปหัวจะเกี่ยวข้าวโภชัณสาลี ณ แดนเมืองหลงเส ในขณะนั้นท่ารกรองหน้าก็เอาน้ำอ้อความมาบอกแก่เบังว่า สุมาอี้คุณทารามาตั้งป้องกันอยู่ ณ แดนเมืองหลงเส ซึ่งเบงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงว่า สุมาอี้นั้nl่วงรู้ความคิดเรา จึงยกมาป้องกันข้าวโภชัณสาลีไว้

แลเมื่อซึ่งเบงจะยกมาจากเมืองชั้นตั้งนั้น ให้ทำเกวียนเหมือนกันกับเกวียนซึ่งเบงซึ่งเคยชื่นสามเล่มด้วยกัน แล้วให้ทำหุ่นสองตัวเหมือนรูปซึ่งเบงซ่อนมาด้วย ขณะนั้นซึ่งเบงอาบน้ำแต่งตัวแล้ว ให้อาเกวียนหุ่นหั้งสองนั้นมา เกณฑ์ทหารสำหรับซักเกวียนนุ่งขาวห่มขาวสายผูกเล่มละลิบสีคน ทหารสำหรับตีผ่องกล่องให้ร้องเล่มละห้าร้อย และทหารสำหรับล้อมวงเล่มละพัน เกวียนหนึ่ง ให้เกียงอุยเป็นนายบังคับทหารหั้งปวง เกวียนหนึ่งนั้นให้ม้าต้าย อุยอี้ยน คุณทหาร และซึ่งเบงนุ่งห่มเหมือนกันกับหุ่นหั้งสองตัว จึงเกณฑ์ทหารซึ่งมีฝีมือซักเกวียนยลิบสีคนสายผูกนุ่งขาวห่มขาว ให้กวนหินบุตรกวนอูแต่งตัวดังเทพดาถือธงนำหน้าเกวียน ให้ทหารสามหมื่นถือเครื่องครุภาระสำหรับเกี่ยวข้าวโภชัณสาลี แลวยกไป ณ แดนเมืองหลงเส จึงให้เกวียนหุ่นหั้งสองเล่มนั้น เช้าชุมอยู่สองข้างทาง

ฝ่ายม้าใช้แจ้งดังนั้นก็ตกใจ คิดสังสัยว่าจะเป็นเทพดาวรือผีป่าประการใด จึงรีบไปบอกรักษ์สุมาอี้ตามซึ่งเห็นนั้นทุกประการ สุมาอี้ได้ฟังดังนั้นก็อกมายืนดูหน้าค่าย เห็นซึ่งเบงซึ่งเกวียนถือพัดชนวนโกใบมา สุมาอี้จึงว่า ซึ่งเบงแกลังท่ากลอุบายนماอิก แล้วสั่งทหารม้าสองพันให้เร่งไปจับเอาตัวซึ่งเบงแล เกวียนมาให้ได้ ทหารหั้งสองพันนั้นก็ขับม้าออกไปจากค่าย

ฝ่ายซึ่งเบงเห็นดังนั้นก็อ่านมนตร์เปากันทางไว้ มีให้ช้าศึกไอล่ามาหันแล้วให้ทหารบ่ายหน้าเกวียนเดินไปโดยปกติ และทหารม้าหั้งนั้นก็รีบขับควบไปตามกำลังทางประมาณสามร้อยเส้น ระยะไกลแลเห็นนั้นคงอยู่มีได้ใกล้เข้าไป ซึ่งเบงจึงให้กลับหน้าเกวียนหัวจะยั่วทหารสุมาอี้ให้ไล่มาอิก

ทหารสุมาอี้เห็นดังนั้นก็รีบขับม้าตามไปอีกสองร้อยเส้นก็มีได้หัน อันไกลแลไกลนั้นก็คงอยู่ดังเก่าจึงหยุดอยู่ คิดสังสัยว่าซึ่งเบงเดินเป็นปกติอยู่เหตุใดเราควบม้าด้วยกำลังม้าจึงไม่หัน ครั้นเห็นซึ่งเบงกลับเกวียนมาก็รีบขับม้า

ໄລໄປก็มิได้ทันช้าคึก สุมาอี้เห็นดังนั้นก็ควบม้าพาหหารวบตามไปแล้วว่าแก่ทหาร ม้าว่า ชงเบ้งได้เรียนมนตร์ป้องกันตัวไว้จึงໄລไม่ทัน ทหารทั้งปวงอย่าໄລไปเลย เรพาภันถอยไปค่ายเดิด พอดียินเสียงโหชันข้างขวาอ้ออึงออกมา สุมาอี้แล ไปเห็นชงเบ้งนั่งอยู่บนเกวียน ทหารซักเกวียนก็เหมือนกัน สุมาอี้ตกใจคิดว่า ชงเบ้งสิหนีไปข้างหน้ายังเห็นทหารและชงอยู่ เหตุใดชงเบ้งจึงขี่เกวียนอยู่ที่นี่อีก คนหนึ่งเล่า แล้วได้ยินเสียงให้ร้องชันข้างซ้ายทาง เห็นเกวียนรูปชงเบ้งทหาร อุตคลดออกมาเหมือนกับช้างขาดดังนั้น ก็ยิ่งตกใจมีความสงสัยเป็นอันมาก จึง ว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า เมื่อชงเบ้งขี่เกวียนทั้งสามแห่งนี้ ชะรอยผีโขมดป่าแกลัง มาหลอกหลอนเรา ขณะเมื่อทหารทั้งหลายเห็นแล้วได้ยินสุมาอี้ว่าดังนั้น ก็ตกใจ จะแตกตื่นไป สุมาอี้ร้องห้ามแล้วก็พาหหารทั้งปวงหนีเข้าในเมืองหลวง ชงเบ้ง เห็นดังนั้นก็กลับมาให้ทหารสามหมื่นเกียร์ข้าวโภชน์สาลีอยู่สองวัน ครั้นได้เป็น อันมากแล้วก็พาภันกลับไปเมืองโลเสีย

ฝ่ายสุมาอี้เมื่อหนีเข้ามาอยู่ในเมืองหลวงเสถิ่นสามวัน ครั้นรู้ว่าชงเบ้ง ยกกลับไป ก็ให้ทหารออกไปประเวณอกเมือง จับได้ทหารชงเบ้งคนหนึ่ง สุมาอี้ จึงถามว่า เหตุใดเมื่อจึงให้พากกูจับมาได้ ทหารก็บอกว่า ข้าพเจ้าตกม้าลงป่วยอยู่ ทหารท่านจึงจับมาได้

สุมาอี้ถามว่า ชงเบ้งทำความรู้ประการใด เรายังเห็นชงเบ้งอยู่บน เกวียนทั้งสามคน และผีโขมดป่ามาทำการด้วยหรือ เรายังไม่สำคัญได้ว่า ชงเบ้งอยู่บนเกวียนไหน ทหารนั้นกล่าวกับอกตามชงเบ้งทำทุกประการ สุมาอี้ ได้ฟังดังนั้นก็ทอดใจใหญ่แล้วว่า ชงเบ้งทำการครั้นนี้ดังเพดานมาช่วย เหลือ ความคิดเราจะหยั่งรู้ถึง พอกอฉุยยกมาสุมาอี้จึงเล่าเนื้อความให้โกฉุยฟังทุก ประการ

โกฉุยจึงว่า ชงเบ้งทำได้แต่ท่านไม่ทันรู้ เมื่อรู้จะแล้วจะกลัวอะไรเล่า บัดนี้ ข้าพเจ้าแจ้งว่าชงเบ้งสาลวะให้ทหารนวดข้าวอยู่ในเมืองโลเสีย ขอให้ท่าน แยกทหารออกเป็นสองกองตีกระหนานเข้าไป ก็จะจับชงเบ้งได้โดยง่าย สุมาอี้ เห็นชอบด้วยจึงจัดแจงทหารออกเป็นสองกอง แล้วยกไปจากเมืองหลวง

ฝ่ายชงเบ้งครั้นได้ข้าวโภชน์สาลีมาแล้ว ก็ให้ทหารนวดข้าวอยู่ จึงว่า

แก่ชุนนางนายทหารทั้งปวงว่า เวลาค่ำวันนี้จะมีผู้มาตีเมืองโลเสีย แลนอกเมืองนี้เป็นที่นากวังนัก ผู้ใดจะอาสาคุมทหารไปชุ่มอยู่ช้างตะวันตกตะวันออกโดยตีกระหนานข้าศึกได้ เกียงอุย อุยเอียน ม้าตง ม้าต้ายสีน้ำเงินรับว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปชุ่มอยู่ ชงเบ็งได้ฟังก็มีความยินดี จึงให้เกียงอุย อุยเอียนคุมทหารคนละพันไปชุ่มอยู่ทางทิศตะวันตก ให้ม้าตง ม้าต้ายคุมทหารคนละพันไปชุ่มอยู่ทางทิศตะวันออก แล้วสั่งว่าถ้าได้ยินเสียงประทัดเมื่อใด ก็ให้คุมทหารแยกกันตีเข้ามาทั้งสี่ด้าน นายทหารทั้งสี่คนนั้นก็ไปชุ่มอยู่ตามคำชงเบ็งสั่งทุกประการ ชงเบ็งจึงให้ทหารชี้นรากษาหน้าที่เชิงเทินไว้ ครั้นเวลาเย็นชงเบ็งจึงให้ทหารร้อยหนึ่งถือประทัดครบมือออกไปชุ่มอยู่นอกประตูช้างทิศเหนือ

ฝ่ายสุมาอี้กอออกมากิลล์เชิงกำแพงเมืองโลเสีย ครั้นเวลาพลบค่ำจึงปรึกษากับโ哥ฉุยว่า เราจะเข้าตีเอาเมืองโลเสียให้ได้ในกลางคืนวันนี้ โ哥ฉุยเห็นชอบด้วย สุมาอี้กิชับทหารเข้าล้อมเมืองโลเสียไว้ ครั้นเวลา Yam เศษสุมาอี้กิให้ม้าใช้ควบไปบอกให้จุดประทัดต่อ ๆ กันตามสัญญา ทหารทั้งปวงก็หรือร้องยิงเกาหัณฑ์เข้าไปเป็นอันมาก เหล่าทหารหน้าที่เชิงเทินก็รับผู้ป้องกันไว้

ฝ่ายชงเบ็งเห็นได้ที่กิให้ทหารจุดประทัดสัญญาณเข็นพร้อมกัน ฝ่ายเกียงอุย อุยเอียน ม้าตง ม้าต้ายได้ยินเสียงประทัดสัญญาณ ก็คุมทหารตีกระหนานเข้ามาทั้งสี่ด้าน เหล่าทหารชี้อยู่ในเมืองโลเสียนั้นก็เปิดประตูออกมาก่อนมาพ่นทหารสุมาอี้ล้มตายเป็นอันมาก

ฝ่ายสุมาอี้กับโ哥ฉุยพลัดกัน ต่างคนต่างพาทหารชี้เหลือนั้นรบฝ่านนืออกมา สุมาอี้กับโ哥ฉุยพอพบกันเข้าก็พากันไปตั้งอยู่ ณ เนินเขาแห่งหนึ่ง ครั้นเวลารุ่งเช้าชงเบ็งจึงให้เกียงอุย อุยเอียน ม้าตง ม้าต้าย ตั้งค่ายอยู่นอกเมืองทั้งสี่ด้านหวังจะป้องกันข้าศึก

ฝ่ายโ哥ฉุยจึงว่าแก่สุมาอี้ว่า แต่เราทำสังคมรากันชงเบ็งมาก็หลายครั้งยังไม่สำเร็จ เพราะมิได้ตัวชงเบ็ง ครั้นนี้ชงเบ็งคิดกลคือจากที่หารเราเสียเป็นอันมาก แม้ท่านไม่คิดอ่านกำจัดชงเบ็งเสียให้ได้ นานไปก็จะกำเริบใหญ่หลวงขึ้นขอให้ท่านมีหนังสือไปเมืองเลียงจ้วและเมืองลงจ้วให้ยกทัพมาช่วย ข้าพเจ้าจะอาสาคุมทหารไปตีເອَاดាบลเกียมโກะซึ่งเป็นด่านเมืองชันตงให้ได้ กองทัพจะเบ็ง

ก็จะขาดเสียยัง ท่านจงคุณทหารเข้าตีก็จะมีชัยชนะแก่ขึ้นเบ็งเป็นมั่นคง

สุมาอี้เห็นชอบด้วย จึงให้มีหนังสือไปถึงเมืองเลียงจิวแลเมืองลงจิว ตามคำโกฉุยว่า ฝ่ายชุนเลี้ยงในหนังสือดังนั้นก็จัดแหงทหาร แล้วยกมาถึง สุมาอี้แคนเมืองโลเสีย สุมาอี้จึงให้โกฉุยกับชุนแล้วงทางการไปตีเอาด่านเกียมโกะ

ฝ่ายขึ้นเบ็งมีได้เห็นสุมาอี้อกรบเป็นหลายวัน จึงหาเกียงอุยกันม้าต้าย มาว่า ซึ่งสุมาอี้มีได้อกรบทุ่งเหินจะแก่ลังหน่วงไว้ให้เรขาดเสียยงประการหนึ่ง เกรงสุมาอี้จะให้ทหารยกไปคอยติดตั้ดเสียยงเรา ท่านหั้งสองจงคุณทหารหมื่น หนึ่งรูบไปสักด้วย อย่าให้ทหารสุมาอี้ทำอันตรายได้ เกียงอุย ม้าต้ายก็คุณทหาร หมื่นหนึ่งรูบไปสักดทางไว้ก่อน

ฝ่ายม้าใช้ถือหนังสือมาให้แก่เอียวหวី เอียวหวីแจ้งดังนั้นก็เข้าไปบอก แก่ขึ้นเบ็งว่า ซึ่งท่านให้กำหนดไว้แก่ทหารหั้งปวงว่า แม้ถึงร้อยวันให้ทหาร ลิบหมื่นซึ่งอยู่เมืองชั้นตั่งนั้นมาผลัด บัดนี้ก็ครบกำหนดแล้ว ทหารหั้งนั้นยกมา ถึงกลางทางให้หนังสือบอกมาจะขอให้ทหารไปรับ ขึ้นเบ็งได้ฟังดังนั้นก็มีความ ยินดีจึงว่า เนื้อความช้อนนี้เราได้สั่งไว้แต่เรามีมไป จำจะให้ทหารซึ่งออกนั้นกลับ ไปจังจะซอน ทหารหั้งปวงรู้ดังนั้นก็ใจชวนกันจัดแหงเตรียมตัวจะกลับไป

พอมาใช้มาบอกขึ้นเบ็งว่า ชุนเลี้คุณทหารประมาณย์ลิบหมื่นมาช่วย สุมาอี้ สุมาอี้เกณฑ์ทหารกองหนึ่งให้ไปตีด่านเกียมโกะ และตัวสุมาอี้นั้นยก กองทัพจะมาตีเอาเมืองโลเสีย ขึ้นเบ็งยังมิทันตอบประการใด ทหารหั้งปวงรู้ ดังนั้นก็ตกใจ

เอียวหวីจึงว่าแก่ขึ้นเบ็งว่า บัดนี้กองทัพสุมาอี้กมาเป็นการจวนตัวด้วย กันอยู่แล้ว ซึ่งท่านจะให้ทหารเหล่านี้ออกไปก่อนนั้นไม่ได้ ถ้าทหารเกณฑ์ผลัด มาถึงเมื่อได้ จึงให้ทหารซึ่งออกนั้นไป ขึ้นเบ็งจึงตอบว่า ตัวเราได้ออกปาก แล้วครั้นจะคืนคำเสียทหารหั้งปวงก็จะดูหมื่นได้ ตัวเรายังถืออาญาลิธชือยู่ ถึง มาตรว่าเราเพลี่ยงพล้ำแก่ข้าศึกเราจะรักษาไว้ให้คงไว้ ซึ่งจะชัดเจ้าไว้นั้นเห็น ไม่ชอน ด้วยบิดามารดาบุตรภรรยาเข้าจะคอยหากัน แล้วประการแก่ทหาร หั้งปวงว่า ถึงกำหนดผลัดเปลี่ยนแล้วจะเร่งพาภันไปเดิด

ทหารหั้งปวงได้ฟังก็ว่า ข้าพเจ้าหั้งนี้จะขอเอาชีวิตอยู่แทนคุณอาสา

ท่านทำการเอกสารชี้แจงแก่ข้าศึกให้จงได้ก่อนจะไป ซึ่งเบ็งได้ฟังก็มีความยินดี จึงว่า ทหารทั้งปวงเป็นใจแก่ราชการครั้นนี้เรื่องโจนัก จึงพาทหารทั้งปวงนั้น ออกไปรักษาค่ายอยู่นอกเมืองแล้วสังว่า ถ้าเห็นกองทัพสุมาอี้กามาเมื่อใด ก็ เร่งออกต่อย่าให้ตั้งอยู่ได้

ฝ่ายสุมาอี้กามาใกล้จะถึงเชิงกำแพงเมืองโลเสีย จะให้ทหารเข้าตั้งค่าย ลง เหล่าทหารซึ่งเบ็งก์ชวนกันออกโจนตีฆ่าพันทหารสุมาอี้ซึ่งมาแต่เมืองเลงจิ่ว ล้มตายเป็นอันมาก สุมาอี้ก์พาทหารซึ่งเหลือนั้นแตกหนีไป

ซึ่งเบ็งก์เลิกกลับเข้าเมือง แล้วปูนบำเหน็จกากลัวทหารตามสมควร พอม้าใช้อาหารสือลิเมียมซึ่งส่งเสบียงไม่ทัน จึงบอกลงมานั้นให้ชงเบ็ง ซึ่งเบ็ง ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ อ่านดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าลิเมียมแจ้งกิตติศัพท์ว่าชุนกวน ให้หนังสือไปถึงโจทย์ว่า ให้ยกกองทัพบรรจบกันจะมาตีอาเมืองเสฉวน โจทย์อย ให้มีหนังสือตอบไปว่า ให้ชุนกวนยกกองทัพไปทำการก่อโน้จิ่งจะยกหนุน ไป บัดนี้ทัพชุนกวนนั้นยังคงอยู่ ข้าพเจ้าจะไว้ใจแก่ข้าศึกไม่ได้จึงบอกมา ให้แจ้ง

ซึ่งเบ็งเห็นในหนังสือดังนั้นก็ยิ่งตกใจเป็นอันมาก จึงปรึกษาแก่ทหาร ทั้งปวงว่า ครั้นเราจะทำศึกอยู่กับสุมาอี้บัดนี้ก็เป็นกังวลหลัง ด้วยชุนกวนจะ ยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวน เราจำจะเลิกทัพกลับไปรักษาเมืองไว้จึงจะควร นายทหารทั้งปวงเห็นชอบด้วย ซึ่งเบ็งจึงให้ม้าใช้ไปบอกกองทัพซึ่งตั้งอยู่ ณ เขากิสถานให้เลิกถอยไปก่อน เราจะอยู่ป้องกันสุมาอี้แล้วจึงจะยกไปภาคหลัง

ฝ่ายนายทัพนายกอง ณ เขากิสถานแจ้งดังนั้นก็เลิกทัพกลับไป เตียว- คับ เห็นดังนั้นก็มิได้ยกติดตามไป ด้วยเกรงกลศึกซึ่งเบ็งอยู่ จึงกลับมานอก เนื้อความทั้งปวงแก่สุมาอี้ สุมาอี้จึงว่า อันกลศึกซึ่งเบ็งนั้นลีกับนัก ท่านอย่า ตามไปburnพุ่งเลย จงไปตั้งอยู่ ณ เขากิสถานเด็ด เมักษะทัพซึ่งเบ็งขาดเสบียง อาหารเมื่อได้ก็จะยกกลับไปเอง

จุยเบ่งจึงว่า ข้าศึกถอยไปทำมิได้ติดตาม จะมาบุ่งอยู่ดังนี้ไฟร์บ้าน พลเมืองก็จะหัวเราะเยาะ ว่าท่านคิดเกรงทหารเมืองเสฉวนเหมือนหนึ่งเนื้อ อันกลัวเสือ ขอให้ยกกองทัพตามดีให้ทหารซึ่งเบ็งจะล่าระสายจึงจะได้ทีทำการ

สืบไป สุมาอี้ก็มีได้ทำตาม

ฝ่ายชงเบ้งครั้นรู้ว่ากองทัพเชกิสานเลิกกลับไปแล้ว ก็ให้หาเอียวหง กับม้าตงเข้ามาสังว่า ให้ท่านหั้งสองคุ่มทหารเอาทัณฑ์มีนหนึ่งรีบไปชุมอยู่ ตำบลบิตก นอกบุน ปากทางจะไปด้านเกี๊ยมโก๊ะ แม่ทหารสุมาอี้ตามไปได้ยินเสียงประทัดสัญญาณเมื่อใด ก็ให้ทหารขนำอาภ้อนศิลาสมทบปากทางเสียแล้ว ให้ทหารเอาเกาทัณฑ์ระดมยิงออกมากหั้งสองซ้างทางจับเอาช้าคึกให้ได้ เอียวหง ม้าตงก็คุ่มทหารมีนหนึ่งรีบไปจากเมืองโลเสีย

ชงเบ้งจึงสั่งอุยอี้ยัน กวนหินให้คุ่มทหารเป็นกองหลัง ให้เก็บอาพินมา สุมเพลิงไว้ให้ช้าคึกเห็นควันเพลิง และชงหน้าที่เชิงเทินอย่าให้ลดเสีย แม่กองทัพ เรายกออกจากเมืองแล้ว ท่านหั้งสองจึงยกตามไปตามถนนอกบุน ถ้าสุมาอี้ ยกตามจงรบล่อไป ครั้นสั่งเสร็จแล้วชงเบ้งก็พา กินอแคลชาเมืองหั้งนั้นยกออก จากเมืองโลเสีย อุยอี้ยันกับกวนหินก็ทำตามชงเบ้งสั่ง แล้วคุ่มทหารตามไป ทางบอกบุน

ฝ่ายม้าใช้เห็นดังนั้นก็เอาเนื้อความไปบอกแก่สุมาอี้ว่า กองทัพชงเบ้ง นั้นเลิกไปจากเมืองโลเสียแล้ว สุมาอี้ได้ยินดังนั้นก็ไปดูใกล้เชิงกำแพงเมือง เห็น ชงทิวปักอยู่บนหน้าที่เชิงเทินเป็นอันมาก และคืนเพลิงนั้นก็มีปราศตอยู่ สุมาอี้ หัวเราะแล้วจึงว่า ชงเบ้งเลิกกองทัพกลับไปแล้ว ยังทำอุบายน้ำใจฉันนี้อีกเล่า จึง ให้ทหารเข้าไปดูมีได้เห็นผู้คน แล้วกลับออกมากองกว่ามีแต่เปลือกเมืองเปล่า สุมาอี้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าครั้นนี้ชงเบ้งยกไปแล้ว ผู้ใดจะอาสาตาม ไปดีให้ทหารของเบংงระส์ราระสายได้

เตียวคับจึงว่า ช้าพเจ้าจะอาสาไปโฉมติดตั้ดท้ายชงเบংงให้แตกขึ้นไป จนทัพหน้า สุมาอี้จึงตอบว่า ใจท่านรวดเร็วนัก ซึ่งจะไปนั้นเกรงจะเสียห่วงที่ เตียวคับจึงว่า ท่านเกณฑ์ให้ช้าพเจ้าเป็นกองหน้า หวังจะได้รับพุ่งต้านทานช้าคึก บัดนี้ชงเบংงถอยทัพไปเป็นธรรมเนียมกองหน้าจะได้ติดตาม เหตุใดท่านจึงห้าม ไว้ฉะนี้เล่า

สุมาอี้จึงว่า ชิงช้าคึกถอยไปเป็นธรรมเนียมกองหน้าได้ติดตามนั้น ก็จริงอยู่ แต่ทางซึ่งจะไปนั้นเป็นช่องทางเข้ากันศารนัก เรายกง่าว่าชงเบংงจะให้

ชุมทหารอยู่ค่ายตีกระหนบ เรายังห้ามทำนิ่วหังจะให้มีสติ ห่านจะไปก็ตาม เดินแต่งประทัยดอย่าเบาความ แม้ครั้งนี้เสียทีมากายหน้าจะทำการสืบไปหานก จะย่อหัวต่อชาศึก เตียวคันจึงตอบว่า ตัวชาพเจ้าเป็นชาติทหารจะอาสาเจ้าโดย สุจริต ถึงมาตราว่าจะตายก็ไม่เสียดายชีวิต สูมาอีจงเกณฑ์ทหารให้เตียวคัน ห้าพันแล้วให้จุยเป็นคุมหาสรสองหมื่นหุนไปด้วย แล้วสูมาอีนั้นก็คุมหาสร สามพันยกไปเป็นกองหลัง

ฝ่ายเตียวคันคุมหาสรรับตามไปทางประมาณสิร้อยเส้น พอเห็น อุยเอียนคุมหาสรให้ร้องมาจากป่าสน อุยเอียนห้าทายเป็นข้อทายน้ำ เตียวคัน ได้ฟังดังนั้นก็โทรศั้บม้าเข้าวนกับอุยเอียนได้ลิบห้าเหลง อุยเอียนทำความม้า หนน เตียวคันขับม้าໄลตามไปอีกทางประมาณหกร้อยเส้นก็ไม่เห็นอุยเอียน

พอกวนหินคุมหาสรให้ร้องออกช่วงหน้าไว้ เตียวคันเห็นดังนั้นก็โทรศั้บม้าเข้าวนด้วยกวนหินได้ลิบเหลง กวนหินก็แกกลังควบม้าหนน เตียวคันขับม้า ตามไปอีกทางประมาณหกร้อยเส้น กวนหินลับเนินชาไป พออุยเอียนคุมหาสร ให้ร้องออกมา วนกับเตียวคันได้เก้าเหลงลิบเหลง อุยเอียนแกกลังให้ทหารทึ้ง เครื่องคัสรราฐเสีย แล้วควบม้าหนนต่อไป เหล่าทหารเตียวคันมีได้รู้กลุบนาย กชวนกันลงจากม้าเก็บเครื่องคัสรราฐไว้เป็นอันมาก และเตียวคันกับทหาร ประมาณร้อยเศษขับม้ารับตามอุยเอียนไปถึงซอกเขาทางนอกบุน ได้รับพุ่งกับ อุยเอียนเป็นสามารถ อุยเอียนก็แกกลังขับม้าหนนต่อไป พอเวลาเย็นเตียวคันเห็น แสงเพลิงใหม่ขึ้นทั้งสองข้างทาง ครั้นจะซักม้าโดยมาทหารชงเบังก็เอาก้อน ศิลาสมบทปากทางไว้ เตียวคันตกใจได้คิดว่าตัวกูครั้งนี้เสียความคิดแก่ชาศึก เสียแล้ว พอทหารบนเนินชาจึงเกาหันท์แลทึ้งก้อนศิลาลงมาดังห่าฝน ไม่รู้ที่ จะหนีออกแห่งได้ได้ เตียวคันถูกเกาหันท์หลายแห่ง ยิ่งมีใจโทรศิษฐ์เกาหันท์ นั้นก็กำเริบขึ้นถึงแก่ความตาย และหารทั้งปวงซึ่งตามมาหันนั้นก็ถูกเกาหันท์ และก้อนศิลาตายลืน

ฝ่ายทหารเตียวคันได้เครื่องคัสรราฐแล้วก็รับตามเตียวคันไป เห็น ก้อนศิลาสมบทปากทางนอกบุนอยู่ ก็คิดว่าเตียวคันนี้จะมีอันตรายเป็นมั่นคง ครั้นจะตามเข้าไปก็กลัวความตาย พอได้ยินเสียงชงเบังร้องลงมาแต่เนินชา

ว่า อ้ายเหลาทหารเตียวคันอย่าตกใจกลัวเลย ถูกทำอันตรายไม่ มีงจเร่งพา กันกลับไปบอกแก่สุมาอี้เดียวว่า ถูกคิดอ่านทำการครั้งนี้หวังจะจับม้าตัวหนึ่งอัน มีพิษคึกไม่สมความคิด บัดนี้จับได้แต่เสือร้ายตัวหนึ่ง มีงจกำชับสุมาอี้ให้ ระวังตัว ถูกจะคิดอ่านจับให้ได้ ทหารหั้งปวงแจ้งดังนั้นก็ตกใจหั้งยินดี พากัน คำนับรับกลับมา พนสุมาอี้ก็เล่าเนื้อความให้ฟังทุกประการ

สุมาอี้แจ้งดังนั้นก็ตกใจคิดลงสารเตียวคันแล้วว่า ซึ่งเตียวคันเป็นเหตุ หั้นนี้เพราเราใจเบาให้ไปลิงถึงแก่ความตาย แล้วให้เลิกกองทัพกลับมาถึงเมือง ลกเอียง จึงเข้าไปกราบทูลพระเจ้าโดยอยตามซึ่งได้ทำสังคมรัตนเตียวคัน ถึงแก่ความตายต่ำลงทางบกบุน

พระเจ้าโดยอยแจ้งดังนั้นก็ทรงพระโศกตรัสว่า เตียวคันนี้เป็นทหาร เอกแต่ครั้งพระอัยกาและพระบิดาจนมาถึงเรา บัดนี้มาถึงแก่ความตายในห้าม กลางศึก สมควรเป็นชาติทหาร แล้วก็ให้ทหารไปอาศพเตียวคันมาได้ พระราชทานเงินทองให้แต่งการศพฝังไว้ ณ เมืองลกเอียง

ขณะเมื่อขึ้นเบงมีชัยชนะสุมาอี้แล้ว ก็ยกกองทัพกลับเข้าไปตั้งอยู่ ณ เมืองชันตง ฝ่ายลิเงยมแจ้งว่าขึ้นเบงยกทัพกลับมาถูกตักใจ เข้าไปทูลพระเจ้า เล่าเสียนว่า ข้าพเจ้าจัดแจงเสบียงไว้พร้อมอยู่แล้วจะไปส่งกองทัพ พอ มหาอุปราชยกมาถึงชันตง พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้น จึงให้บัญไปถานชงเบง ณ เมืองชันตงว่า ขัดสนสิ่งใดหรือจึงเลิกกองทัพกลับมา ขงเบงจึงบอกว่า ตัว เราทำการสังคมอยู่ พอลิเงยมมีหนังสือไปว่าชุนกวนจะยกไปตีเมืองเสฉวน เรายกใจด้วยเป็นกังวลหลังจึงยกกองทัพกลับมาหัววังจะป้องกันเมืองไว้

บัญจึงบอกว่า บัดนี้ลิเงยมเข้าไปกราบทูลพระเจ้าเล่าเสียนว่า จัด แจงเสบียงไว้พร้อมอยู่แล้ว จะไปส่งพอท่านยกมาถึง พระเจ้าเล่าเสียนจึงให้ ข้าพเจ้ามาถึง ขงเบงจึงให้ทหารไปดูเสบียงอาหารจะพร้อมอยู่เหมือนคำ ลิเงยมหรือไม่ ทหารได้นோความแล้วกลับมาบอกขงเบงว่า ลิเงยมจัดแจง เสบียงไม่ทันจึงให้มีหนังสือมาล่วงท่าน ขงเบงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงให้ทหาร ขึ้นไป ณ เมืองเสฉวน จับเอาตัวลิเงยมมาได้ ขงเบงจึงว่า พนักงานของตัว แต่ส่งลำเลียงก็ทำไม่ได้ แล้วแกลังแต่งหนังสือมาล่วงเรา โทษถึงแก่ความตาย

แล้วสั่งทหารให้เอาตัวลิเบียมไปฆ่าเสีย

บัญจิว่า อันໂທລິເມືອນກົດຕິງພຣະເຈ້າເລ່າເປົ່ງໄດ້ ຜາກລິເມືອນແລຮາຊາກໄວ້ແກ່ທ່ານ ຂົງເນັ້ນໄດ້ພັ້ນຕັ້ງນັ້ນກົ້າຕາໄຫລ ດ້ວຍຄົດຕິງພຣະເຈ້າເລ່າເປົ່ງ ຈຶ່ງໃຫ້ໂທລິເມືອນໄວ້ ຂົງເນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ລິເມືອນ ບັນຍໄປເຜົ້າພຣະເຈ້າເລ່າເສື້ຍນ ໂນ ເມືອງເສດວນ ບັນຍກຣາບຖຸລຕາມລິເມືອນທຳມາອຸປະກອດຈິງກລັບມາພຣະເຈ້າເລ່າເສື້ຍແຈ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ກຣົງພຣະໂກຣົຈ ຕຣັສສັ່ງຈະໃຫ້ເຂົາຕົວລິເມືອນໄປໆ ພຣະເຈ້າເລ່າເສື້ຍເຈັ້ງໃຫ້ລິເມືອນໄວ້ ພຣະເຈ້າເລ່າເສື້ຍເຈັ້ງໃຫ້ຄອດລິເມືອນອອກເສີຍຈາກທີ່ຫຼັນນາງ ຂົງເນັ້ນຄົດເວັ້ນດູລິເມືອນ ຈຶ່ງເຂົາລິຫລວງບຸຕຣມາຕັ້ງເປັນຫຼັນນາງແຫນທີ່ລິເມືອນຜູ້ປົວາ

ตอนที่ ๗

ขณะนั้นชงเบ้งตั้งทำนุบำรุงแก้วทหารซองสุมอาหารอยู่สามปี อาณาประชาราษฎร์ในเมืองเสฉวนแลเมืองชันตั่งทำมาหากินเป็นสุข ครั้นพระเจ้าเล่าเสียนเสวยราชย์ได้สิบเอ็ดปี^{*} (พ.ศ. ๗๗๖) เป็นเทศกาลเดือนสี ชงเบ้งจึงเข้าไปกราบทูลพระเจ้าเล่าเสียนว่า ตัวข้าพเจ้าผู้จะทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เป็นสุข ก็ได้ปวนบรือทแก้วทหารซองสุมเสบียงอาหารว่างศึกษาถึงสามปีแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าขอถวายบังคมลา ยกกองหัพไปปราบปรามข้าศึกเมืองลกอี้ยงซึ่งเป็นเสียนหนามให้รำคาบ แม้มิ่สมคิดข้าพเจ้าก็ไม่กลับมาดูหน้าชาวนเมืองเสฉวนพระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังก็ตกใจจึงตรัสห้ามว่า บัดนี้เมืองเราก็รำคาบมีภูมิฐานแฟไปกว้างขวาง และเมืองลกอี้ยงเมืองกังตั่งนั้นเห็นจะไม่ยกมากระทำย่ำแย่แก่เราได้ แม้ท่านจะนิ่งอยู่แต่เมืองนี้ก็พอจะเป็นสุขสิบไป เทฤทธิจะยกกองหัพไปให้ลำบากภายใน

ชงเบ้งจึงกราบทูลว่า พระเจ้าเล่าเป็นมิพระคุณชูเสียงข้าพเจ้า แล้วได้สั่งไว้ให้คิดอ่านปราบปรามศัตรูในเมืองลกอี้ยงให้รำคาบ แล้วจะยกเป็นเมืองหลวงชั้นตั่งเก่า และเนื้อความทั้งปวงก็ยังไม่สมความคิด ข้าพเจ้าก็ยังนอนตาไม่หลับ ข้าพเจ้าจึงจะยกไปทำการให้สำเร็จ

เจiyawjivetroiได้ฟังชงเบ้งว่าตั้งนั้น จึงทูลพระเจ้าเล่าเสียนว่า ข้าพเจ้าดูในตำราแล้วเห็นความหาอุปราชเมืองเรานี้เครื่องมอง อันดาวประจำเมืองฝ่ายเหนือนั้นรุ่งเรือง อนึ่งชาวเมืองเรารื่องเลื่องลือกันว่า เวลากลางคืนได้ยินใบสนซึ่งต้องลงนั้น เหมือนเสียงคนร้องให้อ้ออิงอยู่ ซึ่งมหอุปราชจะยกไปครั้งนี้ขอให้ด้วยก่อน พระเจ้าเล่าเสียนยังมิได้ตรัสประการใด

ชงเบ้งจึงว่าแก่เจiyawjiv่าว่า ตัวเราได้รับสั่งพระเจ้าเล่าเป็นไว้ว่าจะคิดอ่านบำรุงแผ่นดินให้รำคาบ ซึ่งท่านจะเออนิมิตมโนสาเร็มาชัดไว้นั้นไม่ได้ จำเรา

* ในฉบับภาษาจีนว่า ๑๒ ปี

จะยกไปทำการตามรับสั่งจึงจะควร แล้วชงเบี้งก์เอาซูปเทียนไปจุดน้ำชาพระศพ พระเจ้าเล่าปี่ จึงกราบลงแล้วร้องให้รำว่า ตัวข้าพเจ้าได้รับสั่งพระองค์ให้ ปราบปราม ศัตรุราชสมบัติเสียให้ราบคาบ ข้าพเจ้าก็ได้ยกไปทำการกับเหล่าศัตรุ แผ่นดิน ณ เชากิสานถึงห้าครั้งก็ยังไม่สำเร็จตามรับสั่งก่อน ครั้งนี้ข้าพเจ้า จะยกกองทัพไปอีก เม้มีสมความคิดก็จะมีได้กลับมาเลย แล้วก็ลาพระเจ้า เล่าเสียนไปเมืองอันต่ง ให้จัดแหงแท้ทหารได้สามสิบสี่หมื่น และระหว่างเตรียม เครื่องศัสราชุ่วไว้ทุกกอง

พอทหารมาบอกว่า กวนหินปวยปัจจุบันถึงแก่ความตายแล้ว ชงเบี้ง ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจร้องให้รักการหินจนสลบไป ชุนนางหั้งปวงชวนกันเข้าแก้พื้น ชี้น ชงเบี้งจึงว่า กวนหินนี้เป็นทหารเอก หั้งมีใจสัตย์ซื่อเมื่อんกวนอูผู้บิดา ควรที่จะช่วยทำบุญบำรุงแผ่นดินสืบไป ชั่งกวนหินมาถึงแก่ความตายครั้งนี้เมื่อん เรายังกำลังไปแก่ข้าศึกก็หนึ่ง ครั้นเวลารุ่งเช้าชงเบี้งจึงให้เกียงอุย อุยเอี่ยน คุழหารเป็นกองหน้า ให้ลิอันคุழเสบียง ชงเบี้งเป็นกองหลัง นายหหารยกเป็น ห้ากองไปบรรจบกัน ณ เชากิสาน

ฝ่ายม้าใช้เห็นดังนั้นก็เข้าไปบอกให้กราบทูลพระเจ้าโดยอย่าว่า บัดนี้ ชงเบี้งคุழหารประมานสีสินหมื่น^{*} ยกมาเชากิสานอีก พระเจ้าโดยอยึงปรึกษา แก่สุมาอี้ว่า ถึงสามปีแล้วกองทัพเมืองเสฉวนมีได้ยกมาทำอันตรายเมืองเรา บัดนี้ชงเบี้งยกมาจะไกลถึงเชากิสาน ท่านจะคิดประการใด สุมาอี้จึงทูลว่า ข้าพเจ้าดูดาวแล่ร่าเห็นว่าฝ่ายเมืองเรารุ่งเรืองสุกใสอยู่ อันดาวล้าหันเมือง เสฉวนนั้นเคร้าหมองนัก ชั่งชงเบี้งยกมาครั้งนี้เมื่อ่นหนึ่งห้ากัยใส่ตัว พระองค์ อย่าคิดวิตกเลย ไว้ข้าพเจ้าจะอาสาไปต้านทานอาชัยชนะให้ได้ แต่ข้าพเจ้าจะขอ แซหัวป่า แซหัวทุย แซหัวอุย แซหัวโนสีคน ชั่งเป็นบุตรแซหัวเอี่ยนไปด้วย จะได้เป็นใจทำการสังคมแก้แก้นางเบี้งชีงแซหัวเอี่ยนเสีย

พระเจ้าโดยอยึงตอบว่า ครั้งก่อนนั้นแซหัวหลิมนบุตรแซหัวตุ้นยกไป ทำการศึกเสียทีมา ก็มีความละอายมีได้เข้ามาทำราชการในเมืองหลัง ชั่งท่าน จะเอาบุตรแซหัวเอี่ยนสีคนไปครั้งนี้ เราเกรงว่าจะเมื่อณแซหัวหลิม สุมาอี้จึง

* ฉบับภาษาจีนว่า ประมานสามสิบหมื่นแทน

ทูลว่า อันนี้ใจบุตรและหัวเอี่ยนหั้งสี่คนนี้กล้าหาญนัก จะทำการลิ่งได้เห็นของอาจแล้วก็มีใจเจ็บพยาบาทของเบ้วยอยู่ เห็นจะไม่ย่อห้อซ้ำศึกเหมือนเคยหัวหลิมพระเจ้าโดยอย่างตัวส่วน ถ้าท่านเห็นได้การแล้วจะเอาไปปกตามาสเติด อันการหั้งปวงซึ่งจะยกไปนั้น ถ้าเห็นผู้ใดมีความคิดหลักแหลมกล้าหาญพอจะทำส่งความได้ ก็ให้ท่านตั้งแต่งเป็นชุนนางตามสมควรเดิด

สุมาอี้ก้าพะเจ้าโดยอยพานบุตรและหัวเอี่ยนหั้งสี่คนไป ณ เมืองเตียงชัน แล้วก็เกณฑ์ทหารได้ประมาณสี่สิบหมื่นพร้อมด้วยเครื่องศัสตราธูช ให้แซหัวป่าและหัวอุยคุ่มทหารเป็นกองหน้า ครั้นได้ถูกยึดไปถึงแม่น้ำอุยโน จึงให้แซหัวป่าและหัวอุยข้ามไปตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำสองค่าย ให้ทำกำแพงไว้สำหรับได้ป้องกันซ้ำศึก และสุมาอี้นั้นตั้งค่ายใหญ่อยู่ฝากข้างหนึ่ง และว่าให้ทำสะพานข้ามแม่น้ำไว้ถึงเก้าต่ำล โกรดูย ชุนแล้วจึงว่าแก่สุมาอี้ว่า กองทัพเมืองเสฉวนมาอยู่ ณ เชากิสาน ข้าพเจ้าคิดเกรงว่าซึ่งเบ้งจะลองไปตีเอาหัวเมืองหลงเส แม้เสียเมืองหลงเสซ้ำศึกก็จะมีกำลังมากขึ้น ท่านจะคิดป้องกันไว้ให้ได้ สุมาอี้เห็นชอบด้วยจึงว่า ท่านว่านี้ควรนัก ท่านหั้งสองจะจัดทหารไปตั้งค่ายอยู่ ณ ปากทางเมืองหลงเส

ขณะเมื่อช่วงเบ้งยกกองทัพมานั้น ให้ตั้งค่ายรายทางแต่ด้านเก้ายม ก็จะมาจันถึงเชากิสานประมาณสิบสี่สิบห้าค่าย หวังจะได้ทำการศึกค้างปี แล้วให้ตั้งค่ายมั่น ณ เชากิสanh้าค่าย ซึ่งเบ้งจึงปรึกษาแก่นายทหารหั้งปวงว่า สุมาอี้ตั้งอยู่ฝากตะวันออก กองหน้านั้นตั้งอยู่ฝากตะวันตก ให้ทำสะพานข้ามเป็นหลายต่ำลแล้วให้ทหารไปตั้งสักดปากทางปักหงวน หวังมีให้เราไปทำอันตรายเมืองหลงเส และกองทัพเรารั้งอยู่บัดนี้เป็นเห็นน้า เราจะให้ทำแพสกรร้อยเศษ ขนาดอยู่ฝางลงทำเชือเพลิงไว้หลังแพหั้งสิ้น จะเกณฑ์ทหารห้าพันชึ่งมีฝีมือซ้ำๆ การเรือแพลงเตรียมไว้ แต่ทหารยกตามไปตีค่ายปักหงวน และกองทัพเราจะเข้าตีค่ายหน้าซึ่งตั้งอยู่ริมน้ำนั้นให้พร้อมกัน ฝ่ายสุมาอี้ก็จะเป็นกังวลหน้าหลัง และเราจะจึงให้วางแพโดยลงไป ถึงสะพานข้ามเมื่อได้จึงให้ทหารจุดเชือเพลิงขึ้น สะพานหั้งนั้นก็จะทำลายลงสิ้น ถึงจะให้ทหารหนุนเพิ่มเติมไปช่วยกัน ก็เห็นจะไม่ทัน เม็ดสุมาอี้เสียที่ดังนี้เห็นการเราก็จะสำเร็จเป็นมั่นคง นายทหาร

หั้งปวงเห็นชอบด้วย จึงกะเกณฑ์ทหารแล้วให้ไปตัดไม้ทำแพ เอาหูย้าฟางลงเตรียมไว้ทุกแพ

ฝ่ายม้าใช้เห็นดังนั้นก็รับไปบอกแก่สุมาอีว่า ชงเบี้งให้ทำแพเตรียมไว้สุมาอีได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่นายทหารหั้งปวงว่า ชงเบี้งคิดกลคิกจะให้เป็นกังวลหน้าหลัง แล้วก็จะลอยแพมาทำลายสะพานเราเสีย จำจะคิดป้องกันมิให้กองทัพเราเป็นอันตรายได้ จึงให้ม้าใช้ไปบอกแก่โกฉุย ชุนเลี้ยว ทหารชงเบี้งจะยกมาตีก้ออย่าให้สะดุงสะเทือน ให้โกฉุย ชุนเลี้คุ่มทหารออกมากชุมอยู่กลางทาง ถ้าเห็นทหารชงเบี้งยกมาเมื่อใด ก็ให้ออกโจมตี เราจึงจะยกหนุนไปช่วยรับผู้มิให้ทหารชงเบี้งตั้งตัวได้ แล้วให้หาแซหัวป่า แยหัวอุยมาสั่งว่า แม้ได้ยินเสียงไหร่องข้างต้นบลปักหงวนเมื่อใด ห่านหั้งสองจงคุ่มทหารชุมอยู่นอกค่ายทิศซ้ายได้ แม้เห็นชงเบี้งยกมาตีค่ายหน้าจึงให้ยกเข้าโจมตีอย่าให้ตั้งตัวได้ แล้วสั่งเตียวของวังหลิมให้คุ่มทหารเกาหันท์คนละพันลงไปชุมอยู่ ณ เชิงสะพานหั้งสองฝากแม้เห็นทหารชงเบี้งวางแพลอยมากให้เอาเกาหันท์ยิงระดมไป อย่าให้ทันจุดเชือเพลิงขึ้นทำลายสะพานได้ แล้วสั่งสุมาสู สุมาเจียวผู้บุตรว่า ตัวเราจะยกไปป่าบลปักหงวน เจ้าหั้งสองจงอยู่รักษากำลังแทนบิดา แม้ช้าคึกยกมาลันค่ายหน้าก็ให้พาภันคุ่มทหารชัมไปตีกระหนาบให้ได้ชัยชนะ ครั้นสั่งให้จัดแจงสำเร็จแล้ว สุมาอีกคุ่มทหารลอบออกข้างหลังค่าย ลัดทางไปชุมอยู่ใกล้ตับบลปักหงวน

ครั้นเวลารุ่งเช้าชงเบี้งจึงให้อุยเอียน ม้าต้ายคุ่มทหารยกไปจะตีเอาค่ายปักหงวน ให้ง้ออี งอปันคุ่มทหารสำหรับคุ่มแพ และให้อองเปง เตียวหง เกียงอุย ม้าตง เลียวชัว เตียวเอ็กคุ่มทหารยกเป็นสามกองไปตีค่ายหน้าสุมาอี ฝ่ายอุยเอียน ม้าต้ายยกข้ามแม่น้ำมาถึงปากทาง ครั้นเวลาพลบค่าจะยกเข้าตีค่ายปักหงวน โกฉุยกับชุนเลี้ก็แกกลังทึ้งค่ายเสีย พาทหารออกมากชุมอยู่ข้างเนินเขาแห่งหนึ่ง อุยเอียนกับม้าต้ายเห็นดังนั้นก็ห้ามทหารไว้มิให้เข้าค่าย ด้วยคิดเกรงเกลือกจะเป็นกลคิก พວได้ยินเสียงทหารไหร่องขึ้นหั้งสองกอง ข้างขวานั้นสุมาอีข้างซ้ายโกฉุย ชุนเลี้คุ่มทหารตีกระหนาบออกมากฟันทหารเมืองเสดวนเสียเป็นอันมาก อุยเอียน ม้าต้ายต้านทานไม่ได้ ก็พาทหารชั้งเหลื่อนน์ฝ่าหนืออกมาถึงริมแม่น้ำ พอพบงอ้อ งอ้อจึงรับอุยเอียน ม้าต้ายลงแพข้ามฟากมา ฝ่ายงอปันนั้น旺

แพริบลงไปจะไกลถึงสะพาน พอทหารสุมาอี้ยิงเกาทัณฑ์ระดมมาตั้งท่าฝัน เกาทัณฑ์ถูกงอบันถึงแก่ความตาย และหารทั้งปวงก็ล้มตายเป็นอันมาก แพนั้น ก็พัดเข้าคลังเป็นหอยแพ เดียว Wong วักหลิมแล้วหารทั้งปวงจับทหารเมือง สฉวนไว้ได้บ้าง โจนหนีไปบ้าง ตกน้ำตายบ้าง

ฝ่ายของเปง เดียวหวัง เกียงอุย ม้าตง เลียวชัว เดียวเอ็กทั้งหกนายยก มาไกลค่ายหน้าสุมาอี้ จึงปรึกษากันว่า กองทัพซึ่งงเบ้งให้ไปตีค่ายปักหงวนนั้น ก็ยังไม่รู้เหตุ มาบัดนี้เวลา Yam เศษแล้ว เราจะยกเข้าตีเด็ดหรือประการใด บริกรชาญมิตกลงพอม้าใช้มานอกกว่า กองทัพซึ่งยกไปตีค่ายปักหงวนและแพเชื้อ เพลิงนั้นเสียแก่ข้าศึกแล้ว งเบ้งให้หาทำนกลับไป นายทหารทั้งหกคนก็ตกใจ จะถอยกลับมา พอดียังเสียงโถ่แล้วเห็นแสงเพลิงทั้งสีต้าน และสุมาสู สุมาเจียว แหหัวป่า แซหัวชุยคุณทหารตีกระหนานเข้ามาใส่ฝันทหารล้มตายเป็นอันมาก ประมาณกึ่งหนึ่ง นายทหารทั้งหกคนต้านทานมิได้ ก็พาทหารซึ่งเหลือนั้น รบฝ่านออกไป ครั้นถึงค่ายใหญ่ก็เข้าไปบอกแก่ชงเบ้งตามจริงทุกประการ

งเบ้งแจ้งดังนั้นก็ยิ่งมีความทุกข์เป็นอันมาก จึงตรวจตราทหารให้รักษาค่ายไว้มั่นคง พอบิศุยมาแต่เมืองสฉวน งเบ้งจึงแต่งหนังสือไปถึงชุนกวน สั่งให้บิศุยรับอาหนังสือแล้วก็ลาไปเมืองกังตั่ง ชุนนางก็พาเข้าไปเฝ้าพระเจ้า ชุนกวน พระเจ้าชุนกวนก็รับอาหนังสือมาอ่านดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้ายังเบ้ง คำนับถึงพระเจ้าชุนกวน ด้วยเมืองลอกอี้ยงร่วงโดยมาแต่ครั้งพระเจ้าเตี้ยนเต้ เพาะะโใจโนเป็นศัตรูแผ่นดินคิดทำร้ายให้ได้ความเดือดร้อน อันใจโนนั้นก็ตายแล้ว และลูกหланว่าวนเครื่อมั้นทำจลาจลต่อ ๆ มา และตัวข้าพเจ้านี้ได้รับสั่ง พระเจ้าเล่าปีไว้ให้กำจัดเหล่าศัตรูแผ่นดินเสีย ข้าพเจ้าก็ได้ยกกองทัพไปทำสุกรรมเป็นหอยแพริบลงแล้ว ครั้นนี้ข้าพเจ้ายกไปทำการศึกอีก ก็เสียหกล้วนทหาร เป็นอันมาก อันเมืองกังตั่งกับเมืองสฉวนก็เป็นไมตรีกันมาแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี ให้พระเจ้าชุนกวนเห็นแก่พระเจ้าเล่าปีซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ ขอกองทัพเมืองกังตั่ง มาช่วยรบเมืองลอกอี้ยงเป็นทัพกระหนาน เมี้ยสำเร็จราชการสุกรรมแล้วจะแบ่ง เมืองลอกอี้ยงให้กึ่งหนึ่ง

พระเจ้าชุนกวนแจ้งในหนังสือดังนั้นแล้วก็มีความยินดี จึงตรัสแก่บิศุย

ว่า เรายังอยู่ร่วมใจกับชาวบ้าน พอช่วงเบื้องต้นให้มีหนังสือมาขอ กองทัพนี้ก็สมประถานเรา จึงให้ลูกชุมกับจูกัดกันอยู่รักษาปากน้ำเมืองกังหันไไว้ ให้มั่นคง แล้วให้จัดแสงไฟไว้ประมาณสามสิบหมื่นหลั่ง ครั้นเวลารุ่งเช้า ให้หาตัวบัญชาเข้ามา กินโต๊ะกับชุมทางทั้งปวง พระเจ้าชุมกวนจึงถามบัญชาว่า ชงเบี้งยกไปทำการส่งครามนั้นให้ผู้ใดเป็นกองหน้า บัญชาจึงทูลว่าให้อุยเอียน เป็นกองหน้า พระเจ้าชุมกวนทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า อันอุยเอียนนั้นมีกำลัง กล้าหาญก็จริงแต่น้ำใจมิได้สัตย์ซื่อมักคิดทรยศ แม้ท่านบุญชงเบี้งไม่แล้ววันใด อุยเอียนก็จะเอาใจออกหากาเล่าเสีย เมื่อนั้นแล้วตัวเราจะยกไปช่วยชงเบี้งเอง

บัญชาจึงทูลว่า พระองค์ตรัสนี้สมควรนัก แล้วคำนับลาพระเจ้าชุมกวน ไปบอกเนื้อความแก่ชงเบี้ง ว่าชุมกวนจะยกกองทัพมาเอง แล้วเล่าเชิงชุมกวน ว่ากล่าวถึงอุยเอียนให้ชงเบี้งฟังทุกประการ ชงเบี้งแจ้งดังนั้นจึงสรรสิริญชุมกวน ว่ามีสติปัญญาหลักแหลมสมควรเป็นเจ้า และตัวเราทุกวันนี้ใช้จะไม่เลิงเห็นใจ แลเพยศอุยเอียนหมายได้ เพราะเห็นแก่ฝีมือกล้าหาญจึงเลี้ยงไว้แต่พอเป็นเพื่อน ทหารเลว

บัญชาจึงว่า ท่านเห็นประจักษ์อยู่ฉะนี้แล้ว เลี้ยงไว้ปวยการเสียเปล่า ท่านจังคิดอ่านกำจัดเสียอย่าให้มีราศีในกองทัพดีกว่า ชงเบี้งจึงตอบว่า ท่านอย่า วิตกเลยเรายังได้ไว้พร้อมอยู่แล้ว บัญชาจึงเบี้งกลับไปเมืองเสฉวน พ่อนายประดุจเข้าไปบอกชงเบี้งว่า มีทหารคนหนึ่งจะเข้ามาหาท่าน ชงเบี้งจึงให้เข้ามา แล้วถามว่า ตัวเป็นทหารใครมาด้วยเหตุสิ่งใด ทหารนั้นแก้กลังอุบายนอกว่า ข้าพเจ้าชื่อแต่บุญเป็นข้าใจอย โดยอยให้ข้าพเจ้ากับ Jinlong คุณทหารมาเป็น ลูกกองสูมาอี้ Jinlong เป็นคนประสมประسان สูมาอี้ชอบใจใช้สอยแต่งตั้ง Jinlong เป็นชุมทาง แล斯ูมาอี้กับ Jinlong ชุมทางนี้มีชื่อว่าบุญท่านจะได้ทำการศึก สิบไป ชงเบี้งยังไม่ทันรู้ประการใด พอกثارเข้ามากบกกว่า Jinlong คุณทหาร เข้ามาร้องห้ามอย่างหน้าค่ายเป็นข้อหายน้ำ แล้วว่าจะตามจับตัวแต่บุญ

ชงเบี้งได้ฟังดังนั้นจึงถามแต่บุญว่า ฝีมือท่านกับ Jinlong เป็นกระไร กัน แต่บุญจึงแก้กลังบอกว่า ฝีมือข้าพเจ้าดีกว่า Jinlong ข้าพเจ้าจะอาสาออกไป

ตัดศิรษะจันล่งมาให้ท่านจงได้ ชงเบี้งจึงว่า ถ้าทำได้ดังนั้นเราก็จะสิ้นลงสัยท่าน แต่บุนก็ขึ้นมาถือจ้าวออกไป ชงเบี้งก็ตามออกไปปูดูถึงหน้าค่าย ฝ่ายจันล่งเห็น แต่บุนออกมากก็แกกลังร้องค่าว่า เหตุใดมีเมืองจังลักษาม้าของกูมา ถ้ามีเมืองลักษามา ตายจงเร่งส่งม้ามาให้กูโดยดี แม้ขัดขวางอยู่กูจะตัดศิรษะมีเสีย แล้วขับ ม้าเข้าปลอมทหารอยู่ ให้จันเบี้งผู้น้องขับม้าออกไปรบกับแต่บุนได้เพลงหนึ่ง แต่บุนก็เองาน้าพันธุ์กูจันเบংคงมาตาย จันล่งกับทหารก็ทำลายแตกไป แต่บุน ก็ตัดเอาศิรษะจันเบংเข้ามาให้ชงเบংแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ศิรษะจันล่งมาให้ท่าน

ชงเบংเห็นดังนั้นก็โกรธจึงว่า จันล่งนั้นกูรู้จักอยู่ เหตุใดมีเมืองแกลง แต่กลอุนายมาล่อลงหัวจะให้ไว้ใจ จะได้อยู่เป็นไส้ศึกเอาความลับลอบ ไปบอกแก่สุมาอี้หรือ แม่มงไม่บอกตามจริงก็จะให้ตัดศิรษะเสียบไว้หน้าค่าย แต่บุนจึงร้องให้ขอชีวิตว่าตัวข้าพเจ้าลงท่านจริง ด้วยสุมาอี้ให้มามาให้อ่อนน้อม อยู่ด้วยท่านหัวจะได้เป็นไส้ศึก ท่านอย่าฆ่าเสียเลย ข้าพเจ้าจะขออยู่แทน คุณท่านโดยสุจริต

ชงเบংจึงว่า ถ้าตัวรักชีวิตอยู่เราก็จะไม่ฆ่าเสีย แต่ให้เชยันหนังสือเป็น ลายมือของตัว นัดแนะให้สุมาอี้ออกมาปล้นค่ายเรา แม้เราจับตัวสุมาอี้ได้ก็ จะปูนบำเหน็จตั้งให้ตัวเป็นทหารเอก แต่บุนจำเป็นจำรับค่า จึงเชยันหนังสือ ตามคำชงเบংว่าแล้วส่งให้ ชงเบংรับเอาหนังสือมาแล้วให้เอารับแต่บุนจำไว้ อ้วนเกี่ยนจึงถามว่า เหตุใดท่านจึงรู้ว่าแต่บุนทำกลอุนายมาลงท่าน ชงเบংจึง ว่า สุมาอี้นั้นมักใช้คนเดี๋ยวฝีมือ แลจันล่งก็กล้าแข็งตั้งให้เป็นนายทหาร เรา พิเคราะห์ดูเมื่อจันล่งออกมารบกับแต่บุนได้เพลงเดียวก็ถูกง้าวตาย เราจึงเห็น ว่าผิดฝีมือทหารเอก

ขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็พาภันสรรเสริญชงเบংว่ามีสติปัญญาเป็น อันมาก ชงเบংจึงเรียก กิตุนซึ่งมีความคิดพูดจาหลักแหลมเข้ามา กระซิบสั่ง เนื้อความทั้งปวงแล้วส่งหนังสือให้ กิตุนรับคำแลหนังสือแล้วก็ไป ณ ค่าย สุมาอี้ จึงบอกแก่ทหารว่า เรายังหันหนังสือลับแต่บุนจะมาให้สุมาอี้ ทหารก็เข้าไป บอกสุมาอี้

สุมาอี้แจ้งดังนั้นก็ให้หาตัวเข้ามาแล้วว่า เหตุใดตัวจึงได้ถือหนังสือ

รูปที่ ๑๗๐ แต่บุญตัดศีรษะจีนเบังมาให้ชงเบัง

รูปที่ ๑๗๑ กองทัพสุมอี้ตีกองล่าเลียงโภยันตร์กองทัพชงเบัง

แต่บุญมา กิตตุนจึงบอกว่า ตัวข้าพเจ้ากับแต่บุญเป็นชาวเมืองลอกอี๋ยงด้วยกัน ครั้นข้าพเจ้าพลัดไปอยู่เมืองสฉวน เข้าเป็นทหารหลวงในกองทัพชงเบ้ง บัดนี้แต่บุญทำความชอบต่อชงเบ้งเป็นอันมาก ชงเบ้งตั้งให้แต่บุญเป็นนายทหารเอก แต่บุญจึงให้ข้าพเจ้าถือหันมือไว้ท่าน สุมาอี้ก์รับเอาหันมือมาอ่านดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าแต่บุญขอคำนับมาถึงสุมาอี้ด้วยการทั้งปวงนั้นได้ทือญแล้ว พรุ่งนี้เวลาสองยามให้ท่านยกมาปลันค่ายชงเบ้งเดิม ข้าพเจ้าจะจุดเพลิงขึ้นในค่าย แล้วจึงจะตีกระหนานออกไป

สุมาอี้แจ้งในหันมือดังนั้น ก็อ่านหานไปทวนมาเป็นหลายกลับ จำได้ว่าลายมือแต่บุญมีได้มีความสงสัย จึงให้แต่งโดยเสียงกิตตุนแล้วว่า ท่านจะกลับไปบุกแต่บุญให้เตรียมการไว้จังพร้อม พรุ่งนี้เวลาสองยามเราจะยกไปปลันค่ายชงเบ้งให้ได้ เม้สำเร็จการครั้งนี้เราจะจัดทำให้เป็นนายทหารเอก กิตตุนรับคำแล้วก็ลาไปบุกเนื้อความแก่ชงเบ้งทุกประการ

ชงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ครั้นเวลารุ่งเช้าก็ถือกระเบื้องมาลงแจ้ง คำนับเทพดาแล้วร่วายมนตรีไปเป็นอันมาก จึงเรียกกองเปง เตียวหวี ม้าตัง ม้าต้าย อุยอี้ยัน เกียงอุยเข้ามากระซิบสั่งความลับ ครั้นเวลาบ่ายชงเบ้งกับพากหารประมาณห้าสิบชั้นไปอยู่บนเนินเขาหวังจะดูการทั้งปวง และนายทหารทั้งหากคนนั้นก็จัดแจงการเตรียมไว้ตามชงเบ้งสั่ง

ฝ่ายสุมาอี้จัดแจงทหารแล้ว ก็พาสุมาสูญ สุมาเจียวผู้บุตรไปปลันค่ายชงเบ้ง สุมาสูญจังว่า ซึ่งบิดาจะทำการครั้งนี้อย่าเพื่อเชื่อหันมือแต่บุญก่อน เกลือกชงเบ้งคิดอ่านซ้อนกลก็จะมีอันตรายถึงท่าน ขอให้แต่งนายทหารยกไปปลันค่ายท่านจะยกหมุนไปข้างหลัง ถึงอับจนก็จะได้แก้ไขง่าย สุมาอี้เห็นชอบด้วย จึงให้จินล่งคุ่มทหารหมื่นหนึ่งเป็นกองหน้ายกไปปลันค่ายชงเบ้ง จินล่งก็คุ่มทหารมาถึงกลางทาง สุมาอี้นั้นก็ยกหมุนไป พอก Gedaphayuพยันผน สุมาอี้จึงคิดว่าการครั้งนี้เทพดาช่วยเรา เห็นจะสำเร็จเป็นที่นัก

ครั้นเวลาสองยามจินล่งมาใกล้ค่ายชงเบ้ง ก็คุ่มทหารตีเข้าไปถึงในค่าย มิเห็นผู้ใดก็ตกใจ คิดว่าครั้งนี้เห็นชงเบ้งจะซ้อนกลเป็นมั่นคง ครั้นถอยกลับออกมาถึงหน้าค่าย พอกได้ยินเสียงโหทึ้งทั้งสี่ด้าน แสงเพลิงก็จุดล้อมเข้ามา แล้ว

เห็นของเปง เตียว哼 ม้าตัง ม้าต้ายคุ่มทหารตีกระหนานเข้ามาทั้งสี่ด้าน ฆ่าพันทหารจนล้มตายเป็นอันมาก จินล่งนั่นรับผุ่งป้องกันอยู่ในระหว่างทหารชบง

ฝ่ายสุมาอี้เห็นแสงเพลิงแล้วได้ยินเสียงไห้ร้องอื้ออึ้ง ก็ยังไม่แจ้งว่า จินล่งจะได้ค่ายหรือยัง จึงขับทหารรับหนุนไปช่วยจินล่ง พอดียินเสียงไห้ร้อง ขันข้างหลังแล้วจุดเพลิงเผาสักด้วย สุมาอี้แล้วไปเห็นเกียงอุย อุยเอียนคุ่มทหาร ตีเข้ามา ฆ่าพันทหารสุมาอี้ล้มตายเป็นอันมาก ฝ่ายจินล่งกับทหารมีนั่นนั่น ต้องเก้าทัณฑ์แล้วอุธช่าง ๆ ตายสิ้นทั้งนายแล้วไพร แลสุมาอี้พาทหารซึ่งเหลือ ตายนั่นกลับไปค่าย พอพยับผ่อนนั่นสว่างขึ้นก็พอเวลาจะใกล้รุ่ง

ชงเบงครั้นเมียชันะแล้วก็ตีม้าล่อเรียกทหารกลับเข้าค่าย นายทหารหั้งปวงจึงถามชงเบงว่า เมื่อเวลา Yam เศษให้เกิดพายุพยับผ่อนนั่น ท่านทำความรู้สึ่งใดหรือ ชงเบงจึงบอกว่า เรายืนไปดูบนเนินเขาหนึ่น เราอ่านมนตร์เรียกลมแล่นให้มีมาจึงได้ทำการณัด นายทหารหั้งปวงสรรเสริญวิชาความคิดชงเบง ซึ่งทำการนี้เสมอเทพดา ชงเบงจึงให้อาตัวแต่บุน្តไปฆ่าเสีย แล้วคิดการซึ่งจะรับผุ่งให้ได้ชัยชนะ ครั้นเวลารุ่งเช้าจึงให้ทหารไปร้องห้าทายต่าง ๆ สุมาอี้ก็มีได้ออกงานพุ่ง

อยู่มารวันหนึ่งชงเบงจึงใช้เกรียนน้อยพาทหารไปเที่ยวดู ณ เนินเขา กิสัน เห็นซอกเขาแห่งหนึ่งชบงกล ทางหน้าหลังแคบพอจุม้าตัวหนึ่ง ที่กลางนั่น กว้างชวางเป็นที่ลับสังด คนจะอยู่ได้ประมาณพันเศษ ชงเบงมีความยินดีด้วย จะทำการลับได้ จึงพา กันกลับมา ณ ค่าย และตามชาวบ้านบอกว่า ตำบล ซอกเขานั้นชื่อได ชาวบ้านบอกว่าชื่อเขาโลกึก ชงเบงจึงเรียกโดยอย อาวัตงเข้ามา กระซิบสั่งให้คุ่มช่างพันหนึ่งไปช่อนทำโคงนตร ณ เขายาโลกึก โดยอย อาวัตง ก็จัดช่างแล้วไปทำการอยู่ตามชงเบงสั่ง ชงเบงจึงให้ม้าต้ายคุ่มทหารห้าร้อยไปค่อยรักษาอยู่ ณ ปากซอกเขาเยาโลกึก อย่างให้ผู้ใดเข้าออกเห็นการซึ่งทำนั้นได้

ขณะเมื่อช่างไปช่อนทำการอยู่นั้น ชงเบงก็ไปดูวันละสองครั้ง เตียว哼 จึงว่าแก่ชงเบงว่า อันเสบียงซึ่งซองสูมไว้ ณ ตานเกียมโก๊ะนั่น ข้าพเจ้าเห็นว่า โคงระบือจะลากเข้ามาส่งกองทัพเรานี้ชัดสนด้วยทางไกลกันดารนัก ขอท่าน

จงดำเนินการให้ส่งเสบียงได้โดยง่าย

ซงเบ็งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ท่านอย่าวิตกเลย เราได้จัดแจงให้ช่างทำโคลนต์สำหรับจะได้เข็นเสบียงทั้งกลางวันกลางคืนมิให้ล้ำนากระดับ โคละระบือ แล้วซงเบ็งก็เอาคำารออย่างโคลนต์มาให้ดู เตียวหงและขุนนางทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ว่าพึงได้เห็นครั้งนี้ แล้วสรรเสริญว่าสติปัญญามหาอุปราชคิดได้ฉนั้ดังเทพตามาดลใจท่าน

ครั้นได้สิบสี่สิบห้าวันช่างทำการแล้ว ทอยอย อาวตั่งก็เอาโคลนต์พันหนึ่งมาให้ซงเบ็ง ซงเบ็งก็เอาโคลนต์นั้นลงดู ทหารเข้ารุนแต่พอให้พ้นจากที่ โคลนต์นั้นก็เดินไปขึ้นเนินเขาลงลุ่มได้ดังเป็น ซงเบ็งจึงว่า ถ้าเดินแต่ตัวเดียวไปได้ทางประมาณสามร้อย步 เนิน แม่ไปทั้งพวกเดินทางได้ถึงเจ็ดร้อย步 ร้อย步 ขุนนางทั้งปวงเห็นดังนั้นก็สรรเสริญเป็นอันมาก ซงเบ็งจึงให้ทหารคุณไปเข็นเกวียนเสบียง ณ ด่านเกียมโกะมาส่งถึงค่ายเชกิสถานเป็นลายเที่ยว และในกองทัพซงเบ็งนั้นมิได้ขาดเสบียงอาหาร

ฝ่ายม้าใช้เห็นดังนั้นก็เอานือความไปบอกแก่สุมาอี สุมาอีแจ้งดังนั้นก็ตกใจจึงว่า เราให้หน่วยไว้ม่อกรบพุ่งหวังจะให้กองทัพซงเบ็งขาดเสบียง บัดนี้ ซงเบ็งให้ทำโคลนต์เข็นเกวียนเสบียงมาส่งกันมิได้ขาด เห็นการส่งครามนี้จะยิดยาวไป จำจะคิดอ่านให้ทหารไปตีเอาโคลนต์มาดูอย่างจะได้ทำเข็นเกวียนเสบียงเราบ้าง และสั่งเตียวของ วังหลิมให้คุมทหารห้าร้อยลัคไปทางจำก็ให้เข้าโجمตีเอาโคลนต์มาให้ได้สักสี่ห้าตัว เตียวของ วังหลิมก็คุมทหารห้าร้อยแห่งห้าปلومเป็นทหารเมืองเสจวนรับลัคทางจำก็ไปซุ่มอยู่ ครั้นเห็นทหารซงเบ็งคุมเกวียนเสบียงมากเข้าโجمตีเอา โກเลียงกับทหารห้าร้อยต้านทานมิได้ ก็ทึ้งเกวียนเสบียงเสียแตกหนึ่นไป เตียวของ วังหลิมก็ให้ทหารเอาโคลนต์มาห้าตัว ครั้นถึงค่ายก็เอาเข้าไปให้สุมาอี สุมาอีเห็นโคลนต์นั้นดังเป็น ก็ชุมว่าซงเบ็งนั้นคิดอ่านให้ทำดีนัก และสุมาอีให้ห้าช่างมาประมาณร้อยเศษให้รื้อโคลนต์นั้นออกดูจำกำหนดที่ใหญ่น้อยหนาบาง และส่วนสันยาวพร้อมแล้ว ก็ให้ช่างทำโคลนต์ประมาณห้าสิบวันก็ได้โคลนต์ถึงสองพัน จึงให้มีอุบัติคุมทหารพันหนึ่ง เอาโคลนต์ไปชนเสบียง ณ เมืองหลงเมินได้ขาด

ฝ่ายโ哥เสียงซึ่งแทรกไปนั้น ครั้นเห็นท่าทารสุมาอี้ไปแล้วก็รีบเข็นเกวียนเสบียงมาถึงค่าย จึงบอกแก่ชงเบี้งว่า โทช้าพเจ้านี้ผิดนัก ด้วยท่าทารสุมาอี้ตีซิงเอ่าโคงทรีไปได้ห้าตัว ชงเบี้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ซึ่งสุมาอี้ได้โคงทรีไปนั้นเรามีความยินดีนัก เห็นเราจะได้เสบียงไว้เป็นกำลังอีกเป็นมั่นคง นายทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ถามชงเบี้งว่า เหตุใดท่านจึงรู้ว่าจะได้เสบียง ชงเบี้งจึงบอกว่า ซึ่งท่าทารสุมาอี้ตีซิงเอ่าโคงทรีไปได้นั้นสมความคิดเรา สุมาอี้ก็จะให้ทำโคงทรีชนเสบียงบ้าง แล้วเราจะคิดกลอุบายให้ทหารไปตีเอาเสบียงมาให้ได้

ครั้นอยู่มาประมาณยี่สิบวัน ม้าใช้มานอกชงเบี้งว่า บัดนี้สุมาอี้ให้ทำโคงทรีไปเข็นเกวียนเสบียงมาส่ง ชงเบี้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงสั่งของเป็นให้คุณทหารพัฒน์ แต่งตัวปลอมเป็นท่าทารสุมาอี้ไปชุมอยู่กลางทาง เวลากลางคืนเห็นท่าทารสุมาอี้เข็นเกวียนเสบียงมาจึงเรียรายกันเข้าไปบอกว่า สุมาอี้ให้มาช่วยป้องกันเสบียง แม้เหล่ากองลำเลียงนั้นไว้ใจแล้ว ตัวท่านกับทหารทั้งปวงเข้าไปพร้อมกัน จึงໄล่ฆ่าฟันเหล่ากองลำเลียงเสีย แล้วเข็นเอาเกวียนเสบียงมาแม้สุมาอี้จะให้ทหารติดตาม ท่านจงให้พลิกลิ้นโคงทรีทั้งนั้นอย่าให้เดินได้ ถึงมาตราว่าทหารสุมาอี้จะเข็นเกวียนเสบียงไปก็จะไม่ทันที เราจึงจะให้ยกเป็นทัพผีไปหลอกหลอนสุมาอี้จะตกใจหนีไป เราจึงจะกลับลิ้นโคงทรีนั้นลงดังเก่า จะได้เข็นเสบียงมาโดยง่าย แล้วชงเบี้งจึงสั่งเตียวหวังให้คุณทหารห้าร้อย แต่งตัวเขียนหน้าปลอมเป็นทัพผี มือหนึ่งถือธง มือหนึ่งถือกระบี ให้อาดิประสิวสุพรรณถันใส่หม้อสะพายไปชุมอยู่ทุกคน แม้เห็นท่าทารสุมาอี้ตามมองเป็นมา ก็ให้จุดดินประสิวสุพรรณถันเข็นทุกคน แล้วให้ร้องคุกคามหลอกหลอนเป็นทัพผีออกม้า ถ้าท่าทารสุมาอี้หนีไปก็ให้กลับลิ้นโคงทรีลงเสียเข็นเอาเกวียนเสบียงมาแล้วสั่งเกียงอยุให้คุณทหารมี่นหนึ่ง ให้ค้อยป้องกันเกวียนเสบียงอย่าให้เป็นอันตราย อันเตียวเอ็กกันเลียวชัวนันให้คุณทหารห้าพันไปชุมสกัดตีท่าทารสุมาอี้อย่าให้ช่วยกันได้ แล้วให้ม้าต้าย ม้าตงคุณทหารห้าพันไปร้องห้าหายย่าวสุมาอี้ไว้อย่าให้ยกไปช่วยกันได้ นายทหารทั้งปวงรับคำแล้วไปทำการตามชงเบี้งสั่ง

ฝ่ายจิมอุยซึ่งคุณเกวียนเสบียงมาถึงกลางทาง พอเวลาค่ำได้ฟังทหารชงเบี้งบอกว่า สุมาอี้ให้ทหารมาช่วยป้องกันเสบียงก็คิดว่าจริง ครั้นเวลาประมาณ

ยามเช้า องเปงกับทหารทั้งปวงได้ทึกไส่ฟันกองล่าเลียงล้มตายเป็นอันมาก จิมอุยเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงขับม้าเข้ารบกับองเปงได้สามเพลง องเปงเอาหัว แหงถูกจิมอุยตักม้าตาย และทหารซึ่งเหลือตายนั้นก็แตกไป องเปงจึงให้ทหารขับ เกวียนเสบียงมา

ฝ่ายไพรในกองล่าเลียงซึ่งแตกมาถึงค่ายปักหงวน จึงเอาเนื้อความบอก แก่โกฉุยทุกประการ โกฉุยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงคุมทหารไปไล่โจมตีทหาร ของเบง องเปงเห็นดังนั้นก็ให้ทหารพลิกลิ้นโคลนตรัลลงเสียแล้วพาภันทำเป็น ถอยหนีไป โกฉุยก็มิได้ติดตามให้ทหารเข้าไล่โคลนตรัลไม่เคลื่อนจากที่ ครั้น จะให้ชนเสบียงก็ไม่ทันที โกฉุยมีความสงสัยนัก พอดียินเสียงไหร้องที่น้ำอ้ออิง แล้วเห็นองเปง เกียงอุย อุยเอียนคุณทหารตีกระหนานมาเป็นสามด้าน โกฉุย ต้านทานไม่ได้ก็พากหารถอยมา

องเปงจึงให้ทหารกลับลิ้นโคลนตรัชชีนเข็นเกวียนเสบียงไปได้ดังเก่า โกฉุยเห็นดังนั้นมีความโกรธเป็นอันมาก จึงคุมทหารรีอกลับไปจะตีอาเกวียน เสนบียงพอดียินเสียงไหร้องที่บันเนินชา แล้วเห็นควันเพลิงพลุงขึ้น ทหารทั้งปวงร้อง ตราดคุกความลงมา โกฉุยเห็นทหารนุ่งห่มประหลาด สยาญผอมหน้าตาหน้าเป็น ผีโขมด派 แล้วทหารทั้งปวงนั้นตกใจกลัวตัวสั่น โกฉุยจึงพาทหารถอยกลับมา แล้วคิดว่าเหพดาและปีศาจแกลังมาช่วยเบงเป็นมั่นคง

ฝ่ายสุมาอี้รู้ว่าเสบียงแลกกองหัพโกฉุยเป็นอันตรายก็คุมทหารมาช่วย ครั้นมาถึงซอกเขากลางทาง พอดียินเสียงประทัดแลไหร้องอ้ออิง ข้างขวานั้น เตียวເอັກช้างช้ายเลียชัวคุณทหารตีกระหนานออกมานะ สุมาอี้กับทหารทั้งปวงไม่ ทันรู้ตัวก็แตกหนีไป ขณะเมื่อสุมาอี้หนึ่นนั้น เตียวເอັກกันทหารໄວມิให้ตามสุมาอี้ ไปได้ สุมาอี้ควบม้าหนีไปแต่ผู้เดียว เลียชัวควบม้าตามไปถึงในป่าจะใกล้ทัน สุมาอี้ เลียชัวจึงเอว้าวพันถูกตันไม่ติดอยู่ สุมาอี้ขับม้าหนีไปช้างที่คิดได้ เลียชัวชักจั่งวันนี้ได้กีขับม้าໄลตามไปไม่ทัน ได้แต่ห่มวากทองของสุมาอี้ซึ่งตกอยู่ ครั้นกลับม้าออกมานั่งปากทาง พอบพนเกียงอุย อุยเอียน เตียวหวัง องเปงจึงให้ ทหารขับเกวียนเสบียงไปถึงค่าย แล้วบอกเนื้อความตามซึ่งได้ทำการให้ชงเบง พังทุกประการ แต่เลียชัวออกเนื้อความแล้วเอาหมากทองของสุมาอี้ให้ชงเบง

อุยເອີ້ນເທິ່ນດັ່ງນັ້ນກົມໃຈຮົມຍາແລດູເລີຍຫັວໄໜ່ວາງຕາ ຂົງເບັ້ງເທິ່ນກົມຍາອຸຍເອີ້ນຮົມຍາເລີຍຫັວດັ່ງນັ້ນກີ່ກຳທຳມິນສີຍ

ຝາຍສຸມາອົ້ກັນທຶນມາໄດ້ຄົງຄ່າຍກົມຄວາມທຸກໆໃຈຕະກອງຢູ່ ດ້ວຍເສີຍທາງແລ
ເສີຍປັນອັນມາກ ພອມທັນສືອພຣະເຈົ້າໂຈຍອຍນອກມາເປັນໃຈຄວາມວ່າ ຊຸນກວນ
ຍົກກອງທັພເປັນສາມທາງຈະມາທໍາອັນຕາຍແດນເມືອງເຮົາ ໃຫ້ສຸມາອົ້ຕັ້ງຄ່າຍມັນໄວ້ອ່າຍ່າ
ອອກຮັບພຸ່ງກັບຫຼັງເບັ້ງ ເຮົາຈະຈັດແຈງກອງທັພຍກໄປຕ້ານຫານຊຸນກວນໄວ້ໃຫ້ໄດ້ ສຸມາອົ້
ແຈ້ງໃນທັນສືອດັ່ງນັ້ນ ກົມມີຄວາມທຸກໆເປັນອັນມາກ ໃຫ້ຕຽງຕາກກຳຫັນທາງຮັກໝາ
ຄ່າຍໄວ້ມີໄດ້ອອກຮັບພຸ່ງກັບຫຼັງເບັ້ງ

ຝາຍພຣະເຈົ້າໂຈຍອຍຈຶ່ງໃຫ້ເລົ່າເຊີຍຄຸມທາງໄປໜ້າຍເນື້ອງກັ້ນແຍ້ ໃຫ້ເຕີຍວ້ັ່ນ
ຄຸມທາງໄປໜ້າຍເນື້ອງໜ່າຍຫຍ່ງ ພຣະເຈົ້າໂຈຍອຍກັນໜັນທອງຍົກກອງທັພໄປຕັ້ງອູ່ ດັ່ງ
ເນື້ອງທັນປ່າ ໜັນທອງຈຶ່ງຄຸມທາງໄປເຖິງວຸຽມໝາຍທະເລ ເທິ່ນກອງທັພເຮົວເມືອງ
ກັ້ນຕັ້ງມາຕັ້ງອູ່ ດັ່ງ ປາກຄ່າວິກາຕະວັນອອກເປັນອັນມາກ ກິກລັບເຂົາມາຫຼຸພຣະເຈົ້າ
ໂຈຍອຍ ແລ້ວວ່າກອງທັພຊຸນກວນຈະປະມາຫຍວູ່ເຮົາພິ່ງຍກມາຄົງ ເວລາຄ່າວັນນີ້ຂອ້າໃຫ້
ແຕ່ງກອງທັພເຮົວໄປປັ້ນແຜຣີ້ຊຸນກວນສີຍເທິ່ນຈະໄດ້ໂດຍງ່າຍ

ພຣະເຈົ້າໂຈຍອຍເທິ່ນຫຼອບດ້ວຍ ຈຶ່ງໃຫ້ເຕີຍວ້ັ່ນຄຸມທາງຫ້າພັນດີອົນ
ເພັ້ນຄຽບມີອັນເຮົວເຮົາໄປເປັນຫລາຍລໍາ ໃຫ້ໜັນທອງຄຸມທາງຍົກໄປປັ້ນຄ່າຍນກ
ປາກນ້າເນື້ອງກັ້ນແຍ້ ໜັນທອງກັບເຕີຍວ້ັ່ນຄຸມທາງແຍກກັນໄປ ຄວັນເວລາສອງຍາມ
ເສຍກີ່ເຫົາໂຈມຕີປັ້ນຄ່າຍນກຄ່າຍເຮົວ ແລ້ວເຂົາມເພັ້ນຈຸດເພາຫັ້ນ ທາງນີ້ອັນກັ້ນຕັ້ງ
ໄມ່ທັນຮູ້ຕ໏້ວ ເສີຍເຮົວນັ້ນແລ້ວເຄື່ອງຄັສຕາວຸຫຼກັບເສີຍອາຫານເປັນອັນມາກ ແລ້ວ
ຈຸກັດກິ່ນເຊື່ອຍຸ້ງຮັກໝາຄ່າຍຫັນປາກນ້າເນື້ອງກັ້ນແຍ້ນັ້ນກົມແຕກຫິນໄປ ໜັນທອງ ເຕີຍວ້ັ່ນ
ຄວັນແຜຄ່າຍນກເຮົວແລ້ວ ກິກພາຫທາກລັບມາຫຼຸພຣະເຈົ້າໂຈຍອຍ

ຝາຍລົກຊຸນຊື່ງຕັ້ງອູ່ ດັ່ງ ຄ່າຍແຍ້ເຄົ້າຮູ້ດັ່ງນັ້ນກົມປົກກັນນາຍທາງ
ທັນປວງວ່າ ເຮົາຈະໄຫ້ມັນສືອໄປຫຼຸລູກອອກອັນທັພພຣະເຈົ້າຊຸນກວນ ດັ່ງ ເນື້ອງຊີນສີຍ
ໃຫ້ຍກມາຕີທ້າຍໂຈຍອຍ ເຮົາຈະຄຸມທາງເຂົາຕີກະທານຫັນໜ້າ ກອງທັພໂຈຍອຍກົມຈະ
ແຕກໄປ ນາຍທາງທັນປວງເທິ່ນຫຼອບດ້ວຍ ຈຶ່ງໃຫ້ແຕ່ງທັນສືອຕາມເຮົວຈຸດປະກາດ
ແລ້ວໃຫ້ທາງລອບລັດທາງໄປ ຜ້າຍກອງຕະຫຼານຈັບໄດ້ຜູ້ຄົວຫັນສືອກົມເຂົາໄປສັງ ດັ່ງ
ຄ່າຍຫລວງ ພຣະເຈົ້າໂຈຍອຍຈຶ່ງໃຫ້ຄົ້ນໄດ້ໜັນສືອມາວ່ານັ້ນ ກົມຮູ້ນີ້ຄວາມທັນປວງແລ້ວວ່າ

ลักษณะนี้มีความคิดหลักแหลมนัก ให้เอาผู้ถือหนังสือไปจำไว้ แล้วให้ม้าใช้ไปส่งเล่าเชียวกว่า ให้เล่าเชียวนุภาพการไปตั้งสักดิททางไว้ อย่าให้ชุนกวนยกมาทำอันตรายข้างท้ายกองหัวเราะได้

ฝ่ายจูกัดกินเห็นท่านอาจารย์กลับไปแล้ว จึงพาท่านรีบมาณ ค่ายขณะนั้นเป็นเทศบาลร้อน ท่านทั้งปวงซึ่งต้องอาบชาก่อนเดินข้าวปลาอาหารล้มตายเป็นอันมาก จูกัดกินจึงแต่งหนังสือให้ท่านอาจารย์ไปให้ลักษณ์ว่า ซึ่งจะตั้งรอบพุ่นนั้นเห็นขัดสนนัก ท่านกับเราจะพาภันกกลับไปเมืองกังตั้งดีกว่า ลักษณ์เจ้งดังนั้นก็สั่งผู้ถือหนังสือว่า เรายานับไปถึงจูกัดกินอย่าให้วิตกเลย ให้ตั้งมั่นอยู่แต่ในค่ายเดิม การทั้งปวงเรายังไบร์พร้อมแล้ว ผู้ถือหนังสือนั้นก็กลับมาบอกจูกัดกิน จูกัดกินจึงถามว่า เห็นลักษณ์ทำประการใดบ้าง ผู้ถือหนังสือบอกว่า ข้าพเจ้าเห็นลักษณ์ให้ปลูกถั่วปลูกมันและผักไว้ร่มค่ายเป็นอันมาก และลักษณ์พาท่านออกมาร้อมหัดอาบชากลับมาอยู่หน้าค่าย

จูกัดกินได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจังว่า ลักษณ์จะคิดอ่านสูรูปแล้วเหตุใดมาปลูกผักดังนี้แล้ว จึงพาท่านไปณ ค่ายลักษณ์แล้วถามว่า ท่านจะคิดสูรูปประการใด ลักษณ์จึงบอกว่า ข้าพเจ้าได้แต่งหนังสือไปบอกกองหัวพะเจ้าชุนกวนให้ยกมาช่วยเป็นหัวพะกระหนาน ท่านอาจารย์จับผู้ถือหนังสือไปได้ การซึ่งคิดไว้นั้นเสียไปแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าได้ช้าบอกไปถึงพระเจ้าชุนกวนอีกว่า จะขอยกกลับไปเมืองกังตั้ง จูกัดกินจึงว่า ถ้าท่านคิดดังนั้นก็เร่งยกกลับไปเด็ด ลักษณ์จึงตอบว่า ครั้นเราจะยกไปบัดนี้ท่านอาจารย์อยู่รู้ก็จะยกมาโฉมตี ท่านเป็นกองหน้าจะไปจัดเรื่องให้เห็นเป็นที่ยกไปทำการด้วยข้าศึก และเราจะเลิกหัวพะกลับไป จูกัดกินก็ลาลักษณ์กลับมาถึงค่ายจึงจัดแหงเรื่องเตรียมไว้

ฝ่ายม้าใช้เห็นดังนั้นก็เอาน้ำอุ่นมาปูนอกให้ทูลพระเจ้าโดยอย พระเจ้าโดยอยแจ้งดังนั้นก็ว่า อันความคิดของลักษณ์นั้นเล็กชั้นนัก ครั้นเราจะยกไปต่อสู้บัดนี้ก็เกรงกลศึกลักษณ์อยู่ จึงสั่งท่านทั้งปวงให้รักษาค่ายไว้เป็นมั่นคง ครั้นอยู่มาระมาณหัววัน พอม้าใช้มาบอกให้ทูลพระเจ้าโดยอยว่า ท่านชุนกวนทั้งหัวพะกหัวพะเรือเลิกกลับไปเมืองกังตั้งแล้ว พระเจ้าโดยอยแจ้งดังนั้นก็ยังไม่เชื่อ ให้ท่านไปสืบดูรู้ว่าจริงไหมอนค่าม้าใช้ จึงสั่งนายหัวพะนายกองทั้งปวง

ให้รักษาต่านทางไว้เป็นมั่นคง พระเจ้าโจຍอยนันกีตั้งมั่นอยู่ ณ เมืองหับป่า
หวังจะดูท่าวังทีกองทัพเมืองกังตั้ง

ตอนที่ ๗๙

ฝ่ายของเบงเมื่อตั้งอยู่ ณ เขากิสถานนั้น มีได้เห็นสุมาอี้อกรอบพุ่งเป็นช้านาน ก็คิดว่าการศึกนี้จะยืดยาวอยู่ จึงให้ทหารเลวทั้งปวงไปเอาใจผู้กรักบรรดาชาวบ้านนอกในแคนเมืองลกเอียง ขอช่วยทำนาปลูกผักฟักถั่ว ครั้นเป็นผลแล้วทหารทั้งปวงให้เจ้าของสองส่วนขออาส่วนหนึ่ง และเหล่าทหารของเบง มีได้ชั่มแหงชาวบ้านนอกเลย ราชภูมิทั้งปวงมีใจรักของเบงเป็นอันมาก

ฝ่ายสุมาสุบุตรสุมาอี้รู้ดังนั้นจึงบอกแก่บิดาว่า บัดนี้ทหารของเบงไปเตี่ยวผู้กรักแก่ชาวบ้านนอกช่วยทำมาหากิน ได้ข้าวปลาอาหารไว้เป็นกำลังมาก อนึ่ง ราชภูมิทั้งปวงก็มีใจรักของเบงเป็นอันมาก ซึ่งบิดาจะนิ่งอยู่ไม่วันพุ่งชนนี้ข้าศึกก็จะมีใจกำเริบขึ้น สุมาอี้จึงตอบว่า พระเจ้าจอยอยให้ตั้งมั่นไว้ ครั้นเราจะรอบพุ่งก็จะผิดกับรับสั่ง

พออุยเอี่ยนเอาหมวกทองของสุมาอี้ใส่ปลายไม้มาร้องค่าว่าเป็นข้อหายน้ำที่หน้าค่าย สุมาอี้มีได้ว่าประการใด ชุนนางและทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้น ก็กรีดร้องต่างคนต่างแต่งตัวใส่เกราะจะออกไปรบกับอุยเอี่ยน สุมาอี้จึงห้ามว่าอย่าออกไปเลย อันโนราณกล่าวไว้ว่า เหตุการณ์นิดหนึ่งจะพาให้เสียการใหญ่ทหารทั้งนั้นก็ฟังคำสุมาอี้ อุยเอี่ยนร้องเยียวยาอยู่จวนลาเย็น มีได้เห็นผู้ใดออกมารอบพุ่งก็พาทหารกลับเข้าค่าย

ของเบงจึงให้ม้าต้ายคุมทหารไปตัดไม้ทำค่าย ณ ปากทางเข้าโลกิก แล้วให้ชุดหลุ่มเอาไม้ผุและถ่านมาใส่ไว้ในหลุม เอาดินประสิวสุพรรณถันประรายไว้เป็นเชื้ออาชานวนฝักแคล่มาไว้ จึงเอาดินและถ่านเกลี่ยเสีย ที่ในเข้า เข้าโลกิกนั้นให้ทำหั้น้อย ๆ และตีกิดินไว้ ให้เอาดินประสิวสุพรรณถันมาใส่ไว้ในตีกและหั้นจึงลามชานวนไว้ ครั้นเวลาค่ำให้จุดโคมเจ็ดใบแขวนไว้เป็นสำคัญ ม้าต้ายก็ให้ทำตามของเบงสั่ง

ของเบงจึงสั่งอุยเอี่ยนให้คุมทหารห้ามพันไปร้องท้าทายสุมาอี้ เมี้ยสุมาอี้

อุกอาจทำเงจสู้ป้องกันหน่วยไว้กว่าจะพบค่า จึงล่อให้ไล่เข้ามาตรงโคมสำคัญ เรายังจับเอาตัวให้ได้ จึงสั่งโกรสิ่งให้จัดทหารคุมโคงต์ไปกองละลีบห้าลิน แม้เห็นสูมาอี้อกมาตี จึงให้ทึ้งโคงต์เสีย แล้วสั่งทหารให้ยกเป็นกอง ๆ ไปซุ่มอยู่ ถ้าเห็นทหารข้าศึกยกอุกมาตีก็ให้ทหารเราราทำดอยหนีเสีย ต่อสูมาอี้ อุกมาเอง จึงชวนกันเข้ารับพุ่งลงสามารถ นายทหารทั้งนั้นก็คุมกันไปทำการตามคำชงเบ้งสั่ง ชงเบ้งจึงคุมทหารกองหนึ่งไปตั้งอยู่บนเนินเขาเป็นต้นลม

ฝ่ายแซหัวโยว แซหัวอุยเห็นดังนั้นจึงเข้าไปบอกสูมาอี้ว่า ชงเบ้งให้ตั้งค่ายอยู่บนเนินเขาและปากทางเขาโลก็ก แล้วตั้งทับแลติกดินน้อย ๆ รายอยู่เป็นอันมาก ข้าพเจ้าเห็นการศึกครั้งนี้จะยิดยาว ขอให้ท่านคิดอ่านตัดเสียให้ทันที นานไปเห็นจะกำจัดขัดสนนัก สูมาอี้จึงตอบว่า ซึ่งข้าศึกทำการหั้งปวงนั้น เห็นจะเป็นกลอุบາຍของชงเบ้ง ครั้นจะยกอุกกรุบพุ่งกีเกรงจะเสียที

แซหัวโยว แซหัวอุยจึงว่า ถึงชงเบংจะคิดกลศึกประการได ข้าพเจ้าสองคนพื้น้องจะขออาสาออกไปตีเอาชัยชนะสนองพระคุณเจ้าเราให้ได สูมาอี้ จึงว่า ท่านหึ้งสองจะอาสาแน่นเรามีความยินดีด้วย แต่ท่านจะคุมทหารคนละพันยกออกไปตีเป็นสองกอง แซหัวโยว แซหัวอุยก็คุมทหารออกจากค่าย พอม้าใช้มานอกว่า บัดนี้ข้าศึกเข็นเกรวียนเสบียงมาเป็นอันมาก แซหัวโยว แซหัวอุยแจ้งดังนั้น กิบบรรจุกันเข้าเป็นกองเดียวกันไปโฉมตีได้โคงต์แลเสบียงมาให้ สูมาอี้เป็นอันมาก

ครั้นเวลารุ่งเช้าแซหัวโยว แซหัวอุยก็คุมทหารออกไปรบพุ่ง จับทหารเลวได้ประมาณร้อยคน เอาเข้าไปให้สูมาอี้ ณ ค่าย สูมาอี้จึงถามทหารเล่าว่า ชงเบং คิดการศึกประการได ทหารทั้งนั้นจึงตอบว่า ชงเบংมีได้เห็นท่านออกไปรบพุ่งก็มีใจกำเริบคิดจะทำศึกยิดยาว จึงให้ข้าพเจ้าหั้งปวงไปเที่ยวทำไร่ปลูกผักพักถ้ำ ข้าพเจ้าหั้งนี้ประมาณไปทหารท่านจึงจับมาได สูมาอี้ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วให้ปล่อยทหารนั้นเสีย

แซหัวโยวจึงว่าแก่สูมาอี้ว่า เมื่อจับข้าศึกมาได้แล้วเหตุใดท่านจึงให้ปล่อยเสียเล่า สูมาอี้จึงว่าตอบว่า ท่านเห็นแก่ความนัก จึงไม่ล่วงรู้ความคิดเรา ซึ่งเราให้ปล่อยทหารชงเบংเสียนั้น หวังจะให้เลื่องลือว่า ใจเรานี้มีได้พยานหา

แก่ทหารเลว ถึงมาตรวจทำการคึกคิดเอาแต่นายทพนายกองซึ่งเป็นตัวการ ซึ่งเราทำทั้งนี้เป็นกลอุบາย เมื่อนครรังลิบองรบกวนอุณ เมืองเกงจิว ลิบองจับทหารกวนอุ่นได้ก็ให้ปล่อยเสีย แซหัวโขเทินขอบด้วย สุมาอี้จิงสั่งนายทหารทุกหมวดทุกกองว่า ถ้าผู้ใดจับได้ทหารจะเบ้งก์ให้ปล่อยเสีย และให้ตรวจตราทหารเตรียมไว้ให้พร้อม

ฝ่ายของเบ้งให้โกเสียงคุมโดยนตรชนเสบียงไป ณ ค่ายปากทางเขา-โลก์กอยู่ทุกวันมิได้ขาด แซหัวโข แซหัวชัยก์คุมทหารมาตีเอาโดยนตรและเสบียงทุกวัน ครั้นอยู่มาวันหนึ่งแซหัวโข แซหัวชัยคุมทหารไปโจรตี จับทหารซึ่งเบ้งได้ประมาณห้าสิบคน จึงเอาไปให้สุมาอี้ ณ ค่าย สุมาอี้จึงถามทหารว่า ของเบ้งอยู่แห่งใด ทหารนั้นจึงบอกว่า ของเบ้งมาตั้งค่ายอยู่ ณ เนินเขาเชียมกัก ให้ทหารชนเสบียงไว้ในค่ายใหม่ ซึ่งตั้งอยู่ปากทางเขาโลก์ก สุมาอี้ได้ฟังดังนั้นก็ให้ปล่อยทหารทั้งห้าสิบเสีย และสั่งนายทหารทั้งปวงว่า เวลาพรุ่งนี้ท่านยกไปตีเอากำมั่นของเบ้ง ณ เขากิสาน ตัวเราก็จะยกทัพนุ่นไป

สุมาสูจิงว่า ค่ายใหญ่ของเบ้งนั้นอยู่ข้างหลัง ซึ่งของเบ้งไปตั้งค่ายอยู่บนเนินเขาเชียมกักนั้นเยื่องเข้ามาเป็นค่ายหน้า เหตุใดบิดามิได้ส่งให้ไปตีเอากำยหน้าก่อน จะด่วนให้ไปตีเอากำยหลังนั้นแล้วก็ยกไปช่วย ทหารเราก็จะมิเสียที่หรือ สุมาอี้จึงว่า ค่าย ณ เขากิสานนั้นเป็นค่ายมั่น แม้เราจะไปตีเห็นของเบ้งแลบทหารทั้งปวงก็จะยกไปช่วยค่ายใหญ่เป็นมั่นคง เราจึงจะแยกทหารไปโจรตีเอากำยปากทางเขาโลก์กและเนินเขาเชียมกักให้ได้ และจะให้เผาช้าวปลาอาหารเสีย เมื่อของเบ้งเสียเสบียงแล้ว เราก็จะทำศึกมีชัยชนะโดยง่าย ครั้นเวลารุ่งเช้าสุมาอี้จึงให้เตียวยอง งักหลิมคุมทหารห้ามันเป็นกองหลังและนายทหารทั้งปวงคุมทหารยกเป็นกอง ๆ ไปหน้า สุมาอันนั่นก์คุมทหารทัพนุ่นไป

ฝ่ายของเบ้งอยู่บนค่ายเนินเขาเชียมกักนั้น และลงไปเห็นสุมาอี้กماเป็นหล่ายกอง จึงสั่งทหารทั้งปวงว่า ถ้าเห็นกองหัวพสุมาอี้ยกไปตีค่ายใหญ่เรา ณ เขากิสาน หานทั้งปวงจะไปทำเป็นจะไปช่วยป้องกันค่ายใหญ่ และจึงตอบหลังไปตีค่ายสุมาอี้ให้ได้ และค่ายปากทางเขาโลก์กับค่ายบนเนินเขานี้ไว้เป็นพนังกัน เราจะคิดอ่านทำการให้สำเร็จ นายทหารทั้งนั้นก็มาจัดการเตรียมไว้

รูปที่ ๑๙๒ สุมาอ้อยู่ในที่เหลิงถ้อม

รูปที่ ๑๙๓ อุยເວິ່ນຫ້າໄປໃນທີ່ງເນັ້ນຕັ້ງພົບຕ່ອງາຍ ສະດຸຕະຕະເກີຍງົບ

ฝ่ายสุมาอี้ครั้นเห็นกองทัพหน้าพันค่ายปากทางเข้าโลก็อกไป พ่อเวลา เย็นเห็นทหารงบังชึ่งตั้งเป็นกอง ๆ นั้นพา กันไปช่วยค่ายเขา กิสาน สุมาอี้กับ บุตรทั้งสองจึงพาทหารเข้าไปจะตีค่ายทางปากทางเข้าโลก็อก อุยเอียนเห็นดังนั้น ก็ขับม้าร้าววนออกมาร้องว่า สุมาอี้จะหนีไปไหนยังจะพันเมือกหัวรือ

สุมาอี้ได้ฟังดังนั้นก็โทรศั้น ม้าเข้ารบกับอุยเอียนได้สามเพลง อุยเอียน ทำซักก้ม้านล่อเข้าไปตามทางซึ่งมีโคมสำคัญ สุมาอี้กับบุตรก็ขับม้าตามเข้าไป ถึงปากทางเข้าโลก็อกมีได้เห็นผู้ใด จึงให้ทหารเข้าไปดูในช่องแคบ ทหารกลับ ออกมานอกกว่าเข้าโลก็อกนั้นมีแต่หับตึกดินน้อย ๆ ตั้งอยู่ตามเนินเขา มีได้เห็น ทหารงบังอยู่แต่สักคนหนึ่ง สุมาอี้จึงพาบุตรและทหารทั้งปวงเข้าไปจากค่าย ปากทาง เห็นทับน้อย ๆ มีแต่หญ้าฟางอยู่เป็นอันมาก จึงว่าที่นี่ซึ่งบังคิดจะย้าย เอาเสบียงมาซ่อนไว้ อันในทุบเขานี้จำเปาะมีทางเข้าออกตามซอกแต่สองทาง เมะซึ่งบังแต่งทหารมาชุมสักดีปากทางไว้ทั้งสองข้าง เรายังจะได้ความชัดสนนัก ครั้นว่าขาดค่าลง พ่อได้ยินเสียงประหัดและทหารให้ร้องอื้ออึงขึ้น แล้วทั้งคบ เพลิงลงมาจากเนินเขาเป็นอันมาก เพลิงนั้นก็ติดชานวนแลดินประลิวใหม่เชื้อแล หับขึ้น ทหารทั้งปวงพยายามด้วยเพลิงเป็นอันมาก สุมาอี้เห็นดังนั้นก็ลิ้นสติ ตกลง จากม้าเข้ากอดบุตรทั้งสองไว้กีร่องให้ร้าว่า ครั้นนี้ชีวิตเราพ่อลูกจะตายในที่นี่ เป็นมั่นคง แล้วเผ่นชื่นม้าตามม้าลงถึงสามครั้งสี่ครั้ง จะหนีก็มีได้ก็ยังร้องให้เป็น อันมาก พอกีดลมพายุใหญ่พัดมาฟ้าผ่าลงเสียงดังแผ่นดินจะถล่มไป ฝนตก ลงมาเป็นห่าใหญ่เพลิงนั้นดับไปลิ้น น้ำในทุบเขาย่างขึ้นประมาณศอกหนึ่ง สุมาอี้จึงร้องว่าบุญของเรามีอยู่เป็นอันมาก เทพดานึงบันดาลให้ฝนตกลงมาช่วย เรากลับพาบุตรทั้งสองออกมารถึงปากทาง พอพนเตียวยอง งักหลิมซึ่งเป็น กองหลังคุ้มทหารตามมาทัน

ฝ่ายม้าต้ายเห็นดังนั้นก็คิดว่า ครั้นจะรบพุ่งบันดี้ทหารของตัวก็น้อย จึงพาทหารเลิกไป สุมาอี้กับบุตรทั้งสองก็รีบกลับมาถึงค่าย เห็นทหารงบังเข้า อยู่ในค่ายเป็นอันมากก็พา กันถอยไป เหล่าทหารงบังก็ชวนกันออกติดตาม รบพุ่งสุมาอี้ไปทางประมานร้อยลิ้น ขณะนั้นสุมาอี้พันโกรธุย ชูแลเข้า จึงพา กัน รบพุ่งด้านหนาทหารงบังไว้เป็นสามารถ ทหารงบังก็ถอยกลับมารักษาค่าย

สุมาอี้ไว้ และสุมาอี้ก์พาหหารทั้งปวงไปตั้งค่ายใหม่อยู่ ทางไกลค่ายเก่าประมานสองร้อย步

ฝ่ายทหารกองหน้าสุมาอี้ซึ่งไปตั้งค่าย ณ เขากิสถานนั้น ครั้นรู้ว่าสุมาอี้เสียค่ายก็พาภันจะเลิกทัพกลับ พอทารชบเน็งตีกระหนบเข้ามาทั้งสี่ด้านไม่มาพันทารสุมาอี้ตายลินส่วน เหลืออยู่แต่ส่วนหนึ่งสองส่วนหนึ่งไปหาสุมาอี้ ณ ค่ายใหม่

ฝ่ายชงเมืองอยู่บ้านเนินเขา ขณะเมื่อเห็นอุยเอียนล่อสุมาอี้เข้ามาในทุบเขา เข้าโลก กันนั้น ก็คิดว่าครั้นนี้สุมาอี้จะตายอยู่ในแพลงเป็นมั่นคงแล้ว ครั้นผ่านตกลงมาสุมาอี้รอดดอกรไปจากทุบเขา ชงเมืองจึงหอดใจให้ถูกลแล้วว่า ธรรมดายคนทั้งปวง จะทำสิ่งใดก็ยอมสำเร็จด้วยความคิด แม้การไม่ตลดอกก็ เพราะผู้นั้นมีกรรมอยู่ ชงเมืองก็พาหารทั้งปวงกลับลงมาค่ายใหญ่

ฝ่ายสุมาอี้ให้ประกาศแก่ทหารใหญ่น้อยว่า แม้เห็นทหารชงเมืองยกมาเก้ออย่าให้ออกรบพุ่ง จงรักษาค่ายไว้ให้มั่นคง ถ้าผู้ใดมิพังออกสู้รบเราก็จะให้ตัดศีรษะเสีย ครั้นมาอยู่วันหนึ่งโกรธยจึงบอกแก่สุมาอี้ว่า บัดนี้ชงเมืองให้ตั้งค่ายรายทางเข้ามาถึงสองค่าย และให้ทหารมารองท้าทายทุกเวลา สุมาอี้ก็ว่าให้รักษาค่ายไว้จังมั่นคงเด็ด อย่าออกรบพุ่งเลย

ฝ่ายชงเมืองมิได้เห็นสุมาอี้ออกรบเป็นหลายวัน จึงให้อาผ้าซับในการเกง ทุบจนนั้นมาใส่หีบลงกับหนังสือซึ่งแต่งฉบับหนึ่ง ให้ทหารแบกเอาไปให้สุมาอี้ ณ ค่าย สุมาอี้เปิดหีบทึบซึ่งเห็นผ้ากับหนังสือ จึงเอาหนังสือมาฉีกออกอ่านดูเป็นใจความว่า สุมาอี้เป็นชุนนางผู้ใหญ่ในเมืองลกอี้ยง ยกกองทัพออกมายังทำสัมคมด้วยเรา เหตุใดจึงนิ่งอยู่แต่ในค่ายช้านาน มิได้ออกรบพุ่งให้รู้จักผีมิอ และความคิดกันไว้ อันธรรมดายเป็นชาติทหารแล้วมิได้ออกมาจากค่ายฉะนี้ ก็เหมือนหนึ่งผ้าซับในการเกงของทุบซึ่งเราให้ไปนั้น และเราทำการมาให้ทั้งนี้หวังจะให้สุมาอี้อัปศักดิ์แก่ทหารทั้งปวง จะได้มีมานะออกรบพุ่งด้วยเรา

สุมาอี้แจ้งในหนังสือดังนั้นก็กรีชอยู่แต่ในใจ แต่ทำเป็นหัวเราะแล้ว สรรเสริญชงเมืองว่ามีสติปัญญา จึงให้เลี้ยงดูผู้ถือหนังสือ แล้วจัดเลือผ้าให้เป็นบ่าเหน็บตามสมควร สุมาอี้จึงถามผู้ถือหนังสือว่า ทุกวันนี้ชงเมืองทำการศึก

ยังกินนอนปรกติอยู่หรือ ประการหนึ่งให้กำชับตรวจตราแก่ล้วทหารพร้อม มูลอยู่หรือประการใด ผู้ถือหัมสือจึงบอกว่า แต่มหาอุปราชยกกองทัพมาหนี จะกินอาหารแลสิ่งของกันน้อย นอกนั้นไม่ได้ประคิดด้วยกำชับตรวจตราแก่ล้วทหาร ให้รักษาค่ายเป็นการใหญ่อยู่ สุมาอี้จึงว่า ซึ่งคงเบ็งคิดการศึกดังนี้ก็มีความทุกษ์ ให้ญี่หลวง เห็นอายุของเบ็งจะสั้นเสียแล้ว เรายอดวิตกอยู่ ถ้าหากเบ็งไม่ อันจะทำการลงครามด้วยผู้ใดเห็นจะไม่สู้สนูก

ผู้ถือหัมสือได้ฟังดังนั้นก็กลับมา ณ ค่าย จึงบอกเบ็งว่า สุมาอี้ อ่านหนังสือแล้วหัวเราะมิได้เห็นขึ้นโกรธประการใด แล้วเล่าเนื้อความตามสุมาอี้ ว่าตนให้ชงเบ็งฟังทุกประการ ชงเบ็งได้ฟังดังนั้นจึงว่า สุมาอี้มีสติปัญญาล่วงรู้ สุขและทุกษ์เรา เอียวทูจึงว่าแก่ชงเบ็งว่า ท่านคิดการทั้งปวงเห็นจะเห็นอย่าง เอาเงื่อต่างน้ำอุดกินอดนอนจนชูบผอมถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าเห็นจะต้องคำสุมาอี้ว่า

ชงเบ็งได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้แล้วจึงตอบว่า ทุกวันนี้ใช้เราไม่รู้หรือ ซึ่งเราทำการทั้งปวงนี้เพราคิดถึงคุณพระเจ้าเล่าไป ครั้นจะละเลยก็หาผู้ใดที่จะไว้ใจ มิได้ เราจึงอุตส่าห์มาทำการศึกหัวจะปราบปรามศัตรูแผ่นดิน จะได้นำรุ่ง พระเจ้าเล่าเสียนให้อยู่เย็นเป็นสุข ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็กลับน้ำตาไม่ได้ ร้องให้รักษาเบ็งสั่นทุกคน ขณะนั้นหน้างเบ็งก็เคราสดไม่สบาย ให้ป่วยในอก อยู่ดังหนามยก มิได้คิดออกไปรุ่นพุ่งกับสุมาอี้เป็นหลายวัน

ฝ่ายนายทหารให้ญี่น้อยในกองทัพสุมาอี้รู้ว่าเบ็งให้หนังสือมาเป็นข้อ หทยานช้าดังนั้น จึงว่าแก่สุมาอี้ว่า ท่านเป็นทุนนางผู้ใหญ่ในเมืองหลวง เหตุไหน มากนิ่งอยู่ ให้ทหารเมืองเสฉวนซึ่งเป็นเมืองน้อยมาดูหมิ่นว่ากล่าวดังนี้ไม่ควร ข้าพเจ้าจะขอสาออกไปรุ่นพุ่งເວชาຍชนะแก่ชงเบ็งให้จงได้ สุมาอี้จึงตอบว่า ซึ่ง เรายังอยู่นี้ใช้จะกลัวชงเบ็ง harm ไม่ได้ ด้วยมีรับสั่งพระเจ้าโดยอยห้ามไว้ เราจึงไม่ ออก rn พุ่ง เม้ท่านทั้งปวงจะตั้งใจสาทำการลงครามก็ให้ดอยู่ เรายังอกไป ให้กราบทูลพระเจ้าโดยอยก่อน เม้โปรดประการได้จึงจะทำตาม แล้วสุมาอี้แต่ง หนังสือให้ม้าใช้ถือไปแจ้งข้อราชการแก่พระเจ้าโดยอย ณ เมืองหันป่า

พระเจ้าโดยอยรับหนังสือมาอ่านดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าสุมาอี้ได้ทำการรุ่นพุ่งกับชงเบ็งตามเนื้อความแต่หลัง ข้าพเจ้าก็ตั้งมั่นอยู่ตามรับสั่ง บัดนี้

ชงเบี้งให้หนังสือมาเยาเยี้ยเป็นข้อทายน้ำ ข้าพเจ้าแลบทหารในเมืองหลวงได้ความอัปยศราษฎร์เมืองเสฉวน จึงปรึกษาภันจะขออกรับผู้กับชงเบี้ง ถ้าโปรดประการใดจะได้ทำตาม พระเจ้าโจiyoyแจ้งดังนั้นจึงปรึกษาขุนนางหัวปวงตามในหนังสือสุมาอี้ ชินชุนชุนนางจึงทูลว่า อันสุมาอี้แลบทหารในกองทัพนั้นได้ความอัปยศเพราะชงเบี้งให้หนังสือเยาเยี้ย อันสุมาอี้มีได้อกรับผู้ก็ เพราะเกรงรับสั่งให้ห้าม แต่นายทหารหัวปวงนั้นโกรธแค้นจะครอกรไปป่วนกับชงเบี้ง ชิงสุมาอี้ให้ถือหนังสือมาทูลข้อราชการนี้ หวังจะให้มีรับสั่งไปประการแก่นายทัพนายกองอย่างให้อกรับ พระเจ้าโจiyoyเห็นชอบด้วย จึงให้ชินชุนชุนนางถือรับสั่งไปให้สุมาอี้ว่า อย่างให้อกรับผู้เลย ให้รักษาค่ายไว้ให้มั่นคง สุมาอี้แจ้งดังนั้นก็เอาหนังสือรับสั่งไปประการแก่นายทัพนายกอง ทหารหัวปวงกรรษาค่ายอยู่

ฝ่ายชงเบี้งรู้กิตติศัพท์ว่าโจiyoyให้หนังสือมาถึงสุมาอี้ดังนั้น ก็ว่าแก่นายทหารหัวปวงว่า สุมาอี้คิดย่อหัวลงมีได้ยกอกรบมาบนผู้กับเรา เกียงอุยจึงถามว่า เนื้อความหัวนี้เหตุใดทำนั่นแจ้ง ชงเบี้งจึงบอกว่า เราเห็นว่าสุมาอี้มีได้อกรับเป็นช้านานเพราะเกรงเรออยู่ แต่กลัวทหารหัวปวงจะเสียน้ำใจ จึงบอกไปถึงโจiyoyว่าจะขอกรอกองทัพอกรับ โจiyoyจึงให้มีหนังสือมาห้ามไม่ให้อกรับผู้ หวังจะเอาใจทากลัวทหารไว้

พอบิญญาแต่เมืองเสฉวน บอกแก่ชงเบี้งตามเนื้อความชั่งโจiyoyยกเป็นสามทางไปตีเมืองกังตั่งนั้นให้ชงเบี้งฟังทุกประการ และว่าบัดนี้กองทัพเมืองกังตั่งเสียทีแก่โจiyoyก็เลิกกลับเข้าเมืองกังตั่ง ชงเบี้งได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ร้องหวัดซึ้นด้วยเสียงอันดังก็ทอดใจใหญ่ พอลมປะทะชื่นมากก็ล้มลุบลงกับที่ชุนนางแลบทหารหัวปวงก็ตกใจช่วยกันแก้ให้พื้นซึ้น ชงเบี้งจึงว่าโรคเก่าเรากำเริบขึ้นแล้ว เห็นชีวิตเราจะไม่ยืนสืบไป

ครั้นเวลาค่ำชงเบี้งอุตส่าห์เดินออกไปดูอากาศ เห็นดาวล้าหรับตัวนั้น เศร้าหมองกว่าแต่ก่อนก็ยิ่งตกใจเป็นอันมาก จึงพาเกียงอุยเข้าไปที่ห้องในแล้วว่า ชีวิตเรานี้เห็นจะตายในวันพรุ่งนี้แล้ว เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงถามว่า เหตุใดมหาอุปราชจึงว่าฉะนี้ ชงเบี้งจึงบอกว่า เรายิ่นเคราะห์ดูอากาศเห็นดาว

สำหรับตัวเรานิวบริต จึงรู้ว่าจะลืมอายแล้ว

เกียงอุยจึงว่า ถ้ากรณั้นท่านจะแต่งการบูชาเทพด้วยเคราะห์เสีย
ให้พอจะลืมอายไปได้บ้าง ซึ่งเบ็งจึงตอบว่า อันการนี้เราก็แจ้งอยู่ แต่เป็น
โบราณกรรมถึงอายของเราแล้ว จะจะแต่งบูชาขอกำลังเทพด้วยช่วยตามบูญ
แล้วสั่งเกียงอุยว่า ท่านจะจัดทำสรีร์ลิบแก้คุณ ให้ทั่มเสือชาใส่หมากขาวถือ
ชงชาвл้อมวงเรารอยู่ อย่าให้ผู้ใดเข้าออกรู้เห็นเป็นอันชาด เรายังนิ่งทำการอยู่ใน
ม่านแต่เวลากลางคืนให้ครบเจ็ดวัน เม้หินโคมสำหรับตัวเรารสุกใส่สว่างอยู่ เราย
ก็จะมีอายลืมไปได้อีกสองปี ถ้าเพลิงในโคมนั้นดับ เราก็จะถึงแก่ความตายเป็น
มั่นคง เกียงอุยก็ออกมาจัดแจงทำการตามขงเบ็งสั่ง

ครั้นเวลาค่ำขงเบ็งจึงจุดโคมไว้นอกม่านลิบแก้ใน ไม่ม่านนั้นจุด
โคมล้อมตัวอยู่เจ็ดใบ และโคมใหญ่เสี่ยงทางนั้นจุดไว้กลาง จึงตั้งข้าวตอกดอกไม้
จุดธูปเทียนขึ้นค่านบูชาตามตำรา และอาราชนาเทพดาวว่า ตัวข้าพเจ้าเชื่อ
อุกัดเหลียงคือของเบ็ง เอาคำนิมามาในระหว่างแผ่นดินจลาจล พระเจ้าเล่าปี
อุตส่าห์ไปหาข้าพเจ้าถึงสามครั้งก็ได้ม้าช่วยทำการทำนุบำรุงแผ่นดิน พระเจ้า
เล่าปีนั้นเมียวคุณชุมเลี้ยงข้าพเจ้าถึงขนาด เมื่อพระองค์จะสวรรคตก็ได้สั่งการ
หั้งปวงไว้แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้คิดอ่านทำการสังเวยระหว่างกำจัดศัตรู
แผ่นดิน และการหั้งนี้ก็ไม่สำเร็จ บัดนี้เห็นดาวสำหรับตัวข้าพเจ้าเคร้าหมอง จะ
ถึงกำหนดอายุอยู่แล้ว ตัวข้าพเจ้าตั้งใจทำการบำรุงพระมหาภัยศรีรัตน์ไม่สำเร็จ
ขอเทพด้วยหั้งปวงจะให้กำลังและชีวิตข้าพเจ้าไว้ก่อน จะได้ช่วยป้องกันดับร้อน
อาณประหารราชภูมลีนไป แล้วนั่นอ่านมนตร์ไปจนรุ่ง

ครั้นเวลารุ่งเช้าขงเบ็งก็อกราชการ ตรวจตรากำชับแก่ล้วนทหารให้
รักษาค่าย พองเบ็งอาเจียนโลหิตออกมาเป็นหลาวยรัง ชุนนางແဏนายทหาร
หั้งปวงช่วยกันแก้ไข ครั้นเวลาค่ำขงเบ็งก็เข้าทำการไปตามตำรา กลางวันอุตส่าห์
อกราชการมได้ชาด และทำการได้ถึงหกคืน

ฝ่ายสุมาอื้มได้เห็นทหารของเบ็งอกราชการพุ่งเป็นหลาวยัน ก็มีความ
สงสัยอยู่ ครั้นเวลากลางคืนวันนั้นสุมาอื้มอกราชการเห็นวิบรตก็ได้ใจ จึง
บอกแก่แซหัวป่าว่า เห็นดาวมหาอุปราชเมืองสระบุรณั้นเคร้าหมอง เห็นอาย

ชงเบังจะถึงกำหนดอยู่แล้ว ท่านจึงคุ้มทหารพันหนึ่งไป ณ ค่ายชงเบัง เม้เห็นท่ารำในค่ายนั้นสงบอยู่ ชงเบังจะป่วยลงเป็นมั่นคง ท่านเจ็บร้องท้าทายให้ทหารชงเบังยกอภิการน แม้เรารู้ประจักษ์ว่าชงเบังเป็นประการใดจะได้คิดการต่อไป แซหัวป้ากีคุ้มทหารไปปลอบดูตามสุมาอี้สั่ง

ฝ่ายชงเบังทำการค่าวบนหกคืนนั้น เห็นแพลิงในโคมใหญ่ซึ่งจุดไว้สำหรับเสียงทายอายุนั้นรุ่งเรืองสว่างอยู่ก็ค่อยมีความยินดี คิดว่าจะสืบอายุไปได้ ในขณะนั้นเกียงอุยตรวจตราท่าทางซึ่งล้อมวงทั้งสี่สิบเก้าคน ให้คอยดูผู้คนอย่าให้เข้าออกได้ แล้วเกียงอุยเข้าไปแหวกม่านดู เห็นชงเบังสายยอดีกระบีนั่งอ่านมนตร์อยู่ พอดียินเสียงสุมาอี้มาร้องท้าทายถึงหน้าค่ายเป็นข้อทายนชา เกียงอุยจึงออกมายกท่าทางให้ชงเบังในสังหารให้ออกไปลินดู

ฝ่ายอุยเอียนได้ยินทหารสุมาอี้ร้องท้าทายดังนั้นก็กรา มได้รู้ว่า ชงเบังทำการอยู่ข้างใน จึงหะลุงเข้าไปหัวใจของชงเบัง พอกลุ่มสำหรับเสียงทายอายุของชงเบังนั้นดับไป ชงเบังเห็นดังนั้นก็ตกใจทึ้งกระบีเสียร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ความตายนี้เป็นบุราณกรรม ถึงมาตรว่าจะคิดอ่านแก้ไขประการใดก็ไม่พ้น ตัวเราครั้งนี้จะถึงความตายเป็นมั่นคง

เกียงอุยกลับเข้ามาเห็นดังนั้นก็กรา ชักกระบีออกจะฆ่าอุยเอียนเสียชงเบังยุดมือไว้แล้วห้ามว่า ซึ่งท่านจะฆ่าอุยเอียนเสียนั้นไม่ควร อันเหตุทั้งนี้ เพราะกรรมของเราระจะถึงที่ตาย แล้วชงเบังอาเจียนโลหิตออกจนสลบลงกับที่เกียงอุย อุยเอียนก็ช่วยกันแก้ไขพื้นชั้น ชงเบังเห็นดังนั้นจึงว่าแก่อุยเอียนว่า สุมาอี้หมายใจว่าเราป่วยอยู่ จึงให้ทหารมาเย้าดูหัวจะให้รู้ประจักษ์ ท่านจึงคุ้มทหารออกไปรับกับทหารสุมาอี้ อุยเอียนก็ขับม้าพาทหารออกไปถึงหน้าค่าย

แซหัวป้าเห็นอุยเอียนขับม้าออกมาก ก็พาทหารถอยกลับมา ณ ค่ายอุยเอียนขับม้าตามไปทางประมาณสองร้อยสิบ ครั้นไม่ทันแล้วก็กลับมาบอกแก่ชงเบังให้แจ้ง ชงเบังจึงให้อุยเอียนไปรักษาหน้าที่อยู่ดังเก่า แล้วชงเบังก็พาเกียงอุยเข้ามาที่ชั้งในแล้วว่า ตัวเราตั้งใจจะบำรุงพระมหา kaztriย์ก็ไม่สมความคิด เพราะชีวิตเราจะตายอยู่แล้ว แต่เรามีวิชาและความรู้แล้วยังทำร้าซึ่งได้เรียนมา คิดเป็นอักษรลิบหมื่นสี่พันร้อยลิบสองตัว คิดเป็นความยึดสิบสี่ช้อ การพิชัย

สังคมและต่าราดูฤกษ์บันฤกษ์ต่ออยู่ในนั้นลึ้น เรายิ่งเคราะห์ดูไม่เห็นผู้ใดซึ่งจะมีความอุตสาหะเรียนต่าราทั้งนี้ได้ เห็นแต่ท่านผู้เดียวมีสติปัญญาสัตย์ชื่อ ทั้งประกอบด้วยความเพียรเป็นอันมาก ควรจะรักษาต่าราและเรียนให้ช้านาญไว้ได้เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็รับต่าราทั้งนั้นไว้แล้วก็ร้องให้

ขงเบ้งจึงเอาต่าราฉบับหนึ่งมาชี้แจงให้เกียงอุยดู แล้วว่าต่าราหน้าไม้มีน้ำของเราก็ต้องยังมีได้ทำ ท่านจะเอาไว้แล้วคิดอ่านทำเติด ยิงได้ทีละสิบลูก ก็เกียงอุยคำนับแล้วก็รับไว้ ขงเบ้งจึงว่า ท่านจะนำรุ่งแพร่เดินตามต่าราได้ อันเมืองเสฉวนนั้นมีได้มีช้าศึกกล่าวเรื่าไปทำอันตรายได้ ด้วยด่านทางนั้นเป็นชอกหัวยเนินเขาภันดารนัก ท่านจะระวังแต่ต่ำบล้อมเป็นนั้น เห็นจะมีช้าศึกกล่าวเรื่าไปทำอันตรายได้ทางเดียว และเรียกม้าต้ายเข้าไปกระซิบสั่งว่า ถ้าเราตายแล้ว อุยเอี่ยนจะเป็นชนบทต่อพระเจ้าเล่าเสี้ยน ท่านจะไปอยู่กับอุยเอี่ยน ณ ค่ายแล้วคิดอ่านกำจัดเสียให้จงได้ ม้าต้ายรับคำแล้วก็ลาออกจากมาอยู่กับอุยเอี่ยน

ขงเบ้งจึงให้หาตัวเอียวหึงเข้ามา แล้วว่าตัวเราจะถึงแก่ความตายแล้ว อันอุยเอี่ยนนั้นจะเป็นชนบทต่อพระเจ้าเล่าเสี้ยน ท่านจะเอาหนังสือนี้ไว้ ถ้าขัดสนเมื่อใดจึงให้ฉีกผนึกออกดูแล้วจึงให้ทำการ แต่ผู้ซึ่งจะฆ่าอุยเอี่ยนนั้นมีตัวอยู่แล้ว เอียวหึงร้องให้แล้วรับหนังสือลาออกจาก ขงเบ้งสั่งการสำเร็จแล้วก็ สลบไปเป็นชั่วนา ครั้นเวลาพlobค่าขงเบংพื้นเขื่นจึงแต่งหนังสือบอกอาการป่วยหนัก ให้ม้าให้รับถือเข็นไปทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยน

พระเจ้าเล่าเสี้ยนแจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึงให้ลิยกรีบไปเยี่ยม แม้ขงเบংจะสั่งความประการได้ท่านจะจำอา mano กอกแก่เรา ลิยก็ล้าไปถึงค่ายเขาภาน แล้วเข้าไปบอกขงเบংว่า พระเจ้าเล่าเสี้ยนแจ้งว่าท่านป่วยหนักก็ไม่สบายจึงใช้ช้าพเจ้ามาเยี่ยม ขงเบংจึงว่าตัวเรานี้คิดจะอยู่ท่าราชการ บัดนี้หนาญไม่อายจะถึงแก่ความตายในวันนี้พรุ่งนี้แล้ว ตัวท่านอยู่ภายหลังจะตั้งใจสุจริตต่อพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้เหมือนเรา ซึ่งจะใช้ผู้คนทำการสิ่งใด ๆ จะประมาณการหนักแล เบากับสติปัญญาผู้นั้นให้ควรแก่การจึงใช้ อันการข้างฝ่ายทหารและต่าราพิชัย สองคนนั้นเราก็สั่งเกียงอุยไว้เสร็จแล้ว ท่านจะกลับไปทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนก่อน เดิม ว่าเราเป็นคนบุญน้อย จะขอกราบถวายบังคมลาในวันพรุ่งนี้แล้ว เราจะ

แต่งหนังสือขึ้นไปถวายต่อภายหลัง ลิขก็กล้าขึ้นมารีบกลับไป

ชงเบี้ยงจึงให้ทหารพยุงขึ้นเกวียนออกไปเที่ยวตรวจตราหน้าค่าย ขณะนั้นเป็นเทศกาลหน้า ชงเบี้ยงสะท้านขึ้นมา ก็กลับเกวียนคืนเข้าค่าย ตอนใจใหญ่แล้วว่า ตัวเรามีความสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินจะมาถึงแก่ความตาย เทพด้านไผ่ช่วยเราแล้วหรือ แล้วให้หาเอียวหนิงเข้ามาสังว่า ตัวเราจะหานุญไม่ ท่านจะเป็นผู้ใหญ่อยู่ในกองทัพ จงเลี้ยงดูทหารทั้งปวงอย่าให้เสียใจ อันของเป็น ม้าต้าย เลียวซัวเตียวอึก เตียวหนิงห้าคนนี้มีใจสัตย์ซื่อ ท่านจงทำนุบำรุงให้เหมือนตัวเรา อนึ่งเมื่อท่านจะเลิกกองทัพกลับไปนั้นอย่าไว้ว่า ให้ถอยไปโดยปกติ ถึงมาตรว่า รักศักดิ์จะติดตามไป ก็ช่วยกันวนพุ่งป้องกันอย่าให้มีอันตรายแก่ทหารให้ใหญ่น้อย ได้ อันเกียงอยุนนั้นมีสติปัญญาและมีอยู่ เรายังได้สั่งการหั้งปวงไว้เสร็จแล้ว เม้ก่านจะทำการสิ่งใดก็ให้ปรึกษากันกับกียงอุย เอียวหนิงรับคำแล้วก็ร้องให้

ชงเบี้ยงอุตสาห์เขียนหนังสือซึ่งจะถวายพระเจ้าเล่าเสียนเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าชงเบี้ยงขอกราบถวายบังคมมาให้ทราบ ด้วยข้าพเจ้าแจ้งอยู่ว่าบุราณกรรม มาถึงแล้ว และตัวข้าพเจ้านี้ก็อุตสาห์ตั้งใจท่าราชการตามสติปัญญา พระเจ้าเล่าปี ชุบเลี้ยงให้เป็นใหญ่ถึงเพียงนี้ แต่ข้าพเจ้ามีความวิตกอยู่ว่าศัตรูฝ่ายเหนือฝ่ายใต้ยังไม่รับคำ ควรหรือจะมาด่วนถึงแก่ความตาย ก็คิดแค้นอยู่ทุกเวลา เม้ ข้าพเจ้าตายแล้ว พระองค์จะรักษาความสัตย์ บำรุงทหารอาณาประหาราษฎรให้อยู่เย็นเป็นสุขตามประเพณี อย่าให้เชื่อฟังคำคนอันเป็นพาล บ้านเมืองจึงจะปกติสืบไป อันในที่อยู่ข้าพเจ้านั้นมีต้นหม่อนลำหรับเลี้ยงใหม่อยู่ถึงแปดร้อยต้น นาห้าสิบไร่ และที่นา กับต้นหม่อนนี้ก็พอเลี้ยงบุตรภรรยาข้าพเจ้าอยู่แล้ว อันทรพยสิ่งของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเรือนนั้นขอให้อเอาจ้าไปไว้ในห้องพระคลังจะได้แจกทาน เขียนแล้วเข้าผนึกกับใบแก่คนสนิท

ชงเบี้ยงสั่งเอียวหนิงว่า เมื่อเราตายแล้วเมื่อใด อย่าให้ทหารทุกชั้นร้อน นุ่งขาวห่มขาวเลย จงทำกิริยาให้ปกติเหมือนเรายังอยู่ อย่าให้กิจติศัพท์ที่ตายนั้นรู้ไปถึงข้าศึก ท่านจงให้ต่อโลงใส่ศพเรานั้นไว้ ให้อาช้าสารไส่ปากไว้เจ็ดเมล็ด เอาโคมจุดเพลิงรองไว้ใต้ที่นอนเรา หวังจะรักษาดาวสำหรับอายุเรา มีให้หายไป แม้เพลิงโคมนั้นดับลงเมื่อใด ดาวสำหรับอายุเราก็จะสูญไปเมื่อันนั้น

ถ้าสุมาอี้ไม่เห็นดาวนั้นแล้ว ก็จะรู้ว่าเรารถึงแก่ความตาย จะยกกองทัพมาทำอันตรายแก่ทหารทั้งปวง แม้สุมาอี้เห็นดาวนั้นยังอยู่ ก็จะไม่อาจยกมาทำยิ่ห่านจงเลิกกองทัพกลับไป ถ้าสุมาอี้จะคุณทหารไปติดตาม ท่านจงจัดทหารตั้งดาวรับเป็นหน้ากระดานไว้ แล้วเอาหุ่นรูปเราใส่เกวียนซักออกมากลางท่าทาง สุมาอี้เห็นก็จะตกใจถอยไป เอียวหงกิรับคำไว้ทุกประการ

ครั้นเวลาค่ำชงเบ้งจึงให้ทหารพยุงออกไปที่ข้างหน้า ชี้ให้ทหารทั้งปวงดูดาวแล้วว่า ดาวดวงโน้นซึ่งอยู่ข้างทิศเหนือเฉียงตะวันตกนั้นเป็นดาวสำคัญรับอายุเรา ทหารทั้งปวงดูไปเห็นดาวสำคัญรับชงเบ้งนั้นรูปรูปเป็นที่ประหนึ่งจะตกลงมาจากอากาศ ชงเบ้งจึงให้ทหารพยุงเข้าไปที่ข้างใน ขณะชงเบ้งไม่มีสมประดิเจจากก็ไม่ออก ชุนนางและนายทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ พอลิขกماแต่เมืองเสดวนเข้าไปเห็นชงเบ้งเจรจาไม่ออกก็ตกใจ ร้องให้รู้ว่า ตัวข้าพเจ้ามาไม่ทัน เห็นจะไม่ได้ราชการไปทูลพระเจ้าเล่าเสียนแล้ว พองชงเบ้งพื้นชั้นกลับได้สมประดิษฐ์มาลีมชาชื่นเห็นลิขก ชงเบ้งจึงว่า เรารู้อยู่ว่าท่านกลับไปแล้วพระเจ้าเล่าเสียนจะใช้กลับมา

ลิขกจึงบอกว่า เนื่องความทั้งปวงซึ่งท่านลั่งนั้นข้าพเจ้าก็ไปทูลแล้ว บัดนี้ทรงพระวิตถกอยู่ข้อหนึ่งว่า ท่านจะถึงแก่ความตายแล้ว จะให้ผู้ใดเป็นมหาอุปราชแทนท่าน ชงเบ้งจึงตอบว่า แม้เราตายแล้วจะให้เจียວอ้วนเป็นมหาอุปราชแทนเรา ลิขกจึงว่า ถ้าเจียວอ้วนหายไปไม่ ท่านจะให้ผู้ใดเป็นมหาอุปราชต่อไปเล่าชงเบ้งจึงว่า ให้อบิญยังตั้งชั้นแทนเจียວอ้วนเด็ด ลิขกจึงถามว่า ถ้าบิญยังตายแล้วท่านเห็นผู้ใดจะเป็นแทนที่เล่า พองชงเบ้งสิ่นใจในเดือนสิงแรมแปดค่ำ เมื่อชงเบ้งตายนั้น อายุได้ห้าสิบสี่ปี พระเจ้าเล่าเสียนเสวยราชย์ได้สิบสองปี (พ.ศ. ๗๗๗)

ขณะนั้นในกองทัพชงเบ้งให้เย็นเยี่ยนไปทั้งค่าย พยับลงมัวไปทั่วอากาศ ทหารทั้งปวงรู้ก็ตกใจต่างคนต่างร้องให้ แล้วห้ามกันสงบอยู่มิให้เลื่องลือ อื้ออึง เกียงอุย เอียวหงกิจัดแจงการศพแล้วทำการเผาตามชงเบ้งสั่งไว้ทุกประการ จึงตรวจตราทหารทั้งปวงจะเลิกกองทัพกลับไป ให้กองหลังเป็นกองหน้า

ฝ่ายสุมาอี้เมื่อเวลากลางคืนวันชงเบঁงตายนั้น ออกม้าดูเห็นดาวสำคัญ

รูปที่ ๑๙๔ พมังเอกภราเมชไห้ดูดาวส่าหัวน้อย

รูปที่ ๑๙๕ ท้ารสมุอาอี้เห็นรูปลงชงแบ็งก์เตอกหนี

มหาอุปราชเมืองส่วนเดงดังแสงโลหิต ทากลงมากลางค่ายของเบ้งถึงสามครั้ง แล้วกลับขึ้นไปอยู่ที่เก่า แต่รัศมีรุบรุ้มได้ประทิช สุมอี้คิดว่าของเบ้งตายแล้วก็มีใจยินดี จะยกกองทัพไปโจรตีค่ายของเบ้ง จึงคิดถอยหลังว่าเหตุนี้เชื่อเอายัง มิได้ก่อน เกลือกของเบ้งเห็นว่าเรายังมิได้ยกอกรอบพุงเป็นหลายวัน แกลงทำกลอนนายเอาทหารออกซุ่มไว้นอกค่าย แล้วให้จุดดอกไม้เพลิงทึ้งลงมาเตียบด้วยเศษเส้าก้าน หวังว่าจะให้เราเห็นว่าของเบ้งตายแล้ว จะมีใจกำเริบยกกองทัพไปโจรตี ทหารของเบ้งจะได้ออกสักดูรอบเป็นทัพกระหนาบ สุมอี้คิดเห็นดังนั้นก็มิได้ยกไป แล้วให้แซหัวป้าคุณทหารประมาณห้าสิบคน ไปสืบดูให้รู้ว่าของเบ้งตายหรือยัง แซหัวป้าก็คุณทหารไปตามสุมอี้สั่ง

ฝ่ายอุยเอียนในกลางคืนวันนั้นแนอนหลับอยู่ในค่าย ผ่านว่างศิริยะมีเข้าคงอกขึ้นมาทั้งช้ายขาว อุยเอียนตื่นขึ้นก็คิดสงสัย จึงแก้ผันให้เตียวติดนายทหารฟัง เตียวติดพิเคราะห์ดูผันนั้นเห็นร้าย จึงแกลงทำนายว่าผ่านผันนี้ดี นัก อันมีเขานั้นอุปมาเหมือนแปลงตัวได้ ด้วยมังกรนั้นก็มีเข้าแล้วมีฤทธิ์กำลังเป็นอันมาก อันในนิมิตท่านนี้จะเหมือนหนึ่งมังกรสำแดงฤทธิ์ อุยเอียนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่า แม้สมเหมือนความท่านทำนายไว้ เรา ก็จะแทนคุณให้ถึงขนาด เตียวติดทำรับคำแล้วก็อกมาจัดทหารยกไปจากค่าย พอบพนิชยเข้าบิชุยจึงถามว่า ท่านพึงยกมาจากค่ายดอกหรือ เตียวติดจึงบอกว่า พึงยกมาแต่ค่าย มาแวงเข้า ณ ค่ายอุยเอียน อุยเอียนแก้ผันให้เราฟัง แล้วเตียวติดก็เล่าความผันอุยเอียนแล้วแกลงทำนายนั้นให้บิชุยฟังทุกประการ บิชุยถามว่า เหตุใดท่านจึงรู้ว่าผันนั้นร้าย เตียวติดจึงบอกว่า เราเห็นร้าย เพราะว่าอักษรเขานั้นประกันกันสองตัวจึงเรียกว่าเข้า ถ้าแลแยกกอกกว่าทีละตัวอ่านเป็นมิตรเขากำร้าย เราจึงแกลงทำนายเอามังกรมาเบริบหัวจะให้อุยเอียนมีใจกำเริบ

บิชุยจึงห้ามว่าท่านอย่าบอกให้ผู้ใดรู้ แล้วบิชุยก็มา ณ ค่าย เข้าไปหาอุยเอียนแล้วขับคนใช้เสีย บิชุยจึงว่าแก่อุยเอียนว่า เมื่อของเบ้งตายนั้นได้สังหารว่า ให้เลิกกองทัพกลับไป ให้ท่านคุณทหารอยู่รั้งหลัง บัดนี้นายทหารหมวดนายกองหั้งปวงจะเลิกไปตามลำดับ ท่านผู้เป็นกองหลังจะอยู่ให้นายกองทัพหั้งปวงยกไปลิ้นก่อนหรือ

อุยເວີນຈຶ່ງຄາມວ່າ ຂົງເນັ້ນໃຫ້ຜູ້ໄດ້ເປັນແມ່ກອງທັພເລ່າ ບິຊຸຍຈຶ່ງບອກວ່າ ຂົງເນັ້ນສ່ວ່າໃຫ້ເກີຍງອຸຍວ່າຮາຊກາຣຝາຍທຫາຣສໍາຫວັບກະເກັນຫໍ່ອກການພຸ່ງ ໃຫ້ ເວີຍວ່າງດີອາຄູາສີທີ່ນັ້ນຄັບນາຍທຫາຣທັງປົງ ອຸຍເວີນຈຶ່ງວ່າ ເວີຍວ່າງເປັນແຕ່ ຜູ້ນາງຜູ້ນ້ອຍຫຼື່ຈະໃຫ້ດີອາຄູາສີທີ່ນັ້ນຄັບນາຍທຫາຣທັງປົງນັ້ນໄມ້ໄດ້ ຊອນແຕ່ໃຫ້ ດຸມຄພ່ງເນັ້ນກັບໄປເມືອງ ຕ້ວເຮາຈະດຸມທຫາຣທຳກາຣສົງຄຣາມເອາຄວາມຂອບໄວ້ຈຶ່ງ ຈະຄວ່າ ອັນຂົງເນັ້ນຕາຍແຕ່ຜູ້ເວີຍຫຼື່ຈະເລີກກາຣສຶກເລີກລັບໄປເມືອງນັ້ນໄມ້ໄດ້ ບິຊຸຍຈຶ່ງວ່າ ເດີມຂົງເນັ້ນສ່ວ່າ ດ້າຂົງເນັ້ນຕາຍແລ້ວໃຫ້ເລີກທັພລັບໄປເມືອງ ຫຼື່ທ່ານຈະ ອູ້ທ່າກາຣລົບໄປນັ້ນຈະມີຜິດດໍາຊະເນັ້ນສ່ວ່າໃວ້ຫຼວ

ອຸຍເວີນຈຶ່ງຕອບວ່າ ກາຣສຶກຄັ້ງນີ້ທາກຂົງເນັ້ນໄມ້ພັ້ງຄ່າເຮາຄວາມ ຄິດເຮາວຢູ່ນັ້ນກີ່ຈະທ່າກລອຸນາຍຕ່າງ ຖໍ່ເຫັນຈະໄດ້ເມືອງລົກເວີ່ຍໃວ້ນານແລ້ວ ແລ້ວເຮົາກີ່ເປັນຊູ້ນາງຜູ້ໃຫ້ຢູ່ແລ້ວກີ່ໄດ້ເປັນແມ່ກອງທັພທັນ້າ ບັດນີ້ທານບຸນູ້ຂົງເນັ້ນໄມ້ແລ້ວ ຫຼື່ຈະໃຫ້ເຮາເປັນລູກກອງປ້ອງກັນຫ້າງໜັງໜັງເວີຍວ່າງນັ້ນເຮາໄມ່ຍ່ອມ ບິຊຸຍຈຶ່ງແກລັງວ່າ ທ່ານວ່ານີ້ກີ່ຂອນອູ້ ເຮາຈະໄປບອກເວີຍວ່າງໃຫ້ເອາຕຣາສໍາຫວັບທີ່ແມ່ທັພລວມມາ ໃຫ້ທ່ານຈຶ່ງຈະຄວ່າ ແລ້ວກີ່ລາໄປຫາເວີຍວ່າ ຄ່າຍໃຫ້ຢູ່ ແລ້ວເລ້ວເນື້ອຄວາມໃຫ້ພັ້ງທຸກປະກາຣ

ເວີຍວ່າງໄດ້ພັ້ງດັ່ງນີ້ກີ່ທ່າວ່າ ອັນອຸຍເວີນນັ້ນມາອຸປະນາຈຸດໄດ້ ທ່ານຍ້າວ່າ ດ້າທານູ້ໄມ້ເມື່ອໄດ້ອຸຍເວີນກີ່ຈະຄິດກໍາເຮັບຂຶ້ນເມື່ອນັ້ນ ບັດນີ້ກີ່ສົມເໜີອນຄໍາມາອຸປະນາຈຸດແລ້ວ ແມ່ອຸຍເວີນຈະທ່າເປັນປະກາຣໄດ້ກີ່ຕາມແຕ່ຄວາມຄິດຂອງມັນ ຈຶ່ງໃຫ້ເກີຍງອຸຍດຸມທຫາຣເປັນກອງໜັງ ຮວ່າຈະໄດ້ປ້ອງກັນຫ້າສຶກ ແລ້ວເຫັນຄພ່ງເນັ້ນຫຼັກແລ້ວກັບຫຼັງນັ້ນໄສ່ເກວຍນ ໃຫ້ເລີກທັພເດີນເປັນປຽກຕີໄປຕາມຂົງເນັ້ນສ່ວ່າໃວ້

ຝາຍອຸຍເວີນຄອຍບິຊຸຍມີໄດ້ເຫັນກັບມາກີ່ຄິດແຄລງໃຈ ຈຶ່ງໃຫ້ມ້າຕ້າຍ ດຸມທຫາຣລົບສືບທ້າມ້າ ໄປສືບດູວ່າກອງທັພຜູ້ໄດ້ຍົກໄປນັ້ນ ມ້າຕ້າຍກັບມາກົດອຸຍເວີນວ່າ ກອງທັພທັງປົງຍົກໄປນັ້ນແລ້ວ ເວີຍວ່າງໃຫ້ເກີຍງອຸຍດຸມທຫາຣອູ້ເປັນ ກອງໜັງ ອຸຍເວີນໄດ້ພັ້ງດັ່ງນີ້ກີ່ໂກຮຈຶ່ງວ່າ ຫຼື່ເວີຍວ່າງໃຫ້ເກີຍງອຸຍເປັນກອງໜັງ ນັ້ນກັບບັງຈາດູ້ມື່ນເຮາ ແລ້ວວ່າແກ່ມ້າຕ້າຍວ່າ ຫຼື່ເວີຍວ່າງທ່ານຈະຫ່ວຍເຮາ ຢ່ວ່ອມີ ມ້າຕ້າຍຈຶ່ງວ່າ ຂ້າພເຈົ້າມີຄວາມແດນເອີຍວ່າງອູ້ແຕ່ກ່ອນເປັນອັນມາກ ຂ້າພເຈົ້າຈະຂອເຫັນຕ້ວຍທ່ານ ຈະໄດ້ຫ່ວຍກັນແນ່ເວີຍວ່າງເສີຍໄທໄດ້ ອຸຍເວີນໄດ້ພັ້ງ

ดังนั้นก็มีใจยินดีด้วยมิได้รู้กลม้าต้าย จึงจัดทหารพร้อมกันแล้วก็รีบลัดทางไปสักดอยู่ หวังจะทำร้ายอิยาห์

ฝ่ายแซหัวปามาลองดูเห็นดังนั้นก็รีบมาบอกสุมาอีว่า บัดนี้ทหารเมืองเสฉวนเลิกกองทัพกลับไปแล้ว สุมาอีได้ฟังดังนั้นก็กระทิบเท้าลงแล้วว่า อันซึ่งเบังนั้นเห็นจะตายเป็นมั่นคง สุมาอีก็จัดแจงทหารแล้วขึ้นมาพาบุตรทั้งสองรีบไปถึงค่ายของเบังมิได้เห็นผู้ใด จึงคุมทหารเร่งติดตามไปถึงเนินเขาแห่งหนึ่งสุมาอีแล้วไปเห็นทหารของเบังเดินไปข้างหน้าเป็นอันมาก พอดียินเสียงประทัดและหารให้ร้องบนเนินเขาทั้งสองข้างทาง อันทหารของเบังซึ่งไปหนันนักดาภันกลับมา และสุมาอีเห็นซึ่งเบังถือพัดใบกอยู่ในเกวียน ชงขานนั้นจารึกอักษรว่า ชงเบังเป็นแม่ทัพ สุมาอีตกใจหยุดอยู่ คิดว่าชงเบังมิได้ถึงแก่ความตาย ตัวกฎนี้ต้องกลอนburyชงเบังแล้วจึงให้ถอยทัพจะกลับมา

เกียงอุยขับม้าลงมาจากเนินเขาร้องว่า สุมาอีต้องกลมหาอุปราชแล้วจะหนีไปไหนได้เล่า ทหารสุมาอีได้ฟังก็ตกใจ ต่างคนต่างทึ้งอาวุธเสีย วิ่งหนีล้มลูกไปเหยียบกันตายเป็นอันมาก สุมาอีก็ขับม้าฝ่าหนีกลับไป พอดียินเสียงแซหัวป่า แซหัวอุยขับม้ามาบุดม้าสุมาอีไว้ แล้วว่าหยุดอยู่ก่อน สุมาอีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจนัก คิดว่าชาติกาตามมาตัดเอาศีรษะไปได้ จึงเอามือคลำดูกรรูว่า ศีรษะติดตัวอยู่ ก็ยิ่งขับม้ารีบหนีไป แซหัวป่า แซหัวอุยจึงว่าท่านอย่าตกใจเลย ทหารเมืองเสฉวนกลับไปแล้ว สุมาอีได้ฟังดังนั้นจึงได้สติ ก็หยุดอยู่ช่องสุมทหารได้แล้วพาภันกลับมาอยู่ ณ ค่าย

ครั้นอยู่สองวันชาวบ้านนอกจึงเข้าไปบอกแก่สุมาอีว่า กองทัพเมืองเสฉวนเมื่อกลับไปนั้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องไห้อ้ออิง อันเกวียนซึ่งปักธงชาชักออกมานั้นมาใช้ชงเบัง เป็นรูปหุ่นทำปломไว้หวังจะให้ท่านเกรง แล้วเบังนั้นตายแล้ว

สุมาอีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าเราจะเนการก็เห็นว่าชงเบังตายแล้ว แต่เรายังไม่ประจักษ์ทั้งแท้ บัดนี้เรารู้แล้วจะจะยกกองทัพไปติดตาม จึงให้จัดแจงทหารพร้อมทุกหมวดทุกกองแล้วก็ยกตามไปถึงตำบลจะังโน้ เห็นไม่ทันกองทัพเมืองเสฉวนแล้วก็พาภันกลับมา จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ชิงชงเบัง

ชายเสียบดันนี้ บรรดาเรางานจะได้นั่งเป็นสุขจะได้นอนตาหลับ ครั้นกลับมาถึงค่ายของเบ็ง จึงดูค่ายใหญ่น้อยซึ่งของเบ็งตั้งไว้นั้นต้องในตำราพิชัยสงคราม แล้วว่าอันสติปัญญาของเบ็งหาผู้ใดจะเปรียบมิได้ จึงกำชับด่านทางทุกตำบลให้ตรวจตราภรรยาไว้เป็นมั่นคง แล้วยกกลับมาเมืองลากเอียง

ฝ่ายเอียวหงส์กับเกียงอุย ครั้นยกมาถึงด่านลเจียงโถเป็นปากทางจะเข้าไปเมืองเสฉวนจึงให้หยุดทัพอยู่ แล้วบอกแก่ทหารทั้งปวงว่า ของเบ็งชายเหลวให้บุ่นขาวห่มขาวตามธรรมเนียม ทหารใหญ่น้อยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ต่างคนต่างร้องให้รักษาเบ็ง ที่เอกสาระกระทบคิลาแต่กบ้างจนสนับไปเป็นอันมาก พอกได้ยินเสียงทหารให้ขึ้น แล้วเห็นแสงเพลิงเผาเข้ามาจากเขา เอียวหงส์จึงให้ม้าใช้รับไปดู ม้าใช้กลับมาบอกว่าอุยเอียนคุมทหารสกัดอยู่

เอียวหงส์ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงว่า มหาอุปราษยังอยู่นั้นก็ได้ทำนายไว้ว่าอุยเอียนจะเป็นชนิด บัดนี้ก็สมคำมหาอุปราษ ซึ่งอุยเอียนมาตั้งสกัดอยู่ดังนี้ ท่านทั้งปวงจะคิดประการใด บัญญจึงว่า ซึ่งจะรบพุ่นนั้นจะกลัวอะไรแก่อุยเอียน แต่บอกไปกราบทูลพระเจ้าเล่าเสียนให้แจ้งก่อน จะได้ป้องกันเมืองเสฉวนไว้ให้มั่นคง เอียวหงส์จึงว่า ทางเจ้าสันนั้นลัดไปเมืองเสฉวนได้ แล้วก็แต่งหนังสือให้ม้าใช้ถือไปแจ้งข้อราชการทั้งปวง

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสียนแต่แจ้งว่าของเบ็งป่วยก็ไม่มีความสนใจเลย เมื่อของเบ็งตายนั้นพระเจ้าเล่าเสียนเข้าที่บรรหม特朗พระสุบินว่า เขาเกิดปินสาบนั้น บันดาลทำลายลง ครั้นเวลารุ่งเข้าเสด็จออกจึงแก่สุบินนิมิตให้ชุนนางทั้งปวงฟัง เจียวจุยจึงทูลว่า เวลาคืนนี้ชาพเจ้าเห็นดาวล้าหรับมหาอุปราษตกลงช้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ชาพเจ้าเห็นว่าจะมีภัยแก่มหาอุปราษ ซึ่งพระองค์ทรงพระสุบินก์เห็นยุติกัน พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้นก็ยิ่งเครื่องมองไม่สนใจเลย

ครั้นอยู่มาห้าวัน ชกมาทูลตามของเบ็งสั่งไว้ทุกประการ บัดนี้ของเบ็งถึงแก่ความตายแล้ว พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้นก็ตกใจจริงตรัสว่า ซึ่งของเบ็งถึงแก่ความตายนั้น จะรอยเทพบาจะสังหารชีวิตเรา แล้วก็ทรงกันแสงจนสนับไปขันที่ทั้งปวงเข้าแก่พื้นเหินแล้วพยุงเข้าไปที่ห้องใน พระเจ้าเล่าเสียนมิได้ออกว่าราชการเป็นหลาวยัง แล้วชุนนางอาณาประชาราษฎร์ในเมืองนั้นร้องให้รักษาเบ็ง

ทุกตัวคน

ฝ่ายลิเกยมแต่ต้องถอดจากที่นั่นก็เห็นว่าตัวผิด คิดอยู่ว่าจะทำความเพียรให้ชั่งเบ่งใช้สิบไป ครั้นรู้ว่าชั่งเบ่งตายแล้วก็ร้องให้รักเป็นอันมาก จึงคิดว่าผู้ซึ่งจะเป็นมหาอุปราชนั้น จะมีใจสัตย์ซื่อเหมือนชั่งเบ่งนั้นหาไม่ ลิเกยมทุกๆ ครอบจนถึงแก่ความตาย

พอมาใช้ถือหันสืออุยเอียนมาให้กราบทูลพระเจ้าเล่าเสียน เป็นใจความว่า เอียวหงเป็นชนถังอาศพมหาอุปราชไว้ และคนกับข้าศึกจะยกมาทำอันตรายเมืองสเววน ข้าพเจ้าจึงคุณทหารสักด้อยู่ ณ ปากทางเจียงโต

พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้น จึงตรัสปรึกษาแก่ขุนนางทั้งปวงว่าแม้เอียวหงจะเป็นชนถังจริง อันอุยเอียนก็มีฝีมือพอจะสู้รับเอียวหงได้ เหตุใดจึงรับมาว่าสักดทางเจียงโตไว้ดังนี้ อนึ่งแต่ก่อนนั้นเราได้ยินพระราชบิดาตรัสว่า ชั่งเบงหานายไว้ว่า อุยเอียนนั้นลักษณะเป็นชนถ จะให้ฆ่าเสียเนื่อง ๆ อยู่ หากคนทั้งปวงห้ามไว้ว่าอุยเอียนมีฝีมือ จึงอาจไว้เป็นเพื่อนทหารเลว ซึ่งอุยเอียนกล่าวโหงเอียวหงมานี้ ครั้นเราจะทำการตามเกลือกว่าเอียวหงด้อย ก็จะเสียใจแทรกตื้นไป เราจ่าจะฟังดูให้แน่ก่อน ขุนนางผู้ใดใหญ่ผู้น้อยเห็นชอบด้วย

พอมาใช้ถือหันสือเอียวหงมา ให้กราบทูลพระเจ้าเล่าเสียนเป็นใจความว่า เมื่อมหาอุปราชยังไม่ตายนั้นได้สั่งไว้ว่า ให้อุยเอียนเป็นกองหลังจะเลิกทัพกลับมาเมืองสเววน ครั้นมหาอุปราชตายแล้วอุยเอียนมิได้ทำการตาม แล้วคิดเป็นชนถคุณทหารรับมาสักดอยู่ปากทางเจียงโต หวังจะซิงอาศพไปให้ข้าศึกพระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้น จึงอาจหนังสือสองฉบับนั้นปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่าผู้ใดจะเห็นประการได้

เจียวอันจึงทูลว่า อันน้ำใจอุยเอียนนั้นริชยาหาความสัตย์มิได้ แล้วถือตัวว่าเป็นใหญ่ ครั้นเห็นเอียวหงเป็นแม่ทัพก็มีทิฐามานะมิได้อ่อนน้อม จึงคิดเอาใจออกหากนอกรถล่าโหงเอียวหงมา อันเอียวหงนั้นเป็นคนสัตย์ซื่อ มหาอุปราชได้ใช้สอยมานานแล้วมิได้ติเตียนประการใด ข้าพเจ้าขอประกันตัวเอียวหงไว้ แม้เอียวหงเป็นชนถ ก็ให้เอาจรรยข้าพเจ้าเล่าเสียนให้สื้นเด็ด

พระเจ้าเล่าเสียนจึงถามว่า ซึ่งอุยเอียนเป็นชนถนี้เราจะคิดกำจัดเสีย

ประการใด เจียวอ้วนจึงทูลว่าพระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย ข้าพเจ้าเห็นว่า มหาอุปราชจะนออกกลอนบ้ายไว้แก่เอียวหวัง ให้คิดอ่านกำจัดอุยเอียนเสียเป็น มั่นคง พอนิสัยมาทูลพระเจ้าเล่าเสียนตามอุยเอียนคิดอ่านเอาใจอกหักนั้น ทุกประการ พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้น ก็ปรึกษาภักบุญนางทั้งปวงแล้วให้ ตั้งอุ่นไปเกลี้ยกล่อมเอาใจอุยเอียนไว้ ตั้งอุ่นก็กราบถวายมั่นคงล้าไป

ฝ่ายอุยเอียนเมื่อตั้งอยู่ ณ ทางเจียงโต แล้วยกเลื่อนเข้าไปทั้งมั่น อยู่ ณ ปากทางจำาก ก็มีใจยินดีว่าครั้นนี้สมความคิดเป็นมั่นคงแล้ว ขณะนั้น เอียวหวังกับเกียงอุยรู้ จึงให้โขเปงคุณทหารสามพันอยู่ป้องกันช้างหลัง และก็ ยกทัพพาศพของเบ็งอ้อมลัดทางจะไป ณ เมืองชันตง โขเปงคุณทหารมาซ้างท้าย ครั้นเห็นเอียวหวัง เกียงอุยยกไปพื้นต้นลงจำากแล้ว ก็ให้ทหารให้ชั้นเป็นที่เยา อุยเอียน ม้าใช้เห็นดังนั้นก็รีบไปบอกแก่อุยเอียนว่า เอียวหวัง เกียงอุยพาศพ ของเบ็งหนีลัดทางไป ณ เมืองชันตง โขเปงคุณทหารอยู่ป้องกันช้างหลัง บังอาจ ร้องห้ามอย่างเย้าย่น

อุยเอียนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงใส่เกราะถือหวนชั้นม้าพาทหารรับตาม ไป โขเปงเห็นอุยเอียนตามมาก็หยุดอยู่ จึงอาสาชี้หน้าแล้วร้องค่าอุยเอียนว่า มหาอุปราชตายเน้อยังไม่ทันเย็น เหตุใดมีจึงคิดชนดังนี้ แล้วร้องประการ แก่ทหารซึ่งมากับอุยเอียนว่า บรรดาชาวเจ้าทั้งปวงนี้เมื่อมหาอุปราชยังอยู่นั้นก็ มิได้ทำสิ่งใดให้เคืองใจ เหตุใดจึงมาเข้าด้วยอ้ายชนนี้ ไม่คิดถึงบุตรภรรยาหรือ จงชวนกันเข้าไปรับเอาเมี้ยหัวด ณ เมืองเสฉวน จะได้เลี้ยงบุตรภรรยาสิบไป ทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้นเห็นชอบด้วย ก็หนุนอุยเอียนไปประมาณกึ่งหนึ่ง

อุยเอียนได้ฟังโขเปงว่าแล้วเห็นทหารหนึ่งใน ก็มีใจโกรธเป็นอันมาก จึงขับม้ารัววัวเข้ามารับกับโขเปงได้สิบเพลง โขเปงทานกำลังอุยเอียนไม่ได้ก็ ขับม้าหนึ่ง อุยเอียนได้ทิขับม้าไล่ตามไปแต่ตัวผู้เดียว ทหารโขเปงเห็นดังนั้นก็ ช่วยกันเอาเก้าทันท์ระดมยิงมาเป็นสามารถ อุยเอียนเห็นลูกเก้าทันท์นั้น หนาหนักก็ชักม้าถอยมา เห็นทหารของตัวนั้นแบบบางไปก็โกรธ ทำสั่งไส่ฆ่าฟัน ทหารตายประมาณเก้าคนสิบคน ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็กลัวมิได้หนีต่อไป อุยเอียนเห็นม้าตายคุณทหารเป็นปกติ จึงว่าตัวท่านนี้ใจสัตย์ซื่อต่อเรา แม้เรา

ทำการได้สมความคิดแล้วจะปูนบำบัดท่านให้ถึงขนาด แล้วก็พาม้าตัวยี่และหารหั้งปวงตามโถเป็นไปทางประมาณสองร้อยเส้น ครั้นไม่ทันแล้วก็หยุดอยู่ จึงปรึกษาแก่ม้าตัวยว่า เราชวนกันไปเข้าด้วยใจอย่างเด็ดหรือประการใด

ม้าตัวยี่จึงแกล้งตอบว่า ท่านว่านี้ไม่ควร ธรรมชาติเป็นชาติทหารถ้าคิด การสิ่งใดก็ให้สำเร็จ จึงจะปราภูชื่อเลียงไปภายหน้า อันตัวท่านบัดนี้ก็มี ฝีมือกล้าหาญ ประกอบด้วยสติปัญญาคิดการลึกซึ้ง ในเมืองเสฉวนแลเมือง ชั้นตั้งนั้นหาผู้ใดจะต้านทานฝีมือและความคิดท่านไม่ ข้าพเจ้าจะขออาสาตีเอา เมืองชั้นตั้งแล้วจะตีเมืองเสฉวนให้ได้ ท่านก็จะได้เป็นใหญ่ อุยเอียนมีได้รู้ กลอุบากก็ใจยินดี จึงพา กันรับยกไปตั้งอยู่ใกล้กำแพงเมืองชั้นตั้ง

ฝ่ายเกียงอุยชั้นบนเชิงเทิน เห็นอุยเอียนตั้งค่ายอยู่เชิงกำแพงเมืองกี ตกใจ จึงปรึกษาแก่เอียวหวังว่า อุยเอียนมีท่านน้อย แต่กำลังแลฝีมือกล้าหาญ นัก ทั้งได้ม้าตัวยี่ไว้เป็นกำลัง เราชัดก้าจัดนั้นประการใด เอียวหวังจึงตอบว่า มหาอุปราชได้ให้หนังสือไว้ แล้วส่งไว้ว่าอุยเอียนจะเป็นชนด ถ้ามันยกตามมา ถึงเชิงกำแพงเมืองจึงให้อาหนังสือออกดู ประการหนึ่งก็ได้สั่งความลับกับม้าตัวยี่ ม้าตัวยี่ไปอยู่กับอุยเอียนหวังจะพยายามทำการ แล้วเอียวหวังก็จัดให้ออกดู เห็นหนังสือ ชั้นนอกนั้นสั่งไว้ว่า ถ้าขึ้นมาออกไปรบกับอุยเอียน จึงให้จัดหนังสือชั้นใน ออกดู

เกียงอุยเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าแก่เอียวหวังว่า ท่านจะเอา หนังสือนี้ไว้เต็ด ตัวเราจะออกไปรบกับอุยเอียนก่อน ท่านจะคุมทหารหนุนออก ไป เอียวหวังเห็นชอบด้วย เกียงอุยก็ชั้นม้าคุณทหารไปร้องต่ออุยเอียนว่า ผู้อ มหาอุปราชยังอยู่นั้นไม่ได้ทำทายานช้างแก่มีงประการใด เหตุไฉนมึงจึงคิดชนด ดังนี้ อุยเอียนจึงตอบว่า มิใช่เป็นการของมึง จงเร่งกลับไปบอกเอียวหวังตัวการ ออกมารบกับกุจังจะขอบ

ขณะนั้นเอียวหวังคุณทหารหนุนออกไปอยู่ในกองทหารเกียงอุย พอดียิน อุยเอียนร้องว่าดังนั้น ก็จัดหนังสือออกดูเป็นใจความว่า ให้ลงอุยเอียน แม้อุยเอียนมีใจกำเริบร้องว่า ใครจะสามารถผ่านได้ แลเนื้อความทั้งนี้ ก็ได้สั่งความลับไว้กับม้าตัวยี่ เอียวหวังแจ้งในหนังสือดังนั้น จึงร้องว่าไปแก่

รูปที่ ๑๗๖ อุยເອີນຄົດຂບດ ຖູກມ້າຕ້າຍພັນຕາຍ

รูปที่ ๑๗๗ ມ້າກິນໄປຢກຽນຄົນຫລວດວ່າທອງແດງທີ່ເມືອງເຕີຍອັນ

อุยเอี่ยนว่า มหาอุปราชแจ้งอยู่ว่ามีจะเป็นชนถ จึงสั่งไว้ให้กู้ฆ่าเสีย แม้มีม้าอาจสามารถแหงหนันห้าชั้นไปบนอากรครองด้วยเสียงอันดังได้สามคำว่า ผู้ใดซึ่งกล้าหาญจะบังอาจมากระมีงได้ กุจยิกเมืองยังตั้งให้

อุยเอี่ยนจึงตอบว่ามีจะฟังเด็ด แล้วแหงหนันห้าชั้นไปร้องว่า ผู้ใดอาจสามารถจะฆ่ากู้ได้ ม้าต้ายินม้าอยู่ข้างหลังอุยเอี่ยน ได้ยินอุยเอี่ยนร้องห้ามแต่คำเดียวดังนั้น ก็ร้องว่า กุผู้มีฝีมือได้รับคำมหาอุปราชไว้ว่าจะฆ่ามีง แล้วเอากระเบื้องถูกศิรษะอุยเอี่ยนขาดออกจากกาย เอียวหวังกับเกียงอุยเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้ม้าต้ายเอาศิรษะอุยเอี่ยนกลับเข้าเมืองยังตั้ง พอบพัทั่งอุนถ้อยที่ถ้อยแจ้งเนื้อความให้กันฟังทุกประการ เอียวหวังกับเกียงอุยจึงให้ม้าต้ายกับตั้งอุนเอาศิรษะอุยเอี่ยนหันไปถวายพระเจ้าเล่าเสียนก่อน เราชั่นนำคพมหาอุปราชไปต่อภัยหลัง ม้าต้าย ตั้งอุนก็ลากไปถึงเมืองเสฉวน จึงเอาศิรษะอุยเอี่ยนถวายพระเจ้าเล่าเสียน แล้วทูลเนื้อความทั้งปวงให้ทราบทุกประการ พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้นจึงตรัสแก่ทุนนางทั้งปวงว่า อุยเอี่ยนกระทำความผิดก็ถึงแก่ความตายแล้ว อันความชอบอุยเอี่ยนก็มีอยู่แต่ก่อน จึงพระราชทานpinsทองไปให้บุตรภรรยาแห่งการศพอุยเอี่ยน

ฝ่ายเอียวหวัง เกียงอุยนำคพของเมืองมาถึงนอกเมืองเสฉวน พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้นก็ทรงเครื่องขาว ให้ทุนนางทั้งปวงนุ่งขาวห่มขาว แล้วเสด็จขึ้นรถออกไปรับคพของเมืองทางประมาณสองร้อยสิบ พระเจ้าเล่าเสียนกับทุนนางทั้งปวงและอาณาประชาราชภูมิทั้งปวงก็ร้องไห้รักทุกคน แล้วเชิญคพของเมืองเข้ามาให้จูกัดเจี่ยมรักษาไว้ ณ บ้านก่อน เอียวหวังจึงเอาหนังสือของเมืองถวายพระเจ้าเล่าเสียนแล้วทูลว่า ซึ่งเมืองสั่งว่าให้เอกสารไปผังไว้ ณ เขาเทงกุนลัน แต่อย่าให้ก่อภูมิแล้วยังเครื่องเช่นเดิม พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งในหนังสือแล้วคำชงเมืองสั่งก็ทรงโศกเศร้าเป็นอันมาก ครั้นถึงวันกำหนดก็เชิญคพของเมืองไปผังไว้ ณ เขาเทงกุนลัน แล้วตั้งเอียวหวังเป็นทุนนางฝ่ายกรมวัง ให้ม้าต้ายเป็นที่ทุนนางแทนอุยเอี่ยน

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งม้าใช้อาเนื้อความมาบอก ทุนนางทั้งปวงปรึกษากันแล้วทูลพระเจ้าเล่าเสียนว่า กองทัพเมืองกังตั้งคุ้มทหารประจำณลิบหมื่นยกมา

ตั้งอยู่ ณ ปากทางเมืองป้ากิ่ว พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้นก็อกใจจึงว่ามหานุปราชถึงแก่ความตาย เมืองกังตั้งยกกองทัพมาดังนี้จะทำการใด

เจียวอ้วนจึงทูลว่า ขอให้เติยวงกับกองเปงคุ่มทหารสิบหมื่นไปตั้งอยู่ ณ เมืองเอองอัน แล้วให้แต่งชูนนางไปบอกชุนกวนว่า ขงเบี้ยนตายแล้ว หวังจะได้ฟังกิตติศัพท์เมืองกังตั้งว่าชุนกวนจะคิดอ่านประการใด พระเจ้าเล่าเสียนเห็นชอบด้วย จึงให้เติยวงกับกองเปงยอกกองทัพไป แล้วให้จงอี้เป็นชูนนางผู้ใหญ่ซึ่งมีสติปัญญาไป ณ เมืองกังตั้งตามคำเจียวอ้วนว่า จงอี้ก็ล้าไปถึงเมืองกังตั้ง เห็นชูนนางทั้งปวงนุ่งขาวห่มขาว จงอี้เข้าไปค้านชุนกวนแล้วบอกว่า พระเจ้าเล่าเสียนให้ข้าพเจ้ามาแจ้งเนื้อความว่าขงเบี้ยนถึงแก่ความตายแล้ว

ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ทำโกรธแล้วว่า เมืองกังตั้งกับเมืองเสฉวนก็เป็นไม่ตริกัน เรายรู้ว่าขงเบี้ยนตายเราให้ขาวเมืองนุ่งขาวห่มขาว เหตุใดพระเจ้าเล่าเสียนจึงให้ยกกองทัพมาตั้งอยู่ ณ เมืองเอองอัน หวังจะแก้แค้นครั้งลากชุนให้เผาทหารเล่าปีเสียถึงเจ็ดสิบสองหมื่น จนเล่าปีหนึ่งเข้าไปอยู่เมืองเปีกเต้จนถึงแก่ความตาย จงอี้จึงตอบว่า แคนเมืองเสฉวนฝ่ายตะวันออกมานถึงเมืองป้ากิ่วฝ่ายตะวันตกไปถึงเมืองเปีกเต้ พระเจ้าเล่าเสียนรู้ว่ากองทัพเมืองกังตั้งยกไปตั้งอยู่ ณ เมืองป้ากิ่ว จึงแต่งกองทัพเมืองเสฉวนมาป้องกันไว้ ณ เมืองเอองอัน

ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า ชิงเล่าเสียนทำดังนี้อาความคิดเหงจี้ผู้ตายอยู่ในเมืองเสฉวน แล้วว่าแต่เรารู้ช่าว่าขงเบี้ยนถึงแก่ความตาย เรา ก็เป็นทุกข์อยู่เป็นอันมาก เรายังรู้ใจอยจะให้ยกไปตีเมืองเสฉวน เรายังแต่งกองทัพไปตั้งสักด้วย ณ เมืองป้ากิ่ว หวังจะช่วยป้องกันเมืองเสฉวน จงอี้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีกราบค้านชุนกวนแล้วว่า ชิงท่านคิดทั้งนี้สมควรนัก

ชุนกวนจึงว่า ตัวเรานี้รักษาความสัตย์อยู่ มิได้คิดร้ายต่อเมืองเสฉวนเลย จึงเอาลูกเกาทันฑ์มาหักออกเป็นสองห่อนแล้วสาบานว่า ถ้าเราคิดร้ายต่อเมืองเสฉวน ก็ให้เราแลลูกหลานเราทั้งปวงเป็นอันตรายเหมือนลูกเกาทันทนี้เดด แล้วจัดแสงลิงของให้ทหารคุณไปเช่นศพของเบี้ยน จงอี้ก็ลาพากหารชุนกวนไปถึงเมืองเสฉวนทุกประเจ้าเล่าเสียนทุกประการ บัดนี้ชุนกวนให้ทหารคุณลิงของมาเช่นศพของเบี้ยนด้วย พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้นก็ยินดี จึงปูนบำเหน็จ

จะอี้แล้วพระราชนาทนาการชุนกวนซึ่งมาเช่นศพของเบ็งนั้นตามสมควร ทนาการชุนกวนก็ลากลับไปเมืองกังตั่ง

พระเจ้าเล่าเสียนกิตั้งเจียวอัวนชื่นเป็นมหาอุปราชตามคำชงเบ็ง ให้บิญเป็นผู้ช่วยราชการมหาอุปราช งอี้นั้นเป็นทนาการใหญ่ได้ว่าราชการในเมืองยังตั่ง เกียงอุยเป็นชุนนางสำหรับบังคับบัญชา นายทนาการทำการส่งความแล ชุนนางทั้งปวงให้อยู่ตามที่ งอี้กับเกียงอุยทราบถวายบังคมลาไปอยู่ ณ เมืองยังตั่ง เอียวหิงครั้นออกมากถึงบ้านก็มีความน้อยใจว่า พระเจ้าเล่าเสียนตั้งเจียวอัวนเป็นมหาอุปราชแทน จึงว่าแก่บิญว่า เมื่อชงเบ็งตายนั้นก็มีอบตราสำหรับที่ไว้แก่เรา แม้เราจะคิดเอาใจออกหากไปเข้าด้วยโดยอย่างก็จะมีความสุข จะไม่ได้อยู่ในบังคับเจียวอัวน บิญมิได้ว่าประการใด ครั้นเวลารุ่งเช้าจึงเข้าไปทูลพระเจ้าเล่าเสียนตามคำเอียวหิงว่าทุกประการ

พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้นก็โทรศั้งเอาตัวมาตาม เอียวหิงกิรับตามชึ่งได้ว่ากล่าว พระเจ้าเล่าเสียนจะให้อาไปฟ่าเสีย เจียวอัวนจึงทูลว่า แต่ก่อนนั้นเอียวหิงก็ได้ทำความชอบมาเป็นอันมาก ครั้นนี้เอียวหิงเจราผิด ข้าพเจ้าจะขอชีวิตไว้ แต่ให้ถอดออกจากที่ชุนนาง พระเจ้าเล่าเสียนก็ให้ทำตาม แล้วให้เอียวหิงเป็นไพร์ไปอยู่ ณ เมืองแก่กุ่นซึ่งชื่นแก่เมืองยังตั่ง เอียวหิงมีความแคนแล้วปีกแก่ไฟรับบ้านพลเมืองก็เชือดคอตายเสีย

ตอนที่ ๗

ขณะนั้นพระเจ้าเล่าเสียงเสวยราชย์ในเมืองสุจวนได้สิบสามปี พระเจ้าชูนกวนเสวยราชย์ในเมืองกังตั่งได้สิบปี พระเจ้าโจiyoyเสวยราชย์ในเมืองลกเอี่ยงได้เก้าปี (พ.ศ. ๗๗๙) ห้องสมณเมืองนี้มีได้เป็นศึกกันมาช้านาน ราชธานีหั้งปวงค่อยได้ความสุข ขณะเมื่อพระเจ้าโจiyoyกลับมาแต่เมืองหันป่านั้น ตั้งประทับอยู่ ณ เมืองสุโถ่ จึงตั้งสุมาอี้เป็นที่มหาอุปราช และให้ยกไปตรวจค่ายคุประดูหอรอบด้านทางทุกตำบล และสุมาอี้ก็กลับไปเมืองลกเอี่ยง

พระเจ้าโจiyoyก็ให้สร้างปราสาทรัชวังในเมืองสุโถ่ และให้ม้ากันเป็นแม่กองคุมนายช่างสามหมื่น ลูกมือสำหรับใช้ทำการสามสิบหมื่นไปสร้างปราสาทแลซ้อมแปลงค่ายคุประดูหอรอบ ณ เมืองลกเอี่ยง และให้ทำปราสาทนั้นสูงยี่สิบวา ม้ากันก็คุมนายช่างไปทำการอยู่ ณ เมืองลกเอี่ยง ตั้งสิบชั่วโมงเห็น คนหั้งปวงได้ความลำบากนักจึงทูลพระเจ้าโจiyoyว่า อันจะทำการเมืองเป็นช้านานรออยู่ฉะนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าช่างหั้งปวงได้ความลำบากนัก ประการนึงเกลือกว่า ข้าศึกรู้จะยกจู่มา ฝ่ายเมืองเราระยะเกณฑ์สูรนไม่ทันก็จะเสียแก่ข้าศึก ขอให้ดการไว้ บำรุงทหารเพรบ้านพลเมืองให้พร้อมดีกว่า แม้มีการลงความมาจะได้กำกันที่สุด

พระเจ้าโจiyoyได้ฟังดังนั้นก็กรา แต่ไม่ได้ว่าประการใด ชุนนางซึ่งซั่งตั้งสิบชั่วโมงจะให้มาตั้งสิบเสีย พระเจ้าโจiyoyจึงตอบว่า ตั้งสิบเป็นคนแก่ มีความชอบอยู่ ซึ่งจะผ่านเสียนั้นไม่ได้ พระเจ้าโจiyoyจึงถอดตั้งสิบออกจากที่ชุนนางแล้วห้ามว่า สิบไปเมื่อหน้าถ้าผู้ใดขัดขวางมีให้สร้างเมืองลกเอี่ยงก็จะให้ตัดศีรษะเสีย เดียวบ้อเห็นไฟร์ได้รับความลำบากก็ทูลห้ามพระเจ้าโจiyoyว่า อย่าให้สร้างเมืองลกเอี่ยงเลย พระเจ้าโจiyoyจึงให้เอาตัวเดียวบ้อไปผ่าเสียแล้วยกไปอยู่เมืองลกเอี่ยงให้หาตัวม้ากันไปตามว่า เราจะให้สร้างปราสาทให้สูงกว่านี้หัวจะขอยาเหพダメากินจะได้จำเรณุอาญา

ม้ากันจึงทูลว่า ครั้งพระเจ้าชั้นบูเต้นชรา^{*} สร้างปราสาทสูงสามลิบวา แล้วเอาหองแดงมาหล่อรูปคนมีอัญชาติทรงน้ำค้างอยู่ปลายเสาหองแดงทະลุ ขึ้นไปตามหลังคา จึงสมมุติว่าน้ำสุรวมฤทธิ์ เอามาละลายยาเสวยเป็นอัตราหวัง จะให้เป็นหนุ่มขึ้น และพระเจ้าชั้นบูเติงมีอายุยิน พระเจ้าใจอยอยแจ้งดังนั้นก็มี ความยินดี จะใครให้อายุยืนบ้าง จึงให้ม้ากันคุมทหารมีหนึ่งไปยกรูปคน หองแดง ณ เมืองเตียงอัน ม้ากันครั้นมาถึงเมืองเตียงอันจึงให้ทำห้องร้านขึ้นไป แล้วผู้กรูปหองแดงนั้นหย่อนลงมาตามเสาออก ครั้นลงมาถึงพื้นแผ่นดินเห็น รูปคนหองแดงนั้นนำตาให้หลอกมาทั้งสองข้าง พอบังเกิดมีดฟ้ามัวฝนลมพายุ ใหญ่พัดหนัก ปราสาทและเสาหองแดงก็หักลงมาหับหารชี้ไปนั้นตายประมาณ พันเศษ ม้ากันจึงให้เอาจนหองแดงนั้นใส่เลื่อนลากมาถวายพระเจ้าใจอยอย แล้ว ทูลตามมืออัศจรรย์ทุกประการ พระเจ้าใจอยอยจึงถามว่า เสาหองแดงซึ่งหักลง นั้นอยู่ไหนเล่า ม้ากันจึงทูลว่า เสาหองแดงนั้นหักถึงร้อยเมตรชั้ง ซึ่งจะลากมา นั้นไม่ได้

พระเจ้าใจอยอยจึงให้ม้ากันคุมทหารกลับไปยกเสาหองแดงนั้นมาได้สิ้น แล้วให้หล่อรูปคนสองคนเรียกชื่อของตั้ง จึงให้อาไปตั้งไว้ประดูวังอันชื่อสุมา แล้วให้ทำหงส์ตัวหนึ่งมังกรตัวหนึ่งเอาไปตั้งไว้หน้าปราสาท ให้สร้างสวนในวัง ปลูกต้นไม้มีดอกผลเป็นอันมาก จึงให้อานกเนื้อกวางทรายมาเลี้ยงไว้ในสวน และรูปหองแดงซึ่งเอามาแต่เมืองเตียงอันนั้นก็ตั้งไว้ในสวนสำหรับจะได้ชมเล่น ให้จัดหญิงรูปงามไว้ ณ ตำหนักในสวนเป็นอันมาก แล้วให้ม้ากันตรวจตรา กำชับนายช่างให้เร่งทำปราสาทให้แล้วจงเร็ว

ขุนนางทั้งปวงทูลหัดทานมิให้ทำปราสาท พระเจ้าใจอยอยก็ไม่ฟัง ม้ากัน ก็ตรวจตราให้นายช่างทำตามรับสั่ง และพระเจ้าใจอยอยมีพระเมธีชื่อนางมอซือ อยู่ด้วยกันมาแต่พระเจ้าใจอยังเสวยราชย์อยู่ บัดนี้พระเจ้าใจอยอยมีพระสนมคน หนึ่ง ชื่อนางโภยสุยหยิน พระเจ้าใจอยอยรักยิ่งกว่านางมอซือ ด้วยการใช้สอยมี อัชความสามารถ ขณะนั้นพระเจ้าใจอยอยอยู่กับนางโภยสุยหยิน มิได้ออกว่าราชการ ประมาณเดือนเศษ

* ผีแพร่องไชยชั้น

ครั้นอยู่มาเดือนห้าปีรากานพศก เป็นเทศกาลตอกไม้มงม พระเจ้า
โจทย์อยจึงพานางโภยอุยหยินลงมาชุมสวนดอกไม้ แล้วเสพสุราอยู่ด้วยกัน นาง
โภยอุยหยินจึงทูลว่า ไฉนพระองค์ไม่ให้เชิญนางมอซือมาเสพสุราด้วย พระเจ้า
โจทย์อยจึงตอบว่า เจ้าจะให้นางมอซือมาด้วยนั้นเห็นเราจะเสพสุราไม่ลงคอ
แล้วห้ามสาวใช้หั้งปวง อย่าให้ไปบอกนางมอซือว่าเราพานางโภยอุยหยินมาชุม
สวน แล้วก็ให้นางพนักงานขับบ่าเรอ

ฝ่ายนางมอซือมีได้เห็นพระเจ้าโจทย์อยเสต์จามถึงเดือนเศษแล้วก็ไม่
สบายใจ วันนั้นเมื่อได้รู้ว่าพระเจ้าโจทย์อยลงไปชุมสวน นางมอซือจึงพานางสาวใช้
ประมาณสิบสองคนไป ณ ตำหนักชุยหัวเหลา หวังจะให้สบายใจ พอดียิน
เสียงคนขับร้องจึงถามนางผู้รักษาตำหนักว่าเสียงขับร้องที่ไหน นางนั้นก็ทูลว่า
พระเจ้าโจทย์อยพานางโภยอุยหยินมาชุมสวนดอกไม้ นางบ่าเรอจึงขับถวาย
นางมอซือได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งมีความวิตกเป็นอันมาก จึงพาช้าสาวใช้กลับไปตำหนัก
ที่อยู่

ครั้นเวลารุ่งเช้านางมอซือจึงเดินไปตามถนนที่ข้างในห่วงตำหนักสอง
ข้าง พอพบพระเจ้าโจทย์อย นางมอซือหัวเราะแล้วทูลว่า เวลาวนนี้พระองค์เสต์จะ
ไปประพาสสวนดอกไม้ ข้าพเจ้าเห็นจะมีความสนุกสบายหาที่สุดมีได้ พระเจ้า
โจทย์อยได้ฟังดังนั้นก็กรา จึงให้ขันที่จับข้าสาวใช้ซึ่งอยู่ในสวนมาแล้วถ้าม่ว
เวลาวนวานนี้กูได้กำชับไว้ เหตุใดมึงจึงเอานี้อความไปบอกแก่นางมอซือ แล้ว
สั่งขันที่ให้อ Era ตัวสาวใช้หั้งนั้นไปส่งแก่น้ำซูให้ม่าเสีย นางมอซือได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ
จึงกลับมาที่อยู่

ฝ่ายพระเจ้าโจทย์อยกราบนางมอซือเป็นอันมาก จึงส่งกราบกับสุรายาพิช
แผลแพรคำสำหรับดគให้ขันที่แล้วสั่งว่า นางมอซือนั้นโทษผิดใหญ่หลวงนัก
จงเอาของสามสิ่งนี้ไปทำโทษนางมอซือตามแต่จะควรด้วยของสิ่งใด ขันที่ก็รับ
เอาของนั้นมาทำโทษแก่นางมอซือจนถึงแก่ความตาย พระเจ้าโจทย์อยก็ตั้งนาน
โภยอุยหยินเข็นเป็นพระมเหสี

ครั้นอยู่มาเมื่อนั้นสิ่งชิวเคียมเจ้าเมืองอิวจิว บอกมาให้ทูลพระเจ้า
โจทย์อยว่า กองชูนเอี้ยนบุตรกองชูของเจ้าเมืองเลียวตั้งคิดชบด ยกตัวเป็นเจ้า

เอียนอ่อง ตั้งแต่งชุนนางขึ้นเป็นอันมาก ให้สร้างเวียงวังค่ายคุประทูหอรอบไว้เป็นมั่นคง แล้วซ่องสูมหแกลัวทหารได้ร้อยหมื่นจะยกอกอามาตีเมืองลกเอียงพระเจ้าใจอยอยแจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึงให้หาสุมาอี้และชุนนางหั้งปวงเข้ามาบริษชาสุมาอี้จึงทูลว่า ซึ่งกองชุนเอียนมีใจกำราบคิดขบถต่อพระองค์นั้น ข้าพเจ้าจะขออาสาคุมทหารสื่มั่นในสมัครพรรคพวงข้าพเจ้าจะยกไปตีเอาเมืองเลียวตั้งจับตัวกองชุนเอียนให้จงได้

พระเจ้าใจอยจึงทรงรับอาสานี้ขอบใจนัก แต่ซึ่งจะไปนั้นเราเห็นว่า ทหารก็น้อย ทางกีไกลกันดาร เกลือกจะมีได้ราชการ สุมาอี้จึงทูลว่า อันการลงกรรมนั้น ใช้มีทหารมากจึงได้ชัยชนะน้ำมีได้ ซึ่งข้าพเจ้าจะยกไปครั้งนี้ ถึงมาตราว่าทหารน้อย ก็จะขอทำด้วยความคิดแล่เอาการมีของพระองค์ปกไปเป็นที่พึ่ง เห็นจะมีชัยชนะแก่ข้าศึกเป็นมั่นคง

พระเจ้าใจอยจึงถามว่า ท่านจะเห็นกองชุนเอียนจะคิดอ่านรอบพุ่งประการได้ สุมาอี้จึงทูลว่า เม็กองชุนเอียนทึ้งเมืองเสียหนีไปชุมช่อนอยู่ในปานี้จะติดตามขัดสนด้วยไม่เจนทาง ข้อนี้เห็นว่ากองชุนเอียนคิดการคึกเป็นเอก ข้อหนึ่งถ้ากองชุนเอียนยกอกอามาตั้งค่ายอยู่หน้าเมืองเลียวตั้งนั้นเป็นความคิดโถ ข้อหนึ่งเม็กองชุนเอียนยกมาตั้งอยู่ ณ เมืองเชียงเปงเป็นแคนต่อแคนนั้นเป็นความคิดตรี เห็นจะจับกองชุนเอียนได้เป็นมั่นคง

พระเจ้าใจอยจึงถามว่า ท่านจะยกไปครั้งนี้จะช้าเร็วสักเท่าใด สุมาอี้จึงทูลว่า อันทางจะไปเมืองเลียวตั้งนั้นไกลกันดารนัก ข้าพเจ้าจะเนทางจะไปถึงนั้นสักวัน จะทำการลงกรรมกีสักวันจะกลับมา กีสักวัน จะหยุดพักทั้งไปทั้งมา นั้นสักหกสิบวัน ครบปีหწ်นึงจึงจะได้กลับมาถึงเมืองหลวง พระเจ้าใจอยจึงว่า ท่านจะไปช้าถึงปีหწุน เม็กองหัวเมืองเสฉวนหรือเมืองกังตั้งยกมาทำอันตรายเมืองเราจะทำประการได้ สุมาอี้จึงทูลว่า พระองค์อย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าคิดอ่านจัดทหารไว้รากษาเมืองพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าใจอยมีความยินดี จึงว่า ถ้าดังนั้นแล้วท่านจะไปก็ตามเดิม สุมาอี้กีด่วยบังคมลาออกมาจัดทหารในพรรคพวงได้สื่มั่น ให้ไฮจุนคุมทหารเป็นกองหน้า ครั้นได้ฤกษ์สุมาอี้กีดยกกองหัวออกจากเมืองลกเอียงหวังจะไปตีเมืองเลียวตั้ง

ฝ่ายม้าใช้เห็นดังนั้นก็รีบไปบอกกองชุมอี้ยันว่า สุมาอี้ยกماจะทำอันตรายเมืองเรา กองชุมอี้ยันได้ฟังดังนั้นก็ให้ปีอี้ยันกับเอียวจօคุ่มทหารแปดหมื่นออกไปตั้งรับอยู่ต่ำบลลีယวชูนพันแಡนเมืองเชียงเปง ปีอี้ยัน เอียวจօกียกมาถึงจังให้ตั้งค่ายมั่นกว้างสองร้อยเลี้น แล้วให้ชุดคูรอบตรวจตราทหารให้รักษาไว้มั่นคง

ฝ่ายโซจุนกองหน้าครั้นยกมาถึงเห็นดังนั้น จึงให้ม้าใช้ไปบอกสุมาอี้สุมาอี้จึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า ซึ่งกองชุมอี้ยันให้ทหารมาตั้งขัดตาหพอยู่ณ ต่ำบลลีယวชูนนั้น หวังจะแกลังหน่วยไว้ให้ชาจะให้กองทัพเรชาดเสบียงอันทหารซึ่งยกมาตั้งอยู่นี้เห็นจะมากกว่าทหารในเมือง เราจะจะยกอ้อมเข้าไปตีเอาเมืองเชียงเปงเป็นที่แคนต่อแคนให้ได้แล้วจึงจะคิดการต่อไป ผู้ใดจะเห็นประการใด ทหารทั้งปวงเห็นชอบด้วย สุมาอี้จึงให้ยกกองทัพอ้อมทางไปช้างทิศใต้

ฝ่ายปีอี้ยัน เอียวจօจึงปรึกษากันว่า ครั้งขะเบังยกไปตั้งอยู่ณ เขา กิisan สุมาอี้แกลังหน่วยไว้มิได้ออกรุบพุ่งจนชงเบังตาย อันกองทัพสุมาอี้ยกมาครั้งนี้ทางไกลถึงสินหมื่นเลี้น เรายังตั้งมั่นอยู่อย่าอกรุบพุ่งกับสุมาอี้เลย เม้มสุมาอี้ชาดเสบียงก็จะเลิกทัพถอยไป เราจึงคุ่มทหารออกใจโฉมตีเห็นจะจับสุมาอี้ได้ พอม้าใช้มานอกกว่าสุมาอี้กอ้อมเข้าไปจะตีเอาเมืองเชียงเปง ปีอี้ยันตกใจจึงปรึกษากับเอียวจօว่า สุมาอี้กอ้อมไปนั้น เพราะคิดว่าทหารในเมืองเชียงเปงน้อย ซึ่งเราจะตั้งอยู่ที่นี่ไม่ได้จำจะถอยเข้าไปช่วยจังควร เอียวจօเห็นชอบด้วยกีเลิกทัพกลับเข้าไป

ฝ่ายม้าใช้เห็นดังนั้นก็รีบไปบอกสุมาอี้ว่า บัดนี้ปีอี้ยัน เอียวจօเลิกทัพถอยเข้ามาหวังจะช่วยเมืองเชียงเปง สุมาอี้แจ้งดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ซึ่งปีอี้ยัน เอียวจօถอยเข้ามานี้เห็นจะสมความคิดเรา จึงสั่งแซหัวป่ากับแซหัวญยให้คุ่มทหารไปชุ่มสกัดอยู่ริมแม่น้ำเจชัย ถ้าเห็นกองทัพเมืองเลียวตั่งถอยเข้ามาก็ให้ชับทหารออกใจตีกระหนบอาชัยชนะให้ได้ แซหัวป่า แซหัวญยกีคุ่มทหารไปชุ่มอยู่ ครั้นเห็นปีอี้ยัน เอียวจօยกมา ก็ให้จุดประทัดสัญญาณขึ้น แล้วแซหัวป่า แซหัวญยกีคุ่มทหารตีกระหนบอาชัย ฝ่ายปีอี้ยัน เอียวจօไม่ทันรู้ตัว

เสียที่ จึงพาทหารฝ่าออกไปช้างทิศเหนือ พอพนกองชุนอี้ยนคุ่มหารายกมาช้างเข้าชิวสาร ปีอี้ยน เอียวจօจึงบอกเนื้อความทั้งปวงให้ฟัง แล้วพากองชุน-อี้ยนยกกลับมาถึงริมแม่น้ำเจชัย ปีอี้ยนจึงขับม้าขึ้นไปหน้าทหารแล้วร้องว่า อ้ายเหล่าศัตรูมึงอย่าคิดกลศิกอยู่ให้ช้า จงเร่งออกมารบกันกูให้เห็นผีเมื่อกันไว้

แซหัวป่าได้ฟังดังนั้นก็กราช ขับม้าร้าววอกไปรบได้สามเพลง แซหัวป่าฟันธุกปีอี้ยนตกม้าตาย แล้วไล่ผ่าพันทหารล้มตายเป็นอันมาก กองชุนอี้ยนเห็นจะต้านทานไม่ได้ก็พากอเอียวจօกับทหารทั้งปวงถอยหนีเข้าไปในเมือง เชียงเปง แล้วให้ปิดประตูเมืองเกณฑ์ทหารชั้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้ ม้าใช้จัง เอาเนื้อความไปปะอุกสูมาอี้ สูมาอี้ได้แจ้งดังนั้นก็รีบยกเข้าไปตั้งค่ายล้อมเมือง เชียงเปงไว้

ขณะนั้นเป็นเทศกาลวันต้นฤกษ์ ฝนตกทั้งกลางวันกลางคืนถึงเดือน เศษ น้ำท่วมแผ่นดินลึกประมาณสองศอกเศษ เสบียงซึ่งส่งมานั้นมีได้ขาด เป็นแต่สะเทินน้ำสะเทินบก แล้วทหารกับม้าในกองทัพสูมาอี้นั้นได้ความลำบาก ด้วยน้ำท่วม ป่วยengoสารวัดชาวจังบกแก่สูมาอี้ว่า ฝนตกถึงเดือนเศษแล้วยัง ไม่สูบ ทหารทั้งปวงได้ความลำบากด้วยน้ำท่วม ขอให้เลิกค่ายขึ้นไปตั้งอยู่บนเนินเขา แม้ฝนตกสองน้ำแล้วเมื่อใดจึงคิดการต่อไป

สูมาอี้ได้ฟังก็กราชจังว่า เรากำตั้งล้อมเมืองเชียงเปงไว้ เห็นจะจับตัว กองชุนอี้ยนได้ในวันพรุนนี้แล้ว เหตุใดมาว่าจะให้การเนี่ยเข้าไปฉนั้น แล้ว ประกาศแก่นายหมวดนายกองทั้งปวงว่า แต่นี้สินไปอย่าให้ผู้ใดมาว่ากล่าว หรืออนป่วยengoเลย ผู้ใดไม่ฟังเราจะให้ตัดศีรษะเสียบไว้หน้าค่าย

ครั้นเวลารุ่งเช้าขึ้นเหลียนสารวัตชัยจึงเข้าไปว่าแก่สูมาอี้ว่า ข้าพเจ้า เห็นทหารทั้งปวงได้ความลำบากนัก จะนั่งนอนก็มีน้ำอยู่กึ่งตัวบ้าง จะหุงหาอาหารก็ไม่ครรจะได้ ขอให้เลิกไปตั้งอยู่ที่ตอนก่อน ถ้าฝนคลายลงเมื่อใดจึงยกเข้ามาล้อมเมืองไว้ตั้งเก่า สูมาอี้ได้ฟังดังนั้นก็กราช จังว่าตัวเราเป็นแม่ทัพถืออาญาลิทซ์ได้ออกปากห้ามแล้ว เหตุใดตัวจึงไม่ฟัง บังอาจล่วงอาญาจะให้เสีย การของเรา จึงให้ทหารเอาตัวขึ้นเหลียนไปฆ่าเสีย แล้วตัดอาศีรษะมาเสียบไว้หน้าค่าย มิให้ทหารทั้งปวงดูเยี่ยงอย่าง บรรดา นายทหารเห็นดังนั้นก็กลัว มิได้

ว่ากล่าวหัดหาน

ครั้นอยู่มาระหวันหนึ่ง สุมาอี้จึงให้เลิกค่ายโดยออกไปตั้งอยู่ไกลเมือง ประมาณสองร้อย步 หวังจะให้ชาวเมืองเชียงเป่งแลหารอกมาหากินจะได้เกลี้ยกล่อม ต้นกุ่มมีความสงสัยจึงถามสุมาอี้ว่า ครั้งเมื่อท่านยกไปปวนเบ็งตัดนั้น ท่านแบ่งทหารออกเป็นแปดทาง ยกไปแปดวันก็ถึงเมืองชงหยง จึงคิดอ่านรบพุ่งจับเอาตัวเบ็งตัดได้ ท่านก็มีความชอบเป็นอันมาก ครั้งนี้ท่านยก กองทัพมา ก็มีทหารแต่สี่หมื่น ทางก็ไกลถึงสิบหมื่น步 เหตุใดท่านจึงมาตั้งนั่งอยู่มีได้ยกเข้าไปตีเอาเมืองให้ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าจะแก้ลังทรมานทหารให้ล้ำากด้วยน้ำแลฝน แล้วเลิกออกไปตั้งค่ายอยู่ไกลเมืองฉะนี้ จะให้ชาวเมือง ออกรมาหากินให้มีกำลังขึ้นหรือ

สุมาอี้ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า เมื่อยกไปปวนเมืองชงหยงนั้น ทหารเราก็มาก แต่เสบียงก็น้อยกว่าเขา เราจึงรับทำการโดยเร็ว ก็จับตัวเบ็งตัดได้ เรายกมาครั้งนี้ทหารกองชูนเอี่ยมมีมาก แต่เสบียงนั้นน้อยกว่าเรา เราจึงคิดอ่านหนักหน่วงไว้มีได้รับพุ่ง ซึ่งยกอกรมาตั้งอยู่ไกลเมืองนี้ เพราะจะให้ทหารกองชูนเอี่ยนชึ่งอดอยากร้าวปลาอาหารหนีออกจากเมือง เมื่อเห็นกำลัง กองชูนเอี่ยนน้อยลงแล้ว เราจึงจะให้ยกกองทัพเข้าโจมตีอาเมือง ก็จะจับตัวกองชูนเอี่ยนได้โดยง่าย ต้นกุ่นแจ้งดังนั้นก็คำนับแล้วสรรเสริญว่า ความคิดท่านนี้ควรเป็นแม่ทัพหลวง

สุมาอี้จึงให้ทหารกองหนึ่งไปขอเสบียง ณ เมืองลกเอี่ยง หวังจะได้เพิ่มเติมไว้มีให้อุดอยากร ทหารทั้งปวงนั้นรับคำสุมาอี้แล้ว ก็รับไปปวนอกรความทั้งปวงแก่ชุมชนผู้ใหญ่ในเมืองหลวง ชุมชนผู้ใหญ่ผู้น้อยแจ้งดังนั้นปรึกษากันแล้วทราบทูลพระเจ้าโดยอยอว่า สุมาอี้ยกกองทัพไปตีเมืองเลียวตั้ง ครั้งนี้เป็น เทศกาลฝน ทหารแล้วม้าได้รับความล้ำากด้วยน้ำท่วม บัดนี้ให้มาขอเสบียง ขอให้มีหนังสือไปให้สุมาอี้เลิกกองทัพมาก่อน ต่อเทศกาลแล้วจึงให้ยกไปตีอาเมืองเลียวตั้ง ก็จะได้โดยง่าย พระเจ้าโดยอยออยแจ้งดังนั้นเจึงตรัสว่า ท่านทั้งปวง อย่าวิตกเลย อันสุมาอี้นั้นมีสติปัญญาทั้งช้านานในการสังคม ไม่ใช่นักก็จะรู้ ช่าวว่า สุมาอี้มีชัยชนะแก่กองชูนเอี่ยน แล้วก็สั่งให้จ่ายเสบียงให้ทหารสุมาอี้

ฝ่ายสุมาอีเมื่อให้ทหารไปขอเสบียงแล้ว อยู่มาสามวันเวลากราบคืน ผนเมได้ตกลง สุมาอีออกไปดูฤกษ์บนเห็นอุกกาบาตผ่านมาแต่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ณ เข้าชิวสาร ทางลงชั่างทิศตะวันออกเฉียงใต้ ทหารในกองทัพก็ตกใจกลัว สุมาอีจึงห้ามว่า อย่าตกใจเลย อันเป็นเหตุทั้งนี้ เพราะเหตุผลล้าเเรงเหตุจะให้เรา มีชัยชนะแก่ชาติ ผันไปจานนี้หัววันเมืองเชียงเปงก็จะเสียแก่เรา ซึ่งอุกกาบาต ทางลงแห่งใดเราจะจะได้มากองชุมเอี่ยนในที่นั้น พรุ่งนี้เราจะยกเข้าไปทำการตี เมืองเชียงเปง

ครั้นเวลารุ่งเช้าสุมาอีก็ให้ทหารยกเข้าตั้งค่ายล้อมเมืองไว้ จึงให้ชนมูล คินมาถมเป็นเนินขึ้นทั้งสี่ด้าน ให้ทำพะองแลบันไดหกเข้าไปพาดربพุ่งทุกหน้า ที่ ให้ทหารเกาหันท์ระดมยิงเข้าไปในเมืองดังท่าฝัน ทหารอยู่บนหน้าที่ซึ่งเทิน กิริบุ่งป่องกันไว้ทั้งกลางวันกองล้างคืนเป็นสามารถ

ขณะนั้นทหารเมืองเชียงเปงชัตสันด้วยเสบียงอาหาร กองชุมเอี่ยนจึง ให้ฆ่าโคแพะแจกให้ทหารกิน บรรดาทหารแล้วรับน้ำผลไม้อีกได้ความลับาก อดอยากนัก จึงซักชวนกันว่า เราจะนั่งอยู่ฉะนี้ก็จะพลอยตายเสียเปล่า จำจะ ซักชวนกันตัดศีรษะกองชุมเอี่ยนออกไปให้สุมาอี เราจึงจะพ้นความตาย เมื่อ ชาวเมืองทั้งปวงซักชวนกันดังนั้นมิได้กล่าวกองชุมเอี่ยน กองชุมเอี่ยนแจ้งดังนั้น ก็ตกใจไม่ได้คิดที่จะรบพุ่ง จึงให้องเกี่ยนกับลิวัญออกไปว่าแก่สุมาอีว่า เราจะขอ เข้าเกลี้ยกล่อม องก์เกี่ยนกับลิวัญรับคำแล้วก็ออกไปกับคนใช้สี่คน แล้วอก ทหารให้พำเข้าไปค่านับสุมาอีแล้วว่า กองชุมเอี่ยนให้ช้าพเจ้าอุกมาอ่อนน้อม ว่าจะขอเข้าเกลี้ยกล่อมทำราชการสืบไป

สุมาอีแจ้งดังนั้นก์ໂกรธ จึงว่ากองชุมเอี่ยนดูเหมือนมีได้อุกมาค่านับ เรายังแต่ทหารอุกมาให้เห็นจะคิดร้ายแก่เรา และให้อาตัวของเกี่ยน ลิวัญ ไปปล่าเสีย ตัดเอาศีรษะให้แก่คนใช้ซึ่งมาด้วยนั้นเอารเข้าไปให้กองชุมเอี่ยน และ บอกเนื้อความให้ฟังทุกประการ กองชุมเอี่ยนแจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึงสั่งให้ โอยเอี่ยนออกไปว่าแก่สุมาอีว่า อย่าเพ้อให้ท่านໂกรธเลย พรุ่งนี้เราจะให้เอาร กองชุมลิวัญบุตรออกไปไว้เป็นจันนำก่อน และเราจะกับชุมนางทั้งปวงจะทำ ให้ชาติมัตภัยกันออกไปหาสุมาอี โอยเอี่ยนรับคำแล้วก็ออกไปจากเมือง

ขณะนั้นสุมาอีร์ข่าวว่ากองชูนอี้นให้โอยเอี้ยนออกมานั่น ก็แกะลังให้ทหารถืออาวุธยืนช้างหน้าเป็นสอง隊 โอยเอี้ยนครั้นออกมานั่งหน้าค่ายก็คลานเข้าไปค่านับสุมาอีด้วยความกลัว แล้วอกเนื้อความซึ่งกองชูนอี้นว่าทุกประการ สุมาอีจึงตอบว่า อันธรรมดากิจกรรมนี้มีอยู่ท้าประการ ประการหนึ่งเห็นว่าจะต้านทานได้ก็ให้คิดอ่านออกมารบพุ่งจะสามารถ ประการหนึ่งถ้าเห็นสู้ไม่ได้ก็อย่าออกมารบพุ่งให้รักษาเมืองจะมั่นคง ประการหนึ่งถ้ารักษาเมืองไว้ไม่ได้ให้หนีเอาตัวรอด ประการหนึ่งแม้ไม่หนีก็ให้ออกมาอ่อนน้อมโดยดีจะมีชีวิตสืบไป ประหนึ่งถ้าไม่ออกมารบอ่อนน้อมโดยดีก็ควรที่จะตาย เหตุใดกองชูนอี้นจึงบิดพลิ้วอยู่ ให้แต่ทหารออกมายาว่าจะเอาบุตรมาไว้เป็นจำนำ ก่อนไม่ควร ตัวจงเร่งกลับไปบอกรกองชูนอี้นให้เร่งคิดอ่านโดยดีจังจะรอดชีวิต ถ้าขัดขวางอยู่เราจับได้ก็จะให้ตัดศีรษะเสียบไว้ที่ประตูเมือง โอยเอี้ยนตกใจตัวสัน คำนับลาเข้ามานอกกองชูนอี้นทุกประการ กองชูนอี้นได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงลองนูกกองชูนสิวผู้บุตรให้จัดทหารซึ่งสนิทไว้ เวลาถูกคืนวันนี้เราจะหนีออกจากเมือง

ฝ่ายสุมาอีคิดเกรงว่ากองชูนอี้นจะลอบหนีออกจากเมืองเชียงเปง จึงยกไปริมน้ำเข้าช้างตะวันออกเดียงใต้ แล้วให้บุตรทั้งสองกับนายทหารตั้งชุมสักดอยู่เป็นหล่ายกอง ครัวแวงลาภางคินกองชูนอี้น กองชูนสิว กับทหารสนิทประมาณพันคน ก็เปิดประตูทิศใต้หน้าไปข้างทิศใต้คาดเนย์ประมาณร้อยสิบ กองชูนอี้นจึงว่า ครัวนี้เห็นจะพ้นจากเงื่อมมือชาศึกแล้ว ครัวว่าขาดคำลงพอได้ยินเสียงทหารให้ขึ้นบนเนินเข้าหันส่องช้างทาง และเห็นสุมาอีคุณทหารมาสักดทางไว้ ข้างขวาสุมาสูญฝ่ายสุมาเจียวคุณทหารตีกระหนานออกมานั่น สุมาสูญ สุมาเจียวร้องว่า อ้ายกองชูนอี้นเป็นชนดแล้วจะหนีไปไหนเล่า กองชูนอี้นได้ยินดังนั้นก็ยิ่งตกใจ จึงพากองชูนสิวกับทหารรับฝ่านหนีออกมาน้ำได้แล้วลัดไปตามทางน้อย พอพบโยจุนคุณทหารสักดอยู่ ข้างขวาแยกหัวป่ากับแซหัวอย ฝ่ายซ้ายเตียวยองกับนักหลิมตีกระหนานเข้ามาล้อมกองชูนอี้นไว้ สุมาอีก ยกตามไป กองชูนอี้นเห็นจวนตัวเข้า ก็พาบุตรลงจากม้าเข้ามาค่านับสุมาอีว่า ข้าพเจ้าจะขอทำราชการด้วยสืบไป สุมาอีได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่ทหารทั้งปวง

ว่า เรายังอุกกาบาตตกแล้วยังทำนายไว้ว่า พื้นที่ที่ห้าวันจะจับกองชุมอียินได้ แต่วันอุกกาบาตตกมาจนวันนี้ก็ยังไม่ได้ห้าวันเรายังได้ตัวกองชุมอียิน ทหารทั้งปวงได้ฟังก์สรรเสริฐ์ว่า ทำนายแม่นดังเทพตามาบอกเหตุ สุมาอี้จึงว่า กองชุมอียินนี้มีใจกำเริบมาก ซึ่งจะเลี้ยงไว้นั้นไม่ได้ ให้ทหารเอาตัวกองชุมอียิน กับกองชุมลิวไปฆ่าเสีย แล้วสุมาอี้ก็ยกไปถึงเชิงกำแพงเมืองเลียวตั้ง พ่อโซจุน กองหน้ารับยกมาได้เมืองเลียวตั้งก่อน สุมาอี้ยกเข้าไปในเมืองให้จับบุตรภารยา พระคพหากองชุมอียินกับชุมนางซึ่งเป็นใจด้วยนั้นมาฆ่าเสียประมาณเจ็ดสิบเศษ แล้วปราบปราบอาณาประหารชูไว้ให้อญ্যเย็นเป็นสุข ชาวเมืองจึงบอกสุมาอี้ว่า เมื่อกองชุมอียินคิดเป็นแบบนั้นแก่หวานกับลุนติดได้ห้าม กองชุมอียินโทรศัพท์ให้ เอ่าตัวแก่หวาน ลุนติดไปฆ่าเสีย สุมาอี้ได้ฟังดังนั้นจึงให้แต่งการศพแก่หวาน ลุนติดแล้วให้ฝังไว้ตามธรรมเนียม ให้เงินทองแก่บุตรภารยาแก่หวาน ลุนติด ตามสมควร และให้อาเจิงทองสิ่งของในคลังนั้นมาแจกทั่วทั้งปวง แล้วยกกองทัพกลับมาถึงกลางทาง จึงให้ม้าใช้รับเอาเนื้อความมาทูลพระเจ้า ใจอย่าว่าได้เมืองเลียวตั้งแล้ว

ฝ่ายพระเจ้าใจอย่างไม่สบายยกมาอยู่เมืองชูโดย ครั้นเวลาพลบค่ำวัน หนึ่งพระเจ้าใจอยอยเสด็จอยู่บนปราสาท พอลมพัดมาเทียนยามนั้นดับไป จึงเห็นรูปนาโมซือกับสนมเก้าคนสิบคนเดินเข้ามาแล้วร้องทวงชีวิต พระเจ้า ใจอยอยตกใจกับประหารลง จึงให้หาเล่าของแล้วนูจูซึ่งเป็นชุมนางผู้ใหญ่กับโจชู บุตรพระเจ้าใจผู้เข้ามาแล้วว่า เรายังป่วยหนักอยู่ จะให้ใจของบุตรเราครอง ราชสมบัติสิบไป แต่อายุโจชูคงพึ่งได้แปดช่วง ให้ใจช่วยว่าราชการไปกว่า ใจองจะเจริญอายุขึ้น แล้วเล่าของ ชุมนูนั้นให้เป็นชุมนางผู้ใหญ่คงทื่อยู่ โจชู ได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า ตัวเราสัตย์ซื่อหั้มมีใจกรุณาแก่คนทั้งปวง ซึ่งจะช่วย ราชการนั้นไม่ควร แล้วทูลว่า ข้าพเจ้านี้สติปัญญาด้อย ซึ่งจะให้ช่วยว่าราชการ เมืองนั้นไม่ได้

พระเจ้าใจอยอยจึงถามเล่าของ ชุมจูว่า จะเห็นผู้ใดซึ่งเป็นพระญาติวงศ์ อันมีน้ำใจสัตย์ซื่อ พอช่วยประคองใจองว่าราชการเมืองได้ เล่าของ ชุมหอง ชุมจูจึงคิดพร้อมกันว่า ใจจันนั้นได้มีคุณแก่เรา บัดนี้ใจจันก็ตายแล้วยังแต่

รูปที่ ๑๙๘ สุมาอี้ให้ส่งกองชุนอี้ยัน

รูปที่ ๑๙๙ หลิชนไปคลาสุมาอี้เพื่อดูอาการที่ว่านาย

โจชองผู้บุตร เรายังพิศทูลให้โจชองช่วยโจชองว่าราชการเมืองเกิด จะได้แทนคุณ ใจจันผู้ชาย แล้วทูลว่าข้าพเจ้าเห็นโจชองบุตรใจจันนั้นสัตย์ซื่อพอจะช่วยโจชองว่า ราชการแผ่นดินได้ พระเจ้าโจทยอยเห็นชอบด้วย จึงตั้งโจชองเป็นผู้ช่วยราชการ ให้โจชูเป็นที่เอี่ยวน้องไปปอยธุรากษาเมืองเลียวตั้ง แล้วสั่งว่าถ้าเรามีหนังสือให้หาจึงให้เข้ามา โจชูกำราบถวายบังคมลาแล้วยกไปเมืองเลียวตั้ง

พระเจ้าโจทยอยจึงให้ออกไปรับสุมาอี้เข้ามาแล้วว่า เราป่วยหนักอยู่แล้ว เราเอาใจไว้ถ้าแต่พอได้เห็นหน้าท่านหน่อยหนึ่งเกิด ถึงมาตราว่าจะตายก็ไม่เสียดายชีวิต สุมาอี้จึงทูลว่า ข้าพเจ้ามาถึงกลางทางแจ้งกิตติคัพท์ว่าพระองค์ ประชวรหนักก็ไม่มีความสนใจเลย เม้มีปึกก์จะรับบินมาให้ถึงก่อน ซึ่งข้าพเจ้าได้มาทันถวายบังคมเป็นบุญของข้าพเจ้านัก พระเจ้าโจทยอยจึงให้หาโจชองผู้บุตร กับโจชองผู้ช่วยราชการแล่วยอง ชุนจูเข้ามา พระเจ้าโจทยอยจึงบุดมีอสุมาอี้ไว้แล้วว่า ครั้งเล่าปีป่วยหนักอยู่ในเมืองปึกเต้นนั้นให้หาเล่าเสียน ชงเบ็งเข้ามา แล้ว ฝากรเล่าเสียนไว้กับชงเบ็ง เล่าปึกถึงแก่ความตาย ชงเบ็งนั้นตั้งใจทำนุบำรุง เล่าเสียนมาโดยสุจริต จนชงเบ็งถึงแก่ความตายในขณะทำสังคมรณะ เล่าเสียน ก็ยังตั้งตัวเป็นสุขอยู่ ณ เมืองเสฉวน บัดนี้เราจะให้โจชองครองราชสมบัติ ให้โจชองผู้เป็นพระราชวงศ์ ช่วยประคองว่าราชการไปกว่าอายุโจชองจะจำเจเรญ ขัน ให้ท่านกับราชวงศ์และชุนนางทั้งปวงช่วยกันทำนุบำรุงโจชองสืบไป แล้วว่า กับโจชองว่า บิดานี้กับสุมาอี้ก็เหมือนกัน และบิดันนี้บิดาก็จะถึงแก่ความตายแล้ว เจ้าจะฝากรตัวค่านับสุมาอี้เหมือนบิดาเกิด แล้วให้สุมาอี้อุ้มโจชองไว้ โจชองนั้น ก็กอดคอสุมาอี้ไว้มั่นคง

พระเจ้าโจทยอยจึงรับสั่งกับสุมาอี้ว่า โจชองนั้นก็มีอาลัยฝากรตัวแก่ท่าน ท่านจะเห็นแก่เราอย่างได้ลิมลูกน้อยเสียเลย อันชีวิตร้าเห็นจะตายในวันนี้แล้ว ก็ทรงพระกันแสงร้ายไปจนเจรจาไม่ออก ยกแต่เมื่อนั้นเข้าที่โจชองกับสุมาอี้จนลืน ใจ และพระเจ้าโจทยอยเสวยราชย์ได้สิบสามปี ขณะเมื่อตับสูญนั้นาญได้สามสิบ หกปี สุมาอี้ก็ให้แต่งการศพไปฝังไว้ ณ ตำบลโภเบงเหลง

แล้วโจชองนั้นมีได้แจ้งว่าบุตรผู้ใด พระเจ้าโจทยอยเอามาเลี้ยงเป็นบุตร รักสนิทเหมือนบุตรในอุทร ครั้นอยู่มา ณ เดือนสามช้างแรม (พ.ศ. ๗๘๓)

สุมาอีกับโจชองแล้วนนางทั้งปวงก็แต่งการตั้งโจชองให้เสวยราชสมบัติในเมืองหลวง โจชองเป็นผู้ช่วยราชการ และเมื่อโจชองได้เสวยราชย์นั้น ถ้าจะมีราชการสิ่งใดโจชองก็ปรึกษาหารือสุมาอีก่อนจึงตัดสินได้

ขณะเมื่อโจชองยังน้อยอยู่นั้น พระเจ้าใจอยยันบก็อว่าเป็นเชื้อพระวงศ์แล้วเห็นว่ามีสติปัญญา เข้าเฝ้าทุกเวลาไม่ได้ขาด พระเจ้าใจอยทรงพระเมตตาเป็นอันมาก โจชองมีคนใช้สนใจอยู่ห้าคนกับทหารห้าร้อย และทหารห้าคนนั้นซึ่อโยอันหนึ่ง เดงเทียยงหนึ่ง หลิชินหนึ่ง เดงปิดหนึ่ง ปิดหัวหนึ่ง แม้ห้าคนนี้จะว่าสิ่งใดโจชองก็เชื่อฟัง และหัวห้อมทุนนางฝ่ายกรมนา้นั้น ก็มีสติปัญญาปรากฏอยู่ โจชองก็นับถือหัวห้อมเป็นที่รับอัชฉាសัยไปมาหากัน

ครั้นอยู่มาโขอันจึงว่าแก่โจชองว่า ตัวท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ พระเจ้าใจอยก็ให้เป็นผู้ช่วยราชการ ข้าพเจ้าเห็นสุมาอี้มีใจกำเริบสูงศักดิ์อยู่ ซึ่งท่านจะไปค่านั้นสุมาอีนั้นไม่ควร โจชองจึงตอบว่า สุมาอีกเป็นที่อุปราช ตัวเราเป็นผู้ช่วยราชการ พระเจ้าใจอยก็ได้สั่งไว้ให้ประนอมกันทำนุบำรุงบ้านเมืองให้อยู่เย็นเป็นสุข สุมาอีนั้นก็มีอายุแก่กว่าเรา ซึ่งจะมีให้เราค่านั้นเขานั้นไม่ควรโขอันจึงว่า โจจินบิดาท่านครั้งไปรบกับกองทัพเมืองเสฉวนนั้นก็ได้ความแค้น เพราะสุมาอีจันบิดาท่านถึงแก่ความตาย และตัวท่านจะไม่มีความแค้นไปค่านั้น สุมาอีนั้นควรอยู่แล้วหรือ

โจชองได้ฟังดังนั้นก็มีความแค้น จึงปรึกษาแก่พระคพวากว่า เราจะจะคิดอ่านทูลพระเจ้าใจอยให้เลื่อนที่สุมาอีไปเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ จะไม่ได้มั่งคบเราคนสนิทห้าคนนั้นเก็งเห็นชอบด้วย โจชองจึงเข้าไปปรึกษาทุนนางทั้งปวงว่า สุมาอี มีความชอบเป็นอันมาก เรายาทูลพระเจ้าใจอยให้เลื่อนที่ชื่นไปเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ จะได้สั่งสอนโจชองกับเราท่านทั้งปวง ทุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเห็นชอบด้วย โจชองจึงเข้าไปทูลพระเจ้าใจอยตามปรึกษากันกับทุนนางทั้งปวงทุกประการ

พระเจ้าใจอยจะจังดังนั้นก็ให้สุมาอีเลื่อนที่เป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ และราชการที่อุปราชนั้นให้โจชองว่า โจชองจึงตั้งโจอี้ผู้น้องเป็นนายทหารเอก และตั้งโจหุน โจจันน้องน้อยนั้นเป็นนายทหารซ้ายขวา และโจอี้ โจหุน โจจัน เข้าเฝ้ามีทหารตามแท่นสามพัน แม้ผู้ใดเดินผ่านหน้าก็ให้จับเอาตัวไปฆ่าเสีย โจชอง

จึงตั้งคุณสนิทห้าคนเป็นขุนนางปรึกษาราชการ และขุนนางห้าคนนั้นพิทักษ์รักษา ใจของหัวหน้ากลางวันกลางคืน

ในขณะนั้นบ่าวไพร์ขุนนางหัวหน้ากลางวันเข้าอยู่ด้วยใจของเป็นอันมาก ฝ่ายสุมาอี้เห็นดังนั้นก็แกล้งทำป่วยมิได้เข้าเฝ้า สุมาสูญ สุมาเจียนบุตรสุมาอี้เห็นดังนั้นก็มีความน้อยใจลาออกจากราชการ ใจของกับที่ปรึกษาห้าคนก็ชวนกัน เสพย์สุราทุกวันเมื่อได้ชาต ใจของนั้นแต่งตัวเหมือนพระเจ้าใจของ ถ้ามีเครื่องบรรณาการหัวเมืองหัวเมืองทั้งปวงมาจาย ใจของก็เลือกเก็บเอาของดีไว้ตามชอบใจ เตียวต่องขุนนางล้อมวังจึงมายังใจของว่า ให้เข้าไปจัดงานสมนของพระเจ้า ใจอยามาไว้สักเจ็ดแปดคน ใจของก็ทำตาม แล้วให้จัดหถึงหัวเมืองบรรดา รูปงามมีตระกูลมาไว้สำหรับขับร้องเป็นที่ประโลมไปประมาณสีสันคน จึงให้จัดซ่างมาทำศึกที่อยู่ประมาณห้าร้อยหกร้อย

ครั้นอยู่มาโดยอั้นจึงให้ไปหาตัวกวนลดหมอดูมาแต่เมืองเพงวนกวน พอ teng เทียงมาอยู่ที่นั้นด้วย โดยอั้นจึงบอกกวนลดว่า เราผ่านเห็นว่าแมลงวัน ประมาณสินตัวบินมาจับอยู่ที่ปลายจมูกเรา จะศร้ายประการใด อนึ่งหานจดูว่า ตัวเรานี้จะได้เป็นที่มหาอุปราชหรือไม่ กวนลดจึงท่านายว่า ซึ่งหานผ่านว่าแมลงวัน จับปลายจมูกสินตัวนั้น หานจะมีความสุขอยู่ แมลงวันนั้นเป็นของโสโครา อัน จมูกนั้นเหมือนหันไม้สูงมีกลิ่นหอม บัดนี้หานเมียคตาก็ต้องอยู่แล้วจะประหยัด อย่าเห็นแก่ของดี ถ้าไม่ฟังจะมีอันตรายเหมือนลมพายุพัดมาต้องไม้สูงหักลง แมหานละโลภเสียได้อุตสาห์บำรุงตัวโดยสัตย์ซื่อ ก็จะได้มียคตาก็ต้องเริญ ขึ้นไป

teng เทียงได้ฟังกวนลดว่าดังนั้นก็โกรธ จึงว่าท่านายผ่านแลดูฉะนี้ เมื่อตนมิได้เรียนตามตำรา ฟังเอ้แต่คำผู้เฒ่าผู้แก่มาท่านาย กวนลดจึงประชดว่า ตัวเรานี้ไม่ได้เรียนตามตำรา แต่เราได้ยินคำผู้เฒ่าผู้แก่กล่าวไว้ว่า ถ้าผู้ใดไม่ ฟังคำใบ้ราณก็มีอันตรายต่าง ๆ มาถึงผู้นั้นหากันรู้ตัวไม่ แล้วลูกขึ้นสะบัด มือเดินไป โดยอั้น teng เทียงเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่ากวนลดนี้เป็นคนเสียจริต

ฝ่ายกวนลดกลับมาถึงเมืองเพงวนกวน กับอกเนื้อความตามโดยอั้นกับ teng เทียงว่าตนให้น้ำชายฟังทุกประการ น้ำชายแจ้งดังนั้นก็ตกใจจึงว่าโดยอั้นกับ

เตงเหยียงเป็นชนนangอยู่ในใจของ เหตุใดเจ้าจึงไปว่ากล่าวดังนี้ กวนลօจົງตอบว่า ໂຍอັນกับเตงเหยียงเป็นคนถึงตายอยู่แล้วกลัวอะไร น້າຍຈິງດາມວ່າ เหตุใดเจ้าจึงรู้ว่าໂຍอັນ เตงเหยียงจะตาย กวนลօจົງบอกว่า ໂຍอັນ เตงเหยียงนັ້ນ រູปແລລກະນະກີຣຍາກັບໂລທິຕັນເປັນປົກຈອຍແລ້ວ ໄນຫັນກັຍຈະມາຄົງ ມັນຈະມ່າດ້ວມນັ້ນເວັງ ນ້າຍໄມ້ເຊື່ອດໍາກວນລວງວ່າອ້າຍນ້າ

ฝ่ายใจของกับໂຍอັນ เตงเหยียง ພຶສິນ ເຕັບປຸດ ປິດຫັວນັ້ນ ພາກັນໄປເຖິງເວັງເນື້ອທຸກວັນມີໄດ້ຂາດ ໂຈົວເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍທ້າມໂຈຮອງຜູ້ພື້ວ່າ ທ່ານມີຍຄາສັກດີສິ່ງເພີຍນີ້ ຜົ່ງຈະພາກັນໄປຢັງເນື້ອໃນປານັ້ນໄມ່ຄວາ ແກລືອກສັຕຽຈະລວມໄປທ່າວ່າ ອັນຕາຍກີຈະເສີຍທີ່ແກ່ມັນ ໂຈຮອງໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນກໍໂກຮົດ ຈິງຕວາດເຄາຮ່ອງວ່າ ຕ້າງເຮົາມີບຸນຍື່ງເພີຍນີ້ ດັກທັງປົງກົງຍູ້ໃນເງື່ອມມືອເຮົາ ຜູ້ໄດ້ຈະຈາກທໍາອັນຕາຍໄດ້ຍ່ານທົມກີເຂົ້າມາທ້າມໂຈຮອງເໜືອນໂຈົວວ່າ ໂຈຮອງກີໄໝຝັ້ງ

ขณะนັ້ນພຣະເຈົ້າໂຈຮອງເສວຍຮາຍມາໄດ້ສິນປີ (ພ.ສ. ๗๗) ແລ້ວໂຈຮອງນັ້ນເຫັນສຸມາອື້າໄວຍອຍູ້ມີໄດ້ເຂົ້າມາເຟົາ ກົມໄຈກໍາເຮີບທໍາກວາຍຫຍານຫ້າຕ່າງ ຊ້າ ທຸນນາງທັງປົງກົງຍູ້ໃນເງື່ອມມືອໂຈຮອງສິ້ນ ຄວັນອຍູ້ມາໂຈຮອງຈິງຕັ້ງໜ້າທີ່ປົກກາຈະໄຫ້ເປັນເຈົ້າເມືອງເຊີຍຈົ່ວ ຈິງສັ່ງໃຫ້ໄປລາສຸມາອື້າແລ້ວໃຫ້ດູວາກາຮສຸມາອື້ດ້ວຍ ເຫັນຈະປາຍຈົງທີ່ປະກາດໄດ້ ພຶສິນຮັບຄໍາແລ້ວກົດລາໂຈຮອງໄປຄືນບັນສຸມາອື້ ຈິງບອກແກ່ຄົນໃຫ້ວ່າ ເຮົາຈະຂອໄປຫາສຸມາອື້ ດັກໃຫ້ກົດເຂົ້າໄປບອກສຸມາອື້ ສຸມາອື້ແຈ້ງດັ່ງນັ້ນຈິງວ່າແກ່ສຸມາສູ ສຸມາເຈົ້າວ່າຜູ້ບຸຕຽວ່າ ວັນໜ້າມານີ້ໂຈຮອງແກລັ້ງໃຫ້ໃຫ້ມາດູເວົາວ່າປາຍທີ່ໄມ່ ສຸມາອື້ຈິງສຍາຍຸມເອົາຜົາທ່ານອນທ່ານໄວ້ ໃຫ້ທຸນົງຄົນໃຫ້ທັ້ງສອງເຂົ້າມາປະໂຄງອຍູ້ ແລ້ວໃຫ້ອກໄປຮັບໜ້າທີ່ເຂົ້າມາ ພຶສິນຄໍານັ້ນແລ້ວວ່າ ຂ້າພເຈົ້າໄໝ້ຮູ້ເລີຍວ່າທ່ານອາຈາຍຜູ້ໃຫຍ່ປາຍທັກຄົງເພີຍນີ້ ບັດນີ້ພຣະເຈົ້າໂຈຮອງໃຫ້ຂ້າພເຈົ້າໄປເປັນເຈົ້າເມືອງເຊີຍຈົ່ວ ຂ້າພເຈົ້າຈິງມາຫ່ວງຈະລາທ່ານໄປ

ສຸມາອື້ໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນກໍທ່ານເປັນຫຼຸທັກຈິງແກລັ້ງວ່າ ຜົ່ງຮັບສັ່ງໃຫ້ທ່ານໄປເປັນເຈົ້າເມືອງເປັນຈົ່ວນັ້ນກໍຕົວຍູ້ແລ້ວ ດ້ວຍເມືອງເປັນຈົ່ວໄກລັກນັ້ນມີອາຮາກຈະໄດ້ໃຫ້ທ່ານຈ່າຍ ພຶສິນຈິງວ່າ ມີໃຊ້ເມືອງເປັນຈົ່ວຫາມໄດ້ ຮັບສັ່ງໃຫ້ໄປເມືອງເຊີຍຈົ່ວ ດອກ ສຸມາອື້ທ່ານເຮົາແລ້ວແກລັ້ງດາມວ່າ ທ່ານແມ່ແຕ່ເມືອງເຊີຍຈົ່ວທີ່ ພຶສິນຈິງວ່າ ທ່ານອາຈາຍປາຍທັກຈິງພຸດພໍ່ເພື່ອນໄປ ດັກໃຫ້ຈົ່ງທ່ານວ່າ ທ່ານປາຍຄັ້ງນີ້

จนลงกำเริบขึ้นให้หูหนัก ผู้ใดเจรจา ก็ไม่ได้ยินกันด้วย หลีชินจึงให้อาการดาษ กับพู่กันมาเชยันหนังสือลงว่า พระเจ้าโจชองให้ข้าพเจ้าไปเป็นเจ้าเมืองเชียงจิว ข้าพเจ้าจึงมาค่านั้นจะลาไป และส่งให้สุมาอี้ดู

สุมาอี้เห็นดังนั้นจึงทำเป็นว่าอ้อ บัดนี้โปรดให้ท่านไปเมืองเชียงจิว หรือ ดีแล้วให้อุตสาห์ท่าราชการรักษาตัวอย่างประมาท และเอามือซี้เข้าที่ปาก หูยิ่งคนใช้ก็อาบาน้ำอาหารต้มมาให้ สุมาอี้กินเข้าไปแกลงสะอึกให้น้ำข้าวไหลออก มา หวังจะให้หลีชินเห็นว่าป่วยหนัก และว่าตัวเราทุกวันนี้ก็ชรา ทั้งโรคก็กำเริบป่วยหนักจะตายวันนี้พรุ่งนี้ก็ไม่รู้เลย อันสุมาสูญ สุมาเจียวนบุตรเราทั้งสอง เป็นคนโฉดเหลา ท่านจะเงินดูสั่งสอนด้วย จงช่วยบอกใจของว่า เราขอฝากบุตร ทั้งสองด้วยเด็ด และเออนตัวนอนลงท่าหอบขึ้นมา หลีชินก็ลากลับไปบอก ใจของตามที่สุมาอี้ป่วยแล้วก่อครัวนั้นทุกประการ ใจของแจ้งดังนั้นก็ต้องใจด้วย มิได้รู้กลสุมาอี้ แล้วว่าถ้าอ้ายคนนี้ตายแล้วเราจะจะสืบความวิตก ถึงจะทำการ สิ่งใดก็จะได้สัծดวง

ฝ่ายสุมาอี้ก็ลูกขึ้นว่าแก่นบุตรทั้งสองว่า หลีชินมาเห็นมีตาป่วยอยู่แล้ว ก็จะกลับไปบอกใจของ เห็นใจของจะไม่ส่งสัญญาแล้ว เราจะคิดอ่านเตรียมการ ไว้ให้พร้อม ถ้าใจของออกไปไม่เนื้อเมื่อได้เห็นได้ทีแล้วเราจะจะทำการ บุตร ทั้งสองรับคำแล้วก็เตรียมการไว้

ครั้นอยู่มาระวันหนึ่งใจของให้แต่งเครื่องเช่นไว้ และทูลเชิญเสด็จ พระเจ้าโจชองและขุนนางทั้งปวงออกไป จะเช่นเคยพระเจ้าโจยกอยต่ำบลโกเบง-เหลง และจะไปปลายนื้อตัวย ขณะนั้นโจอี้ โจหุน ใจงานผู้นั้นองคุณทหารมาตาม เสเด็จด้วย ครั้นออกไปถึงนอกเมือง ยวนห้อมจึงเข้ามาบุดบังเหียนม้าใจของไว้ และว่า ท่านเป็นผู้ใหญ่จะพาที่น้องออกมานอกเมืองนี้ไม่ควร เกลือกจะมี อันตรายขึ้นในเมืองเห็นจะป้องกันไม่ทันที ใจของได้พังดังนั้นก็กราบทัวดเอา และว่า ขุนนางทั้งปวงอยู่ในเมืองมีเราลื้น ผู้ใดจะบังอาจเป็นชนถได้ อย่าม่าว่า มากมายไปเลย และก็ขับม้าไปตามเสเด็จ

ฝ่ายสุมาอี้แจ้งว่าใจของ โจอี้ โจหุน ใจงานกับนายทหารซึ่งอยู่อันหนึ่ง เตงเหยียงหนึ่ง เตงปิดหนึ่ง ปิดหัวหนึ่ง หลีชินหนึ่ง ซึ่งเป็นคนสนิทห้าคน

แลทหารทั้งปวงตามพระเจ้าโจชองออกไปเยี่ยมศพพระเจ้าโจทยอยแล้วไปเที่ยวเล่นป่า สุมาอี้ดีใจนักก็เข้าไปในเมือง จึงใช้ให้โกหยิวแต่งตัวเป็นชุนนางผู้ใหญ่ มีทหารถือศัสตราวุธแห่น้ำหลังเป็นอันมาก ให้ล้อมจวนโจชองไว้ ใช้ให่องกวนแต่งตัวเป็นเสนานดผู้ใหญ่ มีทหารถือศัสตราวุธแห่น้ำหลังไปล้อมจวนโจชองไว้ ฝ่ายสุมาอี้พาชุนนางเก่าทั้งปวงเข้าไปเฝ้านางกวายหาวยเขามารดาพระเจ้าโจชองจึงทูลว่า บัดนี้โจชองไม่คิดถึงคำพระเจ้าโจทยอยซึ่งฝากผงพระเจ้าโจชองไว้เลย จะทำการสิ่งใดก็ทำตามอำเภอใจ ความผิดชอบประการใดก็ไม่ทูล ที่โจชองทำการทั้งนี้เห็นคิดขับถอดแต่แผ่นดิน โภชันนี้ใหญ่นักจะนิ่งเสียหนึ่นไม่ควร นางกวายหาวยเข้าได้ยินดังนั้นก็ตกใจจึงว่า บัดนี้พระองค์เสด็จไปประพาสป่า เรายังรู้แห่งคิดประการใด สุมาอี้จึงทูลว่า ข้าพเจ้าจะขอทำเรื่องราวด้วยพระเจ้าโจชองว่า ให้กำจัดบรรดาคนซึ่งเป็นพรรคพวงค์ตруนน์เสีย การครั้งนี้พระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย เป็นธุระข้าพเจ้า

ฝ่ายนางกวายหาวยเข้าก็กลัวสุมาอี้ยุ่ง จึงพloy ว่าตามแต่ใจท่านเดิมสุมาอี้ออกมากแล้วจึงปรึกษาด้วยเจียวเจ็กับสุมาหูซึ่งเป็นคนสนิทของตัว เข้าชื่อ ด้วยกันทำเรื่องราวใช้ให้ห้องหวนตามออกไปถวายพระเจ้าโจชอง ฝ่ายสุมาอี้ก็คุมทหารเข้าไปเป็นอันมาก ให้ทหารรักษาโรงแสงทุกโรงซึ่งสำหรับไว้อาชีวะทั้งปวงแล้วก็พาทหารเดินไปตามถนนเดียดบ้านโจชองไปจะออกนอกเมือง มีทหารคนหนึ่งเข้าไปปบอกแก่นางเล่าซีเมียโจชองว่า บัดนี้สุมาอี้กับโกหยิวคุมทหารมาเป็นอันมาก ถือศัสตราวุธครบมือมาไกลัจวนท่าน จะทำเป็นประการใดมีได้แจ้ง

นางเล่าซีก็ออกไปหน้าจวน จึงเรียกนายทหารซึ่งรักษาจวนนั้นมาถามว่า โจชองลิตามเสด็จออกไปแล้ว สุมาอี้คุมทหารมาเป็นอันมากดังนี้จะทำเป็นประการใด พัวก์ผู้รักษาจวนจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะออกไปถวามให้ได้เนื้อความ ว่าแล้วก็คุมทหารประมวลห้าสิบคนชั้นไปบนหอใหญ่หน้าจวน แลลงไปเห็นสุมาอี้คุมทหารเดินเข้ามาถึงหน้าจวน ก็ให้ทหารยิงเกาทันท์ลงในสุมาอี้จะเดินไปก็ไม่ได้

ชุนเหียมทหารสุมาอี้ยืนอยู่ใกล้สุมาอี้ จึงร้องห้ามชั้นไปว่า อย่ายิงเกาทันท์ลงมา ท่านผู้ใหญ่จะไปเป็นข้อราชการบ้านเมือง ถ้าชินยิงลงมาทหาร

ทั้งปวงจะเป็นโภษถึงตาย ชุนเหียมร้องห้ามถึงสองครั้งสามครั้ง พัวก์ก์ห้ามท่ามให้ยิงลงไป สุมาเจียวบุตรสุมาอี้ยกทหารไปก่อนบิดา พ้ออกจากกำแพงเมืองไปถึงต้นท่าก์ตั้งกองทหารอยู่รักษาสะพาน สุมาอี้สังหารให้ปิดประตูเมืองแล้วให้ทหารรักษาประตูไว้ ตัวก์ไปรักษาเชิงสะพาน สะพานข้ามแม่น้ำอันนี้หาเสalogดินไม่ได้ เป็นสะพานแพทุ่นทอดสมอไว้สำหรับคนข้ามไปมา

สุมาเล่าจ์ท่ามใจของเห็นสุมาอี้ทำการดังนั้น จึงไปปรึกษากันกับชินเปซึ่งได้ตรวจตราท่ามใจของว่า สุมาอี้ทำการทั้งนี้จะคิดอ่านเป็นประการใด ชินเปจึงว่า เห็นประหลาดอยู่แล้ว เราอย่าอยู่เลย จงคุมทหารของเรายกไปตามเด็จเด็ด สุมาเล่าจ์จึงว่า ท่านว่าดังนั้นข้าพเจ้าหาเห็นด้วยไม่ ชินเปจึงว่า ถ้ากระนั้นเราพาภันไปที่หลังบ้านข้าพเจ้าเป็นที่สังด จะได้คิดอ่านปรึกษากัน สุมาเล่าจ์กับชินเปก์พาภันไป

นางชินเหียนเอ่งเป็นพี่สาวชินเป แลเห็นชินเปมาจึงถามว่า มีเหตุการณ์อันใดหรือจึงตกใจเดินลงลานเข้ามา ชินเปจึงบอกว่า พระเจ้าใจของเด็จไปประพาสป่า สุมาอี้ปิดประตูเมืองเสียเห็นจะคิดเป็นชนบทอยู่แล้ว นางชินเหียนเอ่งจึงว่า สุมาอี้ทำการทั้งนี้ข้าพิเคราะห์ดูเห็นว่าหาเป็นชนถไม่ ทำทั้งนี้คิดการจะกำจัดใจของ ชินเปได้ยินดังนั้นก็ตกใจจึงว่า ถ้าเข้าทำร้ายแก่นายข้าพเจ้าดังนั้นข้าพเจ้าจะทำการไรเด

นางชินเหียนเอ่งจึงว่า ใจของนี้หามมีปัญญาความคิดเหมือนสุมาอี้ไม่เห็นจะแพ้แก่สุมาอี้ ชินเปจึงว่า WAN ชินนี้สุมาอี้ซักชวนข้าพเจ้าให้ไปเข้าด้วย เราจะไปเข้าด้วยเข้าดีหรือ หรือว่าอย่าไปดี นางชินเหียนเอ่งจึงว่า ธรรมชาติท่ามนี้สัตย์ซื่อ เราเป็นบ่าวใจของมาช้านาน ครั้นเห็นว่าใจของจะแพ้แก่สุมาอี้ เราจะเข้าด้วยสุมาอี้ นานไปสุมาอิกจะหาเลี้ยงเรามิ ถึงมาตราว่าใจของจะเป็นประการใด เราจำจะไปหาใจของจึงจะทราบ ชินเปเห็นชอบด้วย จึงพาสุมาเล่าจ์กับทหารประมาณห้าสิบคนไปฝ่าคนที่รักษาประตูนั้นเสีย ก็หนึ่ไปหาใจของทหารซึ่งรักษาประตูก์เอาเนื้อความไปแจ้งแก่สุมาอี้ สุมาอี้รู้ดังนั้น คิดเกรงว่า ชวนห้อมทหารใจของจะหนีตามไปด้วย จึงให้ทหารไปหาตัวชวนห้อม

ฝ่ายชวนห้อมเห็นสุมาอี้ทำดังนั้น จึงปรึกษาด้วยลูกชายว่าเราจะคิด

ประการใด ลูกชายจึงว่า ใจของนายเรามาไปตามเสด็จ ซึ่งเราจะเข้าคบคิดกับสุมาอี๊ นั้นหากว่าไม่ เราจะหนีออกไปทางประตูทิศใต้ไปตามนายเรางี้จะควร ชวนห้อม เท็นขอบด้วย จึงขึ้ม้าออกมาทางประตูทิศใต้เท็นประตูปิดอยู่ แล้วไปเท็นสุหวน เป็นบ่าวของตัวอยู่ก่อนได้มาเป็นนายประตู จึงซูมีจดหมายรับสั่งให้ดูแล้วจึงว่า นางกวยทาย Seymour รับสั่งให้เราไปเป็นการเริ่ว ทำเร่งเปิดประตูให้เรา

สุหวนจึงว่า ข้าพเจ้าขอรับสั่งก่อน ชวนห้อมจึงว่า เจ้าเป็นบ่าวเราอยู่ ก่อน ข้อราชการถึงเพียงนี้หากว่าที่จะหนักหน่วงเราให้ช้าไม่ สุหวนก็เปิดประตู ให้ชวนห้อมออกไปในอกประตูแล้วจึงว่า สุมาอี๊คิดชอบแล้วเจ้าอย่าอยู่เลยมาไป ด้วยเราเดิม สุหวนได้ยินดังนั้นก็ตกใจ เท็นว่าตัวเปิดประตูให้ชวนห้อมออกไป นั้นผิด วิ่งตามไปจะจับตัวชวนห้อมก็มีทัน นายประตูจึงไปแจ้งความแก่สุมาอี๊ ว่าชวนห้อมหนีไปแล้ว

สุมาอี๊ได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงปรึกษากับเจียวเจ้วว่า การเราทำทั้งนี้คุณ ข้างนอกจะรู้ก็ เพราะชวนห้อมหนีออกไป เจียวเจ้วจึงว่า ถึงคนข้างนอกจะรู้ก็จะ กลัวอันได้ เราเร่งรักษาเมืองให้มั่นคงเดิม สุมาอี๊จึงให้หาเค้าอื่น ต้านท่าย ทหารใจของสองคนมาสั่งว่า ท่านเร่งไปบอกแก่ใจของว่า เราทำการทั้งนี้หาได้ คิดทำร้ายแก่เจ้าแผ่นดินแล้ใจของไม่ ท่านอย่าแคลงเลย เราเห็นว่าทหาร สมัครพรรคพวงทำนานมากันนัก ละไว้นานไปเกลือกจะเป็นอันตราย เราทำการทั้งนี้หวัง จะยกทหาร สมัครพรรคพวงพื้น้องของท่านมาเป็นของหลวง สั่งแล้วให้ เค้าอื่นต้านท่ายออกไป สุมาอี๊เกรงว่าใจของจะมีพังค่าเค้าอื่น ต้านท่าย จึงให้หา อินต้ายบกทหารผู้ใหญ่เป็นคนสนิทของใจของมา จึงใช้ให้เจียวเจ้วแต่งหนังสือเรื่อง รวมเหมือนสั่งแก่เค้าอื่น ต้านท่ายนั้นส่งให้อินต้ายบก จึงสั่งชี้ว่าท่านเร่งไปบอก แก่ใจของว่า เราภัยเจียวเจี้ได้ให้สัตย์สาบานต่อกัน เราคิดอ่านทำการทั้งนี้ทำ อันตรายแก่ครอบครัวบุตรภรรยาของใจของไม่ ทำแต่พอจะยกເຫດหารของ พี่น้องใจของมาเป็นของหลวง อินต้ายบกรับหนังสือแล้วก็ลาออกไป

ฝ่ายใจของซึ่ม้าໄล่เนื้อเล่นในกลางป่า มีทหารไปบอกว่า บัดนี้ในเมือง เกิดวุ่นวาย สุมาอี๊ใช้ให้คนถือหนังสือเรื่องรวมมาถวายพระเจ้าใจของ จะว่า เนื้อความประการได้มีได้แจ้ง ใจของได้ยินดังนั้นก็ตกใจ ลงจากหลังม้ามาเฝ้า

พระเจ้าโจชอง และไปเห็นห้องทุนถือหนังสือหมอบอยู่หน้าที่นั่ง โจชองจึงรับเอาหนังสือส่งให้คนอื่นอ่านถวาย

ในเรื่องราวนั้นว่า ข้าพเจ้าสูมาอีได้ตามเสด็จพระองค์มาแต่เมืองเลียวตั้ง ทำการมาช้านานแล้ว เมื่อพระบิดาของพระองค์จะดับสูญให้ท้าพระองค์กับข้าพเจ้าแล้จึงขอเข้าไปเฝ้าในที่บรรทมซึ่งประชารอยู่นั้น จึงยืนพระทัยมาลูบหลังข้าพเจ้า และฝากพระองค์แล็บ้านเมืองแก่ข้าพเจ้าแล้จึงคง บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นใจของหารำลึกถึงพระบิดาพระองค์ซึ่งฝากผังนั้นไว้ ทำการทั้งนี้เห็นจะคิดชนบทอแผ่นดิน จึงตั้งให้เตียวยต่องคนสนิทเป็นที่เต้ากำเข้าเฝ้าข้างในได้ ให้ครอยฟังความลับทั้งปวง และให้รักษาพระแสงและราหยกสำหรับกษัตริย์ ครั้งก่อนใจของทูลยุบงให้ขับมเหลือซ้ายขวาพระบิดาของพระองค์ผิดแยกกันจนตายเสียองค์หนึ่ง ก็ได้ความแคนเคืองถึงพระญาติวงศ์ บัดนี้การแผ่นดินทั้งปวงก็มิได้พิດทูลพระองค์เลย แม้จะให้ลังคนโถะถึงตายก็มิได้ทูล ก็สั่งให้ม่าเสียตามอ่ำนาใจ

อนึ่งพื้น้องแลเหหารพรรคพวงใจของคุณแหงน้ำงูใหญ่ผู้น้อย และราชภูมิทั้งปวงได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก ใจของทำทั้งนี้หาคิดถึงค่าพระบิดาของพระองค์ซึ่งฝากไว้ไม่เลย อันตัวข้าพเจ้าหาลืมคำสั่งพระบิดาของพระองค์ไม่ ข้าพเจ้ากับเจียวเจ้ สุมาหร่าลึกถึงคุณพระบิดาของพระองค์ซึ่งชูบเลี้ยงมาแต่ก่อน จึงปรึกษาพร้อมกันจัดแจงให้ทหารไปรักษาจวนใจของแลจวนพื้น้องใจของข้าพเจ้าจึงเข้าไปทูลเนื้อความทั้งนี้แก่พระมารดาของพระองค์ พระมารดาของพระองค์ก็เห็นชอบด้วย จึงให้ข้าพเจ้าทำเรื่องราวทั้งนี้มาทูลแก่พระองค์ ข้าพเจ้าจึงให้ห้องทุนเอาเรื่องรวมถวาย ขอให้พระองค์ถอดใจของ ใจอี้ ใจหันออกจากที่ และให้ยกເຫາທหารทั้งปวงไปเป็นหลวง แต่ข้าพเจ้าครอยหาซ่องมาเพิ่มได้ทีครั้นนี้ ข้าพเจ้าจึงคิดอ่านทำการทำนุบำรุงพระองค์ ข้าพเจ้าก็ยกกองทหารมารักษาอยู่ ณ เชิงสะพานแพ่ตำบลลอกใจอยู่ผิดแลขอบ

พระเจ้าโจชองได้ฟังดังนั้นจึงตรัสแก่ใจของว่า ท่านจะคิดประการใดใจของแจ้งดังนั้นหากใจนัก หน้าเผือดไม่มีเลือด อ่อนระหวายไปทั้งตัว จึงเหลียวหน้ามาปรึกษาแก่ใจอี้ว่า ความทุกษ์มีมาถึงเราครั้นนี้ เราจะคิดอ่านแก่ไขประการ

ได้ ใจอึ้งว่า ข้าพเจ้าได้ห้ามทำนแต่ก่อนท่านก็ชินทำตามอ่านมาใจ ได้ผิดแล้ว ข้าพเจ้าจะรู้ที่จะคิดประการใด สุมาอีกคนมีสติปัญญาความคิดมากนัก จนถึง ขบเบี้ยงซึ่งเป็นคนดีหลักแหลมนักกีฬามีชัยชนะแก่สุมาอีกเมื่อ เราพื้น้องเท่านั้นจะรู้ที่ คิดอ่านแก่ไขประการใด ควรที่จะมัดตัวเข้าไปหาเชยอมให้ท่าโทษเห็นจะรอด ชีวิต ว่ายังมิทันจะลืมคำพอชินเป สุมาเล่าจีไปถึง ใจของถึงถึงการในเมือง ทหารสองคนก็เล่าการในเมืองให้ฟังแล้วจึงว่า เชารักษามีองครั้งนี้มั่นคงนัก เหมือนหนึ่งตีปลอกเหล็กรัดถัง ฝ่ายตัวสุมาอีกคุมทหารเป็นอันมากมารักษากอยู่ เชิงสะพาน ห่านอย่าเพ้อเข้าไปเลย เร่งคิดกลอุบายนแก่ไขตัวเด็ด

พอชวนห้อมความม้าไปถึงเข้า ใจของถึงถึงการเมือง ชวนห้อมจึงว่า สุมาอีกคิดขอบแตแล้ว ห่านเร่งเชิญเสด็จไปเมืองชูโตเด็ด จะได้เกลี้ยกล่อมทหาร จัดแจงศัตรูที่ได้พร้อมแล้วจะได้ยกมาทำการแก่สุมาอี ใจของจึงว่า ชุนนาง มาทั้งนี้ครอบครัวบุตรภรรยาอยู่ในเมืองลื้นทุกคน อันจะคิดทำดังนั้นหาได้ไม่ ชวนห้อมจึงว่า ห่านกลัวบุตรภรรยาจะเป็นอันตรายจึงไม่คิดการสองคราม จะ ยอมเข้าไปหาข้าศึก คิดอ่านหั้นี้หารักชีวิตไม่เลย รักบุตรภรรยาอย่างกว่าชีวิตอีก เล่า ข้าพเจ้าหาเห็นด้วยไม่ เป็นธรรมดากชาติหารหารักชีวิตผู้อื่นไม่ คิดแต่จะ รักษาชีวิตตัวไว้ให้ได้ ใจของก็ไม่ฟังคำชวนห้อม คิดถึงตัวร้องให้น้ำตาไหลลง อาบน้ำ

ชวนห้อมจึงว่า แต่นี้ไปเมืองชูโตมิสู้ไกลนัก ไปประมาณสักสอง Yam ก็ จะถึง ที่นั้นข้าวปลาอาหารก็มาก จะเลี้ยงทหารได้สักสองเดือนกว่า จะเตรียม การพร้อมจะได้อยู่ ห่านเร่งคิดถืออย่าช้าเลยจะเสียการ ใจของจึงว่า การครั้งนี้ เป็นการใหญ่ เร่งรับนักจะเสียการ เราจะขอตรีกตรองให้ละเอียดก่อน อยู่สักครู่ หนึ่งเดือน ต้านท่ายมาถึงจึงว่าแก่ใจของว่า สุมาอีกจะทำครั้งนี้หากทำอันตราย แก่ห่านไม่ ทำแต่พ่อจะยกเอาทหารของห่านแลบทหารของพื้น้องห่านไปเป็นหลวง ใจของหานเห็นด้วยไม่ก็ไม่อยู่ แล้วอันต้ายบกทหารคนสนิทของใจของไปถึง จึงแจ้งเนื้อความว่า สุมาอีกับเจียวเจี้ยงตั้งสัตย์สาบานกันคิดอ่านกระทำการครั้งนี้ มิได้ทำอันตรายแก่ห่าน และเจียวเจี้ยงหนังสือมาถึงห่านให้มอบทหารหั้งปวงให้ แก่สุมาอี ฝ่ายตัวห่านอย่าวิตกเลยหาเป็นไรไม่ ให้เร่งเข้าไปหาบุตรภรรยาเด็ด

โจชองเห็นด้วยก็ค่อยคลายใจ

ยวนห้อมก็เห็นว่า การร้อนถึงเพียงนี้แล้วยังจะฟังคำคนอื่นอีกเล่าไม่คิดอ่านแก้ตัวจะป่ายหน้าเข้าไปหาความตายอีกเล่า ฝ่ายโจชองเวลากราบศีนวันนั้นให้เคร้าโถกนัก คิดอ่านหาอุบາຍซึ่งจะแก้ตัวก็ไม่เห็นช่อง เลยชักกระบี่ออกถือไว้เป็นทุกข์ทอดใจให้ญี่น้ำตาไหลลงอาบน้ำ คิด ๆ ไปแต่เวลาค่าจันสว่างก็ไม่เห็นอุบາຍเลย ยวนห้อมจึงเห็นว่า คิดมาแต่หัวค่าจันรุ่งแล้ว เห็นอุบາຍที่จะแก้ไขประการใดจะเล่าให้ข้าพเจ้าฟังจะได้คลายใจ โจชองได้ยินดังนั้นทึ้งกระบี่ลงเสียแล้วจึงว่า เราไม่ยกทัพไปให้ล่าหากทหารแล้ว จะถอดเราเสียจากที่ก็ตามเดิม เราจะได้นั่งนอนกินให้สบาย

ยวนห้อมได้ยินดังนั้นก็ร้องให้ด้วยเสียงอันดัง แล้วเดินออกจากที่นั้นจึงว่า ใจนี่พ่อโจชองปวดตัวว่าเป็นคนมีสติปัญญา มีบุตรสามคนก็ไม่สั่งสอนให้มีความรู้วิชาการเลย เหมือนหมูแลกระนือ ว่าแล้วก็ร้องให้ เค้าอื่น ต้านท่ายจึงเข้าไปว่าแก่โจชองว่า ถ้าท่านยอมแล้วจะเร่งให้คนถือตราสำหรับที่เข้าไปมอบให้สุมาอี้ให้ลื้นลงสัย โจชองได้ยินดังนั้นจึงส่งตราให้เค้าอื่น ต้านท่าย มีสมุหบัญชีคนหนึ่งชื่อเอียวจงเห็นดังนั้นก็ร้องให้เข้าฉุดตราไว้แล้วว่า ท่านทึ้งทหารทั้งปวงเสียจะมัดตัวเข้าไปรับอาญาเข้า ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่พื้นที่ตายกลางตลาดเลย โจชองจึงว่า สุมาอี้เป็นคนดีเห็นจะไม่เสียเวลาลัตย์ ว่าแล้วก็ยื่นตราให้แก่เค้าอื่น ต้านท่ายแล้วสั่งว่า ท่านจะเอาไปส่งให้สุมาอี้อย่าให้มีความแคลงเรา เค้าอื่น ต้านท่ายกกลับเข้าไปเมือง ฝ่ายโจชองจึงค่อยตามไป

ครั้นนั้นทหารทั้งปวงเห็นโจชองไม่มีตราสำหรับที่แล้ว ก็หนีกระจัด-กระจายไป ยังเหลือแต่พื้นของสามคนกับชุนนางซึ่งเป็นคนสนิทพากันกลับเข้าไปในเมือง ครั้นถึงเชิงสะพานแพกเข้าไปหาสุมาอี้ สุมาอี้จึงว่า เชญท่านพื้นของสามคนไปเรื่องเดิม แต่ชุนนางซึ่งเป็นพระครพวามนั้นสุมาอี้ก็สั่งให้อาไปจำไว้ คุก โจชองพื้นของสามคนเดินไปหามีผู้ได้ดิตตามไม่เลย ครั้นชวนห้อมไปถึงเชิงสะพาน สุมาอี้นั่งอยู่บนหลังม้าแลเห็นชวนห้อมเข้ามาก็ชี้มือแล้วร้องว่า ท่านชวนห้อมทำไม่จึงมาทำข้าอย่างนี้ ยวนห้อมมิรู้ที่จะตอบก็ก้มหน้าไปบ้าน ฝ่ายสุมาอี้ก็อยรับเสด็จอยู่ที่นั้น ครั้นพระเจ้าโจชองมาถึง สุมาอี้เชญเสด็จเข้าไป

ในวัง บ้านใจซองพื้น้องสามคนนั้นอยู่เรียงกันمامีกำแพงล้อมเป็นอันเดียวกัน สุมาอี้จึงใช้ให้ทหารปิดประตูลับกุญแจเสียทุกประตู จึงส่งชาวบ้านซึ่งอยู่นอกกำแพงบ้านใจซองนั้นเป็นแปรครัวเรือน ห่านหั้งปวงรักษาให้มั่นคง ถ้าใจซองแล่นองใจซองหนีไปได้ ชาวบ้านจะเป็นโภชถึงตาย ใจซองเห็นใจซองเป็นทุกข์นักจึงว่า ข้าวเสบียงในเรือนเราก็ลื้นแล้ว ห่านจงให้มีหนังสือไปถึงสุมาอี้ขอเมี้ยงข้าวกินถ้าสุมาอี้ให้ข้าวแก่เราก็เห็นว่าสุมาอี้จะไม่ทำอันตรายแก่เรา ใจซองเห็นชอบด้วย จึงทำหนังสือส่งให้ชาวบ้านซึ่งรักษาถือไปให้แก่สุมาอี้ สุมาอี้ก็ให้ทหารคุมข้าวสารร้อยถังมาส่งให้ ณ บ้านใจซอง ใจซองก็คลายใจจึงว่าแก่น้องหั้งสองว่า สุมาอี้ทำทำอันตรายแก่เราไม่จริงแล้ว

ฝ่ายสุมาอี้จึงส่งให้ทหารจับตัวเตียวต่อง ซึ่งใจซองตั้งให้เป็นเต้ากรรมวังนั้นไปเปลี่ยนถ้ามานี้อความว่า ได้คบคิดกับใจซองจะทำการขบถต่อแผ่นดินหรือไม่ ครั้นเมื่อถ้ามานี้เต้ากำรรับเป็นสัตย์ว่า ข้าพเจ้าได้คบคิดทำการขบถกับใจซองจริง ฝ่ายทหารซักถามว่าคิดการขบถแต่สองคนนี้ดูกหือเรายังหาเห็นจริงไม่ เเต่กำรซัดว่าเมื่อคิดกันนั้นโดยอันคนหนึ่ง เติงเหยียงคนหนึ่ง หลีชินคนหนึ่ง เติงปิดคนหนึ่ง ปิดหัวคนหนึ่ง ขุนนางห้าคนนี้ได้คิดการด้วยข้าพเจ้ากับใจซอง สุมาอี้ให้ทหารไปจับตัวมาตามหั้งห้าคนก็รับเป็นสัตย์ แล้วจึงให้การว่า ได้สัญญาภันว่าอีกสามเดือนจึงจะทำการ สุมาอี้สั่งให้จำาตรึงตะปูให้มั่นหั้งห้าคน

สุหనนายประดูว่าแก่สุมาอี้ว่า ยวนห้อมลงข้าพเจ้าให้เบิดประตูว่ามีรับสั่งใช้ ออกไปได้แล้วกล่าวโหช่ว่าห่านเป็นขบถ สุมาอี้จึงว่ามันเป็นขบถของชิกลับมากกล่าวโหช่ว่าเราเป็นขบถอีกเล่า ว่าแล้วสั่งให้ทหารให้จับยวนห้อมกับพรรคพวงแลใจซองพื้น้องไป สั่งให้ทหารจำไว้ในคุก สุมาอี้จึงปรึกษาขุนนางหั้งปวงว่า อ้ายคิดมิชอบเหล่านี้รับเป็นสัตย์แล้วจะเอาไว้มีได้ ขุนนางหั้งปวงเห็นชอบด้วย สุมาอี้ก็สั่งให้อาคนโหช่วงปวงประมาณพันหนึ่ง ไปปล่าเสียหั้งโโคตรที่กลางตลาด แล้วก็สั่งชนทรัพย์สิ่งของเข้าพระคลังหลวง

มีนางคนหนึ่งเป็นบุตรแซ่หัวเหลง เป็นเมียใจวนซกน้องใจซอง ใจวนซกตายนานแล้ว นางนั้นเป็นหม้ายมีบุตรชายคนหนึ่ง ครั้งหนึ่งบิดาจะให้มีผัวใหม่ นางมิยอมสนถสถาบันว่าไม่มีผัวอีก แล้วก็เชือดใบหูเสียหน่อยหนึ่ง ครั้น

โจชองเป็นโทะง บิดากลัวจะพลอยเป็นโทะงด้วย จึงจะให้ลูกสาวมีผัวนางก็มิยอม จึงเอามีดเชือดปลายจมูกเสียหน่อยหนึ่งประสงค์จะให้เสียโฉม คนในเรือนเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงว่า เป็นธรรมดาวคนทั้งปวงจะแต่งรูปโฉมให้งาม ทำไม่เจ้าจึงมาทำให้เวหนาดังนี้ นางจึงว่า เรากำหังนี้ประสงค์จะไม่มีผัวแล้ว

คนทั้งปวงจึงว่า โจชองเป็นโทะง บิดากลัวว่าจะพลอยเป็นโทะงด้วย จึงจะให้เจ้ามีผัวหวังจะให้พ้นจากเกี่ยวข้องกับโจชอง นางจึงตอบว่า ประเพณีลูกผู้หญิงเมื่อยังหาสามีได้ก็ตั้งอยู่ในบังคับบัญชาของบิดา ถ้ามีสามีแล้วก็ตั้งอยู่ในบังคับสามี ถ้าสามีได้ยศศักดิ์เป็นสุขก็ได้เป็นสุขด้วยสามี ถ้าสามีประกอบไปด้วยทุกข์ก็ให้สู้ทุกข์สู้ยากด้วยสามี เมื่อยังมีชีวิตอยู่รักใครร่วมสุขร่วมทุกข์ฉันได้สามีตายแล้วให้รักใครร่วมสุขร่วมทุกข์ดังนั้น โจชองมีบุญซึ่งบุญเขามาครั้นเชาเป็นโทะงจะเอาตัวหนีออกจากทางดังนี้เห็นเป็นคนอกตัญญูหารุคุณเขามาไม่เหมือนลัตว์เดียรัจฉาน ความอันนี้ก็แจ้งไปถึงสุมาอี้ สุมาอี้คิดว่า ใจคนลัตย์ซึ่งอย่างนี้หากันนัก ถึงว่าบิดาชั่วมารดาดีควรเราจะขออาบุตรมาเลี้ยงไว้ จะให้ต่อแซ่ใจลีบไป สุมาอี้ก็ขอบุตรชายนางนั้นมาเป็นบุตรเลี้ยง

เจียวเจิ่งเข้าไปว่าแก่สุมาอี้ว่า พรรคพวกโจชองยังหาลั้นไม่ สุมาเล่าจีกับชินเปสองคนนี้่านายประทูเสียแล้วหนีไปหาโจชอง ยังเอียวจังคนหนึ่ง ครั้งเมื่อโจชองส่งตราให้อา茂มอบท่าน เอียวจังฉุดไว้ สามคนนี้ควรจะเอาโทะงสุมาอี้ตอบว่า สามคนนี้ดีลัตย์ซึ่งต่อนาย อย่าทำอันตรายแก่เขาเลย ควรจะให้เป็นชนนangคงที่ เราได้ชูบลีย়েংখাকิมิกตัญญูรุคุณเรา สุมาอี้ก็ให้อาสามคนนั้นมาตั้งเป็นชนนangคงที่เก่า สามคนก็ทำค่านบแล้วก็ลาออกไป ชินเปคิดถึงความหลังแล้วหอดใจใหญ่ จึงว่าแก่สุมาเล่าจี เอียวจังว่า ถ้าเรามิฟังคำพี่เราที่ไหน เราจะรอตชีวิต ว่าแล้วต่างคนต่างไปเรือน

ฝ่ายสุมาอี้จึงเขียนหนังสือเกลี้ยกล่อมแขวนไว้ทุกประทูเมือง ในหนังสือนั้นว่า แต่บรรดาพรรคพวกโจชองซึ่งหน้อยูบ้านได้ต่ำบลได ให้คืนเข้ามาอยู่ที่เหย้าเรือนให้หมดเรามิ่งเอาโทะงแล้ว ถ้าเป็นชนนangแลหหารให้เข้ามาคงที่ รับราชการตามต่าแห่ง ถ้าเป็นราชภรให้กลับมาอยู่บ้านเรือน ทำมาหากินตามภูมิลำเนา

รูปที่ ๒๐๐ พระเจ้าจิชองตั้งสุมาอีเป็นมหาอุปราช

รูปที่ ๒๐๑ สุมาสูรันกับเกียงอุย

ตอนที่ ๘๐

ฝ่ายพระเจ้าโจชองจึงตั้งสุมาอี้ให้เป็นที่มหาอุปราช มีเครื่องยศเก้าลิ่ง ตามบรรดาศักดิ์ สุมาอี้ก็มีรับ พระเจ้าโจชองก็มอบที่แก่สุมาอี้อีกสองครั้ง สุมาอี้ จึงรับที่เป็นมหาอุปราช พระเจ้าโจชองจึงส่งให้สุมาอี้กับบุตรว่าราชการบ้านเมือง ฝ่ายสุมาอี้สืบสา华หาพรคพวงโจชองในเมืองนั้นเห็นสิ่นแล้ว ยังแต่แยกหัวป่า ซึ่งเป็นเชื้อสายโจชอง โจชองตั้งให้เป็นเจ้าเมืองของจิ่ว ได้ว่ากล่าวหัวป่าเมืองทั้งปวง ซึ่งขึ้นเมืองของจิ่วด้วย สุมาอี้คิดว่า ถ้าแม้แยกหัวป่ารู้ว่าโจชองเป็นอันตราย มันก็ จะคิดแก้แคน จะพยายามให้ทหารทั้งปวงได้ความยาก คิดแล้วให้ต้านท่ายถือ ตราไว้สั่งให้หาตัวแยกหัวป่า

ฝ่ายแยกหัวป่ารู้ว่าโจชองเป็นอันตรายเสียแล้ว คิดถึงตัวนัก จะทำการ แก้ตัวจึงเกณฑ์ทหารได้สามพัน ก็จัดแจงนายทัพนายกองเตรียมการซึ่งจะยกไป ตีเมืองลงกอเอียง กวยหวยเป็นเจ้าเมืองก่อรัฐดันนั่นก็พาทหารสมัครพรคพวงของ ตัวยกมาตีแยกหัวป่า กวยหวยถือหัวเข้าม้าควบเข้าไปร้องค่าแห่หัวป่า ว่ามีงเป็น เชื้อพระวงศ์ ควรหรือมาคิดชนบทต่อแผ่นดิน แยกหัวป่าก็ร้องค่า ว่ามีงได้พึงบุญ บุญย่าตาายของกูมาก็ได้อยู่เย็นเป็นสุข อ้ายสุมาอี้มั่นคิดกำจัดแซ่โจเสียสิ้น มีง ยังเห็นชอบด้วยอีกเล่า มีงนี้มีเป็นพวกอ้ายชนบทแล้วหรือ กวยหวยได้ฟังดังนั้นก็ โกรธนัก ขึ้มร้าหัวเข้าไป แยกหัวป่าร้าหัวเข้าสู้กันได้ประมาณสิบเพลง กวยหวย เสียทีก็ควบม้าหนนี แยกหัวป่าได้ทีก็ไล่ติดตามไป

ฝ่ายต้านท่ายซึ่งสุมาอี้ให้คุณทหารถือหันสือให้ไปหาตัวแยกหัวป่าพอด ยกไปถึง ครั้นรู้ว่าแยกหัวป่ากับกวยหวยรบกันก็ตีกระหนานเข้าไปช่วยกวยหวย ฝ่ายแยกหัวป่าเห็นต้านท่ายตีกระหนานเข้ามาจากทางล้มตายเป็นอันมาก เหลือ ก้าลังที่จะต้านทานก็พาทหารที่เหลือตายหนีไปเมืองชันตั่งสามีกักดีเข้าไปเป็น ข้าพระเจ้าเล่าเสียน นายต่านจึงให้ม้าใช้เข้าไปแจ้งแก่เกียงอุยผู้รักษาเมืองชันตั่ง เกียงอุยส่งสัญนักลงให้ให้ทหารไปชักใช้หาความจริงได้ความจริงแล้วก็พาแยกหัวป่า

เข้ามาหาเกียงอุย กระทำค่านับแล้วแซหัวป่าก์ร้องให้ เล่าความแค้นซึ่งสูมาอี้ผ่า ใจของเสียนนั้นทุกประการ เกียงอุยได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านมาทางไกลนักสามีภักดี มาเป็นข้าพระเจ้าเล่าเสียนครั้งนี้ไม่เสียที ด้วยพระเจ้าเล่าเสียนเป็นเชื้อวงศ์ กษัตริย์ ว่าแล้วชวนแซหัวป่ากินโต๊ะด้วยกัน จึงถามว่า อ้ายสูมาอี้พ่อลูกว่าราชการ เมืองอยุนั้น ท่านยังได้ยินคิดอ่านจะทำเป็นเสียนหนามกับเมืองเสฉวนหรือไม่

แซหัวป่าจึงว่า อ้ายเส่าคัตtru แผ่นดินคนนี้ บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นมันยังคิด อ่านจะทำขบดแก่พระเจ้าใจของอยู่ ยังไม่สำเร็จความคิด ซึ่งจะคิดทำการกับ เมืองอื่นเห็นยังไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็นคนดีมีสติปัญญาคุณทหารมากมายมืออยู่สองคน ถ้าสูมาอี้ใช้มำทำการเมืองกังตั้ง เมืองเสฉวนจะเป็นอันตราย เกียงอุยจึงถาม ว่า ส่องคนนั้นชื่อใด

แซหัวป่าบอกว่า คนหนึ่งชื่อจงโอยบุตรจงอิวชาเมืองเองจิ้ว เมื่ออายุ ได้เจ็ดขวบบิดาพาไปเฝ้าพระเจ้าโจผี พระเจ้าโจผีให้ว่าเพลงถวาย จงโอยคนนี้ เนลียวฉลาดนัก ก็ว่าเพลงถวายได้ในทันได พระเจ้าโจผีโปรดปราน ครรั่นใหญ่มา บิดากสั่งสอนให้รู้คำราพิชัยสงคราม แล้วศึกษาให้ชำนาญในศิลปศาสตร์ สำหรับทหาร เมื่อพระเจ้าโจผีดับสูญแล้วก็ได้เป็นที่ปีสูหลวงเจ้ากรมอาลักษณ์ มาจนครั้งพระเจ้าโจຍอย สูมาอี้กับเจียวเจ็กย่าเกรงจงโอยนัก ยังมีอีกคนหนึ่ง ชื่อว่าเต่งงายบุตรชาวเมืองแห่งเอียง บิดาตายแต่น้อย น้ำใจหัวหาญ พอใจจะ เป็นแม่ทัพแม่กอง แสวงหานิหารพิชัยสงครามช้านิชำนาญนัก สูมาอี้นับถือจิง ตั้งให้เป็นที่ข้างอกุนจ์ได้ว่ากล่าวทหารทั้งปวง ส่องคนนี้แลเห็นหลักแหลมนัก

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะจึงว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูอ้ายเด็กสองคน นี้ความคิดมันจะต้านทานเรามิได้ ว่าแล้วพาแซหัวป่าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสียน เมืองเสฉวน ถวายบังคมแล้วทูลว่า สูมาอี้คิดอ่านก้าจัดใจของเสีย แล้วจะมา ทำร้ายแก่แซหัวป่า แซหัวป่าก็หนีมาสามีภักดีเข้ามาเป็นข้าพระองค์ ฝ่ายพระเจ้า ใจองก์อ่อนแก่ความนัก ข้าพเจ้าเห็นว่า สูมาอี้พ่อลูกทำการทั้งนี้จะซิงເօราช สมบัติเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเมืองหยูกก์เห็นก็ร่วงโรยอยู่แล้ว ข้าพเจ้า รักษาเมืองยัնต์มาช้านาน ข้าวปลาอาหารกับบริบูรณ์ ทแกล้วทหารก็มีกำลังมาก ขึ้น ข้าพเจ้าจะขออาสาไปตีเมืองหยูกก์ จะตั้งให้แซหัวป่าเป็นทัพหน้าไปทำการ

เห็นจะได้เป็นมั่นคง

บัญเสนาบดีผู้ใหญ่จึงว่า เจียวอัวน ตั้งอุ่นมีสติปัญญาฝีมือรุนพุ่งก์กล้า เป็นทหารเอกสารของเราก็ตายเสียแล้ว ในเมืองเรามีคนดีไม่ จะยกไปบัดนี้เห็นจะไม่สำเร็จ อย่าเพื่อเบาแก่ความ ให้ได้ห่วงที่แล้วจึงยกไปทำการ เกียงอุยจึงว่า ท่านว่าทั้งนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย วันคืนปีเดือนล่วงไปไม่หยุดเลย จะคอยทำให้ได้ทึ่กจะแก่เสียเปล่า เมื่อไรจะได้ทึ่กเล่าจึงจะยกไป บัญตอบว่า โบราณท่านกล่าวไว้ว่า แม่ทัพแม่กองผู้จะทำการสังคม พิงให้พิเคราะห์ดูกำลังความคิด และฝีมือทหารและอาชีวะของตัวกับข้าศึก ถ้าเห็นชนะฝ่ายเดียวแล้วจึงให้ทำการถ้าไม่รู้จักหนักเบาเลยเหมือนท่านจะไปทำการครั้งนี้ ถึงท่านมหาอุปราชชีวเป็นคนดีมีสติปัญญาบั้นเมืองชีวิตอยู่ก็หาอาจไปทำไม่

เกียงอุยจึงว่า ข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยังตั้งนี้ พิเคราะห์ดูพากชาวนะนิ ในเมืองเกียงเห็นว่าจะมาเข้าเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าจะยกไปทำการครั้งนี้ จะมีหนังสือให้ไปเกลี้ยกล่อม เมื่องเกียงก็จะยอมมาเข้าด้วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้เป็นทัพหนุน ถ้ายังมิได้เมืองวุยก็จะทำหัวเมืองขึ้นทั้งปวงให้อยู่ในเมืองมิอ ให้ได้ พระเจ้าเล่าเสียนจึงว่า ถ้าท่านจะอาสาเราไปตีเมืองวุยก็ครั้งนี้ จงตรึกตรองให้ละเอียด ให้ทหารทำการให้เต็มมือให้มีชัยชนะแก่ข้าศึกจะได้ อย่าให้เสียทีไป

เกียงอุยก์ทูลลาพาแซหัวปากลับไปเมืองยังตั้ง ถึงเมืองแล้วจึงให้ทหารถือหนังสือไปเกลี้ยกล่อมเมืองเกียง แล้วจึงปรึกษากันว่า เราจะให้กุอัน ลิหิมสองคนนี้คุมทหารมึนห้าพันยกไปตีกวายหวายเมืองเองจว ไปตั้งค่ายอยู่เชา กิกสันเป็นสองค่ายทำการไปพลาง เรายังค่อยยกหัวตามไป บริกรชาแล้วให้จัดแจงม้าและเครื่องศัสรารูข้าวเสบียง จึงให้กุอัน ลิหิมยกไป ไปถึงเชา กิกสันก็แยกทางออกเป็นสองกอง กองละเจ็ดพันห้าร้อย ตั้งค่ายกระหนาบเชา กิกสันไว้ กุอันอยู่ข้างตะวันออก ลิหิมอยู่ข้างตะวันตก

ฝ่ายทหารกองตระเวน ให้ม้าใช้เอาเนื้อความไปแจ้งแก่กวายหวายว่า เกียงอุยเมืองยังตั้งให้ยกกองหัวมาตั้งกระหนาบเชา กิกสันสองค่าย กวายหวายรู้ดังนั้นให้ม้าใช้ถือหนังสือไปแจ้งข้อราชการ ณ เมืองลอกเอี่ยง ฝ่ายต้านทำยชีวถือ

หนังสือไปหาตัวแซหัวป่ายังไม่กลับไป กวยหวยก็ให้ต้านทำยคุณทหารห้ามวินยกออกไป กุอัน ลิทิมเห็นต้านทำยยกมาเก็บออกจากค่าย เห็นทหารต้านทำยมากันจะต้านทานมิได้ก็พาทหารกลับเข้าค่าย ฝ่ายต้านทำยกให้ทหารตั้งค่ายล้อมไว้ทั้งสองค่าย แล้วเกณฑ์กองทัพให้ไปสกัดต้นทางตัดลำเลียง ฝ่ายกุอันลิทิมอยู่ในค่ายข้างปลาอาหารขัดสน

กวยหวยยกกองทัพออกไป เห็นต้านทำยล้อมข้าศึกไว้ได้ดังนั้นตื่นนักกีเข้าไปในค่ายจึงว่าแก่ต้านทำยว่า ข้าศึกนี้ขัดสนน้ำอยู่แล้ว ได้อาศัยแต่น้ำชารซึ่งไหลออกจากเขา ถ้าเราคิดอ่านปิดชาน้ำเสียแล้วอย่าให้น้ำไหลไปได้ ข้าศึกอดน้ำแล้วก็ถอยกำลัง เราจึงเข้าทักเอาค่ายเห็นจะได้โดยสะดวก ต้านทำยเห็นชอบด้วยก็เกณฑ์ให้ทหารไปสมบทปิดชาน้ำเสีย

ลิทิมเห็นทหารอดน้ำนักจึงคุณทหารออกจากค่ายจะไปตักน้ำ ทหารต้านทำยกปรับสกัดไว้ ลิทิมเห็นเหลือกำลังก็พาทหารกลับเข้าไปในค่าย ฝ่ายกุอันเห็นทหารอยากน้ำนักแล้วก็ยกทหารมา พาลิทิมออกไปเป็นสองกองจะไปตักน้ำทหารต้านทำยตีสกัดไว้ไปไม่ได้ก็พาภันกลับเข้าค่าย ลิทิมจึงปรึกษาว่า น้ำอยู่ดังนี้ก็ไม่ได้จะยกหน้าไป กุอันไม่ยอมจึงว่า ซึ่งจะยกทัพกลับไปนั้นเห็นไม่ชอบ เราจำจะพยายามทำทัพเกียงอุยซึ่งจะยกตามมา ลิทิมจึงว่าเมื่อไรจะมาเล่า เขาปิดทางน้ำเสียแล้ว ถ้าจะอยู่ฉะนี้จะพาภันอดน้ำตายเสียลื้น ท่านมิไปแล้วเราจะไปร่วมกิชวนทหารไปประมาณสี่สิบคน ครั้นเวลากลางคืนก็ตีออกไป ทหารต้านทำยกปรับสกัดไว้จากพื้นทหารลิทิมตายลื้น

ฝ่ายตัวลิทิมถูกอาวุธเจ็บช้ำเป็นหลายแห่งหนีออกไปได้ ช้ำม้าไปตามเชิงเขาเส้นเวลากลางคืนมีนัก หารู้ที่จะหนันกินไม่ ได้กินแต่น้ำค้าง อดอาหารไปถึงสองวันจึงพบกองทัพเกียงอุย ลงจากม้าแล้วเข้าไปหาเกียงอุยจึงแจ้งเนื้อความทั้งปวงให้ฟัง เกียงอุยจึงว่า มีใช้ว่าช้ำจะนอนใจ เตรียมกองทัพแล้วจะรับยกมา ช้ำอยู่ทั้งนี้เพราะพยายามทำกองทัพเมืองเกียงไม่เห็นมาเลย ว่าแล้วให้ทหารส่งตัวลิทิมไปรักษาตัวขณะเมืองเสฉวน เกียงอุยจึงว่าแก่แซหัวป่าว่า เราพยายามทำกองทัพเมืองเกียงช้านานแล้วก็ไม่เห็นมาเลย บัดนี้กองทัพซึ่งให้ไปตั้งอยู่ที่เขา ก็กลับนั้นเห็นจะเสียแก่ข้าศึกอยู่แล้ว เราจะคิดอ่านประการใดจึงจะ

มีชัยแก่ข้าศึก

แซหัวป่าจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นว่ากองทัพเมืองเองจิวยกออกไปล้อมลิทิม กุอันอยู่แล้ว ถ้าเรายกไปเข้าทางเขาจิวเทาสันหลังเมืองเองจิวตีเข้าไป กวยหวาย ต้านท่ายก็จะยกกองทัพกลับมาสู้กับเรา กองทัพกุอันก็จะมีได้เป็นอันตราย เกียงอุยได้ยินดังนั้นก็มีความยินดีนักจึงชมว่า ทำนคิดอุบายนี้เห็นจะมีชัยชนะ เป็นแท้ ก็เร่งรับยกกองทัพไปตามคิดกันนั้น

ฝ่ายต้านท่ายจึงปรึกษาแก่กวยหวายว่า ลิทิมหนึ่งไปได้แล้ว จะไปบอก แก่เกียงอุย เกียงอุยรู้ว่าเรายกกองทัพมาล้อมอยู่ที่นี่เห็นจะยกทัพตีเข้ามา ทางเข้าจิวเทาสันมั่นคง ขอให้ทำนยกทัพไปสักดอยู่ต่ำบลเตียวชุยเป็นต้นทาง อย่าให้ส่งลำเลียงได้ ข้าพเจ้าจะยกทัพไปตีเกียงอุยซึ่งติดลำเข้ามาถึงเข้าจิวเทาสัน นั้น ถ้าเกียงอุยรู้ว่าเราสักดัดทางลำเลียง ก็จะตกใจแตกหนึ่งไปเป็นมั่นคง กวยหวายเห็นชอบด้วยก็ยกไปตามคิดกันขึ้น

กองสอดแแนวให้ม้าใช้มาบากอกแก่เกียงอุยว่า กองทัพเมืองเองจิวยกออก มา เกียงอุยขึ้นมาถือหวนเร่งรับพาทหารเข้าไป ต้านท่ายแลเห็นเกียงอุยจึงร้องว่า กฎอยู่แล้วว่าเมืองจะยกหลักเข้ามาทางนี้กุจิวยกอกรามรับ ว่าแล้วก็มาร่วงวัวเข้าไป เกียงอุยรำหวนเข้ารับกับต้านท่ายได้สามเพลง ต้านท่ายก็หนีพากองทัพขึ้นไปบน เข้าจิวเทาสัน เกียงอุยก็ไม่ตามขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่เชิงเขา ก็ให้ทหารไปร้องห้าหาย ต้านท่ายเร่งยกมารบกัน ต้านท่ายก็ยกทหารลงมารบกับเกียงอุยเป็นหลายเวลา มีได้แพ้ชนะกัน

แซหัวป่าจึงว่าแก่เกียงอุยว่า เรารบกันมากก็หลายเวลาอยู่แล้ว ไม่แพ้ไม่ชนะกัน จะอยู่นานนักก็ไม่ได้เกรงข้าศึกจะคิดกลอุบายน้ำร้ายแก่เรา ขอให้ทำ ล่าทัพไปก่อนเด็ด จะได้คิดกลอุบายน้ำอันให้มีชัยชนะจดได้

ม้าใช้กองสอดแแนวมาบากาว่า กวยหวายยกกองทัพไปตั้งสักดอยู่ต้นทาง แล้ว เห็นจะส่งลำเลียงชั้ดสน เกียงอุยตกใจนักก็ให้แซหัวป่าล่าทัพไปก่อน เกียงอุยจึงยกอกรากายหลัง ต้านท่ายรู้ว่าเกียงอุยล่าทัพหนีแล้ว ก็จัดแม่ทัพ แม่กองออกเป็นห้ากองให้ไล่ตีกระหนบไปข้างละสองกอง ตัวก็ติดตามไปข้างหลัง

ฝ่ายเกียงอุยอยู่รังห้ายกวนต้านทานไว้ ต้านหายกหักโหมเข้าไม่ได้ กีร์บยกหหารหนีไป ฝ่ายกวยหวยกีร์บยกหารเข้าตีสักดิ้นไว้ เกียงอุยกีร์บจะมีตีพากหารหักออกไปได้ หหารเกียงอุยล้มตายเป็นอันมาก ซึ่งยังเหลืออยู่นั้นน้อยกว่าที่ตายอีก เกียงอุยพากหารไปปะกองหัพสูมาสูบตรสูมาอี้

เมื่อแรกเกียงอุยยกไปตีเมืองเองจิว กวยหวยจึงให้มีหนังสือขอกองหัพสูมาอี้จึงให้สูมาสูบตรยกมาเป็นคนห้ามใน สูมาสูรู้ว่าเกียงอุยรับอยู่กับกวยหวยแล้วกีร์บยกไปสักดอยู่ต้นทาง สูมาสูคนี้หน้ากลมรีมฝีปากหนาใบหูใหญ่ทางตาข้างขวาบวมใหญ่เท่าผลส้มมะแบ้น มีโลมาอยู่สีลินห้าลิบเล็น ครั้นแลเห็นกองหัพเกียงอุยยกมา กีชั้นม้าร่างงามวอกไป

เกียงอุยแลเห็นกองหัพนักร้องว่าอ้ายเด็กน้อยเท่านี้ ควรหรือองอาจมาสู้กุ ว่าแล้วกีควบม้าเข้ารบกับสูมาสู สูมาสูได้สามเพลงเห็นเหลือกำลังกีพากหารหนีไป เกียงอุยกีพากหารไปถึงด่านแซบงั่นกวนเป็นด่านเมืองเสฉวน หหารกีเปิดประตูรับเกียงอุยเข้าไปแล้วกีปิดประตูเสีย สูมาสูกลับตามไปกีให้หหารทำลายประตู เมื่อชงเบ้งจะไกลัตายนั้นได้สอนหหารให้ยิงหน้าไม้คันหนึ่งยิงที่เดียวได้ลินลูก หหารซึ่งอยู่บันหอรอบกียิงหน้าไม้ลังไปเหมือนห่าฝัน ถูกหหารสูมาสูตายเป็นอันมาก ครั้นสูมาสูเสียพากามากมายแล้วกียกหัพกลับไปเมือง

ฝ่ายกุอันซึ่งรักษาค่ายอยู่ริมเขาก็กลับนั้นครั้นลิมหนีไปแล้ว คงหากองหัพหนุนกีไม่เห็น หหารชัดสนเดียวหนัก ครั้นจะหักออกกีมีได้ จึงเปิดประตูค่ายพากหารมาย้อมเข้าด้วยกวยหวย ฝ่ายเกียงอุยยกหัพไปทำการครั้นนั้นเสียหารามากมายนัก ครั้นกลับไปเมืองชันต่งกีให้ซ้อมแปลงกำแพงและประตูหอรอบซึ่งชำรุดนั้นให้มั่นคง ฝ่ายสูมาสูกลับไปถึงเมืองลกเอี่ยงแล้ว เข้าไปเจ้งข้อราชการแก่นิด

ครั้นนั้นพระเจ้าโจชองเสวยราชย์ได้ลิบสามปี (พ.ศ. ๗๘๕) พอถึงเดือนลิน สูมาอี้กีป่วยหนักเห็นจะไม่รอดแล้วจึงให้หาสูมาสู สูมาเจียนบูตรหั้งสองเข้าไปถึงเตียงที่นอน จึงว่าบิดาได้เป็นที่มหาอุปราชว่าราชการหั้งแผ่นดินโดยสัตย์โดยธรรม หาได้คิดคดต่อแผ่นดินไม่ คนหั้งปวงยังมาแก้ลงว่าเป็นขบถต่อแผ่นดิน เราอาศัยสัตย์สุจริตรักษาตัวหาเป็นอันตรายไม่ บัดนี้บิดา

จะตามแล้ว เจ้าจะเป็นข้าราชการสืบไป จงตั้งใจสัตย์ซื่อสามิภักดีต่อเจ้าแผ่นดิน กว่าจะลืมชีวิต ทำการสิ่งใดอย่างไรแก่ความ จงตรึกตรองให้ละเอียดแล้วจึงทำ พอกลั่นค่าเท่านั้นก็ตาย สุมาสุ สุมาเจียวอาเนื้อความไปกราบทูลว่า บิดาข้าพเจ้า ตายแล้ว พระเจ้าจึงทรงก็สั่งให้เจ้าพนักงานทำการศพสุมาอีกตามชนบธรรมเนียม มหาอุปราช ให้เชิญศพไปฝังไว้ ณ ภูฎี จาริกอักษรไว้ตามประเพณี แล้วตั้ง สุมาสุเป็นที่เสนาบดีผู้ใหญ่ สุมาเจียวเป็นเตียวก์เชียงจังกุน ได้วากล่าวทหาร ทั้งปวง

ฝ่ายพระเจ้าชุนกวนอยู่ ณ เมืองกังตั้ง ตั้งให้ชุมเต่งบุตรนางชีฐุหยิน เป็นใหญ่ ครั้นชุนเต่งตายแล้วตั้งชุนโขบุตรนางของชีฐุหยินเป็นที่ใหญ่ อยู่นานมา ชุนโขวิวาหกับนางกิมกง จูผู้เป็นพี่สาว นางกิมกงจูจึงไปทูลยุบยงบิดาให้โทรศัด ชุนโขเลี้ยงจากที่ ชุนโขได้ความแค้นคึ่งเจ็บอายก์ตรอมใจเป็นใช้ตาย พระเจ้า ชุนกวนเลี้ยงบุตรนางพัวชูหยินให้เป็นที่ใหญ่ ครั้นนั้นลงชุนแล้วกัดกันชึ่งเป็น คนดีมีสติปัญญา ก็ตายแล้ว มีชุนนางผู้หนึ่งชื่อจูกัดเกึกว่าราชการใหญ่น้อย ทั้งปวง

เมื่อเดือนลีชั้นค่าหนึ่งปีแล้วไปนั้น บังเกิดเหตุพายใหญ่คลื่นในแม่น้ำ และทะเลก์กำเริบนัก เกิดน้ำใหญ่ท่วมไปในเมืองกังตั้ง น้ำลึกถึงแปดศอก พาย ก์ถอนตันสนใหญ่ชั่งปลูกอยู่หน้าภูฎีชั่งฝังศพชุนเชิง ลอยชั้นไปในอากาศ ตันสนก์ตกลงริมประทูเมืองกังตั้ง ปลายลงปักดินอยู่ พระเจ้าชุนกวนเห็น ประหลาดดังนั้นหาแจ้งว่าจะดีหรือร้ายไม่ ก์เป็นทุกข์พระทัย จึงประชารมา ช้านานประมาณช่วงหนึ่ง โกรนนั้นกำเริบชั้นเห็นจะไม่รอดอยู่แล้ว จึงให้หา จูกัดเกึกกับลิต้ายเป็นชุนนางผู้ใหญ่สองคนเข้ามาถึงที่บรรทม แล้วฝ่ากฝัง บ้านเมืองบุตรแลภารยาประชารราชภูมิแล้วก์สิ้นใจตาย เมื่อตายนั้นเดือนหก (พ.ศ. ๗๔๕) อายุพอได้เจ็ดสิบเอ็ดปี เสารวยราชย์ได้ยี่สิบสี่ปี

จูกัดเกึกกับชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงก์ให้ชุนเหลียงเสวยราชย์แทน พระบิดา พระเจ้าชุนเหลียงก์ให้แต่งการเชิญศพไปฝังที่ท่าบลเตียวเหลงตาม ประเพณี แล้วให้จาริกอักษรว่าที่ฝังศพพระเจ้าได้ย่องเต้

มีคนอาเนื้อความไปแจ้งแก่สุมาสุเมืองลงอียงว่า พระเจ้าชุนกวนตาย

แล้ว สุมาสูแจ้งดังนี้เจึงปรึกษาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยหั้งปวงว่า เรายจะยกทัพไปตี เอาเมืองกังตั้งจะเป็นประการใด เหตุวนที่ปรึกษาจึงว่า ยังหาเหินที่จะได้มีเมืองด้วยเมืองกังตั้งนี้มีเมืองน้ำกันอยู่เป็นที่คับขัน ข้าศึกที่จะไปทำการยกนัก กษัตริย์ แต่ก่อนหน้ายังพระองค์มาแล้วยกกองทัพไปตีก็ทำได้ไม่ ซึ่งจะยกทัพไปทำการครั้งนี้ ข้าพเจ้าหาเหินด้วยไม่ บ้านเมืองของใคร ใครก็รักษาอยู่เห็นจะเป็นสุข กว่า ถ้าได้ที่แล้วยกไปตีจึงจะมีชัยชนะ สุมาสูจึงว่า ซึ่งจะยังยังลงบอยู่ให้ได้ที่นั้น อายุเราจะยืนสักกี่ร้อยปีจึงจะได้ที่เล่า สุมาเจียนน้องสุมาสูจึงว่า ชุนกวนชี ตายแล้ว ชุนเหลียงได้สมบัติแทนบิดา อายุกันน้อยหั้งความคิดก็อ่อน ถ้าเรายกไปทำการเหินจะได้ฝ่ายเดียว สุมาสูเห็นชอบด้วยจึงใช้ให้อองซองเป็นนายทหาร ให้ญี่คุณทหารลิบหมื่น ให้บูชิวเชียมคุณทหารลิบหมื่น ให้สุมาเจียวผู้น้องเป็นแม่ทัพหลวงยกไปตีเมืองกังตั้ง เมื่อยกทัพครั้งนั้นเดือนลิบสอง ครั้นยกกองทัพไปถึงแคนเมืองกังตั้งแล้ว สุมาเจียวจึงให้หมายทัพนายกองหั้งปวงมาปรึกษาว่า หัวเมืองกังตั้งหั้งปวงเหินมั่นคงนักแต่เมืองตั้งหิน ด้วยหน้าเมืองนั้นมีป้อมใหญ่ กระหนบอยู่หั้งช้ายขาว ซึ่งจะหักเข้าไปนั้นยกนัก เราจะจะจัดแจงให้ดี ว่าแล้ว สั่งให้อองซอง บูชิวเชียมสองนายให้คุณทหารคนละสามหมื่นเป็นปีกชัยขาว จึงสั่งว่าอย่าเพื่อดีก่อน ต่อจากทัพหลวงหัพหน้าปีกชัยปีกขาวพร้อมกันแล้วจึงจะให้ช่วยกันระดมตีเดียว แล้วให้อ้วจุ่นเป็นหัพหน้าคุณทหารห้าหมื่น จึงสั่งว่า ห่านยกไปถึงต้นท่าแล้วให้ทำสะพานแพข้ามแม่น้ำไปได้แล้ว จัดทหารออกเป็นสองกองเร่งเข้าตีป้อมชัยขาว ถ้าได้แล้วจะมีความชอบนัก อ้วจุ่นก็ยกไป

ฝ่ายจูกัดเกึกเมืองกังตั้งแจ้งว่า สุมาเจียวเมืองอุยก็กิกยกทัพมา จึงให้หัวขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยที่ปรึกษาหั้งปวงเข้ามาพร้อมกันจึงว่า สุมาเจียวยกทัพมา ครั้งนี้จะได้ผู้ใดออกไปต้านทาน เดงของทหารผู้ใหญ่จึงว่า เมืองตั้งหินนี้เป็นกำลัง เมืองกังตั้ง ด้วยข้าวปลาอาหารหั้งปวงกับริบูรณ์ แล้วก็มีป้อมค่ายมั่นคงเป็นที่คับขัน ถ้าเมืองตั้งหินเสียแล้วเห็นว่าเมืองบูชิเฉียงก็จะเป็นอันตราย ควรเราจะรักษาเมืองตั้งหินไว้ให้มั่นคง

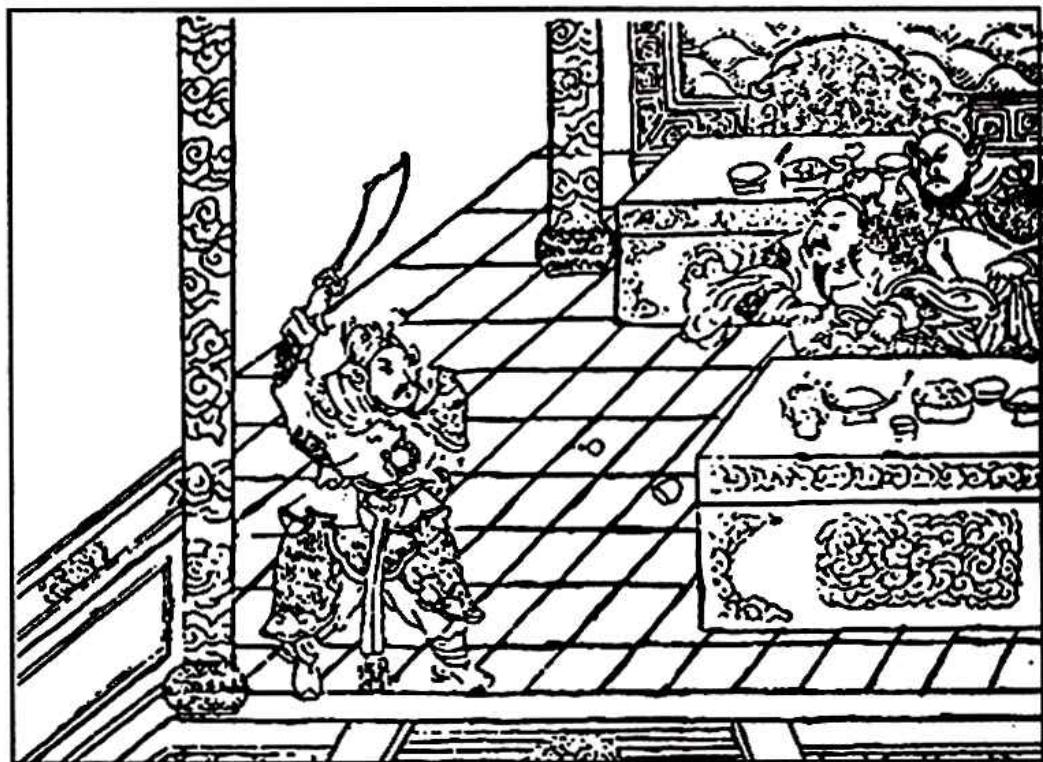
จูกัดเกึกจึงว่า ห่านว่าไน้ชอบนัก ห่านจงเป็นแม่ทัพเรือคุณทหารสามพัน ยกไป ลีกี ต่องจุ ล่าเบาทหารสามคนนี้คุณทหารคนละหมื่น เป็นแม่ทัพยกไป

เป็นสามกอง ตัวข้าพเจ้าจะยกทัพหลวงหนุนไป เมื่อจะยกเข้าตีนั้นมีประทัด สัญญาณ ถ้าได้ยินเสียงประทัดก็ให้แม่ทัพแม่กองเร่งยกเข้าตีให้พร้อมกันทั้งบก ทั้งเรือ เตงชองก์ยกทัพเรือสามสิบลำคุมทหารสามพันนายไปเมืองตังหิน ลีก ต่องจู เล่าเบาคุมทหารคนละหมื่นเป็นห้าพันนายไปเมืองตังหิน จูกัดเก็กก์ยก ทัพหลวงหนุนไป

ฝ่ายอ้วจุ่นทัพหน้าสูมาเจิยาทำสะพานข้ามกองทัพไปถึงฝั่งแล้ว ก็ใช้ ให้หวนแก่ ยันจงคุมทหารเข้าตีป้อมชัยชา นาหยาหารรักษาป้อมชัวซือเล่าเลียก ป้อมชัยซือจวนเต็ก ป้อมสองอันนี้สูงใหญ่มั่นคงนัก หวนแกอกับยันจงจะหักเข้า ไปก็มิได้ ก็ถอยออกมายังตั้งค่ายอยู่ เล่าเลียก จวนเต็กเห็นทหารเข้ามามากนัก จะเปิดประตูป้อมออกໄไปตีมิได้ ก็ตั้งมั่นอยู่ในป้อม ครั้งนั้นเป็นเทศกาลหน้า อ้วจุ่นก์ชวนนายทัพนายกองหั้งปวงมาเสพย์สุราอยู่ในค่าย กองคอຍเหตุจึงให้ม้าใช้ไปบอกว่า กองทัพเรือเมืองกังตั้งยกมาเป็นเรือสามสิบลำ อ้วจุ่นก็อกไป นอกค่ายแล้วไปเห็นกองทัพแต่ไกล ประมาณดูก็เห็นว่าเรือล้ำหนึ่งจะบรรทุกทหาร ได้แต่ร้อยหนึ่ง จึงกลับเข้ามาในค่ายแล้วบอกแก่นายทัพนายกองว่า เรือสามสิบลำบรรทุกทหารประมาณสามพัน เรายาพอที่จะกลัวไม่ ว่าแล้วสั่งให้ทหารรักษาค่าย ฝ่ายตัวกลับมานั่งเสพย์สุรา กับนายทัพนายกองอีก ก็มาสุราหั้งบ่าว แลนายน

ฝ่ายเตงชองแม่ทัพเรือก็ให้เทียนเรือเข้าตัลิ่ง และไปเห็นคนในค่าย เลินแล่อหารรักษาค่ายไม่ เห็นได้ทีแล้วจึงประกาศแก่ทหารหั้งปวงว่า เราเป็นชาติทหารตั้งใจแต่จะทำความชอบใส่ตัว เราเร่งทำความชอบให้ได้วันนี้ ว่าแล้วก็สั่งทหารหั้งปวงให้ถอดหมากและเสื้อออกทุกคน ห้ามอย่าให้ถืออาวุธยา ให้ถือแต่กระเบี้ลดาน ฝ่ายทหารในค่ายแลเห็นดังนั้น ก็หัวเราะเล่นมิได้รัววังตัว เตงชองจึงจุดประทัดสัญญาณสามนัด และถือดาบสองมือโดยที่น้ำจากเรือวิ่งตรงเข้าไปในค่าย ทหารหั้งปวงก็วิงตามพากันแหกเข้าค่ายได้ ยันจงก็ถือหวนวิงออก มาแหงเตงชอง เตงชองหลบได้ก็ฟันด้วยดาบถูกห้องยันจงล้ม เตงชองก็เข้าตัด เอาศีรษะ ฝ่ายหวนแกแลเห็นยันจงตายก็โกรธนัก ถือวังวิ่งเข้าไปแหงเตงชอง พลาดไปหัวรักแร้ เตงชองหนีเอ wang ไว้ หวนแกก็วิงหนี เตงชองก็วังด้วย

รูปที่ ๒๐๒ เตงของคุณทหารถือดาบเข้าค่ายอ้วนจุ่น

รูปที่ ๒๐๓ อ้วนจุ่นจะสะกัดเก็ก

ด้าบถูกแขนชี้ยันหัวแก่กีล้มลง เตงชองกีสละอือกเข้าไปทางด้วยทวนหัวแก่กีตาย ทหารเดงชองสามพันกีไเล่น่าฟันหหารอ้าวจุน อ้าวจุนซึ่ม้าพาหหารแหกค่ายหนีไป ครั้นถึงสะพานแพทหารหั้งปวงกลัวตายกีวิชชิงเบียดเสียดกันข้ามไป คนลงมาก เหลือกำลังสะพานแตกแพกขาดล่ม ทหารกีตายในน้ำเป็นอันมาก อ้าวจุนเสีย ทหารตายในค่ายแล้วน้ำประมาณสองส่วน ยังเหลืออยู่สักส่วนหนึ่ง เสียม้าแล ศัตรูชิดเครื่องอุปโภคบริโภคเป็นอันมาก กีพาหหารที่เหลือตายหนีไปหา สุมาเจียว สุมาเจียวได้แจ้งเนื้อความแล้วตรองดูการเห็นจะทำการลับไปนั้น ขัดสนนัก กีลำทักษะกลับไปเมือง

ฝ่ายจุกัดเก็กแม่ทัพแม่กองหั้งปวงยกมาถึงเมืองตั้งทินแล้ว เห็นเดงของ ทำการมีชัยชนะกีให้บุนนำเหน็บรังวัลแก่นายทัพนายกองและหารเป็นอัน มาก แล้วจึงปรึกษากับชุมนานงหั้งปวงว่า สุมาเจียวยกทัพมาทำแก่เราครั้นนี้เสียที แล้วล่าทัพนี้ไปเมือง เรายังไห้แล้วจะยกตามไปตั้งค่ายประชิดอยู่ข้างทิศใต้ แล้วให้มีหนังสือไปถึงเกียงอุยให้ยกกองทัพมาตีกระหนาบข้างฝ่ายเหนือ เห็นจะ ได้เมืองลอกเอี่ยมโดยสะดวก ได้แล้วจะแบ่งแผ่นดินแคนเมืองคนและครึ่ง ว่าแล้วกี เร่งเกณฑ์หหารให้ได้ยั่ลิบหมื่นกียกไปตีเมืองวุยกี ไปถึงกลางทางบังเกิดคุณ พลุ่งขึ้นจากแผ่นดินให้มีดันนัก นั่งอยู่ใกล้กันกีไม่เห็นตัว เจียวเอียนที่ปรึกษาคน หนึ่งจึงว่า การประหาดเกิดดังนี้ดีร้ายจะเสียแม่ทัพ ขอให้ท่านล่าทักษะกลับไป เมืองกังตั่งເຕີດ อย่าไปตีเมืองวุยกีเลย

จุกัดเก็กได้ยินดังนั้นกีกรอหนักจึงว่า เราจะทำการใหญ่ให้มีชัย ท่าน มากว่าให้ร้ายแก่เราดังนี้จะให้นายทัพนายกองและหารหั้งปวงเสียน้ำใจ ว่าแล้วกี สั่งให้อ ea ตัวเจียวเอียนไปฆ่าเสีย นายทัพนายกองชวนกันขอโทษจุกัดเก็กกีให้ แต่ถอดเสียจากชุมนานงให้เป็นไฟร์ แล้วกีเร่งยกทัพไป เตงชองจึงว่าแก่จุกัดเก็ก ว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นด่านชินเสียนมั่นคงนัก เป็นที่สำคัญเมืองวุยกี ถ้า เราตีได้แล้วสุมาสูกีจะตกใจ เราจึงจะติดต่อเข้าไปกีเห็นจะได้โดยสะดวก จุกัดเก็ก เห็นชอบด้วย กีให้เร่งยกทัพไปทางด่านชินเสีย

ทหารตะเวงด่านจึงเอาเนื้อความไปแจ้งแก่เตียวเต็กนายใหญ่ผู้อุย รักษาด่านว่า กองทัพฝ่ายเมืองกังตั่งยกมาคนนัก เตียวเต็กเห็นเหลือกำลังจะ

ออกตีมิได้ก็ให้ปิดประตูด้านตั้งมั่นรักษาอยู่ จูกัดเก็กให้ตั้งค่ายล้อมไว้ แล้วให้ม้าใช้ถือหันสือไปถึงเกียงอุยเมืองคิดมา้นั้น เตียวเต็กก็ให้ม้าใช้ถือหันสือไปแจ้งข้อราชการ ณ เมืองลากเอี่ยง

วิงซึ่งที่ปรึกษากันหนึ่งจึงว่าแก่สุมาสูว่า ครั้งนี้จูกัดเก็กมาล้อมด้านชินเสีย ด้านนั้นก็มั่นคงผู้คนอยู่รักษา ก็เข้มแข็ง เทืนจะไม่เป็นอันตราย เรา今เสีย ก่อนแต่ด อย่าเพื่อแต่งกองทัพออกไปช่วยเลย จูกัดเก็กยกทัพมาเป็นทางไกล นักจะได้เสบียงอาหารมาสักก็มากันน้อย ทนอยหนึ่งก็จะลื้นเสบียงอาหารก็จะล่า ทัพกลับไปเอง เมื่อล่าทัพหนีไปเราจึงจะยกทัพไปติดตามตีเห็นจะได้ชัยชนะ ฝ่ายเดียว ข้อหนึ่งข้าพเจ้าเกรงข้างฝ่ายเหนือเกียงอุยจะยกลงมาเป็นทัพกระ หนาน ขอให้แต่งกองทัพไปป้องกัน สุมาสูเห็นชอบด้วย ก็ให้สุมาเสี้ยวคุมทหาร ไปช่วยกวยหวยรักษาเมืองเองจว. จึงใช้มือชิวเชี่ยมกับอัวจุ่นคุมทหารยกไปทาง ด้านชินเสีย จึงสั่งว่า ท่านคออยดูรู้ว่าทัพจูกัดเก็กยกหนีแล้ว จะเร่งรับทหารໄล ตามตีจังสามารถ

ฝ่ายจูกัดเก็กก็สั่งทหารว่า เร่งหักเข้าไปจงได้ เร่งให้ทำลายกำแพงทั้ง กลางวันกลางคืน ถ้าผู้ใดหลบหลีกแซเชื่อมมิเป็นใจด้วยราชการจะตัดศีรษะ เสีย ทหารหั้งปวงเร่งรับทำลายกำแพงทั้งกลางวันกลางคืน ฝ่ายกำแพงด้าน เหนือนั้นเห็นจะทำลายเข้าไปได้อยู่แล้ว เตียวเต็กเห็นดังนั้นจึงคิดกลอุบายนแต่ง หันสือให้คนถือไปถึงจูกัดเก็กว่า ธรรมเนียมเมืองวุยก็ก ถ้าข้าศึกมาตีแล้ว รักษาเมืองป้องกันไว้ได้ถึงร้อยวันแล้ว ไม่มีกองทัพเมืองหลวงมาช่วยเลย ผู้รักษา เมืองนั้นเห็นเหลือกำลังที่จะต้านทาน ก็พาทหารออกไปยอมเข้าด้วยข้าศึก พื้นท้อง ชั่งยังอยู่ในเมืองนั้นก็หาเป็นโภชนา ข้าพเจ้าอุตสาห์รักษาด้านมาได้ประมาณ เก้าสิบวันแล้วก็ไม่เห็นกองทัพมาช่วยเลย ขอให้ท่านดให้ข้าพเจ้าสักสิบห้าวัน แต่พอข้าพเจ้าจัดแจงการซึ่งจะได้พาทหารออกไปเข้าด้วยท่าน จูกัดเก็กก็เชื่อ จึง มีให้ทหารทำลายกำแพง

ฝ่ายเตียวเต็กครั้นลงจูกัดเก็กตั้งนั้นแล้ว ก็เร่งให้แต่งกำแพงด้าน เหนือซึ่งยังเงินไปนั้นมั่นคงแล้ว ก็ให้ทหารถืออาวุธไปเตรียมพร้อมอยู่บันเชิง เทิน แล้วเตียวเต็กจึงร้องว่า เสนบียงอาหารของกุยังบริบูรณ์อยู่จะเลี้ยงทหารอีก

ลักษณ์หนึ่งกูก็หากล้าไม่ กฎจะยอมไปเข้าด้วยเอ็งเหล่าชาติสุนัขเมืองกังตั้งนั้นเมื่อตอนจูกัดเกึกได้ฟังก์โทรศัพท์ จึงสั่งทหารให้เร่งเข้าทำลายกำแพง ทหารเตี้ยวเต็กก์ยิงเกาหันท์ลงมาถูกจูกัดเกึกที่หน้าปาก จูกัดเกึกตกม้าลง ทหารก็อุ้มเข้าไปในค่าย จูกัดเกึกมีความแค้นนัก ก็สั่งให้ทหารเร่งเข้าทำลายกำแพง

นายหมวดนายกองจึงว่า บัดนี้ทหารทั้งปวงมาอยู่ช้านานัก กินน้ำกินอาหารผิดลำบากป่วยเจ็บลงเป็นอันมาก ซึ่งท่านจะเข้าไปรับเท็นไม่ได้ท่วงที่จูกัดเกึกโทรศัพท์จึงว่า ถ้าผู้ใดมีเป็นใจด้วยราชการบอกป่วยให้อาตัวไปช่วยเสียทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้นก็กลัวความตายก็หนีไปเป็นอันมาก ชัวหลิมนายทหารผู้ใหญ่ก็พาทหารพรครพวกของตัวหนีไปเมืองจุยก์ มีทหารเข้าไปบอกจูกัดเกึกว่า ทหารหนีเบาบางไปแล้ว ชัวหลิมทหารผู้ใหญ่ก็ยกทหารหนีไปด้วย จูกัดเกึกได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ซึ่ม้าไปเที่ยวตรวจตราดูทหารเห็นเบาบางไป ซึ่งยังอยู่นั้นก็เป็นไข้พุ่มโร หน้าบวมผومเหลืองไปเป็นอันมาก ก็สั่งให้ล่าทัพกลับไปเมืองกังตั้ง

ฝ่ายกองสองแรมรู้ดังนั้นก็ให้ม้าใช้ไปแจ้งแก่นูชิวเซียม บูชิวเซียมก็เร่งยกกองทัพไปบุกบันจากทหารจูกัดเกึกล้มตายเป็นมาก ฝ่ายจูกัดเกึกเสียทัพครั้งนั้นมีความละอายนัก ด้วยหักไปตามอ่าาเงอใจแต่ผู้เดียวก็เสียการ จึงพาทหารซึ่งเหลือตายหนีไปเมืองกังตั้ง พระเจ้าชุนเหลียงแจ้งว่าจูกัดเกึกถูกเกาหันท์มาป่วยอยู่ ณ บ้านก็พาชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยไปเยี่ยม

ฝ่ายจูกัดเกึกมีความละอายนัก จึงว่ากับชุนนางทั้งปวงว่า ข้าพเจ้าไปทำการทุกครั้งทุกที่มีแต่ชัยชนะ ครั้งนี้เคราะห์ร้ายทั้งตัวก์เหงบตาย แล้วก์เสียทหารเป็นอันมากได้ความอับยศนัก เพราะนายทัพนายกองทั้งปวงมิได้เป็นใจจึงเสียที่แก่ข้าศึก ถ้าผู้ใดติเตียนให้ว่าเราเสียทัพ เราจะจับตัวผู้นั้นไปช่วยเสีย ชุนนางทั้งปวงก์เจ็บใจ ครั้นจะตอบจูกัดเกึกก็มิได้ด้วยเกรงว่าเป็นใหญ่ พระเจ้าชุนเหลียงก็พาชุนนางกลับไป จูกัดเกึกก็อดชุนจุนชึ่งได้คุมทหารรักษาองค์ออกเสียจากที่ จึงตั้งเตี้ยวเอียดกับจูอิ่นให้เป็นนายทหารรักษาองค์ ชุนจุนคนนี้เป็นเชื้อพระวงศ์ เป็นลูกชุนหยง เป็นหลานชุนเจ้ง ชุนเจ้งนี้เป็นน้องชุนเกี้ยนบิดาชุนกวน ครั้นจูกัดเกึกถอดเสียจากที่มีความแค้นนัก แต่ว่าไม่รู้ที่จะทำประการได้กันอยู่

เหงอันชุนนางผู้ใหญ่คนหนึ่งมีใจเจ็บแค้นจูกัดเก็กมาแต่ก่อน ครั้นแจ้งเนื้อความดังนั้นก็ไปหาชุนจุน จึงว่าจูกัดเก็กคนนี้ได้เป็นใหญ่แล้วข่มชีชุนนางทั้งปวงนัก ทำการทุกวันนี้เข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นเป็นขบถต่อแผ่นดิน ทำเป็นเชือพระวงศ์เหตุใดจึงนิ่งเสียไม่คิดอ่านที่จะกำจัดศัตรูราชสมบัติเลย ชุนจุนจึงว่า การอันนี้เข้าพเจ้าคิดมานานอยู่แล้ว แต่ว่าจนใจด้วยหารู้ที่จะปรึกษาผู้ใดไม่ถ้าได้ทำเป็นเพื่อนคิดแล้วเห็นจะล่าเริ่จการ เข้าพเจ้าคิดว่าจะพาทำเข้าไปทูลแก่พระเจ้าชุนเหลียงให้แจ้งซึ่งการที่เข้าพเจ้าทำทั้งปวง แล้วจะคิดอ่านจับจูกัดเก็กทำนจะเห็นประการใด เหงอันเห็นชอบด้วยก็พากันไปฝ่า จึงกระซิบทูลความทั้งปวง

พระเจ้าชูนเหลียงจึงว่า การอันนี้ข้าพิเคราะห์เห็นนานอยู่แล้ว แต่ทว่า
จนใจหารู้ที่จะทำประการได้ไม่ บัดนี้ท่านทั้งสองจะรักภักดีต่อเรา เห็นแก่การ
แผ่นดินก็เร่งคิดอ่านกำจัดศัตรูแผ่นดินเสียให้จงได้ เตงอันจึงทูลว่า ขอพระองค์
ให้ทหารชึ่งมีฝีมือถืออาวุธไปชุมอยู่ในจากแล้วจึงสั่งว่า ถ้าได้ยินเสียงทึ้งจาก
สุราลงแล้วให้ทหารออกมาน่าจุกัดเก็กเสีย ครั้นเตรียมการพร้อมแล้วจึงไปเชญ
จุกัดเก็กมา กินโดย

ฝ่ายจุกัดเกึกป่วยอยู่ ณ เรือนให้เดือดร้อนรำคาญใจนัก จึงออกมา
ว่าราชการ แล้วไปเห็นผู้ที่นั่งอยู่หัวห่มขาวโพกผ้าขาวเดินเข้าไปแลบหน้าโกรธ
นัก สั่งห้ามให้จับเอาตัวไปตีตามເອานื้อความ คนนั้นจึงให้การว่า บิดาข้าพเจ้า
ตาย จะไปปิมนเต็หลังจันมาทำบุญ ไม่รู้จักว่าจะวนเท่าน คิดว่าวัด ข้าพเจ้าผิดนัก
แล้วแต่จะโปรด จุกัดเกึกโกรธนัก จึงให้ห้ามรักษาประดุจเข้ามาถามว่า เหตุใด
จึงให้อ้ายคนนี้เข้ามาในบ้าน ทหารซึ่งรักษาประดุจประมาณสี่ลิบคนให้การว่า
ข้าพเจ้าถืออาชีวกรรมมือรักษาประดุจพร้อมหน้ากันอยู่ หาเห็นผู้ใดเข้ามาไม่
จุกัดเกึกก็สั่งให้อาทารซึ่งรักษาประดุจแลผู้เข้าไปนั้นไปฆ่าเสีย ครั้นเวลา
กลางคืนรำคาญใจนักนอนไม่หลับ ได้ยินเสียงเหมือนฟ้าผ่า ครั้นออกมากลูเห็น
อกไก่จำนวนห้าตัวออกไปเป็นสองห่อหกใจนัก กลับเข้าไปนอนมิหลับ ปีศาจ
หลอกหลอนทำเป็นลมพัดมาถูกตัว เหลียวไปก็เห็นคนซึ่งฆ่าเสียนั้นไม่มีศีรษะ
มือหัวศีรษะเดินตามกันเข้ามาร้องว่า ท่านจงอาชีวิตมาให้เรา

จูกัดเกึกได้ยินดังนั้นกลัวนักกีดคั้นจนพลัดลงจากเตียง นิ่งไปเป็นครู่ผู้พยาบาลเข้าแก้พื้นชื้น ครรัณเวลาเข้าจูกัดเกึกออกมาล้างหน้า เหม็นความน้ำในกระถางเป็นกลิ่นโลหิตก็กราชนัก จึงให้คนใช้ไปตักน้ำมาใหม่เป็นทรายครั้ง ก็เหม็นความเป็นกลิ่นโลหิตไปสิ้นทั้งนั้นก็ส่งสัญใจนัก พ่อผู้รับสั่งเข้ามานอกกว่าพระเจ้าชุนเหลียงให้เชญท่านไปกินโต๊ะ จูกัดเกึกก็ขึ้นแกวียนมีทหารแห่น้ำหลังจะเข้าไปเฝ้า สุนัขเหลืองซึ่งเลี้ยงไว้ ณ เรือนนั้นก็กัดเอาเลือดจูกัดเกึก流ไปแล้วร้องประดุจหนึ่งเสียงร้องให้ จูกัดเกึกหลากใจตามดูสุนัขเสียแล้วก็ไปหน่อยหนึ่ง จึงแลเห็นควันเพลิงพลุงขึ้นมาจากแผ่นดิน เป็นเหตุประหลาดเหมือนครั้งเมื่อไปทัพ ก็ประหลาดใจอีกครั้งหนึ่ง เตียวเอียดทหารคนสนิทเห็นดังนั้นก็ให้สติว่า ซึ่งมีรับสั่งให้ท่านเข้าไปกินโต๊ะเลี้ยงครั้งนี้ หารรู้จักเหตุหนักແบานไม่เลยขอให้ท่านตรึกตรองจะดีก่อนอย่าเพ่อเบาความ จูกัดเกึกได้ยินก็ให้กลับแกวียนไปบ้าน เดงอันกับชุนจุนรู้ว่าจูกัดเกึกกลับไป ก็ขับม้าหันแกวียนเข้าจึงว่าพระเจ้าชุนเหลียงระลิกถึงท่านมหาอุปราชนักจึงให้เชญเข้าไปกินโต๊ะ ท่านจะกลับไปไหนเล่า จูกัดเกึกจึงว่า ข้ามาถึงนี่แล้วให้ป่วยห้องเป็นกำลัง เห็นจะเฝ้าไม่ได้เข้าจึงกลับไปบ้าน

เดงอันจึงว่า แต่ท่านมหาอุปราชไปทัพกลับมาแล้วยังไม่ได้เข้าไปเฝ้าเลย พระเจ้าชุนเหลียงเอาพระทัยໄต่ตามอยู่เนื่อง ๆ แจ้งว่าท่านคลายแล้ว จึงให้เชญเข้าไปกินโต๊ะหวังจะได้ปรึกษาราชการแผ่นดิน ได้เข้ามาถึงนี่แล้วอุตสาห์แข็งใจเข้าไปเฝ้าสักหน่อยหนึ่งเด็ด ให้พระเจ้าชุนเหลียงดีพระทัย จูกัดเกึกได้ยินดังนั้นก็หายสงสัยจึงเข้าไปเฝ้า เตียวเอียดทหารก็ตามเข้ามาด้วย

พระเจ้าชุนเหลียงกระทำค่านบจูกัดเกึกแล้วเชญให้นั่งเก้าอี้ จึงเชญให้เสพย์สุรา จูกัดเกึกร่วงตัวออยู่จึงทูลว่า ข้าพเจ้าป่วยอยู่เสพย์สุราไม่ได้ ชุนจุน จึงว่า ข้าพเจ้าเห็นมหาอุปราชกินยาดองสุราอยู่อัตรา อย่าให้ขัดพระอัชณาสัย เลย ใช้ให้น้ำไปอายาดองมากินแต่พอใช้ขอบพระอัชณาสัย จูกัดเกึกก็ให้คนไปอายาดองมากิน พระเจ้าชุนเหลียงเห็นจูกัดเกึกกินสุราดองมาเมื่นตัวแล้ว จึงกลับเอาเนื้อความซึ่งพระบิดาฝากฝังบ้านเมืองและรองคืนน้ำมาพูดให้จูกัดเกึกไว้ใจ ชุนจุนก็เข้าไปในဇากถอดเสื้อออกรสีย แล้วแต่งตัวให้มั่นคงเป็น

ที่จะเข้ารับศึกแล้วถือกราบบ่ออภิมาจึงร้องว่า มีรับสั่งให้เราผ่านอัยจูกัดเก็กซึ่งเป็นศัตรูแฝ่นดินให้ลืนชีวิต จูกัดเก็กตกใจมือจับกระเบี้ยบตัวจะลุกขึ้นสู้ ชุนจุนก็พันจูกัดเก็กศีรษะชาดตกลง เตียวเอียดก็รำว้าเข้ามาแหงฤกมือชุนจุน ชุนจุน พันฤกไหล์เตียวเอียด ทหารซึ่งถืออาชีวะเครื่ยมอยู่ในนา ก็งรูอภิมาเข้า กลุ่มรุ่มกันแหงพันเตียวเอียดตาย ชุนจุนสั่งทหารให้ไปจับบุตรภรรยาจูกัดเก็ก กับเตียวเอียด และให้รับพัสดุทองเงินเข้าไปเป็นของหลวง ครั้นสั่งแล้วจึงให้ทหารเอาเสื่อพันศพจูกัดเก็ก เตียวเอียดไปทิ้งเสียนอกกำแพงเมืองช้างทิศใต้

ฝ่ายภรรยาจูกัดเก็กให้เป็นทุกข์หนักอกหนักใจนัก และไปเห็นหญิงคนใช้ซึ่งปีศาจจูกัดเก็กมาเข้ามีกลิ่นตัวเหม็นโลหิตเดินเข้าไปในเรือน จึงถามว่า ตัวมีงฤกอะไรจึงเหม็นคาวโลหิต หญิงนั้นก็เหลือกตาแล้วโผลทึนไปนั่งบนชื่อ จึงร้องว่า ภูนีคือจูกัดเก็ก พอทหารไปถึงเข้าก็ล้อมเรือนไว้แล้วจับมัดตัวภรรยาจูกัดเก็กแล้วคนในเรือนได้แล้วรับพัสดุเงินทอง เอาคนหั้งปวงไปมาเสียกลางตลาด สิ่งของหั้งปวงเอาเข้าไปเป็นหลวงล้วน ครั้งนั้นเดือนสิบสอง พอพระเจ้าชุนเหลียงเสวยราชย์ได้สองปี (พ.ศ. ๗๔๑) เมื่อชุนจุนผ่าจูกัดเก็กเสียดังนั้น พระเจ้าชุนเหลียงก็ตั้งให้เป็นที่มหาอุปราชว่าราชการแผ่นดินหั้งปวง

ฝ่ายเกียงอุยกหหารเมืองเสฉวน ครั้นแจ้งหนังสือจูกัดเก็กก็ได้นัก จึงเอօความมาทูลพระเจ้าเล่าเสียน และทูลลาจะยกกองทัพไปตีเมืองหยุก ก็พระเจ้าเล่าเสียนก็ยอม เกียงอุยกะเกณฑ์ทหารย์สิบหมื่น ให้เลิยงชัวเป็นปีกชัย เตียวเอ็กเป็นปีกขวาให้ยกไปหน้า ให้แซหัวป่าเป็นที่ปรึกษาในกองหลวง เตียวหงเป็นหัวหน้าลังคุณลำเลียง จึงให้ยกกองทัพไปทางด้านแม่น้ำกั่น ยกทัพครั้งนี้พระเจ้าเล่าเสียนเสวยราชย์ได้สิบหกปี (พ.ศ. ๗๔๓) เกียงอุยก็จึงปรึกษาด้วยแซหัวป่าว่า เรายกกองทัพไปครั้งก่อนเสียที่แก่ช้าศึก ครั้งนี้ทหารก็มากเครื่องศัสตราวุธก็พร้อม เราจำจะคิดอ่านทำการให้สามารถ ทำนจะคิดทำประการได้จึงจะมีชัยชนะแก่ช้าศึก

แซหัวป่าจึงว่า หัวเมืองชื่นหยุกช้างฝ่ายเหนินแต่หัวเมืองอันหน่า นี้มีช้าวปลาอาหารบริบูรณ์ ถ้าเราติดได้จะได้เป็นกำลังเลี้ยงทหาร เมื่อเรายกไป ครั้งก่อนเสียที่แก่เชา ด้วยกองทัพมิพร้อมทัพเมืองเกียงก็มาไม้ทัน ครั้งนี้ขอท่าน

ให้มีหนังสือไปให้ยกกองทัพมาทางเชิงเอ่ง ให้มาบรรจบทัพเรา ณ เมืองตองเต่งพร้อมกัน แล้วเราจะยกไปตีเมืองอันหน่า

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้จัดแจงคุณอาเพชรแลเงินทองแพรภรภารอย่างดีเป็นเครื่องราชบรรณาการไปถึงปีต่อเมืองเกียงให้ยกกองทัพมาช่วย ปีต่อเมืองเจ้าเมืองบ้านนอกได้บรรณาการดีใจนัก จึงเกณฑ์กองทัพท้าหม่น ให้โงโห เสียกว้างสองคนเป็นแม่ทัพหน้า ตัวปีต่องเป็นแม่ทัพหลวงยกไปเมืองตองเต่ง

ฝ่ายการเมืองเมืองเองจึงแจ้งว่าเกียกอุยยกทัพมา ก็ให้ม้าใช้ถือหันสือไปแจ้งข้อราชการ ณ เมืองลอกอี้ยง สุมาสูจิงปรึกษาขุนนางทั้งปวงว่า กองทัพเกียกอุยยกมาครั้นนี้ผู้ใดจะอาสาออกไปต้านทาน ชีจิดขุนนางผู้ใหญ่คนหนึ่งจึงว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไป สุมาสูแจ้งอยู่แต่ก่อนว่าชีจิดเป็นคนดี มีสติปัญญากำลังก็มาก และหัวหาญในการสังเวย ครั้นได้ยินชีจิดรับอาสา ดังนั้นดีใจนัก จึงให้ชีจิดเป็นหัวหน้า สุมาเจียวเป็นแม่ทัพหลวง คุมทหารยกไปถึงท้องเต่ง ชีจิดถือขวนซึ่ม้าคุมทหารออกไป เกียกอุยใช้ให้เลียวชัวคุมทหาร ออกกรน เลียวชัวถือหวนซึ่ม้าคุมทหารออกไปสู้กับชีจิดได้สามเพลง หวนพลัด ตกจากมือเลียทิกซักม้านหนี่ไป เกียกอุยใช้ให้เตียวเอ็กออกช่วย เตียวเอ็กถือหวนซึ่ม้าออกกรนกับชีจิดได้ประมาณห้าเพลงเหลือกำลังก็หนี ชีจิดได้ทิพทหารไอลรุกบุกบันฝ่าทหารเกียกอุยตายเป็นอันมาก เกียกอุยเห็นทหารระส่ำระสายนัก จะต้านทานมิได้ ก็ล่าทัพโดยไปประมาณสามร้อยเส้นก์ตั้งค่ายมั่นอยู่ ฝ่ายสุมาเจียวห้ามทหารไม่ให้ติดตาม ก็สั่งให้ตั้งค่ายมั่นอยู่ที่นั่น

เกียงอยู่จึงปรึกษากับแซหัวป่าว่า ชีจิดคนนี้มีกำลังมากนัก เราจะคิดอ่านประการใดจึงจะฆ่าเสียได้ แซหัวป่าจึงว่า ต่อเวลาพรุ่งนี้เรารีบให้ชุมทหารไว้สองฝั่กทางแล้ว ให้ทหารออกไปรบด้วยชีจิดให้ทำเป็นแพ้หนีมา ชีจิดไม่มาเรารีบให้ทหารซึ่งซุ่มไว้ตีกหลังเข้าเห็นจะจับชีจิดได้เป็นแน่นอน

เกียงอุยจึงว่า สูมาเจียวนนี้เป็นบุตรสูมาอี้ เห็นเขางะช้านาญนักในกลศึก ซึ่งจะล่อลงดังนั้นเกรงจะไม่สมความคิด ด้วยที่ทางชอบกลนัก เห็นเขาก็ไม่ติดตาม พิเคราะห์ดูเห็นทัพเมืองวุยก็กมาทำการแก่เราแต่ก่อนมักให้

กองหพไปสักดั่นทางลำเลียง ซึ่งเราจะจะนำชิจิดในที่รับซึ่งหน้าตั้งนี้เห็นไม่ได้ด้วยกำลังกีมากหารกีมาก เราตั้งมั่นอยู่ในค่ายไม่อกรอบ สุมาเจียก็จะใช้ชิจิดไปตีลำเลียง เรายังอ่านลงชิจิดให้เสียทีแก่เราเมื่อไปตีลำเลียงที่ทางแคน เห็นจะได้ชัยชนะฝ่ายเดียว แยกหัวป่าเห็นชอบด้วย

เกียงอุยจึงให้หาเลียวหัวกับเตียวเอ็กมาสอนให้ทำกลอนบาย ซึ่งตัวเคยทำด้วยของเบ็งแต่ก่อนนั้นให้ไปหลวงชิจิดแล้วก็ใช้ไป เลียวหัวกับเตียวเอ็กก็ไปทำเหมือนความคิดเกียงอุยสั่งมานั้น ฝ่ายเกียงอุยอยู่รักษาค่ายให้ทหารทำชาวาก กระจับเหล็กรายรอบค่าย แล้วให้ตัดไม้ทำชาวากปักรายรอบขั้นนอกเป็นอันมาก ฝ่ายชิจิดคุ่มทหารมาหน้าค่ายเกียงอุยร้องห้าหายทุกวันให้เกียงอุยอกรอบ เกียงอุยก็มิได้อกรอบ ครั้นจะเข้าหักซิงเอาค่ายเห็นไม่ได้

กองสอดแนมจึงให้ม้าใช้มานอกสุมาเจียวว่า ทหารเกียงอุยคุ่มลำเลียง มาถึงหลังเข้าเทียดลงสัน สุมาเจียวจึงปรึกษาด้วยชิจิดว่า เกียงอุยมิได้ออกสู้ รบเรา ตั้งมั่นอยู่ในค่ายชั่วระยะจะโดยทัพหนุน เราจำจะให้ไปตัดลำเลียงเสีย เกียงอุยชั่ดสนล้ำเลียงลงแล้วเห็นจะหนีเราเป็นมั่นคง ท่านจงคุ่มทหารไปตัด ลำเลียงเสียให้จงได้ ชิจิดคุ่มทหารห้ามณยกไปเวลาแพลบค่าไปถึงเข้าเทียดลงสัน กองสอดแนมก็มาบอกว่า ทหารเกียงอุยประมาณสองร้อยเศษ คุ่มลำเลียง บรรทุกโดยนั่งรับประมาณร้อยเศษมาแล้ว ชิจิดก็ให้ทหารซุ่มอยู่สองฝากรทาง ตัวเองไปตั้งสักดอยู่ต้นทาง กองสอดแนมก็ให้ม้าใช้ไปบอกเกียงอุยว่า ชิจิดยกทัพจะไปตีลำเลียงแล้ว เกียงอุยก็ยกทัพมา ครั้นกองล้ำเลียงไปถึงเข้าชิจิด ก็ให้ทหารให้ตีกระหนานเข้าไป ทหารซึ่งคุ่มลำเลียงมานั้นก็หนีตามทางซึ่งเลียวหัว เตียวเอ็กทำกลสั่งให้ไปนั้น ชิจิดก็ให้ทหารสองพันห้าร้อยคุ่มลำเลียงกลับมา ตัวก็พาทหารสองพันห้าร้อยໄล่ตามไป ครั้นไปได้ประมาณร้อยเส้นถึงทางแคน พอพบเกวียนกลเป็นอันมากซึ่งเลียวหัว เตียวเอ็กทำชาวางทางไว้ ก็ให้ทหารลงจาก ม้าช่วยกันเช็นเกวียนแอบเข้าเสียข้างทาง ทหารก็เข้ากลุ่มรุมช่วยกัน ทหารซึ่งตามมานั้นก็คับคั่งกันอยู่เป็นอันมาก แต่พอเกวียนเคลื่อนไหวจากที่ ก็เกิดเพลิงขึ้นในเกวียนเป็นพลุพลุ่งออกม้า ถูกทหารล้มตายเจ็บปวดเป็นอันมาก ชิจิดก็คิดว่า เข้าทำกลชาวางหน้าไว้แล้ว ครั้นจะกลับไปทางมาเกรงเข้าจะซุ่ม

ทหารสักดิ้ว ก็พาทหารหน้าไปทางน้อยริมเชิงเข้าช้างหนึ่ง พ้อไปไกลถึงปากทางก์พบเกวียนกลแอบอยู่ริมสองฝั่กทางเป็นอันมาก ตกใจนักก์เร่งรีบหาร้าไปให้พันเกวียนก์เกิดเพลิงพลุพลุ่งออกมายากเกวียนหั้งสองฝั่กทาง ถูกหารเจ็บปวดล้มตายมากนัก ซึจิดก์พาทารชึ้นเหลือตายหนีพันไป แล้วได้ยินเสียงประทัดสำคัญ และไปเห็นเลียวข้าวอกมาช้างช้าย เตียวเอ็กออกมายังช้างขาว คุณหารให้ออกมาตีกระหนาบเข้า ทหารซึจิดก์ล้มตายลื้น ซึจิดก์ควบม้าหนึ่ง พับเกียงอุยคุณหารสักดิ้ทางอยู่ ซึจิดตกใจนัก จะกลับอาวุธเข้าสู้ก็มีทัน เกียงอุยแหงถูกซึจิดตามมาลง ทหารก็เข้ากลุ่มรุมกันฟันแหงซึจิดตาย

ฝ่ายหารซึจิดครึ่งหนึ่งซึ่งคุณลำเลียงมานั้นไปพบแท้วป่าเข้า แท้วป่าก็ให้หารล้อมไว้ ทหารซึจิดเห็นสูมิได้ก็ยอมเข้าด้วยแท้วป่า แท้วป่ากับหารของตัวก์ถอดเอาเสื้อการเงงหารซึจิดมาใส่ แล้วให้หารถือธงซึจิดนำหน้าพาทารและเสบียงตรงเข้าไปค่ายสุมาเจียว สุมาเจียวเห็นหารซึจิดตีลำเลียงได้มากก์เปิดประตูค่ายให้เข้าไป แท้วป่าพาทารเข้าไปในค่ายแล้วก็ไม่เหลือฟันหารสุมาเจียว สุมาเจียวพาทารหน้อกไปได้ เลียวข้าวกับเตียวเอ็กเร่งรีบมาพนสุมาเจียวก์พาทารเข้าระดมตี สุมาเจียวต้านทานมิได้ก็หนีไปทางหนึ่งพับหพเกียงอุยเข้า เกียงอุยก์พาทารเข้าโฉมตี สุมาเจียวมิรู้ที่จะไปก์พาทารหนี้เข้าไปบนเขาเทียดลงสัน เช่านั้นมีทางจำเพาะชั้นทางเดียว มีหัวน้ำน้อยอยู่อันหนึ่งพ้อจะกินได้ลักร้อยคน หารชึ้นเข้าไปด้วยสุมาเจียนั้นประมาณหกพันกินน้ำนั้น ก์แหงลื้น เกียงอุยจะตามเข้าไปมิได้ก็ให้หารล้อมเชิงเข้าไว้ สุมาเจียวเห็นม้าและหารอุดน้ำนัก ก็งยหน้าเข้าดูอาการแล้วกระทบเท้าร้องว่า เทพดาวไม่เอ็นดูเลย จะให้อุดน้ำตายเสียลื้นแล้วหรือ

มองโถสุมุทบัญชึงจังว่า แต่ครึ่งก่อนเกรงกะหงคนหนึ่ง ยกกองหพไปรบช้าคึกไม่มีน้ำจะกิน พับหัวน้ำอันหนึ่งเข้าหาน้ำมิได้ ก็กราบลงเสียงหายเทพดาวก็ได้น้ำกินบริบูรณ์ หานชั้ดสนด้วยน้ำครั้งนี้ ขอให้เสียงหายดูเดดสุมาเจียวเห็นชอบด้วยก์ชึ้นไปถึงหัวน้ำ กราบลงสามทีแล้วเสียงหายว่า ช้าพเจ้าสุมาเจียวอาสาพระเจ้าแผ่นดินมาปราบปรามช้าคึก ถ้าช้าพเจ้าจะลื้นชีวิตแล้วขออย่าให้น้ำมีมาเลย ช้าพเจ้าจะได้เชือดคอตายเสีย ทหารทั้งปวงจะยอมเข้าไป

รูปที่ ๒๐๔ เกียงอุยล้อมสุมาเจียวไว้บนแพ ทหารอ่อนน้ำ สุมาเจียวจึงเสี่ยงทายขอน้ำ

รูปที่ ๒๐๕ สุมาอี้ซึ่งพระเจ้าโจชอง และให้กำเนิดเตียวหยองเป็นฯ

หาช้าคึก ถ้าข้าพเจ้ายังจะมีชีวิตอยู่จะได้ทำการราชการรักษาแผ่นดินสืบไป ขอให้เทพดาเจ้าบันดาลให้มีน้ำมาเต็มหัวน้ำถิ่น แต่พอสิ้นคำลงก็มีน้ำไหลออกมาน้ำเต็มหัว ทหารแรม้าได้กินบริบูรณ์ไม่วุ่นเส้นเลย

ฝ่ายเกียงอุยจึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า มหาอุปราชล้อมสุมาอีไว้ได้ทิหนึ่งก็หาจับตัวได้ไม่ เรายังมีความแคนอยู่ ครั้นนี้ชาเห็นสุมาเจียวไม่พันเมื่อแล้วจะจับได้เป็นมั่นคง

ฝ่ายกวยหวยอยู่ ณ เมืองเองจิ่ว ได้แจ้งว่าเกียงอุยล้อมสุมาอีไว้ ไว้ที่เขาเทียดลองสันแล้ว จึงปรึกษา กับต้านท่ายว่าจะยกกองทัพไปช่วย ต้านท่าย จึงว่า ซึ่งจะยกไปช่วยนั้นข้าพเจ้าเกรงอยู่ เพราะเกียงอุยยกมาครั้นนี้ กองทัพ เมืองเกียงก็มาด้วย ยกมาถึงแเดนเมืองอันหน่าแล้ว ครั้นรู้ว่าทำนายนกมาช่วย สุมาเจียว ก็จะยกเข้าตีเอาเมืองเองจิ่ว เราจะมิเสียทีหรือ ข้าพเจ้าคิดว่าจะทำลาย ทัพเมืองเกียงเสียก่อน จะให้ชุดหลุมกว้างยาวสักดหน้าเมืองไว้ แล้วข้าพเจ้า จะไปปะบ่องปีต่องเจ้าเมืองเกียงให้ยกมาตีเมืองเรา เราจะจัดปีต่องเสียได้แล้วจึงจะไปช่วยสุมาเจียวจะมิต้องระวังหลังเลย

กวยหวยเห็นชอบด้วย ก็ให้ต้านท่ายคุมทหารห้ามันไปปะบ่องปีต่อง ต้านท่ายยกไปไกลีปีต่องแล้ว ให้ทหารมัดศัศตราภยเบกเข้าไปปีต่อง ต้านท่ายไปถึงปีต่องแล้วกราบลงร้องให้จังว่า ข้าพเจ้าทำราชการด้วยกวยหวยมีความชอบ หนักหนา กวยหวยมิได้ยกความชอบข้าพเจ้าเลย ตั้งตัวเป็นใหญ่แล้วคิดกำจัด ข้าพเจ้าเสียอีกเล่า ข้าพเจ้ามีความน้อยใจนัก จึงสมควรเข้ามาเป็นข้าท่าน ด้วย แจ้งอยู่แต่ก่อนว่าห่านมีสติปัญญาเรี้ยงคนดี ข้าพเจ้าจึงมาเข้าด้วยห่าน และซึ่งจะตีอาเมืองเองจิ่วเป็นพนักงานข้าพเจ้าผู้เดียวมิให้ห่านลำบากเลย ขอให้ยกกองทัพไปในเวลาค่ำวันนี้เด็ด ข้าพเจ้าจะขอไปแก้ความแคน ปีต่องก็เชื่อ จึงสั่งให้โนไหกับเสียว กัวยกกองทัพไปกับต้านท่าย

ฝ่ายโนโห เสียว กัวให้ทหารต้านท่ายอยู่รังหลัง เขายังแต่ตัวต้านท่ายไป ก่อน เวลาสองยาม ก็ถึงเมืองเองจิ่ว และไปเห็นประตุเบิดอยู่ ต้านท่ายก็ควบม้า ไปบอกกวยหวยซึ่งตรัตรีมกองทัพไว้นั้นพากันออกมารีวกหัง ทหาร ต้านท่ายซึ่งตามมาันก์ໄลพันตามหลังเข้าไป ทหารโนโห เสียว กัวทกลงในหลุม

หังม้าหังคนเหยียบกันเจ็บปวดล้มตายเป็นอันมาก ทหารซึ่งเหลือตายก็ยอมเข้าด้วยตัวน่าทาย

ฝ่ายโนโภ เสียกวักกิ้งเอาดาบเชือดคอตายหังสองคน ครั้นรุ่งเข้ากวยหวย กับตัวน่าทายก็ยกเข้าไปตีปิต่องเจ้าเมืองเกียงซึ่งตั้งอยู่ในเมืองอันหนานนั้น ปิต่องเห็นทัพตัวน่าทายกับกวยหวยมีความแค้นนัก ชี้ม้าคุมทหารออกมานอกค่าย ฝ่ายทหารกวยหวย ตัวน่าทายเห็นทหารปิต่องน้อยนักก็เข้ากลุ่มรวมจับตัวปิต่องได้ มัดเอามาให้กวยหวย กวยหวยเห็นทำเป็นตกใจลงจากม้าขึ้นมา ไม่รู้ว่าต้องออกเสียแล้วจึงว่า พระเจ้าใจของทรงพระเมตตาท่านนักว่าเป็นคนดีจริง ตั้งพระทัยค่อยจะชูปลีบย่าง เหตุใดท่านจึงเข้าด้วยเกียงอุยซึ่งเป็นคนหนึ่งช้า ปิต่องกืนบนอบขอชีวิตแล้วว่า ข้าพเจ้าจะขอเป็นข้าพระเจ้าใจของกวยหวยจึงว่า ถ้ากระนั้นท่านจะเป็นทัพหน้ายกไปตีเกียงอุยซึ่งล้อมสุมาเจียว ให้เข้า ถ้าสำเร็จราชการแล้วเราจะทูลยกความชอบให้ ปิต่องก็รับอาสา เวลา ค่ากิ่ญทหารยกไปเป็นทัพหน้า ครั้นเวลาสามยามใกล้ค่ายเกียงอุยเข้า จึงใช้ทหารไปบอกเกียงอุยว่าทัพปิต่องมาถึงแล้ว เกียงอุยดีใจนักก็สั่งว่าให้เชญปิต่องเข้ามาเกิด ปิต่องก็พาทหารของตัวแลบทหารกวยหวยเข้าไปด้วยเป็นอันมาก เกียงอุยเห็นประหลาดใจจึงว่า ให้ทหารตั้งค่ายอยู่แต่นอกเกิด เชญแต่ท่านกับทหารซึ่งตามหลังนั้นเข้ามา ปิต่องก็พาทหารกวยหวยแลบทหารของตัวซึ่งมีผีมีประมาณร้ายหนึ่งเข้าไปในค่าย เกียงอุยกับเหล่าว่าป้าอกรมารับเข้าไปในค่าย ปิต่องยังมีทันสั่งให้ทำการ ทหารได้ทีแล้วก็ໄล่บุกบันฝ่าทหารเกียงอุยวุ่นวายชั่น ทหารชั่งนอกกิ้งแหกค่ายเข้าไปช่วยกัน

เกียงอุยตกใจนักมีทันจวยอาวุธแผ่นเข็มม้าหนีไป ทหารทั้งปวงก็วิ่งออกจาค่ายกระฉัดกระเฉยจนไป เกียงอุยไม่มีอาวุธถือคว้าหาเก้าหันท์ที่สะเอวได้ แต่คันลูกนั้นตกเสียแล้ว กวยหวยเห็นเกียงอุยก็ความม้าໄล่ เกียงอุยก็ยิงแต่สาย เก้าหันท์เปล่า กวยหวยได้ยินแต่เสียงเก้าหันท์หัวเห็นลูกไม่ กวยหวยจึงเอากองชุดทำเป็นลูกเก้าหันท์ยิงไป เกียงอุยจวยได้ก็รออยู่ ให้กวยหวยเข้าไปใกล้คบเนได้ทีก็ยิงถูกกวยหวยตกม้าลง เกียงอุยก็กลับมาซิงได้ทวนล่าหวน มือกวยหวยจะแทง พอทหารกวยหวยตามมาทันเกียงอุยก็หนีไป ทหารก็พา

กวายหวยเข้าไปค่าย แต่พอชักหอกออกได้โลหิตก็ไหลออกมากวายหวยก็ตาย สุมาเจียวก็พาทหารลงจากเข้าช่วยกันໄล่ติดตามข้าศึก

ฝ่ายแซหัวปานนิไปพบเกียงอุยเข้าก็พา กันกลับไปเมืองขันตง จึงปรีกษา กันว่าเราไปทัพครั้งนี้เสียทหารมาก many แต่ว่าได้เบรียบด้วยลังนายทหารใหญ่มีผู้มีอิทธิพล ได้สองคน ทหารเหล่านั้นก็ล้มตายลงเป็นอันมาก ความผิดเรา ก็มีความชอบเราก็มี ถึงจะเข้าไปเผ่าเท็นมิพอเป็นไร ว่าแล้วก็พา กันไปเผ่าพระเจ้า เล่าเสียน ณ เมืองเสฉวน

ฝ่ายสุมาเจียวก็ให้ร่างวัลแก่ปีต่องแล้วหารทั้งปวงตามสมควร และจึง สั่งว่าหานจงกลับไปเมืองเติด ข้าพเจ้าไปเผ่าจะทูลความชอบให้ ปีต่องก็ลา พากหารกลับไปเมืองเกียง สุมาเจียวก็ยกหัวพากกลับไปเมืองลกเอียง

ฝ่ายสุมาสูและสุมาเจียวได้ว่าราชการเมืองจุยก็ก บรรดาขุนนางผู้ใหญ่ ผู้น้อยก็อยู่ในบังคับบัญชาลั่นทั้งนั้น จะผิดแล้วอนประการใดก็หาผู้ทัดทานได้ไม่

ตอนที่ ๘๑

ฝ่ายพระเจ้าจอยองอภิรากการ “ได้เห็นหน้าสุมาสูก์มีความกลัวเกรงนัก วันนี้เห็นสุมาสูก์อภิรักษ์บีเดินเข้าไปปกใจ จึงเลื่อนองค์ลงมาจากพระที่นั่ง กีเสดีจอกอกไปรับสุมาสูก์ สุมาสูก์หัวเราะแล้วจังว่า มีธรรมเนียมอยู่หรือเจ้าจะออก มาต้อนรับเข้า เชิญเสดีจขันไปนั่งบนที่เดิมจึงจะสมควร”

ฝ่ายขุนนางทั้งปวงปรึกษาราชการอยู่ เห็นสุมาสูก์เข้ามาก็นิ่งเสียมิได้ว่า ต่อไป พระเจ้าจอยองก์นั่งอยู่สักครู่หนึ่งแล้วกลับเข้าไปซ้างใน ฝ่ายสุมาสูก์ออก มาจากที่เฝ้า ไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าจอยอง กีขันเกวียนให้ทหารประมาณ พ้นหนึ่งถือศัสตราวุธแห่อกมาแต่ในวังกลับมาบ้าน พระเจ้าจอยองแลดูช้ายขาว กีเห็นขุนนางผู้ใหญ่เป็นที่ปรึกษาสามคน ชื่อแซเยาเหียนคนหนึ่ง ลิยองคนหนึ่ง เตียวอินบิดานางเตียวของซึ่งเป็นเมืองเหลียนหนึ่ง พระเจ้าจอยองกีขับคนทั้งปวงออกไปเสีย จึงเรียกขุนนางทั้งสามคนเข้ามาใกล้ ยิดมือเตียวอินเข้าแล้ว ทรงพระกันแสลงจังว่า ทุกวันนี้สุมาสูก์ถูกเราเหมือนเด็กน้อย ถูกขุนนางทั้งปวง เหมือนหญ้าแพรา เราเห็นไม่ช้าแล้วราชสมบัติก็จะเป็นของสุมาสูก์

ลิยองจึงทูลว่า ข้าพเจ้านี้ไม่มีกำลังและสติปัญญาที่จะช่วยพระองค์ได้ แต่ข้าพเจ้าคิดว่าขอตราไว้สั่งของพระองค์ออกไปเกลี้ยกล่อมหัวเมืองทั้งปวง จะได้หากคนดีมีสติปัญญามีฝีมือกล้าแข็งแลหารทั้งปวงได้มากแล้ว จะเข้ามากำจัด อ้ายคัตtru แผ่นดินให้จงได้ แซเยาเหียนจึงทูลว่า แซหัวป้าพี่ชายข้าพเจ้านี้ไป เข้าด้วยพระเจ้าเล่าเสียน เพราะพวากสุมาสูก์จะทำอันตราย ถ้าพี่ชายข้าพเจ้ารู้ว่า พระองค์จะกำจัดสุมาสูก์จะกลับมาช่วย ข้าพเจ้าก็เป็นเชือพระวงศ์ เป็นเหตุ ดังนี้แล้วจะนิ่งเสียได้หรือ จะขอไปเกลี้ยกล่อมด้วยลิยอง

พระเจ้าจอยองจังว่า เรายังนักเกรงจะทำมิลำเริ่ง ขุนนางสามคน ร้องให้แล้วทูลว่า ข้าพเจ้าตั้งสัตย์สาบานพร้อมใจกันจะคิดอ่านกำจัดอ้ายคัตru แผ่นดินให้จงได้ พระเจ้าจอยองจึงเปลื้องเสื้อทรงชับในอกแล้วกัดนิ้วมือเอา

โลหิตเชียนรับสั่งลงในเสื้อส่งให้เตียวอินแล้วจึงว่า เมื่อครั้งพระเจ้าโจโฉปูชาดของเราง่าพวกตั้งสินเสียนน เพราะทำการไม่มีด ท่านทั้งสามจะทำครั้งนี้ถ้าแพร่งพรายลิมเป็นการ ลิยองจึงทูลว่าบังมิทันไรพระองค์มาว่าให้เป็นลงดังนี้แล้วข้าพเจ้าจะไม่เหมือนตั้งสินนั้นหรือ สุมาสูจะหลักแหลมเหมือนพระเจ้าโจโฉนั้นหรือ พระองค์อย่างสัมภัยเลย ทูลแล้วก็ลาออกจาก

ขณะนั้นมีผู้เอารความลับทั้งปวงไปบอกแก่สุมาสู สุมาสูกรอทีอกราชบ พาทหารท้าร้อยล้วนถืออาวุธเข้ามาถึงประตูวัง พอพบແยเหยาเหียน ลิยอง เตียวอิน ແยเหยาเหียน ลิยอง เตียวอินกลัวก็หลีกเข้าอยู่ข้างประตูวัง สุมาสูจึงถามว่า ชุนนางออกจากการเฝ้าพร้อมกันแล้ว ท่านทั้งสามซึ่งอยู่ด้วยราชการอันได สามคนจึงว่า จะทรงฟังหนังสือพงศาวดารให้ข้าพเจ้าอ่านถวาย สุมาสูถามว่า ให้อ่านเรื่องไหน ลิยองจึงว่าอ่านเรื่องอิอิน^{*} และจิวถองเป็นมหาอุปราช ครั้นอ่านถึงเข้าพระเจ้าโจชองจึงถามข้าพเจ้าว่า อิอินและจิวถองได้บำรุงแผ่นดินถึงสองแผ่นดินนั้น ทำอย่างไร ข้าพเจ้าทั้งสามนี้ทูลว่า บำรุงเหมือนอย่างมหาอุปราชรักษาบำรุง แผ่นดินครั้งนี้ สุมาสูแกล้งหัวเราะแล้วจึงว่า ท่านทั้งสามจะยกเราไปเบรียบด้วยอิอินและจิวถองเจียวหรือ เกรรูถินนำใจท่านอยู่ เอาเรามาไปเบรียบของมังกับตั้งโดยซึ่งเป็นศัตรูราชสมบัตินั้น ทั้งสามคนจึงว่า ข้าพเจ้าก็เป็นข้าใต้เท้าของท่าน ซึ่งจะว่าด้วยนั้นหากการไม่

สุมาสูกรอนักจึงว่า อ้ายสามคนมีงุยงทูลความชุบชิบในที่ลับแล้วร้องให้ด้วยเหตุอันได ทั้งสามคนก็ปฏิเสธว่าหามีได สุมาสูก็ตัวดแล้วจึงว่า มีงุยงร้องให้ตายังແดงอยู่ควรหรือมาปฏิเสธเสียได ແยเหยาเหียนเห็นว่าการทั้งนี้เสียแล้วจึงว่า ถูร้องให้ทั้งนี้เพรา้มีคิดอ่านจะซิงเอาราชสมบัติ สุมาสูก็สั่งให้ทหารจับเอาตัวทั้งสามคน ແยเหยาเหียนมือเปล่าก็ตั้งมวยเข้าซอกสุมาสู ทหารก็กลุ้มรุมจับเอาตัวได สุมาสูจึงให้คันธุก์ได้เสื้อทรง ซึ่งเขียนตรารับสั่งซ่อนอยู่ในเลือเตียวอิน จึงเอามาอ่านดูมีเนื้อความว่า สุมาสูแลพากสุมาสูคิดอ่านจะซิงเอาราชสมบัติ ถ้าชุนนางทั้งปวงมีใจสามิกัดต่อเรา เร่งคิดอ่านกันกำจัดศัตรูแผ่นดินเสียได้แล้ว เราจะให้เลื่อนที่มีบานาหนึ่งรังวัลจงหนัก สุมาสูแจ้งดังนั้นก็กรอนัก จึงว่าอ้าย

* มีในเรื่องไกเก็ก

เหล่านี้คิดทำอันตรายกู ไทยมันหนักนักจะเอาไว้มีได้ ก็สั่งให้อาชุนนางสามคนไปฆ่าเสียกลางตลาดลิ้นหั้งโคลต์ สามคนก็ดำเนินมาสูญด้วยถ้อยคำหยาบช้า ทหารก็ตอบจนพื้นหักหั้งสามคน ก็ไม่นิ่งร้องค่าไปจนตาย ฝ่ายสุมาสูกเข้าไปในวัง

ขณะนั้นพระเจ้าใจองปรึกษาการอันนั้นกับนางเตียวของยา นางเตียวของยาจึงทูลว่า ในวังนี้ผู้คนมากมายนัก ถ้าเนื้อความแพร่่งพราไปข้าพเจ้า ก็จะผลอยตาย ว่ายังมิทันสั่นคำพอแลเห็นสุมาสูกอกรอบนี่เดินเข้าไป ครั้นเข้าไป ถึงแล้วสุมาสูกจึงว่า บิดาข้าพเจ้ายกย่องพระองค์ให้ได้ราชสมบัติ ถึงจิตองซึ่งเป็น มหาอุปราชแต่ก่อนนั้นก็หาเหมือนบิดาข้าพเจ้าไม่ ข้าพเจ้าทำนุบำรุงพระองค์มา ถึงอ่อนชื่นเป็นมหาอุปราชแต่ก่อนนั้นก็หาทำเหมือนข้าพเจ้าไม่ คุณชื่นมีมาแต่ ก่อนนั้นสูญไปลื้นแล้ว พระองค์มาฟังคำยุบคิดจะทำร้ายข้าพเจ้าอีกเล่า พระเจ้า ใจองจึงว่า เรายาได้คิดทำการตั้งนั้นไม่

สุมาสูกชักเอาเสือทรงทึ้งลง ชี้มือแล้วจึงว่านี่ของผู้ใดทำเล่า พระเจ้า ใจองตกพระทัยไม่มีสมประดิจพระองค์สั่น อุตสาห์เข็งใจว่าเราทำการทั้งนี้ เพราะคนอื่นคิดให้ทำ ตัวเราได้คิดทำอันตรายท่านไม่ สุมาสูกจึงว่า ทำเองแล้ว ลิ่ส์ความว่าคนอื่นแล้ว ไทยท่านผิดดังนี้แล้วจะคิดอ่านแก่ไขประการใด พระเจ้า ใจองตกใจนัก ก็คุกเข่าย่อพระองค์ลง จึงว่าไทยข้าพเจ้าผิดแล้ว ขอให้ท่าน อดไทยข้าพเจ้าเด็ด

สุมาสูกจึงว่า พระองค์เป็นหลักแผ่นดิน ข้าพเจ้าหากทำอันตรายแก่ พระองค์ไม่ เช่นพระองค์นั้นในที่เดิม ว่าแล้วก็ชี้หน้านางเตียวของยาด้วยกรอบนี่ จึงว่า นางคนนี้เป็นลูกเตียวอิบ จำจะฆ่าเสียให้ตายตามบิดา พระเจ้าใจอง ก็ทรงพระกันแสง อ้อนวอนขอชีวิตนางเตียวของยา สุมาสูกไม่ฟังจึงให้ ทหารคร่าเอารัวไป ทหารพานางไปถึงประตูข้างทิศตะวันออก ก็ให้นางเอ้าเพร พันคอเข้า ทหารฉุดแพรข้างละคนนางก็ถึงแก่ความตาย

ครั้นเวลาเข้าสุมาสูกให้หาชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยหั้งปวงมาพร้อมทืออก ว่าราชการ จึงปรึกษาว่าพระเจ้าใจองไม่เอาพระทัยใส่ราชการบ้านเมือง มีแต่ จะเล่นสนุก แล้วหาสติปณิธานไม่ มากเชื่อฟังคำยุบจะให้บ้านเมืองเป็นกุลี บัดนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าจะยกพระองค์ออกเสียจากราชสมบัติ จะหาผู้ที่มีสติปณิธาน

จะว่าราชการแผ่นดินได้มาเป็นเจ้า ท่านทั้งปวงจะเห็นประการได

ชุนนางทั้งปวงจึงว่า ท่านเป็นมหาอุปราชความคิดกว้างขวางลึกซึ้งนัก ท่านตรึกตรองแล้วจึงเอามาปรึกษา ผู้ใดจะทัดทานท่านนั้นเห็นไม่มีแล้ว ด้วยท่านว่านี้ชอบด้วยการแผ่นดิน สุมาสูจิพากุนนางทั้งปวงเข้าไปเฝ้านาง กวยทายเชา ทูลเล่าเนื้อความทั้งปวงให้ฟังแต่ต้นจนปลาย นางกวยทายเชาจึง ถามว่า ท่านจะยกท่านผู้ใดขึ้นเป็นเจ้า สุมาสูจิทูลว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์เห็นใจกี่ เป็นเชือพระวงศ์ เป็นเจ้าเมืองแพเสีย คนนี้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดหลักแหลม นัก เห็นควรจะเป็นเจ้ารักษาราษฎร์แผ่นดินได้

นางกวยทายเชาจึงว่ามีควร เรายิ่งเคราะห์ดูเห็นว่าจะเอาอาณาเสวยราชย์ แทนท่านนั้นยังทำมีเยี่ยงอย่างธรรมเนียมไม่ เราเห็นใจมองหาคนพระเจ้าใจดี เป็นเจ้าเมืองงานเสีย ฉลาดเฉลียวมีสติปัญญาพอจะรักษาแผ่นดินได้อยู่ ขอ ให้ท่านทั้งปวงปรึกษากันดู สุมาสูจิทูลว่า ท่านว่าทั้งนี้ชอบนัก ซึ่งจะยก ราชสมบัติให้แก่โจรมองนั้นเห็นควรอยู่แล้ว ชุนนางทั้งปวงเห็นชอบด้วย สุมาสู ภ์ให้ทหารถือหนังสือไปเชิญโจรมองมา แล้วจึงทูลนางกวยทายเชาว่า ขอเชิญ พระองค์ขึ้นไปที่ว่าราชการ จะได้ปรึกษาโภษพระเจ้าใจของ

นางกวยทายเชาจึงขึ้นไปเชิญพระเจ้าใจของออกมากที่ว่าราชการแล้วจึงว่า เจ้าเสวยราชสมบัติไม่ต้องด้วยชนบทธรรมเนียมกษัตริย์แต่ก่อน ตั้งใจแต่จะเสพย์ สุราแล้วก็มามัวไปด้วยการเล่นทั้งปวงแลสตรี ไม่อาจใส่ราชการเลย ซึ่งจะ เป็นเจ้าแผ่นดินครองราชสมบัตินั้นไม่ควร และชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวง ปรึกษาพร้อมกัน เห็นว่าเจ้าไม่ควรแก่ราชสมบัติแล้ว เจ้าเร่งเอาพระแสงกระนี่ และตราหยกสำหรับกษัตริย์มาคืนให้ชุนนางเชา จะได้ยกคนอื่นซึ่งมีสติปัญญาเป็น เจ้าแผ่นดินสิบไป ฝ่ายตัวเจ้าให้ไปรับราชการคงที่เจ้อ่องซึ่งพระบิดาตั้งไว้แต่ ก่อนนั้น ถ้าไม่มีรับสั่งให้หาย่าเข้ามาเป็นอันขาดที่เดียว ใจของอาพระแสง กระนี่และตราหยกสำหรับกษัตริย์มาส่งให้ และกราบลงนาางกวยทายเชาร้องให้ ออกไป มีชุนนางสี่ห้าคนระลึกถึงคุณใจของ กลั้นนำตามมีได้ก็ตามไปส่ง ใจของ ก็พาอยพยพครอบครัวออกไปอยู่ที่ของตัวเคยอยู่แต่ก่อนนั้น

ฝ่ายโจรมองมาถึงประทุมทิศเหนือ สุมาสูภ์ให้ชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยออกไป

รับ ชุนนางไปถึงกระทำค่านั้น โจมอกก์ลงจากเกวียนกระทำค่านับชุนนางทั้งปวง ออกรสกชุนนางผู้ใหญ่คนหนึ่งจึงว่า พระองค์อย่ากระทำค่านับข้าพเจ้าเลย โจมอ จึงตอบว่าตัวข้าพเจ้านี้ก็เป็นข้าแผ่นดิน จะมีค่านับท่านั้นไม่ควร ชุนนางทั้งปวง อุ้มโจมอให้เข้าซี่เกวียนเข้าไปรัง โจมอกก์ย่างเกรงไม่เข้าเกวียน จึงว่านางกวายหาเยา มีรับสั่งให้หามาฝ่า ซึ่งจะซี่เกวียนเข้าไปนั้นเห็นไม่ควรนัก ว่าแล้วก็เดินไป จนถึงในวัง สุมาสูหึ่นก็ออกไปต้อนรับ โจมอกก์กราบลง สุมาสูยืนมือทั้งสอง พยุงโจมอขึ้นแล้วจึงประตรัยว่า ท่านยังค่อยเป็นสุขอยู่หรือ ว่าแล้วก็พาเข้าไปฝ่า นางกวายหาเยา นางกวายหาเยาจึงว่า เมื่อน้อย ๆ ข้าพิเคราะห์ดูเห็นประหลาด ทั้งกิริยามารยาทแลลักษณะราศีดีนักแปลกดีก็ทั้งปวง ข้าก็นึกอยู่ในใจว่าเจ้าจะ ได้เป็นเจ้าแผ่นดินเป็นมั่นคง บัดนี้ก็สมที่นึกไว้ ชุนนางทั้งปวงปรึกษาพร้อม กันจะให้เสวยราชสมบัติสืบเชือพระวงศ์ ถ้าเจ้าได้เป็นเจ้าแผ่นดินแล้วจะตั้งอยู่ ในลัตยสุจริต อุตสาห์เอาใจใส่ในราชการทั้งปวง จะทำการสิ่งใดให้พิเคราะห์จง ดี ให้รู้จักข้อผิดข้อชอบหนักเบา อย่ามัวมาไปด้วยการเล่นแผลศรี จงทำ ตามชนบธรรมเนียมโบราณราชประเพณีวงศ์กษัตริย์ซึ่งเสวยราชสมบัติมาแต่ ก่อน

โจมอจึงทูลว่า ข้าพเจ้านี้สติปัญญาเรียบนัก หากควรแก่ราชสมบัติไม่ นางกวายหาเยากับชุนนางทั้งปวงก็มิพัง อ้อนหวานเชือเชญจนถึงสามครั้งโจมอ ก็รับ สุมาสูกับชุนนางทั้งปวงก็เชิญโจมอไปยังที่เด็ดจอกกว่าราชการ ก้มอบ พระแสงกระเบี้ยนแลตราสำหรับกษัตริย์นั้นให้แก่โจมอ โจมอกก์ได้ตั้งอยู่ในสมมุติ กษัตริย์แต่นั้นมา จึงถวายพระนามชื่อว่า พระเจ้าเจงหงวน (พ.ศ. ๗๙๗) พระเจ้าโจมอกก์ปล่อยนักโทษ และเลิกส่วยสากรหั้งปวงตามประเพณีกษัตริย์ เสวยราชสมบัติใหม่แต่ก่อนนั้น แล้วก็ให้สุมาสูเป็นมหาอุปราช เมื่อเข้าฝ่ามี คนถือเครื่องศัตรูชี้เข้าไปจนถึงใกล้ที่เด็ดจอก แล้วห้ามไม่ให้ถวายบังคม แต่กระทำค่านับแล้วก็นั่งอยู่ จะทูลความก์ห้ามมิให้ออกซือตัวเหมือนชุนนาง ทั้งปวง แล้วก็ให้ชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเลื่อนที่ตามสมควร

พระเจ้าโจมอเสวยราชย์ได้สองปี ครั้งถึงเดือนสาม ฝ่ายบูชิวเชยม ชาเมืองให้หล่าไปเป็นเจ้าเมืองเงงจว ได้ว่าเมืองหัวยหล่า เมืองชิวฉุนด้วย รู้ช่าว

ว่าสุมาสูโหงเนรเทศเจ้าแผ่นดินเสีย แล้วอาคนหนึ่งมาตั้งขึ้นตามอำเภอใจเองก็ มีความโกรธนัก บุชิวเตี้ยนผู้เป็นบุตรจึงว่าแก่บิดาว่า ท่านก็ได้เป็นเจ้าเมืองมี ยศศักดิ์อาญาลีทธอยู่กับเมือง สุมาสูทำดังนี้เรานั่งเสียไม่ควร

บุชิวเขียนจึงว่าเจ้าว่านี้ขอบนัก จึงให้เชญตัวบุนชิมซึ่งเป็นพระครพ瓦 ของโจชองมา ณ หลังบ้านที่สังด กระทำคำนับแล้วนั่งอยู่ยังมิทันจะเจรจา ก็ ร้องให้ บุนชิมจึงถามว่า เหตุใดจึงร้องให้ บุชิวเขียนมกเล่าเนื้อความทั้งปวงให้ พังแล้วจึงว่า เหตุดังนี้แล้วพเจ้าจึงมีความเจ็บแคนนัก บุนชิมจึงว่า ท่านคิด จะทำการบารุงแผ่นดินควรอยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็จะช่วย บุตรข้าพเจ้าคนหนึ่งซึ่ง บุนชิมมีกำลังมากนัก อาจสามารถจะสู้คนได้มีหนึ่งมันกีคิดแ肯อยู่ จะไดร กำจัดสุมาสูจะได้แก้แ肯โจชอง ถ้าเราจะยกไป เราตั้งให้เป็นทัพหน้าเห็นจะมี ชัยแก่ข้าศึก บุชิวเขียนมดใจนัก จึงรินสุรามาใส่จอกลงตั้งสัตย์สาบานต่อ กันแล้ว ให้ไปเกลี้ยกล่อมนายทหารเมืองหัวยหล่าวว่า นางกวยทายเยามีตรารับสั่งมาให้ ทหารทั้งปวงไปพร้อมกัน ณ เมืองชิวฉุน ครั้นทหารมาพร้อมกันแล้ว จึง ให้ตั้งโรงพิชชังทิศตะวันตก ให้ผ่าม้าขาวตัวหนึ่งเอ่าโลหิตมาเป็นน้ำพิพัฒน์สัจจ ให้ทหารทั้งปวงกินแล้วจึงว่า สุมาสูเป็นชน tộcที่แผ่นดิน นางกวยทายเยามีรับสั่ง มาให้ยกทัพไปกำจัดสุมาสูเสีย ทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้นมีความยินดีนัก พร้อม ใจกันที่จะกำจัดสุมาสู บุชิวเขียนมกคุมทหารห้ามมียกไปตั้งอยู่เมืองชางเสีย บุนชิมคุมทหารสองหมื่นเป็นทัพหนุน บุชิวเขียนมีหนังสือไปถึงหัวเมืองขึ้น ให้ยกทหารมาช่วย

ฝ่ายสุมาสูปวยจักษุเป็นต้อให้หมومาตัดแล้วใส่ยารักษาอยู่ทรายวัน พอม้าใช้มาแจ้งว่า กองทัพเมืองหัวยหล่าวยกมา จึงให้เชญองซกขุนนางผู้ใหญ่ เข้ามาปรึกษาว่า กองทัพบุชิวเขียนยกมาเราจะคิดอ่อนประการได องซกจึง ว่า แต่ครั้งกวนอุททหารเอกฝีมือปราภูทั้งแผ่นดิน ลินองคิดอ่อนแกลี้ยกล่อม ครอบครัวทหารซึ่งอยู่ในเมืองเกงจิวได้แล้วก็มีชัยชนะแก่กวนอุ ครั้งนี้ข้าพเจ้า คิดว่า จะให้ไปเกลี้ยกล่อมครอบครัวทหารเมืองหัวยหล่าวซึ่งอยู่ในเดนเมือง รุยกิกได้แล้ว เรายังยกกองทัพไปตั้งลักดไว้ที่ทางบุชิวเขียนจะกลับไป เห็นจะ มีชัยชนะเป็นมั่นคง

สุมาสูจึงว่า ทำนวันีชอบแล้ว แต่ว่าข้าพเจ้ายังป่วยอยู่มิได้ดีเอง ซึ่งจะให้คนอื่นไปนั่นข้าพเจ้ายังไม่วางใจเลยเกรงจะเสียการ จึงโวยนายทหารผู้ใหญ่ จึงว่า ทหารเมืองหัวยหลำเข้มแข็งอยู่ ซึ่งจะให้ผู้อื่นไปนั้นกรุงจะต้านทานมิหยุด การครั้งนี้เป็นการใหญ่ ถ้าผิดพลาดจะมิเสียราชการไปหรือ สุมาสูก็มานะในใจ ยืนชี้จึงว่า ข้าป่วยเพียงนี้มิพอเป็นไรจำจะไปเองจึงจะได้การ ก็ให้สุมาเจียวอยู่รักษาเมือง จึงให้จุกัดตุ้นนายทหารเป็นแม่ทัพเมืองอิจิยากิไปตีเมืองชิวฉุน ให้อัวจุนนายทหารเป็นแม่ทัพเมืองเชงจิว ยกไปสักดอยู่ต่ำบลเจี้ยวซองเป็นทางข้าศึกจะกลับไป ให้อองต้นนายทหารไปตีต่ำบลตันล่า ตัวสุมาสูเป็นหัวหน้า ชั่ร旦ยกทัพไปตั้งอยู่เมืองชงหยง ชุนนางและทหารทั้งปวงนั่งพร้อมกันคิดอ่านการ ซึ่งจะให้มีชัยแก่ข้าศึก

teng po i prie kha jing wa bii chiu xieym kon ni me sti pa yu nyu ca muu ki do yu แต่ว่า คิดอ่านการสิ่งได้ก็หาตลาดไม่ ฝ่ายบุนชิมมีกำลังมากแต่ว่าหาปัญญาความคิดไม่ ฝ่ายทหารเมืองหัวยหลามีฝิมือเข้มแข็งกล้าหาญนัก เรายืนเลือดูหมิ่นนั้น ไม่ได้ ขอให้รักษาค่ายอยู่ไว้ให้มั่นคง ถ้าเราเห็นกำลังข้าศึกร่วงໂรอยลงแล้ว จึง คิดอ่านตีให้ยับเยินอย่าให้ทันรู้ตัวเลย

องก์จึงว่า กองทัพชนบทมากครั้งนี้ มิใช่ทหารทั้งปวงมิใช่คิดอ่านมา เอง เป็นเหตุเพระบูชาเชี่ยมคิดอ่าน ทหารทั้งปวงขัดมิได้ก็จำใจมา ถ้าเรายก กองทัพใหญ่เข้าตีก็เห็นว่าทหารทั้งปวงจะพลอยหนีกระจากไป สุมาสูจึงว่า ทำน วันีชอบแล้ว ก็เลื่อนกองทัพหลวงไปปะลงอยู่ที่สะพานอันชุย องก์จึงว่าเมือง ลำเต่งนั้นเป็นที่คับขันมั่นคง เราจำจะเร่งรีบยกไปตั้งอยู่ก่อน ถ้าช้าอยู่ข้าศึกมา ตั้งมั่นอยู่ก่อนแล้วเราจะหักเข้าເอกกี้ยาก สุมาสูเห็นชอบด้วยก็ให้อองก์กองหน้า ยกไปตั้งค่ายอยู่เชิงกำแพงเมืองลำเต่ง

ฝ่ายบูชาเชี่ยมตั้งอยู่ ณ เมืองยางเสีย รู้ว่าสุมาสูยกทัพมาจึงปรึกษา แก่ทหารทั้งปวง กันหยงทหารกองหน้าจึงว่า ที่เมืองลำเต่งนี้มีภูเขาและแม่น้ำ กระหนนอยู่เป็นที่มั่นคงนัก ถ้าพวกสุมาสูตั้งอยู่ก่อนแล้วเห็นเราจะทำการเข้า ไปยก ขอทำนเร่งยกกองทัพไปตั้งอยู่ให้ได้ก่อน

บูชาเชี่ยมก็ให้ยกกองทัพจะไปเมืองลำเต่ง ไปหน่อยหนึ่งมีม้าใช้манอก

ว่า เมืองล่าเต่งนั้นทหารสุมาสูมาตั้งอยู่แล้ว บุชิวเขยมยังไม่เชื่อຍกกองทัพใกล้เข้าไป เห็นค่ายมั่นคงมีธงรายรอบอยู่ บุชิวเขยมเห็นดันนักถอยทัพกลับไปตั้งค่ายอยู่กลางทาง ม้าใช้มานอกว่า ทัพชนจุ่นเมืองกังตั้งยกข้ามแม่น้ำมาจะตีเมืองชิวฉุน บุชิวเขยมก็ตกใจ ว่าถ้าเมืองชิวฉุนเป็นอันตรายแล้วเราจะกลับไปอยู่ที่ไหนได้เล่า ก็ให้ล่าทัพมาในเวลากลางคืน มาตั้งมั่นอยู่ ณ เมืองยางเสีย

ฝ่ายสุมาสูแจ้งว่า บุชิวเขยมล่าทัพถอยไปแล้ว จึงให้หาขุนนางมาปรึกษา เปาต้านจึงว่า บุชิวเขยมล่าทัพถอยไปครั้งนี้ ด้วยกลัวทัพเมืองกังตั้ง จะวากหลังไปตีเมืองชิวฉุน เห็นที่จะถอยทัพไปอยู่เมืองยางเสีย และจะแบ่งปันทหารไปรักษาเมืองชิวฉุน ขอให้ท่านเกณฑ์ทหารยกไปเป็นสามกอง ไปตีเมืองวังแกเสีย เมืองยางเสีย เมืองชิวฉุน ข้าพเจ้าเห็นว่าทหารเมืองหัวยหลำก็จะถอยทัพไปเอง ท่านจงให้มีหนังสือไปถึงเตงจายเจ้าเมืองกุนจิว เป็นคนมีสติปัญญาความคิด ให้ยกไปช่วยตีเมืองวังแกเสียได้แล้ว เห็นจะปราบศัตรูได้โดยง่าย สุมาสูเห็นชอบด้วยก็ให้มีหนังสือไปถึงเตงจายว่า ให้ยกกองทัพไปตีเมืองวังแกเสีย เราจะจยอกตามไปด้วย

ฝ่ายบุชิวเขยมตั้งอยู่เมืองยางเสีย กลัวกองทัพสุมาสูจะยกมาตี ก็ให้ม้าใช้ไปสอดแแนวฟังข่าวอยู่เนื่อง ๆ และให้เชญบุนชิมมา ณ ค่ายจึงปรึกษาว่า ข้าพเจ้าเกรงสุมาสูจะยกไปตีเมืองวังแกเสีย บุนชิมจึงว่า ข้าพเจ้ากับบุนเอ่ง ขอทหารลักห้าพันจะไปรักษาเมืองวังแกเสียไว้ให้ได้ ท่านอย่าวิตกเลย บุชิวเขยมตีใจจึงให้บุนเอ่งพ่อสูกคุมทหารห้าพันยกไป ครั้นไปใกล้เข้ามีม้าใช้มานอกว่า กองทัพเมืองจุยก็ยกมาทหารประมาณหมื่นเศษมาตั้งอยู่ทิศตะวันตก มีธงขาวปักเป็นสำคัญ และลงเที่ยวทั้งปวงนั้นเห็นมีช่องทัพนายทหาร เห็นจะเป็น กองทัพเจ้ายกมา แต่ว่าจะสำคัญซึ่งสุมาสู บุนเอ่งตั้งค่ายอยู่ยังหาสำเร็จไม่ บุนเอ่ง ซึ่ม้ายนอยู่ใกล้จึงว่าแก่บิดาว่า เขาตั้งค่ายอยู่ยังมิทันสำคัญ ถ้าเรายกไปเป็นสองกอง ตีกระหนานเข้าเห็นจะได้โดยสะดวก บิดาจึงถามว่า เราจะยกไปเวลาไรดี บุนเอ่งจึงว่ายกไปค่าวันนี้แลเห็นจะได้ท่วงที บิดาคุมทหารครึ่งหนึ่งยกไปข้างทิศใต้ ข้าพเจ้าจะคุมทหารครึ่งหนึ่งไปตีข้างทิศเหนือ เวลาเที่ยงคืนให้ยกเข้าไปตีให้พร้อมกัน ครั้นเวลาค่ำก็แยกทหารยกไปเมื่อไหร่ก็คิดกันนั้น บุนเอ่ง

รูปที่ ๒๐๙ บุนเด่งปล้นค่ายสุมาสุ

รูปที่ ๒๐๘ ท้าวองเงงกับท้าพเกียงอุยรนกัน

คนนี้อายุได้สิบแปดขวบสูงได้ห้าศอก ใส่เกราะเห็นนิ่งระบบของเหล็กซึ่ม้ายนตร์เข้าไปใกล้ค่ายสุมาสู

ฝ่ายสุมาสูตั้งทัพอยู่ค่ายทัพเดงงายก็ยังไม่มา ปัวจักชุเป็นกำลังกีนอนอยู่ในเตียง ให้ทหารประมาณสามร้อยล้อมองรักษาตัวอยู่ ครั้นเวลาเที่ยงคืนได้ยินเสียงทหารในค่ายเอิกเกริกวุ่นวายหั้งม้าหั้งคน จึงให้ทหารไปตามดู ก็ได้เนื้อความว่า ทหารคนหนึ่งมีกำลังพลังมากนัก ไม่มีผู้ใดจะต้านทานได้ ໄล ตีบุกรุกเข้ามาช้างทิศเหนือ สุมาสูได้ยินดังนั้นก็ตกใจนัก ให้ร้อนในอกเหมือนหนึ่งเพลิงเผา ก็โทรศั้นมา โรคในจักชุนั้นกำเริบขึ้น ลูกตาภีปะทุอกมา กลัวว่าทหารทั้งปวงจะเสียน้ำใจ ก็เอาผ้าผวยห่มนอนเข้ากัดเคี้ยวไปจนผ้าขาด

ฝ่ายบุนเอ่งพาทหารแหกเข้าค่ายได้ ก็ໄล่ฆ่าพันทหารสุมาสูล้มตายเป็นอันมาก บุนเอ่งนำเหล่าไบข้างไหนก็วินาศไปไม่มีผู้ต้านทาน ตีแต่ทิศเหนือฝ่ายเดียว ดูบิดาจะยกมาตีกระหนานทางทิศใต้ก็ไม่เห็น ครั้นจะตีต่อเข้าไปอีกให้ถึงทัพหลวง ทหารสุมาสูยิงเกาทันท์สักด้วยดังท่าฝันแต่บุกรุกໄล่อยู่จนสว่างกีหักเข้าไปไม่ได้ ครั้นเวลารุ่งเช้าก็ได้ยินเสียงแต่รเลียงกลองสำหรับกองทัพ ก็ประหลาดใจคิดว่าเป็นไรบิดาจึงไม่ยกมาช้างทิศใต้ ทำไม่เจิงยกมาทางเหนือ ก็ควบม้าไปดูจึงเห็นกองทัพเดงงาย เดงงายถือวัวซึ่ม้านำหน้ามาร้องว่า อ้ายชนดแผ่นดิน มึงอย่าหนีกุเร่งมาสูกัน บุนเอ่งได้ยินดังนั้นก็รำทวนเข้าไปสูกันได้ประมาณห้าสิบเพลง ไม่ทันแพ้ชนะกัน เมื่อรับกันอยู่ท่ามกลางสุมาสูก็หนุนมาตีกระหนานเข้าหั้งช้างหน้าช้างหลัง ฝ่ายทหารบุนเอ่งน้อยตัวก็หลบหลีกหนีอาตัวรอด ยังแต่บุนเอ่งผู้เดียวก็รบແwegทหารสุมาสูอกมาหนีไปช้างทิศใต้ ทหารม้าสุมาสูประมาณร้อยหนึ่งแต่ล้วนเมติมีอ ก็ควบม้าໄล่ติดตามไปจนถึงสะพานเมืองนักแกเสีย บุนเอ่งเห็นทหารໄล่กระซิ่มมาจะใกล้หันอยู่แล้ว ก็ชักม้ากลับໄล่ร้องตลาดบุกบันเข้าสู่ ทหารทั้งปวงต่างคนต่างก็ถอย บุนเอ่งก็กลับม้าค่อยเดินไป ทหารสุมาสูคุมกันเข้าได้ปรึกษากันว่า ทหารคนนี้หัวหาญนัก เรายังรอมใจกันໄล่จับตัวให้จงได้ คิดแล้วก็ควบม้าໄล่ตามไป บุนเอ่งก็กลับหน้าม้าเข้าสู่ จึงร้องตลาดว่า อ้ายพวงทหารหนูไม่กลัวความตาย ว่าแล้วก็จับระบบของเหล็กเข้าໄล่ตีล้มตายเป็นอันมาก แต่ทหารสุมาสูแตกแล้วกลับໄล่ตามถึงสี่ครั้งห้าครั้ง

บุนเอ็งก์ตีล้มตายลงทุกครั้ง ทหารสุมาสูร์กลับไป

ฝ่ายบุนชิมยกทหารออกมากลางคืนวันนั้น อ้อมไปข้างขวาไว่น หลงทางไปทางหนทางซึ่งจะไปไม่ได้ยังรุ่ง ครั้นเวลาเช้าแล้วไปไม่เห็นทัพบุนเอ็ง เห็นแต่ทัพสุมาสูร์ซึ่งบุกรุกไม่มา กันนักเหลือกำลัง ก็ถอยทัพหนีไปทางเมืองชีวฉุน

ทหารสุมาสูคนหนึ่งซึ่งอินต้ายบก เดิมเป็นคนสนิทไว้ใจเจชอง ครั้นสุมาอี้ผ่าใจชองเสียแล้ว ก็ไปอยู่กับสุมาสูคิดจะคร่าผ่าสุมาสูแทนคุณใจชอง แต่ก่อนนั้นกับบุนชิมคนนี้รักใครกันแน่ ครั้นสุมาสูป่วยจักขุนกัยหัดอ่านการได้ไม่เจิงเข้าไปว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าบุนชิมคนนี้เป็นคนสัตย์ซื่อ ซึ่งจะคิดการขบถต่อแผ่นดินนั้นหาเป็นไม่ มาทำการครั้งนี้ก็ เพราะขัดบัญชิวเซี่ยมไม่ได้ ข้าพเจ้าจะขอไปเกลี้ยกล่อมบุนชิมก็จะยอมสมัครมาเข้าด้วยท่าน สุมาสูเห็นชอบด้วย ก็ให้ไป

อินต้ายบกใส่เกราะขึ้นมาตามบุนชิมไปใกล้เข้า แล้วร้องตะโภนเรียกบุนชิม ว่าท่านเห็นเราหรือไม่ เราซึ่งอินต้ายบก บุนชิมเหลียวมาอินต้ายบกจึงถอดหมากวางลงบนหลังม้าเอาแล้วแล้วร้องว่า บุนชิมทำไม่เจิงยกทัพหนีไป จะร้องอยู่อีกสักหน่อยหนึ่งก็จะได้การ อินต้ายบกกว่าทั้งนี้ เพราะเห็นสุมาสูป่วยหนักจะใกล้ตายอยู่แล้ว จึงห่วงบุนชิมไว้

ฝ่ายบุนชิมไม่รู้ว่าใจอินต้ายบก ก็ร้องตะโภนด่าแล้วยกเก้าหันท์ขึ้นจะยิง อินต้ายบกเห็นดังนั้นน้อยใจนัก ก็ร้องให้แล้วซักม้ากลับไป ฝ่ายบุนชิมพาทหารหนีไปทางเมืองชีวฉุน ครั้นรู้ว่าอยู่กัดเอียนทหารสุมาสูตีได้แล้วก็จะยกไปเมืองช่างเสีย เห็นทัพอ้าวจุ่นแล่องก์ เต่งงายยกมาตั้งสักดอยู่เป็นสามกอง บุนชิมเห็นหักไปไม่ได้ก็ยกไปเมืองกังตั้งสมัครเข้าไปเป็นข้าศุุนจุ่นซึ่งเป็นมหาอุปราช

ฝ่ายบัญชิวเซี่ยมตั้งอยู่เมืองช่างเสีย รู้ว่าเมืองชีวฉุนเสียแล้ว ทัพบุนชิมก็เสียแล้ว กองทัพสุมาสูร์ยกมาเป็นสามทางมาตั้งอยู่ใกล้เมืองก็ยกทหารออกมานแลเห็นแต่งงายยกอกรมา ก็ให้กันแหงงอกสู้ยังไม่ทันถึงเพลง เต่งงายพันด้วยร้าวถูกกันแหงงตาย แล้วก็คุมทหารบุกรุกໄลเข้าไป อ้าวจุ่น มองก็ยกทหารเข้ากระโจมตีหั้งสี่ด้าน บัญชิวเซี่ยมเห็นจะสู้ไม่ได้ ก็พาทหารคนสนิทประมาณ

สิบคนหนึ่นไปถึงเมืองซึมก่วน ซองเปี๊กเจ้าเมืองก์เปิดประตูรับเข้าไป แต่งตั้ง เลี้ยง พอนุชิวะเขี่ยมมาสุราแล้วก์จะเสียตัดอาครีษะไปให้สุมาสุ

ครั้นสุมาสุปราบปรามข้าศึกราบคานแล้ว ก็ตั้งจูกัดอี้นเป็นทหารใหญ่ ได้ว่าราชการเมืองเองจ่าว เมืองหัวยหลาทั้งปวงนั้น แล้วก็ยกกลับไปเมืองชูโต สุมาสุปวยจักชุนักให้เจ็บปวดเป็นกำลัง เวลากลางคืนนอนไม่หลับ เคลื้มมอยไปหน่อยหนึ่งก์แลเห็นลิของแลเตียวอิบแลแยกเยาเหียนสามคนมายืนอยู่หน้าเตียงนอน ก็รู้ว่าตัวจะไม่รอดแล้ว จึงใช้คนไปเมืองลอกอี้ง หาสุมาเจียวมากก์ให้เข้าไปที่เตียงนอน สุมาเจียวเห็นพี่ชายปวยหนักจะไม่รอดแล้วก์ร้องให้ สุมาสุจังสั่งว่า ข้าทำราชการมากก์ได้เป็นที่มหาอุปราช อุตส่าห์รักษาตัวมาได้ไม่มีอันตราย เจ้าจะทำราชการแทนที่พี่สืบไป อุตส่าห์ระวังรักษาตัวจะดี ถ้ามีราชการเป็นข้อใหญ่อย่าไว้ใจแก่ผู้อื่นจะเสียราชการ จะฉบบทายสิ้นทั้งโคงตระ สั่งเท่านั้นแล้วก์ มอบตราให้แก่น้องชาย

ฝ่ายสุมาเจียวจะคร่าให้พี่ชายสั่งความต่อไปอีก ความเวทนาในจักชุ ก่ำเริบหนักชั้น สุมาสุก์ร้องชั้นด้วยเสียงอันดังก์ขาดใจตาย เมื่อตายนั้นเดือนสี่พระเจ้าโจมอเสวยราชย์ได้สองปีเศษ สุมาเจียวก์แต่งการศพพี่ชายตามประเพณีแล้วให้ไปกราบทูลพระเจ้าโจมอ พระเจ้าโจมอก็มีหนังสือไปให้สุมาเจียวตั้งอยู่ในเมืองชูโต ป้องกันกองทัพเมืองกังตั่ง สุมาเจียวก์ไม่เต็มใจอ้าวีงอยู่ แต่ว่ามีรู้ที่จะตอบประการได้

จงโดยจึงว่าแก่สุมาเจียวว่า ท่านมหาอุปราชพึงดับสูญ น้าใจทหาร ทั้งปวงก์ยังมีราบคาน ท่านจะตั้งอยู่เมืองชูโตนี้ แม้มีคนคิดร้ายวุ่นวายชั้นชั้นใน วัง ซึ่งจะไปกำจัดเสียนนั้นเห็นจะมีทันที สุมาเจียวเห็นชอบด้วยก็ยกทหารไปตั้งอยู่ตำบลลอกชุย พระเจ้าโจมอรู้ดังนั้นก็อกใจนัก ทุนนางผู้ใหญ่เชื่อว่าของซากจิงทูลว่า ขอให้พระองค์ตั้งให้สุมาเจียวเป็นมหาอุปราช ว่าราชการแทนที่พี่ชายให้มีน้ำใจ พระเจ้าโจมอเห็นชอบด้วยก็ให้ห้องซากถือหนังสือไปหาสุมาเจียวมาจะตั้งให้เป็นที่มหาอุปราช สุมาเจียวก์เข้าเฝ้าพระเจ้าโจมอ กระทำการค่านบัรับที่ก็ได้ ว่าราชการทั้งแผ่นดินเหมือนพี่ชาย

ฝ่ายผู้สอดแนมราชการเมืองเสฉวน ครั้นรู้ว่าสุมาสุตายแล้ว จึงเอา

เนื้อความไปแจ้งแก่เกียงอุย เกียงอุยจึงเอานิ้วความกราบทูลพระเจ้าเล่าเสียน แล้วจึงว่า สุมาสุพึงชายสุมาเจียวได้เป็นมหาอุปราชแทนพี่ชาย เห็นจะทิ้งเมือง ลอกเอี่ยงไม่ได้ ด้วยพึงว่าราชการใหม่บ้านเมืองทั้งปวงยังไม่รับคำ ข้าพเจ้าขออาสาไปตีเมืองจุยกึกเห็นจะได้ พระเจ้าเล่าเสียนก็มีรู้ที่จะชัดก็ยอมให้เกียงอุยไป เกียงอุยก็ลาออกไปเมืองขันตั่งจัดแจงกองทัพที่จะยกไป

เตียวอึกทหารผู้ใหญ่จึงห้ามว่า ขอบขันชาสีมาเมืองเสฉวนก็น้อย ข้าวปลาอาหารก็เบาบาง ซึ่งจะยกทัพไปทางไกลนั้นจะชัดสน ขอให้แต่งทหารไปรักษาหัวเมืองของเราไว้ให้ราชภูรอยู่เย็นเป็นสุข ข้าพเจ้าคิดอย่างนี้เห็นจะมีความจริงแก่น้านเมืองของเรา เกียงอุยจึงว่า ท่านว่านี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย แต่ครั้งก่อนเมื่อท่านมหาอุปราชยังไม่เข้ามาเป็นข้าราชการก็ได้ว่าไว้ว่า แผ่นดินนี้ยังเป็นสามส่วนอยู่ ครั้นเข้ามากำราษฎรแล้ว ก็ยกไปตีเมืองจุยกึกไปตั้งอยู่ที่เขา กิสานถึงหกครั้ง ราชการยังไม่สำเร็จก็ดับสูญเสียกลางคัน เมื่อจะดับสูญ ก็ได้ส่งเราไว้ให้ทำการลับต่อไป ครั้งนี้เราได้ท่วงทีแล้ว จะจะอาสาเจ้าแผ่นดินไปทำการสนองพระคุณตามประเพณีชาติทหาร ถึงจะตายก็ไม่เสียดายชีวิต เมืองจุยก็กลับเป็นอธิบดีกับเรามาก่อน จะยกไปตีให้ได้ในครั้งนี้

เหยหัวป่าจึงว่าท่านว่านี้ขอบแล้ว ขอให้ยกกองทัพไปทางเปาลิว เราไปตีเอามีองเจ้าเส เมืองลำอันซึ่งเป็นเมืองสำคัญได้แล้ว ก็จะได้หัวเมืองทั้งปวง โดยสะดวก เตียวอึกจึงว่า ท่านแยกไปทำการครั้งก่อนนั้นเดินทัพช้านัก จึงไม่ได้ชัยชนะก็กลับมา ในตาราพิชัยสองครั้มว่าไว้ว่า แม่ทัพแม่กองผู้ทำการ สองครัมจะยกไปตีเข้ายกให้เข้าหันรู้ตัวจึงจะมีชัย ถ้าเข้ารู้ตัวแล้วก็จะตระเตรียม การยุทธ์ไว้พร้อม ผู้ใดไปตีก็จะไม่สมคบเน ขอให้ท่านเร่งรับยกไปอย่าให้หันรู้ตัวเลย เห็นจะได้ชัยชนะฝ่ายเดียว เกียงอุยเห็นชอบด้วยก็ให้เกณฑ์ทหารให้สิ้นเชิง ได้ทหารหกสิบหมื่นยกไปทางเปาลิว

ครั้นไปถึงต้นลมแม่น้ำเจ้าชัย กองสอดแแนวมาบากแก่เกียงอุยว่า ของเก่งเจ้าเมืองยังจิ้วแลต้านทำยกหารองคุณหหารเจ็ดหมื่นยกมา เกียงอุย จึงคิดอ่านอุบายนัยให้หหารผู้ใหญ่ยกไปเป็นสองกองให้ไปตีกหลัง เตียวอึกกับ เหยหัวป่าก็ยกไป เกียงอุยก็ยกกองทัพข้ามแม่น้ำเจ้าชัยไปตั้งริมฝั่งข้างฟาก

ตะวันตก ฝ่ายองค์กรกีฬาชั้นนำ เช่น กีฬาฟุตบอล บาสเก็ตบอล และกีฬาอื่นๆ ที่มีความนิยมสูงในประเทศไทย รวมถึงการแข่งขันกีฬาชั้นนำระดับประเทศ เช่น ลีกไทย พรีเมียร์ลีก หรือกีฬาชั้นนำระดับนานาชาติ เช่น โอลิมปิก ฟุตบอลโลก เป็นต้น

เกียงอุยจึงร้องว่า พระเจ้าโจชองผิดชอบประการใด สูมาสูจึงยกอกเสียจากราชสมบัติ และเอาผู้อื่นมาตั้งให้เป็นเจ้า ขุนนางทั้งปวงเห็นชอบไปด้วยกันล้วน เรายู่ต่างเมืองเห็นว่าทำผิดประเพณีโบราณนัก จึงยกทัพมาทำโทษ หวังจะไม่ให้ข้าแผ่นดินดูเยี่ยงอย่างสิบไปเมืองหน้า

องเง่งได้ฟังดังนั้นก็ใจไม่รู้ที่จะตอบ ก็แลดูหน้านายทหารสีคน
ใจเบงหนึ่ง ข้าเอ่งหนึ่ง เล่าตัดหนึ่ง จุหองหนึ่ง แล้วจึงว่า กองทัพเสฉวนเข้ามามาตั้งอยู่ฝากข้างนี้ ถ้าเสียแก่ราช�始จะตายในน้ำเป็นอันมาก เกียงอุยคนนี้มีกำลังมากนัก ไม่เห็นหน้าผู้ใดจะต้านทานได้ เราเห็นแต่ท่าน ช่วยกันหั้งสีคนพอจะรับรองได้อยู่ ถ้าเข้าเสียที่ถอยเราแล้ว ท่านจะพาทหารไล่บูกบั่นให้ลงสามารถ ว่าแล้วก็ให้ทหารเข้ารบ เกียงอุยรับไปหน่อยหนึ่งก็ซักม้ากลับพาทหารหนีมาทางค่าย องเง่งเร่งรีบทหารไล่ติดตาม เกียงอุยถอยมาใกล้ริมน้ำแล้ว พาทหารนี้เลียนผั่งน้ำไปข้างตะวันตก จึงร้องประการแก่ทหารทั้งปวงว่า ข้าศึกไอลามาใกล้อยู่แล้ว ทหารเราก็เป็นเชื้อชาติทหารแต่ล้วนเดียว ๆ ผีมือกล้าหาญ เดยกทำการสังคมรำมาแต่ก่อน เหตุใดครั้งนี้จึงย่อท้อข้าศึกนัก ทหารองเง่งอยู่ข้างตะวันออก

เตียวເວັກ ແຂ່ງປ້າຍກທທາຣມາຊຸມອູ່ ຄຣັນຮູ້ວ່າຮບກັນອູ່ແລ້ວກີ່ຕົກ
ຫລັງເຂົ້າໄປກອງໜຶ່ງ ຕີ້ຈັງໜ້າເຂົ້າໄປກອງໜຶ່ງ ເກີຍງອູ່ກີ່ຕັ້ງສ່ວຍຫຳຢືກພາຫຫາກ
ໄລ່ບຸກນັ້ນເຂົ້າໄປທັງສາມກອງ ກັນທຫາຮອງເກິ່ງລົງໄປໜ້າແມ່ນ້າ ທ່າຮອງເກິ່ງໜີ້
ລົງໄປກ່ອນກລວ້ານ້ຳຮັງຮອອູ່ ທີ່ໜີ້ລົງໄປໜ້າຫລັງທັງມ້າທັງຄົນກີ່ເຫີຍນຍໍາກັນຕາຍ
ປະມານສອງສ່ວນ ທີ່ໜີ້ລົງນ້ຳກີ່ຕາຍເປັນອັນມາກ ທ່າຮກີຍງອູ່ຕັດຄືຮະເສີຍໄດ້
ສັກໝົມໆແມ່ນ

ฝ่ายอ่องเก่งพาทหารร้อยเศษตีหลักออกไปได้ หน้าไปทางเต็กโถเสียเข้าในเมืองแล้วปิดประตูไว้ให้ทหารรักษามั่นคง เกียงอุยมีชัยชนะแล้วก็เลี้ยงดูทหารให้นำเหนือจรงวัล จังปรึกษาว่า เรายจะยกตามไปตีเมืองเต็กโถเสีย ทหารหันปวง

จะเห็นประการใด เตียวอึกจึงห้ามว่า ห่านทำการครั้งนี้มีชัยปราภูมิยังไงก็ยังครับ อุญแจแล้ว ขอให้ดูแต่เพียงนี้ก็ได้ จะทำการต่อไปอีกด้วยเพลี่ยงพล้ำจะมีเสียไปหรือ เหมือนเขียนอสรพิษแล้วเขียนแท้ด้วยให้เห็นดินญู

เกียงอุยจึงว่าห่านว่านี้ไม่ชอบ แต่ก่อนรายกหัพมาทำการเสียที่เขาเป็นหลายครั้ง ครั้งนี้เราอุตส่าห์มาอีก ก็ได้ชัยชนะ ทหารเมืองบุยก็แตกครั้งนี้ยับเยินเหลกเหลวนัก น้ำใจอ่อนอยู่แล้ว ถ้าเรายกไปต่ออีก ทหารเราก็มีน้ำใจเห็นจะได้มีองเต็กโตเสียโดยง่ายไม่ทันลดน้ำมือ เจ้าอย่าหัวใจเลย เตียวอึกห้ามถึงสามครั้ง เกียงอุยไม่พังก็ยกหัพไปเมืองเต็กโตเสีย

ฝ่ายต้านทำยเสียหัพแก่เกียงอุยแล้ว ไปเกลี้ยกล่อมซ่องสุมทหารจะมาช่วยของกง ครั้นเห็นเดงงายเจ้าเมืองกุนจิ่วคุมทหารทั้นมา มีความยินดีนักออกไปรับเข้ามา เดงงายจึงว่า ห่านมหาอุปราชให้ยกกองหัพมาช่วย ต้านทำยจึงว่า ห่านจะคิดอ่านประการใดจึงจะให้มีชัย

เดงงายจึงว่า เกียงอุยมีชัยแก่เราที่ริมแม่น้ำเจ้าชัยแล้ว ถ้าตั้งเกลี้ยกล่อมทหารสี่หัวเมืองในแวนแคว้นนี้ได้แล้วทำการต่อเข้ามา ข้าพเจ้าเห็นว่าเราจะชัดสน นี่เกียงอุยหาทำฉันนี้ไม่ ยกหัพตรงเข้าล้อมเมืองเต็กโตเสียที่เตียวเราระกาลัวอันได้ด้วยเมืองเต็กโตเสียมั่นคงนัก ถึงจะตีก็ทำได้ไม่ ถ้าเรายกกองหัพชุมอยู่เช้ายางเนี่ย คอยเมื่อกองหัพเกียงอุยยกมา แล้วให้ล่อลงด้วยกลึกจะหนีไปเป็นมั่นคง หาพกรอบพุ่งไม่

ต้านทำยเห็นชوبด้วยก็ให้เกณฑ์ทหารยสิบกอง กองละห้าสิบคน จึงให้ตราตรียมพลุและระหัดจงมาก ให้ชุมอยู่ชอกเช้ายางเนี่ย ถ้าหัพเกียงอุยยกมาให้จุดพลุประหัดทึ้งแล้วให้ให้ร้องอ้ออิงจงหนัก

ฝ่ายเกียงอุยให้ตั้งค่ายแปดค่ายล้อมเมืองเต็กโตเสีย ให้ทหารปืนกำแพงทำลายป้อมถึงเก้าวันสิบวันแล้วก็หักเข้าไปมีได้ จนใจมีรู้ที่จะคิดอ่านต่อไป ร้าคัญใจนัก ครั้นเวลาค่ำกองสอดแแนวให้ม้าใช้มานอกกว่า กองหัพยกมาเป็นสองกอง ชงอันหนึ่งมีหนังสือล่าคัญว่าต้านทำยเจียงอ้ายจงกุน ชงอันหนึ่งว่าเดงงายเจ้าเมืองกุนจิ่ว เกียงอุยหากให้ทำธันนางมาปรึกษา

แซหัวป่าจึงว่า เดงงายคนนี้มีฝีมือรับพุ่งก็กล้าหาญ มีสติปัญญา

ช้านาญในการสังคม เกียงอุยจึงว่า กองทัพเข้ายกมาไกลทหารเนื่อง
ระสำราษายอยู่ เรายังยกเข้าตีเห็นจะได้ห่วงที่ อย่าให้กันตั้งค่ายมั่นลงได้ ว่าแล้ว
ให้เตียวอึกคุมทหารเข้าตีเมือง ให้แยกหัวป้าไปตีด้านท้าย ฝ่ายเกียงอุยก็ไปตี
ทางน้ำ ยกไปได้ประมาณลักษณะสิบล้านได้ยินเสียงพลุประทัด เสียงคนใหร้อง
เสียงกลองอ้ออิงสนั่น และไปเห็นธงป้ารายรอบด้วยไปก็ตกใจนัก คิดว่าถูกกลศึก
ทางน้ำแล้ว เห็นจะเสียทีก็ถอยทัพ จึงให้ม้าใช้ไปหากองทัพเตียวอึกให้เลิก
กองทัพกลับไปเมืองขันต่ง ฝ่ายเกียงอุยอยู่ระหว่างหลังครั้นถอยมาถึงด่านกิยมโกะ
จึงรู้ว่ากองทัพซึ่งล้อมตัวเข้าไว้มากมายอยู่นั้น เป็นกลศึกของทางน้ำทำล่อลง
ให้เสียน้ำใจ จึงพานายหพนายกองห้งปวงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแล่เสียน ณ เมือง
เสฉวน จึงทูลเรื่องราวซึ่งตัวไปทำการนั้นแต่ต้นจนปลาย

พระเจ้าแล่เสียนเห็นเกียงอุยมีชัยได้ความชอบมา จึงให้เลื่อนที่เป็นใต้-
จังกุน เกียงอุยทูลลาไปถึงเมืองแล้วมีน้ำใจโทรศัพดูด้วยน้ำใจ ให้ทหารตระเตรียม
ม้าและศัสตราภูชและเครื่องสรรพยุทธ์พร้อมแล้ว ให้มีหนังสือเข้าไปทูลพระเจ้า
แล่เสียนว่า จะขอไปตีเมืองวุยก็อึกครั้งหนึ่ง

ฝ่ายของเก่งรู้ว่าเกียงอุยลำทัพหนีไปเพราเดทางน้ำช่วย จึงให้มามา
เชญเข้าไปกินโต๊ะในเมือง และก็ให้แต่งหนังสือบอกความชอบทางน้ำไปทูลแก่
พระเจ้าจอมอ พระเจ้าจอมอกก็ให้ตั้งทางน้ำเป็นอันไสจังกุนคุมทหารอยู่รักษาเมือง
เองจวบกับด้านท้าย ทางน้ำออกไปกระทำคำนับรับตราตามอย่างธรรมเนียม
ด้านท้ายก็ให้เชญทางน้ำไปกินโต๊ะแล้วจึงว่า ทหารเมืองเสฉวนแพ้ความคิดทำน
ครั้งนี้เห็นจะไม่ยกมาอีกแล้ว ทางน้ำจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าทหารเมืองเสฉวนจะ
ยกมาอีกด้วยเหตุถึงห้ามประการ ด้านท้ายจึงถามว่า เหตุห้ามประการนั้นคือ
อันใดข้าพเจ้าจะขอฟัง ทางน้ำจึงว่า เหตุเป็นประตอนนั้น คือทหารเมืองเสฉวน
หนีไปก็จริง แต่ว่าไม่เสียรัฐพลและมีชัยชนะไว้ก่อน ได้ม้าศัสตราภูชของเราไปเป็น
อันมาก ฝ่ายข้างเรามีชัยให้เขานั้นไปได้ก็จริง แต่ว่าเสียรัฐพลมากนัก เหตุเป็น
คำบ่นสองนั้น คือทหารเมืองเสฉวนได้แบบอย่างชงเบี้ยฝึกสอนไว้ชัดเจนพร้อม
เพรียงช้านิช้านาญในการสังคมนั้น ทหารข้างเราราชานิช้านาญเหมือนเขามี
เหตุคำบ่นสามนั้น คือทหารเสฉวนยกมาข้างทางน้ำ ทางเรือบรรทุกลำเลียงมาสัง

หากล้ากแก่ทหารไม่ ทหารฝ่ายข้างเรายกมาแต่ทางบก ล้ากด้วยเสบียงอาหารนัก เหตุเป็นค่ารับสินนั้น คือที่เมืองเต็กโถเสีย เมืองหลงเส เมืองลำอัน เทากิสถานเหล่านี้ก็วังชوانนัก ทหารเสฉวนได้มานេอง ๆ รู้แห่งทุกตำบล แยกย้ายรายกันมาทุกทาง ทหารเรารักษาอยู่นัก เหตุเป็นค่ารับห้านั้น คือทหารเสฉวนจะยกทัพมาทำการครั้งไว้ ก็มาอาศัยเสบียงอาหารในเมืองเกียงเป็นกำลังทุกครั้ง ข้าพเจ้าเห็นเหตุห้ามประการดังนี้ จึงว่ากองทัพเมืองเสฉวนจะยกมาอีกเป็นมั่นคง ต้านทำยังจึงสรรเสริญว่า ท่านมีสติปัญญาสอดส่องล่วงรู้ไปดังนี้ จะกลัวอันใดแก่ข้าศึก ว่าแล้วต้านทำยังกับเตงงายก็ตั้งสัตย์สาบานเป็นพื่น้องกันตรานเท่านั้นวันตาย แล้วก็ให้ทหารทั้งปวงฝึกสอนการสงครามให้ชำนาญทุกประการ จึงให้ทหารไปตั้งค่ายรายอยู่รักษาด่าน ซึ่งเป็นที่คับขันมั่นคงทุกตำบล

ฝ่ายเกียงอุยให้เชญทหารมากินโต๊ะแล้วจึงปรึกษาว่า เราจะยกไปทำการกับเมืองหยุยกครั้งนี้จะเป็นประการใด ໂหรคนหนึ่งซื่อว่าชวนเกี้ยนจึงว่า ท่านยกทัพไปครั้งก่อนได้ชัยชนะมีเกียรติยศปราภูไว้ ทหารหยุยกก็เกรงกลัวได้เป็นศักดิ์ศรีแก่เมืองเสฉวนอยู่แล้ว ท่านจะยกไปอีกครั้งนี้ถ้าแพลี่ยงพล้ำเสียที่ก็จะพลอยให้เกียรติยศครั้งก่อนนั้นเสียไป เกียงอุยจึงว่า ท่านทั้งปวงว่านี้ด้วยเห็นว่าเดนเมืองหยุยกนั้นกว้างชวาง แล้วมีทางลัดทางมากนักจึงเกรงกลัวฝ่ายข้าพเจ้าเห็นว่ากองทัพเราได้เบรียนเมืองหยุยกมากนัก ด้วยเหตุถึงห้าประการ จึงไม่เกรงเลย

ทหารทั้งปวงจึงถามว่า เหตุห้าประการนั้นสิ่งใดบ้าง เกียงอุยจึงพรรณาเหตุห้าประการนั้นให้ฟัง ก็เหมือนเตงงายว่าแก่ต้านทำยันนั้น แล้วจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นได้เบรียนถึงเพียงนี้ จึงเต็มใจที่จะไปตีเมืองหยุยก มีผลกระทบไม่ไปจะไม่มีอะไรเล่า แท้ทัวป่าจึงว่า เตงงายคนนี้เป็นเด็กอยู่ก็จริง แต่ว่ามีสติปัญญาหลักแหลมนัก ครั้งนี้ก็ได้เป็นที่อันไสจงกุณแล้ว เห็นจะจัดแจงทางลัดทางรักษาบ้านเมืองแล้วด่านทางซึ่งเป็นที่คับขันมั่นคงยิ่งกว่าเก่า เราอย่าดูถูกจะเลียการ

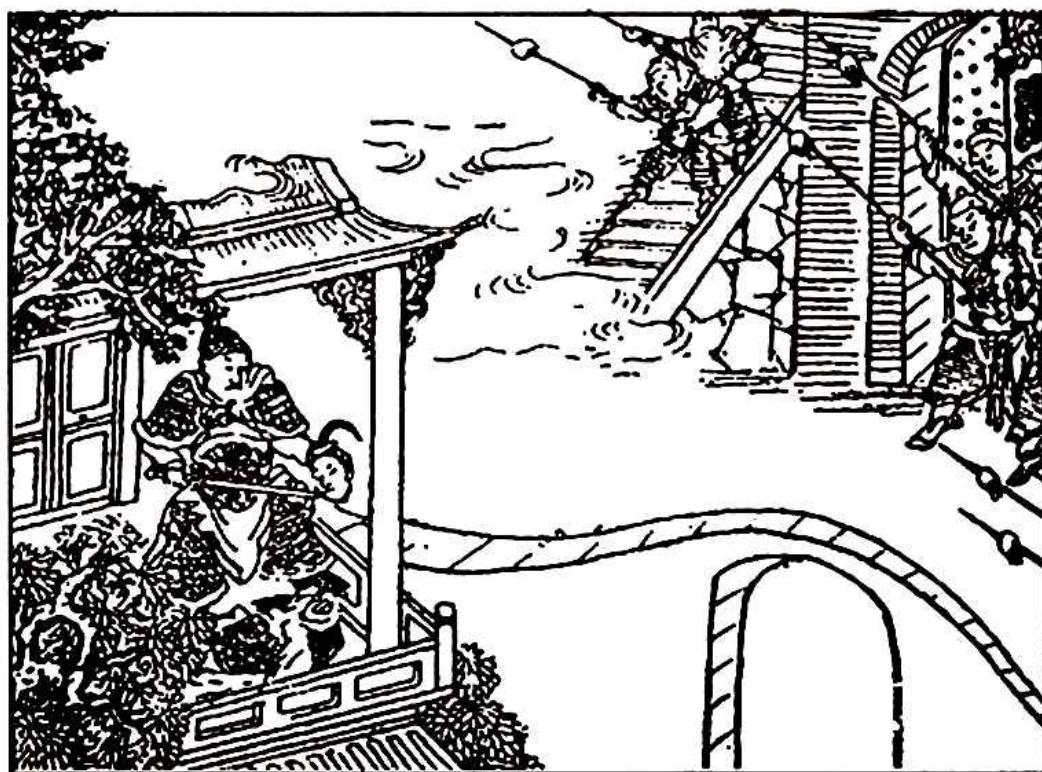
เกียงอุยได้ยินดังนั้นโกรธนัก ร้องความไปว่า จะทำการใหญ่สima พูดอย่างนี้ให้ทหารทั้งปวงเสียน้ำใจ ใครอย่าห้ามปรมเลยข้าพเจ้าไม่ฟัง ว่าแล้ว

ก็สั่งให้ยกกองทัพ ตัวคุณทหารเป็นกองหน้ายกไป ทหารทั้งปวงก็ยกตามมาถึงตัวบล๊อกกิสาน กองสอดแแม่จึงให้ม้าใช้มานอกกว่า ทหารเมืองอุยก็กลามตั้งค่ายสักดทางอยู่เก้าค่าย เกียงอุยก็ไม่เชื่อ จึงซื้ม้าพาทหารขึ้นบนเนินเขา และเห็นค่ายรายกันไปเป็นห่วงที่เหมือนอสรพิษมีรีระแหงทางค่ายวกราชหวัดรัตน คน จึงว่าແຍหัวป่าวว่าไว้ก็สมคำ เตงงายคนนี้ความคิดดีนัก พิเคราะห์ดูเห็นประหนึ่งคล้ายคลึงท่านแมหาอุปราชอาจารย์ของเราร ซึ่งเราจะหักโหมเข้าไปไม่ได้เห็นจะเสียที ชะรอยเดงงายอยู่ในค่ายอันนี้เป็นมั่นคง ว่าแล้วพาทหารกลับมาก็ให้ตั้งค่ายมั่นอยู่ปากทาง จึงสั่งให้ทหารออกลาดตระเวนเป็นห้าพวก พวงละห้าร้อย แต่งตัวแปลง ๆ ถือธงห้าอย่าง สีเขียวขาวเหลืองแดงดำไม่ให้เหมือนกัน และตั้งเปาเซนาวยทหารให้อยู่รักษาค่าย จึงกำชับว่า ท่านรักษาให้จด ตัวข้าพเจ้าจะยกทัพไปตีเมืองลำอัน

ฝ่ายเตงงายรู้ว่ากองทัพเมืองเสฉวนยกมาตั้งอยู่ปากทางซ่องแคบหลายวันแล้วมิได้ยกมาตี มีแต่ทหารมาเพี่ยวลาดตระเวนหนทางร้อยหนึ่ง ร้อยห้าสิบแล้วก็กลับไป ผลัดเปลี่ยนกันมาวันละห้าพวก แต่งตัวแปลง ๆ กัน ถือธงกีตางลักษณ์ จึงซื้ม้าพาทหารขึ้นไปดูบนเนินเขา และเห็นค่ายแล้วกลับลงมานอกแก่ต้านท่ายว่า ข้าพเจ้าคงเหว่าเกียงอุยหาอยู่ในค่ายไม่ ต่อจะยกไปตีเมืองลำอันมั่นคง ทหารซึ่งยกมาลาดตระเวนนั้นก็เบาบาง ขอให้ห่านยกไปตีค่ายเอาให้ได้แล้วตั้งสักดอยู่ต้นทาง ข้าพเจ้าจะยกไปช่วยเมืองลำอัน ถ้าเกียงอุยถอยแล้วข้าพเจ้าจะรีบไปตั้งอยู่เขานูเสียงสัน และจะชุมทหารไว้สองฝ่ายทางที่ซ่องแคบถ้าเกียงอุยยกมาที่นั้นจะยกตีกระหนบเข้า เห็นจะเสียทีแก่เราฝ่ายเดียว

ต้านท่ายจึงว่า ข้าพเจ้ามาอยู่หัวเมืองหลงเสนี้ร้านนานประมานยี่สิบสามสิบปีแล้วยังหารรู้จักแผนที่ทั้งปวงไม่ ห่านอยู่หนอ่นเหตุใดจึงรู้จักทุกแห่งทุกตัวบล๊อกเมืองเทพดา ห่านว่าหั้งนี้ชอบนักเร่งยกไปเติด ข้าพเจ้าจะเข้าหักอาค่ายให้ได้ เตงงายยกทัพไปตามทางลัด เร่งรีบไปถึงเขานูเสียงสันก่อนเกียงอุย ก็ตั้งค่ายมั่นอยู่บนเนินเขานั้น เตงงายจึงให้เตงตั่งผู้บุตรกับสุเมนาวยทหารคุณทหารคนละห้าพัน สั่งให้ยกไปตั้งอยู่ที่ซอกเขาต่ำบลหวานโกระ นายทหารสองคนก็ยกไปชุมอยู่ ในค่ายเตงงายห้ามปากเสียงสบเมื่อไม่มีคน ชงก็มิให้

รูปที่ ๒๐๘ กองทัพเดงงายตีกองทัพเกียงอุยที่เข้าซองแคน

รูปที่ ๒๐๙ จูกัดเอียนตีเมืองเกงจิว

ปักไว้

เกียงอุยยกไปถึงหน้าเขานูเสียงสันทางจะไปเมืองลำอัน จึงว่าแก่
แซหัวป่าว่า เข้อนนี้เป็นที่คับชันมั่นคงนัก ถ้าเราเข้าตั้งค่ายอยู่ได้จะได้มีอง
ลำอันโดยง่าย แต่ว่าข้าพเจ้าเห็นว่าเต่งนายมีความคิด จะยกมาตั้งสักดอยู่ก่อน
พอกลับคำก็ได้ยินประทัดแลเสียงกลองเสียงคนໂหรร้องยกลงมาจากเขา และ
เห็นชงมีหนังสือสำคัญว่าเต่งนาย กองหน้าตากใจนัก เกียงอุยก็ยกหนุนขึ้นไป
ทหารเต่งนายก็ถอยไป เกียงอุยก็ໄลติดตามไปถึงหน้าค่าย ให้ทหารร้องท้าทาย
เป็นข้อหมายเข้าให้เต่งนายออกมารบ เต่งนายก็ตั้งมั่นไว้ไม่ออกรมา เกียงอุยจะ
ทักเข้าไปมิได้ จึงให้ทหารไปตัดไม้ขันคิลามาจะตั้งค่ายประชิด ทหารเต่งนาย
ยกอกรมาໄลตีทหารเกียงอุยวุ่นวายจะตั้งค่ายก็มิได้ ก็ถอยหัวกลับไปค่ายเก่า
ครั้นเวลารุ่งเช้าเกียงอุยจึงยกทหารไปตั้งค่ายอยู่ที่เขานูเสียงสัน ค่ายยังไม่ทัน
มั่น เวลา Yam เศษเต่งนายก็ให้ทหารห้าร้อยเอารือเพลิงมาเผาค่ายขึ้นได้ก็เข้าตี
วุ่นวายขึ้น ตั้งค่ายไม่ได้เกียงอุยก็เลิกหัวมา จึงบริกรชาตัวยแซหัวป่าว่า เรา
จะยกไปตีเมืองลำอันเห็นจะไม่ได้แล้ว เราจะรบเอามีองเชียงหัวเดียวเป็นที่ไว้
เสบียงอาหาร ตีได้แล้วจะได้เป็นกำลังราชการ เมืองลำอันก็จะพลอยได้โดยง่าย
ข้าพเจ้าจะยกไปตีเมืองเชียงหัว ท่านอุดสานท์ตั้งค่ายมั่นไว้แต่ไกลให้เต่งนายระวัง
อยู่ ว่าแล้วเกียงอุยก็ยกทหารไปในกลางคืนวันนั้น ครั้นรุ่งสว่างแลเห็นเข้า
เป็นช่องแคบกันดารนัก จึงถามผู้นำทางว่า เข้อนนี้ชื่อไร ผู้นำทางจึงบอกว่า
ชื่อเขาหวานโภ เกียงอุยได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าเข้อนนี้เป็นที่คับชัน ชื่อเสียง
ก็ร้ายอยู่หากไม่ได้ ถ้าเข้าศึกมาสักดอยู่ทางที่จะกลับไปเราจะมีชัดสนหรือ ว่าแล้ว
ก็อ้าอึ้งอยู่ มีกองสอดแแนวมากกว่าเห็นผุนฟุ่นขึ้นช้างหลังเขา ชะรอยจะมี
กองหัวมา เกียงอุยได้แจ้งดังนั้นจะถอยหัวกลับมา ฝ่ายสุมากับเตงต่งยก
ทหารออกตีกระหนาบໄลมา เกียงอุยก็รบพลางหนีพลางค่อยถอยมา ฝ่าย
เต่งนายก็ยกหัวกลับไป เกียงอุยก็ออกมายาแซหัวป่าวได้ จะพาภันยกกลับไปค่ายเข้า
กิสถาน แซหัวป่าวจึงบอกว่า ต้านท่ายยกมาตีเขากิสถานแตก เปาเซนา นายทหารก็

ตาย ทัพนั้นก็ล่าไปเมืองอันตั่งแล้ว เกียงอุยก็จินใจมิรู้ที่จะคิดอ่านการสืบไป ก็ให้ล่าทัพกลับมาทางน้อยริมเข้า เดงงายก็ยกทัพໄล่ติดตามมา เกียงอุยก็ให้กองทัพทั้งปวงมาก่อน ตัวลงอยู่ริ้งหลัง ครั้นยกถอยมาถึงริมเข้าต้านทำยซุ่ม ทหารอยู่หินนั้น เห็นกองทัพเกียงอุยก็มาก็พาทหารออกตีสักด้วย ทหารเดงงาย ต้านทำยล้อมทัพเกียงอุยเข้าไว้ จ่าทหารเกียงอุยตายเป็นอันมาก ฝ่ายเกียงอุย จะหักออกไปด้านไหนก็มีได้ เตียวหงิทหารเกียงอุยก็พาทหารมาถึงเข้าเห็นดังนั้น ก็พาทหารประมาณสามร้อยกระโจมตีเข้าช่วยเกียงอุย เกียงอุยก็ตืออกมาได้ ฝ่ายเตียวหงิก็ถูกเกาหันต์ตายในที่รบ เกียงอุยพาทหารเหลือตายหนึ่งไปเมือง อันตั่ง แล้วระลึกถึงคุณเตียวหงินัก ว่าเป็นคนสัตย์ซื่อสามิกัดทำราชการจน ตายในการศึก จึงให้บ่าเหนือจารวัลแก่นบุตรภราดรแลลูกหลวงว่านเครือ แล้ว จัดแจงผู้ซึ่งได้ราชการมาตั้งเป็นนายทหารแทนที่เตียวหงิ

เกียงอุยจึงปรึกษาโทษตัวเองว่า เรายกทัพไปทำการครั้นนี้ เสียทหาร แลม้าศัสตราบุธามากมาย โทษอันนี้ใหญ่หลวงนัก เราจะทำโทษตัวเหมือน อย่างมหาอุปราชเสียเท็งแก่สุมาอันนั้นจึงจะควร ว่าแล้วก็แต่งเรื่องราวด้วย โทษถอดเสียจากที่ยศสถานกัด แต่ว่าได้ว่าราชการเป็นนายทหารทั้งปวง ในถวาย แก่พระเจ้าเล่าเสียน

ฝ่ายเดงงายกับต้านทำยครั้นทัพเมืองเสฉวนหนึ่งไปแล้ว ก็ให้แต่งโ懿 เสียงนายทัพนายกองแลให้รางวัลแก่ทหารทั้งปวงตามสมควร ต้านทำยจึงให้มีหนังสือบอกยกความชอบเดงงายไปถึงสุมาเจียว สุมาเจียวก็ให้มีตราไปตั้ง เดงงายเลื่อนที่ขึ้นไป บุตรเดงงายก็ตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ครั้นนั้นพระเจ้า โอมอเสวยราชย์ได้สามปี (พ.ศ. ๗๙๗) ชื่อเมืองแต่ก่อนนั้นชื่อว่าไกเจ้ง ครั้น นั้นให้เปลี่ยนใหม่ชื่อว่ากำล้อ

ตอนที่ ๒๗

ฝ่ายสุมาเจียวได้ว่าราชการเมืองจุยก็ทั้งแผ่นดิน การทั้งปวงลิทธิ์ชาดอยู่แต่ผู้เดียวมิได้ทูลพระเจ้าโจมอเลย จะเข้าออกในพระราชวังก็ให้ทหาร สามพันถือศัสราชแห่น้ำหลังสำหรับรักษาตัว ครั้นเห็นไม่มีผู้เสมอถึงสองแล้วก็มัวมาด้วยยศสถานก็ ใจคิดเอื้อมขึ้นไปจะเอาราชสมบัติ มีคนสนิทคนหนึ่งซื่อแกลงเป็นลูกแก่กุญเป็นที่ไว้ใจสุมาเจียว จึงไปพูดแก่สุมาเจียวที่สังค ว่า ท่านมียศสถานก็สูงใหญ่ในทิศทั้งสี่ ราชสมบัติทั้งนี้เห็นจะอยู่ในมือท่าน ถ้า จะทำการบัดนี้เกรงคนทั้งปวงจะมิสมัครพร้อมใจกัน จำจะฟังระกายดูน้ำใจคนทั้งปวงก่อน จึงจะได้คิดการใหญ่สืบไป

สุมาเจียวจึงว่าข้าคิดอยู่นานแล้ว แต่ว่าหารู้ที่จะออกปากแก่ผู้ใดไม่ เจ้ารักเราคิดอ่านดังนี้เป็นความชอบหนักหนา ถ้ากระนั้นเจ้าช่วยเดินไปเมืองห้วยหล่า พุดจากูน้ำใจเจ้าเมือง แต่ว่าทำเป็นว่าข้าใช้ไปให้รางวัลแก่ทหารผู้มีชื่อ ชื่นทำสิกรรมมีความชอบนั้น ฟังແຍบคายดูจะคิดการด้วยเราหรือไม่ แกลง ก์รับคำสุมาเจียวแล้วก็ไปเมืองห้วยหล่า

ฝ่ายจุกัดเอียนเจ้าเมืองห้วยหล่า เดิมอยู่บ้านลำเอียงในเมืองทลงเส เป็นลูกพี่ลูกน้องกับชงเบง ทำราชการอยู่เมืองจุยก็ เมื่อชงเบงเป็นมหาอุปราช อยู่เมืองเสฉวนหาได้เป็นที่ยศสถานก็ไม่ ด้วยคนทั้งปวงเกรงว่าจะไปเข้าด้วยพื่น้อง ครั้นชงเบงตายแล้วก็ได้ยศสถานก็เป็นชุนนางผู้ใหญ่ ได้วากล่าวเมืองห้วยหล่า ห้อยเชิงสองหัวเมืองเป็นใหญ่แก่ทหารทั้งปวง ครั้นแกลงเข้าไปหาก็ เชญให้กินโตะเสพย์สุรา แกลงเห็นจุกัดเอียนมาสุราตึงตัวแล้วก็แกล้งพูดจะดู น้ำใจว่า ประชาชนภรตเตียนเจ้าแผ่นดินว่าเป็นคนโนรูมีถึงความ หาควรจะ เป็นเจ้าไม่ วงศ์สุมาเจียวได้เป็นมหาอุปราช บำรุงแผ่นดินมาถึงสามต่อแล้ว รักษาราชภูมิให้อยู่เป็นสุขสนุกสนายหาอันตรายมิได้ เป็นความชอบใหญ่นัก ควรจะแทนที่เจ้าเมืองจุยก็ ท่านจะเห็นประการได

จูกัดเอี่ยนได้ยินดังนั้นก็โกรธ ว่าเจ้าเป็นลูกแก่กุญแจได้กินเบี้ยหวัดผ้าป่าเมืองวุยก้าม่า ควรที่จะมีน้ำใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน เจ้ามาเจรจาหายน้ำห้าคราวไม่เคย แกะงาได้ยินดังนั้นก็ตกใจจึงว่ากล่าวบนหนอนว่า ข้าพเจ้าได้ยินคนอื่นเข้า ว่าก็ตัดใจ จึงเก็บเอกสารเล่าให้ท่านรู้ด้วย

จูกัดเอี่ยนจึงว่า ถ้าอันตรายมาถึงเจ้าแผ่นดิน เราเป็นข้าราชการควรจะ อาสาสนองพระเดชพระคุณจนสิ้นชีวิต แกะงาได้ยินดังนั้นก็นิ่งอยู่ นอนด้วย จูกัดเอี่ยนคืนหนึ่งรุ่งเช้าก็ลาไป ครั้นถึงจังเล่าเนื้อความซึ่งเจรจากับจูกัดเอี่ยน ทุกประการ สุมาเจียวได้ยินดังนั้นก็โกรธนัก ว่าควรหรือมาบังอาจเจรจาอย่าง นี้ แกะงาจึงว่า จูกัดเอี่ยนคนนี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่โอบอ้อมเอาใจทหารทั้งปวง ทหารก็รักใคร่ นานไปเห็นจะมีภัยมาเป็นมั่นคง อย่าช้าเลยท่านเร่งคิดล้าง จูกัดเอี่ยนเสียให้ได้ สุมาเจียวเห็นชอบด้วย ก็ให้หนังสือลับไปถึงวังหลิม เจ้าเมืองเองจิว แล้วจึงให้มีตรารับสั่งไปถอดจูกัดเอี่ยนเสียจากที่เจ้าเมือง หัวยหล่า จะเอาเข้ามาตั้งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ทำราชการในเมืองหลวง

ฝ่ายผู้ถือตราไปถึงเช้า จูกัดเอี่ยนแจ้งข้อรับสั่งแล้ว รู้ว่าแกะงา เนื้อความซึ่งพูดกันนั้นไปบอกแก่สุมาเจียว จึงคิดอ่านทำทั้งนี้หวังจะทำร้ายแก่ เรายังเออตัวผู้ถือตรามาซักถามเราเนื้อความ ผู้ถือตราให้การว่า ความทั้งนี้ ข้าพเจ้าหาڑไม่ วังหลิมเจ้าเมืองนั้นแลเห็นจะรู้ จูกัดเอี่ยนถามว่า เขายังรู้ด้วย เหตุอันใด ผู้ถือตราบอกว่า วังหลิมจะรู้ด้วยสุมาเจียวให้หนังสือลับไปถึงในหนึ่ง จูกัดเอี่ยนจึงให้อาผู้ถือหนังสือไปฟ่ายเสีย แล้วยกทหารพันหนึ่งไปตีเมืองเองจิว ครั้นถึงประตูข้างทิศใต้เห็นประตูเมืองปิดอยู่ จูกัดเอี่ยนโกรธจึงร้องค่าว่า อ้ายวังหลิม คนนี้เป็นคนโฉดเหล่านั้นอาจมาคิดร้ายแก่กู แล้วสั่งให้ทหารเข้าตีเมือง ทหารดี มีฝีมือประมาณสิบคนโจนลงจากม้าขามคุปินกำแหงขึ้นไปได้ ໄล่ผ่านทหาร บนชิงเทินหนีไปลื้น แล้วก็เปิดประตูเมืองออกมาก

จูกัดเอี่ยนพาทหารเข้าไปในเมือง ให้ทหารจุดไฟใหม่ขึ้นเป็นอันมาก ก็ ยกทหารตีเข้าไปจนตีกังวังหลิม วังหลิมตกใจนักหนึ่งไปอยู่ในห้องชั้นบน จูกัดเอี่ยนถือกระป๋ายพาทหารไล่คันควาหาตัวพบเข้าจึงร้องคาวาดว่า บิดาของท่าน

แต่ก่อนเป็นข้าแผ่นดินเมืองจุยก๊ก ตัวก๊กเป็นข้าราชการสืบมาพระคุณหนักนัก ชอบจะกตัญญูรักคุณเจ้าข้าว้าง ควรแล้วหรือมาคิดขอบถเข้าด้วยสุมาเจียว งักหลิมยังมีทันตอบจุกัดเอียนก๊กฟันด้วยกระบี่ งักหลิมตาย

จุกัดเอียนเจิงมีหนังสือกล่าวโทษสุมาเจียว ไปทูลแก่พระเจ้าโจมอ ณ เมืองลากอียง แล้วก๊กให้เกณฑ์ทหารเมืองหัวยหล่า เมืองห้อยเช่ได้สิบหมื่นเศษ ในเมืองเงงจิ่วได้สิบหมื่นเศษ แล้วจึงสั่งให้เตรียมม้าและเครื่องศัสดารวุชและเสบียงอาหารไว้ให้พร้อม แล้วจึงให้งอกงคนผู้ใหญ่เป็นพิธีกรษา พาตัวจุกัดเจ็บผู้บุตรไป ณ เมืองกังตั่ง ให้ไปมอบไว้เป็นจำนำหัวงจะของทัพไปช่วยกำจัดสุมาเจียวซึ่งเป็นศัตรูแผ่นดิน

ครั้นนั้นชุนจุนซึ่งเป็นมหาอุปราชเมืองกังตั่นนั้นตายแล้ว ชุนหลิมผู้น้องได้ว่าที่มหาอุปราชแทนที่พี่ชาย ก็จ่าเตงอันชุนนางผู้ใหญ่กับพวกราชชื่อว่าลิกิ อ่องตุนตาย จึงได้เป็นใหญ่คตاشักดีสูงกว่าชุนนางทั้งปวง ฝ่ายพระเจ้าชุนเหลียงก็มีสติปัญญาอยู่ แต่ว่าไม่รู้ที่จะว่ากล่าวประการใด ด้วยราชการแผ่นดินลิทธิชาดอยู่แก่ชุนหลิมผู้เดียว งอกงไปถึงเมืองโฉเทาเสียก๊กเข้าไปหาชุนหลิม ชุนหลิมจึงถามว่า ทำมานี้ด้วยเหตุอันใด งอกงจึงว่า จุกัดเอียนเป็นพี่น้องของตนเบังทำราชการอยู่เมืองจุยก๊ก เห็นพวksุมาเจียวยกเจ้าแผ่นดินออกเสีย จะคิดอ่านเราราชสมบัติเอง จุกัดเอียนจะคิดอ่านกำจัดศัตรูแผ่นดินเห็นกำลังทหารของตัวน้อยนักจึงให้ข้าพเจ้ามาหากำจันของทัพไปช่วย เกรงว่าท่านจะมีเชื้อ จึงให้ข้าพเจ้าเอาจุกัดเจ็บผู้บุตรมามอบให้ท่านไว้เป็นคนจำนำ ขอให้ท่านยกทหารไปช่วย ชุนหลิมก็เชื่อจึงให้นายทหารชื่อว่าจวนต๊ก จวนตวนสองคนเป็นแม่ทัพหลวง อันจวนเป็นทัพหนุน ให้จือ ต่องถ่องคนเป็นกองหน้า ให้บุนชิมนำหนทาง ทหารทั้งสามกองนั้นเป็นคนเจิดหมื่นยกไปช่วยจุกัดเอียน งอกง ก็ลาชุนหลิมมาเมืองหัวยหล่าไปแจ้งแก่จุกัดเอียนว่า ได้กองทัพเมืองกังตั่นมาแล้ว จุกัดเอียนมีความยินดีนัก ก็ให้จัดแสงกองทัพพร้อมแล้วจะยกไป

ฝ่ายสุมาเจียวได้แจ้งหนังสือซึ่งจุกัดเอียนให้ไปทูลแก่พระเจ้าโจมอนั้น มีความໂกรธนัก คิดอ่านจะยกทัพไปตีจุกัดเอียนเอง แกลนจึงว่า วงศ์ของท่านได้อุปถัมภ์บำรุงแผ่นดินมาแต่โบราณแล้วซ้ายสืบท่อมาจนถึงท่าน คุณนี้หนักหนาอยู่

แล้วยังไม่ทั่วไปในทิศทั้งสี่อีกเล่า ยังมีคนมาคิดขบถอย่างนี้ซึ่งท่านจะออกไปปราบศัตรูของนั้นช้าพเจ้าหาเห็นด้วยไม่ เกรงศัตรุจะทำวุ่นวายขึ้นในราชธานี ภายหลังจะกลับมาปราบปรามนั้นเห็นชัดสน ถ้าท่านเชิญนางกวายทายเขากับเจ้าแผ่นดินออกไปปราบปรามศัตรุเห็นจะสงบโดยง่าย

สุมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็ยินดีนักจึงว่า ท่านว่านี้ต้องความคิดของช้าพเจ้า ว่าแล้วก็เข้าไปทูลนางกวายทายเขาว่า จูกัดเอี่ยนคิดขบถ ช้าพเจ้ากับชุนนางหั้งปวงปรึกษาพร้อมกัน ขอเชิญพระองค์กับพระเจ้าโจมออกไปด้วย จะได้ปราบศัตรุให้ราบคาบรักษาแผ่นดินไว้อย่างให้เป็นอันตราย เมื่อนานมา พระเจ้าโจยอยซึ่งสั่งไว้นั้น นางกวายทายเขากลัวขัดมิได้ก็รับว่าจะไป ครั้นรุ่งขึ้นวันหนึ่งสุมาเจียวจึงเข้าไปทูลพระเจ้าโจมว่า ขอเชิญเสด็จพระองค์ไปทัพ

พระเจ้าโจมอ้างว่า ท่านมหาอุปราชได้วาราชการหั้งแผ่นดินสิทธิ์ชาดอยู่ แก่ท่าน จะบังคับบัญชาผู้ใดก็มิได้ขัดขวาง ตามแต่จะไปเด็ดซึ่งจะให้ช้าพเจ้าไปนั้นด้วยเหตุอันใด สุมาเจียวจึงว่า ถ้าพระองค์จะไม่ไปเห็นหาควรไม่ ครั้นพระเจ้าโจมไปเที่ยวปราบปรามศัตรูจนถึงท้องพระมหาสมุทร ฝ่ายพระเจ้าโจม พระเจ้าโจยอยก็คิดจะเครื่อให้แผ่นดินราบคาบ ถ้าราชศัตรุบังเกิดที่ไหนก็อุตสาห์ไปปราบทุกทิศ ขอให้พระองค์ไล่ล้างศัตรูตามอย่างเชื้อพระวงศ์สืบมา ซึ่งพระองค์เกรงกลัวนั้นหาควรไม่ พระเจ้าโจมอչัดมิได้ก็รับว่าจะไป จึงมีตรารับสั่งให้เกณฑ์กองทัพในเมืองหลวงหั้งสองเมืองได้ยี่สิบหกหมื่น ตั้งกองกี่เป็นทัพหน้า ตั้งเขียนเป็นปลัดทัพหน้า ใจเป็นปีกขวา จิวท่ายเจ้าเมืองกุนจิ่วเป็นปีกซ้าย แล้วพระเจ้าโจมอกีทรงราชรถยกทัพไปทางเมืองหัวหยก ภูเขาปีกหิน เมืองกังตั้งซึ่งเป็นทัพหน้ามาช่วยจูกัดเอี่ยนนั้น จูกัดเอี่ยนเป็นทัพหน้าเมืองกังตั้ง ก็ยกทหารออกสู้ ฝ่ายกองกี่มีแม่คุณทหารออกครบ จู่อิรักกันกองกี่ไม่ทันถึงสามเพลงเพลี่ยงพล้าเสียทีก็หนี ต้องอุ้ซึ่งม้าอกรามแหนยังไม่ทันได้สามเพลง ก็หนีไป องกี่พากหารบุกรุกໄล ทัพกังตั้งเสียทีก็ล่าทัพหน้าไปทางประมาณหัวร้อยเส้นกีตั้งค่ายมั่นอยู่ จึงให้ม้าใช้ถือหนังสือไปแจ้งข้อราชการแก่จูกัดเอี่ยน ซึ่งมาตั้งอยู่ ณ เมืองชิวฉุน จูกัดเอี่ยนก็ยกทหารมาภบบุนชิม และบุนอ่ง บุนเชา บุตรบุนชิมสองคน

ฝ่ายสุมาเจียร์ว่าทัพจูกัดเอี่ยนยกมาบรรจบทัพกังตั่งแล้ว จึงให้หาขุนนางผู้ใหญ่สองคน ซึ่ว่าไปยลิวคนหนึ่งจงโยยกันหนึ่งมาปรึกษาราชการสหคุรุณ จงโยยก็จงว่า กองทัพเมืองกังตั่งยกมาช่วยเข้าครั้งนี้ เพราะโลภเห็นแก่ลาภ เรายาลิ่งของไปปล่อยลงก็จะปราชัยแก่เรา สุมาเจียร์เห็นชอบด้วย ก็สั่งให้ใจเป่า จิวท่ายคุมทหารเป็นสองกองไปชุมอยู่ต้นทางเมืองโจรเทาเสีย ให้อองก์กับตั้งเชียนคุมทหารไปชุมอยู่ปลายทางนั้น แล้วใช้ให้เซงจุยทหารรองไปปล่อยลงให้ออกมารบ จึงสั่งว่า ถ้าเขามาตีแล้วทำเป็นหนีไปตามทางเมืองโจรเทาเสีย ให้ต้นจันคุมผูงม้าและเกวียนบรรทุกสิ่งของไปปลงอยู่ที่ทางนั้น จึงสั่งว่าถ้าข้าศึกมาให้ทิ้งสิ่งของเสียหนีไป

ฝ่ายจูกัดเอี่ยนให้จืออ้อทหารกังตั่งเป็นปีกขวา บุนชิมเป็นปีกซ้ายยกไปเห็นกองทัพอยู่ก็มิได้ตระเตรียมม้าและหารเลินแล่ออยู่ ก็ให้ทหารเข้าตีเซงจุย ก็พากหารหนีไป ต้นจันซึ่งคุมสิ่งของมานั้น เห็นจูกัดเอี่ยนยกมา ก็ทิ้งสิ่งของพากหารหนีไป ทหารจูกัดเอี่ยนเห็นสิ่งของตกเรียร้าย ต่างคนก็เก็บสิ่งของโคงามาหำได้ระวังตัวไม่ พอดียนเสียงพลุแลປวงหัตจุดชั้น แล้วไปก็เห็นใจเป่ากับจิวท่ายคุมทหารสองกองตีบุกรุกเข้ามา จูกัดเอี่ยนตกใจกลัวถอยทัพ ก็เห็นมองก์กับตั้งเชียนคุมทหารตีกระหนาบเข้ามา ฝ่ายสุมาเจียร์ยกทหารหนุนเข้ามา จูกัดเอี่ยนเห็นเหลือกำลังที่จะสู้รบต้านทาน ก็ถอยหนีไปถึงเมืองชิวฉุนแล้ว ให้ทหารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทิน ฝ่ายสุมาเจียร์ให้เข้าล้อมตีทั้งสี่ทิศ ฝ่ายทหาร กองทัพเมืองกังตั่งถอยไปอยู่ต่ำลับตันลง พระเจ้าโจมอกก์ไปตั้งทัพยับยั้งอยู่เมืองชางเสีย

จงโยยก็จงว่าแก่สุมาเจียร์ว่า ในเมืองชิวฉุนนี้ข้าวปลาอาหารยังบริบูรณ์อยู่ ถ้าเราจะล้อมไว้เห็นจะไม่ขัดสนเสบียง เกรงแต่ทหารเมืองกังตั่งจะยกมาตีทัพหลังเข้าเราจะวุ่นวาย ซึ่งเราจะล้อมไว้ทั้งสี่ทิศนั้นจะเสียการ จะขอให้ล้อมแต่สามด้านเปิดข้างทิศใต้ไว้ ถ้าหนีออกจากเมืองแล้วเราจึงให้ทหารไล่ติดตามรบ บุกบันให้จงสามารถเห็นจะได้ชัยชนะฝ่ายเดียว กองทัพกังตั่งนั้นมาทางไกลจะได้เสบียงอาหารมาก็น้อย ซึ่งจะส่งมาอีกนั้นเห็นจะไม่ทัน ขอให้ยกกองทัพไปลักดอยู่ข้างหลัง ยังมีกันเข้าตีก็จะสะดุงตกใจหนีไปเอง

สุมาเจียวได้ยินดังนั้นยื่นมือไปลูบหลังจอย้ายแล้วสรรเสริญว่า ท่านมีความคิดมากนัก เหมือนปัญญาความคิดเตียงเหลียงครั้งพระเจ้าชั้นโกโจ ว่าแล้วก็ให้อองก์เลิกทหารซึ่งล้อมอยู่ข้างทิศใต้นั้นเสีย

ฝ่ายชุนหลิมเมืองกังตั่งให้หาตัวจูอี้ทพหน้ามาคาดโทษว่า แต่ให้ไปเฝ้าเมืองชิวฉุนเท่านี้สไม่ได้ราชการ นี้หรือจะคิดอ่านอาเมืองวุยก็ได้ ถ้าทำการครั้งนี้มิชนะแก่ข้าศึกเราจะจะฆ่าเสีย จูอี้ก์คำนับลากลับไปค่ายปรึกษาแก่นายทพนายกองหั้งปวง อิจันแม่ทพหนุนจึงว่า ทิศซังได้ข้าศึกห้ามล้อมไม่ ข้าพเจ้าขอยกกองทพเข้าไปช่วยจูอี้ด้วยรักษาเมืองไว้ ท่านจะยกทหารเข้าตีกองทพวุยก็ ข้าพเจ้าจึงจะยกทหารในเมืองเข้าตีกระหนานออกมา เห็นว่ากองทพวุยก็จะแตกเป็นมั่นคง จูอี้เห็นชอบด้วย จึงให้อิจ จวนเต็ก จวนต่วน บุนชิมนายทหารสี่คนคุมทหารมั่นหนึ่งยกเข้าไปทางประตูทิศใต้

ฝ่ายทหารเมืองวุยก็ไม่มีรับสั่งให้ตีสักด้วย ก็ปล่อยกองทพเมืองกังตั่งเข้าไปในเมือง จึงอาเนื้อความไปแจ้งแก่สุมาเจียว สุมาเจียวรู้แล้วจึงว่า กองทพกังตั่งแบ่งกันเข้าไปช่วยรักษาเมืองไว้ จูอี้ก์จะยกเข้าตีเรา สมควรที่เรารcid ไว้ จึงให้หาอองก์ ตันเกียนนายทหารสองคนมาสั่งว่า ท่านยกทหารไปชุมที่ทางกองทพจูอี้จะยกมา ถ้าขาดล้อຍเข้ามาหน่อนอยหนึ่งแล้วจึงให้ทหารให้ร่องไอล่าม่พันตามหลังเข้ามา องก์ ตันเกียนก็พาทหารไปชุมอยู่ตามสั่ง ครั้นกองทพจูอี้ยกทหารคล้อຍเข้ามาแล้ว ก็ยกทหารออกตีไอล่หลังเข้ามา กองทพเมืองกังตั่งก็แตก ตัวจูอี้ก์แตกไปหาชุนหลิม ชุนหลิมกราธนัก ว่าเอิงเป็นคนทพแตกจะเอาไว้มิได้ ก็สั่งให้ทหารเอาไปฆ่าเสีย จึงให้หาจวนชุยผู้เป็นบุตรจวนต่วนมาสั่งว่า ท่านเร่งยกไปตีทพวุยก็ให้ถอยไปจงได้ ถ้ามิได้หั้งพ่อหั้งลูกอย่างลับมาหาเรา ชุนหลิมสั่งแล้วก็ไปต่ำบันเกียนเงียน

ฝ่ายจงโยยจึงว่าแก่สุมาเจียวว่า กองทพซึ่งมาช่วยนั้นแตกไปแล้ว เรายกทหารเข้าล้อมให้รอบหั้งสีด้านแรก สุมาเจียวเห็นชอบด้วย ก็ให้ทหารระดมหั้งสีด้าน ฝ่ายจวนชุยยกทหารมาเห็นทหารเมืองวุยก็มากันนักจะหักเข้าไปก็มิได้ จะถอยหลังไปก็กลัวชุนหลิม ก็สมัครเข้าอยู่ด้วยสุมาเจียว สุมาเจียวก็ตั้งให้จวนชุยเป็นทหารรอง ฝ่ายจวนชุยมีความยินดีนักคิดอ่านกตัญญูรุคุณสุมาเจียว

จึงเชียนหนังสือเป็นใจความว่า ให้จวนต่วนผู้เป็นบิดาจวนเต็กผู้อ่าเรasmัคร มาอยู่ด้วยสุมาเจียวเกิด ชุนหลิมันนเป็นคนทายาบช้าหามีความเมตตากรุณาไม่ ช้าพเจ้าก็มาเข้าด้วยสุมาเจียว และก็ผูกกับลูกเกาหันท์ยิงเข้าไปในเมือง จวนเต็ก ได้หนังสือแล้วก็ไปหาจวนต่วน พากหารพรรคพวงของตัวเปิดประตูอกมาเข้า ด้วยสุมาเจียว

ฝ่ายจุกัดเอี่ยนเป็นทุกข์นัก คิดอ่านอุบายนที่จะแก้ไขเอาตัวรอด เจียวปั้นกับเจียวอี้ที่ปรึกษาจึงว่าแก่จุกัดเอี่ยนว่า เสนบยงอาหารในเมืองนี้ก็เบา บางลงแล้ว ทหารก็มากซึ่งจะกินนานไปเห็นหาพอไม่ จะให้เข้าล้อมไว้นานนัก เห็นจะไม่ได้ ช้าพเจ้าคิดว่าจะให้ยกทหารเราภันทหารเมืองกังตั่งตีบากออกไปให้ จงได้ ถ้าไม่ได้ก็จะรบพุ่งให้จงสามารถถกกว่าจะตายลงด้วยกัน จุกัดเอี่ยน ได้ยินดังนั้นก็โทรศั้งจึงว่า ช้าพเจ้าเห็นพอจะรักษาไว้ได้อยู่ ท่านมาคิดอย่างนี้ เห็นจะได้แล้วหรือ ว่าทั้งนี้แกลังจะให้แพ้แก่ช้าคิก ถ้าท่านว่าอย่างนี้ลืนไปเรา จะเอาตัวไปป่าเสีย

เจียวปั้น เจียวอี้ได้ยินดังนั้นก็ใจ งยหน้าชั้นทดสอบใจใหญ่แล้วพา กัน ออกราชจังปรึกษากันว่า จุกัดเอี่ยนนี้จะถึงที่ตายอยู่แล้ว เร่งคิดอ่านสมัครไปเข้า ด้วยสุมาเจียวเกิด เห็นจะรอดจากความตาย ครั้นเวลา咽มเศษเจียวปั้น เจียวอี้ ปีนกำแพงออกไปเข้าด้วยสุมาเจียว สุมาเจียวก็เอาราชการ แต่นั้นไปทหาร มีผีมือในเมืองชิวฉุนไม่มีผู้ใดจะคิดอ่านว่าจะออกไปรบเลย จุกัดเอี่ยนแลเห็น กองทัพสุมาเจียวพูนดินเป็นสนามเพลาะชั้นกันน้ำ ด้วยกล้วนน้ำในแม่น้ำห้อยชุม จะทำมามากดีใจ คิดว่าแม่น้ำห้อยชุมเกิดน้ำใหญ่ทำหมาสุมาเจียวแล้ว เราจะ ยกออกตีเห็นจะมีชัยชนะ ตั้งแต่กุดผ่านมาจนถึงหน้าหัวไม่มีผ่านตกเลย น้ำใน แม่น้ำห้อยชุมก็น้อยไป เสนบยงในเมืองก็ลืนแล้ว

ฝ่ายบุนชิมกับบุตรสองคนก็คุมทหารรักษาหน้าที่อยู่ ครั้นเห็นทหาร อดอยากก็เข้ามาแจ้งแก่จุกัดเอี่ยนว่า เสนบยงอาหารลืนแล้ว ทหารชั้ดสนนัก ขอให้ปล่อยทหารหัวยหล่าเป็นชาเมืองออกไปเที่ยวหากินให้เบาเสนอบยงเราลง จุกัดเอี่ยนโทรศั่งว่า ท่านว่าทั้งนี้แกลังจะคิดร้ายเราหรือ ว่าแล้วก็สั่งให้อาบุนชิม ไปป่าเสีย

ฝ่ายบุนเอ่ง บุนເຫັນວິດາຕາຍກີໂກຮັນກັກ ດອດດານອອກໄລ່ພັນທາງ
ນັນເສີງເທິນລົມຕາຍກວ່າສົນຄຸນ ແລ້ວໂດດລົງຈາກກຳແພັງຂ້າມຄູໄປຫາສູມາເຈິຍວ ເລົ່າ
ເນື້ອຄວາມທັງປວງໃຫ້ພັງ ສູມາເຈິຍວເຫັນບຸນເອັນເຂົ້າມີຄວາມແດ້ນນັກ ດ້ວຍບຸນເອັນ
ທີ່ພຶສູມາສູຜູ້ເປັນພື້ແຕ່ກ່ຽວກ່າວນັ້ນ ຄີດຈະໄຄຮ່າເສີຍ ຈົງໂຍຍິຈິງທ້າມວ່າ ສິ່ງ
ໄທພຶດແຕ່ກ່ຽວກ່າວນັ້ນພ່າຍໃນບຸນທີ່ມີຜູ້ເປັນວິດາ ບັດນີ້ບຸນທີ່ມີກີຕາຍແລ້ວ ບຸນເອັນ
ບຸນເຫັນທີ່ວ້ອນຈຸນແລຍອມສັນຄຣມາອູ້ດ້ວຍເຮົາ ລ້າທ່ານເອາໄປສ່າເສີຍຂ້າສົກຜູ້ໄດ້ຈະ
ສັນຄຣເຂົ້າມາຫາເຮົາສີບໄປຫາມີໄດ້ ສູມາເຈິຍວເຫັນຫອບດ້ວຍຈິງເຮີຍກຸນເອັນ ບຸນເຫັນ
ເຂົ້າໄປພູດຈາເລົາໂລມດ້ວຍດ້ວຍຄໍາອັນໄພເຮົາແລ້ວຕັ້ງໃຫ້ເປັນນາຍທາງຮອງ ຈິງໃຫ້
ມັ້ແລເລື້ອຜ້າເປັນຮັງວັດ

ບຸນເອັນ ບຸນເຫັນກະທຳຄໍານັບລາເຂົ້າໄປຮ້ອງວ່າ ເຮົາທັງສອງຄົນນີ້ສັນຄຣເຂົ້າ
ມາອູ້ກັນທ່ານມາອຸປະນາຈ ທ່ານມາອຸປະນາກີທ່າເອາໄທເຊິ່ງເຮົາທ່າມີດໄວ້ແຕ່ກ່ອນໄນ່
ກລັບໄທຍຄຄາຕັກດີຮັງວັດ ທ່ານທັງປວງເປັນໄຣມີຄິດທີ່ຈະອອກມາເຂົ້າດ້ວຍມາອຸປະນາຈ
ທາງຮັບໃນເມືອງໄດ້ຍິນດັນນັ້ນຈຶ່ງປະກິດກັນວ່າ ບຸນເອັນເປັນຄົນອວກັນສູມາເຈິຍວ
ມາແຕ່ກ່ອນ ສູມາເຈິຍວຍັງໄມ່ເຂົ້າໄທ ກີດວຽກແລ້ວທີ່ເຮົາທັງປວງຈະອອກໄປເຂົ້າດ້ວຍ
ສູມາເຈິຍວ ຈູກັດເອີ່ນໄດ້ແຈ້ງດັນນັ້ນຈະເອາໄທກີເຫັນມາກວ່າມາກນັກກົມໄວ້ໃຈທາງ
ທັງປວງ ຈິງອອກຕຽວຈຕຽວທີ່ເອັນທັງກົງລາງວັນກົງລາງຄືນ ທ່າອານຸຍາກຳເພັນໂບຍຕີ
ຂໍ້ມູນທ່າງທ່ານກັບຂຶ້ນໄປກວ່າເກົ່າ

ฝ่ายຈົງໂຍຍເຫັນທາງທັງປວງສິ່ງອູ້ໃນເມືອງນັ້ນເອາໄຈອາກຫາກອູ້ສິ້ນ ຈິງ
ວ່າແກ່ສູມາເຈິຍວ່າ ທ່ານເຮັ່ງໃຫ້ທາງເຂົ້າຕີເດີດ ດັນໃນເມືອງເຮົວອູ້ແລ້ວ ສູມາເຈິຍວ
ມີຄວາມຍິນດີນັກ ກີເຮັ່ງໃຫ້ທາງເຂົ້າຕີຮະດມພຣ້ອມກັນທັງສິ່ດ້ານ ເຈັງສວນນາຍທາງ
ທີ່ຮັກໝາໄຮະຫຼຸກືສເໜີໄວ້ໄດ້ທ່ວງທີ່ເປີດປະຫຼອກຮັບກອງທັພເມືອງຈຸກົກົມເຂົ້າໄປ

ฝ่ายຈູກັດເອີ່ນຮູ້ວ່າທ່າງຮູຢັກເຂົ້າເມືອງໄດ້ແລ້ວ ກີຄຸມທາງສັນຄຣພຣົຄ
ພວກປະມານສາມວ້ອຍໜີອອາຈ ເກເມືອງ ຂ້າມສະພານທກໄປພັນເຍາຫຼຸນນາຍທາງ
ສູມາເຈິຍວ ເຍາຫຼຸນພັນດ້ວຍຈັງວູກຈູກັດເອີ່ນພລັດຕກມ້າຕາຍ ແລ້ວໃຫ້ທາງລ້ອມ
ຈັບທາງຈູກັດເອີ່ນໄດ້ທັງສາມຮ້ອຍ

ฝ่ายອອງກີຄຸມທາງຕີເຂົ້າໄປທາງປະຫຼຸກືສະວັນຕາກ ພບອີຈັນນາຍທາງ
ເມືອງກັງຕັ້ງເຂົ້າຈຶ່ງຮ້ອງວ່າ ທ່ານຍັງຈະຮັບໄປດຶງໃຫນ ເຮັ່ງມາສັນຄຣດ້ວຍເຮົາເດີຈະຮອດ

ชีวิต อิจฉาได้ยินดังนั้นก็โกรธนักจึงร้องว่า เรายังค่านายเรายกทัพมาช่วย จูกัดเอี่ยน เรามาช่วยก็มิได้ ซึ่งจะสมัครเข้าด้วยทำนั้นหาครัวไม่ ด้วยเราเป็น คนมีความสัตย์ ว่าแล้วก็ถอดหมวกทิ้งลงกับแผ่นดินร้องว่า ถ้าทำศึกตายใน ณรงค์ ก็จะได้อือซื่อมีเกียรติยกภูเขาไว้ในแผ่นดิน ว่าแล้วก็รัน้ำขับม้าเข้าสู่ รบกับกองก์ได้ประมาณสามสิบเพลิง เหลือกำลังนัก บนข้าหันม้าหันคนเก็ตเวย ในที่รบ

ฝ่ายสุมาเจียวเข้าเมืองได้แล้ว ก็ส่งให้จับบุตรภรรยาจูกัดเอี่ยนมา สิน สาอาลูกหลานห่วงเครือ ฝักฝ่ายข้างบิดาและมารดาภรรยาเป็นสามโโคตรมาฆ่า เสีย แล้วให้เอาทหารสามร้อยคนซึ่งจับได้นั้นมาตามว่า ผู้ใดจะสมัครอยู่กับเรา บังเราจะไว้ชีวิต ทหารหันปวงจึงว่า ข้าพเจ้าไม่สมัครอยู่แล้ว จะขอตายตาม จูกัดเอี่ยน สุมาเจียวได้ยินดังนั้นก็โกรธนักจึงให้ทหารเอาไปฆ่าเสีย ครั้นเอา ไปถึงนอกเมืองแล้วจึงให้ถามทีละคนว่า ผู้ใดสมัครอยู่บังจะเลี้ยงไว้ ทหาร หันปวงก็มิได้ยอมอยู่ด้วยลักษณะนั้น สุมาเจียวก็ส่งให้อาไปฆ่าเสียล้วน แล้ว กลับคิดอีนดูว่าคนเหล่านี้สัตย์ซื่อต่อนายจันทาย จึงส่งให้ฝังคนหันนั้นไว้ตาม ธรรมเนียม ครั้นจูกัดเอี่ยนตายแล้ว ทหารหันปวงก็เข้าเกลี้ยกล่อมอยู่ด้วย สุมาเจียวเป็นอันมาก

โดยสิ่งว่างแก่สุมาเจียวว่า ซึ่งทหารเมืองกังตั้งมาสมัครเข้าด้วยเรานี้ สมัครพรควรพากเพ่น้องอยู่ในเมืองกังตั้งเป็นอันมากจะไว้ใจไม่ได้ เกลือกนานไป จะกลับเป็นไส้ศึกชน ขอให้ทำน่องฆ่าเสียให้ลื้นจึงจะชอบ จงโดยได้ฟังดังนั้นจึงว่า คำใบ้ราณกล่าวไว้ว่า นายท่านนายกองผู้จะตั้งตัวเป็นใหญ่ ถึงจะตีเมืองได้ เมื่อ ผู้ใดเป็นเสียนศัตรู ก็จะทำอันตรายเราแต่ผู้นั้น ซึ่งทำนจะให้ทหารหันปวง เสียเราไม่เห็นด้วย ควรจะปล่อยให้ไปบ้านเมืองจึงจะชอบ จะได้ปรากฏ กิตติศัพท์เราต่อไป สุมาเจียวก็เห็นด้วย ให้ปล่อยทหารหันปวงไปยังท่อญลื้น

ก็จูกัดหารเอกจึงว่า ข้าพเจ้าสมัครเข้าอยู่กับห่านแล้ว ซึ่งจะกลับไป เมืองกังตั้งบัดนี้ ชุนหลิมรู้ก็จะคิดลงสัญญาโถเข้าพเจ้า สุมาเจียวได้ฟังดังนั้น ก็มีความยินดี จึงตั้งกิ่งจูเป็นชุมทางอยู่ในเมืองชิวฉุน แล้วก็จัดแหงทหาร จะยกกลับไปเมือง

รูปที่ ๒๑๐ อิจัวนายทหารเมืองกังตั่งรบกับกองกีททหารสุมาเจียว

รูปที่ ๒๑๑ เกียงอุยรบกับเตงต่ง

ตอนที่ ๘๗

ขณะเมื่อสุมาเจียวกับจูกัดเอียนรบติดพันกันอยู่นั้น ทหารสอดแรมรู้จังເຂາเนื้อความเข้าไปแล้วแก่เกียงอุยว่า บัดนี้จูกัดเอียนยกกองหัวไปburnสุมาเจียวชูนหลิมยกกองหัวพหนุนไปเป็นอันมาก เห็นสุมาเจียวอบช้ำนักอยู่แล้ว จนนางกวายหายเขากับพระเจ้าโอมอภิญญาหารอกรมาช่วยรบ เกียงอุยได้ฟังดังนั้น ก็ตื่นใจว่า ถ้าการนั้นเห็นเราจะทำการใหญ่ลำเรือครั้งนี้เป็นมั่นคง จึงปรึกษาตัวจิวทุนนางผู้ใหญ่ว่า เราจะทำการเรื่องราขึ้นกราบทูลพระเจ้าเล่าเสียนเป็นใจความว่า จะขออาสาไปตีเมืองวุยก็กถาวย ท่านจะเห็นประการได้ ตัวจิวจึงทอดใจใหญ่ว่า บัดนี้พระเจ้าเล่าเสียนก็ไม่ว่ากิจการบ้านเมือง เชื่อฟังแต่คำหยาดขันที ชวนกันเสพย์สุราทุกวันมีได้ขาด อนึ่งตัวท่านแต่ทำการมากเสียที่เป็นหล่ายครั้ง เม้มเราคิดอ่านรักษาบ้านเมืองไว้ให้มั่นคงจะดีกว่า

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็กราชว่า ท่านเจรจาดังนี้ไม่ชอบ เสียที่เกิดมาให้หนักแผ่นดินเสียเปล่า ตัวเราที่พระเจ้าเล่าเสียนชูบลี้ยงมีพระคุณต่อเราเป็นอันมากเราจะทำการสนองพระคุณกว่าจะลื้นชีวิต แล้วก็ทำการเข้ากราบทูลพระเจ้าเล่าเสียน จัดแจงหารให้ปอเฉยมกับเจียวฉีเป็นหัวหน้า แล้วปรึกษาว่า เราจะไปทำการครั้งนี้จะตีเอาเมืองได้ก่อนดี ปอเฉยมจึงว่า ขอให้ท่านยกไปเนินชินเดียตีเมืองเตียงเสียตัดเอาเสบียงสุมาเจียวเสียก่อน จึงรับยกไปตีเอาเมืองจิวจวนให้ได้ เมืองลอกเอียงก็จะได้โดยง่าย เกียงอุยจึงว่า ท่านว่านี้ชอบนัก ต้องความคิดเรา แล้วก็ยกทหารออกจากเมืองเสฉวนตรงไปเมืองเตียงเสีย

ฝ่ายสุมาปองเจ้าเมืองเตียงเสีย ในเมืองนั้นเสบียงอาหารมีมากแต่ทหารน้อย ครั้นรู้ว่าเกียงอุยกองหัวมา ก็พาองจัน ลิเพงยกทหารออกตั้งค่ายรับอยู่นอกเมืองทางไกลสองร้อยเส้น ครั้นเกียงอุยกามาถึงสุมาปองกับทหารเอกสองคนก็ยกทหารออกอยู่นอกค่าย เกียงอุยเห็นดังนั้นก็ขับม้าออกหน้าทหารแล้วร้องว่า สุมาเจียวพาลูกเจ้าออกมากำทำศึก จะทำเหมือนลิฉุย กุยกี

พระเจ้าเล่าเสียงเห็นผิดอย่างธรรมเนียม จึงให้ยกกองทัพมาจะลงอาญาสุมาเจียว ตัวห่านก์เป็นสมัครพรคพวงสุมาเจียว ถ้ารู้จักโทษตัวแล้วก็ให้เร่งออกมาหา เราโดยดี แม้ยังถือตัวเห็นด้วยสุมาเจียวอยู่ เรายจะนำเสียให้ลิ้นหั้งโคลา

สุมาปองได้ฟังดังนั้นก็กราบตัวว่า อ้ายใจมึงบังอาจดูหมิ่นล่วงเข้ามาในเดนกฎ มึงเร่งถอยทหารกลับไป แม้ไม่ฟังชีวิตมึงกับทหารหั้งปวงก็จะตายอยู่ในที่นี้ลิ้น แล้วให้อองจันควบม้าร้าววนอกรอบ ปอเฉยมเห็นดังนั้นก็ซักม้าอกรอบกับองจันได้สามเพลง ปอเฉยมทำแพ้ชักม้าหนี องจันควบม้าໄล ตามจะไกลหันก์เอาทวนพุ่งไป ปอเฉยมหลบแล้วกลับม้ามารวบจับตัวองจันได้ ลิเพงเห็นดังนั้นก็กราบ ควบม้าอกรมาจะแก้ของจัน ปอเฉยมเห็นลิเพงควบม้ามาถึง ก็เอาอองจันพาดลงกับดิน แล้วควบม้าเข้าไปเอกสารบองเหล็กตีลิเพงตกม้าตาย เกียงอุยเห็นได้ทีก็ขับทหารไล่พันเข้าไปในกองทัพสุมาปอง สุมาปองเห็นเหลือกำลังก็ยกหนีเข้าเมือง ให้ทหารปิดประตูเมืองเสีย แล้วให้ชั้นรักษาหน้าที่ไว้เป็นมั่นคง ครั้นเวลาเข้าเกียงอุยก็ขับทหารให้เข้าล้อมเมืองไว้โดยรอบ แล้วเอาประทัดผูกลูกเบาะหันท์ยิงเข้าไปตกหลังคารเรือนในเมืองใหม่ ชั้นเป็นอันมาก แล้วให้อาพินกองแต่เชิงกำแพงถึงใบเสริม เอาเพลิงจุดให้ไอเพลิงร้อนตลาดเข้าไปในเมือง ทหารและราชภราเมืองหั้งปวงก์ตกใจ เข้าอุ้มลูกร้องให้อ้วองไปหั้งเมือง

พอเตงงายยกกองทัพมาถึง เกียงอุยก็ยกทหารออกต้านไว้ เกียงอุยยืนม้าอยู่หน้าทหาร เห็นเตงตั่งบุตรเตงงายหนุ่มน้อยหน้าขาวปากแดงขึ้มมาถือทวนอกรมาสำคัญว่าเตงงาย ก็ควบม้าตรงเข้าไปบรรกับเตงตั่งได้สีสันเพลงยังไม่ทันแพ้ชนะกัน เกียงอุยจึงว่า ทหารหนุ่มน้อยคนนี้มีฝีมือเข้มแข็งอยู่ เรายจะคิดกลอุบายนลวงเอaszัยหนะให้จังได้ แล้วเกียงอุยทำเป็นแพ้ชักม้าหนี เตงตั่งก็ควบม้าໄล่ตามเกียงอุย เกียงอุยเห็นได้ทีก็ชั้นเบาะหันท์ยิงไป เตงตั่งหลบได้ก็ควบม้ากระชั้นเข้าไปเอาทวนแหง เกียงอุยซิงทวนไว้ได้ กลับม้ามารวบจับตัวเตงตั่ง เตงตั่งก็ควบม้าหนีกลับเข้ากองทัพ เกียงอุยก็ໄล่ตามไป

เตงงายเห็นดังนั้นก็ควบม้าร้าดาบออกหน้าทหารแล้วร้องว่า กฎหมาย เตงงาย มึงไม่รักชีวิตหรือจังบังอาจไล่บุตรกูมา เกียงอุยได้ฟังดังนั้นว่าเตงตั่ง

เป็นบุตร teng yang ก็ตกใจ คิดว่า เวลาวันนี้เราบนพุ่งหนักหนา เห็นกำลังม้า อิดโรยลงแล้ว เม้าหักหานูเข้าไปรบกับ teng yang มันนี้ เกือกจะพลาดพลั้งเสียที จึงร้องว่า กับ teng yang ว่า เวลาเย็นอยู่แล้ว ท่านจัดแจงทหารไว้ให้พร้อมเดิน พรุ่งนี้ เราจึงจะอกรบกันให้ลื้นฝีมือ

teng yang ได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ท่านว่านี้ ก็ขอบอยู่แล้ว แต่เราจะลัญญา กันไว้ ถ้าผู้ใดคิดกลอุบายนล่อลงกันมิใช่สูกผู้ชาย แล้ว teng yang ก็ถอยท้ากลับ ไปตั้งอยู่ริมแม่น้ำอุยโน เกียงอุยยกองท้าพอกจากเมืองเตียงเสียไปตั้งอยู่ริม เชิงเขาแห่งหนึ่ง ก็แลเห็นค่าย teng yang เตียง夷เห็นค่ายเกียงอุยนั้นมั่นคง จึง เชิญหนังสือให้ teng ตั้งผู้บุตรไปช่วยรักษาเมืองเตียงเสีย ในหนังสือเป็นใจความ ว่า ให้สุมาปองรักษาเมืองไว้ให้มั่นคงเด็ด ให้กองทัพเกียงอุยลื้นเสบียงอาหารลง แล้ว สุมาเจียวยกมาถึงเราจึงจะเข้าล้อมกระหนาบรวม เกียงอุยก็จะเสียทีแก่เรา เป็นมั่นคง เตงตั้งก็ลา teng yang ไปเมืองเตียงเสีย เตียง夷ก็ให้ทหารถือหนังสือไป แจ้งเนื้อความทั้งปวงแก่สุมาเจียวให้ยกกองท้าพมาช่วย

ฝ่ายเกียงอุยครั้นตั้งค่ายมั่นลงแล้ว จึงให้ทหารถือหนังสือไปให้ teng yang ว่า เวลาพรุ่งนี้เราจะอกรบกัน teng yang ก็รับคำ ครั้นเวลาใกล้รุ่งเกียงอุยให้ทหาร ทั้งปวงกินอาหารเตรียมตัวพร้อมกันแล้ว ก็ยกเป็นกระบวนท้าพอกตั้งค่ายจะ รบอยู่หน้าค่าย ฝ่าย teng yang ก็ส่งบทหารอยู่ในค่ายมิได้ยกอกรบทามสัญญา เกียงอุยถอยอยู่จนเวลาเย็นก็ถอยท้ากลับเข้าค่าย แล้วให้ทหารถือหนังสือ สัญญาไปถึง teng yang อีก เตียง夷ให้ผู้ถือหนังสือนั้นกินโต๊ะเสพย์สุราแล้วว่า ตัว เรายังหาพอที่จะเป็นเห็จไม่ เราเป็นโกรบปัจจุบันให้จูกเสียดึงมิได้อกรบทาม สัญญา ท่านกลับไปนอกรบเกียงอุยเด็ด เวลาพรุ่งนี้เราจะอกรบให้จงได้ ผู้ถือ หนังสือก็ลา กลับมานอกกันเกียงอุย ครั้นเวลาเข้าเกียงอุยก็ยกทหารออกไปตั้ง อยู่นอกค่าย teng yang ก็มิได้ยกมา แต่ teng yang ลงเรือนเกียงอุยอยู่ฉะนี้ถึงทักษรั้ง

ปอเฉียมจึงว่าแก่เกียงอุยว่า ข้าพเจ้าเห็น teng yang จะลงท้ากลอุบายนเป็น มั่นคง หวังจะคอยท้าพสุมาเจียวมาจึงจะรับตีเราเป็นสามด้าน จำเราจะให้ทหาร ถือหนังสือไปเมืองกังตั้ง ให้ชุมเหล้มอกสกัดทางรบสุมาเจียวไว้ เกียงอุยได้ฟัง ดังนั้นก็เห็นด้วย จึงว่าความคิดท่านนี้ต้องน้ำใจเราทุกประการ แล้วก็ให้ทหาร

ถือหนังสือไปถึงชุมชน ณ เมืองกังตั้งเป็นใจความว่า เรายกกองทัพมาติดเมืองเตียงเสียอยู่แล้ว ให้ท่านยกทหารออกตีสักดสุมาเจียวไว้

ฝ่ายสุมาเจียวครั้นลำเริ่จราชการแล้ว จัดแจงทหารจะยกมาเมืองลากอี้ยง พอทหารเดงงายถือหนังสือไปถึงสุมาเจียวก์ทกใจ เร่งยกกองทัพไปเมืองเตียงเสีย ทหารสอดแแนวรู้เนื้อความจึงเข้ามาบอกเกียงอุยว่า สุมาเจียวตีเมืองชัวฉุนได้แล้ว ทหารเมืองกังตั้งก็สมัครเข้าด้วยเป็นอันมาก บัดนี้ยกกองทัพมาจะถึงเมืองเตียงเสียอยู่แล้ว เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็อกใจจังว่า เดิมเราคิดว่าจะทำการให้ได้เมืองลากอี้ยง บัดนี้เห็นไม่สมความคิดแล้ว จ้าเราจะถอยทัพกลับไปเมืองฟังห่วงทึก่อน แล้วเกียงอุยก็จัดแจงทหารเดินท้ายกล่าวไปก่อนทหารม้าให้ป้องกันไปข้างหลัง ด้วยเกรงข้าศึกจะมาติดตาม ครั้นมาถึงทางน้อยริมนีนชินเฉีย เกียงอุยจึงให้ทหารชนพินแลเชื้อเพลิงเตรียมไว้เป็นอันมาก

ฝ่ายเดงงายครั้นรู้ว่าเกียงอุยยกทัพหนี้ไปแล้วจึงหัวเราะแล้วว่า เกียงอุยรู้ว่ากองทัพเราหนามาอีกจึงรับยกหนี้ไป เราอย่าติดตามเลยเห็นเกียงอุยจะทำกลุบ้ายไว้เป็นมั่นคง พอทหารคนหนึ่งเข้ามาบอกว่าทหารกองตระเวนมาบอกข้าพเจ้าว่า เกียงอุยยกไปถึงทางน้อยริมนีนชินเฉียให้ทหารชนพินแลเชื้อเพลิงเตรียมไว้เป็นอันมาก ถ้าเราติดตามไปเห็นจะเอาเพลิงเผาเราระเบิดมั่นคง ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญเดงงายว่า ท่านคิดการครั้นนี้เหมือนเทพdamalai เดงงายก็เอานี้อความทั้งปวงเข้าไปแจ้งแก่สุมาเจียวทุกประการ สุมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ให้หาทางง่ายเข้ามาปูนบำเหน็จรางวัลเป็นอันมาก

ฝ่ายชุมชนอยู่ ณ เมืองกังตั้ง ครั้นรู้ว่าก็งจูสมัครเข้ามาอยู่ด้วยสุมาเจียวก์โกรธ ให้ทหารไปจับเอาสมัครพรรคพวงก็งจูมาฆ่าเสีย ขณะนั้นพระเจ้าชุนเหลียงพระชนม์สิบเจ็ดชั่วบ เห็นชุมชนม่าพี่น้องก็งจูเสียดังนั้นก็คิดสังเวชพระทัยนัก วันหนึ่งเสด็จออกไปประพาสสวนข้างทิศตะวันออกคิดจะเสวยน้ำผึ้งจึงให้อองบุนไปอาบน้ำผึ้ง องบุนไปเบิกน้ำผึ้งมาจากเจ้าพนักงานแล้วเมื่อจะถวายจึงเอามูลหนูใส่ลงในน้ำผึ้งสองเม็ด

พระเจ้าชุนเหลียงเห็นดังนั้นก็โกรธ จึงให้อาทัวเจ้าพนักงานมาถามว่า เทศไนน์ตัวรักษาน้ำผึ้งให้มูลหนูตกลงได้ โทษตัวถึงตายแล้วตัวรู้หรือไม่ เจ้า

พนักงานจึงทูลว่า น้าฝั่งนี้ข้าพเจ้ารักษากปปดมั่นคง เมื่อองบุนจะเบิกมา
นั้นข้าพเจ้าก็พินิจดูแล้ว พระเจ้าชุนเหลียงจึงถามว่า องบุนคนนี้เคยไปขอ
น้าฝั่งท่านอยู่บ้างหรือไม่ เจ้าพนักงานจึงทูลว่า เมื่อครั้งก่อนองบุนไปขอข้าพเจ้า
ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้านอกว่า�้าฝั่งเสวยน้ออยอยู่แล้วจะให้ไปนั่นไม่ได้ องบุนโกรธ
พยานหาข้าพเจ้าอยู่ พระเจ้าชุนเหลียงจึงตรัสว่า ความแต่เพียงนี้เราจะพิจารณา
ให้เห็นเท็จแลจริงให้ได้ แล้วให้หาชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้ออยมาพร้อมกัน จึงให้หอบ
เอามูลทุนนั้นเช็คออกจากดูก็แห้งอยู่

พระเจ้าชุนเหลียงจึงตรัสว่า มูลทุนนี้แม้ตกลมาแต่เจ้าของน้าฝั่งก็จะซุ่ม
อยู่ น่อองบุนแกลังใส่ลงเป็นมั่นคง องบุนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจร้าบถายบังคม
ลงแล้วก็ขอถายชีวิต ชุนนางทั้งปวงเห็นดังนั้นก็สรรเสริญพระเจ้าชุนเหลียง
เป็นอันมาก พระเจ้าชุนเหลียงก็เสด็จกลับเข้าวัง วันหนึ่งเสด็จออกพระที่นั่ง
เย็น จนก็ซึ่งเป็นน้าพระเจ้าชุนเหลียงกับองบุนเข้าไปเฝ้า พระเจ้าชุนเหลียง
จึงตรัสว่า ชุนหลิมตั้งชุนนางผู้ใหญ่น้ออยเป็นอันมาก แล้วก็ทำการแต่ตามอำเภอ
ใจ นานไปเห็นจะเป็นชนิดชิงเอาร่มบัตเราเป็นมั่นคง เราจะคิดอ่านจากชุนหลิม
เสียจึงจะชอบ ตรัสแล้วก็ทรงพระกันแสง

จนก็จึงทูลว่าพระองค์อย่าวิตกเลย แม้นพระองค์จะให้ข้าพเจ้าทำ
ประการใด ก็จะอาสาสนองพระคุณกว่าจะสืบชีวิต พระเจ้าชุนเหลียงจึงตรัส
ว่า กรณั้นท่านจะไปหาเล่าเสงชึ่งเป็นนายคำราจ จัดแจงกันให้ได้จงมากมาซุ่ม
อยู่ริมประตูวัง ถ้าชุนหลิมเข้ามาเฝ้าก็ให้จับตัวมาเสีย แต่กว่าการทั้งนี้ท่านอย่า
ให้แพร่งพระรายไป ชุนหลิมเป็นน้องของมารดาท่าน ถ้ารู้เนื้อความจะเสียการเรา
ไป จนก็จึงทูลว่า ข้าพเจ้าจะทำการครั้งนี้จะขอหนังสือรับสั่งเป็นสำคัญด้วย
ทแกล้วทหารทั้งปวงจะได้เต็มใจทำการ พระเจ้าชุนเหลียงก็เห็นด้วย ทรง
พระอักษรลงให้จนก็ จนก็ถายบังคมลากลับมาบ้าน เล่าเนื้อความทั้งปวง
ให้บิดาฟังทุกประการ บิดาจวนก็ก็เอาเนื้อความนั้นไปบอกภราดรฯว่า พระเจ้า
ชุนเหลียงจะให้ชุนหลิมเสียในสามวันนี้แล้ว ภราดรฯได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ให้
คนใช้สันนิกลอบไปบอกชุนหลิม ชุนหลิมรู้ดังนั้นก็โกรธ จึงให้หาน้องชายสี่คน
ซึ่งตั้งเป็นชุนนางผู้ใหญ่เข้ามาบอกเนื้อความทั้งปวง แล้วจัดแจงหารตี

ม้าล่อฟ้องกลองยกเข้าล้อมวังพระเจ้าชุนเหลียงไว้โดยรอบ

เล่าเสงนายตำรัวจห์เห็นดังนั้นก็รีบเข้าไปปะหลุพะเจ้าชุนเหลียงในเวลา
กลางคืน พระเจ้าชุนเหลียงบรรหมหลับอยู่ได้ยินเสียงกลองม้าล่ออื้ออึงก็ตก
พระหัยตื่นขึ้น พอดีเสงเข้ามาทูลว่า ชุนหลิมยกทหารเข้าล้อมวังไว้แล้ว
พระเจ้าชุนเหลียงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ เสด็จเข้าไปชั่งในตรัสแก่มาตราว่า ครั้งนี้
พื้นของของท่านทำการใหญ่จะทำร้ายข้าพเจ้า แล้วก็จับพระแสงกระเบนจะเสด็จ
ออกสู้กับข้าศึกด้วยกำลังໂทโล มาตรดาแลขันทีหั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจวิ่ง
เข้ายีดชายฉลองพระองค์ไว้ ร้องให้ทูลห้ามประมาเป็นอันมาก

ครั้งเวลาเข้าชุนหลิมหักเข้าไปในวังได้ เห็นเสงกับจวนเสียง
คุมทหารรักษาหน้าที่อยู่ ก็ให้ทหารเข้าจับตัวไปป่าเสีย แล้วให้หาขุนนางผู้ใหญ่
ผู้น้อยหั้งปวงมาว่า บัดนี้พระเจ้าชุนเหลียงคิดการไม่ชอบแล้ว ไม่อาจใส่รากิจ
ราชการบ้านเมือง มัวมาไปด้วยสตรี เราจะเนรเทศออกเสียจากราชสมบัติ
ท่านหั้งปวงจะเห็นประการได้

ขวนอีขุนนางผู้ใหญ่ได้ยินดังนั้นก็โกรธ ร้องด่าชุนหลิมว่าอ้ายโจร
พระเจ้าชุนเหลียงมีสติปัญญาหลักแหลม มีแกลังเอาร้าวมาใส่หัวจะซิง
เอาสมบัติ ตัวกูนี้ถึงจะตายก็ไม่เข้าด้วยมึง ชุนหลิมได้ฟังดังนั้นก็โกรธชักกระเบน
ออกผ่าชวนอีเสีย ชุนนางหั้งปวงเห็นดังนั้นก็เกรงอาญาชุนหลิมนัก ชวนกัน
คำนับกราบลงแล้วจังว่า ข้าพเจ้าหั้งปวงนี้แม้ท่านจะทำประการใดก็จะประพฤติ
ตามสั่นหั้นนั้น ชุนหลิมจึงเดินเข้าไปในตำหนัก เห็นพระเจ้าชุนเหลียงนั่งอยู่กับ^ก
โกรธ ซึ่มอว่าแก่พระเจ้าชุนเหลียงว่า ท่านเป็นคนเข้มมิได้มีสติปัญญาถือผิด
เป็นชอบ หากว่าเราเป็นคนใจบุญคิดถึงคุณพระเจ้าชุนกวนอยู่ท่านเจึงรอดชีวิต
เราจะให้ท่านไปเป็นเจ้าเมืองห้อยเช ท่านเร่งไปให้พ้นความตายเด็ด ชุนหลิม
กับลิจ่องเก็บเอาตราและเครื่องยศสำหรับกษัตริย์มอบให้ teng เดี้ยรักษ้าไว้ในคลัง

พระเจ้าชุนเหลียงเห็นดังนั้นก็น้อยพระหัยนัก ทรงพระกันแสงเสด็จ
ออกจากเมืองตรงไปเมืองห้อยเช ชุนหลิมจึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่ง ให้ชุนเขกับ
ตั้งเตียวไว้เชญชุนอิวซึ่งเป็นบุตรที่หกชุนกวน ณ เมืองย่อหลิมให้มาครอง
สมบัติ ฝ่ายชุนอิวเวลาค่าวันนั้นฝันเห็นว่าชึ่มังกรเทาชั้นไปบนอากาศ เหลียง

หลังมาดูเห็นมังกรนั้นทางด้านก์ตกใจผวาตื่นขึ้น พอเวลาเช้าชุนเชกับตั้งเตียว มาถึงเช้าไปค่านับแจ้งเน้อความทั้งปวง แล้วอาหนังสือซึ่งชุนหลิมให้มาเชญไป ครองสมบัตินั้นให้ชุนเชียว ชุนเชียวได้ฟังดังนั้นก็คิดสังสัยรังรออยู่ เทพารักษ์ สำหรับเมืองจีงแปลงตัวเป็นคนแก่เดินตรงเข้ามาหาชุนเชียว บอกว่าการนี้ให้ทำนเริงไปโดยเร็ว ถ้าเนินช้าการจะกลับกลอก แล้วเทพารักษ์ก็หายไป ชุนเชียวเห็น ดังนั้นก็มีความยินดี จัดแหงทหารขึ้นแก่วยนออกจากเมืองไปถึงต่ำบลปอเซ็กตั้ง ที่ประทับกลางทาง ชุนหลิมรู้ก็จัดรถและเครื่องแห่สำหรับกษัตริย์พาชุนนาง ผู้ใหญ่ผู้น้อยไปรับเสด็จ ชุนเชียวก็มีได้ชื่นรถเขี้ยวในเมืองกังตั้ง ชุนหลิมและชุนนางทั้งปวงเชญชุนเชียวขึ้นนั่งบนแห่น แล้วถวายบังคมพร้อมกัน เอาตราและเครื่องสำหรับกษัตริย์นั้นถวาย (พ.ศ. ๘๐๑) ครั้นพระเจ้าชุนเชียวได้ ครองสมบัติแล้ว จึงตั้งชุนหลิมเป็นมหาอุปราช แล้วพระราชทานบ่าเหนี่ยวراجวัล แก่ชุนหลิมและชุนนางทั้งปวงซึ่งมีความชอบเป็นอันมาก แล้วตั้งน้องชายชุนหลิม สี่คนกับหวานคนหนึ่ง ให้เป็นชุนนางผู้ใหญ่ย่อยในเมือง ซึ่งพระเจ้าชุนเชียวทำการ ทั้งนี้ใช่จะไว้พระทัยชุนหลิมโดยสุจริตนั้นหมายได้ คิดสังสัยระมัดระวังองค์นักอยู่

ครั้นถึงเดือนยี่ป้ายปีเป็นวันประสูติพระเจ้าชุนเชียว ชุนหลิมก็แต่ง ข้าวของเข้าไปถวายตามธรรมเนียมเป็นอันมาก พระเจ้าชุนเชียวคิดรังเกียจอยู่ ก็มีได้เสวยสังคีโนกมา ชุนหลิมเห็นดังนั้นก็กราช เอาโถะแลขอหั้งปวงกลับมา ติก ให้ไปเชญเตียวปอซึ่งเป็นชุนนางผู้ใหญ่มากิน ขณะเมื่อกินโตี๊เสพย์สุราอยู่ นั้น ชุนหลิมจึงว่าแก่เตียวปอว่า เมื่อพระเจ้าชุนเหลียงทำความผิดเราเนรเทศ เสียนั้น ชุนนางทั้งปวงก็ยอมสมัครให้เราเป็นเจ้า เรายังคงคุณพระเจ้าชุนกวุ จึงเชญพระเจ้าชุนเชียวมาครองสมบัติ บัดนี้เป็นวันประสูติเราแต่งของเข้าไปถวาย ตามธรรมเนียมก็มีได้รับ ซึ่งพระเจ้าชุนเชียวดูหมื่นไม่ได้คิดถึงไม่ตริเรนั้น ให้ห่าน ดูไปถีดไม่นานก็จะเห็นเป็นมั่นคง เตียวปอ ก็ทำเป็นพยักหน้าไม่ได้ตอบประการ ได้ แล้วก็ค่านับลาชุนหลิมไป

ครั้นเวลาเช้าเตียวปอ ก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าชุนเชียว ทูลเน้อความซึ่งชุนหลิม ว่า้นนทุกประการ พระเจ้าชุนเชียวได้ฟังดังนั้นก็ทรงพระวิทกนัก ฝ่ายชุนหลิม ก็คิดอ่านตระเตรียมการ ให้เบังจ่องคุมหาสารมื่นห้าพันพร้อมด้วยเครื่อง

ศัลศตราธิชออกไปตั้งอยู่ตำบลบูรีเมืองนอกเมืองกังตัง จึงเปียวกับซีซากซึ่งเป็นชุมชนกรรมแสงจึงเข้าไปทูลพระเจ้าชุนอิว่า บัดนี้ชุมชนหลิมตระเตรียมทำหารแล้วมาเบิกอาเครื่องอาภูชในคลังไปไว้เป็นอันมาก เห็นจะคิดร้ายต่อพระองค์เป็นมั่นคง พระเจ้าชุนอิวได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงให้หาเตียวปอเข้ามาปรึกษาราชการเตียวปอจึงทูลว่า ข้าพเจ้าเป็นคนสติปัญญาดี เตียงของซึ่งเป็นชุมชนผู้ใหญ่ เคยทำศึกมาแต่ครั้งพระเจ้าชุนกวนเป็นอันมาก ขอพระองค์ให้หาเตียงของเข้ามาปรึกษาราชการเห็นจะตัดความคิดชุมชนหลิมได้ พระเจ้าชุนอิวก็ให้หาเตียงของเข้ามาตรัสปรึกษาเนื้อความทั้งปวง

เตียงของจึงทูลว่าพระองค์อย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายนำจัดชุมชนหลิมเสียให้ได้ พระเจ้าชุนอิวจึงถามว่าทำนั้นจะทำประการใด เตียงของจึงทูลว่า เวลาพรุ่งนี้จะเข้าไปใหม่เป็นวันตรุษ พระองค์จะแต่งโถีเลี้ยงชุมชนทั้งปวงตามธรรมเนียม แล้วให้คนสนิทไปเชิญชุมชนหลิมมา กินโถีในตำหนัก ข้าพเจ้าจะให้เตียวปอแอบอยู่ค่ายจับตัวชุมชนหลิมก็จะจับได้โดยง่าย พระเจ้าชุนอิวก็เห็นด้วย จึงให้เตียงของ จุยเปีย ซีซากคุณทหารรักษาป้องกันภัยนอก ให้เตียวปอคุณทหารช่องอยู่ในฉาก เวลากลางคืนวันนั้นเกิดลมพายุใหญ่ พัดต้นไม้ใหญ่ซึ่งอยู่หน้าตีกชุมชนหลิมนั้นโคงลง แล้วก็พัดฝุ่นทรายแลก้อนศิลาลิวขึ้น พระเจ้าชุนอิวเห็นอัศจรรย์ดังนั้นก็มีความยินดี ครั้นเวลาเข้าจึงใช้ให้ขันทีไปทาชุมชนหลิมตามสัญญาซึ่งคิดไว้นั้น ขันทีไปถึงตีกชุมชนหลิมค่านั้นแล้วอกว่า รับสั่งพระเจ้าชุนอิวให้ข้าพเจ้ามาเชิญทำนั้นไปกินโถี

ชุมชนหลิมได้ฟังดังนั้นลุกยืนขึ้นจะแต่งตัวก็กลับล้มลงกับที่ ก็คิดประหลาดใจนัก พอขันทีมาถึงอีกคนหนึ่งจึงเข้าไปบอกชุมชนหลิมว่าชุมชนมาพร้อมกันแล้ว พระเจ้าชุนอิวคอยทำท่านอยู่ให้เร่งเชิญท่านไป ชุมชนหลิมได้ฟังดังนั้นก็ใส่เสื้อแต่งตัวอย่างมหาอุปราช คนใช้สนิทในตีกจึงห้ามว่า เวลาคืนนี้เกิดอัศจรรย์วิบริษัทแล้วท่านยืนขึ้นก็ล้มลงกับที่ ข้าพเจ้าคิดสองสัญนัก ซึ่งรับสั่งให้หาท่านนั้นขอให้คำริหรือควรก่อน ชุมชนหลิมจึงว่า ตัวเราเป็นมหาอุปราช พื่นอังก์เป็นชุมชนผู้ใหญ่ถึงห้าคน ผู้ใดจะบังอาจคิดร้ายต่อเรา ถึงมาตราว่าจะมีศัตรูคิดร้ายต่อเราจริงเราก็มิได้กลัว จะเอาแต่เพลิงสัญญาณจุดขึ้นทหารเราก็จะยกเข้า

ไปช่วย แล้วชุนหลิมกีชั้นรถตรงเข้าไปในวัง พระเจ้าชุนอิว ก็ออกมารับถึงประตู ต່າหนัก จุงมือชุนหลิมเข้าไปให้เสพย์สุราในต່າหนัก ขณะเมื่อชุนหลิมเสพย์สุรา อยู่นั้น งยเปียวกับซีซอกกีจุดเพลิงสัญญาณชั้น จับสมัครพรรคพวงชุนหลิม ผ่าเสียบ้างจำไว้บ้าง ชุนหลิมได้ยินอ้ออึ้งชี้นภัยนอกกีตกใจยับลูกออกมานะ พระเจ้าชุนอิว ยืดมือไว้แล้วห้ามว่า มหาอุปราชอย่าตกใจ เซญเสพย์สุราให้ สบายน ชุนนางและหารชั้นเสพย์สุราอยู่ภายนอกมาแล้วกีวิวาททุ่มເດີຍກันตาม ที่มันເດີ ขณะนั้นเตียวปอกกีถือกระเบื้องห้ามหารประມາณສາມລືບຄນເດີນອກมา จากมาตรองว่า รับสั่งให้จับอ้ายชนถให้จงได้ ชุนหลิมได้ฟังดังนั้นกีตกใจจะวิง หนี ทหารทั้งปวงกໍຽມกันเข้าจับเอาตัวได้ ชุนหลิมສິ້ນຄວາມຄົດແລ້ວຈຶ່ງຫຼຸພຣະເຈົ້າ ชຸນອີວ່າ พระองค์ໂປຣດໃຫ້ການชົວຫັພເຈົ້າເດີ ຫັພເຈົ້າໄມ້ຄົດກາຮະນັ້ນລືບໄປ ແລ້ວ ຈະຄວຍບັນຄມລາໄປກຳນາກີນອູ່ ດັນນັກ່

พระเจ้าชุนอิวຈຶ່ງຕາດວ່າ ເມື່ອເທັງອິນກັບລົກີ່ແລ້ວອິນຕຸ້ນນັ້ນກີ້ອ້ອນວານຂອງ ຊົວຕະລາໄປອູ່ບັນເກ່າເຫດຸໃດຕົວຈຶ່ງຜ່າເສີຍເລ່າ ແລ້ວກີ້ໃຫ້ເຕີວປອເອາຕ້າວຸນຫຼິມໄປຜ່າເສີຍ ເຕີວປອຈຶ່ງປະກາສແກ່ທหารທັງປວງວ່າ ທຸນຫຼິມເປັນບົດຮັບສັ່ງໃຫ້ ຜ່າເສີຍແລ້ວ ທ່ານທັງປວງໄນ້ຮູ້ເທັນດ້ວຍກີ້ອຍ່າໃຫ້ວິຕກວຸ່ນວາຍໄປເລຍ ຂະນັ້ນແຕງຂອງ ກັນງູຍເປີຍ ຊົ່ງຈັບເອາພື້ນອິນສັມຄັກພວກຫຼິມປະມານຮ້ອຍເສຍເຂົາມາ ດວຍ ພຣະເຈົ້າชຸນອີວ່າໃຫ້ເອາໄປຜ່າເສີຍ ດັນທາງສາມແພວ່ງ ແລ້ວໃຫ້ພິຈານາເອາ ພື້ນອິນຫຼິມໄປຜ່າເສີຍສິ້ນທັງໂຄຕຣ ຈົນຄພຫຼຸນຈຸນພື້ຍ່າຍຫຼິມຊົ່ງຜັງໄວ້ນັ້ນກີ້ໃຫ້ ຂຸດຂຶ້ນທຳປະຈາດດ້ວຍ ແຕ່ບຣດາຫຼຸນນາງສັຕຍີ່ອິທັງປວງຊົ່ງຫຼິມໃຫ້ຜ່າເສີຍແຕ ກ່ອນນັ້ນ ກີ້ໃຫ້ແຕ່ງກາຮັດພັດງໄວ້ຕາມບຣດາຄັກດີ ຫຸນນະເຊິ່ງຫຼິມຈຳໄວ້ນັ້ນກີ້ໃຫ້ ດອດອອກຄົງທີ່ເກ່າສິ້ນ ພຣະເຈົ້າชຸນອີວ່າແຕ່ງໜັງສືວແຈ້ງເນື້ອຄວາມທັງປວງໃຫ້ຊູ້ລົອ ໄປດ້ວຍພຣະເຈົ້າເລ່າເສີຍ ດັນເມື່ອເສດວນ

ພຣະເຈົ້າເລ່າເສີຍໄດ້ແຈ້ງດັ່ງນັ້ນກີ້ມີຄວາມຍິນດີ ຈຶ່ງຈັດແຈງເຄື່ອງຮາຊ ບຣດາການໃຫ້ຊູ້ກລັບໄປດ້ວຍພຣະເຈົ້າชຸນອີວ່າ ພຣະເຈົ້າชຸນອີວ່າຈຳນົມເຊູ້ວ່າ ໃນເມື່ອ ເສດວນນັ້ນທ່ານເທັນພຣະເຈົ້າເລ່າເສີຍນົດກີຈະການສິ່ງໄດ້ນັ້ນ ຮາຍງວຽທັງປວງມີ ຄວາມສຸຂອູ່ຫຼຸງຫຼຸງ ຊູ້ຈຶ່ງຫຼຸລວ່າ ພຣະເຈົ້າເລ່າເສີຍນັ້ນຖື່ກົງຄ່າຊູ້ໂຍ້ຂັ້ນທີ່ ດັ່ງຜູ້ໄດ ມີສົມບັດມາກໄປບັນຫຼຸຍໂຍ້ຂັ້ນທີ່ແລ້ວກີ້ໄດ້ເປັນທີ່ຫຼຸນນາງຜູ້ໃຫ້ໆ ຫັພເຈົ້າເທັນຮາຊການ

รูปที่ ๒๑๒ พระเจ้าชุนเชาให้จับชนเหลม

รูปที่ ๒๑๓ เต่งนายถูกล้อมอยู่ในกระวนคีกกลของเกียงอุย

แผ่นดินเมืองเสฉวนเรวนัก ชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยและราชภราทั้งปวงก็ไม่สบาย
ปรับทุกธุรกิจกันอยู่ลึ้น

พระเจ้าชุนอิวได้ฟังดังนั้นก็ทอดใจให้ญี่ว่า ถ้าขะเบี้ยงมีชีวิตอยู่ที่ไหน การแผ่นดินเมืองเสฉวนจะเป็นก็งเพียงนี้ แล้วจึงแต่งหนังสือเป็นใจความว่า บัดนี้สุมาเจียวคิดการให้ญี่ จะซิงเอาสมบัติในเมืองลอกเอี่ยง แม้สุมาเจียวสำเร็จ ความคิดแล้ว เห็นจะยกกองทัพไปตีอาเมืองกังตั้งและเมืองเสฉวนเป็นมั่นคง ให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนคิดอ่านตรรเตรียมทหารป้องกันรักษาเมืองจงดีอย่าประมาท แล้วให้ทหารถือไปถวายพระเจ้าเล่าเสี้ยน ณ เมืองเสฉวน

ฝ่ายเกียงอุยได้แจ้งในหนังสือพระเจ้าชุนอิวดังนั้นก็เห็นด้วย จึงกราบทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนจะขออาสาไปตีเมืองลอกเอี่ยงตัดศึกสุมาเจียวเสียก่อน พระเจ้าเล่าเสี้ยนก็เห็นด้วย เกียงอุยก็จัดแสงกองทัพให้เสียวกับเตียวເວັກเป็น กองหน้า ให้อองทำกับเสียปันเป็นปีกขวา ให้เสียปันปอเฉยมเป็นปีกซ้าย ให้ออเจากับหัวลินเป็นกองหลัง ตัวเกียงอุยกับแซหัวป่าคุณทหารย์ลินหมื่น เป็นหัวพหลง ครั้นวันดีได้ฤกษ์เข้าไปทูลลาพระเจ้าเล่าเสี้ยนยกกองทัพตรง ไปถึงเมืองชั้นตั่ง เกียงอุยจึงปรึกษาแซหัวป่าว่า เราจะยกเข้าตีเมืองได้ได้ ก่อน แซหัวป่าวิจัยว่า ตำบลเขาไก่สารนั้นเห็นเป็นที่สำคัญรานคาน ชงเบี้ยงกما ถึงหากครั้งก็ตั้งตำบลนั้น จำเราะจะยกไปถึงมั่นเขาไก่สารก่อนจึงจะคิดการลีบไป เกียงอุยเห็นชอบด้วยก็ยกทัพไปถึงเขาไก่สาร จึงตั้งค่ายอยู่ริมเนินอันหนึ่ง เป็นสามค่าย

ฝ่ายเดรงายตั้งค่ายอยู่ริมเขาไก่สาร ครั้นทหารม้าใช้มานอกกว่าเกียงอุย ยกทหารมาตั้งอยู่เป็นอันมาก เดรงายขึ้นยืนดูบนยอดเขาเห็นเกียงอุยตั้งค่ายอยู่ ริมเนินแห่งหนึ่งก็ตีใจว่า เรายอดได้ว่าเกียงอุยจะยกมาถึงความคิด จึงเกณฑ์ให้ทหารชุดเดียวเป็นอุโมงค์เข้าไปชั่งหลังค่ายเกียงอุย ครั้นชุดไปจะใกล้ทะลุออก หลังค่ายของทำกับเสียปัน เดรงายจึงให้เตงตั่งผู้บุตรกับสูกคุณทหารหมื่นหนึ่ง ไปรบหน้าค่าย ครั้นเวลาสองยามให้เตงหลุนคุณทหารห้าร้อยเข้าไปในอุโมงค์ให้ เร่งชุดทะลุขึ้นชิงอาค่าย เดรงหลุนก็คุณทหารไป

ฝ่ายอองทำกับเสียปันอยู่ในค่าย เห็นเตงตั่งกับสูกคุณทหารมาตั้งอยู่

หน้าค่ายกีริร่วงตัวนัก ให้ทหารทั้งปวงใส่เกราะนอน ครั้นเวลาสองยามเทลงหลุน กีคุมทหารชุดใหญ่เข้าในค่ายໄล่ฝ่านอ้ออิงชั้น องทำกับเจียวปินเห็นดังนั้นกี ตกใจให้ทหารถืออาวุธขึ้นมา เตงต่งกับสูกกียกทหารรวมเข้าไป องทำกับ เจียวปินเห็นเหลือกำลังกีพาทหารหนีออกจากค่าย เกียงอุยอยู่ค่ายกลางได้ยินเสียงค่ายข่าวอ้ออิงชั้นกีซึ่ม้ายินอยู่ แล้วสั่งทหารว่าให้รักษาค่ายไว้มั่นคง ถ้า ทหารเดงงายยกมารบกีให้เอาแต่เกาหันซึ่งต้านไว้

ฝ่ายเตงต่งกับสูกกีครั้นได้ค่ายข้าแล้ว กียกทหารมาเข้าหักเอาค่าย เกียงอุยเป็นหลายครั้ง เกียงอุยกีให้เอาเกาหันท์ระดมยิง ถูกทหารเตงต่ง ล้มตายเป็นอันมาก ครั้นเวลารุ่งชั้นเตงต่งกีพาทหารกลับมาค่าย เตงงายจึงว่า เกียงอุยนี้มีสติปัญญาหลักแหลมชำนาญในการสังคม จึงรักษาค่ายมั่นไว้ ได้ ถ้าเบาความยกมาช่วยค่ายข้า กีจะมิเสียค่ายแก่เราหรือ

ฝ่ายองทำกับเจียวปิน ครั้นเวลาเข้าพาทหารเข้ามาหาเกียงอุย ณ ค่าย คำนับกราบลงแล้วกีอ้อนวนขอโทษ เกียงอุยจึงว่าทำนโยบายวิตรกเลย ซึ่ง เสียการทั้งนี้เราคิดผิดเอง แล้วจัดแจงทหารให้อองทำ เจียวปินยกไปตั้งอยู่ ค่ายเก่า องทำให้ทหารเอาดินผสมอุโมงค์เสีย แล้วกีเลื่อนօอกมาตั้งค่ายอยู่ให้ ห่างเนินเขา

เกียงอุยจึงให้ทหารถือหนังสือไปค่ายเตงงายว่า เวลาพรุ่งนี้ให้ยกทหารออกรอบกัน เตงงายกีรับคำ ครั้นเวลาเข้าพาทหารทั้งสองฝ่ายกียกออกตั้ง กระบวนการหพอยู่หน้าเขากิสานพร้อมกัน

เกียงอุยจึงจัดทหารออกเป็นแปดกอง ตั้งแปดทิศมีประตูเข้าออกถึงกัน ทั้งแปดด้าน กองหนึ่งให้ทหารยืนเป็นรูปมังกร กองหนึ่งเป็นรูปเสือ กอง หนึ่งเป็นรูปพญานาค กองหนึ่งเป็นรูปนา กองหนึ่งให้ทหารม้า ยกธงเทียนตั้ง กระบวนการเป็นรูปเมฆ กองหนึ่งเป็นรูปเดือนตะวัน กองหนึ่งเป็นลม กองหนึ่ง เป็นดิน ตัวเกียงอุยอยกม้าถือธงลำคัญอยู่หน้าทหาร เห็นแตงงายยืนม้าอยู่ จึงร้องถามว่า เราตั้งกระบวนการศึกปักกัวดินนี้ ห่านรูปลำคัญหรือไม่ว่าเราจะทำ ประการใด

เตงงายจึงหัวเราะตอบว่า ห่านลำคัญว่ากระบวนการศึกอันนี้ รูปแต่ห่าน

ຜູ້ເດີຍຫວົງ ເຮັດເຂົ້າໃຈຢູ່ຈະກຳໄທ້ທ່ານດູ ເທິງຍົກໂນກສະຈັດທ່ານໄທ້ແຍກອອກ
ທັງກະບວນເໜືອນເກີຍອຸຍ ແລ້ວແຍກອອກກອງໜຶ່ງ ແປດກອງເປັນທິກສົບສຶກອົງ
ມີປະຕູທິກສົບສຶກ ເທິງຍົງຈຶ່ງຮ້ອງຄາມເກີຍອຸຍວ່າ ເຮັດແຍກຄລາຍອອກຈະນີ້ທ່ານ
ເທິນັດແລ້ວນປະກາດໄດ ເກີຍອຸຍຈຶ່ງວ່າ ທ່ານທ່ານນີ້ຕ້ອງຕໍ່າຮອຢູ່ແລ້ວ ແນ້ກ່ານ
ຂ້ານາງູຈົງກົງກທ່ານເຂົ້າມາໃນກະບວນຄຶກເຮົາໄທ້ໄດ້ເຄີດ ເທິງຍົງວ່າ ທ່ານອຍ່າ
ວິທີກ ເຮັດຍັກເຂົ້າໄປໃຫ້ທ່ານດູ ເທິງຍົກຂໍມ້າຄືອ່ານ້າທ່ານເຂົ້າໄປໃນກອງທັພ
ເກີຍອຸຍ ເດີນລົດເລື່ອວາມກະບວນຄຶກກົມໍໄດ້ພລາດພລັ້ງ

ເກີຍອຸຍຄວນມ້າເຂົ້າໄປໃນກາງກອງທັພ ໂນກອງໄທ້ທ່ານແປດກອງຮວມກັນ
ເຂົ້າເປັນຮູ່ປັພຸງນາຄ ເທິງຍົດລໍາເຂົ້າອຢູ່ກາງຕ້າວ ເກີຍອຸຍໄທ້ທ່ານສົ່ງເປັນທາງ
ນັ້ນວັງລ້ອມເຂົ້າໄປ ທ່ານຮອຢູ່ຂ້າງນອກກົດມ້າລ່ວມ້ອງກລອງວັນແລ້ວຮ້ອງວ່າ ໄທ້
ເທິງຍົງວາງອາວຸຫສີຍອກມາຫາເຮົາໄດຍຕີ ດັ່ງນີ້ອຢູ່ເຮົາຈັບຕ້າວໄດ້ກົຈະຈ່າເສີຍ ເທິງຍົງ
ກັບທ່ານຮອຢູ່ໃນທີ່ລ້ອມ ເທິງກະບວນຄຶກເກີຍອຸຍກັບຄລາຍມີຮູ້ທີ່ຈະແກ້ໄຂປະກາດ
ໄດ ແກ່ນໜ້າຂັ້ນດູອາກາສແລ້ວທອດໃຈໃຫຍ່ວ່າ ຊົ່ງເຮົາສີຍທີ່ດັ່ງເຂົ້າອຢູ່ໃນເງື່ອມມືອ
ຊັກຄົກນີ້ ກົບພະດູຫມົນທະນັກສົງຄຣາມ ພອແລໄປໜ້າທີ່ຕະວັນທັກເທິນສຸມາປອງ
ຄຸມທ່ານພື້ນຜາເຂົ້າມາຊ່ວຍ ເທິງຍົກດີໃຈ ຄຸມທ່ານອອກຈາກທີ່ລ້ອມໄດ້ ພາສຸມາປອງ
ຄຸມທ່ານໄປຕັ້ງຄ່າຍອຢູ້ວິມແມ່ນ້າອຸຍໂທ ເກີຍອຸຍກົງກທ່ານເຂົ້າຕັ້ງອຢູ່ໃນຄ່າຍເທິງຍົງ
ທັກເກົ້າຄ່າຍ

ຝາຍເທິງຍົງຄາມສຸມາປອງວ່າ ແຫຼ້ໄລນ໌ທ່ານຈຶ່ງເຂົ້າໃຈໃນກະບວນຄຶກອັນ
ນັ້ນພັນຜາເຂົ້າໄປໜ້າເຮົາໃນທີ່ລ້ອມໄດ້ ສຸມາປອງນອກວ່າ ເມື່ອໜ້າພເຈົ້າເຕືອກອຢູ່ນັ້ນ ໄດ້
ໄປເຮັດວຽກ ດັ່ງນີ້ມີເປົ້າພົມເກົ່າມີກົງເລື່ອງ ຊົ່ງຈົ່ງກັນປົງເຈືອ ກອງງ່ວນສິ່ງເປັນ
ເພື່ອນຮັກຂອງຂັງເນັ້ນບອກຄຶກອັນນີ້ໃຫ້ໜ້າພເຈົ້າ ກະບວນຄຶກສົ່ງເກີຍອຸຍຄລາຍ
ອອກນັ້ນເຊື່ອເຕີຍຈົ່ວຕິດ ພາສຸມາປອງວ່າກະບວນຄຶກນັ້ນຕັ້ງຄົວຮະຂ້າງທີ່ຕະວັນທັກ ຢ້າພເຈົ້າຈຶ່ງ
ເສີຍທີ່ ຢ້າພເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຫັນວ່າກະບວນຄຶກນັ້ນຕັ້ງຄົວຮະຂ້າງທີ່ຕະວັນທັກ ຢ້າພເຈົ້າຈຶ່ງ
ຕື່ອງເຂົ້າໄປຕັດຄົວຮະເສີຍກ່ອນ ເທິງຍົງໄດ້ພັງຕັ້ງນີ້ຕີໃຈຈຶ່ງວ່າ ຢ້າພເຈົ້າກົດໄດ້ເຮັດວຽກ
ກະບວນຄຶກມາເປັນອັນມາກ ແຕ່ກະບວນຄຶກສົ່ງກລາຍອອກນັ້ນທ່ານເຂົ້າໃຈໄນ້ ບັດນີ້
ເຮົ້າຫ່າເກີຍອຸຍແລ້ວ ເວລາພຽງນີ້ຈ້າເຮັດຍັກໄປປັບປຸງເວົາຄ່າຍຄືນດັ່ງເກົ່າຈຶ່ງຈະຫອນ
ສຸມາປອງຈຶ່ງວ່າ ຢ້າພເຈົ້າໄດ້ເຮັດວຽກຮູ້ກະບວນຄຶກຈົງ ແຕ່ໄມ້ຮູ້ຄື່ງເກີຍອຸຍ

ซึ่งจะยกไปบนหนังเกลือกจะเสียที่ ขอทำนคิดดูให้การก่อน เต็งนายจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย ให้ท่านยกทหารออกไปตั้งกระบวนการศึกกับเกียงอุย เรายจะยกทหารไปข้างหลังเขา ถ้าเกียงอุยยกจากค่ายแล้วเราจะลองเข้าชิงเอาค่ายให้จงได้ แล้วเต็งนายกให้เต็งหลุนเป็นกองหน้ายกไปตั้งชุมอยู่หลังเขา กิสาน สุมาปองจึงให้ทหารถือหนังสือไปค่ายเกียงอุยว่า เวลาพรุ่งนี้ให้ทหารออกตั้งกระบวนการศึกกัน อีก เกียงอุยจึงสั่งผู้คนให้ตบอนมาว่า ให้ยกมาเด็ด แล้วเกียงอุยจึงว่าแก่ทหาร หั้งปวงว่า เราเคยทำศึกมากับของเบ็งช้านญูในกระบวนการศึกเป็นอันมาก เวลาวนนี้ เราภัยแเปลงกระบวนการศึกถึงสามร้อยหกสิบห้ากระบวนการ เต็งนายกเห็นผีมืออยู่แล้ว ซึ่งในหนังสือมาว่าจะออกตั้งกระบวนการศึกรบกับเรานั้น เมื่อันเอาทัญามาสู้ด้านอันคอม เห็นเป็นกลุบอย่างลุงเราดอก ท่านหั้งปวงจะเห็นบ้างหรือไม่

เลียวชัวจึงว่า ข้าพเจ้าแจ้งอยู่ อันกลุบอย่างเต็งนายนี้เห็นจะลงเราให้ออกตั้งกระบวนการศึก แล้วจะชุมอยู่ค่ายชิงเอาค่ายเราภัยหลังมั่นคง เกียงอุย ก์เห็นด้วยจึงว่า ท่านว่านี้ต้องน้ำใจเราคิด แล้วก์ให้เลียวชัวกับเตียวเอ็กคุณ ทหารมั่นหนึ่งออกชุมอยู่หลังเขา ครั้นเวลาเข้าสุมาปองยกมาตั้งอยู่เขา กิสาน เกียงอุยกี้ยกทหารออกค่ายตั้งประจันหน้ากันอยู่ เกียงอุยขับม้าออกหน้าทหารร้องว่าแก่สุมาปองว่า ให้ตั้งกระบวนการศึกให้เราดูก่อนเด็ดเราจะชุมสักหน่อย สุมาปองกี้แยกทหารออกตั้งเป็นกระบวนการศึกปักกัวติน เกียงอุยจึงหัวเราะว่า กระบวนการอันนั้นเราตั้งให้ดูอย่างแต่เวลาวนนี้แล้ว เรายังด่าว่าท่านจะมีวิชาประหลาดจึงอุตสาห์ออกมา สุมาปองจึงว่า ถึงตัวท่านก็จะรู้เป็นกระไรมา กับเราก็เรียนวิชาเมื่อันกัน เกียงอุยจึงถามว่า กระบวนการอันนี้ท่านกล้ายไปอย่างไรได้บ้าง สุมาปองจึงหัวเราะว่า กระบวนการศึกอันนี้เรากลายออกไปได้ถึงแปดสิบเอ็ด อย่าง สุมาปองกิโนกงให้ทหารแปรศึกน้อนออกเป็นกระบวนการต่าง ๆ แล้วร้องว่า ท่านเห็นความรู้เรารหรือไม่ เกียงอุยจึงหัวเราะว่า กระบวนการศึกอันนี้เรากลายออกได้ถึงสามร้อยหกสิบห้าอย่าง แล้วเราก็ช้านญูในฤกษ์เป็นอันมาก สุมาปองจึงว่า ท่านอวดตัวนั้นกินนัก เมี้รู้จริงจะลำแดงออกให้เราดู เกียงอุยจึงว่า แม้ท่านจะไครเรียนวิชาของเราเป็นอย่าง ก็ให้เรียกเต็งนายออกมาเด็ด เราจะทำให้ดู สุมาปองว่า เต็งนายเป็นแม่ทัพผู้ใหญ่ไม่สมควรจะรบกับท่านจึงไม่ยกออกมา

เกียงอุยจึงหัวเราะว่า ชั่งคงง่ายทำกลอุบายนให้ท่านมาลงหัวจะซิงเอาค่ายเดมนี้เราจะรู้อยู่แล้ว สูมาปองเห็นว่าเกียงอุยถึงกีโกรธ ขับให้ทหารเข้ารบเกียงอุย เกียงอุยก็โ逼กงให้ทหารอกรอบพุ่งเป็นสามารถ ผ่าพันทหารสูมาปองล้มตายเป็นอันมาก สูมาปองเห็นเหลือกำลังกีพาทหารแตกหนีไป

ฝ่ายตรงงายกับ contingent หลุนยกทหารออกจากหลังเขาจะไปชิงอาค่ายเกียงอุย พ่อเลี้ยวซ้างเขาจะไกลั่งค่าย เห็นทหารกองหนึ่งยกสกัดออกมานา เลี้ยวซัวก์ ควบม้าอกรอบกับ contingent หลุน เลี้ยวซัวเอาราบหันถูกทางหลุนตกม้าตาย เด้งหายเห็นดังนั้นก็ตกใจควบม้าพาทหารหนี เตียวอึกกียกทหารໄล่ตามไป เอาเก้าหันที่ระดมยิงถูกทหารเด้งงายล้มตายเป็นอันมาก ตัวเด้งงายนั้นถูกเก้าหันที่สีแพลกีพาทหารรับหนีไปค่าย พ่อสูมาปองมาถึง เด้งงายจึงว่า เราจะทำประการใดเกียงอุยจึงจะถอยหัวไป สูมาปองจึงว่า ในเมืองเสฉวนทุกวันนี้พระเจ้าเล่าเสียนไม่น่าพาที่จะว่าราชการ นับถือเชื้อฟังแต่ชัยโดยชันที่ผู้เดียว ขอท่านแต่งหนังสือกับลิ่งของจงมากไปถึงชัยโดย ให้ทูลพระเจ้าเล่าเสียนให้มีหนังสือรับสั่งมาหากองทัพเกียงอุยกับนับไป เรายจะได้ที่ทำการณ์ด เด้งงายจึงประคบทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาไปพูดกับชัยโดยได้บ้าง ตองกินกีรับว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปเอง เด้งงายก็มีความยินดี จัดแจงเงินทองและผลอยแหวนกับลิ่งของที่ดีเป็นอันมาก ก็มอบให้ต้องกิน ต้องกินกีลาเด้งงายไปถึงเมืองเสฉวน กีเข้าไปหาชัยโดยเอาริ่งของนั้นให้แล้วอ่อนหวานว่า จะขอให้หากองทัพเกียงอุยกับนมา ชัยโดยเป็นคนโลภเห็นแก่ทรัพย์ จึงคิดกลอุบายนให้คนสนิทไปเที่ยวพูดว่า เกียงอุยจะเอา กองทัพไปเข้าด้วยสูมาเจียว กิตติศัพท์กีลือไปทั่วเมืองเสฉวน ชัยโดยจึงกลับเอานื้อความชั่งราษฎรลือกันนั้นเข้าทูลพระเจ้าเล่าเสียน พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟัง ดังนั้นก็แคลงนัก เพราะเกียงอุยเป็นพวกโจยอยอยู่ก่อน จึงมีหนังสือรับสั่งให้รับไปหากองทัพเกียงอุยกับนมา

ฝ่ายเกียงอุยเห็นเด้งงายเสียที่แตกไป กียกกองทัพไปตั้งประชิดอยู่เป็นรายวัน มีได้เห็นเด้งงายยกอกรอกมาสู้รบ กีให้ทหารเข้าไปร้องด่าทายบ้า พอทหารถือหนังสือรับสั่งมาถึง เกียงอุยมีได้แจ้งว่าพระเจ้าเล่าเสียนจะมีกิจธุระประการใด ก็จัดแจงกองทัพจะไปเมืองเสฉวน เลี้ยวซัวจึงว่า ท่านเป็นมหาอุปราช

เมื่อจะยกกองทัพมาันนกได้ทูลพระเจ้าเล่าเสียนว่าจะทำการให้สำเร็จ ซึ่งมีหนังสือรับสั่งมาให้ท่านยันยั้งตอบโต้ดูก่อน เตียวເວັກຈึงว่าแก่เลียวຫัวว่า ซึ่งท่านจะให้ขัดรับสั่งนั้นไม่ชอบ ประการหนึ่งแต่รายกองทัพมาทำการต่ำลงนักเสียทิทยาครั้ง บัดนี้เราเกิดชัยชนะเป็นฤกษ์อยู่แล้ว แม้กลับไปเมืองเอาใจบำรุงทหารให้บริบูรณ์ แล้วจึงยกกลับมาทำการก็เห็นจะไม่ขัดสนนัก

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงจัดแจงยกทหารออกจากค่ายให้เลียวหัวกับเตียวເວັກคุมทหารป้องกันไปภายนหลัง ฝ่ายเดงงายกับสุมาปองรู้ว่า เกียงอุยจะกลับไปเมืองเสฉวนกับกองทหารໄລ่ตามไป เห็นกองทัพเลียวหัวกับเตียวເວັกซึ่งป้องกันไปนั้นมั่นคงนัก เห็นจะติดตามไปไม่ได้ก็ให้กองยกกลับมาค่ายเขากิสาน

ฝ่ายเกียงอุยครั้นถึงเมืองเสฉวนแจ้งเนื้อความทั้งปวงแล้ว ก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสียนทูลถามว่า พระองค์ให้หาข้าพเจ้ามาันมีกิจธุระประการใด พระเจ้าเล่าเสียนจึงตรัสว่า เราเห็นท่านยกไปครั้งนี้ช้านานนัก เกรงว่าไฟร์พลจะได้ความเดือดร้อนนัก เราจึงให้ท่านหวังจะให้นำรุ่งทหารเสียก่อน

เกียงอุยจึงทูลว่า ข้าพเจ้าไปทำการครั้งนี้ก็ได้ห่วงที่เป็นอันมาก หมายว่า จะได้ความชอนอยู่แล้ว ซึ่งต้องถอยกองทัพมาันเห็นจะเป็นกลุบ้ายของเดงงาย คิดอ่านทำ พระเจ้าเล่าเสียนก็ผ่องอยู่มิได้ตรัสประการใด เกียงอุยจึงทูลว่า ตัวข้าพเจ้านี้ตั้งใจจะทำการสูงพระคุณให้สิ้นศัตรูจงได้ ควรหรือพระองค์มาเชื่อฟังอ้ายคนเล็กน้อยปากตลาดคิดสิ่งสัยข้าพเจ้าเปล่า ๆ พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังดังนั้นสะดุงพระทัยจึงตรัสว่า เราจะได้คิดสิ่งสัยท่านหากได้ถ้าท่านได้ทำการอยู่แล้วจะยกไปตั้งอยู่เมืองชันต่งค่อยตีเมืองวุยกึกก์ตามเดิม เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็อดใจไหว ถวายบังคมลาออกจากมาจัดแจงกองทัพยกไปเมืองชันต่ง

ตอนที่ ๙๔

ฝ่ายต้องกันกลับมาถึงจังบอกเดงนายว่า ในเมืองเสฉวนนั้นแปรปรวน
หาเป็นชนบทธรรมเนียมไม่ เจ้าช้าก็ไม่ไว้ใจกัน นานไปเห็นจะเป็นศึกขึ้นเอง
เดงนายได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ให้ต้องกันรับเอาเนื้อความขึ้นไปแจ้งแก่
สุมาเจียว ณ เมืองลากอี้ยง สุมาเจียวแจ้งดังนั้นก็ได้คิดว่าเห็นเราจะทำการได้
เมืองเสฉวนครั้งนี้มั่นคงแล้ว จึงถามแกลงนายทหารผู้ใหญ่ว่า บัดนี้เราจะ
คิดอ่านยกกองหัวพไปรบเอาเมืองเสฉวนท่านจะเห็นประการได้

แกลงจึงว่า บัดนี้พระเจ้าจอมอุดถงสัยเรอาอยู่ ซึ่งท่านจะยกกองหัวพ
ไปนั้นเห็นจะชัดสน อนึ่งเมื่อบีล่วงไปนั้นมังกรลงอยู่ในสาระลงเหลงสองตัว
ชูนนางทั้งปวงทูลพระเจ้าจอมอว่าจะเป็นมงคลแก่บ้านเมือง พระเจ้าจอมอจึง
ตรัสว่า อันธรรมตามภารนั้นมีแต่สำแดงฤทธิ์เดชอยู่ในกลางอากาศแลในพระ
มหาสมุทร บัดนี้มาตกลงชั้งอยู่ในสาระ ท่านทั้งปวงจะว่าเป็นมงคลนั้นไม่ได้
ไม่เห็นด้วย พระเจ้าจอมอจึงแต่งโคลงสิบบทเปรียบไว้เป็นใจความว่า มังกร
อันมีฤทธิ์เดชก็อัศจรรย์ตกลงชั้งอยู่ในสาระ ให้ปลาเล็กน้อยล่วงดูถูก ก็อุปมา
เหมือนตัวเรานี้ มีแต่ผู้เบียดเบียนให้ได้ความเดือดร้อน

สุมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็กราช จึงว่าแก่แกลงว่า อันจอมอนี้ถ้าเรานิ่งไว้
นานไปก็จะเหมือนใจอง จำเราจะคิดอ่านกำจัดเสียจึงจะชอบ แกลงจึงว่าท่าน
คิดนี้ชอบนัก ช้าพเจ้าจะขออาสาคิดอ่านกำจัดจอมอให้จงได้ ขณะนั้นพระเจ้า
จอมอทรงราชสมบัติได้ห้าปี (พ.ศ. ๘๐๓) ถึงเดือนเจ็ดเดือนจากชูนนางเฝ้า
พร้อมกัน สุมาเจียวจึงถือกระเบื้องเข้าไปเฝ้า ชูนนางจึงกราบทูลพระเจ้าจอมอว่า
สุมาเจียวมีความชอบเป็นอันมาก ขอให้พระองค์ตั้งให้สุมาเจียวเป็นมหาอุปราช
เดิด จะได้ช่วยว่าราชการสืบไป พระเจ้าจอมอ ก็นิ่งอยู่มิได้ตรัสประการใด

สุมาเจียวเห็นกิริยาพระเจ้าจอมอดังนั้นก็กราช จึงร้องชื่นว่า บิดาเรา
กับพี่เราก็มีความชอบต่อแผ่นดินเป็นอันมาก ตัวเรานี้ไม่ควรจะเป็นมหาอุปราช

รูปที่ ๒๑๔ พระเจ้าจอมอยกหหารีบบ้านสุมาเจียว

รูปที่ ๒๑๕ ปอเดียมล้อมจะจับเต่งงาย เต่งงายหนีได้

เจียวหรือ พระเจ้าโจมอจึงตรัสประชดว่า ท่านมีความชอบอยู่แล้ว จะเป็นมหาอุปราชก์ตามเดิมได้ครับจะอาจขัดท่านได้ สุมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งโกรธมาก จึงว่าแก่พระเจ้าโจมอว่า ตัวเราทำราชการมีความชอบเป็นอันมาก ท่านไม่รู้จักคุณเรา ทำโคลงเปรียบเทียบเราต่าง ๆ ท่านทำหั้งนี้เห็นชอบอยู่แล้วหรือ พระเจ้าโจมอนึ่งเสียมิได้ตอบประการใด สุมาเจียวมิได้ทราบถวายบังคมพระเจ้าโจมอ ทำเป็นหัวเราะแล้วลูกเดินออกจากที่เฝ้า

ฝ่ายพระเจ้าโจมอก็เสด็จเข้าไปที่ห้องใน จึงให้ห้องซิมหนึ่ง ของเก่งหนึ่ง ของเงียงบหนึ่ง ซึ่งเป็นทุนนางผู้ใหญ่เข้ามาแล้วตรัสว่า บัดนี้สุมาเจียวทำบังอาจหยาบช้า เห็นจะเป็นชนิดชิงเอาราชสมบัติเรา ท่านหั้งปวงจะคิดอ่านประการได ของเก่งจึงทูลว่า พระองค์อย่าเพ่อแพร่งพระยาความเสียก่อน สุมาเจียวเป็นทุนนางผู้ใหญ่มีสติปัญญาแลกกำลังเป็นอันมาก ทุนนางและทหารหั้งปวงก็อยู่ในอ่านใจสุมาเจียวลื้น แม้สุมาเจียวรู้เนื้อความไปก็จะเกิดเหตุใหญ่ไม่สมความคิดเรา พระเจ้าโจมอจึงตรัสว่า ซึ่งสุมาเจียวทำหยาบช้าฉะนี้เรา น้อยใจนัก ถึงมาตรว่าจะตายก็ไม่เสียดายชีวิต แต่เราจะทำการให้หายแคนจงได้ แล้วพระเจ้าโจมอก็เสด็จเข้าไปทามารดาเล่าเนื้อความให้ฟังทุกประการ

ครั้นพระเจ้าโจมอเสด็จเข้าไปแล้ว ของซิมจึงว่าแก่ของเงียงว่า พระเจ้าโจมมีความแค้นสุมาเจียนัก เห็นจะทำการหักหญอาด้วยโทโล แม้สุมาเจียวรู้สืบสาวได้เนื้อความว่าเราร่วมคิดร้ายเห็นด้วย เรายกจะพากันตายเสียสิ้นหั้งโคลตร จำจะคิดอ่านเอาเนื้อความไปบอกสุมาเจียวเสียก่อน เห็นเราจะมีความชอบไปภายหน้า ของเงียงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย ของเก่งจึงว่าแก่ของซิมว่า พระเจ้าโจมอเจ้าเราได้ความเดือดร้อน ควรเราจะสนองคุณกว่าจะสิ้นชีวิต ซึ่งท่านจะคิดทรยศเป็นสองใจนั้นเรามิเห็นด้วย แล้วของเก่งก็ห้ามปราบเป็นอันมาก ของซิม ของเงียงไม่ฟังพากันไปหาสุมาเจียวแจ้งเนื้อความหั้งปวงทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้าโจมอครั้นเบรกษามารดาแล้ว ก็ขึ้นรถถือกรณะเรียกชุนนางและทหารประมาณสามร้อยเศษยกไปบ้านสุมาเจียว ของเก่งเห็นด้วยนั้นทราบลงแล้วร้องให้ทูลว่า ซึ่งพระองค์ยกทหารสามร้อยไปรบกับสุมาเจียนั้น เมื่อ

หนึ่งต้อนแฟะເຫັນໄປໃນປາກເສືອ ຂອພຣະອງຄົງຈົບຍັງກ່ອນ ຕັວໜ້າພເຈັນນີ້ໃຈຈະຮັກຊີວິຕົກໍທາມໄດ້ ຕັ້ງໃຈຈະກໍາຮາຊາກຣາດລອງພຣະເທົ່າພຣະຄຸນກວ່າຈະສິ້ນຊີວິຕົ ແຕ່ ຜ້າພເຈັນຄົດເຫັນວ່າຈະໄປກໍາຮັກນີ້ກີຈະພາກັນຕາຍຫາໄດ້ທ່ວງທີ່ໄມ່ ພຣະເຈົາໂຈມອກີມໄດ້ພັ້ງ ໄທ່ເຮັງຍກທ່າຮອກຈາກວັງດ້ວຍກໍາລັງໂທໂສ ພອດົງປະຫຼວງເຫັນແກລນ ຂຶ້ມ້າຄືອຫວນ ເສັງຈຸຍອຢູ່ຂ່າຍເສັງເຈອຢູ່ຂ່າຍຄຸມທ່າຮພັນທີ່ພັນເຂົ້າມາ ພຣະເຈົາໂຈມອກີຕົກໃຈຈັນກຣະນີ້ຂັ້ນແກວງແລ້ວຮ້ອງວ່າ ຕັວເຮົາເປັນກັບຜົມຕົງ ອ້າຍເຫຼຸ່ານີ້ກໍາຮັກນັ້ນໄດ້ພັ້ງດັ່ງນີ້ກີຄົດເກຮງອຢູ່ໄມ່ ອາຈະທັກຫາຖຸລົມມີອັນກຸມໄດ້ ກົງຈົວກັນຄອຍອອກມາ

ແກລນຈຶ່ງວ່າແກ່ເສັງເຈວ່າ ຂຶ້ມ້າຫາອຸປະຫຼຸບເລື່ອງຕັ້ມາກີປະສົງຄົດ້ວຍການເທັນນີ້ ບັດນີ້ໄດ້ທ່ວງທີ່ອຢູ່ແລ້ວເຫດູ້ໄດ້ຈຶ່ງນິ່ງເສີຍໄມ່ເຮັງກໍາຮັກ ເສັງເຈີງຄາມວ່າ ທ່ານຈະໄທ່ມ່າເສີຍຫຼືຈະຈັບເອາຕັ້ວໄປ ແກລນຈຶ່ງວ່າ ສຸມາເຈີວສົ່ງມາວ່າ ໄດ້ທ່ວງທີ່ແລ້ວກີໃຫ້ມ່າເສີຍເຄີດ ເສັງເຈໄດ້ພັ້ງດັ່ງນີ້ກີຄືອງວ່າຄວມມ້າຕຽນເຂົ້າໄປຄົງທັງນ້າຮັດ ພຣະເຈົາໂຈມຈຶ່ງຕາວດວ່າ ມີຈະຈົດບັດຕ່ອງຫຼືຫຼື ເສັງເຈກີເອາງົວແທງພຣະເຈົາໂຈມອຸດຸກພລັດຕາກຈາກຮັດແລ້ວກີເອາງົວພັນເຂົ້າ ພຣະເຈົາໂຈມອຕາຍອຢູ່ຮົມຮັດນີ້ ເຈີວເປົກເສີງເປັນຫຸນນາງຜູ້ໃຫຍ່ເຫັນດັ່ງນີ້ກີໂກຮົດ ຄວມມ້າອອກມາຈະຮັບກັບເສັງເຈ ເສັງເຈກີເອາງົວພັນຖຸກເຈີວເປົກທົມມ້າຕາຍ ທ່າຮັດປົງກີແຕກກຣະຈັດກຣະຈາຍໄປອອງເກັ່ງເຫັນດັ່ງນີ້ກີຮ້ອງດ້ວຍອ້າຍໂຈຮັບຄ ມີນັ້ນອາຈະພຣະມາກຜົມຕົງເສີຍເຈີວຫຼືຫຼື ແກລນກີໂກຮົດສັງທ່າຮັດໃຫ້ເຂົ້າຈັບຕົວອອງເກັ່ງໄປໄທ່ສຸມາເຈີວ ແລ້ວແຈ້ງເນື້ອຄວາມທັງປົງທຸກປະກາດ

ສຸມາເຈີວໄດ້ພັ້ງດັ່ງນີ້ກໍາຮັກເຫັນຕາງໃຈ ຂຶ້ມ້າພາທ່າຮັດເຂົ້າໄປໃນວັງ ເຫັນພຣະເຈົາໂຈມອຕາຍກັ່ງອຢູ່ຮົມຮັດ ສຸມາເຈີວຄຳນັບຄວາມນັ້ນຄມລົງແລ້ວກີທ່າຮ້ອງໄທ່ຮ້າໄຮເປັນອັນມາກ ແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ຫາຫຸນນາງຜູ້ໃຫຍ່ຜູ້ນ້ອຍມາພຣັມກັນ ສຸມາຫຼູ້ຈຶ່ງເປັນຫຸນນາງຜູ້ໃຫຍ່ເຫັນດັ່ງນີ້ກີຮ້ອງໃຫ້ຄຳນັບຄພພຣະເຈົາໂຈມແລ້ວວ່າ ຂຶ້ຜູ້ຮ້າຍນັ້ນຈະລ່ວມເຂົ້າມາທ່ານ້າຮ້າຍພຣະອງຄົນນັ້ນ ໂທ່າພັນພເຈັນກີຜົດອຢູ່ເປັນອັນມາກ ແລ້ວຈົວກັນທ່າກຣະຄພພຣະເຈົາໂຈມອຕາມປະເພີນຜົມຕົງ ເສັງຂຶ້ນໄວ້ນັ້ນຕ່າຫັກໃຫຍ່ຝ່າຍທີ່ຕະຫັນຕາກ ສຸມາເຈີວກີພາຫຸນນາງເຂົ້າໄປໃນທີ່ເສົ້ຈອກ

ພວດ້ານທ່າຍໃສເສື້ອບອ່ານວກປອເຂົ້າໄປຄຳນັບຄພແລ້ວເຂົ້າມາໃນທີ່ປະຫຼມ

ชุนนาง สุมาเจียวจึงถกมาร่วมกับพระเจ้าโอมอ ท่านหัวปวงจะบริษัท
ไทยประการได้ ต้านทายจึงว่า ซึ่งเกิดเหตุทั้งนี้เพราแกร่งผู้เดียว ขอให้ท่าน
เอาแกร่งมาก่อนเสียจึงจะชอบ สุมาเจียได้ฟังดังนั้นก็ชัดใจนิ่งอยู่ แล้วว่าซึ่งจะ
ให้ม่าแกร่งเสียนั้นให้คิดดูใหม่ก่อน

ต้านทายจึงว่า ข้าพเจ้าพิจารณาดูตามธรรมเนียมก็เห็นแต่เท่านั้น
สุมาเจียจึงว่า แกร่งมาด้วยก็จริงแต่หากได้ทำการลงมือไม่ เชงเจเป็นตัวชนถ
ควรจะนำเสียทั้งสามชั่วโคตรจึงจะชอบ เชงเจได้ฟังดังนั้นก็กราบ ร้องตอบ
สุมาเจียว่า เหตุใดท่านจะมาเอาไทยแก่เรา แกร่งบังคับเราว่าท่านสั่งให้ม่า
พระเจ้าโอมอเสีย เราเกรงอาญาท่านจึงทำตาม สุมาเจียจึงว่า ตัวเป็นชนถ
ทำร้ายเจ้าแผ่นดินเสียแล้วยังมาเจรจาฉะนี้อีกเล่า แล้วสั่งให้ทหารเอาตัวเชงเจ
ไปตัดศีรษะแล้วให้ม่าเสีย เชงเจก็ร้องค่าสุมาเจียไปจนขาดใจตาย สุมาเจีย
ก็ให้ทหารไปเอาตัวเชงจุยผู้น้องเชงเจและสมัครพรรคพากหั้งปวงมานำเสียทั้ง
สามชั่วโคตร และให้ไปเอาตัวของกงและสมัครพรรคพากหั้งปวงมา

มองกงค่านบamaradaแล้วร้องให้ว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรก็ยังมิได้แทนคุณ
เลย บัดนี้มาต้องโทษด้วยเล่า มารดาจึงหัวเราะว่า เกิดมาแล้วจะหนีความตาย
ไปไหนพัน ตัวเราถึงจะตายก็ไม่เสียดายชีวิต เพราเมื่อความสัตย์ก็ตัญญูต่อเจ้า
ก็จะปรากฏชื่อไปภัยหน้า สุมาเจียก็ให้ทหารเอาตัวกับสมัครพรรคพากไปฆ่า
เสียสิ้นหั้งโคตร ชาวเมืองหั้งปวงเห็นดังนั้นก็ร้องให้รักทุกตัวคน สุมาเจียก็เชิญ
ศพพระเจ้าโอมอไปฝังไว้ตามประเพณีกษัตริย์ แกร่งจึงปรึกษาชุนนางหั้งปวง
ว่า เราจะเชิญสุมาเจียขึ้นครองสมบัติ สุมาเจียจึงว่า เมื่อพระเจ้าวุยก่อ
เป็นใหญ่นั้นก็หาได้ครองสมบัติไม่ เราจะช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินเหมือนพระเจ้า
วุยก่ออั่งนั้น แกร่งแจ้งความคิดสุมาเจียว่าจะเอาราชสมบัติไว้ให้สุมาเจียนั้นบุตรกี่
นิ่งอยู่มิได้ตอบประการได้

ขณะเมื่อพระเจ้าโอมอตายนั้นเดือนก้าชั่งชั้น สุมาเจียจึงเชิญโจชวนผู้
หลานโจโนชั้นครองราชสมบัติ นับศักราชเป็นนั้นเป็นต้น (พ.ศ. ๘๐๓) พระเจ้า
โจชวนจึงหั้งสุมาเจียเป็นมหาอุปราช พระราชทานเงินลิบหมื่นชั้ง พรอย่าง
ดิลิบหมื่นพับ กับเครื่องสำหรับยศ แล้วตั้งทหารซึ่งมีความชอบให้เป็นชุนนาง

ผู้ใหญ่พระราชทานบ่าเห็นใจรังวัลเป็นอันมาก ทหารสอดแนวข่าวราชการเมืองเสฉวนแจ้งว่าสุมาเจียว่าโจมอเสีย และเชญพระเจ้าโจชوانขึ้นเป็นเจ้า ก็เอาเนื้อความเข้าไปแจ้งแก่เกียงอุยทุกประการ

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงแต่งหนังสือให้ทหารกิอไปเมืองกังตั่งเป็นใจความว่า ซึ่งเราจะคิดไปตีเมืองลากอี้ยงก์สมคงเนแล้ว บัดนี้สุมาเจียว เป็นชนถ่ำโจมอเสียตั้งโจชوانขึ้นเป็นเจ้า ให้ยกทหารไปบรรจบกันกับเรา จะได้ยกข้อขึ้นนามอาษาให้สุมาเจียวด้วย คนถือหนังสือก์ลาเกียงอุยไป เกียงอุยจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสียนกราบทูลเนื้อความทั้งปวงแล้วจะขอไปตีเมืองลากอี้ยงพระเจ้าเล่าเสียนก์โปรดให้เกียงอุยจัดแจงทหารสิบห้าหมื่น กับเกวียนบูรพาทุกเสบียงและบรรทุกหินสำหรับจะทำการยึดลับเล่ม ให้เลิยาชัวคุณทหารห้าหมื่นยกไปทางจุงอกก์ ให้เตียวอึกคุณทหารห้าหมื่นยกไปทางล่อ ก้า ตัวเกียงอุยนั้นจะยกไปทางเชียก ก้า ครั้นวันเดียวได้ฤกษ์ก็ยกทหารออกจากเมืองเสฉวนเป็นสามทางไปบรรจบกันหากิสาน

ฝ่ายเติงงายตั้งค่ายอยู่เขา กิสาน ครั้นรู้ว่าเกียงอุยยกทหารมาเป็นสามทางก์ไกรช จึงหา นายทหารทั้งปวงมาบริษชา องก์กวนเจิงว่า กลอุบายนของข้าพเจ้า มีอยู่สิ่งหนึ่งแต่จะบอกให้เพริ่งพรายนั้นไม่ได้ และจึงเชยันหนังสือส่งให้เติงงายเป็นใจความว่า ให้ทำกลเข้าสมัครด้วยเกียงอุย และคิดเอาชัยชนะต่อภัยหลัง เติงงายแจ้งในหนังสือดังนั้นก์หัวเราะว่า ความคิดท่านนี้ดีอยู่ แต่กลัวเกียงอุยจะรู้สิ่ง องก์กวนเจิงว่า ห่านอย่างวิตกเลย เม้มเห็นด้วยแล้วข้าพเจ้าจะขออาสาไปเอง เติงงายจึงว่า เม้มท่านจะเป็นใจฉันแล้ว เห็นจะลำเร็จการสมความคิดเป็นมั่นคง ตัวท่านก็จะได้ความชอบ และก็เกณฑ์ทหารห้าพันให้อองก์กวน องก์กวน ก็ลาเติงงายไปในเวลา กางลงคืน ครั้นถึงค่ายเกียงอุยจึงร้องบอกทหารในค่ายว่า เราเป็นทหารเติงงายจะสมัครมาเข้าด้วยท่าน ทหารจึงเข้ามานอกเกียงอุย เกียงอุยแจ้งดังนั้นเจิงให้ทหารทั้งปวงอยู่ภายนอก และหาตัวของก์กวนเข้ามา

องก์กวนคำนับกราบเกียงอุยลงแล้วจึงว่า ข้าพเจ้านี้เป็นหลานองก์กวน สุมาเจียวว่าพระเจ้าโจมอเสีย อาข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อก์ถ่ำเสียสิ้นทั้งโคตร ข้าพเจ้ามีความเด็นนัก บัดนี้ข้าพเจ้าแจ้งว่า ท่านจะมาทำการลงโทษสุมาเจียว

จึงพำนัคพรรคพวห้าพันมาเข้าด้วยท่าน จะขออาสาไปทำการแก้แค้น สุมาเจียวให้จงได้ เกียงอุยได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะว่า ซึ่งท่านมาสมัครทำการด้วยเรานี้ เรา ก็มีความยินดีนัก บัดนี้เกวียนเสบียงเรามากายหลัง ท่านจะคุมทหารไปช่วยป้องกันเร่งรีบมาโดยเร็ว เรายู่ภัยหลังจึงจะยกเข้าตีค่าย tengangay ให้ได้

องก่วนก็มีความยินดีคำนับลาเกียงอุยจะคุมทหารยกไป เกียงอุยจึงว่า ท่านจะไปบัดนี้เป็นแต่การเร่งเสบียงดอก จะเอาทหารไปมากก็หาต้องการไม่ เราจะขอไว้สักสองพันจะได้ช่วยนำทางทำการลับไป องก่วนได้ฟังดังนั้น ครั้นจะไม่ให้ทหารไว้กลัวเกียงอุยจะจับพิธุ์ได้ ก็คำนับลาพาทหารสามพันยกไป เกียงอุยเอาทหารสองพันมอบให้ปอเฉยมว่ากล่าว แซหัวป่าเข้าไปหาเกียงอุยแล้วว่า เหตุใดมหาอุปราชจึงเชือฟังองก่วน องก่วนคนนี้แต่ข้าพเจ้าทำราชการอยู่ ณ เมืองลูกอี้ยง ก็ไม่ปรากฏว่าเป็นหลานสนิทกันกับองก่วน ซึ่งองก่วนสมัครมาอยู่ด้วยนี้ที่จะเป็นกล ขอมหาอุปราชคำริคูให้ครัวก่อน

เกียงอุยจึงหัวเราะว่า การอันนี้เราก็แจ้งอยู่แล้ว เมื่องก่วนเป็นลูกหลานของเก่ง สุมาเจียวหรือจะปล่อยให้มาซ่องสุมทหารอยู่นอกเมืองฉะนี้ เราจึงแบ่งทหารไว้วังจะซ้อนกลององก่วนให้จงได้ แซหัวป่าจึงว่า ความคิดท่านนี้ต้องน้ำใจข้าพเจ้านัก เกียงอุยจึงเกณฑ์ทหารให้ออกสกัดทางคอຍระวังองก่วนจะใช้คุนไปมาถึง tengangay ทหารนั้นจับได้ทหารขององก่วนถือหนังสือไปให้ tengangay กันนำตัวมาให้เกียงอุย เกียงอุยจึงเอาหนังสือมาอ่านดูเป็นใจความว่า ให้ tengangay มารับ ณ ทุบเขาอุยสานเดือนสิงแรมห้าค่า ข้าพเจ้าจะคุมเสบียงมาทางนั้น

เกียงอุยแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว จึงเอารัวผู้ถือหนังสือไปฆ่าเสีย แล้วเขียนหนังสือฉบับหนึ่งเป็นใจความว่า เดือนสิงขึ้นสิบห้าค่าให้ tengangay คุมทหาร คอຍอยู่ ณ ทุบเขาอุยสาน ข้าพเจ้าขององก่วนจะคุมเสบียงเกียงอุยมาให้ท่านที่นั้น แล้วก็แต่งทหารปลอมเป็นทหารขององก่วนถือไปให้ tengangay ณ ค่าย ทหารนั้นก็ลาเกียงอุยไป เกียงอุยจึงให้ปอเฉยมคุมทหารสองพันอาเกวียนร้อยเล่ม บรรทุกพินแลเชือเพลิงไปซุ่มอยู่ในทุบเขานั้น แล้วให้เจียวฉีกับเตียวอึก เลียวชัวคุมทหารไปตีค่าย tengangay ตัวเกียงอุยกับแซหัวป่าคุมทหารขึ้นอยู่บน

ເງື່ອມເຫຼາ

ຝາຍເທິງໄຍຄຮັນໄດ້ທັນສີອແລ້ວກີມົຄວມຍິນດີ ຈຶ່ງເຂີຍທັນສີອຕອນສົ່ງ
ໃຫ້ທາຮນັ້ນເປັນໃຈຄວາມວ່າ ໃຫ້ອອງກ່າວແຮງເຂົ້າເກີຍນເສັ້ຍົງມາເດີດ ເຮົາຈະ
ຄຸມທາຮໄປຄອຍອູ່ຕາມສັບຖານ ຜູ້ຄົວທັນສີອກົກລັນມາຫາເກີຍອູ່ ຮັນຄົງກໍາຫັນດ
ໜີສົບຫ້າຄ່າ ເທິງໄຍກທາຮຫ້າທີ່ນອກຈາກຄ່າຍຕຽງໄປທຸນເຫຼາຊູຍສານ
ທາຮສອດແນມໄປກ່ອນເຫັນເກີຍນບຣວຖຸກເຫຼື່ອເພີ້ງຊຸ່ມອູ່ ສຳຄັງວ່າອອງກ່າວເຂົ້າ
ເກີຍນເສັ້ຍົງມາ ກົບມານອກເທິງໄຍ ເທິງໄຍກົບຍກທາຮໄປດິນທຸນເຫັນນີ້
ເຫັນທາຮອອງກ່າວອູ່ເປັນອັນມາກົດໃຈ ທາຮທັງປົງຈຶ່ງວ່າແກ່ເທິງໄຍວ່າ ເວລາ
ຈຸນຍິນ ໃຫ້ກ່າວແຮງເຂົ້າໄປເຫັນເກີຍນເສັ້ຍົງມາ

ເທິງໄຍຈຶ່ງວ່າ ເຫຼັງທັນເຮັນນັ້ນສັບສັນນັກ ແກລືອກເກີຍອູ່ຮູ້ດີ່ງ ຈະ
ເກັນທີ່ທາຮມາຊຸ່ມໄວ້ເຮົາຈະໄດ້ຄວາມເດືອດຮ້ອນ ເຮົາຍຸ່ມໃຫ້ອອງກ່າວຄຸມເກີຍນ
ເສັ້ຍົງມາຄົງເຈັງພາກັນໄປຄ່າຍ ພອທາຮມ້າໃໝ່ມານອກວ່າ ອອງກ່າວຄຸມເກີຍນ
ເສັ້ຍົງມາແລ້ວ ມີທາຮຍົກໄລ່ຫລັງມາເປັນອັນມາກ ຂອໃຫ້ກ່າວແຮງຍກທາຮໄປ
ເທິງໄຍໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນກົບຍກທາຮໄປ ພອເວລາຍາມໜີ້ໄດ້ຍືນສືບຍອ້ອງອູ່ຫລັງ
ເຫຼາສຳຄັງວ່າອອງກ່າວຍກມາ ກົບຍກທາຮຫ້າມເຫຼາໄປດິນປາສູງແທ່ງໜີ້ ປອເລີຍມ
ກົດືອຫວຸນຄວນມ້າອກມາຮ້ອງວ່າ ມີເພື່ອນຍາກູແລ້ວຈະທີ່ໄປໄຫແລ່າ ເຮັງມາຫາ
ໂດຍຕຸກຈະມັດໄປໃຫ້ເກີຍອູ່

ເທິງໄຍເຫັນດັ່ງນັ້ນກີ່ຕກໃຈຄວນມ້າກລັນມາ ທາຮຊົ່ງຊຸ່ມອູ່ນັ້ນກີ່ເອາເພີ້ງ
ຈຸດໜີ້ໂດຍຮອນ ແລ້ວລ້ອມຮັບພັນເຂົ້າໄປຢ່າພັນທາຮເທິງໄຍລົມຕາຍເປັນອັນມາກ
ແລ້ວຮ້ອງວ່າ ຄ້າຜູ້ໄດ້ຈັບຕົວເທິງໄຍໄດ້ຈະປູນນຳເຫັນໃຫ້ກອນພັນຕໍາລຶງແລ້ວເປັນ
ຫຸນນາງຜູ້ໃໝ່ ເທິງໄຍໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນກົດອົດເກຣະທັງເສີຍໂດດລົງຈາກມ້າປລອມເປັນ
ທາຮເລວອອກຈາກທີ່ລ້ອມໜີ້ໄປ ຝາຍເກີຍອູ່ກັບແຍ້ວປ່າສຳຄັງວ່າເທິງໄຍອູ່ໃນທີ່
ລ້ອມ ກີ່ໃຫ້ທາຮເທິງວັນທາກົມີໄດ້ພົນ

ຝາຍອອງກ່າວຮັນໃຫ້ທາຮຄົວທັນສີໄປດິນເທິງໄຍແລ້ວ ກີ່ຈັດແຈງເກີຍນ
ເສັ້ຍົງມາຕາມສັບຖານ ພອຈະໄກລື່ດິນທຸນເຫຼາຊູຍສານ ທາຮມ້າໃໝ່ເຂົ້າມານອກວ່າ
ເກີຍອູ່ຮູ້ດີ່ງກລອບາຍ ບັດນີ້ເທິງໄຍຍກມາກີ່ເສີຍທີ່ແກ່ເກີຍອູ່ຈະເປັນຕາຍປະການ
ໃດມີໄດ້ແຈ້ງ ພອຊາດຄ່າເກີຍອູ່ກົບຍກທາຮລ້ອມເຂົ້າມາ ອອງກ່າວເຫັນດັ່ງນັ້ນກີ່ຕກໃຈ

ให้อาเพลิงเผาเกวียนและบึ่งเสีย พากหารพันฝ่าหน้าไปทางเมืองชั้นตั่ง เกียงอุยให้กหหารสักดิททางที่จะมาค่ายต่างจาย แล้วก็รับยกตามไปเมืองชั้นตั่ง ฝ่ายของกวนหนานลัดไปตามทางน้อยถึงแม่น้ำแห่งหนึ่ง พอกেียงอุยตามมาทันกีขับหหารเข้าล้อมโดยรอบ ของกวนเห็นเหลือกำลังจะสู้รบก็โถด้น้ำตายเสีย เกียงอุยก็ไล่ฆ่าพันหหารของกวนตายในที่นั้นลื้น แล้วก็ยกเข้าตั้งอยู่ในเมืองชั้นตั่ง

ฝ่ายต่างจายพากหารนี้มาถึงค่ายเขา กิสาน จึงให้กหหารถือหังสือขึ้นไปเมืองหลวง แจ้งเนื้อความแก่สุมาเจียวทุกประการ ฝ่ายสุมาเจียวแจ้งในหังสือนั้นว่า เตงจายมีความชอบอยู่เป็นอันมาก ควรเราะจะยกโทษเสีย ชุมเลี้ยงต่อไปจึงจะขอบ แล้วก็จัดแจงสิ่งของเงินทองเป็นอันมากให้ไปบูนบ่าเหนือเจตงายกับหหารท้าหมื่นให้ยกไปช่วย

ขณะนั้นพระเจ้าเล่าเสียนเสวยราชย์ได้ลิบเจ็ดปี (พ.ศ. ๗๘๒) อญุ่มานเดือนลินสอง ฝ่ายเกียงอุยแม่ทัพซึ่งตั้งอยู่ ณ เมืองชั้นตั่งนั้น เกณฑ์ให้เร่งทำการเจียงโตรั้งกลางวันกลางคืน กีกะเกณฑ์หหารแล้วรับเครื่องศัสตราภูชไว้พร้อม จึงบอกหังสือไปถึงเมืองเศ่วนให้ทูลแก่พระเจ้าเล่าเสียนว่า แต่ข้าพเจ้าทำการศึกมาช้านานแล้ว ก็หายังมีความชอบเป็นข้อใหญ่ไม่ บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าหหารพระเจ้าโจชวนนั้นก็อิดโรยอยู่แล้ว ข้าพเจ้าแลบทหารทั้งปวงจะขออาสาไปตีเอาให้ได้ ถ้าแรมได้ข้าพเจ้าจะขอถวายชีวิต

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสียนรู้ในหังสือดังนั้น ก็นิ่งอยู่มิได้ว่าประการใดเตียวเจียวจึงทูลว่า เวลาคืนนี้ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นดาวเมืองเราวิบริฤกษ์บนท้าไม่ และซึ่งเกียงอุยจะอาสายกไปนั้นเห็นจะไม่มีชัยชนะ ขอพระองค์จงห้ามไว้ก่อน พระเจ้าเล่าเสียนจึงตอบว่า บัดนี้เขามารับอาสาเราเอง และซึ่งจะห้ามไว้นั้นไม่ควร จำเราะจะให้เข้าไป ถ้าภายหลังเห็นแพ้ยังพล้ำประการได้แล้วเราจึงจะห้าม เตียวเจียวจึงชี้ทูลทัดทานถึงสามครั้ง เห็นพระเจ้าเล่าเสียนมิฟังถ้อยคำแล้วก็ลาไป คิดน้อยใจทำอุบายนเป็นป่วยมิได้มาคิดราชการเลย

ฝ่ายเกียงอุยบอกหังสือไปถึงพระเจ้าเล่าเสียนแล้ว กีกะเกณฑ์กองทัพจะยกไป จึงปรึกษา กับเลียวชัวว่า เรายจะไปตีเมืองวุยก็ชี้เป็นเมืองใหญ่

นั้น บัดนี้เราระบเมืองไหงก่อนจึงจะดี เลียวซัวจึงว่า แต่ท่านทำการศึกมานี้ ก็เป็นผลประโยชน์แล้ว ทหารทั้งปวงและราชภูรไม่มีความสบายนาย และเดรงายซึ่งอยู่ ณ เมืองจุยกันนั้น เขา ก็มีฝีมือแลปญญามากหาผู้ใดจะต้านทานได้ไม่ ซึ่งท่าน จะยกไปทำการครั้งนี้ข้าพเจ้ามิรู้ที่จะคิดด้วยได้เลย เกียงอุยจึงว่า เมื่อครั้งที่เมือง เป็นมหาอุปราชัยกทพไปทำการศึกที่เขา กิสานถึงหากครั้งจนตัวตายก็ เพราะเห็น แก่ราชการ และตัวเราอุตสาห์ทำการส่งความมากได้ถึงแปดครั้งแล้ว ก็ เพราะ คิดว่าเป็นข้าราชการแผ่นดินท่าน หาได้เห็นแก่ลาภสักการประโภชน์แก่ตัวไม่ บัดนี้เรายกไปตีอาเมืองเตียวเจียงให้ได้ ถ้าแลผู้ใดขัดขวางเรา เราจะฆ่า ผู้นั้นเสีย และวังให้เลียวซัวอยู่รักษาเมืองขันตง เกียงอุยก็คุมทหารสามสิบ หมื่นยกกองทัพไปเมืองเตียวเจียง

ฝ่ายเดรงายกับสุมาปองซึ่งตั้งค่ายอยู่ที่เขา กิสาน ครั้นทหารกองธรรมเวน เข้ามานอกกว่าบัดนี้เกียงอุยยกองทัพมาทางเมืองเตียวเจียง สุมาปองได้ยินดังนั้น จึงว่าแก่เดรงายว่า เกียงอุยคนนี้มีความคิดมาก ซึ่งยกมาครั้งนี้ก็เห็นหาไป ตีเมืองเตียวเจียงไม่ เห็นที่จะชิงเอาค่ายเขา กิสาน เดรงายจึงตอบว่าซึ่งวันนี้ไม่ เห็นด้วย เรายรู้อยู่ว่าเกียงอุยจะมาตีเมืองเตียวเจียง อันเกียงอุยนี้เคยมารบกับ เรายลายครั้งอยู่ ย่อมรู้ว่าเราตั้งมั่นอยู่ที่นี่เป็นอย่างอาหารก็มาก ทแกล้วทหาร ก็พรักพร้อมเห็นไม่อาจมาตี อันเมืองเตียวเจียงนั้นเสบียงก็น้อย ทแกล้วทหาร ก็ร่วงโดยเห็นจะยกไปตีก่อน แล้วก็หมายใจว่าจะได้เกลี้ยกล่อมชาวเมือง เกียงเสียด้วย

สุมาปองจึงว่า ถ้าเกียงอุยทำการเหมือนท่านรู้ดังนี้ท่านจะทำการได้ เดรงายจึงว่า เรายังอุบายนไว้แล้ว ท่านจะยกไปตั้งกองซุ่มอยู่เมืองเตียวเจียง แล้วให้ล้มลงซึ่งปักสำหรับเมืองลงเสีย ทั้งกล่องแลแทรกก่อป่าให้ตี ให้เปิดประตู เมืองไว้ทั้งสี่ด้าน แล้วต้อนครัวในเมืองให้ออกไปอยู่นอกเมือง ถ้าเห็นข้าศึก มาแล้วก็ให้วงหนีเอาตัวรอด ข้าศึกก็จะมีน้ำใจสำคัญว่าเมืองเปล่าไม่มีคนก็จะ ตรุกเข้าในเมือง ท่านจึงตีกระบทหลังเข้ามา ข้าศึกไม่รู้ตัวก็จะได้ชัยชนะเป็น มั่นคง อันตัวเราจะยกไปตั้งสักดอยู่เมืองเชาโท ท่านจะเห็นประการได้ สุมาปองก็เห็นชอบด้วย ครั้นบริกรชาเห็นพร้อมกันดังนั้นแล้ว จึงจัดแจงให้สูเป่า

คุณทหารอยู่รักษาค่ายเชกิสาน ส่องนายก็ยกหัวไปทำตามปรึกษา กันทุกประการ

ฝ่ายแซหัวป่าซึ่งเป็นหัวหน้าเกียงอุย ครัวนยกมาถึงเมืองเตียวเจียงแล้ว แล้วไปดูในเมืองเห็นเงินบอยู่ หั้งชงบนเชิงเทินก็ไม่มี ประดุจเมืองก็เปิดอยู่หั้งสี่ ด้าน ก็ประหลาดใจว่าจะเข้าไปในเมืองได้ จึงปรึกษาแก่ทหารหั้งปวง ทหารหั้งปวงจังบอกว่า ข้าพเจ้าหาเห็นเป็นกลไม่ อันซึ่งเมืองเปล่าอยู่ดังนี้ เพราะเห็นว่าท่านยกกองทัพมาช้าเมื่ออาจสู้รบได้ก็ชวนกันแตกหนีไป แซหัวป่าได้ยินทหารหั้งปวงว่าดังนั้น และไปดูข้างหลังเมือง เห็นครอบครัวชาวเมืองสุมกันอยู่เป็นอันมาก จึงควบม้าตรงไปดู

ฝ่ายครัวชาวเมืองครรนเห็นแซหัวป่าควบม้าตรงมาดังนั้นก็ตกใจ จึงพา กันวิ่งหนีไปตามทางตะวันตกทิศใต้ตามคำสุมาปองสั่ง ฝ่ายแซหัวป่าครรนเห็นครอบครัววิ่งหนีกระฉับกระเฉยไป ก็สำคัญว่าชาวเมืองทึ่งเมืองเสียแล้วก็ต้องหายรุกสุมาปองไม่ พาทหารตรวจกันจะเข้าเมือง ฝ่ายสุมาปองตั้งชุมอยู่ในเมืองครรนเห็นข้าศึกล่วงเข้ามาถึงประดุจเมืองแล้วได้ห่วงที ให้ทหารจุดประทัดให้ร้องยกธงชัยพร้อมกัน แซหัวป่าเห็นดังนั้นก็ตกใจ พาทหารถอยออกมายัง เชิงกำแพงชั้นนอก พาทหารชาวเมืองก็ยิงเกาทันชาทึ่งก้อนศิลากระหน่ำออก ไปถูกแซหัวป่าและทหารหั้งหัวร้อยตายในที่นั้นล้วน

สุมาปองครรนมีชัยแล้วก็ยกทหารออกมานอกเมือง พอก็ยังอุยหัวหนาลงยกตามแซหัวป่ามา พบสุมาปองพาทหารออกมานอกเมืองดังนั้น ก็ขับทหารเข้ารับพุงกัน สุมาปองสูมได้ก็ถอยหัวหนาลับเข้าตั้งมั่นอยู่ในเมือง ก็ยังอุยได้ทีก็ໄลติดตามเข้าไปตั้งประชิดเชิงกำแพงเมืองไว้ เห็นแซหัวป่าและทหารหั้งหัวร้อยตายกลาดอยู่ก์โกรธ กำชับให้ทหารล้อมเข้าไว้เป็นสามารถ

ฝ่ายเดงรายซึ่งตั้งกองทัพอยู่เมืองเยาโน ครัวรู้ว่าเกียงอุยยกหัวเข้าตั้งประชิดเมืองเตียวเจียงไว้ดังนั้น เวลาดีกประจำณยามเชษ เดงรายก็ยกมาช่วยสุมาปอง สุมาปองซึ่งอยู่ในเมืองครรนเห็นกองทัพเดงรายยกมาแล้ว ก็ให้ทหารให้ร้องยกอภากมาจากเมืองตีกระหนบกันหั้งสองหัว ฝ่ายเกียงอุยจะสู้รบมิได้ ก็แตกไปตั้งอยู่ทางไกลประจำณสองร้อยเส้น ทหารหั้งปวงเสียน้ำใจย่อหัวแก่ข้าศึกนัก เกียงอุยคงเห็นทหารหั้งปวงต่างคนต่างอิตโดยไปดังนั้นจึงประกาศ

ว่า อันประเพณีทำการศึกนี้แพ้และชนะย่อมมีเสมอ กัน ครั้นถ้าแลหารผู้ได้ออกปากว่าย่อหัวแก่ข้าศึกไม่ตั้งใจทำการโดยสุจริต เราจะฆ่าผู้นั้นเสีย

ขณะนั้นเตียวอึ้งเป็นนายทหารจึงว่าแก่เกียงอุยว่า บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าข้าศึกจะยกมาทำการอยู่กับท่านที่นี่ล้วนแล้ว ซึ่งค่ายเขา กิสานเห็นจะไม่มีผู้ใดอยู่รักษา ข้าพเจ้าจะขอทหาร กองหนึ่งยกไปค่ายเขา กิสาน ข้าศึกสา潞วน รบอยู่กับท่าน ก็เห็นว่าจะได้ค่ายหันก็เห็นจะได้โดยง่าย เกียงอุยเห็นชอบด้วย จึงจัดทหารให้เตียวอึ้งยกไปเช้า กิสาน ส่วนตัวเกียงอุยนั้นก็ยกทหารกลับไปรบกับ เติงงาย เติงงายครั้นเห็นเกียงอุยยกมาอีกดังนั้นก็อกรบด้วยเกียงอุยได้ลิบเพลง มีได้แพ้ชนะ กัน พอเวลาเย็นต่างคนต่างกลับเข้าค่าย ครั้นเวลารุ่งเช้า เกียงอุยจึงยกไปประชิดหน้าค่าย ไม่เห็นทางง่ายอกรบ จึงให้ทหารร้องด่าทายนาข้า

ฝ่ายว่า เติงงายกินง่ายในค่ายมีได้อกรบ แล้วว่าอันทหารเมืองเสฉวนนี้ แต่ยกมาทำการก็พ่ายแพ้เป็นหลายครั้งแล้ว ยังไม่มีความย่อหัว กลับมา ว่ากล่าวท้าทายดังนี้อีกเล่า เราเห็นว่าสูเปาอยู่รักษาค่าย กิสานนั้นท่ารัก กิน้อย ข้าศึกจะยกลัดไปตี เอาเป็นมั่นคง จึงเรียก เติง ตั้ง ผู้บุตรเข้ามาสั่งว่า เราจะยกไป ช่วยค่ายเขา กิสาน เจ้าจงคุมทหารอยู่รักษาค่าย ถ้าแลข้าศึกจะเข้ามาทำการ ได้ กินง่วรรักษាដ้วยอุยในค่ายอย่าอกรบเลย เติง ตั้ง ก็รับทำตามคำบิดา ครั้นเวลา ค่า เติงงาย ก็คุมทหารสามพันยกออกจากค่าย

ฝ่ายทหารกองตระเวนจึงไปปักแกร่เกียงอุยว่า บัดนี้ตั้งงายยกทหาร ออกจากค่ายเห็นจะมาตีเราเป็นมั่นคง เกียงอุยจึงว่า บัดนี้ ก็เป็นเวลา กลางคืน ไม่รู้ว่าข้าศึกยกมาจะเป็นอุบายนะประการใด เราจะตั้งมั่นพั้งคู ในค่ายก่อน ฝ่าย เติงงาย ครั้นยกทหารมาถึงหน้าค่าย เกียงอุย ก็ไม่เห็น ก็ยังอุยอกรมาต่อ รบด้วย จึงให้ทหารให้ร้องสำทับขึ้นอีก แล้ว ก็ยกลัด เลยไปค่ายเขา กิสาน ครั้นเวลาเข้า เกียงอุย จึงให้หาขุนนางมาพร้อมกันว่า ซึ่ง เติงงาย กองทัพมาคืนนี้ หาตั้งใจ มารบเราไม่ แล้ว ก็จะทำให้เราไว้ใจ บัดนี้ไป ณ ค่ายเขา กิสาน แล้ว เราจะยกตาม ไปช่วยเตียวอึ้ง จึงได้ จึงส่งหูเยี่ยบให้คุมทหารอยู่รักษาค่าย เกียงอุย ก็คุม ทหารสามพันยกตามไปช่วยเตียวอึ้ง ณ ค่ายเขา กิสาน

ฝ่ายเตียวอึកครั้นคุมทหารมาถึงเชากิสาน ก็เข้าตีค่ายสูเป่าเป็น sklay ครั้ง ฝ่ายสูเป่านั้นความคิดก็น้อยไม่ถึงเตียวอึก ทั้งทหารก็ร่วงโภจวนจะเสีย ค่ายแก่เตียวอึกอยู่แล้ว พอ tengangายยกมาทันเห็นเตียวอึกประชิดตีค่ายสูเป่า อยู่ดังนั้น ก็เร่งทหารเข้าโจมตีเตียวอึกแตกหนีไปอยู่หลังเขา เ tengangายก็ยกติด ตามสกัดตันทางไว้ ขณะนั้นพอกเกียงอุยยกตามมาทัน เตียวอึกซึ่งหนีไปอยู่ หลังเขานั้นรู้ว่าเกียงอุยยกตามมาช่วยก็ได้ใจ จึงให้ทหารให้ว่องกลับตีกระหนาบ ออกมา เ tengangายเสียที่จะสู้มีได้ก็แตกหนีเข้าค่ายเชากิสาน ฝ่ายเกียงอุยเห็น เ tengangายแตกเข้าค่าย ก็สั่งทหารแยกออกเป็นสี่กองตั้งประชิดล้อมค่าย tengangาย ไว้เป็นมั่นคง

ตอนที่ ๔๕

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสียนอยู่ ณ เมืองเสฉวนนั้น เชื่อฟังถ้อยคำอุยโดยซึ่งเป็นขันทีผู้ใหญ่นั้น เสพย์สุราทุกวันมิได้ขาด หลงด้วยนางนักสนมกรมใน มิได้นำพาที่จะอกราชการบ้านเมือง บรรดาขุนนางที่มีสติปัญญาเคยทำราชการมาด้วยแต่ก่อนนั้น ก็ชวนกันเสียใจต่างคนต่างก็เอาตัวออกจาก มีแต่คนใหม่ ๆ ซึ่งประสมประسانอุยโดยได้นั้นก็เข้ามาเป็นที่ชุนนางอยู่เป็นอันมาก

ฝ่ายเฉยมอุคนหนึ่งเป็นชุนนางผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นที่ชอบใจอุยโดยนั้นจึงคิดว่า เรากลับเป็นชุนนางใหม่ยังทามีความชอบไม่ จึงว่าแก่อุยโดยว่า ครั้งนี้ท่านเอ็นดู ข้าพเจ้าช่วยทูลพระเจ้าเล่าเสียนให้ตั้งข้าพเจ้าไปเป็นแม่ทัพแทนเกียงอุยเดิม ข้าพเจ้าจะให้ทรัพย์แก่ท่านตามสมควร อุยโดยได้ยินดังนั้นก็รับคำ จึงเข้าไปทูล พระเจ้าเล่าเสียนว่า แต่เกียงอุยอาสาไปทำการศึกก็หลายครั้งอยู่แล้วหาได้ ชัยชนะไม่ ขอพระองค์จงให้หากลับมาเสียเดิม จงตั้งเฉยมอุกอกไปเป็นที่แม่ทัพ แทนเห็นจะทำการศึกมีชัยชนะได้ พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึง ให้มีหนังสือไปหาตัวเกียงอุย

ฝ่ายเกียงอุยตั้งประชิดอยู่ ณ เขากิลานนั้น แต่มีหนังสือรับสั่งให้เลิก ทุกกลับไปถึงสามครั้งแล้ว ขัดมิได้ก็พาทหารทั้งปวงยกกลับมาตามรับสั่ง ครั้น เวลารุ่งเช้าทหารกองตระเวนจึงไปบอกรา ก็ง่ายว่า บัดนี้เกียงอุยทิ้งค่ายเสีย หนีไปแล้ว เด้งงายได้ฟังดังนั้นคิดว่าเป็นกลอุบายก็มิได้ยกทัพติดตามมา ฝ่าย เกียงอุยยกทัพมาถึงเมืองชันตั่งแล้ว จึงให้ทหารทั้งปวงยันยั้งอยู่ เกียงอุยก็ไป เมืองเสฉวน

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสียนครั้นรู้ว่าเกียงอุยมาถึงแล้ว ก็มิได้เสด็จออกว่า ราชการถึงเก้าวันสิบวัน เกียงอุยเห็นพระเจ้าเล่าเสียนไม่เสด็จออกดังนั้น ก็คิด สงสัยใจนัก ครั้นวันหนึ่งมาพบขับเจ้งเข้าจังถามว่า เราไปทำการศึกอยู่พระเจ้า เล่าเสียนให้เราดังนี้ ท่านรู้เห็นหนักเบาเป็นประการใด ขับเจ้งจึงตอบว่า บัดนี้

สุยโโซซึ่งเป็นขันทีกราบทูลยุบพระเจ้าเล่าเสียนให้ทำท่านเข้ามา หัวจะให้เงี่ยมอุํ
ออกไปเป็นแม่ทัพแทนท่าน เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธนักจึงว่า เราจะ
คิดอ่านฝ่าสุยโโซเสียให้ได้ ขับเจ้งจึงห้ามว่า พระเจ้าเล่าเสียนตั้งท่านให้เป็นถึง
แม่ทัพผู้ใหญ่ ซึ่งท่านจะมาทำใจเบາจากสุยโโซเสียดังนั้น ถ้าแลพระเจ้าเล่าเสียน
รู้ก็จะทรงพระกรุณางามๆแก่ท่าน ท่านก็จะได้รับความอัปยศแก่ช้าราชการ
ทั้งปวง

เกียงอุยจึงว่า ท่านหัดงานเราทั้งนี้ชอบอยู่ เราขอใจท่านนัก แล้วต่าง
คนต่างก็ลาไป ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเกียงอุยรู้ว่าพระเจ้าเล่าเสียนเสียญสุรา กับ
สุยโโซที่ต่าหนักในสวน จึงพาทหารลิบคนเข้าไปหัวจะจับเอาตัวสุยโโซ สุยโโซ
ครั้นเห็นเกียงอุยพาทหารเดินเข้ามาแต่ไกลดังนั้นก็คิดกลัว หลีกไปแอนอยู่ข้าง
เข้าซึ่งทำไว้ในสวน เกียงอุยครั้นเข้าไปถึงพระเจ้าเล่าเสียนจึงคำนับแล้วร้องให้หูล
ว่า ครั้นนี้ข้าพเจ้าไปทำการศึกอยู่เขากิสานก็จวนจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึกอยู่แล้ว
เป็นไนนพระองค์จึงให้ห้ามพเจ้ากลับมานี้มีเหตุประการใด พระเจ้าเล่าเสียน
ได้ฟังดังนั้นก็นิ่งอยู่มีได้ตอบค่า เกียงอุยจึงหูลว่า พระองค์มาเชื่อฟังถ้อยค่า
สุยโโซ สุยโโซคิดการทะนงใจนัก เห็นจะเหมือนครั้งพระเจ้าเล่นเต็มเมื่อขันที
ลิบคนนั้น ขอพระองค์จะเร่งกำจัดอ้ายสุยโโซเสียเด็ด เมืองสุจวนก็จะอยู่เย็น
เป็นสุข และซึ่งเมืองวุยก็กันนักจะได้โดยง่าย

พระเจ้าเล่าเสียนจึงว่า อ้ายสุยโโซนี้เป็นแต่ขันทีเราใช้อัญช้างใน ท่านว่า
มันกระหน่ำไม่เห็นด้วย ท่านจำไม่ได้หรือเมื่อครั้งตั้งอุ่น มีความริษยา กล่าว
โภษมันนั้นเรา ก็คิดชัดใจอยู่ บัดนี้ท่านมาว่าอึกแล้ว เราหาเชื่อฟังท่านไม่ เกียงอุย
ได้ฟังก็น้อยใจ กราบลงจนหน้ากระหม่อมกับแผ่นดินแล้วจึงหูลว่า ซึ่งพระองค์
ไม่ฟังข้าพเจ้าแล้วก็แล้วไปเด็ด แต่เห็นว่าอันตรายจะพลันถึงพระองค์เป็นมั่นคง
พระเจ้าเล่าเสียนจึงว่า ประเพณีคนทั้งปวงนี้ถ้ารักแล้วก็สรรเสริญว่าดี ถ้าแล
ซังกันแล้วก็ว่าช้ำ แลซึ่งท่านมาคิดอิจฉาอ้ายสุยโโซนี้จะปราบဏลังได้ จึงกวัก
มือเรียกสุยโโซมาคำนับเกียงอุย

ฝ่ายสุยโโซก็เข้าไปคำนับเกียงอุยแล้วร้องให้ ว่าอันตัวข้าพเจ้านี้ก็เป็น
แต่คนใช้ช้างใน หาได้อ่องอาจล่วงไปว่ากล่าวราชการไม่ ขอท่านอย่าได้เชื่อฟังค่า

รูปที่ ๒๑๖ พระเจ้าเคลื่อนให้ถอยไปค่านับเกียงอุย

รูปที่ ๒๑๗ เกียงอุยยกทหารไปห้ารันแก่ต่ำบลลงเส

คนอยุ่งเลย อันชีวิตข้าพเจ้านี้ก็จะฝากไว้แก่ท่าน ว่าแล้วก็ชนหน้าลงร้องให้อูํ กับที่ เกียงอุยครั้นเห็นอยู่โดยร้องให้ว่ากล่าวดังนั้นก็หายโกรธ จึงค่านับลา พระเจ้าเล่าเสียนออกมา ไปเล่าให้ขับเจ้งฟังตามถ้อยคำพระเจ้าเล่าเสียนว่าทุก ประการ

ขับเจ้งจึงว่า แต่แรกเราได้หัดทานแล้ว มิฟังคำเรางเป็นเหตุทั้งนี้ เรา เห็นว่าตัวท่านจะไม่พันอันตรายเป็นมั่นคง ท่านจะเร่งผ่อนผันระวังตัวเกิด เกียงอุยก์ตกใจจึงว่าท่านห้ามเรา เราไม่ฟังหานนี้ก็ผิดอยู่แล้ว ท่านจะช่วยเรา คิดประการใดจึงจะพันภัยเล่า ขับเจ้งจึงว่า ซึ่งท่านอยู่ในเมืองส่วนนี้เห็นจะ ไม่พันภัย ท่านจะหูลาไปตั้งอยู่ตำบลหลงเสเดิดเห็นจะพันอันตราย ถ้าแลถึง ถุดข้าวไช่นสาลีอกรวง ก็จะได้เป็นกำลังแก่ทหารทั้งปวง อนึ่ก็จะได้ทำการกับ เมืองอุยก์ ก็จะมีอาญาลิทึเป็นใหญ่ เห็นจะกันอันตรายได้ เกียงอุย จึงว่าท่านว่านี้มีคุณหนักหนา ควรที่จะ Jarvis ไว้กับแผ่นทอง ว่าดังนั้นแล้วก็ลา ขับเจ้งไป ครั้นเวลาเช้าเกียงอุยจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสียนแล้วทูลว่า แต่ ข้าพเจ้าทำการศึกมากินนานอยู่แล้ว ทหารทั้งปวงก็อิดโรย บัดนี้ข้าพเจ้าจะลา พระองค์ออกไปตั้งอยู่ตำบลหลงเสจะได้ทำไรเป็นสนบียงแก่ทหาร แล้วก็จะได้ ฝึกสอนกันให้ชำนาญจะได้คิดทำการต่อไป พระเจ้าเล่าเสียนก็เห็นชอบด้วย จึง อนุญาต ว่าตามแต่ความคิดท่านถີด

เกียงอุยรับสั่งแล้วก็ลาไปเมืองขันตง จึงให้หาขุนนางทหารมาพร้อม กันแล้วว่า บัดนี้พระเจ้าเล่าเสียนโปรดให้เรายกไปตั้งอยู่ตำบลหลงเส ให้ทำ ไร่นาฝึกสอนทหารให้ชำนาญ จงตรัตรียมตัวให้พร้อมกันแล้วเราจะยกไป ครั้น บอกทหารทั้งปวงแล้ว จึงให้อาเจ้ไปอยู่รักษาเมืองเชียวเส ให้องเสียไปอยู่รักษา เมืองก็กเสีย เจียวบินไปอยู่รักษาเมืองขันเสีย และให้อุยลีกับอุเยียมคุมทหาร ไปเป็นกองตระเวนด่านทางทุกตำบล ส่วนตัวเกียงอุยนั้นก็พาทหารแปดหมื่น ยกไปตำบลหลงเส

ฝ่ายเติงงายซึ่งตั้งอยู่ ณ เชากิสถานนั้น รู้ว่าเกียงอุยยกหัวกลับมาตั้ง ค่ายอยู่ตำบลหลงเสสิบสี่ค่าย จึงใช้ให้ทหารเชียนเป็นแผนที่ซึ่งเกียงอุยตั้งค่าย ตำบลหลงเสนั้นให้เร่งเอาไปให้สุมาเจียว ฝ่ายสุมาเจียวครั้นเห็นแผนที่ก็มีความ

โกรธนักจึงว่า อ้ายเกียงอุยคนนี้เคยยกมาทำการศึกแก่เราเนื่อง ๆ ครั้งนี้เราจะคิดกำจัดมันเสียให้ได้

ขณะนั้นฝ่ายชุนโลยจึงว่า อันเมืองเสฉวนทุกวันนี้ พระเจ้าเล่าเสียนมีใจหลงรักผู้หญิงแล้วเป็นสุราษฎร์ได้ขาด เข้อถือถ้อยคำอ้ายอุยโซซึ่งเป็นขันทีคนหนึ่ง บัดนี้ชุนนางซึ่งมีสติปัญญาในเมืองเสฉวนนั้นมีความน้อยใจต่างคนต่างเอื้อตัวออกหากซึ่งเกียงอุยมาตั้งค่ายอยู่ตำบลลงสก็หวังจะให้พันอันตราย ขอท่านลงเร่งให้ยกทหารไปตีเอาเมืองเสฉวนเด็ดเห็นจะได้โดยง่าย สุมาเจียวก็ใจหัวเราจะแล้วจึงว่า ซึ่งท่านคิดเราก็เห็นชอบด้วย อันน้ำใจเราคิดจะไปตีเอาเมืองเสฉวนช้านานอยู่แล้ว และบัดนี้ท่านจะเห็นผู้ใดเป็นแม่ทัพคุมทหารไปตีเมืองเสฉวนได้ ชุนโลยจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นแตงงายประกอบด้วยความคิดมาก ขอท่านลงตั้งแตงงายเป็นปลดทัพ ตั้งจงโซยให้เป็นแม่ทัพยกไป เห็นจะตีเมืองเสฉวนได้

สุมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงเรียกจงโซยเข้ามารว่า เราจะให้ท่านเป็นแม่ทัพคุมทหารไปตีเมืองกังตั้งเห็นจะได้หรือมิได้ จงโซยจึงว่า ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่าท่านแกลังว่าจะให้ข้าพเจ้าไปตีเมืองกังตั้งนั้นหาจริงไม่ ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปตีเมืองเสฉวนดูก สุมาเจียวได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราจะแล้วว่า ท่านนี้ล่วงรู้ในใจเราบัดนี้เราจะให้ท่านยกไปตีเอาเมืองเสฉวน ท่านจะคิดทำประการใดจึงจะเอาเมืองเสฉวนได้ จงโซยจึงว่า ซึ่งจะคิดเอาเมืองเสฉวนนั้นข้าพเจ้ารู้ท่าทางอยู่เห็นจะได้ง่าย ว่าดังนั้นแล้วจึงอาแพนที่เมืองเสฉวนออกให้สุมาเจียวดู สุมาเจียวเห็นดังนั้นจึงว่า อันความคิดท่านนี้ควรจะเป็นนายทหารผู้ใหญ่ได้ จงยกกองทัพไปบรรจบกับแตงงายตีเอาเมืองเสฉวนเด็ด จงโซยจึงว่า ซึ่งเมืองเสฉวนนั้นเป็นเมืองใหญ่ จะยกกองทัพไปแต่ทางเดียวนี้เห็นไม่ได้ จำจะแยกกองทัพไปให้หลายทางจึงจะทำการเมืองเสฉวนได้

สุมาเจียวก็ตั้งจงโซยให้เป็นที่เจงไสจงกุน แปลคำไทยซึ่ว่าพระยาปราบพิศตะวันตก จึงให้ทหารหัวเมืองนั้นไปตัวยังโซย และเขียนหนังสือฉบับหนึ่งให้ไปถึงแตงงาย ให้เป็นที่เจงไสจงกุนเหมือนกันกับจงโซย และให้เกณฑ์ทหารเมืองหลวงเสนาบารจบกองทัพลงโซยตีเมืองเสฉวนให้ได้ ครั้นจงโซยรับตราตั้งแล้วก็คำนับลาสุมาเจียวอกมา จึงสั่งให้ทหารหัวเมืองไปพร้อม

กัน ณ เมืองเกงจิว แลเมืองลับจิวซึ่งอยู่ชายทะเลนั้นให้เร่งต่อเรือบรรทุกไว้ให้ กิตติศัพท์ลือว่าจะไปตีเมืองกังตั่ง

ฝ่ายสุมาเจียวครั้นรู้ว่าจงโจยให้ทหารไปตั้งต่อเรือบนอยู่ชายทะเลดังนั้น จึงให้หาตัวจงโจยเข้ามาร่วม เรายังจะยกไปตีเมืองเสฉวนก็เป็นทางบก บัดนี้เหตุใด ท่านจึงให้ทหารต่อเรือบเล่า จงโจยจึงตอบว่า ซึ่งจะไปตีเมืองเสฉวนครั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองกังตั่งจะยกกองทัพมาช่วย ข้าพเจ้าจึงคิดอ่านต่อเรือบหัวจะ ให้กิตติศัพท์ลือไปถึงเมืองกังตั่งว่าเราจะยกมาบาน ชาวเมืองกังตั่งก็จะตระเตรียม ระวังตัวหาไปช่วยเมืองเสฉวนไม่ เราจะยกไปตีเมืองเสฉวนก็จะได้ง่าย ครั้นได้ เมืองเสฉวนแล้ว ข้าพเจ้าจึงจะกลับมาเอาเรือบซึ่งทำไว้นั้นยกไปตีเมืองกังตั่ง อีกครั้งหนึ่ง สุมาเจียวได้ยินจงโจยว่าดังนั้นก็ดีใจจึงว่า ท่านคิดการทั้งนี้เรา เห็นชอบอยู่แล้ว ครั้นถึงวันกำหนดฤกษ์ลงโจยก็ค่านับลาสุมาเจียวยกกองทัพไป

ฝ่ายว่าเซียค้าเป็นที่ชุมนุมคนหนึ่ง เห็นจงโจยยกกองทัพไปแล้วจึง เข้ามาร่วมแก่สุมาเจียวว่า ซึ่งให้จงโจยเป็นแม่ทัพหลวงถืออาญาลิทธิ์คุณทหารยก ไปตีเมืองเสฉวนครั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าจงโจยนี้มีใจมักก้าวร้าวคิดการใหญ่หลวง เหลือด้านัก ข้าพเจ้ามิเต็มใจ สุมาเจียวจึงว่า อันน้ำใจจงโจยนั้น แต่ก่อนเรากรุ๊ปอยู่ แล้ว เซียค้าจึงว่า เมื่อท่านลิรุ่นน้ำใจจงโจยอยู่แล้ว เหตุไรท่านจึงมิให้ชุมนุม ที่สัตย์ซื่อกำกับไปด้วยเล่า สุมาเจียวจึงว่า อันจงโจยนี้ประกอบไปด้วยน้ำใจ กล้าแข็งในการสังคมนัก เห็นครั้นนี้จะตีเมืองเสฉวนได้เป็นมั่นคง ถ้าแล้วเราจะ ให้ชุมนุมกำกับจงโจยไปนั้น เห็นว่าจงโจยจะเสียน้ำใจ จะทำการสังคมมิ เหต้มือ ถ้าแล้วได้เมืองเสฉวนแล้ว พากทหารทั้งปวงซึ่งไปด้วยนั้นเป็นชาวเมือง เราต่างคนต่างก็จะคิดตั้งใจเอาระบบทรัพยา ถึงว่าจงโจย จะคิดขนาดต่อเรา เห็นทหารทั้งปวงก็จะหาเข้าด้วยไม่ ท่านอย่าวิตกเลย แล้วจึง กำชับว่า ซึ่งถ้อยคำเราพูดดังนี้ ท่านอย่าให้เนื้อความแพร่ร้ายไปถึงผู้ใดได้

ฝ่ายว่าจงโจยยกกองทัพมาพากอยู่กลางทาง จึงเรียกนายทหารผู้ใหญ่ แปดสิบเข้ามาพร้อมกันแล้วว่า บัดนี้เรายกกองทัพมาตีเมืองเสฉวนครั้งนี้ เราจะ จัดทหารเป็นกองหน้ากองหนึ่งสำหรับจะทำทาง ถ้าพบภูเขาช่วงหน้าก็จะให้ฝ่า ภูเข้าไป ถ้าแม้พบแม่น้ำก็จะให้ทำสะพานข้าม อย่าให้ทหารทั้งปวงซึ่งจะไปทำ

การณรงค์นั้นมีความลับมากได้ ผู้ใดจะอาสาเราทำดังนี้ได้บ้าง ฝ่ายเคาหิงซึ่งเป็นบุตรเคาหูจึงว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาทำนุมทหารเป็นกองหน้าของ ทหารทั้งปวงได้ยินเคาหิงว่าดังนั้น จึงว่ากับจงໂโซยว่า อันเคาหิงคนนี้มีฝีมือกล้าแข็งนักสมควรเป็นกองหน้าอยู่แล้ว

จงໂโซยจึงว่าแก่เคาหิงว่า เคาหูผู้เป็นบิดาของท่านนั้นก็เป็นทหารมีฝีมือเข้มแข็ง ครั้งนี้ท่านจะช่วยนุมทารห้ามพันเป็นกองหน้าไปแพร่ปราบทางให้ทหารกองทัพเดินโดยสะดวก ท่านอุตสาห์ทำการให้เหมือนบิดาท่านให้ได้ ถ้าแล้วทำราชการໄລเลได้เสียห่วงที่ เราจะเอาโทัยแก่ท่านตามอาญาศึก เคาหิงก็รับตามคำจงໂโซย ครั้นจัดแจงเสร็จแล้วจึงเชิญหนังสือให้ทหารไปบอกแก่เตงงายว่า เรายกกองทัพมาแล้ว ให้ท่านเร่งยกทหารไปพร้อมกันเมืองชั้นตั้งเกิด ก็ยกทหารมาตามทางเมืองเสฉวน

ฝ่ายเตงงายยกจากเขากิสามาตั้งอยู่ในเดนมีองหลงเส ครั้นได้หนังสือสุมาเจียวให้มาดังนั้น จึงให้สุมาปองยกทหารกองหนึ่งไปตั้งสักดหนทางเมืองเสเกียงไว้ หวังมิให้มาช่วยเมืองเสฉวนได้ แล้วให้ทหารไปหาจุกัดสูเจ้าเมืองหงจิว และองกันเจ้าเมืองเทียนชุย คันหองเจ้าเมืองหลงเส เอียวหัวเจ้าเมืองกิมเสีย หังสีหัวเมืองนั้นให้เร่งยกทหารมาพร้อมกัน ณ ค่าย เราจะได้คิดราชการกະเกณฑ์ ฝ่ายหัวเมืองหังสีครั้นรู้ว่าเตงงายให้ทำดังนั้น ก็เร่งกະเกณฑ์รับมาตามถ้อยคำ

ครั้นอยู่มาระหว่างนั้นเวลาดึกเตงงายนอนหลับอยู่ในค่าย ผันว่าไปยืนอยู่บนยอดเขาสูงอันหนึ่ง และไปดูเมืองชั้นตั้งแล้วก็เห็นน้ำพุไหลออกจากต้นเขาที่ตัวเหยียบอยู่นั้น ตกใจสะตุ้งตื่นขึ้น ครั้นเวลาเช้าจึงให้หาเชียวหลวงเข้ามา แล้วเล่าความผันนั้นให้ฟัง เชียวหลวงจึงท่านายว่าผันนี้เป็นมงคล ไปตีเมืองเสฉวนครั้นนี้เห็นจะได้ แต่ว่าซึ่งเห็นน้ำพุออกจากภูเขาหนึ่น เห็นว่าครั้นนี้ตัวท่านจะไม่ได้กลับคืนไปเมืองลอกอีย়

เตงงายได้ยินเชียวหลวงท่านายผันดังนั้น ก็มีความโกรธนิวหน้านั่งอยู่ มิได้ว่าประการใด พอทหารถือหนังสือมาบอกว่า จงໂโซยให้เร่งยกกองทัพไปพร้อมกัน ณ เมืองชั้นตั้ง เตงงายรู้ดังนั้นก็ให้จุกัดสูคุมทารหมื่นห้าพันยกไป

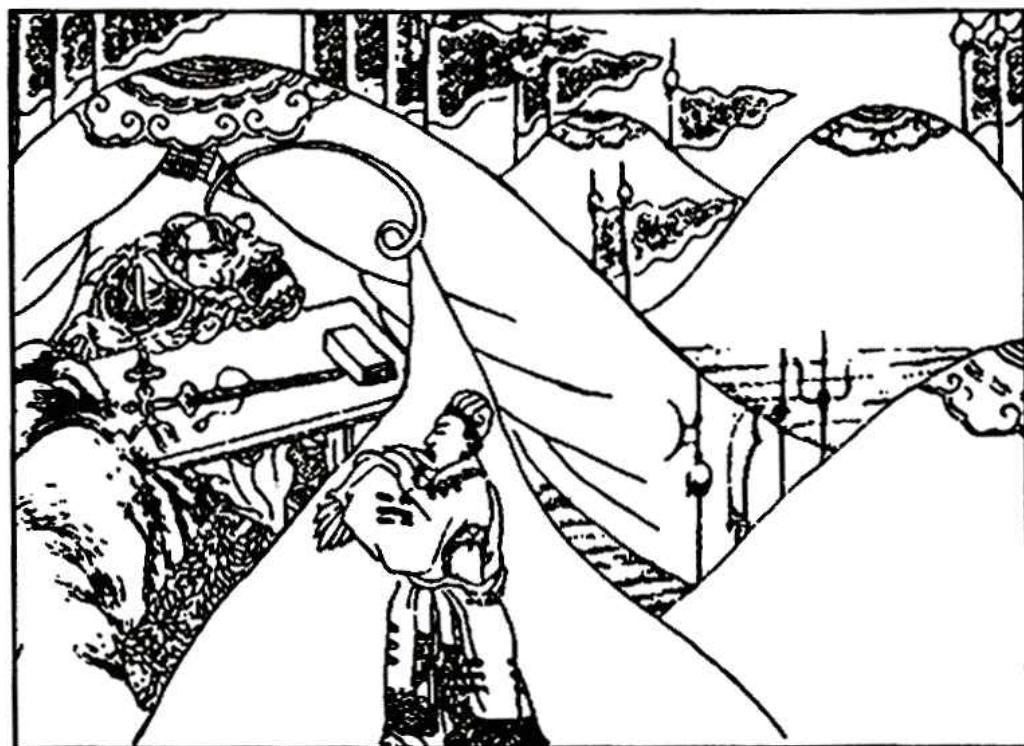
ตั้งสักดัต้นทางเกียงอุยไว้ มีให้เข้าไปเมืองเสฉวนได้ แล้วให้องกั่นคุมทหารหมื่นห้าพันเร่งยกไปตีทัพเกียงอุยทิศซ้ายขวา แล้วจึงให้คันหองคุมทหารหมื่นห้าพันยกไปตีทัพเกียงอุยทิศซ้ายซ้าย แล้วจึงให้อียาหัวคุมทหารหมื่นห้าพันเป็นกองหนุนตีกระหนบเกียงอุyxังหลัง ครั้นจัดแจงกองทัพทั้งปวงแล้ว ส่วนตัวเด้งงายนั้นคุมทหารสามหมื่นยกไป

ฝ่ายทหารกองตระเวนจึงมาบอกแก่เกียงอุยว่า บัดนี้กองทัพเมืองชุยก็ยกมาแล้ว เกียงอุยครั้นรู้ดังนั้นจึงเชยันหนังสือเป็นใจความว่า บัดนี้ทหารเมืองชุยก็ยกกองทัพมาเป็นทัพใหญ่อยู่ ขอทำลงให้เตียวอีกคุมทหารไปรักษาด้านแซบบังก์วน แล้วให้เลิยาหัวคุมทหารไปตั้งอยู่สะพานอิมเปงเกี่ยวอย่าให้ข้าศึกล่วงเข้ามาได้ อนึ่งลงให้ทหารถือหนังสือไปเมืองกังตั้งให้เร่งยกมาช่วย แล้วให้ทหารถือไปให้ชุมนางผู้ใหญ่ในเมืองเสฉวน

พระเจ้าเล่าเสียนมีความรักอุยโญนัก พากันเสพย์สุรามีได้ชาด ไม่น่าพำที่จะอภิกว่าราชการ ครั้นชุมนางผู้ใหญ่เอาหนังสือเกียงอุยซึ่งบอกมาหันเข้าไปกราบทูล พระเจ้าเล่าเสียนจึงเรียกอุยโญมาแล้วปรึกษาว่า บัดนี้เกียงอุยบอกว่าข้าศึกเมืองชุยก็ยกกองทัพมา เกียงอุยจะให้เราจัดแจงทหารไปรักษาด้าน ท่านจะเห็นประการได อุยโญจึงว่า ซึ่งเกียงอุยบอกข่าวราชการมาหันนี้จะคิดเอาความชอบไปสืตัว หาเป็นจริงดังว่ามาไม่ ขอพระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย ข้าพเจ้ารู้จักย้ายหัวคนหนึ่งชื่อสูโน่ปลงผู้รู้แน่นัก ข้าพเจ้าจะไปหามาลงดู ถ้าเห็นจริงประการใดก็จะรู้แน่ พระเจ้าเล่าเสียนได้ยินก็ดีใจ จึงให้อุยโญไปรับย้ายหัวเข้ามาในวัง

พระเจ้าเล่าเสียนเห็นนายหัวเข้ามาถึง แล้วเสด็จออกจุดธูปเทียนค่านับ ยายหัวรับเครื่องสังเวยแล้วสยาวยผมรำเพลงกระบีต่าง ๆ ตามวิสัย เคยทำมาแต่ก่อน ครั้นอารักษ์ลงแล้วจึงบอกแก่พระเจ้าเล่าเสียนว่า เราเป็นพระเสือเมืองท่าน ท่านให้เชญเรามานี้มีธุระประการได พระเจ้าเล่าเสียนจึงว บัดนี้มีหนังสือมาบอกว่า ข้าศึกยกมาจะตีเมืองเรานั้นจะจริงหรือมิจริงประการได ยายหัวจึงบอกว่า ซึ่งข้าศึกยกมาหานี้หมายจริงไม่ ท่านอย่าคิดวิตกเลย อันบ้านเมืองของเรานี้จะอยู่เย็นเป็นสุขอยู่หากเป็นอันตรายไม่ นานไปเมืองชุยก็

รูปที่ ๒๑๙ ล่อชุนไถ่จงโดยไปก็จะพาไปถ่ายตัว

รูปที่ ๒๒๐ จงโยยอนอนหลับผันเห็นชงเบี้ยนา

จะมานบบอบแก่ท่าน ว่าดังนั้นแล้วก็ล้มลงอาไว้ก็ออกจากตัว

พระเจ้าเล่าเสียนได้ยินนายห้าวว่าดังนั้นแล้วก็ตีใจ จึงพระราชทานเลือป้าให้ตามสมควร ซึ่งมีหนังสือบอกร้านนี้ไม่เชื่อฟัง มีได้คิดการลับไปเลยชวนอุยโถเสพย์สุราทุกวันมิได้ขาด ตั้งแต่เกียงอุยบอกร้านสือมาเนื่อง ๆ อุยโถก็ปิดเสียมิได้กราบทูลพระเจ้าเล่าเสียน

ฝ่ายเคนะชั่งคุณทหารเป็นทัพหน้างจอยกธนยกมาถึงด่านเมืองลำเต่งแล้ว จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า จงเร่งเข้าตีด่านนี้ให้ได้ อันเมืองชั้นตั่งก็จะได้โดยง่าย ทหารทั้งปวงได้ยินเคนะชั่งว่าดังนั้นก็ชวนกันใหร้องเข้าตีด่านลำเต่ง

ฝ่ายว่าล่อชุนครั้นรู้ว่ากองทัพเมืองอุยก็ยกมาแล้ว ก็เร่งกะเกณฑ์ทหารถือเกาทัณฑ์ไปตั้งรุ่มอยู่ริมปีกเกียวที่หน้าด่าน ครั้นเคนะชัยกทหารล่วงเข้ามา พากทหารกองชุมเห็นก็จุดประทัดสัญญาณขึ้นยกอกราชหน้าบูรน เอาเกาทัณฑ์ระดมยิงเป็นสามารถ ทหารเคนะชั่งไม่ทันรู้ตัวก็เสียทีแตกกระฉะไปหาทัพหลวง จึงแจ้งเนื้อความแก่จงโอยทุกประการ

จงโอยได้ฟังดังนั้นก็คิดสังสัย จึงพาทหารมาร้อยหนึ่งรับเข้าไปดู ฝ่ายทหารชาวด่านเห็นม้าควบคอกันตรงเข้ามาก็ยิงเกาทัณฑ์กระหน่ำออกไป จงโอยและทหารทั้งปวงมิอาจต้านทานไว้ได้ก็ชักม้าถอยกลับออกมาน ล่อชุนอยู่ในด่านเห็นได้ที่ดังนั้นก็ขับทหารไล่ออกมาถึงต้นสะพานปลายด่าน ฝ่ายชุนไคลทหารจงโอยเห็นชาวด่านไล่รุกออกมายังนั้นก็หลีกเข้ายืนแอบอยู่ริมทาง ได้ทีก็ยิงเกาทัณฑ์ไปถูกกล่อชุนตกจากหลังม้าตาย ทหารชาวด่านก็ตกใจต่างคนต่างแตกหนี จงโอยก็ไล่ไปพอททหารกองหลังหนุนมาพร้อมกันก็เข้าตีเอาด่านลำเต่งได้ จงโຍครั้นมาอยู่ในด่านนายทัพนายกองทั้งปวงมาถึงแล้วจึงว่าแก่เคนะชั่งว่า ตัวอาสาเรามีกองหน้าแล้วมาทำการให้เสียทีแก่เข้าศึกดังนี้ หากว่าชุนไคลแก่ไวเราจึงไม่เป็นอันตราย โทษท่านนี้ถึงตาย จึงสั่งให้ทหารเอาตัวเคนะชั่งไปตัดศีรษะเสีย ทหารทั้งปวงจึงว่า อันเคนะชุนเป็นบิดาเคนะชั่งแต่ก่อนมาก็ได้ทำความชอบอยู่ ซึ่งท่านจะจะเคนะชั่งเสียนนี้เข้าพเจ้าทั้งปวงจะขอโทษไว้ครั้งหนึ่ง

จงโอยจึงว่า ซึ่งจะขอโทษเคนะชั่งผู้กระทำความผิดไว้นั้นไม่ได้อาญาลิที จะเสียไป ทหารทั้งปวงผู้จะกระทำการไปข้างหน้าจะเอาเยี่ยงอย่างกัน ก็ให้

เอากาห์ไปตัดคีรษะเสียบไว้ แล้วจึงให้ห้าชุนไคมาว่า อันความชอบของท่านครั้งนี้มากันมาก จึงให้ม้าและเกราะแก่ชุนไคปูนบำเหน็จสมิอ แล้วจึงอยู่จังให้ลิจวนคุณทหารกองหนึ่งยกไปตีเมืองกักเสีย จึงให้ชุนไคไปตีเมืองยันเสีย ส่วนตัวจงโดยนั้นยกทหารทั้งปวงไปด่านแม่น้ำบังก่วน

ฝ่ายทุเหียymนายด่านแม่น้ำบังก่วน ครั้นรู้ข่าวว่ากองทัพยกมาจึงปรึกษาเจียวสิว่า ครั้งนี้เราจะคิดอ่านทำการต่อสู้กับชาคีกอย่างไรจึงจะดี เจียวสิจึงว่า กองทัพเมืองวุยก์ก์มาครั้งนี้เป็นทัพใหญ่ ซึ่งจะออกต่อรอบด้วยเขานั้นเห็นไม่ได้ จงตั้งมั่นรักษาตัวเรืออยู่แต่ในค่ายเดิม ทุเหียymจึงว่า ซึ่งท่านจะให้ตั้งมั่นอยู่ในด่าน ชาคีกจะมีรุกรานไปตีเราเมืองยันเสียแลเมืองกักเสียทั้งสองหัวเมืองนี้ได้หรือ ซึ่งท่านคิดนี้เราเห็นด้วยไม่ เจียวสิได้ฟังดังนั้นก็นิ่งอยู่มิได้ตอบคำขณะเมื่อทุเหียymกับเจียวสิพูดกันอยู่นั้น พอททหารกอง traben มาบากว่า บัดนี้ กองทัพเมืองวุยก์ก์ตีมาถึงริมด่านแล้ว

ทุเหียymได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงพาเจียวสิขึ้นไปดูบนหอรอบ เห็นจงโดยผู้แม่ทัพขึ้มายืนชี้แล้วมองมาว่า ให้ชาวด่านเร่งออกมารอยู่ด้วยเราเด็ด เราจะเลี้ยงไว้เป็นทหารปูนบำเหน็จลงมาก ถ้าขัดแข้งมิออกมาราเตี๊ต่าด่านได้แล้ว จะตัดคีรษะชาวด่านทั้งปวงเสีย ทุเหียymมีความโกรธนักจึงให้เจียวสิอยู่ในด่าน ส่วนตัวทุเหียymนั้นคุณทหารสามพันให้ร้องไห้ตีทัพจงโดยออกมานา ฝ่ายจงโดยครั้นเห็นชาวด่านรุกออกมารดังนั้น จึงให้ทหารทั้งปวงรายกันออกเป็นกอง ๆ แกลงทำเป็นแทกหนี ทุเหียymเห็นดังนั้นก็ดีใจเร่งยกทหารตืออกมา จงโดยเห็นได้ที ก็โบกธงให้ทหารเข้าตีกระหนานพร้อมกัน ทุเหียymมิอาจที่จะสู้ได้ก็แทกหนีเข้าในด่าน

ฝ่ายเจียวสิเห็นทุเหียymแทกกลับมาดังนั้นจึงให้ปิดประตูด่านเสียแล้วร้องว่ากับทุเหียymออกไปว่า บัดนี้เราเข้าแก่ชาคีกแล้ว ท่านอย่ากลับเข้ามาอยู่ในด่านกับเราเลย ทุเหียymเห็นเจียวสิให้ปิดประตูด่านไว้แล้วร้องว่าออกมารดังนั้นก็โกรธจึงร้องต่าเข้าไปว่า อ้ายชนถไม่คิดถึงคุณเจ้าแผ่นดิน มีนาเป็นชาติทหารไม่ ว่าแล้วก็กลับทหารเข้าต่อสู้กับจงโดย ครั้นเห็นทหารอิดโรยจึงทอดใจให้ญี่แล้วว่า เมื่อเรามีชีวิตอยู่ได้เป็นชาพระเจ้าแล่เสียน ถ้าเราตายชีวิตไม่แล้วจะ

ขอเป็นผู้อยู่ในเมืองพระเจ้าเล่าเสียน ครั้นว่าดังนั้นแล้วก็เอาหวนแหงตัวเช้าด้วยทหารทั้งปวงซึ่งมาด้วยนั้นก็ชวนกันแตกหนีไปล้วน จงโดยก็ได้ด่านและบังกวนเจียวสีซึ่งอยู่ในด่านนั้นก็มาเข้าบนอบอยู่ด้วยจงโดย จงโดยจึงให้เสือผ้าตามสมควร และก็หยุดทหารพักอยู่ในด่านนั้น ครั้นเวลาตีก็ได้ยินเสียงอ้ออิงมาก็พากันตกใจ จงโดยครั้นเห็นทหารตกใจดังนั้น ก็ออกมาราดดูข้างทิศเหนือแล้วแล้วไปข้างทิศใต้ก็มีได้เห็นปราภูเป็นอันใด จงโดยก็คิดสงสัยในใจนัก ครั้นเวลาเช้าจงโดยก็ขึ้นมาพาทหารร้อยหนึ่งเที่ยวไปถึงชายเขตติ่งแห่งหนึ่ง และไปบนเนินเขาเห็นผองคลื่นตระหบอยู่ดังหนึ่งท่ามกลางตั้งอยู่ในที่นั้น จงโดยจึงให้หายบ้านซึ่งอยู่ชายเขานั้นมาถามว่าตำบลนี้ชื่อไร นายบ้านจึงบอกว่าเขางุสันแหหัวเรียนยกกองหพมาครั้นนั้นก็ตายในที่นี้ จงโดยได้ยินดังนั้นก็พาทหารกลับมา ครั้นมาถึงกลางทาง ก็มั่งเกิดเป็นพายใหญ่มีเดกลุ่มมากก็ตกใจ จงโดยก็เร่งชักม้าหนีมา ครั้นเหลี่ยวไปดูข้างหลังเห็นเป็นทหารໄล่ติดตามมาเป็นอันมาก จงโดยแลบทหารทั้งปวงก็มีความครั้นครวามเร่งหนีมาถึงด่านและบังกวน จงโดยจึงตรวจดูทหารทั้งปวงก็มาครบกันอยู่ท่าเป็นอันตรายไม่ ทหารทั้งปวงจึงบอกแก่จงโดยว่า ซึ่งทหารໄล่ติดตามเรามาเมื่อกันนี้ มาดินก็มีบังที่หаемามีบังมิรู้ที่จะนับจะประมาณได้ ครั้นติดตามมาทันแล้วก็หายไป ทำทำอันตรายแก่ข้าพเจ้าทั้งปวงไม่ จงโดยจึงเรียกเจียวสีมาถามว่า ที่เขางุสันนี้มีศาลเทพารักษ์อะไรอยู่บัง เจียวสีจึงบอกว่าหมายศาลเทพารักษ์ไม่ มีแต่กุฎิพชบังเบังผังอยู่ที่นั้น

จงโดยครั้นรู้ว่าซึ่งเบังแกลงมาหลอกหลอน ครั้นเวลาเช้าจงโดยจึงให้เอาเครื่องเซ่นไปค่านบคพชบงเบังแล้วก็ลับมา ครั้นเวลาค่ำจงโดยนอนหลับไปจึงฝันว่า เห็นคนหนึ่งเดินเข้ามารูปร่างนั้นใหญ่สูงหน้านั้นขาวดังสีหยกเมื่อหนึ่งถือพัดแต่งตัวทำเพคเป็นอาจารย์เดินเข้ามาใกล้ จงโดยลุกขึ้นคำนับถามว่า ท่านนี้ชื่อไร มหาชัพเจ้านี้จะประสังค์อะไร คนนั้นก็ไม่บอกชื่อ ว่าเรามาได้พูดท่านวันนี้ เพราะจะนอกรความให้รู้ว่าพระเจ้าเล่าเสียนลื้นบุญอยู่แล้ว ถ้าแล้วท่านได้มีองเสฉวนก็อืนดูเดิด อย่าจากアナประชาราษฎรเลย

จงโดยได้ยินดังนั้นก็สะดุงตื่นขึ้นมารู้ว่าซึ่งเบังมาเยี่ยม และจึงร้อง

ประกาศแก่ททหารทั้งปวงว่า ครั้งนี้ตัวเราตีเมืองเสฉวนได้แล้ว อย่าให้ททหารผู้ใด ผ่านชาวเมือง ถ้าแลผู้ใดมิฟังเราจะประหารชีวิตผู้นั้นเสีย แล้วจึงให้อาชช่าว เขียนอักษรว่า เรายังจะบ่รุ่งราชภูมิทั้งปวงให้เป็นสุขแล้วก็เอาไปปักไว้หน้าค่าย ฝ่ายชาวเมืองยังคง เมืองก็ก็เสีย เมืองยังเสีย ครั้นรู้ไปว่าจงโดยมาครั้งนี้จะ บ่รุ่งราชภูมิให้เป็นสุข ต่างคนต่างก็ยินดีชักชวนกันมาเข้าด้วยจงโดยเป็นอันมาก

ฝ่ายเกียงอุยซึ่งตั้งอยู่ที่ค่ายหลงเส ครั้นรู้ว่ากองทัพเมืองจุยก็มาใกล้ เข้าแล้ว จึงเขียนหนังสือให้ททหารรับไปให้เตียวเอ็กแลเลี่ยหัวว่า ครั้งนี้ชาศึกยก มาประชิดเราแล้ว ให้ท่านหั้งสองนายเร่งยกมาช่วยเป็นการเร็ว แล้วเกียงอุย ตรัตรียมทหารยกออกไปต่อสู้ด้วยชาศึก

ฝ่ายของกั่นครั้นเห็นเกียงอุยยกกองทัพออกมานแล้ว ก็ขับม้าชนไบหน้า ทหาร และร้องว่ากับเกียงอุยว่า ทหารพวกเรายกกองทัพมาครั้งนี้ยังลิบทาง ทหาร ประมาณร้อยหมื่น ซึ่งเมืองเสฉวนนั้นเราเก็บได้แล้ว ท่านจะเร่งมานบนเรือเรา เด็ด ซึ่งจะมาตั้งรบอยู่ฉะนี้ทันทាដังครัวไม่

เกียงอุยได้ยินดังนั้นก็มีความโกรธนัก จึงขับม้าเข้าสู้ด้วยกองกันได้ ประมาณเก้าเพลงลิบเพลง ของกั่นสูมได้ก็ถอยหนี เกียงอุยเห็นดังนั้นก็เร่ง ให้ททหารไล่ติดตามไปทางประมาณร้อยเส้น ของกั่นหลบเข้าเสียชั่งทาง ตันหอง คุ่มทหารซึ่งอยู่ก่ออกมาสักด้านหน้าเกียงอุยไว้ เกียงอุยจึงร้องไปว่า ทหารมีฝีมือ เช่นเมืองนี้จะมาสู้กันที่ไหนได้ ว่าแล้วก็ขับทหารเข้าต่อรอบด้วยตันหองได้ประมาณ ลิบเพลง ตันหองสู้เกียงอุยมิได้ก็ถอยหนีไปทางประมาณร้อยเส้น เกียงอุยได้ที่ ไล่ติดตามไปจนถึงกองทัพ tenggong เดงงายเห็นดังนั้นก็ออกไปต่อรอบด้วยเกียงอุย ได้ลิบห้าเพลงไม่แพ้ชั่งกัน

ฝ่ายของกั่นและตันหองซึ่งแตกหลบหนีเข้าอยู่ริมทางนั้น ครั้นเกียงอุย เข้าต่อสู้อยู่กับเดงงาย ก็ให้ททหารให้ร้องตามมาตั้งล้อมเกียงอุยไว้รอบพุ่งกันเป็น สามารถ เกียงอุยเห็นเหลือกำลังนักต้านทานไม่ได้ ก็พาทหารผ่านไบไปเข้าค่าย ตั้งมั่นไว้มิได้ออกมาต่อสู้หวังจะคอยกกองทัพข้างหลังจะยกมาช่วย

ฝ่ายม้าใช้จิงเอาช่าวมาแจ้งแก่เกียงอุยว่า บัดนี้จงโดยยกกองทัพเข้าดี ด่านแซนังก่วน่น่าหูเหยียดตาย เจียวสินั้นสมควรเข้ากับชาศึกยกด่านแซนังก่วน

ให้แก่จงโชยแล้ว ซึ่งเมืองก็กลับเสียแลเมืองขันเสียนั้นรู้ว่าด่านแยบังกวนเสียแล้ว กีชวนกันเข้าแก่ข้าศึก จงโชยได้มีเมืองขันตั้งด้วยแล้ว เกียงอุยได้พังดังนั้นกีเสียน้ำใจนักจะตั้งอยู่ที่นั้นมิได้ ครั้นเวลาค่าเกียงอุยกีเลิกทัพหนีจะไปเมืองเสฉวน ครั้นมาถึงกลางทางพบทหารกองหนึ่งตั้งสักดอยู่ซึ่งอ่าวเอียวหัว เกียงอุยจะไปไม่ได้ก็มีความโกรธ จึงควบม้ารำทวนเข้าต่อรบกับเอียวหัวได้สามเพลง เอียวหัวต่อสู้เกียงอุยมิได้ก็แตกหนี เกียงอุยได้ทิควบม้าໄล่ยิงเกาทันฑ์มาทั้งสามที่มิได้ถูกเอียวหัว เกียงอุยมีความชัดใจนักกีทั้งเกาทันฑ์เสีย รำเพลงทวนໄล่มาตามทาง พomo้าพลาดลัมลงเกียงอุยตกจากหลังม้า เอียวหัวกีชักม้ากลับมาถึงเงือกวนขึ้นจะแหง พอกেียงอุยลูกขี้นได้ปิดทันเอาทวนแหงถูกม้าเอียวหัวเอียวหัวชักม้าหนี เกียงอุยกับลัมขึ้nm้าของตัวได้จะໄล่เอียวหัวมา พอ tengงายรู้ว่าเกียงอุยหนีแล้วกีเร่งติดตามมาทันเข้าที่นั้น กีให้ทหารต่อรบเกียงอุย เกียงอุยเห็นเหลือกำลังที่จะต้านทาน จะหนีเข้าเมืองเสฉวนกีไม่ได้ กีชักม้าลัดทางหนีคิดจะไปตีอาเมืองขันตั้งคืน ครั้นมาถึงกลางทางพบทารม้าใช้ควบม้านานกว่าท่านจะไปทางนี้ไม่ได้ เท็นจุกัดสูเจ้าเมืองหยงจิวซึ่งเป็นทหารเมืองหยกีตั้งกองสักดอยุสสะพานอิมเปงเกี่ยว เกียงอุยได้ยินดังนั้นกีทอดใจใหญ่แล้วจึงว่า ข้างหน้ากีสักดข้างหลังกีรุกเข้ามา ครั้นนี้เทพดาจะแกลังผลัญชีวิตเรามั่นคงแล้ว แบบชุยได้ยินจึงว่า อันจุกัดสูนีอยู่เมืองหยงจิว บันนีทึ้งเมืองไว้ยกมาทำการ ขอท่านจงเร่งลัดไปทำการตีอาเมืองหยงจิวเด็ด ถ้าจุกัดสูรักกีจะรับไปเมืองแล้วเราจะจึงวอกกลับมาตั้งอยู่ด่านเกียมโกะคิดอ่านตีอาเมืองขันตั้งคืนให้ได้ เกียงอุยได้พังดังนั้นกีเห็นด้วย จึงยกกองทัพไปตามคำแบบชุยว่า

ฝ่ายจุกัดสูครั้นมาใช้มาบากว่า บันนีมีกองทัพลัดจะไปตีเมืองหยงจิว จุกัดสูตกใจจึงให้ทหารอยู่รักษาค่ายสองร้อยคน แล้วยกกองทัพเร่งลัดติดตามไปเมืองหยงจิว

ฝ่ายเกียงอุยครั้นยกมาถึงทางประมาณสามร้อย步 เส้นแล้ว กีคิดว่า จุกัดสูนีเห็นว่าเราจะยกไปเมืองหยงจิว เท็นที่จะยกลัดไปรักษาเมืองหยงจิวเป็นมั่นคง ครั้นเกียงอุยคิดดังนั้นกียกทหารรับกลับมาสะพานอิมเปงเกี่ยวที่ค่ายจุกัดสูเก่า เท็นมีแต่ทหารรักษาค่ายอยู่ประมาณสองร้อยคน เกียงอุยกีให้ทหาร

เข้าตีເອາຄ່າຍໄດ້ ຈຶ່ງໃຫ້ເອາໄຟເພົາຄ່າຍນັ້ນເສີຍ ແລ້ວກີບຍົກໄປຕາມທາງເກີຍມໂກະ ຝ່າຍຈູກຕຸສູຈະໄປເມືອງທຍິງຈົ່ວ ຄຣັນແຫຼີວໄປດູຂ້າງຫລັງເຫັນໄຟໄໜມ້ານັ້ນທີ່ ຄ່າຍເກ່າຊອງຕັ້ງ ກີບເຂົ້າໃຈວ່າເກີຍອຸຍທຳກລວງເພົາຄ່າຍເສີຍ ຈູກຕຸສູມີຄວາມໂກຮ້ານັກ ກົມໄດ້ໄປເມືອງທຍິງຈົ່ວ ຍກທຫາກລັບມາດ່ານອົມເປັນເກີຍວ ເຫັນຄ່າຍໄໝມ້າສີລິ້ນ ຕັ້ງ ເກີຍອຸຍນັ້ນໜີໄປໄດ້ກົມໄດ້ຕິດຕາມໄປ ຈຶ່ງໃຫ້ທຫາກທຳຄ່າຍຕັ້ງມັນອູ່ງ

ຝ່າຍເກີຍອຸຍກີບຍົກໄປດ່ານເກີຍມໂກະ ຄຣັນໄປຄື່ນກາງທາງພບກັບເວິກ ກັບເລີຍວ້າສອງນາຍກົມີຄວາມຍືນດີຈຶ່ງເລົາໃຫ້ພັງວ່າ ບັດນີ້ຂ້າຄືກເມືອງວູຍກົກມາເປັນ ທລາຍທາງ ຕີ້ຫວັນເມືອງເຮົາໄດ້ເປັນທລາຍຫວັນເມືອງແລ້ວ ແຕ່ເຮັນອກທັນສືອໄປຄື່ນ ພຣະເຈົາເລົາເສີຍນີ້ເຫັນແຮ່ງມາຫຸ່ຍ ເຫຼຸດໃຈ່ງໄໝ່ເຫັນທ່ານຍກມາ ເຕີວເວິກ ເລີຍວ້າ ຈຶ່ງນອກວ່າ ພຣະເຈົາເລົາເສີຍທຸກວັນນີ້ລຸ່ມຫລັງຮັກຊູຍໂຍນັກ ຜວນກັນເສພຍສຸຮາມໄດ້ ຂາດ ໄນກ່າພາທີ່ຈະຄິດຮາກການບ້ານເມືອງເລີຍ ຜົ່ງຂ້າພເຈົ້າກົງກອງທັພມານີ້ດ້ວຍຮູ້ວ່າ ຂ້າຄືກເຫົ້າຫ້ອມລ້ອມທ່ານໄວ້ຈຶ່ງຍກມາຫຸ່ຍ ພຣະເຈົາເລົາເສີຍທາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຂ້າພເຈົ້າມາໄໝ່

ເກີຍອຸຍໄດ້ພັງດັ່ງນັ້ນກີບຂອບໃຈນັກ ຈຶ່ງວ່າແກ່ເຕີວເວິກ ເລີຍວ້າວ່າ ຄຣັນນີ້ ຂ້າຄືກມັນທຳຈາຈລແກ່ເຮັນັກ ບັດນີ້ຈະໄປຕັ້ງອູ່ທີ່ໃຫ້ຈຶ່ງຈະຕີ ເຕີວເວິກ ເລີຍວ້າ ຈຶ່ງວ່າ ຂອໃຫ້ທ່ານຍກໄປຕັ້ງອູ່ຕ່ານລດ່ານເກີຍມໂກະເດີດ ຜົ່າພເຈົ້າເຫັນວ່າກົມືຖານ ຄັນຂັ້ນຂອບກລດີ ເຮົາຈະຈັດແຈ້ງສ່ວນສຸມທຫາກພຽກພວອມແລ້ວ ໄດ້ທ່ວງທີ່ປະກາດໄດ້ຈຶ່ງ ຈະຄ່ອຍຄິດທ່າກາຣຕີເອາເມືອງຫັນຕົ່ງຄືນ ເກີຍອຸຍເຫັນຂອບດ້ວຍກິບທຫາໄປ

ຝ່າຍຕັ້ງຫວັດນາຍດ່ານເຫັນເກີຍອຸຍຍກທ່າມມາດຕັ້ງນັ້ນ ໄນຮູ້ວ່າເກີຍອຸຍ ກີບກິຈສ່າຄົນວ່າຂ້າຄືກຍກມາ ກີບຮະເຕີຍມທຫາຈະອກນົບ ມ້າໃຊ້ເຂົ້າໄປແຈ້ງວ່າ ເກີຍອຸຍຍກມາກົມີຄວາມຍືນດີ ຈຶ່ງຮັນອອກໄປຕ້ອນຮັບ ຕ່າງຄົນຕ່າງຄ້ານັບກັນແລ້ວ ກີບພາກັນເຂົ້າມາ ຕັ້ງຫວັດຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້ບອກແກ່ເກີຍອຸຍວ່າ ບັດນີ້ພຣະເຈົາເລົາເສີຍນາຍເຮົາ ເຫຼືກົວດ້ວຍຄ່າຊູຍໂຍ ສາລະວະເສພຍສຸຮາມໄດ້ອອກວ່າຮາກການບ້ານເມືອງເລີຍ ຈະເປັນ ອັນຕຽຍດຶງເພີຍນີ້ແລ້ວຈະຄິດປະກາດໄດ້

ເກີຍອຸຍຈຶ່ງວ່າ ທ່ານອຍ່າປ່າມກົງທຸກໆຮ້ອນໄປເລີຍ ຕັ້ງເຮົ້າວ່າເກີຍອຸຍຍັງ ມີວິຫວາງຢູ່ມີຕາຍ ກີບຈະຄິດແກ້ແຄນຕີເອາເມືອງຫັນຕົ່ງຄືນໄທໄດ້ ແຕ່ກວ່າບັດນີ້ຈະ ຂ່ອງສຸມທຫາກຕັ້ງມັນອູ່ທີ່ນີ້ກ່ອນຈຶ່ງຄ່ອຍຄິດກາລືບໄປ ຕັ້ງຫວັດຈຶ່ງວ່າ ທ່ານວ່ານີ້ກີບຂອນ ອູ່ແລ້ວ ແຕ່ຂ້າພເຈົ້າມີຄວາມວິທກອງຢູ່ຄົງເມືອງເສຂວນັກ ດ້ວຍຂ້າຄືກມີໄຈກ່າເຮົນ

เห็นจะไปทำอันตรายเป็นมั่นคง เกียงอุยจึงว่า ท่านปารามกนี้ก็ชอบ แต่ว่าเมืองเสฉวนเป็นทางกันดารมีซอกห้วยชารเขามาก ซึ่งข้าศึกจะล่วงไปทำอันตรายเห็นชัดสนอยู่ ถึงมาตราว่าจะตีเมืองเสฉวนได้เราก็จะคิดไปตีคืนเอา สู้ตายมิให้น้อยหน้าแก่ทหารเมืองวุยก็แลຍ พอพูดกันสิ้นคำลงม้าใช้เข้ามานกว่า บัดนี้จูกัดสูญกหหารตามมาถึงท้ายด่านแล้ว

เกียงอุยได้แจ้งดังนั้นก็มีความโกรธนัก คุณทหารท้าพันธุ์รับยกอกอกไปปราบด้วย จูกัดสูญหหารพันเข้าไปเป็นสามารถ หหารจูกัดสูญล้มตายลงเป็นอันมาก จูกัดสูญต่อสู้ด้วยมีได้ก็แตกหันพากหารไปตั้งค่ายอยู่ใกล้ด่านประมาณสองร้อย步 เกียงอุยมีชัยชนะเก็บได้ม้าลาและเครื่องศัสราชเป็นอันมากก็ยกกลับมาด่าน

ฝ่ายจูกัดสูญรู้ว่าจะโดยยกหหารมาถึงแล้ว ก็เอานือความไปแจ้งทุกประการ จงโดยก็โกรธจึงว่า เราได้กำชับท่านให้ตั้งสักดักทางอยู่อย่าให้เกียงอุยหนีได้ต่างหาก จะได้สั่งให้ห่านยกไปตีด่านทางก็หาไม่ เหตุใดจึงละเอียดมีได้อยู่ในบังคับแม่ทัพแม่กอง ทำตามลำพังใจของตัวให้เสียหหารทั้งนี้มิชอบ ก็สั่งให้หหารเอาตัวจูกัดสูญไปฆ่าเสีย ขณะนั้นอุยกวนนายหหารจึงว่าแก่งจอยว่า อันจูกัดสูญคนนี้เป็นคนสนิทของ tengyang เตงงายรักใครได้พิดทูลเสนอตั้งแต่ให้เป็นขุนนาง ถึงมาตราว่าทำผิดประการได้ก็ตีห่านจะฆ่าเสียตามลำพังนั้นก็มีได้ ชอบจะบอกกล่าวแก่ tengyang ก่อน ซึ่งห่านทำหั้นนี้รู้ถึง tengyang ก็จะน้อยใจว่าห่านดูหมิ่นจะมิผิดใจกันเสียหรือ

จงโดยจึงว่า ตัวเราเป็นแม่ทัพพระเจ้าโจษาลีที่มาแก่เรา หั้นสูมาเจียวมหาอุปราชกีกำชับสั่งมาทุกประการ อย่าว่าแต่เราย่าจูกัดสูญเสียเลยถึงตัว tengyang แม้ทำให้ผิดบังคับบัญชาเราก็จะฆ่าเสียเหมือนกัน หหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็อ้อนวอนขอให้ไทยจูกัดสูญไว้ จงโดยเห็นหหารทั้งปวงอนขอภัยให้ มีได้ฆ่าเสีย จึงสั่งให้จ่าจูกัดสูญออกส่งตัวไปถึงสูมาเจียวมหาอุปราช ณ เมืองลกเอียง

ขณะนั้นหหารรู้ก็ติดคัพท์ว่าจงโดยทำให้จูกัดสูญ ก็เอานือความเข้าไปแจ้งแก่ tengyang เตงงายรู้ดังนั้นก็โกรธจึงว่า จงโดยนี้ก็เป็นขุนนางเหมือนกับเรา

จะมีความชอบประการใดนักก็ทำไม่ ตัวเราก็ออกแบบสัญญากรอยู่รักษาด้านทางมีความชอบยิ่งกว่าจงใจอยอิก จงใจได้เป็นแม่ทัพออกแบบครั้งเดียวนี้ ตั้งตัวเป็นใหญ่มีใจกำเริบทำราชการมีได้คิดไว้หน้าเราเลย เดงต่งผู้บุตรรู้ว่าบิดาโกรธจึงห้ามว่า การผิดพลังแต่เพียงนี้ควรจะอดเลียเอาราชการก่อน แม้บิดามิดับความโกรธพยายามหาในท่ามกลางสังคมมนึงจะเสียราชการไป ถ้าสำเร็จราชการศึกแล้วจึงค่อยว่ากล่าวกันตามประเพณีเกิด

เดงงายได้ฟังบุตรห้ามก็เห็นชอบด้วย จึงพาทหารประมาณสิบสี่สิบห้าคนเข้ามารับไปถึงค่ายจงใจ จงใจก็แจ้งว่ามาโดยปกติ จึงออกแบบรับ เอาเข้าไปในค่ายต่างคนต่างคำนับกันตามประเพณี แล้วเดงงายจึงว่า ครั้งนี้ท่านมาทำการตีได้มีองขันตง ก็เป็นความชอบใหญ่หลวงนัก ทุกกลัวทหารทั้งปวงก็ชวนกันสรวเริญปัญญาความคิดของท่านมาก ขอทำน้ำได้คิดอ่านทำการต่อไปตีเอาด่านเกียมโกะให้ได้ จงใจจึงถามว่า ความคิดของท่านจะให้ตีเอาด่านเกียมโกะนั้นจะทำประการใด

เดงงายจึงว่า ข้าพเจ้านี้สติปัญญาแน้อย จะคิดอ่านทำการขัดสนอยู่ ข้าพเจ้าจะพึงปัญญาความคิดของท่านอิก จงใจมิฟัง ฝ่าถามถึงสามครั้ง สี่ครั้ง เดงงายขัดมิได้จึงบอกว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าจะไปตีเมืองเสฉวนนี้ มีทางเข้าไปเป็นหลายทางอยู่ ขอให้ท่านแต่งทหารกองหนึ่งยกไปทางตกหยง ล่องกองทัพเมืองเสฉวนไว้ให้เห็นเป็นว่าจะตีเข้าไปทางนั้น เล่าเสียนก็จะแต่งกองทัพออกแบบเรา ฝ่ายเกียงอุยรูก็จะทึ้งด่านเสีย เพราะเห็นว่าเรายกกลุ่มมาทางนี้ก็จะมาช่วยกัน ท่านจะแต่งทหารกองหนึ่งให้ยกกลับไปทางอิมเปง ซึ่งเอาด่านเกียมโกะก็เห็นจะได้โดยสะดวก ถ้าได้ด่านเกียมโกะแล้ว ด่านทั้งปวงก็จะสำเร็จโดยเร็ว

จงใจได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นยินดี จึงว่าถ้าจะนั้นท่านยกทหารล่วงเข้าไปทางอิมเปงก่อนถัด เรายังตั้งรออยู่ที่นี่ก่อน แม้ท่านชุกเดินประการใด เรายังจะยกทหารอุดหนุนไปช่วยให้ทันที เดงงายได้ฟังจงใจว่าดังนั้นคำนับแล้วก็ลาออกแบบ

ฝ่ายจงใจเห็นเดงงายออกไปแล้วจึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า คนทั้งปวง

สรรเสริญเต็งงายว่ามีปัญญาความคิดมากนั้น แต่ก่อนเรารู้ด้วยว่าจริง มาบัดนี้เราเห็นเต็งงายคิดอ่านทำการทั้งปวงดังหนึ่งคนโง่หาปัญญาไม่ได้ ทหารทั้งปวงจึงถามว่าเหตุใดทำนั่นจึงมาว่าดังนี้ จงโดยจึงบอกว่า ทางอิมเป็นนั้นเป็นชอกเชาคับ แคบจำเพาะนัก จะเดินกองหัวพากซัดสน ควรหรือเต็งงายคิดอ่านจะยกหหารเข้าไปทางอิมเป็นเหมือนเดินในจัน แม้ข้าคึกจะยกมาสักดทางไว้มากแต่ สักกร้อยคนก็มิอาจจะหักอกมาได้ ทหารทั้งปวงก็จะอดข้าวตาย นั้นหรือนับถือ เต็งงายว่ามีปัญญา ถ้ามีความคิดจริงเหมือนเขาว่า ที่ไหนเต็งงายจะเจรจาฉันนี้ เล่า อันความคิดของเรานี้จะเข้าไปตีเมืองเสฉวนครั้งนี้ จะยกพลทหารเดินตาม ทางใหญ่พิพากไปทางน้อยให้ล้ำบาก จะเอาเมืองเสฉวนให้จงได้ ว่าแล้วก็สั่งหหารทั้งปวงให้ทำบันไดแล้วจัดแจงการพร้อมไว้

ฝ่ายเต็งงายเดินมาตามทางจึงถามหหารทั้งปวงว่า เราเข้าไปเจรจาด้วย จงโดยเมื่อตะกั้นยังเห็นกิริยาอาการจะโดยนั้นยำเกรงนับถือความคิดของเรา อยู่หรือ ทหารจึงบอกว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูท่วงทีจะโดยเมื่อสันหนาอยู่กับ ท่านนั้นเห็นไม่เชื่อถือ แต่ท่าว่าเกรงใจก็ชั้งตายรับแต่ปากดอก เต็งงายจึงว่า จงโดยนี้สำคัญว่าเราจะตีเอาเมืองเสฉวนมิได้ จึงดูหมิ่นประมาทเรา เราจะอุตสาห์ ทำการแก้ไขตีเอาให้จงได้ ครั้นเต็งงายมาถึงค่ายแล้วก็ให้ตระเตรียมหหารทั้งปวง พร้อมทุกหมวดทุกกอง ก็รับยกไปทั้งกลางวันกลางคืน

จงโดยรู้ว่าเต็งงายยกไปก็หัวเราะ ว่าชั้งเต็งงายจะยกไปตีเอาเมือง เสฉวนนั้นเรามาไม่เห็นที่จะลำเรี้ยวเลย ครั้นเต็งงายยกมาทางประมาณหกร้อย เส้น ถึงปากทางช่องเข้าไปในทางอิมเป็นจึงให้พักหหารอยู่ แล้วอกหนังสือไปแจ้ง แก่สุมาเจียว ณ เมืองลอกเอียงตามข้อราชการ จึงให้ประชุมหหารทั้งปวงพร้อม กันแล้วว่า บัดนี้เราจะยกลอบเข้าไปตีเอาเมืองเสฉวน ทำนั่นปวงจงอุตสาห์ ทำการอย่าได้เกียจคร้าน แม้นสำเร็จการแล้วก็จะมีความชอบเป็นอันมาก อนึ่งก็ จะปรากฏชื่อเสียงไปภายหน้า ผู้ใดจะเป็นใจด้วยเรานั้น หหารทั้งปวงต่างคน รับคำว่า ข้าพเจ้าจะขอทำการอาสาทำนั่นกว่าจะสิ้นชีวิต ถึงจะตายก็มิได้อลาลัยเลย

เต็งงายได้ฟังดังนั้นก็ยินดี จึงให้แต่งตั่งผู้บุตรคุณหหารห้าพัน ให้มี ชوانและร่วมมือพาภันยอกไปเป็นกองหน้าสำหรับชาระหนทาง สั่งกำชับว่าที่ได้

รูปที่ ๒๒๐ กองทัพเดรงายลงเข้าหน้าผาชัน

รูปที่ ๒๒๑ ջุกัดเจี่ยมวนกับเดรงาย

ลุ่มให้เกลี่ยถมเสียให้ร้าบ และทำสะพานเดินให้สะดวก อนึ่งคิลาจะง่อนขวางหนทางอยู่ก็ให้อาเพลิงสูมชำรفةเสียอย่าให้ก็ขาดวงอยู่ได้ ครั้นให้กองชำรفةทางไปแล้ว ก็ให้ทหารสามหมื่นเอาข้าวหากไส้ได้คาดเอว มีเชือกลำหัวบันจะหน่วงขึ้นเข้าและลงหัวยกคนพร้อมแล้วก็รีบยกไป จึงให้ตั้งค่ายเป็นระยะกันทางสองร้อยเส้นมีค่ายลูกหนึ่ง เกณฑ์ทหารรักษาเสมอค่ายละสามพันคนทุกตำบล และ tenggalyik หมายความทางอิมเปรี้ยงครั้งนั้นได้ยึดบ้าน สงัดเสียงผู้คนทั้งปวง ได้ยินแต่เสียงนกร้องในป่า แต่ตั้งค่ายเรียดมาตามระยะทางนั้นจนเหลือทหารตามอยู่แต่สองพันคน

ครั้นมาถึงเช้าแห่งหนึ่งซึ่อมอเตียนเนียสูงกว่าสูงนัก จะซึ่ม้าชื่นไปมิได้ ทหารทั้งปวงก็ลงจากม้าชักบังเหียนเสียลื้น ชวนกันปืนขึ้นไปแต่ตัวเปล่า เทงกายเห็นทหารกองหน้าซึ่งไปชำรفةทางนั้นแห่งร่องให้ออยู่ จึงให้หมายความว่าท่านร่องให้ด้วยอันได้ ทหารจึงบอกว่า ซึ่งข้าพเจ้าชำรفةทางมาแต่หลังนั้นก็พอกำลังทำมาได้ แต่ต่อไปปัจจุบันนี้มีเชาเป็นชะงักตรงลงไปเห็นสุดกำลังที่ชำรفةได้ ข้าพเจ้าทั้งปวงจึงนั่งร่องให้ออยู่

เทงกายจึงบอกว่าเราอุตสาห์ทำความเพียรมาถึงเจ็ดพันเส้น จนจะได้ความชอบอยู่แล้ว ควรหรือท่านทั้งปวงจะมาลงความเพียรเสียเล่า ไปอิกหน่อยหนึ่งก็จะถึงเมืองอิวักกง เราทั้งหลายก็จะได้ความสุขดอก จงอุตสาห์เพียรทำไป สักหน่อยเดิດ ถึงมาตราว่าหนทางเป็นหน้าผาโดยราษฎรจะอยู่ก็ได้ เราจะเอาเชือกสายห้อยต่อลงไปให้จงได้ ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ชวนกันยกไป ครั้นถึงหน้าผาเป็นชะงักก็เอารากชูผูกเชือกထาย่อนลงไปก่อน แล้วทหารทั้งปวงก็ยุดเชือกห้อยตัวลงมา ครั้นพร้อมกันแล้วก็ยกไปทางประมาณสามสิบเส้น เห็นค่ายลูกหนึ่งตั้งอยู่ที่ปากทางจึงถามชาวบ้านป่าว่าค่ายผู้ใด

ชาวบ้านป่าว่าจึงบอกว่า ค่ายอันนี้มีของเบ้ยยังไม่ตายนั้นมาตั้งไว้ เกณฑ์ให้ทหารรักษาอยู่พันหนึ่ง บัดนี้พระเจ้าเล่าเสียนให้เลิกทหารกลับไปเสีย เทงกายแจ้งดังนั้นจึงว่า ของเบ้ยนี้มีปัญญาสามารถนัก ถ้าเราได้เป็นคิชัยของเบ้ย แล้วแม้เราจะทำการส่งความมีได้กลัวผู้ใดเลย เป็นบุญของเรานักหนาเผอิญให้พระเล่าเสียนเลิกทหารไปเสีย ถ้าทหารทั้งปวงยังรักษาอยู่ตามบังคับของ

คงเบ็งที่ไหนเราก็หันนี้จะมีชีวิตอยู่ ก็จะพากันตายเสียสิ้น ที่นี่สมความปรารถนา
เราแล้ว เมื่องอิวากั่งก็จะไม่พ้นมือเรา ข้าวปลาอาหารในต่ำบลนั้นกับริบูร์ณ
นัก เราจะรับไปต่อย่าให้ทันรู้ตัว ครั้นปรึกษาแก่ทหารทั้งปวงแล้วก็ยกไป

ตอนที่ ๙๖

ฝ่ายม้าเชียวเจ้าเมืองอิวั่งตั้งแต่แจ้งว่าเมืองยังคงเสียแก่ชาศึกแล้ว ก็ตรัษเตรียมทหารซักซ้อมอยู่มีได้ขาด ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเวลาเย็นผีกทหารแล้วกลับเข้ามาเสพย์สุรา กับภรรยา ภรรยานอกกว่า ทหารเมืองจุยก็ยกมาตีเอาเมืองยังคงได้แล้ว ตัวท่านเป็นเจ้าเมืองเหตุใดมิคิดอ่านที่จะป้องกันบ้านเมืองเลย จึงมาประมาทเสพย์สุราเล่นตามสบายใจฉะนี้ ม้าเชียวจึงว่า ตัวเราเป็นแต่เจ้าเมืองเล็กน้อยจะประมาทไปไง อันกองทัพเมืองจุยก็กันนั้นจะไม่มากทางนี้ด้วยเป็นทางน้อยมีชอกขาดคับขันแนก ถ้าจะมาจริงก็จะมาทางใหญ่ อันทางใหญ่นั้นแล้ว เกียงอุยก็ยกทหารไปรักษาอยู่ที่ไหนจะมาได้ และบัดนี้พระเจ้าเล่าเสียนก็โลเลเซื่อถือถ้อยคำอุยโดย มิได้อาใจใส่กิจราชการบ้านเมืองแล้ว ก็ต้องการอันใดเราจะขวนขวยทำราชการให้เหนื่อยตัว แม้ทัพรเมืองจุยก็ตีเข้ามายังได้ เรา ก็จะเข้าอนบอนน้อมเสียอาความสุข จะเป็นข้าผู้ใดก็กินข้าวเหมือนกัน

ภารยาม้าเชียวได้ฟังดังนั้นก็โกรธถ่อมเท้าลงตรงหน้าแล้วค่าว่า มีนี้เสียแรงเกิดมาหาความกตัญญูต่อเจ้าไม่ กินเนื้ยหนัดผ้าปีเสียเปล่ามิได้รักษาเจ้าประسنค์จะเอาแต่ความสุขใส่ตัว ใจจะนับว่าดี ม้าเชียวได้ฟังภารยาว่าก็อดสูแก่ใจก้มหน้านั่งอยู่ พอทหารเข้ามา กองกว่า บัดนี้ tengangy คุณทหารสองพันตีเข้ามาถึงกลางเมืองแล้ว ม้าเชียวได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจะจัดแจงทหารออกสู้รบไม่ทันที ก็ออกไปบนอนบทงงายแล้วร้องให้ว่า ข้าพเจ้าค่อยหาทำน้อยช้านานแล้วได้ยินช่าวว่าจะมาแล้วก็หายไป บัดนี้ท่านมาถึงแล้ว ข้าพเจ้าก็จะพาทหารหั้งปวงเข้ามาอยู่ด้วยท่าน เ tengangy ก็มีความยินดีจึงรับคำนับม้าเชียวตามประเพณี อยู่สักครู่หนึ่งทหารจึงมาบอกแก่ม้าเชียวว่า ภารยานั้นผูกคอตายเสียแล้ว เ tengangy จึงถามม้าเชียวว่า เหตุประการใดจึงผูกคอตาย ม้าเชียวก็บอกเนื้อความแก่ tengangy ตามจริงทุกประการ

tengangy แจ้งดังนั้นก็ว่า หญิงคนนี้สัตย์ซื่อหาผู้ใดเสมอมาได้ จึงให้

เงินทองไปแต่งการคุพตามสมควร ครั้นรุ่งขึ้นแตงงายก็ตั้งให้ม้าเชี่ยวคุมหหาร เป็นกองหน้า นำทางยกเข้ามาเมืองปวยเสีย ชุนนางหั้งปวงก์ชวนกันออกคำนับ เตงงายลิ้น เตงงายได้กำลังมากก็ตั้งอยู่ปرانปรามาณาประชาราษฎรในเมืองปวยเสีย

ฝ่ายทหารແຕກหนนได้นั้นก็เข้าไปแจ้งแก่พระเจ้าเล่าเสียน ณ เมืองเสจวน พระเจ้าเล่าเสียนก็ตกใจจึงบริกรชาด้วยอุยโย อยุไอยจังทูลว่า ข่าวราชการนี้หาจริงไม่ เป็นแต่กิตติศัพท์ลือกันເວາพิดทูลดอก ถ้าพระองค์จะให้รู้ทราบนักว่าจริงแลเห้จ ข้าพเจ้าจะไปหาวยาหัวมาลงผีให้พิเคราะห์ดู พระเจ้าเล่าเสียนก็เชื่อ อุยโยจึงให้คนไปหาวยาหัว คนใช้กลับมาแจ้งว่ายาหัวหนนไปแล้ว ขณะนั้นพระเจ้าเล่าเสียนก็ยังมีความวิตกนัก เสด็จออกว่าราชการเห็นชุนนางหั้งปวงหน้าตาเคร้าหมองอยู่ทุกคน อนึ่งหนังสือนอกก์เนื่องมาແທทิศเหนือทิศใต้ทุกวัน มีได้ขาด พระเจ้าเล่าเสียนก์หารือด้วยชุนนางหั้งปวง ชุนนางหั้งปวงมีรู้ที่จะคิดทำประการใด

ขันเจ้งจังทูลว่า ข่าวราชการก็ຈวนตัวฉนนี้แล้ว พระองค์จะนิ่งอยู่มิได้ขอให้หาจุกัดเจียมเข้ามาบริกรชาด้วยเด็ด เห็นจะคิดอ่านป้องกันราชศัตรูได้พระเจ้าเล่าเสียนก์เห็นชอบด้วย จึงให้ขันเจ้งออกไปหาตัวจุกัดเจียม และจุกัดเจียมคนนี้เป็นบุตรของขบังเกิดด้วยนางอุยซี นางอุยซีนี้รูปชั้วตัวคำหน้าอกผี มีลักษณะวิปริต หั้งกายจะทางมาลักษิ่งหนึ่งก็มิได้ แต่กว่ามีปัญญาพากทีหลักแหลม รู้วิชาการในแผ่นดินแลօากาศ ขบังเกิดนั้นจึงเลี้ยงเป็นภรรยา ได้นอกศิลปศาสตร์หั้งปวงให้นางนั้นเป็นอันมาก ครั้นขบังเกิดถึงแก่ความตายก็เป็นม่ายอยู่

พระเจ้าเล่าเสียนนั้นมีความເວັ້ນດູຈຸກັດເຈີຍມາແຕ່ນ້ອຍ เห็นว่ามีสติปัญญาเหมือนขบังเกิดผู้บิดาจึงยกพระราชบุตรให้ ຈຸກັດເຈີຍໄດ້ເປັນທີ່ມຫາອຸປະກແພນขบังเกิด ครั้นพระเจ้าเล่าเสียนเชื่อฟังถ้อยคำอุยโยว่าราชการพັນເພື່ອໄປກົມความນ້ອຍໃຈແກລັງບອກປวยเสีย มิได้เข้ามาເຜົ້າพระเจ้าเล่าเสียนเป็นຫ້ານານ พວขับเจ้งรับสั่งออกมาหาดัวจึงเข้ามาເຜົ້າ พระเจ้าเล่าเสียนเห็นຈຸກັດເຈີຍມາກີ ทรงพระกันແສງນอกว่า ບັດນີ້ແຕງงายคຸມຫຫາຍກມາຕີເອາມືອງປวยເສີຍໄດ້ແລ້ວ

เห็นจะยกเข้ามาทำอันตรายแก่เราเป็นมั่นคง ขอท่านได้เอ็นดูอุอกมาช่วยทำการคิดอ่านกำจัดศัตรุเสีย ช่วยเอาชีวิตไว้ครั้งนี้เด็ด

จูกัดเจี่ยมได้ฟังดังนั้นก็ร้องให้ จึงทูลว่าเมื่อพระราชนิศาของพระองค์ยังมีพระชนม์อยู่ก็มีพระคุณอยู่แก่บิดาข้าพเจ้า เมื่อบิดาข้าพเจ้าจะถึงแก่ความตายก็ได้ส่งไว้ให้ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินสืบไป ข้าพเจ้าก็คิดอยู่ที่จะสนองพระคุณพระองค์ อันราชการครั้งนี้พระองค์อย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะขออาสาไปกำจัดข้าศึกเสียให้ได้ พระเจ้าเล่าเสียงได้ฟังจูกัดเจี่ยมก็มีความยินดี จึงให้กะเกณฑ์ทหารให้แก่จูกัดเจี่ยมเจ็ดหมื่น จูกัดเจี่ยมก็คำนับลาอุอกมาจัดแจงทหารทั้งปวง จึงตั้งให้จูกัดลงผู้บุตรอายุได้สิบเก้าปี มีฝีมือเข้มแข็งเป็นกองหน้าครั้นได้ฤกษ์แล้วก็ยกกองทัพออกจากเมืองเสฉวน

ฝ่ายเติงงายครั้นได้เมืองปวยเสียแล้ว ก็ให้คนรับไปเร่งทหารซึ่งตั้งค่ายรายทางอยู่มาพร้อมกัน จึงให้ม้าเชียวทำแผนที่เมืองเสฉวนให้ดู ครั้นเห็นแผนที่ก็ตกใจ จึงว่าทางจะเข้าไปแต่เมืองปวยเสียนี้กว่าจะถึงเมืองเสฉวนถึงพันหกร้อยลี้น แล้วเป็นชอกหัวยธารเขามาก ถ้าทหารเมืองเสฉวนยกอุกมาต้านหานปิดปากทางไว้ เกียงอุยยกมาตีกระหนบหลังเข้าเราจะมีเสียห่วงที่หรือคิดจะนั้นแล้วจึงแต่งให้สุม่อ เดงจั่งคุณทหารกองหนึ่งยกริบเข้าไปตีเมืองกิมก็กแล้วกำชับว่าถ้าทหารเมืองเสฉวนจะยกมาช่วยก็ตี ท่านหั้งสองอย่าให้เสียราชการ เราจะยกทหารหนุนไปช่วย

ครั้นสุม่อ เดงจั่งยกมาไกลถึงเมืองกิมกึก พนกกองทัพจูกัดเจี่ยมยกสวนอุกมา มีชงขาวปักอยู่บนเกวียนเจริญอักษรว่าชงเบ็งมหาอุปราช แล้วเห็นรูปชงเบ็งอยู่บนเกวียนถือพัดชนวนกป้องหน้าทำกิริยาเป็นท้ออาจารย์ ก็ตกใจสำคัญว่าเป็นชงเบ็งจริง จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ชงเบ็งยังอยู่ยกอุกมาฉะนี้ที่ไหนเราจะสู้ได้ จะพาภันมาตายเสียลิ้นแล้ว ว่าเท่านั้นก็พาทหารกลับถอยหลังมา จูกัดเจี่ยมเห็นได้ทีก็ชบกหารໄล่ติดตามผ่าพันไป ทหารสุม่อแล้วเดงจั่งล้มตายเป็นอันมาก ตื่นแตกรันไปเป็นอลหม่าน พอเดงงายยกหนุนมาทันเข้ารับพุ่งต้านหานไว้ ทหารทั้งสองฝ่ายก็อรกันอยู่

เดงงายจึงถามสุม่อว่า เดงจั่งว่า ท่านหั้งสองมิภันที่จะได้รับพุ่ง เหตุใด

จึงพาหการพ่ายลงมา สูม่อกัน teng จั่งบอกว่า ข้าพเจ้ายกไปเห็นชงเบี้ยงซี่เกวียนยก
ออกมาก็ตกใจ จึงกลับหลังมาแจ้งแก่ท่าน เติงงายจังว่า ถึงชงเบี้ยงยังมิตาย
ก็จะกลัวอันใดแก่ฝีมือของเบี้ยง ท่านพาภันมาทำให้ข้าศึกได้ที เสียหการเป็นอัน
มากฉะนี้มิชอบ ก็สั่งหการให้อาด้วยไปฆ่าเสีย หการทั้งปวงก็ช่วยกันอ้วนวน
ขอโทษไว้

tengay jing seng thi kuen pi seib duu, kuen pi seib duu kuan lam man ok wa, ching yik gong thap
ma bung nai kui jui gak jei yim, pien buu trachong xing neung, oan xie gei wi yan man nai mui i che taw xing neung, pien
ru puhun thaai hei hem ion doko, tengay jang dang nai kui tuk i jing prig khae gak thar thung ping wa
nai mei ong sen wan nai jui gak jei yim buu trachong neung yang mao yu, paan yuapa thi hlaik hlem tang klu
lo lueung naga thar reatai leiy pein oan mak, mae ja mae kicid thaakar gama jad leiy bung nai thi thai
reue ja thaakar raei t laud

คุบุนที่ปรึกษาจึงว่า ซึ่งท่านจะทำการวนพุ่งกับจูกัดเจี้ยม จูกัดเจี้ยม
ก็เป็นบุตรของชงเบี้ยงมีปัญญาหลักแหลม ทั้งฝีมือก็เข้มแข็ง เห็นจะลำบาก
แก่ท่านนัก ขอให้ท่านมีหนังสือไปปลดนโยบายเกลี้ยกล่อมจูกัดเจี้ยมเสียเด็ด
เห็นจะได้มีเมืองเสฉวนโดยสะดวก เต็งงายก็เห็นด้วย จึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งให้
ให้คนถือไปถึงจูกัดเจี้ยม จูกัดเจี้ยมฉีกผนึกออกอ่านดูเป็นใจความว่า เรายังรู้
ว่าเต็งงายเป็นที่เจงไสจงกุ่นให้มาถึงท่าน ด้วยเราทำราชการมาแต่ก่อนทราบเท่า
บันนี้ จะเห็นผู้ใดมีปัญญากว้างขวางหลักแหลมเหมือนหนึ่งมหาอุปราชบิดา
ของท่านหากไม่ได้ และเมื่ออยู่ในเชาโง ลังกั่นนั้นได้ท่านนายไไว้ว่า ในประเทศเมืองจีนนี้
จะมีเจ้าแผ่นเดินเป็นสามกํก ภายหลังจึงมีความอุตส่าห์กระทำการได้มีเมือง
เงงจิ่ว แล้วมาตั้งภูมิฐานเป็นใหญ่อยู่ในเมืองเสฉวนนี้แล้ว ก็ต้องด้วยคำของบิดา
ท่านท่านนายไไว้ทุกประการ บันนี้บิดาท่านก็หาบุญไม่แล้ว ถึงกำหนดแผ่นเดินจะ
เกิดจลาจลสาบสูญไปทุกวัน พระเจ้าโจชวนทราบพระทัยจึงให้รายกกองหัวมา
กำจัดราชศัตรูเสีย เมืองเสฉวนก็เห็นจะได้แก่เรามั่นคงเหมือนอยู่ในเงื่อมมือ^ก
เหตุไชนตัวท่านมิได้อาปญญาพิจารณาดูเลย จะขึ้นมาแนะนำด้วยแผ่นเดินไว้
ฉะนี้ก็หาต้องการไม่ ถ้าท่านคิดอ่านมาบนอบเสียแก่เรา เรา ก็จะช่วยท่านบูรุ่ง
กรากทุลพระเจ้าโจชวนให้ตั้งท่านเป็นหลงเสอ Wong จะมีดีกว่าหรือ

ครั้นจูกัดเจี่ยมแจ้งดังนั้นก็โทรศัพท์สื่อทิ้งเสียในทันใด แล้วสั่งให้ทหารตัดศีรษะผู้ถือหันส่วนนั้นเสีย จึงให้บ่าวซึ่งตามมาหนึ่นเอารศีรษะคืนไปให้แก่ เต่งงาย เต่งงายเห็นดังนั้นก็โทรศัพท์ จึงให้อองกันกับตันหองสองนายคุมหาหารเป็น กองหลัง กົຍກຫາຫາຮັບຂຶ້ນໄປຈະຈັບກັບຈຸກັດເຈິ່ມ ครั้นຈຸກັດເຈິ່ມແຈ້ງວ່າເຕັກຍາ ຄຸມຫາຮມາຮ້ອງທ້າທາຍສິ່ນຫຼາຄ່າຍ ກົຍກຫາຫາອອກຮັບກັບເຕັກຍາໄດ້ປະມານລືບ ເພັນ ເຕັກຍາກຳເສີຍທີ່ຫົນມາ ຈຸກັດເຈິ່ມໄດ້ທີ່ກົບຫັບຫາຮ່າໄລ່ຕາມໄປທານປະມານ ຮ້ອຍເສັ້ນ ທ່ານເຕັກຍາຊື່ງຕັ້ງໆໜູ້ນັ້ນກົຍກຫາຫານຕີອກມາຫັ້ງທາງ ຈຸກັດເຈິ່ມ ເຫີອກາລັງທານໃໝ່ໄດ້ກົບຫັບຫາຮ່າແຕກກລັບມາເຂົ້າຕັ້ງມັ້ນອູ້ໃນເມືອງກົມກົກ ເຕັກຍາກົຍກຫາຫາເຂົ້າລ້ອມເມືອງໄວ້ເປັນສາມາດ ຈຸກັດເຈິ່ມເຫັນເສີຍທີ່ຈຶ່ງແຕ່ງຫັນສືອດນັບ ທີ່ໃຫ້ແພໂທລອບຄືອໄປດຶງພຣະເຈົ້າຊຸ່ນຍົວ ເມືອງກັນຕັ້ງຂອງທັພມາຫຼາຍ

ພຣະເຈົ້າຊຸ່ນຍົວແຈ້ງໃນຫັນສືອແລ້ວ ຈຶ່ງປະກາດວ່າຫຸ້ນນາງທັງປົງວ່າ ຄ້າ ເມືອງເສດວນເປັນວັນຕາຍເມືອງກັນຕັ້ງຈະຕັ້ງອູ້ໄນ້ໄດ້ ເຫັນຈະໄດ້ຄວາມເດືອດວ່ອນ ຈໍາ ຈະຍົກກອງທັພໄປໜ່ວຍເມືອງເສດວນຈຶ່ງຈະຮອບ ຄຣັນປະກາດເສົ່ງແລ້ວພຣະເຈົ້າຊຸ່ນຍົວ ກົດເກີດທີ່ກອງທັພເປັນຫ້າມນີ້ ຕັ້ງໃຫ້ຊຸ່ນຍົວເປັນທັພທີ້າ ໃຫ້ເຕັກຍາອົງເປັນທັພລວງ ຄຸມຫາຮໄປໜ່ວຍເມືອງເສດວນ ແກ່ກັນດິນເປັນສອງທາງ

ຝ່າຍຈຸກັດເຈິ່ມຕັ້ງມັ້ນຮັບທັພເຕັກຍາ ດອຍຫາຮເມືອງກັນຕັ້ງອູ້ເປັນຫລາຍ ວັນເຫັນຍັງມີມາຄົງ ຈຶ່ງປະກາດວ່າຫຍຸ້ນທັພນາຍກອງທັງປົງວ່າ ສິ່ງເຮົາຕັ້ງມັ້ນອູ້ ມີໄດ້ອອກຮັບຫຼຸງຫາຮເຕັກຍາກົດເຈິ່ມໄຈກຳເຮັບນັກ ຈໍາຈະຍົກຫາຫາອອກຮັບພັງກຳລັງດູ ອີກຄັ້ງທີ່ກ່ອນ ຄຣັນປະກາດເສົ່ງແລ້ວກົດເຈິ່ມຕັ້ງໃຫ້ຈຸກັດສົງກັບເຕີຍຈຸ່ນອູ້ຮັກໝາເມືອງ ຈຸກັດເຈິ່ມກົມຫາຮສາມພັນໃຫ້ເປີດປະຫຼຸມເມືອງທັງສາມດ້ານຍກອກມາຮັບດ້ວຍ ເຕັກຍາ ເຕັກຍາເຫັນດັ່ງນັ້ນກົດເກັລັງດອຍທັພທຳເສີຍທີ່ອກມາ ຈຸກັດເຈິ່ມກົບຫັບຫາຮ່າໄລ່ໂຈມໜີນຕິດຕາມໄປ

ຝ່າຍກອງທັພເຕັກຍາຊື່ງຕັ້ງໜູ້ເຫັນຈຸກັດເຈິ່ມໄລ່ລ່ວງຂຶ້ນໄປ ໄດ້ທີ່ກົດປະຫຼຸມໄປ ພຣະທັດສັງຄູານເຫັນ ທ່ານທັງປົງກົດເຈິ່ມໂດຍຮອນ ຍັງເກົທັນເຫຼົ່ວມມາດູກຫາຮຈຸກັດເຈິ່ມລົ້ມຕາຍເປັນວັນນາກ ຈຸກັດເຈິ່ມກົດເຈິ່ມມີໄລ່ຝ່າພັນຫາຮເຕັກຍາທັກຈະອກມາ ເຕັກຍາກົບຫັບຫາຮເຂົ້າຕະລຸມບອນຍັງເກົທັນເຫຼົ່ວມມາດູກ ມັກົດເຈິ່ມລົ້ມລົງ ຈຸກັດເຈິ່ມຕົກລົງຈາກມັ້ຈຶ່ງຮ້ອງວ່າ ຕ້ວເຮົາເປັນຫຍາຫາຕິຫາຮ

ถึงมาตราว่าลื้นกำลังลงจะนี้แล้วก็เดิมย่อห้อคำนับต่อข้าศึก สู้ตายจะเอาชีวิตสนองคุณเจ้าให้ปราภูมิไปภัยหน้า ว่ายังมิทันขาดคำพอทหารเตงงายวิ่งกรูเข้ามาจะจับเอาร้าว จูกัดเจี่ยมก็ซักกระบืออกเชือดคอตายเลี้ยในทันใด ฝ่ายจูกัดสองผู้บุตรขึ้นรักษาหน้าที่อยู่บ่นกำแพงเมือง และเห็นบิดาถึงแก่ความตายจะนั้นก็โกรธ ใส่เกราะจับหัวขึ้นมาจะออกมา ทหารทั้งปวงช่วยกันห้ามปราบก็มิฟัง จูกัดสองก็ชี้ม้าฝ่าพันทหารเตงงายออกมาด้วยสามารถความโกรธ ทหารทั้งปวงเห็นจูกัดสองฝ่าทหารออกมาดังนั้น ก็ชับหารหุนออกไปช่วยเป็นหลานนาย ทหารเตงงายก็ช่วยกันห้อมล้อมเข้าไว้ได้พันหนึ่ง จูกัดสองแลหารชึ่งตามออกไปนั้นตกม้าลงถึงแก่ความตายลื้น เตงงายได้ทึ่กยกทหารกรูเข้าไปในเมืองกิมกิก ทหารทั้งปวงชึ่งเหลืออยู่นั้นก็เข้าบอนบอนด้วยเตงงาย เตงงายก็บุนบ่าเห็นใจร่างวัลทหารตามความชอบ แล้วคิดถึงจูกัดเจี่ยมพ่อลูกว่ามีความสัตย์ซื่อ จึงให้อาศพไปผังไว้ในที่อันสมควร

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสียนแจ้งว่าจูกัดเจี่ยมพ่อลูกตาย เมืองกิมกิกนั้นก็เสียแล้ว จึงให้หาขุนนางเข้ามาปรึกษา ขุนนางทั้งปวงจึงทูลว่าบัดนี้อาณาประชาราชภูมิ ไฟรับ้านพลเมืองก็แตกตื่นทุกตำบล ต่างคนชนครอบครัวพาอยพหน์ไปจากภูมิลำเนาของตัวลื้น พระเจ้าเล่าเสียนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจพระองค์สั่นตะลึงไปพอม้าใช้เข้ามาแจ้งว่า บัดนี้เตงงายกทหารล่วงเข้ามาใกล้จะถึงเมืองอยู่แล้ว พระเจ้าเล่าเสียนจึงหารือขุนนางทั้งปวงว่า ข้าศึกยกล่วงเข้ามาจะนี้จะคิดประการได้

ขุนนางทั้งปวงจึงทูลว่า บัดนี้ทั้งหมดล้วนทหารเราก็จะล่าระสายอิดโรยนักแล้ว ซึ่งจะต่อสู้ด้วยทหารเตงงายนั้นเห็นมิได้ ขอพระองค์ยกหนี้ไปข้างทิศใต้เดิม มีหัวเมืองอยู่ทักษะเมือง เราจะไปยับยั้งอาทัยอยู่ซ่องสุมทหารพร้อมกันแล้ว จึงจะไปคำนับเมืองกังตั้งขอกำลังมาช่วยจะได้คิดทำการต่อไป เลียวจิ่งทูลขัดว่า อันธรรมเนียมโบราณเชิงจะตั้งตัวเป็นเจ้าแผ่นดินนั้น จะได้อาศัยกำลังผู้อื่น หมายได้ ย่อมเพียรพยายามได้เป็นเดียวปัญญาความคิดแลกำลังของตัว เมื่อแล ต่อด้วยข้าศึกมิได้เข้าไปบนบอนเมืองกังตั้งนั้น ใช่ว่าเมืองกังตั้งจะตั้งมั่นเป็นเอกโภอยู่ก็ทำไม่ ก็จะเสียแก่ภัยก็เป็นมั่นคง นานไปก็ต้องกลับไปคำนับเข้า ก็จะมิ

ได้อัปยศเป็นสองช้าไปหรือจะต้องการอันใด ถ้าเข้าค่านับแก่พระเจ้าอยู่หัวยกเสียครั้งนี้เห็นจะได้อายแต่ครั้งเดียว ขอให้พระองค์ดำริดูเกิด พระเจ้าเล่าเสียนก์เห็นชอบด้วย จึงให้จัดแจงสิ่งของเครื่องบรรณาการซึ่งจะออกไปค่านับ

และนั้นเมื่อพระเจ้าเล่าเสียนจะให้ไปอ่อนน้อมแก่ช้าศึก ฝ่ายเล่ายอย เล่าเอี่ยว เล่าจ้อง เล่าจ้าน เล่าสุน เล่ากี ผู้บุตรเล่าเสียนทั้งทัศน์จะได้ทัดทานประการได้ตามได้ แต่เล่าช้าผู้บุตรที่ห้าจึงว่าแก่เจียวจ้วว่า มีนี้เป็นคนมีดีหากตัญญูมีได้ การศึกมีมาเมื่อได้คิดอ่านรักษาเจ้า ธรรมเนียมมีหรือเป็นกษัตริย์จะไปค่านับผู้อื่น ถึงมาตรฐานจะตายก็ควรจะสู้เสียชีวิต จะบนขอบแก่ช้าศึกหาความไม่

พระเจ้าเล่าเสียนได้ยินเล่าช้าว่าทายาทช้าแก่เจียวจ้วดังนี้จึงว่า บรรดาขุนนางทั้งปวงปรึกษาว่าจะไปค่านับเห็นชอบด้วยกันสิ้น เป็นไนน์ตัวเจ้าก็เป็นเด็กถือที่รุ่มงานว่าฝิมือกล้าแข็งรู้กว่าผู้ใหญ่ จะให้อานาประชาราชภูรได้ความเดือดร้อนนั้นมีชอบ เล่าช้าจึงทูลว่า ทหารในเมืองเสฉวนยังมีอยู่เป็นหลายหมื่น พอจะจัดแจงกองทัพออกไปต่อสู้ด้วยช้าศึกได้อยู่ อันนึงเกียงอุยก์ตั้งรักษาด่านอยู่ภายนอก ถ้าจะมีหนังสือออกไปให้ตีกระหนบหลังช้าศึกเข้ามากระทำเข้าเป็นสองทัพ ศัตรูก็จะแตกกกลับไปไม่พอกที่จะอัปยศแก่ทหารเมืองวุยก์ก็เลย

พระเจ้าเล่าเสียนจึงว่า มีนี้เป็นเด็กมีได้รู้ลักษณะดีแลร้าย จะมาชีนชัดผู้ใหญ่นั้นเรมเชื้อฟัง เล่าช้าได้ฟังพระราชนิดาวยกน้อยใจ เอาหน้ากระทำบลงกับศิลปะแล้วจึงว่า พระอัยกาทรงอุตสาห์กระทำการเพิ่บมาก็ได้ความลับมาก พระองค์เป็นสาหัส จึงได้มาตั้งเป็นกฎมิฐานอยู่ ณ เมืองเสฉวนจนได้สมบัติสีบวงศ์มา ควรหรือมีได้คิดถึงความยากของพระอัยกาเลย ยังมิทันไวจะเอาสมบัติไปยกให้ผู้อื่นเสียฉะนี้มีควรนัก มาตรว่าการมาจวนตัวเข้ากีดี พระองค์กับช้าพเจ้าผู้บุตรทั้งเจ็ดคน และเสนาบดิทั้งปวงก็ควรจะช่วยกันไปต่อตัวยช้าศึกให้ตายเสียในกลางสังคมประเสริฐกว่าอัปยศแก่คน ถึงว่าตายไปพบรอัยกาในเมืองผีก์หากความติโภษมีได้ พระเจ้าเล่าเสียนก็มีฟังความเอ้าเหล็กขับให้ออกไปเสีย เล่าช้ากับนิดาจะอยู่มีได้ก์เดินร่องให้ออกมา

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสียนก์แต่งเจียวจิว เดียวเจียว เดงเลียงสามนายให้

คุณครีวิ่งบรรณาการและราหายกสำหรับว่าราชการเมือง ออกไปค้านบ้างงาย ณ เมืองปวยเสีย เตงงายเห็นทหารสามนายเข้ามานบนอบก์มีความยินดีรับเอา ราหายกไว้ แล้วก็ให้ทหารสามคนกลับไปแจ้งแก่พระเจ้าเล่าเสียนว่า ให้พระเจ้า เล่าเสียนอยู่ปักป้องอาณาประชาราษฎร์เพรบ้านพลเมืองให้เป็นสุขเดิม เรามีได้ ทำอันตรายแก่ท่านแล้ว

ครั้นพระเจ้าเล่าเสียนแจ้งดังนั้น จึงแต่งหนังสือไปถึงเกียงอุยให้เร่งเข้า ค้านบันบนอบแก่เตงงายเดิม แล้วให้ลิເษาออกไปแจ้งแก่เตงงายว่า เดือนยี้ชั้นค่า หนึ่งจะออกมาค้านบัน จึงให้อบัญชีพลเมืองแลสิ่งของในห้องพระคลังนั้นออก ไปแจ้งด้วย ครั้นลิເษามาถึงเมืองปวยเสียก็เข้าไปค้านบแก่เตงงายแจ้งเนื้อความ ทั้งปวงแล้วอาบัญชั้นส่งให้ เตงงายดูบัญชีเมืองเหลวนนั้นมีครัวสิบแปด หมื่นครัว หญิงชายใหญ่น้อยเก้าสิบสี่หมื่น ทหารกินเบี้ยหัวดสิบหมื่นสองพัน มีช้าวในฉางสี่สิบหมื่นเศษ ทองสองพันชั้ง เงินสองพันชั้ง แพรดสิ่อ yogurt อย่าง ละสิบหมื่นพัน และสิ่งของทั้งปวงเป็นอันมาก เตงงายมีความยินดีก็ให้แต่งโต๊ะ เลี้ยงลิເษาตามอย่างธรรมเนียม

ฝ่ายเล่าซ่าครั้นแจ้งว่าพระราชบิดาให้ออกไปค้านบแก่เตงงายแล้ว ก็ ถอดกรอบนีเดินเข้าไปท่านางชัยยุทธินภารยา นางชัยยุทธินจึงถามว่า เป็นไฉน วันนี้พระพักตร์จึงตึงอยู่ ทรงพระโกรธสิ่งใดหรือ เล่าซ่าจึงบอกว่า บัดนี้ทหาร เมืองวุยก็ยกเข้ามาย่าเย็บถึงขอบขันทสิมา พระราชบิดาเราก็มีได้คิดอ่านจะต่อ สู้ ให้ออกไปบนบนอบช้าศึกแล้ว ตัวเราเกิดมาในวงศ์ของพระเจ้าเล่าปี มิเคยได้ อ่อนน้อมแก่ผู้ใด ครั้นนี้จะพยายามค้านบช้าศึกนั้นก็เสียดายชาติตราภูลของเรา ผิดก็จะเชือดគตอยเสียดีกว่าอย่าให้เสียศักดิ์

นางชัยยุทธินจึงว่า ถ้าพระองค์มิรักชีวิตจะเชือดគตอยเสียแล้ว ตัว ช้าพเจ้าเป็นภารยาของพระองค์ก็จะไปให้อปยศแก่ศัตรู หากประโยชน์มีได้ ช้าพเจ้า จะขอตายไปกับพระองค์ดูประเสริฐกว่า ว่าเท่านั้นแล้วนางชัยยุทธินก็อาศีรษะ พัดลงกับศิลาถึงแก่ความตายในทันใด เล่าซ่าเห็นภารยาตายแล้ว ก็ง่าบูตร ทั้งสามคนเสีย ตัดอาศีรษะบูตรทั้งสามคนกับศีรษะนางชัยยุทธินไปบูชาไว้ ที่หน้าตึกฝั่งคงพระเจ้าเล่าปีแล้วร้องให้ว่า ตัวช้าพเจ้าเป็นหลานของพระองค์

ตั้งใจจะรักษาแผ่นดินมิให้เสียเกียรติยศของพระองค์ไป บัดนี้ข้าพเจ้าจะรักษา จารีตประเพณีของพระองค์ไว้มิได้ ข้าพเจ้ามิแท้ชีวิตจะขอบูชาสันองคุณพระองค์ ซึ่งทรงอุตสาห์ตั้งภูมิฐานไว้ให้เป็นที่พำนักแก่ข้าพเจ้าผู้เป็นylan ว่าเท่านั้นแล้ว ก็เอกสารนี้เชื่อถือคงเสียถึงแก่ความตาย

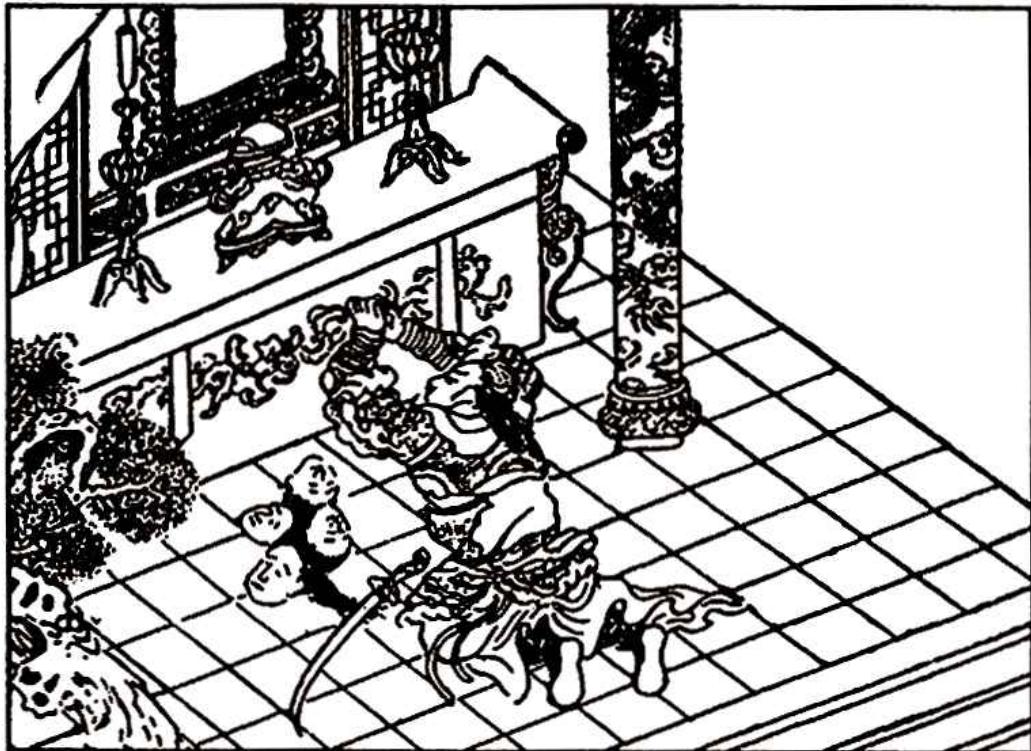
ฝ่ายตรงงายครั้นถึงกำหนดเดือนอ้ายชั้นค่ำหนึ่งแล้ว ก็ยกทหารมาแต่ เมืองปวยเสียจะเข้าไปเมืองเสฉวน พระเจ้าเล่าเสียนแจ้งว่าตรงงายยกมา ก็พา บุตรทั้งหกคนกับชนวนงประมาณหกสิบรับออกไปรับตรงงายถึงประตูเมือง แล้ว อาณาประชาราษฎรทั้งปวงก็จุดธูปเทียนค่านบูชาตามสองข้างทาง พระเจ้า เล่าเสียนก็อัญเชิญตรงงายเข้าไปในเมือง ครั้นตรงงายเข้าตั้งอยู่ในเมืองเสฉวน แล้ว ก็ตั้งให้พระเจ้าเล่าเสียนเป็นที่แพ้วก็จงกุน จึงให้ทหารตรวจตราเอาทรัพย์ ลิ่งของทั้งปวงในห้องพระคลังตามบัญชีครบทุกประการแล้ว ก็บอกหนังสือไป แจ้งแก่พระเจ้าโจชوان ณ เมืองหยุยก้าตามซึ่งได้ทำนั้นทุกประการ

ครั้นอยู่มาภายหลังตรงงายรู้ว่าอุยโยนน์เป็นคนสองพ่อ ทำให้กิจการ แผ่นดินเมืองพื้นเพื่อนไป ก็สั่งให้ทหารเอาตัวไปฆ่าเสีย อุยโยรู้ก็เอาเงินทองไป ติดสินบนแก่คนสนิทให้ช่วยปิดปากป้องกันเสีย อุยโยก็ซ่อนตัวอยู่มิได้ออกหน้า ให้ปราภูลึงมิถึงแก่ความตาย

ฝ่ายเจียวเอี่ยนถือหนังสือรับสั่งมาถึงด่านเกี้ยมโกะ และให้เอาหนังสือข้อ รับสั่งนั้นให้เกียงอุย เกียงอุยแจ้งเนื้อความในข้อรับสั่งก็ตกใจนั่งตะลึงไปทั้งตัว ทหารทั้งปวงรู้ดังนั้นก็ชวนกันร้องให้อิงคนนึงชื่นว่า เราทั้งหลายอุตสาห์ออกมามา ธรรมานอยู่ป่าราตนจะกำจัดศัตรูเสีย เหตุใดพระเจ้าเล่าเสียนจึงมายกเมืองให้ เต็งงายโดยง่ายฉะนี้มิควรเลย เกียงอุยเห็นทหารทั้งปวงสัตย์ซื่อเจ็บร้อนด้วย ฉะนั้นจึงกลอนว่า ท่านอย่าทุกข์โศกไปเลย เราจะคิดอานาเมืองเสฉวนคืนให้ จงได้ จงอุตสาห์ช่วยกันทำการอย่าได้ย่อทัย่อน ก็เห็นจะสำเร็จด้วยความเพียร ของท่านทั้งปวง ทหารทั้งนั้นก็ค่านับรับว่า ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าทั้งนี้จะขอ อาสากว่าจะตาย

เกียงอุยจึงแต่งคนให้ไปบอกแก่จงโยยว่า บัดนี้เกียงอุยจะสู้รบด้วย ท่านมิได้แล้ว จะขอมาบนอบตามประเพณี จงโยยแจ้งดังนั้นก็ให้คนใช้กลับ

รูปที่ ๒๙๒ เจ้าข้าบุชาพระศพพระเจ้าเล่าบี แล้วเชือดคอตาย

รูปที่ ๒๙๓ เต็งนายให้หนังสือบอกช่าวได้มีองเสดวนไปถึงสุมาเจยา

นานอกแก่เกียงอุยว่า ให้เชญท่านมาหาเราเดิด เกียงอุยก็ไปทางโซยถึงค่าย จงโซยกองต้อนรับเข้าไป ให้นั่งที่สมควรคำนับตามประเพณี แล้วจึงถามว่า เหตุใดท่านเจ้มมาคำนับเราต่อปานนี้

เกียงอุยจึงบอกว่า ตัวข้าพเจ้านี้พระเจ้าเล่าเสียนตั้งให้เป็นผู้ใหญ่รับมอบราชการบ้านเมืองทั้งปวง ข้าพเจ้าเป็นคนมีธุระมาก ถึงมาทราบว่ามาคำนับนั้นก็เรื่อยอยู่อีก จะช้านักก็ทำไม่ได้ ด้วยข้าพเจ้าแจ้งว่าตัวท่านมีสติปัญญามาก ยกมาทั้งนี้ทั้งหมดล้วนหารทั้งปวงก็เข้มแข็ง ข้าพเจ้าประมาณการดูเห็นจะสู้ มีได้จึงเข้ามาคำนับ แม้ว่าแต่งงายยกมาทางนี้ที่ไหนข้าพเจ้าจะออกหา ก็จะสู้รุนกว่าจะลื้นชีวิตลงด้วยกัน อนึ่งข้าพเจ้าก็แจ้งอยู่แต่ก่อนมาว่า พระเจ้าใจตนได้ตั้งตัวเป็นใหญ่ทั้งนี้ ก็เพราะปัญญาความคิดของทำนซวยทำนบุญรุ่งให้ ปากผู้ค่าคนก็เลื่องลือสรรเสริญทำนเป็นอันมาก

จงโซยได้ฟังเกียงอุยยกย่องก็ยินดีนัก จึงจับลูกเกาหันมาหักเสียในทันใดแล้วสาบานว่า แต่นี้ไปเรามิได้ทำร้ายแก่กัน ท่านกับข้าพเจ้าจะเป็นพี่น้องร่วมชีวิตกันสิบไปเด็ด ก็ให้เกียงอุยตั้งอยู่ตามฐานารัศก์กลับคืนมาควบคุมทหารดังเก่า เกียงอุยคำนับตามมา ณ ด้านกีym ก็จะ จึงให้เจียวอี้ยนผู้ถือหนังสือมากลับคืนไปเมืองเสฉวน

ฝ่ายแต่งงายครั้นป่วยภรรยาณปราชราษฎรให้เป็นประคิตรแล้ว จึงตั้งให้สูม่อเป็นที่ชุมนุมผู้ใหญ่ฯ ว่าราชการเมือง แล้วให้อองกัน ตันหองสองนายออกไปตั้งป่วยภรรยาณป่วงทั้งปวง ครั้นจัดแจงเสร็จแล้วแต่งงายกิยกาหาร ออกรมาตั้งอยู่ ณ เมืองกิมก็ก จึงให้หาชุมนุมเมืองเสฉวนเข้ามากินโต๊ะพร้อมกัน และขณะเมื่อเสพย์สุราอยู่นั้น แต่งงายจึงว่าแก่ชุมนุมทั้งปวงว่า บุญท่านทั้งนี้มากนัก หากว่าเราเป็นแม่ทัพมาจึงได้ตั้งตัวอยู่เป็นสุขโดยประคิตร ถ้าผู้อื่นเป็นนายทัพมาที่ไหนท่านทั้งหลายจะได้มานั่งเสพย์สุราอยู่ น่าที่ก็จะเป็นอันตรายต่างๆ

ชุมนุมทั้งปวงได้ยินแต่งงายว่า กิชวนกันคำนับลื้นทุกคน พอเจียวอี้ยน มาถึงเข้าไปแจ้งว่า บัดนี้เกียงอุยเข้าคำนับด้วยจงโซยแล้ว เต่งงายแจ้งดังนั้นก็ มีใจกราบจงโซยดังหนึ่งเพลิงสูมอยู่ในอก จึงแต่งหนังสือใช้ให้ทหารถือไปให้แก่ สุมาเจียว ณ เมืองวุยกึก สุมาเจียวอ่านดูแจ้งในใจความว่า ข้าพเจ้าแต่งงาย

ขอคำนับมาถึงจินกั่งมหาอุปราช ด้วยข้าพเจ้ายกทหารมาตีเมืองเสฉวนนั้นก็ได้ สำเร็จแล้ว ครั้นจะยกทัพกลับมาโดยเรือแก่กลัวท่าหารทั้งปวงกับอบห้าอิดโรยนัก จะขอพักท่าหารยังบ้านอยู่ ณ เมืองเสฉวนให้ท่าหารมีความผาสุกก่อน และ ตัวเล่าเสี้ยนนั้น ข้าพเจ้าตั้งให้เป็นที่แพ้วก็จงกุน และรัพย์สิ่งของทั้งปวงนั้น ครั้นข้าพเจ้าจะส่งมาก่อนก็เป็นทางไกลเกลือกจะเกิดอันตรายในกลางทาง ตัว ข้าพเจ้ามิพ้นความผิด บัดนี้ข้าพเจ้าเก็บรวมกันไว้เป็นประดิษฐ์อยู่ อนึ่งข้าพเจ้า เห็นว่าเมืองกังตั้งก็ยังมิอ่อนน้อมกระด้างกระเดองนัก ถ้าแลบท่าหารทั้งปวง หายอิดโรยจะให้ตามแต่งเรือรบยกไปตีเมืองกังตั้งที่เดียว ฝ่ายพระเจ้าชุนอิวัชุ ว่าเมืองเสฉวนเสียแก่เรา ก็เห็นจะไม่แข็งอยู่ได้ ด้วยจะเข้ามาอ่อนน้อมต่อเรา อันเมืองกังตั้งนั้นก็จะได้โดยง่ายเป็นมั่นคง ถ้าสำเร็จการทั้งนี้แล้วข้าพเจ้าก็จะ ยกทหารกลับมาคำนับท่าน

ครั้นสุมาเจียวได้แจ้งในหนังสือดังนั้น ก็ส่งสัญคิดว่า เดงงายไปตีได้ เมืองเสฉวน มีน้ำใจกำเริบห่วงจะตั้งตัวอยู่เป็นใหญ่ มิได้กลับมา คิดขนาดจะ ทำร้ายแก่เรา จึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งเป็นข้อรับสั่งว่า เดงงายมิใช้สัตย์ซื่อภักดี ต่อเจ้า อุตสาห์ทำการมิได้คิดแก่ชีวิต ยกพลทหารมาตีได้เมืองเสฉวนครั้งนี้มี ความชอบนัก ตั้งให้เดงงายเป็นที่ท้ายอุัยมีศักดินาหมื่นหนึ่ง แล้วแต่เป็น หนังสือของสุมาเจียวฉบับหนึ่งไปให้แก่อุยก่วน เข้าผนึกแล้วส่งให้ผู้ถือหนังสือ กลับไปแจ้งแก่เดงงาย ณ เมืองเสฉวน

เดงงายครั้นแจ้งในหนังสือข้อรับสั่งก็คำนับตามประเพณี ฝ่ายอุยก่วน ครั้นแจ้งในหนังสือสุมาเจียวให้มาถึงนั้นก็เอามาให้แก่เดงงาย เดงงายฉึกชนก ออกอ่านดูแจ้งในใจความว่า ซึ่งจะทำการสังคมรำไปภายหน้านั้น จนออกกล่าว พิดทูลให้ทราบก่อน อย่าดูเบาแต่ร้า喙ใจให้ผิดด้วยชนบนธรรมเนียม เดงงาย เห็นหนังสือก็มีความน้อยใจจึงว่า เรายังถือรับสั่งมาทำการถึงเพียงนี้ ถ้าได้ห่วงที่ ที่จะทำการต่อไป จำเพาะแต่จะให้บอกกล่าวพิดทูลก่อนเล่า เมื่อแลบทางก์ไกล กว่าจะมีหนังสือรับสั่งตอบมาถึงนั้นก็จะช้าอยู่ มิทันห่วงที่ราชการมิเสียไปหรือ เดงงายเห็นมิชอบจึงให้คนถือหนังสือตอบไปว่า ซึ่งข้าพเจ้ามาทำการครั้งนี้เป็น ทางไกล แม้เห็นได้ห่วงที่แล้วจะงดไว้บอกมาให้ทูลก่อน จึงค่อยทำการต่อภาย

หลังจะมีเสียการไปหรือ สุดแต่ข้าพเจ้าได้ท่วงทีแล้วเมื่อใด จะรับทำกาล
สนองคุณเจ้าให้สำเร็จจึงได้ ซึ่งมิได้บอกมาให้แจ้งก่อนประการใด แม้ท่านจะ
ເගาໂທະແກ່ข้าพเจ้าກີ່ຕາມເຄີດ ແຕ່ข้าพเจ้าจะເອົາຂ້ອງຮາຊາກາຣຂອງພຣະເຈົາໜີ່ນີ້ໄປ
ຈຶດໄດ້

ครັນສຸມາເຈິຍແຈ້ງດັ່ງນີ້ກີ່ຍິ່ງມີຄວາມສົງສົຍ ຈຶ່ງປຶກຈາດ້ວຍກາອຸ້ນວ່າ
ເທິງຍົມທັນສືອມວ່າຈະກໍາກາລາຕາມອໍານາໂຈຕັ້ງລະນີ້ ກີ່ເພຣະມີໃຈກໍາເຮັບຄົດ
ປະຖຸຮ້າຍຕ່ອງເຮົາເປັນມື້ນຄົງ ທ່ານຈະຄົດປະກາລິດ ກາອຸ້ນຈຶ່ງວ່າ ຄ້າລະນີ້ຂອງ
ໄຫ້ມີທັນສືອັບສັ່ງໄປຕັ້ງໃຫ້ຈົງໂຍຍເປັນທີ່ຫຼູ້ເຕົ່າ ໃຫຍຸ້ຫັ້ນກວ່າທີ່ເຈັ້ງສົງກຸນກີ່ຈະມີໃຈ
ກໍາເຮັບຫັ້ນ ຄື່ງມາຕຽວວ່າເທິງຍົມຈະຕັ້ງຕົວເປັນໃຫຍ່ກີ່ເຫັນວ່າຈົງໂຍຍຈະມີຄວາມມານະ
ມີຍອມເປັນນ້ອຍດ້ວຍທີ່ຈະເໜັງກັນອູ່ ຕີ້ຮ້າຍກີ່ຈະເກີດວຽກກັນຫັ້ນແອງ ຈົງຕັ້ງອູ່ຍກ່ວນ
ໄຫ້ເປັນຜູ້ກໍາກັບທ່າຮ່າງທັງສອງກອງ ສຸມາເຈິຍເຫັນຫຼອນ ຈຶ່ງແຕ່ງທັນສືອີ້ຫຼັກຄົດໄປ
ດຶງຈົງໂຍຍແລ້ວຍກ່ວນ

ครັນຈົງໂຍຍແຈ້ງທັນສືວ່າ ຕ້າວ່ານຍກພລທ່າຮ່າມກໍາເຮັບຄົດນີ້ກີ່ມີຫັບ
ຫະແກ່ຂ້າສົກໄວ້ເກີຍຮົດຍົກຂອງພຣະເຈົາໂຈລະວນໄຫ້ປຣາກງູ ມີຄວາມຂອບມາກ ໄຫ້ທ່ານ
ເປັນທີ່ຫຼູ້ເຕົ່າມີສັກດິນາໝົ່ນໜີ່ນີ້ເຄີດ ຈົງໂຍຍແຈ້ງດັ່ງນີ້ກີ່ຄໍານັບຕາມປະເພດນີ້ ແລ້ວ
ຈຶ່ງໃຫ້ຫາເກີຍອູ່ມາປຶກຈາວ່າ ບັດນີ້ເທິງຍົມດີໄດ້ເມື່ອງເສດວນມີຄວາມຂອບມາກ
ສຸມາເຈິຍຕັ້ງໃຫ້ເປັນທີ່ທ້າຍອູ່ ແລ້ວມີຕາວັບສັ່ງມາຕັ້ງເຮາກາຍຫລັງຜູ້ມີຄວາມຂອບ
ນ້ອຍນີ້ໃຫ້ເປັນທີ່ຫຼູ້ເຕົ່າເລ່າ ຂະຮອຍຈະມີຄວາມສົງສົຍເທິງຍົມຍູ່ ຈຶ່ງກລັນມາຕັ້ງແຕ່ງ
ເຮົາມາທັງນີ້ປຣາກນາຈະເອົານ້ຳໃຈ ແມ້ວ່າເທິງຍົມເປັນຂບດກີ່ຈະໄຫ້ເຮົາຊັດແໜ້ງໄວ້
ປະກາຣທີ່ນີ້ຕັ້ງໃຫ້ອູ່ຍກ່ວນເປັນຜູ້ກໍາກັບທ່າຮ່າງເລ່າ ທ່າທັງນີ້ເພື່ອຈະໄຫ້ຮະວັງເທິງຍົມ
ມື້ນຄົງ ທ່າດັ່ງແຕ່ງໂດຍສຸຈົວຕໍ່ໄນ່ ທ່ານຈະເຫັນປະກາລິດໄດ້

ເກີຍອູ່ຍົງຈຶ່ງວ່າ ຂ້າພເຈົາກີ່ຮູ້ອູ່ຢູ່ແຕ່ກໍອນມາວ່າເທິງຍົມນີ້ເປັນບຸຕຣ່າວ່ານາ
ຕະກູລຕໍ່ຫ້າວູ່ຢູ່ດອກ ຄັ້ງນີ້ວ່າສະນາເຫັດຕ່າງໆບອກໄທ ໄທັກໄປທາງອິມເປັນຈຶ່ງໄດ້
ເມື່ອງເສດວນ ຄື່ງມາຕຽວວ່າກະຮະນີ້ກີ່ດີແມ່ຂ້າພເຈົາມີມາຮັບພຸ່ງຕົດພັນອູ່ກັບທ່ານ
ທີ່ນີ້ ກີ່ທີ່ໃຫ້ເທິງຍົມຈະໄດ້ເມື່ອງເສດວນນ່າຍ ຖ້າ ຄວາມຂອບຈະກລັນໄດ້ແກ່ທ່ານເປັນ
ມື້ນຄົງອົກ ບັດນີ້ເທິງຍົມສໍາຄັນວ່າກໍາເຮັບດ້ວຍປັບປຸງຄວາມຄົດຂອງຕົວ ຈຶ່ງມີໃຈ
ກໍາເຮັບນັງຈາກຕັ້ງແຕ່ງເລ່າເສື້ຍນໃຫ້ເປັນທີ່ແພັ້ກີ່ຈົງກຸນຕາມອໍານາໂຈເອງ ມີຍໍາເກຮງ

มหาอุปราชทั้งนี้ บรรดาจะเอ่าใจอาณาประชาราชภูรให้มีความสรรเสริญ รักใคร่ตัวหัวว่าจะเป็นใหญ่ ซึ่งสุมาเจียวมหาอุปราชมีความสังสัยนั้นก็อบอยู่

จงໂຍດได้ฟังเกียงอุยเจราโดยสุภาพดังนั้น ก็เชื่อถือมีความยินดีมิได้ รังเกียจประการใดเลย เกียงอุยจึงว่า ข้าพเจ้าจะเจรจาความลับด้วยทำนสิ่งหนึ่ง ก็ยังมิชอบกล ด้วยทหารทั้งปวงจะเล้าและลุ่มอยู่ เกลือกจะว่าแพร่งพระรายไปจะ เสียการ จงໂຍดก็ขับทหารออกไปเสียช้างนอก เกียงอุยจึงเอาแผนที่เมืองเสฉวน ออกให้แก่จงໂຍแล้วบอกว่า แผนที่อันนี้ชั่งเบังมหาอุปราชให้แก่เล่าปีแต่เรกมา อยู่ด้วย เล่าปีได้แผนที่นี้จึงคิดอ่านทำการได้มีองเสฉวน ถึงกระนั้นก็ได้ความ ยกลำบากนักมิใช่จะได้ด้วยง่าย เพราะหนทางเป็นชอกหัวยชารเข้าคับชันนัก นั้นแลหรือ tengงายได้มีองเสฉวนแล้วจะมิคิดกำเริบ เพราะเห็นว่าผู้ใดจะไปกำจัด นั้นยาก จงໂຍจึงว่า เราจะคิดประการใดดีจึงจะกำจัด tengงายนี้เสียได้

เกียงอุยจึงว่า ถ้าทำนจะคิดกำจัด tengงายเสียก็ง่ายดอก แต่ว่าจะ ทำตามอ่าເກອໃນบัดนี้ก็เห็นเบาความนักไม่ชอบกล ขอให้ทำนเมินหนังสือไปถึง สุมาเจียวมหาอุปราชว่า tengงายคิดชนบดให้แจ้งก่อน เมื่อไดสุมาเจียวตอบหนังสือ มาให้เราคิดทำการกำจัดเสียมั่นคงแล้ว จึงจะคิดอ่านกลอุบายนมีภัยหลัง จง- ໂຍບก็เห็นชอบด้วย จึงใช้ให้ทหารถือหนังสือไปแจ้งแก่สุมาเจียวตามถ้อยคำ เกียงอุยทุกประการ

ครั้นสุมาเจียวได้แจ้งในหนังสือดังนั้น จึงปรึกษาแก่ชุมนางทั้งปวงว่า เ tengงายคิดการชนบดกำเริบจะนี้จะนั่งไว้มิได้ นานไปก็จะยกมาทำร้ายเรา ครั้น ปรึกษาแล้วเอาน้อความชี้กราบทูลพระเจ้าโจชوان พระเจ้าโจชوانแจ้งดังนั้นก็ ทรงพระกรุณ จึงให้มีหนังสือตอบไปถึงจงໂຍ ให้คิดอ่านทำการกำจัด tengงาย เสียให้จงได้ แล้วเกณฑ์ให้กาอุันถือพลสามหมื่นเป็นกองหน้าจะให้ยกไปทาง เกียงมโกะ

ขณะนั้นกาอุันจึงว่ากับสุมาเจียวว่า เ tengงายกับจงໂຍนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้อยที่ว่าตัวดีอยู่ด้วยกันทั้งสองช้าง ซึ่งจงໂຍนบอกกล่าวโทษ tengงายมาทั้งนี้ ข้าพเจ้ามีสังสัยอยู่ สุมาเจียวจึงว่า ห่านอย่างวิตกเลย เมื่อไปถึงเมืองเตียงชัน แล้วข้าพเจ้าจึงจะบอกให้ทำนเข้าใจ สุมาเจียวก็เร่งให้กาอุันยกกองทัพไป แล้วก็

เชิญเสด็จพระเจ้าโจ้ายนยิกทัพหลวงออกจากเมืองวายกึก

ขณะนั้นมาใช้จังมานอกแก่งจงโดยว่า บัดนี้กองทัพสูมาเจียวยกมาถึงเมืองเตียงชันแล้ว จึงให้หาเกียงอุยเข้ามาปรึกษาว่า เราจะคิดอ่านทำการกำจัดลงง่ายเสียนั้นจะทำการใดดี เกียงอุยจึงว่า ถ้าฉะนั้นขอให้หาอุยกวนมาปรึกษาด้วย หานั่งให้อุยกวนยกหารไปทำการกำจัดลงง่ายเสีย เดงงายรู้ว่า อุยกวนยกไปก็มีความໂกรธ ดิร้ายจะยกหารออกมานั่นสักกับอุยกวน อุยกวนผีมืออ่อนเห็นจะสู้เดงงายไม่ได้ เดงงายก็จะผ่าอุยกวนเสีย ภัยหลังหานั่งยกหารเข้าไปทำการกำจัดลงง่ายก็จะหาความครหานินทางไม่

จงໂຍດກີ່ເຫັນຂອບດ້ວຍ ຈຶ່ງໃຫ້ຫາອຸຍກ່າວນເຂົ້າມາປັບປຸງຈະໄທ້ຢັກກອງທັບໄປ ອຸຍກ່າວນຮັບຄໍາລາມາຈັດແຈງທ່າງຈະຍົກໄປກ່າວຈັດເທິງງາຍ ທ່າງຄົນໜຶ່ງຈຶ່ງວ່າ ແກ່ອຸຍກ່າວນວ່າ ສິ່ງຈົງໂຍດຈະໄທ້ຖ່ານຍົກທ່າງໄປກ່າວຈັດເທິງງາຍ ບັດນີ້ຫວັງຈະໄທ້ເທິງງາຍ ຜ່າຖ່ານເສີຍ ປຣາດນາຈະເອົາຜິດເທິງງາຍດອກ ແກ້ລັງທຳອຸນາຍທັນນີ້ຂ້າພເຈົ້າແຈ້ງອູ່ ຂອຖ່ານດໍາເຮົດໄທເຫັນກ່ອນ ອຳເປົ່າເພື່ອຍົກທ່າງລ່ວງໄປ

อุยก่วนจึงว่า ท่านอย่าประมภ์เลย เรายังอุบَاຍได้ตลอดอยู่แล้ว
อุยก่วนก็แต่งหนังสือสามฉบับเป็นใจความว่า บัดนี้เต็งงายคิดมิชอบ พระเจ้า
ใจวนมีรับสั่งมาให้เรายกมาจำจัดเสีย แต่ทหารทั้งปวงซึ่งหาไม่ความผิดไม่ก็หา
ให้ทำอันตรายไม่ ถ้าผู้ใดเข้าอนบนต่อเราโดยประกติก็จะทำนุบำรุงผู้นั้นตาม
ความชอบ แม้ผู้ใดมิมาคำนับกลับไปเป็นพากเตงงาย ก็จะจับตัวมาประหาร
ชีวิตเสีย ครั้นแต่งหนังสือเสร็จแล้วก็ให้ทหารรับถือเข้าไปเมืองกิมก็กแต่ใน
เวลากลางคืน อุยก่วนก็ยักกองหัวตามเข้าไป

ฝ่ายทหารทั้งปวงในเมืองกิมก็กได้แจ้งหนังสือดังนั้น ครั้นเวลารุ่งเช้าก็รู้ว่าอยู่ก่ำมาถึงแล้ว กีชวนกันเข้าค่านับล้าน ฝ่ายตรงขันธ่อนหลบอยู่มิได้รู้ตัว อุยก่ำนกีคุมทหารประมาณเจ็ดสิบคนรีบเข้าไปที่อยู่ จังร้องว่าบัดนี้เราก้อรับสั่งมาให้กำจัดตรงงายพ่อลูกเสีย เดงงายได้ยินตกใจตื่นขึ้นลูกออกมาจากที่นอน จะตามดูให้รู้ร้ายแลดีประการใด ก้มิทันจะได้ถาม อุยก่ำนกีสั่งทหารให้จับเอาตัวมัดใส่เกวียนจำเสีย เดงตั่งผู้บุตรรักก์ตกใจวิ่งออกมายังถ้ำเหตุผลทั้งปวง ทหารกีทรุกันเข้าจับมัดใส่เกวียนจำเสียด้วยกัน

ขณะนั้นคนสนิทของเต่งงายรู้ก็ทกใจ ชวนกันจับเครื่องศัสตราวุธวิ่งออกมายังเข้ารับซิงเอ่าเต่งงายพ่อลูก พอเห็นกองหัวพงโขยยกหัวหนุนมาถึงทันเข้าก็กลัวพา กันแตกตินกระจัดกระจายไป จงโขยเห็นเต่งงายพ่อลูกถูกมัดอยู่ในเกวียนจานั้น กีเอ่าคันหวนตีลงที่ศีรษะด่าว่า สูกอ้ายชานามึงมาทำโไอหังตั้งตัวเป็นใหญ่มิได้ย่าเกรงถึงเพียงนี้ควรแล้วหรือ เกียงอุยเห็นดังนั้นก็พลอยเยาวยา วันนี้ท่านถึงที่แล้วหรือจึงมาอยู่ในเกวียนจ่า เหตุใดมิทำแก่ตัวไปเล่าเต่งงายก็มีความโกรธเป็นกำลัง กีด่าว่าเกียงอุยเป็นข้อหายน้ำลายประการ

ฝ่ายจงโขยก็สั่งให้หัวครุ่มเอ่าเต่งงายพ่อลูกส่งไปให้แก่สุมาเจียว และพາอุยกวนกับเกียงอุยเข้าไปในเมืองเสฉวน จึงให้รับเอารัพย์สิ่งหั้งปวงของเต่งงายซึ่งได้ไว้นั้น และหัวหั้งปวงเข้ามานบนอยู่ด้วยจงโขยล้วน

ขณะนั้นจงโขยมิใจกำเริบ จึงว่าแก่เกียงอุยว่า วาสนาเราลูกผู้ชายตัวมิตายกีได้สำเร็จความปรารถนาทุกประการ เกียงอุยจึงว่า อันวาสนาของท่าน ข้าพเจ้าเห็นประจักษ์ปราภูอยู่แล้ว ตัวท่านทำความชอบครั้งนี้ก็หนักหนาบุตรของท่านก็สองคนก็ยังหาความชอบมิได้ ซึ่งท่านจะทำการเอาความชอบสืบไปนั้น ขอຍกไว้ให้บุตรท่านทำการเอาความชอบเดิม ท่านอุตสาห์ทำการมาหั้งนี้ก็ปรารถนาออกตัวอยู่ให้เป็นสุข กีได้สำเร็จประโยชน์แล้วจะทำการสืบไปไyle่า จงโขยจึงว่า ตัวเรอาอยังมีถึงสี่ลิบ ปรารถนาจะคิดการให้ใหญ่หลวงต่อไปอีกให้ปราภูซื้อไว้ อันจะละความเพียรเสียนั้นมิได้

เกียงอุยจึงว่า ถ้าท่านมีความปรารถนาดังนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นวาสนาท่านมากอยู่สมควรแล้ว บัดนี้หัวหั้งปวงก็พรากพร้อม ถึงท่านจะคิดสิ่งใดก็จะสำเร็จ ขอให้เร่งคิดทำการตามแผนที่ซึ่งข้าพเจ้าให้แก่ท่านนั้นเดิม จงโขยได้ฟังเกียงอุยว่าต้องน้ำใจกีตบมือหัวเราะ จึงว่าท่านนี้เจรจาสิ่งใดก็รู้อัชณาสัยต้องใจเราทุกประการ แต่นั้นไปจงโขยกปรึกษาหารือกับเกียงอุยที่จะทำการนั้นหั้งกลางวันกลางคืนมิได้ขาด เกียงอุยก็ลอบให้หนังสือไปถึงพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่าพระองค์อุตสาห์กลั้นพระทัยทราบอยู่ก่อนเดิม ข้าพเจ้าจะคิดแก่ไขเอาราชสมบัตินให้พระองค์ให้จังได้

ฝ่ายสุมาเจียวจึงให้คนถือหนังสือไปถึงจงโขยว่า บัดนี้เรามีความวิตก

ถึงท่าน กลัวว่าจะยกไปกำจัดดงงานนั้นจะมีได้สักวาก จึงยกกองห้ามมาตั้งรออยู่ ณ เมืองเตียงชัน ถ้าราชการขัดเคืองประการใดก็ให้นอกไปจะยกทหารรับมาช่วย จงโดยได้แจ้งดังนั้นจึงบริษากด้วยเกียงอุยว่า มหาอุปราชกรู้อยู่ว่าเรายกมาครั้งนี้ ทგดล้วททหารก็มากกว่าเดิมนายถึงสองสามเท่าอีก เหตุไฉนจึงยกทหารหนุนมาตั้งประทับหลังอยู่เล่า ชารอยมหาอุปราชมีความสงสัยมิไว้ใจเรา จึงยกทหารออกมานักด้วย ทั้งนี้เราประหลาดใจนัก ท่านจะเห็นประการใด

เกียงอุยจึงว่า ท่านกริ่งใจทั้งนี้ก็ชอบอยู่ ข้าพเจ้ามาคิดเห็นว่า อันธรรมดานายมีความสงสัยบ่าวจะนี้แล้ว ก็ยอมมีอันตรายมาถึงเป็นมั่นคง เมื่อตนหนึ่งเด้งงานนั้นก็ถึงแก่ความตาย ขอท่านเร่งร้าหึ่งดูเดิด จงโดยจึงว่า ท่านว่านี้ชอบนัก เรา ก็วิตกอยู่ ถ้าจะนั้นแล้วจะนั่งตายต้องการอันใด เรา ก็จะคิดทำการต่อไปตั้งตัวให้ได้ แม้เดชะวานาน ก็จะได้ราชสมบัติ ถ้ามิสำเร็จ เมื่อันคิดก็จะกลับเข้าตั้งอยู่ในเมืองเสฉวนอย่างเล่าปีจะไม่ได้เจียวหรือ

เกียงอุยจึงว่า ถ้าท่านคิดดังนี้แล้ว ขอให้แต่งเป็นหนังสือนางกวยทาย-เยาผู้เป็นอัครมเหสีของพระเจ้าโจiyoy ให้มาถึงทหารทั้งปวงว่า สุมาเจียวหา ความกตัญญูไม่ จับเอาพระเจ้าโจมอฝ่าเสียชิงเอาราชสมบัติให้แก่ผู้อื่น จึงได้ความเดือดร้อนทั้งนี้ ขอให้ทหารทั้งปวงมีความกตัญญูสนองคุณเจ้า ช่วยกันคิดอ่านกำจัดสุมาเจียวเสีย ถึงมาตราว่าทหารทั้งปวงไม่เห็นด้วยก็แล้วไป แต่ว่าให้ประกาศไว้ให้เป็นที่ อันกำลังปัญญาความคิดของท่านผู้เดียว แม้จะคิดเอามีอยุก ก็เห็นจะได้ไม่ยากนักดูก จงโดยจึงว่า ถ้าจะนั้นท่านจงยกทหารไปเป็นกองหน้าเดิด แม้สำเร็จการดังความปรารถนาแล้ว ก็จะแบ่งปันกันอยู่เป็นสุขตามวานานของเรา

เกียงอุยจึงว่า อันตัวข้าพเจ้านี้ตั้งใจจะทำการอาสาสนองคุณของท่านให้ได้ แต่ว่าวิตกอยู่ด้วยทგดล้วททหารของท่านมิเต็มใจให้ข้าพเจ้าบังคับบัญชา ว่ากล่าวในกิจการทั้งปวง จงโดยจึงว่า ท่านอย่าบำรุงก์เลย รุ่งขันพรุ่งนี้ก็จะเป็นวันตรุษแล้วจะหาทหารทั้งปวงมาเสพย์สุราให้พร้อมกัน เราจะว่ากล่าวเสียให้อยู่ในบังคับท่านให้ขาด ถ้าผู้ใดชัดแจ้งอยู่จะฆ่าเสีย เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ครั้นเวลารุ่งเช้าจงโดยก็ให้หาขุนนางทั้งปวงเข้ามาเสพย์สุรา และ

ขณะเมื่อชุนนางทั้งปวงนั่งเสพย์สุราอยู่พร้อมกันนั้น จงโดยจึงชูจากสุราขึ้นแล้ว ก็ร้องให้ ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็สังสัยจึงถามว่า ทำนร้องให้ด้วยอันใด

จงโดยจึงบอกว่า บัดนี้ทางกายทายเขามีหนังสือมาถึงเราให้นอกทหาร ทั้งปวงว่า สุมาเจียนมีใจกำเริบคิดการใหญ่หลวง ผู้พระเจ้าโจโมเสีย ประธานจะซิงเอาราชสมบัติตั้งตัวเป็นใหญ่ ขอให้ทหารทั้งปวงมีความกตัญญู ต่อเจ้าช่วยกันกำจัดสุมาเจียวเสีย เหตุฉะนี้เราร้องให้เพราเมิ่จเจ็บร้อนด้วย แผ่นดิน ทำนทั้งปวงเป็นข้าของพระเจ้าโจโมมาก่อนจะมีความเจ็บร้อนด้วยเจ้า กระทำการตามรับสั่งหรือจะมิทำประการใด ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ชวน กันนิ่งก้มหน้าเสียลึ้น

จงโดยจึงซักกระเบื้องขึ้นร้องประการแก่ชุนนางทั้งปวงว่า ผู้ใดชัดแจ้ง มิทำการตามเราจะตัดศีรษะเสีย ทหารทั้งปวงกลัวจงโดย ก็ซังตายรับคำจงโดย จงโดยจึงสั่งให้อาชุนนางทั้งปวงซึ่งไว้ลับมีให้ออกมา แล้วให้ทหารคนสนิท ของตัวคุ้มครองชาอยู่ เกียงอุยจึงว่าแก่จงโดยว่า ชุนนางทั้งปวงรับคำทำนายนี้ แล้วก็ตี ข้าพเจ้าก็เห็นยังหาสุจริตไม่ เสียมิได้กลัวอาญาทำนก็ซังตายรับคำอุ ขอให้ทำนไม่เลี่ยงดูให้แน่นอนก่อน ถ้าผู้ใดชัดแจ้งมิเป็นใจด้วยนั้น ขอให้ทำน ชุดหลุมเอาตัวฝังเสียจึงจะชอบ จงโดยจึงว่า การทั้งนี้เราก็ตรรРЕริมไว้พร้อม อยู่แล้ว ถ้าผู้ใดมิลงใจด้วยก็จะให้เอาตะบองทุบตันคอฝังเสีย

ขณะนั้นคูกุเกียนซึ่งเป็นทหารของเชาเหลกนั้นมาอยู่ด้วยจงโดย จงโดย ใช้สอยเป็นคนสนิท ได้ยินดังนั้นจึงอาเนื้อความไปบอกแก่เชาเหลกทุกประการ เชาเหลกปรองให้จึงว่า ตัวข้ามิได้รู้ว่าจงโดยคิดการชบถึงเพียงนี้เลย สงสารแต่ เชาเกียนบุตรของเรารอยู่ภายนอกมิได้รู้เหตุผลประการใด แม้ทำนคิดถึงคุณแต่ ทนหลังจงช่วยบอกแก่บุตรเรารด้วยเดิด ถึงมาตราว่าตัวเราจะตายก็ตามบุญ คูกุเกียนจึงว่า ทำนอย่าปราមภัยเลย ข้าพเจ้าจะคิดกำจัดศัตรูเสียให้ได้ แล้ว คูกุเกียนก็กลับมาจึงว่าแก่จงโดยว่า ชุนทำนให้อาชุนนางทั้งปวงมาซึ่งไว้ในวันนี้ ผู้ใดจะส่งข้าวปลาอาหารก็ทำไม่ ข้าพเจ้าเห็นจะอดข้าวตายเสียลึ้น ขอให้ทำน แต่ผู้ใดผู้หนึ่งไปกำกับอยู่ด้วย รับข้าวปลาอาหารให้แก่ชุนนางทั้งปวงจึงจะชอบ จงโดยก็เห็นชอบด้วย จึงว่าถ้าดังนั้นทำนจะไปอยู่ที่ราชธานีกำกับชุนนางทั้งปวง

เดิด คุกเกี่ยนได้ท่วงทีดังนั้นก็คำนับแล้วมาอยู่กับกันชูนนางหั้งปวงตามจงโขยสั่ง
ฝ่ายเซาเหลกจึงตัดน้ำมือสูบเอาโลหิตเชียนเป็นหนังสือลับซ่อนให้แก่
คุกเกี่ยน คุกเกี่ยนก็ใช้ให้คนสนิทถือหนังสือออกไปแจ้งแก่เขากียน เขากียน
แจ้งหนังสือลับว่าจะโขยคิดการกำเริบชนถต่อแผ่นดิน จึงให้หานายทัพนายกอง
มาปรึกษา นายทัพนายกองหั้งปวงก์ໂกรธ จึงว่าตัวเราก็ชาติทหารได้ทำการ
ลงครามมากทลายครั้ง มาตรว่าตัวจะตายด้วยความสัตย์ซื่อกู้ประเสริฐกว่า
เป็นข้าของจงโขยต้องการอันใด เราหั้งปวงจะกระทำตามอำนาจของจงโขย
ก็จะพยายามเป็นชนถปราภูชื่อชั่วตัวไปด้วย เราจะช่วยกันคิดตัดการเสียให้จงได้
ทหารหั้งปวงก์ชวนกันໂกรธเป็นอันมาก

ขณะนั้นอุยกวนซึ่งได้ก้าวขึ้นกองทัพหั้งสองฝ่าย จึงว่าท่านหั้งปวงปรึกษา
ก็ขอบทุกประการ ตัวเราก็จะรับทำการด้วยส่วนหนึ่ง เขากียนจึงว่า ถ้าดังนั้นท่าน
หั้งปวงจะตระเตรียมทหารให้พร้อมทุกหมวดทุกกองเดิด เราจะรับยกเข้า
ไปทำการให้ทันท่วงทีอย่าให้รู้ตัว แล้วก็เร่งคนถือหนังสือกลับเข้าไปบอกแก่
เขาเหลกผู้บิดาและชูนนางหั้งปวงซึ่งยังอยู่นั่นว่า บัดนี้เราตระเตรียมกองทัพไว้
พร้อมอยู่แล้ว จะยกเข้ามาทำการช่วยชีวิตท่านหั้งปวง เม้มีรายการเรื่มมาถึง
แล้วเมื่อใด ก็ให้จุดเพลิงขึ้นในเมืองเป็นสำคัญ

ฝ่ายจงโขยครั้นรุ่งเช้าขึ้นจึงให้หาเกียงอุยกเข้ามาแก่ผู้น่า เวลาคืนนี้เรา
ผันเห็นว่ามีสรพิษมาชนเอาเรารอบหั้งกาย นิมิตนี้จะรายดีประการใดเชญ
ท่านท่านนายแก่เราให้แจ้ง เกียงอุยกจึงท่านนายว่า ซึ่งท่านนิมิตว่าสรพิษแล
มังกรสองประการนี้ จะทำการใดก็เห็นจะสำเร็จความปรารถนา เป็น
ชัยมงคลแก่ท่านอีก จะได้มีอันตรายสิ่งใดหากมีได้ จงโขยได้ฟังดังนั้นก็มี
ความยินดี จึงว่าความปรารถนาเราจะสำเร็จจริงเหมือนท่านท่านนายเป็นมั่นคง
เกียงอุยกจึงว่า ซึ่งท่านให้เอาชูนนางหั้งปวงมาซึ่งไว้ในวังปรารถนาจะให้ลงใจ
ด้วยกัน ข้าพเจ้าเห็นว่าหาสุจริตไม่ จะเอาไว้ให้เป็นสืบยั่งนานมอยู่ท่าต้องการ
ไม่ เท็จจริงประการใดท่านก็มีปัญญาพิเคราะห์เห็นอยู่ลึ้นทุกประการแล้ว ถ้า
ถ่าเสียสิ้นที่เดียวจะมีพันธุ์ราศีแก่ตัวหรือ

จงโขยได้ฟังเกียงอุยกก็เห็นชอบด้วย จึงว่าถ้าฉะนั้นท่านจงคุมเอา

รูปที่ ๒๖๔ จงไชยถูกเกาหันท์ เกียงอุยบังเกิดจูกอก

รูปที่ ๒๖๕ พระเจ้าใจชวนมองตราคำแห่งกษัตริย์ให้จันอ่อง

ทหารเอกสารของเราไปจับเอาตัวชุนนางทั้งปวงมาเสียให้ลื้นเดด เกียงอุยรับคำแล้ว ก็ขึ้นมาจะพาทหารทั้งปวงออกมานา พอจากอกขึ้นเป็นกำลังหน้มีได้กีซบลงอยู่กับหลังม้า ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ ช่วยกันเข้าพยุงเกียงอุยออกมานวดพื้นแก่ไขค่อยคลายขึ้น ในทันใดพอได้ยินเสียงทหารเข้าเกียนแลวยก่อนให้ร้องอ้ออิงเอิกเกริกตีล้อมเมืองเข้ามาทั้งสี่ด้าน

เกียงอุยจึงว่าแก่จงโดยว่า ซึ่งทหารให้ร้องตีเข้ามาทั้งนี้มีใช้ผู้อื่น เป็นพรครพวกของชุนนางเหล่านี้มั่นคง จำจะฆ่าคนเหล่านี้เสียให้ลื้นก่อนจะเอาไว้มีได้ ว่ายังมิทันขาดคำพอเท็นแสงเพลิงติดขึ้นทั้งสี่ด้าน ทหารวิ่งตรุเข้ามาถึงข้างใน จงโดยเห็นทหารตรุกันเข้ามาก็ตกใจ จึงปิดประตูที่อยู่เสียแล้วกีวิ่งหนีขึ้นไปอยู่ชั้นบน ทหารเข้าเกียนกับอุยก่อนก็จุดเพลิงล้อมเข้าไป

จงโดยจึงคิดว่าตัวกูเป็นชาติทหาร การจวนตัวแล้วจะคิดกลัวความตายอยู่กีห้ามไว้ คิดฉะนี้แล้วกีถอดกระเบื้องมาฟันลงมา ทหารเข้าเกียนล้มตายลงประมาณแก้คุณสินคน ทหารทั้งปวงกีช่วยกันล้อมจงโดยเข้าไว้ ยิงเกาทัณฑ์ระดมมาถูกจงโดยล้มลงตายกันที่ ทหารเข้าเกียนกีเข้าตัดอาศีรษะไป

ฝ่ายเกียงอุยกหินเพลิงใหม่ล้อมเข้ามาดังนั้นกีกรอ ซักกระเบื้องออกจะໄล่ฟันทหารซึ่งล้อมเข้ามา พอชัยบัตัวจะออกไปกีจุกอกขึ้นทรุดนั่งลง จึงว่าอุบายนของเราก็ได้ไว้ตลอดแล้ว เทพตามีได้โปรดให้สำเร็จแกลังผลัญชีวิตรเราในครั้งนี้ เมื่อวานานาหามีจะอยู่ไปไย ว่าดังนั้นแล้วกีเชือดคอตายเสียในทันได

บรรดาชุนนางทั้งปวงซึ่งจงโดยกักซังไว้นั้นมีความโกรธเกียงอุยนักว่า ยุยงจงโดย กีไปหาเกียงอุย พอไปพบคนเข้าต่างคนต่างกรอกรกีเอกสารนี้ผ่าอกออกเห็นตับคับหัวอกอยู่ ดินน้ำใหญ่เท่าไข่ห่าน จึงคิดว่า เกียงอุยมีตีใหญ่ฉะนี้หรือจะมิกล้าหานุเข้ามายังเป็นทหารเอก แล้วกีตัดอาศีรษะไป และเมื่อขณะนี้เกียงอุยถึงแก่ความตายนั้น อายุได้ห้าสิบเก้าปี

ฝ่ายทหารเต่ง่ายเห็นวุ่นวายขึ้นดังนั้น กีคุณกันติดตามไปจะชิงเอาตัวเต่ง่าย อุยก่อนรู้จึงปรึกษากับแทนซกซึ่งเป็นคนสนิท ว่าเต่ง易于เรakisickกลอุบายนั้น จับกุมเอง ถ้าแลบทหารทั้งปวงติดตามไปชิงเอาตัวเต่ง易于ได้ก็จะทำอันตรายแก่เราด้วยมีความพยายามเป็นมั่นคง ห่านจะคิดประการได

ฝ่ายเดนซ์กเป็นอธิบายมาแต่ก่อนมีความพยายามทอยู่ ใจที่ตั้งนั้น
จึงว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาทำนคุณภาพตามไปช่างง่ายเสียเองมิให้มีราศีแก่
ทำนสืบไป อุยกวนดีใจก็ให้เดนซ์กคุณภาพหัวร้อยรับตามไปช่างเสียในทันใด

ตอนที่ ๘๗

แลขณะเมืองโขยແລກີຍອຸຍຕາຍແລ້ວນັ້ນ ຂາວເມືອງເສດວນທັ້ງປວງຫາຜູ້ໃຈບັນຄັບມີໄດ້ ກີ່ເກີດກາງຈາຈລຳພັນກັນຂຶ້ນແອງ ເຕິຍາເວີກນາຍທາຮໃຫຍ່ກັບບຸຕຽກວານອູຜູ້ທີ່ນີ້ກີ່ຄຶ້ງແກ່ຄວາມຕາຍດ້ວຍ ຄວັນອູ່ປະມານສອງວັນພອກາຊັ້ນຍາກກອງທັພມາດີ່ງ ກີ່ປ່າບປ່າມອານາປະຫາຮອງທັ້ງປວງໃຫ້ສົນເປັນປາກຕິແລ້ວ ກີ່ຕັ້ງໃຫ້ອຸຍກ່ວນເປັນໃຫຍ່ຮັກໝາເມືອງເສດວນອູ່ ຈຶ່ງເລາຕັ້ງພະເຈົ້າເລ້າເສີ່ຍນັ້ນ ຍ້ວນເກີ່ຍນ ເຕິຍາເຈິຍາ ເລີຍາຈົ່ວ ຂັນເຈັ້ງທ້າຄນີ້ໄປເມືອງວູຍກົກ.

ຝ່າຍເຫັນອອງຄຸມກອງທັພເມືອງກັງຕັ້ງ ຜົ່ງຍກມາຊ່ວຍຈູກັດເຈີ່ມ ຄວັນຍາກມາດີ່ງກາລງທາງຮູ້ວ່າເມືອງເສດວນເສີ່ຍແລ້ວ ກີ່ຍກກັບໄປແຈ້ງແກ່ຫຼຸນອີ້າ ຫຼຸນອີ້ວຈຶ່ງວ່າເມືອງເສດວນກັບເມືອງເຮົາກີ່ເໜືອນພັນກັບປາກ ເນື່ອແລມີອງເສດວນແສີ່ຍແກ່ສຸມາເຈິຍາ ດະນີແລ້ວ ເຫັນວ່າສຸມາເຈິຍາຈະມີຫຍຸດ ຈະຍກມາທ່າຮ້າຍແກ່ເມືອງເຮົາເປັນແນ້ຳຄົນ ຈຶ່ງໃຫ້ລັກຄ່ອງ ຜູ້ເປັນບຸຕຽກຫຼຸນທີ່ໄປກິນເມືອງເກົງຈົວນັ້ນ ຄຸມທາຮອອກເທິຍາ ຕຽບຈາກຮັກໝາດ່ານທຸກຕໍ່ບລ ໃຫ້ຫຼຸນອີ້ໄປຮັກໝາເມືອງລຳເຊີ້ ແກ່ນໜ້າທ່າຮອອກເທິຍາ ສອດແນມກີ່ຈາກການທັ້ງປວງ ແລ້ວເກັນໜ້າທ່າຮອອກໄປຕັ້ງຄ່າຍຮ້າຍອູ່ຕາມຮົມແນ້ຳເມືອງກັງຕັ້ງສາມຮ້ອຍລູກ ຮ້ວງຈະປ້ອງກັນກອງທັພເມືອງວູຍກົກ ໃຫ້ເຫັນຍອງເປັນນາຍດ່ານຕຽບຈາກກຳຫັນທ່າຮອອກທັ້ງປວງ

ຝ່າຍພະເຈົ້າເລ້າເສີ່ຍນັ້ນມາດີ່ງເມືອງເຕິຍັງຫັນແລ້ວ ກີ່ເຂົ້າໄປຄຳນັບສຸມາເຈິຍາ ສຸມາເຈິຍວິກີ່ພາທ່າຮອອກແພຣະເຈົ້າເລ້າເສີ່ຍນັ້ນທ່າຮອອກກັບມາເນື່ອງວູຍກົກ ຄວັນດີ່ງເມືອງແລ້ວສຸມາເຈິຍວ່າແກ່ພະເຈົ້າເລ້າເສີ່ຍວ່າ ທ່ານນີ້ເປັນຄົນມິດຫາສົດປັ້ງຢູ່ມີໄດ້ ເສພຍ໌ແຕ່ສຸຮົມມີໄດ້ນໍາພາກີ່ຈາກການນ້ຳມືອງ ທ່າໃຫ້ແຜ່ນດີນພັນພົອນເສີ່ຍຈາກອານາປະຫາຮອງທັ້ງປວງໄດ້ຄວາມເດືອດວ້ອນດັ່ງນີ້ມີຄວນນັກ ຂອບແຕ່ປະຫາຮົວໃຈຕິດເສີ່ຍຈຶ່ງຈະຄວ

ພະເຈົ້າເລ້າເສີ່ຍໄດ້ພັງສຸມາເຈິຍວ່າ ມີຄວາມກັບກັນກັບລັງທັບເຄົ້າ ສລດລົງໃນກັນໄດ້ກົມອນນຶ່ງອູ່ ຫຼຸນນາງທັ້ງປວງກີ່ຂວາງກັນໂທ້ໃວ້ ສຸມາເຈິຍວິກີ່

อนุญาตให้ จึงตั้งพระเจ้าเล่าเสียนเป็นที่อ่านลอกก์ ประทานหนูนิ贡คนใช้ร้อยหนึ่ง กับแพรอย่างดีมีน้ำพับแล้วเงินทองเป็นอันมาก แล้วตั้งท้าวหารชื่นตามมาด้วยนั้น เป็นขุนนางตามสมควร จึงจัดถินฐานบ้านเรือนให้อยู่ตามประเพณีทุกประการ พระเจ้าเล่าเสียนคำนับสุมาเจียวแล้วก็พาภันลาออกจากที่อยู่

ขณะนั้นสุมาเจียวจึงให้ปรึกษาไทยอุยโดยว่า เป็นคนซักสวนเจ้าทำให้เสียประเพณีแผ่นดินจะเสียงไว้มิได้ ก็ให้ท้าวหารเอาตัวไปทำโทษตัดต้นมือ กระวนรอบเมืองแล้วก็มาเสีย ครั้นอยู่มาวันหนึ่งสุมาเจียวจึงให้เชญพระเจ้าเล่าเสียนเข้ามากินโต๊ะ แล้วให้มีงานเต้นรำต่าง ๆ ขุนนางทั้งปวงชื่นด้วยพระเจ้าเล่าเสียนนั้นชวนกันนั่งก้มหน้าทำเป็นทุกชั้นร่อนอยู่ท่าเป็นที่จะคุ้นรำไม่แต่พระเจ้าเล่าเสียนนั้นเพ่งพระเนตรดูการเล่นยื้มพรายริบเริงเป็นประดิษฐ์

สุมาเจียวเห็นดังนั้นจึงแสร้งถามว่า ทุกวันนี้ท่านระลึกถึงเมืองเสฉวนอยู่หรือ พระเจ้าเล่าเสียนจึงบอกว่า ข้าพเจ้าได้มาพึงวاسนาของท่านก็เป็นสุขอยู่ ท่าได้คิดระลึกถึงบ้านเมืองไม่ สุมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็นิ่งไว้แต่ในใจ ครั้นพระเจ้าเล่าเสียนกินโต๊ะเสพย์สุราเสร็จแล้ว ก็คำนับลาสุมาเจียวมา

ขณะนั้นขับเจ้งจึงตามไปว่าแก่พระเจ้าเล่าเสียนว่า เหตุใดพระองค์จึงเจราแก่สุมาเจียวจนน้ำหารไม่ ถ้าที่หลังจะไปกินโต๊ะแม้สุมาเจียวจะถูกไหม พระองค์จะแกกลังทำร้องให้บอกว่าระลึกถึงเมืองเสฉวน สุมาเจียวจะมีใจกรุณาเห็นสงสารก็จะให้เรากลับคืนไปเมืองเสฉวน ตั้งแต่นั้นพระเจ้าเล่าเสียนก็จำต้องคำขอขับเจ้งไว้

ครั้นอยู่สามสัปดาห์สุมาเจียวให้เชญพระเจ้าเล่าเสียนไปกินโต๊ะอีก จึงถามว่าทุกวันนี้ท่านคิดจะครรภ์กลับไปเมืองเสฉวนอยู่หรือ พระเจ้าเล่าเสียนจึงทำเอามือปิดหน้าเข้าร้องให้แต่เว้น้ำตาห้ามไม่ สุมาเจียวจึงว่า เหตุใดพุดกันโดยดีท่านมาร้องให้ฉันนี้เล่า แล้วเอามือซักเอาระหัตต์พระเจ้าเล่าเสียนออกเสียจากพระพักตร์ มิได้เห็นมีน้ำพระเนตรเป็นประดิษฐ์อยู่ พระเจ้าเล่าเสียนอดสูแก่ใจจึงว่า ถ้าท่านจะให้ข้าพเจ้ากลับไปเมืองเสฉวนก็จะได้ไป แม้มิได้รู้แล้ว ก็จันอยู่

สุมาเจียวแล้วท้าวหารทั้งปวงได้ฟังพระเจ้าเล่าเสียนว่าดังนั้นกลับยื้มมิได้ก็

ชวนกันหัวเราะสิ้นทุกคน สุมาเจียวจึงคิดว่าพระเจ้าเล่าเสียนนี้เป็นคนโฉดเขลา ห้ามญาณไม่ได้ ตั้งแต่นั้นมาสุมาเจียวก็มิได้มีความรังเกียจเลย ครั้นพระเจ้าเล่าเสียนกินต้องแล้วก็ค่านับสุมาเจียวลาออกจากฯ

ฝ่ายขุนนางทั้งปวงจึงปรึกษากันว่า สุมาเจียวมหาอุปราชรัตน์ทำการได้เมืองส่วนมีความชอบมาก ควรจะเป็นที่จีนอ่อง ขอบเราทั้งปวงจะกราบทูลความชอบของมหาอุปราช ครั้นปรึกษากันแล้วก็พากันเข้าไปปฎูลพระเจ้าโจชวนพระเจ้าโจชวนก็เห็นชอบด้วย จึงตั้งให้สุมาเจียวเป็นที่จีนอ่องตามขุนนางปรึกษา สุมาเจียวมิใจกำเริบคิดว่าແ演น์ดินนี้เป็นของสุมาสูญพิเริ่งให้ร้านคานลีบกันมา และบัดนี้สุมาอียัน สุมาชิวนุตรของเราสองคนนี้ก็จำเริญวัยอยู่แล้วครัวจะตั้งแต่งให้เป็นใหญ่ อันสุมาอียันผู้พิ้นลักษณะก็มีว่าสนใจ ผมก็ยวากถึงตีน มือก็ยวافันชา ปัญญาพาทีเฉลียวฉลาดหลักแหลม แต่ทว่าไม่ชอบใจเรา ครั้นจะตั้งให้เป็นใหญ่บัดนี้ก็มิได้ แต่สุมาชิวนันของซึ่งสุมาสูญพิเริ่งครรภ์เอาไปเลี้ยงดูแต่พ่อนันมีใจสatyซื่อมั่นคงดี ควรที่จะตั้งให้เป็นใหญ่ คิดจะนั้นแล้ว ก็ปรึกษาขุนนางทั้งปวงที่จะตั้งสุมาชิวนเจ้าชีจู ขุนนางทั้งปวงจึงว่า ซึ่งท่านจะตั้งสุมาชิวนเป็นชีจูนั้นมิชอบ ด้วยข้าพเจ้าเห็นว่าແ演น์ดินแต่ก่อนเกิดຈลาຈلنนั้น ก็เพราะกลับเอารู้ในใหญ่เป็นผู้น้อยมิได้ทำตามชนบทธรรมเนียมบุราณ ครั้นนี้ท่านจะมาตั้งน้องให้เป็นใหญ่กว่าพ่อนันข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย สุมาเจียวได้ฟังขุนนางทั้งปวงว่าดังนั้นก็เห็นชอบ จึงตั้งให้สุมาอียันเป็นเจ้าชีจู

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งขุนนางอาเนื้อความไปแจ้งแก่สุมาเจียวว่า บัดนี้ข้าพเจ้าได้ยินเชาเลือว่าเมื่องซงบูรกวันนั้นมีคนลงมาแต่สรรค์ สูงได้สิ่ว่า ฝ่าตีน ยาวยสองศอก นุ่งเหลืองห่มเหลือง ผมขาวหนวดชา ถือไม้เท้าเที่ยร้องประกาศไปกรอบเมืองว่าเป็นเจ้าแก่เมืองนุชย์ บอกคนทั้งหลายให้รู้ว่าແ演น์ไปจะมีเจ้าແ演น์ดินมาเปลี่ยนใหม่ อาณาประชาราษฎรทั้งปวงจะอยู่เย็นเป็นสุข อย่าบำรุงก์เลย ครั้นเที่ยวนอกถ้ำสามวันแล้วคนนั้นก็หายไป

สุมาเจียวได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สำคัญว่าตัวจะได้เป็นเจ้าແ演น์ดิน ก็กลับเข้ามาข้างในเพอลมจับล้มลงอยู่กับที่ ขุนนางทั้งปวงรู้ก็ชวนกันเข้าไปตามว่าท่านเปายเป็นประการใด สุมาเจียวก็พูดมิออก เอาแต่มือซื้อสุมาอียันเท่านั้น

แล้วก็ขาดใจตายในทันใด ชุนนางทั้งปวงแต่งการศพตามประเพณี

ฝ่ายโไฮเจংจึงบีริกษาแก่ชุนนางทั้งปวงว่า อันราชการบ้านเมืองแต่ก่อนนั้นลิทธิ์ขาดอยู่แก่เจ้าจินอ่อง บัดนี้เจ้าจินอ่องก็หายไปไม่แล้ว ควรที่จะยกเจ้าชีจูขึ้นเป็นที่ Jin อ่องว่าราชการบ้านเมืองสิบไป ชุนนางทั้งปวงก็เห็นพร้อมด้วย จึงตั้งเจ้าชีจูเป็นที่ Jin อ่องแทนสุมาเจียวผู้บิดา ก็ให้โไฮเจংเป็นที่มหาอุปราช และตั้งแต่งชุนนางทั้งปวงตามฐานศักดิ์โดยสมควร

ครั้นรุ่งขึ้นเช้าวันหนึ่ง Jin อ่องจึงให้หากาอุ้นกับทุยสิวเข้ามาถามว่า ใจโนกับบิดาของเราร้ายไหนจึงดีกว่ากัน ก้าอุ้นกับทุยสิวจึงว่า อันใจโนนั้นทำการทั้งปวงมีความชอบมากก็จริง แต่ทว่าอาณาประชาราษฎรหัวรักใจร้อนไม่ถึง มาตรว่าทำสมบัติไว้ให้แก่ใจผู้บุตรนั้นแล่ก็ยังมิรับคำบลัน ทิศเหนือทิศใต้ ก็เป็นเสียงหนามอยู่ อันพระอัยกาของท่านได้ทำการมา ก็หนักหนา ปรากฏชื่อเสียงเลื่องลือเป็นอันมาก และอาณาประชาราษฎร์รักใจร้อนที่ พระบิดาของท่านแล่ก็ช้ำได้เมืองเศ眷 ครั้นนี้มีเกียรติยศเป็นที่ย่าเกรงก็มาก ซึ่งจะเอาใจโฉมาเปรียบด้วยนั้นเห็นไกลกันนัก

Jin อ่องจึงว่า แต่ก่อนแผ่นเดินนี้ก็เป็นของพระเจ้าเที่ยนเต้ ใจโดยคิดอ่านทำการกำจัดเสีย ซึ่งเอาราชสมบัติของพระองค์เป็นของตัวได้ เม้มว่าเราจะซึ่งเอาราชสมบัติของพระเจ้าใจชวนเหมือนกรณั้นบ้างจะไม่ได้เจิยวหรือ

กาอุ้น ทุยสิวจึงว่าท่านว่านี้ขอบ ซึ่งจะซึ่งเอาราชสมบัติของพระเจ้าใจชวนนั้นก็เหมือนกับช่วยแก้แค้นพระเจ้าเที่ยนเต้ ท่านคิดจะนี้ก็ต้องด้วยประเพณีแผ่นเดินอยู่แล้ว Jin อ่องได้ฟังกาอุ้น ทุยสิวว่า ก็กำเริบน้ำใจ ครั้นเวลารุ่งเช้าก็ถือกระเบื้องเข้าไปในวัง

ฝ่ายพระเจ้าใจชวนแต่ไม่สบายพระทัยมาหลายวัน พ้อวันนั้นเสด็จออกมากันนั่งอยู่ เห็น Jin อ่องถือกระเบื้องเดินเข้าไปถึงข้างใน ก็ค่านั้นเชิญ Jin อ่องนั่งบนที่สมควร Jin อ่องจึงถามว่า พระองค์รู้หรือไม่ว่าราชสมบัติน้ำเมืองทั้งปวงนี้ ผู้ใดทำไว้ พระเจ้าใจชวนจึงว่า อันราชสมบัติน้ำเมืองซึ่งเป็นประกรตราชบาน เราได้อาศัยเป็นสุขออยู่ทั้งนี้ ก็ เพราะกำลังปัญญาความคิดบุญท่านแลบิดาท่านทำไว้ให้แก่เรา

จินอ่องจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ทุกวันนี้สติปัญญา ก็น้อย จะจัดแหงทหารก็ไม่เป็น จะว่ากล่าวกิจการฝ่ายพลเรือนแลกมิได้ สารพัดที่ไม่สมประกอบล้วน ต้องการอันใดจะมาลงกอดสมบัติอยู่ ถ้ายกให้กับผู้อ่อนที่มีสติปัญญา ว่ากล่าวกิจการแผ่นดินมิดหรือ พระเจ้าโจชوانได้ฟังดังนั้น ก็ตกใจ กอดพระหัตถ์เข้าชนพระพักตร์นิ่งอยู่

เตียวเจ็กเป็นขุนนางผู้ใหญ่นั่งเฝ้าพระเจ้าโจชوانอยู่ ได้ยินจินอ่องว่า ดังนั้นจึงคาดว่า เหตุไฉนท่านมาเจรจาดังนี้ ครั้งเมื่อพระเจ้าโจโฉยังมีพระชนม์อยู่ทรงพระอุตสาห์มิได้คิดแก่ชีวิต สู้รบมานะพระองค์ไปเที่ยวปราบปราม บ้านเมืองทั้งปวงให้ราบคาบปราศจากเสียงหมาเหล็ก tho กำจัตรชาตตุรูเสียทำให้อาณานิคมราษฎรเป็นสุข และก็ยกแผ่นดินให้แก่พระญาติวงศ์ครอบครอง สืบ ๆ กันมา พระเจ้าโจชوانก็มิได้ทำสิ่งใดให้แผ่นดินเดือดร้อนหาความผิด มิได้ ซึ่งท่านจะให้ยกสมบัติให้แก่ผู้อ่อนเสียง่าย ๆ นั้นด้วยเหตุอันใด

จินอ่องได้ฟังก็โกรธจึงว่า ราชสมบัติทั้งนี้เดิมเป็นของพระเจ้าเหี้ยนเต้ โจโฉก็เป็นข้าของพระองค์ คิดอ่านกำจัดพระองค์เสียแล้วชิงเอาเป็นของตัวสิ่ได้ฝ่ายอัยกาบิดาเรา ก็ได้ทำการสังคมประบบปราบปรามกำจัดศัตตุรูเสียก็เหมือนกัน แม้ชิงเอาน้ำงจะไม่ได้เจิยาวหรือ ว่าฉะนั้นแล้วก็สั่งให้นู้ชูจับเอาตัวไปตี พระเจ้าโจชوانก็คุกเข่าลงค่านบขอโทษเตียวเจ็ก จินอ่องก็มิให้ เร่งให้นู้ชูเอาไปตีตาย เสียในทันใด แล้วก็ลุกออกจาก

ขณะนั้นพระเจ้าโจชوانจึงปรึกษาภาษาอุ้น ทุยสิวว่า การเกิดกำเริบจะนี้ แล้วท่านจะคิดประการใด ภาษาอุ้น ทุยสิวจึงว่า ทุกวันนี้ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็น แผ่นดินก็จะร่วงໂroyลงแล้ว ซึ่งพระองค์จะขัดแข็งอยู่นั้นมิได้ การจวนตัวถึงเพียงนี้ ควรหรือพระองค์จะไม่ผ่อนผันนั้นก็จะมีภัยมาถึงตัว ขอพระองค์จงยก สมบัติให้แก่จินอ่องเสียเถิด ก็จะมีความสุขสืบไป พระเจ้าโจชوانก็เห็น ชอบด้วยจึงกำหนดแก่ขุนนางทั้งปวงว่า ถึงเดือนยี่ชีนค่ำหนึ่งให้เข้ามาพร้อมกัน ในวัน แล้วก็ให้จัดที่ทางทั้งปวง

ครั้นถึงวันกำหนดขุนนางทั้งปวงเข้ามาพร้อมกันในที่เฝ้า พระเจ้าโจชوان ก็ยกเอาราสำหรับว่าราชการเมืองมองให้จินอ่อง จินอ่องรับเอาราheyกแล้วก็

ขึ้นนั่งบนที่สูง ชูกะเบื้องขึ้นท่ามกลางชุมชนทางทั้งสองแಡา จึงร้องเรียกพระเจ้า ใจชวนเข้ามาคุกเข่าลงคำนับต่อหน้าชุมชนทางแล้วจึงว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้เสวยราชสมบัติครอบครองแผ่นดินนี้มาได้ยี่สิบห้าปี ใจโดยผู้เป็นอัยการของท่านกำจัดเสียขึ้นครองครองราชสมบัติสิบแซมมาถึงสี่สิบห้าปี บัดนี้แผ่นดินก็ร่วงโรยถึงกำหนดที่เราจะได้เป็นใหญ่ในราชสมบัติแล้ว ตัวท่านอย่ามีความวิตกไปเลยแล้วพระเจ้าจินอ่องจึงตั้งให้พระเจ้าใจชวนเป็นที่ต้นลิวอ่อง ให้ไปกินเมืองกิมลงเสีย กกำหนดว่ามิได้มีข้อรับสั่งให้มา ก็อย่าให้มาฝ่าเป็นอันขาดที่เดียว พระเจ้าใจชวนซบทัพตรัลงร้องให้ แล้วก็คำนับลาพระเจ้าจินอ่องพาเอ魄รคพากของตัวไป เมืองกิมลงเสีย

แลขณะเมื่อพระเจ้าจินอ่องได้เสวยราชสมบัตินั้น (พ.ศ. ๘๐๘) ก็สั่งให้ปล่อยนักโทษทั้งปวงเสียจากเรือนจำลิ้น แล้วจึงให้นามเมืองวุยกกิซื่อว่า เมืองไใต้จันแต่นั่นมา ครั้นอยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าจินอ่องเสด็จออกว่าราชการ จึงปรึกษาด้วยชุมชนทางทั้งปวงให้เกณฑ์กองทัพจะยกไปตีเมืองกังต่าง

ฝ่ายพระเจ้าชุนอิวแจ้งกิตติศพทว่า สูมาเอียนซิงเอาราชสมบัติของพระเจ้าใจชวนตั้งตัวเป็นใหญ่ แล้วให้ช่องสุมทแกล้วหาทราบทั้งปวงเกณฑ์กองทัพจะยกมาตีอาเมืองกังตั้งจะนั่น ก็มีพระทัยทุกข์ตรอมไปจนทรงพระประชวรหนักลงถึงแก่ความตาย ครั้นชุมชนทางทั้งปวงแต่งการศพพระเจ้าชุนอิวเสร็จแล้ว จึงปรึกษาจะยกชุมเปียนผู้เป็นพระราชบุตรขึ้นครอบครองราชสมบัติว่าราชการเมืองแทนพระราชนิดาตามประเพณีสิบไป

ขณะนั้นบันธีก เตียวเป่าชุมนานาผู้ใหญ่จึงปรึกษาว่า ซึ่งจะยกชุมเปียนผู้เป็นพระราชบุตรขึ้นว่าราชการเมืองนั้นก็ขอบอยู่ แต่ทว่าชุมเปียนนี้มีสติปัญญาอ้ายยังเยาว์แก่ความนัก เห็นจะว่าราชการไปมิตลอด ขอให้อาชูนโยวซึ่งเป็นหลานพระเจ้าชุนกวาน อันเป็นบุตรของชุนเหลียงนั้นครอบครองราชสมบัติเด็ด ด้วยมีสติปัญญาหลักแหลมเห็นจะปกป้องอาณาประชาราษฎรได้

ครั้นชุมนานาทางทั้งปวงได้ยินและนาผู้ใหญ่ทั้งสองปรีกษาฉะนั้น ก็เห็นพร้อมด้วยกันลิ้น ครั้นถึงเดือนเก้าชั้นค่ำหนึ่ง ก็แต่งการพระราชพิธีอภิเษกชูนโยวขึ้นครอบครองราชสมบัติสิบไป จึงตั้งให้ชุมเปียนผู้เป็นพระราชบุตรของพระเจ้า

ชุนชิวเป็นที่เจ้าเจียงอ่อง ให้เตงของเป็นที่ต้ายสุม้า ครั้นพระเจ้าชุนໂโยได้เสวยราชสมบัติแล้วก็มีพระทัยกำเริบ เชื่อฟังด้วยคำยมทุนผู้เป็นขันที่ มิได้อ่าใจใส่กิจการบ้านเมืองทั้งปวงเสพย์สุราเป็นนิตย์ เอียงเที่ยง เตียวเปาซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่เห็นผิดก็เข้าไปทูลทัดทานห้ามปรามเป็นทลายครั้ง พระเจ้าชุนໂโยมิได้เชื่อฟังโกรธชุนนางทั้งสองคนก็ลั่งให้อาตัวไปฆ่าเสีย ตั้งแต่นั้นมาชุนนางทั้งปวงก็กลัวเกรงมิอาจที่จะห้ามปรามทูลทัดทานได้

ครั้นอยู่มาพระเจ้าชุนໂโยก็ยกไปตั้งอยู่บูรีเฉียง กะเกณฑ์ทแกลวทหารและอาณาประชาราชภูมิไปตัดไม้ม้าทำวัง อาณาประชาราชภูมิทั้งปวงได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก ครั้นทำวังแล้วจึงปรึกษาด้วยทอกทยกว่า ครั้นพระเจ้าชุนชิวยังมีพระชนม์อยู่ไม่ไว้ใจแกร่งราชการ กะเกณท์ให้เตงของเป็นนายใหญ่ออกไปตั้งค่ายอยู่ตามริมชายทะเลนั้นปรารถอนจะกันกองทัพเมืองวุยก็ก็ไว้ และทหารทั้งปวงเหล่านี้ก็พรั่งพร้อมกันอยู่ชอนห่วงที่แล้ว เราจะยกไปตีเมืองวุยก็ก็เดียวหัวจะช่วยแก้แค้นพระเจ้าเล่าเสียน จะยกกองทัพไปทางใดจึงจะสะดวก

ทอกทยกจึงทูลว่า ชั่งพระองค์จะยกกองทัพไปตีเมืองวุยกันนั้นช้าพเจ้าไม่เห็นด้วย บัดนี้เมืองเสฉวนก็เสียแก่สุมาเจียวแล้ว สุมาเจียวมีใจกำเริบนักหมายจะยกมาตีเมืองกังตั่งอ็อก ขอให้พระองค์จัดแจงป้องกันรักษามีองมั่นไว้อย่างเพอยกไปก่อนเลย แม้พระองค์มิพังช้าพเจ้าจะขัญกพลทหารไปบัดนี้ ก็เหมือนหนึ่งเอ่อฝอยไปทุ่มเข้าที่กองเพลิง

พระเจ้าชุนໂโยได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าเราคิดอ่านจะยกไปกำจัดสุมาเอี่ยนจะเอาฤกษ์ชัยชนะ ตัวท่านมาทัดทานเป็นอัปมงคลนั้นไม่ชอบ หากว่าตัวท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่มาแต่ก่อน ถ้าหากไม่เราจะประหารชีวิตเสีย ว่าดังนั้นแล้วก็ให้บูรชันออกไปจากที่เฝ้า ทอกทยกมาถึงช้างนอกแล้วก็ทอดใจใหญ่ ว่า สมบัติในเมืองกังตั่งนานไปก็จะเป็นของผู้อื่น ตั้งแต่นั้นมาทอกทยกกับกองปวยมิได้เข้าไปทำการชกการดังแต่ก่อน

ฝ่ายพระเจ้าชุนໂโยก็สั่งให้ลักช่อง ชั่งไปรักษาเมืองเกงจิวนั้นคิดอ่านจะให้ยกไปตีเมืองชงหยง ม้าใช้รู้กิตติศัพท์จึงเอานือความไปแจ้งแก่สุมาเอี่ยน ณ เมืองใต้จันว่า บัดนี้พระเจ้าชุนໂโยให้กะเกณฑ์ทหารทั้งปวงจะยกมาตีเมืองชงหยง

ครั้นพระเจ้าสุมาเอียนได้แจ้งดังนั้น จึงปรึกษาแก่ทุนนางหั้งปวง ก้าอุ้น จังทูลว่า บัดนี้ข้าพเจ้าแจ้งว่า พระเจ้าชุนໂยได้เป็นใหญ่ในเมืองกังตั้งนั้น มีได้ประพฤติตามชนบธรรมเนียมแต่ก่อน ประเพณีแผ่นดินพื้นเพื่อนอยู่ท่าเป็นปกติไม่ ขอให้พระองค์มีรับสั่งไปถึงเอียวเก่า ซึ่งเป็นนายทหารอยู่ ณ เมืองชงหยงนั้น ซ่องสุมทแกล้วทหารรักษาน้ำหนามีองไว้ให้มั่นคง คอยดูห่วงที่เมืองกังตั้ง ถ้าเกิดอันตรายจะลาจลขึ้นแล้วเมื่อใด เราก็จะยกทัพใหญ่ไปโจมตีเอาเห็น จะได้โดยสะดวก พระเจ้าสุมาเอียนก็เห็นชอบด้วย จึงให้มีหนังสือไปถึงเอียวเก่า ตามถ้อยคำกาอุ้นทุกประการ

เอียวเก่าครั้นแจ้งในข้อรับสั่งแล้ว ก็จะเกณฑ์ทหารออกไปตั้งรักษาด่านทางอยู่ทุกตำบล ครั้นมาวันหนึ่งทหารจึงเข้าไปบ่นกว่า บัดนี้ลักษองนายทหารซึ่งยกมาตั้งอยู่ ณ ปลายแಡนนั้นก็เรวนพื้นเพื่อนอยู่แล้ว ทแกล้วทหารก็มีได้คุ่มกันเป็นหมวดกองโดยกระบวนการ ขอให้ทำเร่งยกทหารไปโจมตีเอาเห็น จะได้ชัยชนะโดยง่าย เอียวเก่าจึงว่า อันลักษองนี้มีสติปัญญาเป็นสามารถ ทั้งฝีมือก็เข้มแข็งเป็นนายทหารใหญ่ในเมืองกังตั้ง ชานิชานาญในการสังคมามาช้านาน ซึ่งท่านจะประมาทดูเบาให้ยกไปตีลักษองนั้นมิชอบ เราไม่เห็นด้วย ถ้าแล้ตั้งมั่นรออยู่ฟังกิจติศพ์เมืองกังตั้ง เห็นได้ทีแล้วจึงจะยกไปโจมตีเอาอย่าให้รู้ตัวจะมีดีหรือ ทหารหั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็คำนับเห็นชอบด้วย เอียวเก่าก็ตั้งมั่นรอฟังกิจติศพ์อยู่ ณ ปลายแಡน

ฝ่ายพระเจ้าชุนໂยจึงให้มีหนังสือไปถึงลักษองว่า ให้เร่งยกทหารตีล่วงด่านเมืองไ泰จันเข้าไปอาชัยชนะจะได้ ครั้นลักษองแจ้งดังนั้นจึงให้หนังสือตอบไปว่า ซึ่งพระองค์จะให้ข้าพเจ้าเร่งยกกองทัพตีเข้าไปยังมีได้ห่วงทีก่อน จะขอตั้งมั่นไว้ ถ้าได้ช่องแล้วเมื่อได้จึงจะยกพลทหารทำการเข้าไปอาชัยชนะ ขออย่าให้พระองค์ทรงพระวิตกเลย อันราชการฝ่ายนี้ข้าพเจ้าจะขอรับเอาเป็นพนักงานพระเจ้าชุนໂยได้แจ้งดังนั้นก็ทรงพระดำริว่า ลักษองนี้ไปตั้งขัดทัพอยู่เป็นช้านาน ชารอยว่าจะเป็นมิตรสันถวะคุ้นเคยกันกับเอียวเก่า จะกลับเข้าเป็นพวกปัจจามิตร มิได้สักย์ซื่อต่อเรามั่นคง จึงมีหนังสือตอบขัดแข็งมาหั้งนี้ก็ทรงพระโกรธจึงตั้งให้ชุนอ้ออกไปเป็นนายใหญ่ควบคุมพลทหารหั้งปวง ก็ให้ถอดลักษองนั้น

ออกเสีย

เอี่ยวเก่ารู้ว่าพระเจ้าชุนไอยประพฤติผิดชนบธรรมเนียมแต่ก่อน อาณาประหาราชภูมิทั้งปวงก็มีความซึ้งชั้งเป็นอันมาก แล้วก็ให้ถอดอกข้องออกเสียเห็นอาการพื้นเพื่อนอยู่แล้ว กับอกหนังสือไปแจ้งแก่พระเจ้าสุมาเอียน ณ เมืองไจจิน ขอกองทัพเร่งยกมาตีเอาเมืองกังตั้ง

พระเจ้าสุมาเอียนแจ้งในหนังสือดังนี้ ก็เร่งกะเกณฑ์ทหารเข้ากองทัพจะยกมา ก้าอุ้นกับขุนนางผู้ใหญ่จึงทูลห้ามว่าให้ดกรองทัพไว้ พระเจ้าสุมาเอียนเห็นชอบ จึงให้ดกรองทัพอยู่ ครั้นเอี่ยวเก่าแจ้งว่า พระเจ้าสุมาเอียน มิได้ยกกองทัพมากระทำแก่เมืองกังตั้งดังนั้นก็ทอดใจใหญ่ ว่าเมืองกังตั้งนี้เสียถึงเก้าส่วนแล้ว ยังแต่ส่วนหนึ่งจะได้โดยง่ายแล้ว พระเจ้าสุมาเอียนก็มิได้ยกกองทัพมาคิดเสียดายนักมิรู้แล้วเลย ครั้นถึงปลายปีเอี่ยวเก่าป่วยลงก็ตาย

พระเจ้าสุมาเอียนจึงตั้งให้เตาอี้เป็นที่ตินหลำจงกุน มาเป็นนายทหารรักษาเมืองเกงจิวแทน ครั้นตินหลำจงกุนรู้ว่าลูกข้องแลเตงยองถึงแก่ความตายแล้ว พระเจ้าชุนไอยก็ประพฤติการพื้นเพื่อนเสียปฏิสูตรเป็นนิตย์ ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยพิดทูลห้ามปรามก็ให้ตัดปากจมูกเสีย ไฟร์ฟ้าอาณาประหาราชภูมิได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก จึงมีหนังสือไปแจ้งแก่พระเจ้าสุมาเอียนจะขอไปตีเมืองกังตั้ง

พระเจ้าสุมาเอียนแจ้งในหนังสือดังนี้ ก็ตั้งให้เตาอี้เป็นที่ไถ่กักคุณทหารสิบหมื่น เป็นแม่ทัพยกอภิมหาเมืองกังเหลงแลให้ตีเอาเมืองกังตั้ง แล้วให้สุมาเตี้ยมเจ้าเมืองหลงเสียคุณทหารห้าหมื่นยกไปทางอิตั่ง ให้อองทุยคุณทหารห้าหมื่นยกไปทางอัวกั่ง ให้อองหยงคุณทหารห้าหมื่นยกไปทางนู้เฉียงให้ห่อทุนถือพลทหารห้าหมื่นยกไปทางแซเค้า กำหนดให้อยู่ในบังคับบัญชาเตาอี้ลินทุกหมวดทุกกอง จึงเกณฑ์ให้องโดยยกับคงปืนคุณเรือสำหรับจะข้ามสังแทกลัวทหารทั้งปวง ม้าใช้จึงรื้นເອາເນື້ອຄວາມໄປແຈ້ງแก่พระเจ้าชุนไอย ณ เมืองกังตั้ง พระเจ้าชุนไอยจึงปรึกษาแก่ขุนนางทั้งปวง

เตี้ยวเค้าจึงทูลว่า ถ้าฉะนั้นขอให้พระองค์แต่งกองทัพไปตั้งรับอยู่ ณ เมืองกังเหลงทางหนึ่ง ให้ชุนหลิมยกทหารกองหนึ่งไปตั้งรับทางเมืองแซเค้า ตัว

รูปที่ ๒๖๖ พระเจ้าสุมาเอียนเสด็จไปเยี่ยมເວຍງក່າປ່າຍ

รูปที่ ๒๖๗ พระเจ้าຫຸນໂຮມໄປເຟຳພຣະເຈົ້າສຸມາເວິນ

ข้าพเจ้ากับสิมเอ่งแลจุกัดเจ้งจะคุ่มพหารสิบหมื่น เป็นแม่ทัพใหญ่ยกไปตั้งอยู่ ต่ำบลเอียวจูคอยรับกองทัพเมืองใต้จัน พระเจ้าชุนไอยเห็นชอบด้วย ก็ให้ยกพหารทั้งปวงไป

ครั้นพระเจ้าชุนไอยเสด็จกลับเข้าไปข้างใน ยิมทุนขันทีซึ่งเป็นคนสนิท จังทูลถามว่า ราชการครั้นนี้พระองค์จะคิดประการใด พระเจ้าชุนไอยจึงบอกว่า อันราชการทางบกนี้เรากำกันที่พลทหารไปสักดอยู่ทุกต่ำบลแล้ว ยังวิตกอยู่ แต่กองทัพเรือซึ่งองโดยยิ่งเป็นมากองยักษ์นั้น ยังหาผู้ใดที่จะออกไปรับต้านทาน มิได้ ยิมทุนจึงทูลว่า อันกองทัพเรือนั้นพระองค์จะประรามกไปไyi ไว้พนักงาน ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบາຍตีให้แตกไปจังได้ พระเจ้าชุนไอยจึงถามว่าจะคิดเป็น ประการใด ยิมทุนจึงทูลว่า ข้าพเจ้าคิดว่าจะขอให้อาเหล็กมาตีเป็นสายโซ่ลาก หัวร้อยสาย สายละหัวลิบ瓦ชิงกันแม่น้ำเมืองกังตั้งเสีย แล้วจะได้ปากวางเหล็กไว้ ให้น้ำนอกสายโซ่ออกไป ถ้ากองทัพเรือยกมา ก็จะโดนปากวางเหล็กเข้าติดอยู่ เรือก็จะทะลุล่มลง ทแกล้วพหารก็จะล้มตายฉันหายไปเอง พระเจ้าชุนไอยฟัง ดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงสั่งให้ช่างตีสายโซ่แล้ววากเหล็กเป็นอันมาก แล้วก็ให้ ชิงปักไว้ที่ทางเลี้ยวแม่น้ำเมืองกังตั้งทุกต่ำบล

ฝ่ายเตาอีคุ่มพหารรับยกไปถึงต่ำบลเช้าป่าสันแต่ในเวลากลางคืน ก็ให้ชุมพลทหารไว้เป็นอันมาก ครั้นเวลารุ่งเช้าม้าใช้อาเนื้อความไปแจ้งแก่ ง่อเอียน ชุนหลิม ง่อเอียน ชุนหลิมก็ให้ยกพลทหารทั้งทางบกทางเรือเข้าใจมตี กองทัพเตาอีเป็นสามารถ แต่เวลาเช้าจนเที่ยงพหารล้มตายลงเป็นอันมาก กองทัพเมืองใต้จันหนุนกันช้ำมา กองทัพกังตั้งน้อยตัวอิดโรยลง ง่อเอียน ชุนหลิมเข้ารบตะลุมบอนด้วยกองทัพเมืองใต้จัน ก็ถึงแก่ความตายในที่รบ พหารทั้งปวงสูมีได้ก์แตกไป เตาอีได้ทีดังนี้ก์ยกพหารรับตีหัวเมืองรายทางรวด ชั้นมา ชุนนางทั้งปวงก็ชวนกันออกมารบานับลินทุกหัวเมือง เตาอีจึงกำชับพหาร มิให้ทำอันตรายไฟรบบ้านเพลเมืองเป็นอันขาดที่เดียว แล้วก็ให้กำกันที่ พหารพร้อมไว้ทุกหมวดทุกกอง จะได้ยกเข้าไปตีเมืองกังตั้ง

ฝ่ายเรือใช้ชีชึ่งเข้ามาสอดแรมตามลำน้ำ เห็นสายโซ่แล้ววากเหล็กก็ กลับออกไปบนกองโดยยิ่ง องโดยจึงให้พหารตัดไม้ทำแพเป็นอันมากแล้ว ให้อา

ดินถมหลังแพเสียจึงตั้งเตาซักสูบนหลังแพ แล้วให้ใช้ใบเข้ามาตามลำคลอง และเรือบันนั่นค่อยตามมาข้างหลัง ครั้นแพใช้ใบเข้ามาติดขวางอยู่คลื่นพัดแพ โคลงกีด่อนขวางเหล็กหลุดขึ้นลิ้น แพกีเลื่อนเข้าไปถึงสายโซ่ กองเพลิงบนหลังแพนั้นก็เผาสายโซ่เช้า ทหารทั้งปวงซึ่งอยู่ในเรือรบเห็นสายโซ่แดงแล้วก็ชวนกัน เข้าตัวในหันได้ เรือรบกีดื่นเข้าไปตามลำคลองได้ ทหารเมืองกังตั้งซึ่งรักษาหน้าที่นั้นก็แทรกตัวหนีไปลิ้น ทหารเมืองໄต้จันได้ทึกไถ่พันเป็นอломม่าน ส้มเอ่ง จูกัดเจ้ง เตี่ยวเค้ากีดึงแก่ความตายลิ้นทั้งสามคน เตาอี้แลงอยิ่งได้ทึกให้ยก ทหารเข้าล้อมเมืองกังตั้งไว้

พระเจ้าชุนໂโยชินกอดพระเนตรดูบนกำแพง เห็นทหารเมืองໄต้จันเข้า ล้อมเมืองไว้เป็นสามารถ ทหารทั้งปวงก็พ่ายแพ้หนีไปมิต่อสู้ ก็สลดพระหัยลง ชักระบืออกจะเชือดคอตาย ชุนนางทั้งปวงจึงมาห้ามยืดเอกสารฉบับไว้แล้วทูลว่า พระองค์ประหารชีวิตเสียนั้นหากประโยชน์มีได้ เป็นสำหรับประเพณีแผ่นดินแล้ว ขอให้พระองค์นับอนเหมือนกับพระเจ้าเล่าเสียนตามชนบธรรมเนียมเดิม

พระเจ้าชุนໂโยกีเห็นชอบด้วย จึงเปิดประตูเมืองทั้งสี่ด้านพาชุนนาง ทั้งปวงออกไปคำนับรองอยิ่ง แล้วอาบัญชีพลเมืองแล็บัญชีลิ่งของในห้องพระคลัง มอบให้กันเองอยิ่งทุกประการ องอยิ่กมีความยินดีรับเอาสิ่งของทั้งปวงไว้ ก็ ป่าวร้องแก่อาณาประชาราษฎรทั้งปวงให้อัญตามกฎหมายลำเนาทุกตำบล ห้ามทหาร ทั้งปวงมิให้ทำย่างแก่ไฟรับบ้านพลเมืองเป็นอันขาด แล้วตั้งให้เตาอี้อยู่ว่า ราชการ ณ เมืองกังตั้ง จึงพาເօพระเจ้าชุนໂโยและชุนนางทั้งปวงมาฝ่าพระเจ้า สุมาเอียน ณ เมืองໄต้จัน

พระเจ้าสุมาเอียนกอดพระเนตรเห็นพระเจ้าชุนໂโยเข้ามาคำนับแล้วชน พระพักตร์อยู่ จึงตรัสสัพยอกว่าที่อันนี้เราแต่งไว้ทำท่านช้านานอยู่แล้ว พระเจ้า ชุนໂโยจึงทูลว่า ช้าพเจ้าอยู่เมืองกังตั้งนั้นก็ได้แต่งที่ไว้คำนับพระองค์เมื่อตน หนึ่งฉะนี้ก็ช้านานหลายปี เหมือนหนึ่งพระองค์แต่งไว้ทำช้าพเจ้า พระเจ้า สุมาเอียนและพระเจ้าชุนໂโยถ้อยที่ตรัสสัพยอกฉะนั้นแล้ว ต่างองค์ก็ทรงพระสรวล ชื่นชมยินดีด้วยกัน แล้วให้แต่งโต๊ะมาเลี้ยงตามประเพณี

ขณะเมื่อเสียสุราอยู่นั้นกาอันจึงถามพระเจ้าชุนໂโยว่า เมื่อท่านอยู่ใน

เมืองกังตั้งนั้น ได้ยินลือมาว่าตัดจมูกตัดปากวักลูกตาชุนนางเสียด้วยเหตุอันใด พระเจ้าชุนໂไฮจึงทราบแล้วว่าตัวเราเป็นเจ้า ชุนนางทั้งปวงมิได้ตั้งอยู่ในบังคับบัญชาทำอะไรเมิดจากชนบธรรมเนียมผิดเรางีจงทำโทษ เหตุไร่ท่านมาตามฉันนี้จะครรั่งจังการอันใด ก้าวเข้าได้ฟังตั้งนั้นก็อัปยศแก่ใจกันผื่อยู่

ขณะนั้นพระเจ้าสุมาเอี่ยนจึงตั้งให้พระเจ้าชุนໂไฮเป็นที่อุ้ยเบี้ยฯ บรรดาชุนนางซึ่งตามมาด้วยนั้นก็ตั้งแต่งให้เป็นที่ตามฐานะศักดิ์ จึงพระราชทานรางวัลปูนบำเหน็จทหารทั้งปวงซึ่งไปทำการได้ชัยชนะมา โดยสมควรตามชอบทุกประการ (พ.ศ. ๗๙๓)

แลเรื่องราวสามกํกนี้เป็นธรรมด้าแผ่นดินมีความสุขกํานานแล้ว ก็ได้ความเดือดร้อนแล้วก็ได้ความสุขเล่า แลกระจายกันออกเป็นแวนแคว้นแคนประเทศของตัวแล้วก็กลับรวมเข้า แยกออกเป็นสามกํก แล้วก็รวมเข้าเป็นกํกเดียวกัน ซึ่งว่าเมืองไถ่จิ่น นับมาตามลำดับกษัตริย์ภายหลังนั้น พระเจ้าสุมาเอี่ยนเสวยราชย์ได้สองปี พระเจ้าโจษวนกํถึงแก่ความตาย ครั้นถ้วนกำหนดสืบพระเจ้าชุนໂไฮกํถึงแก่ความตาย ครั้นเสวยราชย์ได้เจ็ดปี พระเจ้าเล่าเสี้ยนกํถึงแก่ความตาย โดยบรรยายเรื่องราวสามกํกนี้กับริบูรณ์